DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

İnançsız Thomas Covenant Yıllıklarının
BİRİNCİ KİTABI

DİYARDAKİ BELA

Stephen R. Donaldson

phoenix

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

DİYARDAKİ BELA

Stephen R. Donaldson

Gerçek bir adam -gerçek olarak bildiğimiz her açıdan gerçek bir adam- kendini birden dünyadan soyutlanmış ve varolması mümkün olmayan bir fiziksel duruma sokulmuş bulur: Seslerin aroması, kokuların rengi ve derinliği, görüntülerin dokusu, dokunuşların ses perdesi ve ses rengi vardır. O yere getirilmesinin sebebinin bir kahraman olarak kendi dünyasını temsil etmek olduğunu söyler bedeni olmayan bir ses. Başka dünyadan bir kahramana karşı ölümüne, teke tek cenge tutuşmak zorundadır. Eğer yenilirse ölecektir ve kendi dünyası -gerçek dünya- yok edilecektir. Çünkü o taktirde kendi dünyası hayatta kalmak için gerekli, içten gelen kuvveti haiz değil demektir.

Adam, kendisine söylenenin doğru olduğunu kabul etmeyi reddeder. Ya bir düş ya da bir sanrı gördüğünü iddia eder ve "gerçek" bir tehlikenin olmadığı, sahte bir ölümüne dövüşe girmeyi reddeder. Bu görünürdeki duruma inanmamaya son derece kararlıdır ve diğer dünyanın kahramanı tarafından saldırıya uğradığında dahi kendini savunmaz.

Soru: Adamın davranışı cesurca mıdır, yoksa korkakça mı? İşte bu, ahlakın temel sorunudur.

Ahlakmış! diye kendi kendine hırıldadı Covenant. Lanet olsun, kim uyduruyor bunları?

ISBN 975-6565-64-0
9 789756 565643

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Stephen R. Donaldson, 1947'de Cleveland, Ohio'da doğdu. Misyoner bir doktor olan babası, özellikle cüzzam hastalarıyla ilgileniyordu. Donaldson da on altı yaşına kadar babasıyla birlikte Hindistan'da yaşadı. 1968 yılında üniversiteyi bitirdikten sonra Vietnam Savaşı'na katılmayı reddederek bunun yerine Akron'daki bir hastanede çalıştı. Daha sonra Kent Eyalet Üniversitesi'ne gitti ve 1971 yılında İngiliz Edebiyatı dalında yüksek lisans derecesini aldı.

Doktora öğrenimini yarım bırakan Donaldson, New Jersey'ye taşındı ve burada kendini tamamen yazın faaliyetlerine verdi. İlk yapıtı olan "Thomas Covenant Yıllıkları" üçlemesinin birinci cildi 1977 yılında yayınlandı. Üçleme yayınlanmadan önce kitabı yayınlayan yayınevinin de aralarında bulunduğu 50'ye yakın yayınevinden ret cevabı aldı. Yayınlandığı sene çok yüksek satış rakamları yakalayan *Diyardaki Bela*, 1979 yılında British Fantasy Society En İyi Roman ve John W. Campbell En İyi Yeni Yazar ödüllerine layık bulundu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Diyardaki Bela

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Diyardaki Bela

Stephen R. Donaldson

phoenix

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İnançsız Thomas Covenant Yıllıklarının Birinci Kitabı
Diyardaki Bela
Stephen R. Donaldson
Özgün Adı: The Chronicles of Thomas Covenant the Unbeliever
Book One – Lord Foul's Bane

Çeviren: Kadir Yiğit Us
Yayıma Hazırlayan: Serkan Göktaş
Metin Danışmanı: Can Abanazır

Kapak Uygulama: Özden Bilgen
Kapak Resmi: Korkut Öztekin

Mizanpaj – Ofset Hazırlık: Serdar Aydoğan
Baskı ve Cilt: BRC Basım Matbaacılık

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Phoenix Yayınevi'ne aittir.
© Phoenix Yayınevi, 2004
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla The Ballantine Publishing Group'tan alınmıştır.
Copyright © The Ballantine Publishing Group, 1977

Birinci baskı, Ağustos 2004, Ankara
ISBN: 975-6565-64-0

Phoenix Yayınevi
Dirim Sokak 23/2 Cebeci 06600 Ankara
Tel: (312) 320 44 57-58 Faks: (312) 362 53 93
e-posta: info@phoenixkitap.com
http://www.phoenixkitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dr. James R. Donaldson'a,
Şefkat ve adanmışlık timsali babama.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

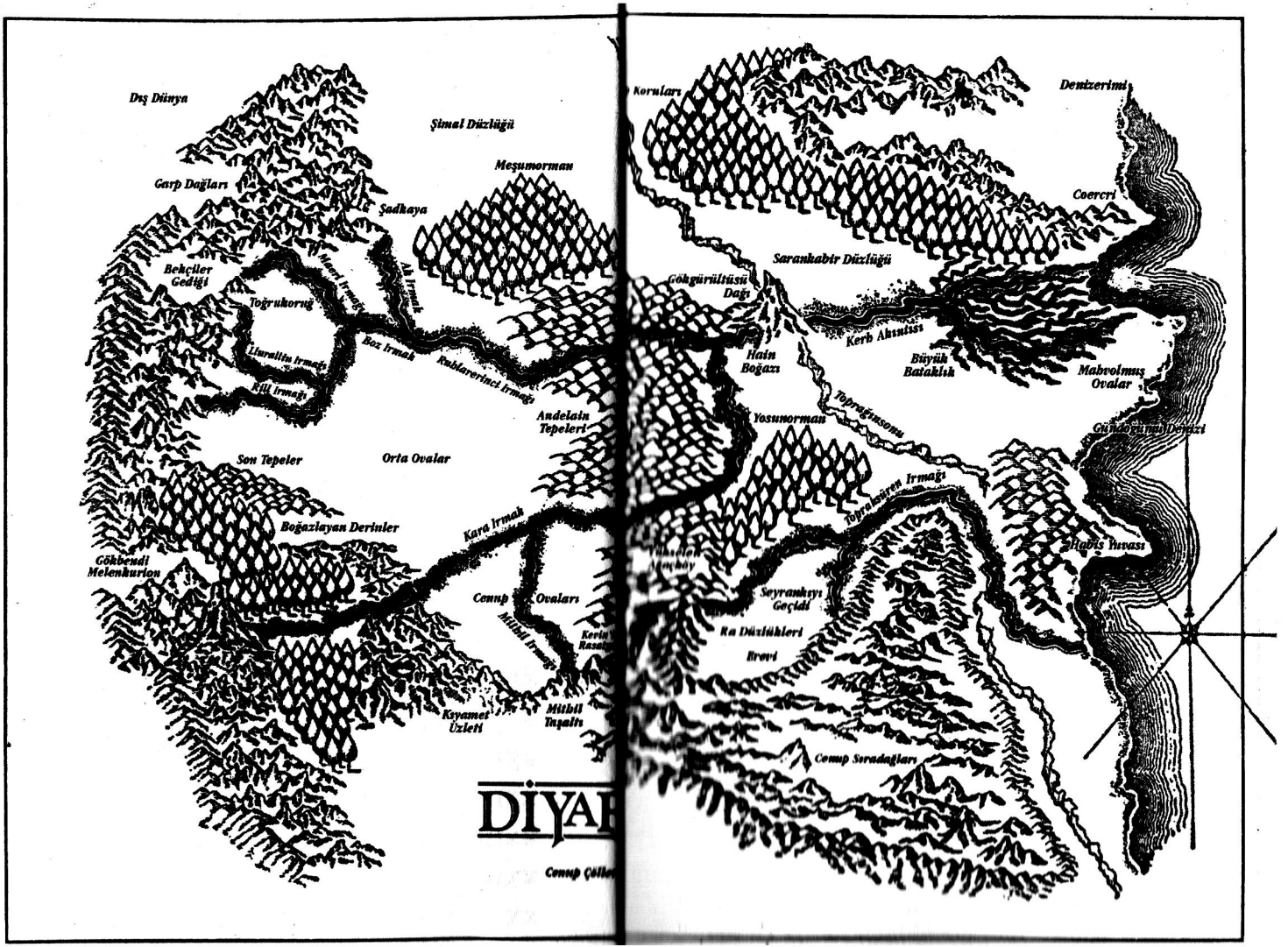
Bir şeyler var şu güzellik denen şeyde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

I	Altın Çocuk	1
II	"Umutlanamazsın"	11
III	İhanete Davet	35
IV	Kevin'in Rasatgahı	43
V	Mithil Taşaltı	57
VI	Yarımelli Berek Destanı	69
VII	Lena	91
VIII	Mesajın Şafağı	101
IX	Jehannum	125
X	Bahar Kutlaması	153
XI	Evsiz	181
XII	Şadkaya	207
XIII	Akşam Duası	231
XIV	Efendiler Divanı	255
XV	Büyük Sefer	285
XVI	Kan Gölü	305
XVII	Ateşle Gelen Son	327
XVIII	Ra Düzlükleri	363
XIX	Yüzükkaan'ın Seçimi	389
XX	Bir Umut Sorunu	405
XXI	Hain Boğaz	421
XXII	Gökgürültüsü Dağı'nın Yeraltı Mezarları	441
XXIII	Kökreğen Tağ Üreği	465
XXIV	Aslanlara Çağrı	487
XXV	Hayatta	509

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

I

Altın Çocuk

Kadının mağazadan çıkmasıyla kaldırımda oynayan küçük oğluna doğru serseri bir mayın gibi ilerleyen teni kül rengi, bir deri bir kemik adamı fark etmesi bir oldu. Bir anda kalbi korkudan yerinden fırlayacak gibi çarpmaya başladı. Hızla ileri atıldı, bir zarar görmemesi için oğlunu kolundan kavradığı gibi adamın yolunun üzerinden çekip uzaklaştırdı.

Kafasını bile çevirmeden yoluna devam eden adamın arkasından, dişlerini sıkarak nefretle bağırdı: "Defol! Defol git buradan! Hiç utanman yok mu!"

Thomas Covenant, uzun adımlarını şaşmaz bir düzenle birbiri ardına atarak yürümeye devam ediyordu. Kadına içinden karşılık verdi, *Utanmak mı? Utanmak ha?* Yüzünü yapmacık bir ifadeyle buruşturdu. *Sakının kendinizi! Kovun şu pisliği!*

Onu tanıyan insanların –adlarını, nerede oturduklarını, nasıl el sıkıştıklarını bildiği insanların– yanından geçtikçe Thomas Covenant gördü ki hepsi sağa sola kaçışıp yürümesi için ona bolca yer açıyordu. Yanından geçerken bazıları nefeslerini tutuyordu sanki. Thomas Covenant'ın içindeki çığlık diniverdi. Bu insanların her zamanki yapmacık yüz ifadesini görmese de olurdu. Öfke ve hiddetle kasılmaktan korkunç bir hal alan yüz ifadesini denetlemeye çalıştı, kendini iradesinin şaşmaz düzenine teslim edip adım adım uzaklaştı.

Yürürken bir yandan da bedenini tepeden tırnağa inceliyordu: Kıyafetinin üzerinde o ana dek fark etmediği bir yırtık veya takılıp kalmış bir dal parçası var mıydı; ellerinde bir kesik ya da başkaca bir zedelenme var mıydı; ve sağ elinin avucunun içinden, geçmişte son iki parmağının olduğu yere kadar uzanan yara yeniden açılmış mıydı? Hala kulağındaydı doktorların sözleri, "UGD, Bay Covenant. Uzuvların Görsel Denetimi. Sağlığınız buna bağlı. Öl-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

müş sinir hücreleriniz yenilenmeyecek; kendinizi denetleme alışkanlığını edinmezseniz, yaralandığınızdan haberiniz bile olmayacak. Her zaman UGD'yi yapın – her zaman UGD'yi düşünün. Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirsiniz."

UGD. Tüm yaşamı bu üç harften ibaretti.

Doktorlar! diye düşündü acıyla. Ancak onlar olmasa, bu kadar bile hayatta kalacağı şüpheliydi. Ne kadar da habersizdi içinde bulunduğu tehlikeden! Bir anlık ihmal ölümüne yol açabilirdi.

Etrafından gelip geçen şaşkın, korkmuş ya da ne olup bittiğinden habersiz yüzleri gördükçe –kasaba ufaktı ufak olmasına, ama onun kim olduğunu bilmeyen pek çok kişi vardı– Thomas Covenant yüzünde herkesi hor gören bir ifade taşıdığından emin olabilmeyi istiyordu. Yanaklarındaki sinirler belli belirsiz bir canlılığa sahiptiler, ama doktorlar bunun hastalığın bu aşamasında rastlanan bir yanılsama olduğunu söylemişlerdi; kendisiyle dünya arasına yerleştirdiği ifadeye bir daha asla güvenemeyecekti. Vaktiyle edebiyat topluluklarında romanını tartışan kadınları gördü; bir gulyabani, bir hortlak görmüş gibi irkilip, yürekleri ağızlarında kaçışmaya başladılar ve tam o an Thomas Covenant şiddetli, sinir bozucu bir sancı hissetti. Covenant çektiği acının dengesini bozmasına izin vermedi, acıyı içine gömdü ve yok etti.

Amacına, varlığı ifşa veya itiraf edilecek o gerçeğe ulaşmak üzereydi. Tabelayı iki mahalle öteden bile görebiliyordu: Bell Telefon Şirketi. Telefon faturasını ödemek için Sığınak Çiftliği'nden kasabaya olan üç kilometrelik yolu yürümüştü. Parayı elbette postayla da yollayabilirdi; ancak bu tür bir hareketi teslim olmak, her geçen gün daha çok sayıda insanın ondan uzaklaşmasına boyun eğmek addediyordu artık.

Thomas Covenant'ın tedavi gördüğü günlerde eşi Joan ondan boşanmış, küçük oğlunu da alıp eyalet dışına taşınmıştı. Kocasının temas ettiği nesneler içinden yalnızca arabaya dokunmaya cesaret edebilmişti Joan; onu da alıp götürmüştü zaten. Elbiselerinin çoğunu ise geride bırakmıştı. Bu da yetmezmiş gibi, evin yaklaşık bir kilometre kadar uzağında oturan komşular cırtlak, sinir bozucu seslerle Thomas Covenant'ın bölgedeki varlığından şikayet etmeye başlamışlardı; hatta Covenant malı mülkü satıp savmayı reddedince, komşularından biri bölgeden taşınıp gitmişti. Ardından, eve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dönüşünün daha üçüncü haftası bile dolmamıştı ki az önce önünden geçtiği, camları birbirinden ilginç ilanlarla süslü şarküteri, Covenant'a sipariş etmese dahi erzak göndermeye başlamıştı; anlaşılan para ödemeye niyeti olmasa bile bunları göndereceklerdi.

Şimdi mahkeme binasının önünden geçiyordu. Adaleti ve yasayı sırtında gururla taşıyan gri sütunlar üzerinde göğe yükselen bu binanın ön basamakları tazminat talebiyle bir aşağı bir yukarı koşturan insanların pis izlerini yok etmek için cilalanmıştı. Eşinden çocuğundan koparılıp uzaklaştırıldığı yer burasıydı işte - mahkemede de vekaleten temsil edilmişti elbette. Joan'ın boşanma talebi kabul edilmişti, öyle ya, hangi yasa bir kadını Thomas Covenant gibi bir adamın yanında çocuk büyütmeye zorlayabilirdi ki? Covenant zihninde beliren Joan'a *Gözyaşı döktün mü?* diye sordu. *Cesur muydun? Rahatladın mı?* İçinde dayanılmaz bir kaçma isteği oluştu, içgüdüleri tehlikeden uzaklaş diyordu, ama Covenant direndi. Tepesinde dikilen sütun başlarına yontulmuş, ağzı açık dev kafalar öyle acayiplerdi ki sanki mideleri bulanmış, Covenant'ın üzerine her an kusmaya hazır bekliyorlardı.

Beş bin nüfuslu bu kasabada ticari faaliyetler de fazla büyük değildi. Covenant, büyük bir mağazanın önünden karşıya geçti. Vitrinin diğer yanındaki, göz gezdirdikleri incik boncuğa değer biçen birkaç liseli kızı görebiliyordu. Tahrik edici bir şekilde tezgaha eğilen kızların görüntüsüyle istemsiz olarak Covenant'ın boğazı düğümlendi. Kızların kalçalarına ve göğüslerine bakıp iç geçirdiğini fark etti: O kıvrımlar başka erkeklerin okşaması içindi, kendisi için değil. Covenant iktidarsızdı. Cinsellik, sinir hücrelerinin bozulma sürecinde kaybettiği nice şeyden yalnızca bir tanesiydi. Şehvetin boşalımı bile esirgenmişti ondan; delirene kadar kafasında arzular yaratabilir, ancak hiçbir şey yapamazdı. Zihninde, karısına ait bir anı parlayıp sönüverdi birden; neredeyse gün ışığını, kaldırımı ve önünden geçen insanları unutturacak kadar parlaktı bu anı. Ona aldığı mat geceliklerden birinin içinde Joan'ı gördü, göğüsleri ince kumaşın altından davetkar kıvrımlar çiziyordu. Bir çığlık söküldü yüreğinden Thomas Covenant'ın. *Joan, bunu nasıl yapabildin? Hasta bir beden her şeyden önemli miydi?*

Birini boğmaya çalışırmışçasına omuzlarını kastı, bu anıyı da bastırdı. Bu türden düşünceler, göz yumamayacağı kadar büyük

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zayıflıklardı; teker teker ezip yere mıhlamalıydı hepsini. Acımasız olmak daha iyi, diye düşündü. Acımasız olanlar hayatta kalır. Yaşamda tadını çıkarabildiği başka ne kalmıştı ki?

Thomas Covenant, dehşetle artık yürümediğini fark etti. Yumrukları sıkılı, omuzları titrer bir biçimde kaldırımın ortasında duruyordu öylece. Sert hareketlerle tekrar hareket etmeye zorladı kendini. Ve bunu yapar yapmaz birisiyle çarpıştı.

Sakının kendinizi! Kovun şu pisliği!

Toprak rengi bir şey görür gibi oldu; çarptığı kişi kirli, kızılkahverengi bir elbise giyiyordu galiba. Ancak adamın muhakkak ki korku ve nefret dolu suratını görmek istemiyordu, özür dilemek için bile durmadı. Kaldırımdan aşağı doğru yürümeye devam etti, bir saatin tik takları gibi yeknesak ve manasız o uzun adımları tutturmuştu yeniden.

İşte şimdi Elektrik Şirketi'nin yanından geçiyordu; telefon faturasını ödemeye bizzat gelmesine yol açan, bardağı taşıran damla. İki ay önce Elektrik Şirketi'ne postaladığı çek –meblağı ufaktı; elektriğe çok fazla ihtiyacı olmuyordu– ona geri yollanmıştı. Aslında zarf hiç açılmamıştı bile; üstüne üstlük mektuba bir de not iliştirilmişti, isminin gizli kalmasını isteyen bir kişi en az bir sene yetecek bir meblağ ödemişti.

Eğer bu gidişata dur demezse çok yakında insanların arasına karışmak için bir bahanesi kalmayacaktı. İşte bu yüzden telefon faturasını bizzat ödemek için kasabaya üç kilometrelik yolu yürüyerek gelmişti ya – kendisiyle aynı haklara sahip kişilere, kendisine ödettirilen kefareti, insanlığından yoksun bırakılmayı reddettiğini göstermek için. Sıradan bir fani olmakla doğuştan edindiği haklarını savunmak için toplumdan dışlanışına öfkeyle karşı koymaya çabalıyordu Thomas Covenant.

Bu işi bizzat halletmeliyim, diye düşündü. Ama ya çok geç kaldıysa? Ya fatura çoktan ödenmişse? O zaman neyi bizzat halledebilecekti ki?

Bu düşünce onu korkunun pençesine düşürdü. Fıldır fıldır dönen, tedirgin gözlerle adım adım UGD'yi uyguladı. Bu bitince de gözlerini az ötede asılı duran Bell Telefon Şirketi'nin tabelasına dikti. Heyecanını ve endişelerini perçinleyen bir yoğunluk hisse-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diyordu yürürken... ve zihninde adımlarının temposuna eşlik eden bir ezgi canlandı. Ardından ezginin sözlerini anımsadı teker teker:

Altın çocuk, ayakların kilden,
Yardım edeyim yola çıkmana istersen.
Bir itseler seni nerelere gidersin,
Ama sen de ne sakar bir gençsin!

Düşüncelerinin arasına giren bu kifayetsiz ve komik şiir sanki Thomas Covenant'la alay ediyor, kıkır kıkır gülerek onu aşağılayıp duruyordu; pespaye bir oyunun, ağır tempolu, berbat şarkısına eşlik eden kaba ritim, Covenant'ın beyninin içinde yankılandıkça yankılanıyor, gittikçe dayanılmaz bir hal alıyordu. Acaba evrenin gizemli bir yerlerinde Covenant'ın acınası, komik yazgısıyla merhametsizce oynayan devanası misali bir tanrıça mı vardı? Bir itseler seni –*alaylı bir bakış atılır*– nerelere gidersin, ama sen de ne sakar bir gençsin! – *ve yapmacık bir kederle umutsuz bir ifade belirir yüzde*. Öyle ya, karşısındaki bir altın çocuk!

Bu düşünceye dudak bükmek ondan kurtulmaya yetmemişti, çünkü bir zamanlar o da bir çeşit altın çocuk değil miydi? Mutlu bir evlilik yapmıştı. Bir oğlu olmuştu. Coşku ve cehalet içinde bir roman yazmış ve kitabının çoksatanlar listesinde bir yıl kalışına tanıklık etmişti. Şimdiyse bu sayede istediği kadar paraya sahipti.

Ölsem daha iyiydi, diye düşündü, o kitabı yazacağıma...

Ancak böyle olacağını hiç düşünememişti. Kitabı yazdığı günlerde –ki nikahlarından hemen sonraydı– bir yayıncı bulabileceğine dahi inancı yoktu. Joan ile birlikteyken ne para ne de başarı önemliydi. Covenant'ın hayal gücünü tutuşturan yaratma eyleminin kendisi olmuştu ve bir de Joan'ın tam beş ay boyunca onu yakıp tutuşturan büyüsü... Yakmak ki nasıl yakmak! Hayal gücünü ateşleyen büyü bir yıldırım gibi vahşiydi, ama bir yıldırım gibi bir anlığına değildi. Tam beş ay hiç durmadan Covenant'ı gururla, gayretle sarmalamıştı bu büyü. İşte zihninde çakan o yıldırımın parlaklığıyla, katıksız gücüyle hiçlikten manzaralar var ediyordu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sanki yeryüzünde – öyle manzaralar ki kelimelerle inşa ettiği bir paratonerden semaya yükselen o ışıktan okla, tepeler ve yalçın kayalıklar varlık buluyor, şiddetli rüzgarlarla eğilmiş ağaçlar, geceden azade insanlar canlanıyordu gözünün önünde... İşi bittiğinde, ömrü boyunca hissettiği hissedeceği tüm sevgiyi tek seferde kağıda dökmüş gibi tükenmiş ve tatmin olmuştu.

Hiç kolay geçmemişti o zamanlar. Uçurumların kenarında, dipsiz kuyuların dibinde dolandığı o zamanlar yüzünden yazdığı her kelimede kurumuş kararmış kan lekeleri vardı. Ne yüksekleri ne derinleri seven bir adamdı aslında; duygularını acı çekmeden serbest bırakamıyordu. Ancak ne muhteşem olmuştu! O yoğunluk düzeyine odaklanmak duyguların en temizi, en kuvvetlisiymişçesine sarsmıştı onu. Ruhunun o ihtişamlı gemisi, derin ve tehlikeli bir okyanusun bilinmeyenlerinde başarıyla yelken açıp ilerlemişti. Metni yayıncıya postalarken kendini dingin ve güven dolu hissetmişti.

Yazmak ve ardından beklemekle geçen süre boyunca, Joan'ın geliriyle ayakta kalmışlardı. Joan Macht Covenant kendini kelimelerle değil, daha çok gözlerindeki bakışlarla, tenindeki pırıltılarla ifade eden sessiz bir kadındı. Joan'ın öylesine benzersiz, altın renkli bir teni vardı ki bazen göklerde yaşayan küçük bir periye bazense dişi bir zevk şeytanına benziyordu. Kadının Covenant'ı şaşırtan bir özelliği daha vardı: Tüm evin geçimini tek başını sağlayan Joan, bunu hem de, ne iri yarı ne de güçlü olmasına karşın, at terbiye ederek yapıyordu.

Aslında *terbiye etmek* sözü, Joan'ın hayvanlar üzerindeki hakimiyetinin hakkını veremezdi. Kadın yaptığı işte hiçbir şekilde beden kuvvetini kullanmıyordu; deli gibi dönen gözleri ve köpürmüş burun delikleri ile çifteler savurarak sıçrayan aygırlar söz konusu değildi. Covenant'a, karısı atları terbiye etmiyor da onları baştan çıkarıyor gibi geliyordu. Joan'ın dokunuşu atların seğiren kaslarını sakinleştiriyordu. Kadının mırıltılıları atların dikilmiş kulaklarının ucunda beliren tedirginliği dizginliyordu. Onlara eyersiz bindiğinde, bacaklarının kavrayışıyla atların şiddetli hayvansı korkuları yok oluveriyordu. Atlardan birini denetlemek zorlaştığında ise Joan'ın tek yaptığı atın sırtından kayıp inmek ve yabani kasılmalar sona erene dek onu yalnız bırakmaktı. Ardından, hayvanla tekrar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ilgilenmeye başlıyordu. En sonunda Joan atı dörtnala azgın bir koşuya çıkarıyordu; kadının hakimiyetini reddetmeden de kendini sonuna kadar zorlayabileceğini ata gösteriyordu.

Joan'ın yetenek gösterileri sırasında Covenant'ın atlardan gözü korkmuştu. Joan ona at binmeyi öğrettikten sonra bile atlara karşı olan korkusunu yenememişti.

Joan'ın işi çok kazançlı değilse de yayıncıdan bir kabul mektubunun geleceği güne kadar aç kalmalarını önlemeye yetmişti. O gün geldiğinde, Joan bu kez bir çocuk sahibi olma zamanının geldiğine karar vermişti.

Yayıncılığın alışageldik ertelemeleri yüzünden, neredeyse bir yıl boyunca Covenant'ın telif hakkı ücretinin avanslarıyla geçinmek zorunda kalmışlardı. Joan, rahmine düşen çocuğun tehlikeye atmayacak bir süre boyunca, şu veya bu şekilde işini yapmaya devam etmişti. Bebek artık zamanındır diye haber verince de çalışmayı bırakmıştı. O noktadan sonra Joan'ın yaşamı içindeki bebeğe odaklanmıştı; sabit fikirle kendini adadığı bu iş yüzünden sık sık uzaklara dalar olmuştu ve gözleri beklentiyle pırıldamaya başlamıştı.

Bebek doğduğunda, Joan babasının ve onun babasının adı gibi, oğlanın adının da Roger olacağını söylemişti.

Roger! diye inledi Covenant, telefon şirketinin kapısına yaklaşırken. Hiçbir zaman bu ismi sevmemişti. Ancak oğlunun bebeklik yüzü, o özen ve güzellikle oluşmuş eksiksiz insan yüzü, kalbinin sevgi ve gururla –evet, bir babanın bu gizemin oluşumuna katılmasının gururuyla– sızlamasına neden olmuştu. Ve şimdi oğlu gitmişti... Joan'la, hem de kim bilir nereye. Ağlamaya gücü neden yetmiyordu acaba?

Derken, bir el anılara dalmış Covenant'ı yeninden tutup çekiştirdi. "Beyefendi," diyordu, korku ve telaş içindeki cılız bir ses: "Beyefendi!" Covenant, avazı çıktığınca, Dokunma bana! Dışlanmış bir pisliğim ben! Diye bağırmaya hazır bir biçimde döndü, ancak kolunu yakalamış oğlanın yüzü onu durdurdu, kolunu çocuktan kurtarmasını engelledi. Oğlan daha ufacıktı, en fazla sekiz veya dokuz yaşındaydı – Covenant'ın içinde birikmiş onca korku ve nefretle yüz yüze gelmek için çok ufaktı. Ödünü patlatacak bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şey yapmaya zorlanmış gibi, yüzü dehşet ve gerginlikle solmuş, mor beneklerle dolmuştu.

"Beyefendi," dedi, güçsüzce yakararak. "İşte. Alın bunu." Çocuk, Covenant'ın uyuşuk parmaklarının arasına eski bir kağıt parçası sokuşturdu. "O, bunu size vermemi söyledi. Okumanız gerekiyormuş. Lütfen alın beyefendi."

Covenant'ın parmakları kağıdın etrafına gönülsüzce dolandı. İçinden, O mu? diye düşünerek çocuğa bakındı. O mu?

"O." Çocuk, kaldırımdan ileriye doğru titreyen bir parmak uzattı.

Covenant kafasını kaldırdığında, az ileride toprak renkli, kirli bir cüppe içinde ayakta duran yaşlı adamı gördü. Mırıldanıyordu; sanki sessizce saçma bir ezgi söyler gibiydi. Dudaklarıyla çenesi her ne kadar söylediklerini anlamlı kelimelere dönüştürmek için oynamasa da, ağzı açık duruyordu. Uzun, birbirine karışmış saçları ve sakalı hafif esintiyle başının etrafında uçuşuyordu. Yüzü göğe doğrulmuştu; dosdoğru güneşe bakar gibiydi. Sol elinde tahtadan bir dilenci çanağı tutuyordu. Sağ eliyle uzun tahta bir asayı kavramıştı. Üzerinde tek bir sözcük yazılı bir levha iliştirilmişti asaya: "Sakının!"

Sakının?

Tuhaf bir an boyunca, levhanın kendisi Covenant'a bir tehlike arz ediyor gibi geldi. İşaretin etrafına korkunç tehlikeler doluştu birden; onu yakalamak için, akbabalar gibi çığlık çığlığa havada Covenant'a doğru süzüldüler. Ve içlerinden, çığlıkların arasından onu doğru bakan gözler gördü; uzun sivri dişler gibi iki göz, çürümüş ve ölümcül. Gözler Covenant'ı sabit, soğuk ve aç bir kötülükle süzdüler, didiklemeye can attıkları sadece Covenant'ın leşiymiş gibi ona odaklandılar. Kötü niyet, gözlerden zehir gibi damlıyordu. Bir an için Covenant, anlatılması güç bir korkunun pençesinde tir tir titredi.

Sakının!

Ama bu sadece bir işaretti, bir asaya tutuşturulmuş anlamsız bir yazıydı. Covenant, ürperdi ve gözlerinin önündeki perde aralandı.

"Okumanız gerekiyormuş," dedi çocuk yeniden.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bana dokunma," diye söylendi Covenant, kolunu tutan ele doğru. "Ben bir cüzzamlıyım."

Fakat döndüğünde oğlan çoktan kaybolmuştu bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

II

"Umutlanamazsın"

Kafası karışmış biçimde sokağı hızla taradı, ama çocuk gözden kaybolmuştu. Yaşlı dilenciye doğru döndüğü sırada, üstünde yaldızlı yazılar olan kapı gözüne çarptı: Bell Telefon Şirketi. Dikkatini dağıtabilecek tüm şeyleri unutmasına yol açan bu görüntü ansızın basan bir korkuyla içinin burkulmasına yol açtı. Ama ya geç kaldıysa? Hedefi burasıydı; insanca hakkını, faturalarını ödeme hakkını talep etmek için bizzat gelmişti buraya. Ama ya...

Silkindi. O bir cüzzamlıydı; varsayımlara ayıracak vakti yoktu. Bilinçsizce kağıt parçasını cebine attı. İhtiyatlı bir tedirginlikle UGD'yi uyguladı. Kendini toparladı ve kapıya doğru yöneldi.

Kapı aralığından aceleyle fırlayan bir adam neredeyse ona çarpacaktı; sonra onu tanıdı ve geriledi, aniden onun kim olduğunu anlamasıyla yüzünün ifadesi değişmişti. Covenant aniden irkilmesinin etkisiyle sendeledi ve az kalsın yüksek sesle bağıracaktı: Dışlanmış cüzzamlı pislik! Kendini toplamak için bir anlığına duraksadı. Adam, Joan'ın boşanma avukatıydı – avukatların ve papazların uzman olduğu türden bir cana yakınlıkla dolu, kısa boylu, toplu bir adamdı. Avukatın bakışındaki dehşeti gördükten sonra, Covenant'ın toparlanması için bir anlık duraksamaya gereksinimi vardı. Bir an için onu kasabaya getiren o kararlı inancı tekrar bir araya getirmekte güçlük çekti.

Ama, neredeyse göz açıp kapayıncaya dek öfkeyle köpürmeye başladı Covenant. Kalbinin derinliklerinde utanç ve hiddet duyguları birbirine karışmıştı. Bana bunu yapmalarına izin vermeyeceğim, diye içinden söylenip dişlerini gıcırdattı. Cehennem olasıcalar! Buna hakları yok. Yine de, avukatın yüz ifadesini düşüncelerinden bu kadar kolay söküp atamayacaktı. İğrenme duygusu da tıpkı cüzzam gibi engellenemez bir belaydı; hakla hukukla alakası yoktu. Ve her şeyden önce, bir cüzzamlı bu yaşamın ölümcül gerçeklerini unutmamalıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Covenant, o kısacık an içinde bir şiir yazmalıyım, diye düşündü.

Hatayla hayat der Ademoğlu,
bunlar ancak soluk ölümler:
Güzel kokular da gelse açan çiçekten,
her soluk kabir saçar yalnız nefesten.
Bedenler kukla cesetler gibi silkinir
ve gülerek yürür cehennem.

Gülerek demek, ha? Tastamam ilham gelmiş canım. Cehennem azabı bu, cehennem!

O kısacık zamanda, bir hayat boyu yetecek kadar güldüm mü acaba?

Can alıcı bir soru sorduğunu hissetti Covenant. Romanı kabul edildiğinde gülmüştü – Roger'ın yüzünde deniz akıntıları gibi devinip duran derin ve sessiz düşüncelerin gölgeleriyle gülmüştü; kitabının bitmiş haline, çok satanlar sıralamasında oluşuna gülmüştü. Binlerce irili ufaklı şey onu sevinçle doldurmuştu. Joan neyi bu kadar komik bulduğunu sorduğunda, aldığı her nefesin onu bir sonraki kitabı için düşüncelerle doldurduğu yanıtını gülmekten zorlukla verebilmişti. Benliği, yaratma gücü ve enerjisiyle alev alev olmuştu... Taşıyabileceğinden fazla sevinçle dolduğu anlarda kıkır kıkır gülüyordu.

Ancak, romanı ünlü olmaya başladığında Roger altı aylık olmuştu ve altı ay geçmiş olmasına rağmen Covenant, nedendir bilinmez, yeniden yazmaya henüz başlayamamıştı. Çok fazla fikir vardı kafasında, aralarından birini seçemiyor gibiydi.

Joan, bu verimsiz bolluğu onaylamamıştı. Roger'ın eşyalarını toplayarak onu akrabaları ile tanıştırmaya götürmüş, giderken de kocasına yazmaya başlaması için kesin talimatlar verip Sığınak Çiftliği'nin arkasını kaplayan koruluktaki nehre nazır iki küçük odadan oluşan yeni kurulmuş ofisiyle yeni aldıkları evde bir başına bırakmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Altın çocuğun kilden ayaklarına kayanın yuvarlanmaya başladığı an –gümbürdeyen uyarılarla, kangrene saldıran bir cerrah gibi şiddetle onu hayattan söken darbenin geldiği an– olaylar işte böyle gelişmişti. Uyarıları duymuş ve onları kulak arkası etmişti. Ne anlama geldiklerini bilememişti.

Hayır, o gök gürültüsü gibi uyarıların sebebini aramak yerine, Joan'a pişmanlıkla, suskunlukla ve saygıyla elveda demişti. Joan'ın haklı olduğunu görebilmişti, bir süre için tek başına olmadığı müddetçe yeniden çalışmaya başlamayacaktı; ve Joan'ın ayrılıklarının dayanılması zor yükünün altında yüreği sızlarken bile hemen eyleme geçebilme yeteneğini takdir etmişti. Bu yüzden Joan'ın uçağını kendi ufkunun ötelerine yolcu ettikten sonra, Sığınak Çiftliği'ne dönmüş, kendini ofisine kilitlemiş, elektrikli daktilosunu fişe takmış ve sonraki romanının ithaf kısmını yazmıştı:

"Olasılıklarımın koruyucusu Joan için."

Covenant'ın parmakları şüpheyle tuşların üzerinde gezinmiş ve kusursuz bir sayfa çıkarabilmek için üç kere denemek zorunda kalmıştı. Ne var ki, yaklaşan fırtınayı fark edebilecek kadar dolaşmamıştı denizlerde.

El ve ayak bileklerindeki ince sızıyı da göz ardı etmişti, sadece ayaklarının içinde büyümeye başlayan buzun üstünde tepinmekle yetinmişti. Ve sağ elinin en küçük parmağının bitişine yakın yerdeki uyuşmuş mor noktayı bulduğunda da bu konuyu hemen kafasından çıkarmıştı. Joan'ın gidişinin ilk yirmi dört saati içinde, kitabının olay örgüsünü oluşturmaya dalmıştı. Hayalinde türlü görüntüler çağlamıştı. Parmakları kayıp gitmişti, en basit sözcüklere dolanmışlardı; kararlıydı kafasındaki hayaller. Bu yüzden mor lekenin ortasında büyüyen ufak yaranın cerahat toplamasıyla ilgilenememişti.

Joan, üç hafta süren aile gezileri sonrasında Roger'ı getirmişti. Roger'ın uyuduğu ve kendisinin de kocasının kolları arasında oturduğu o akşama kadar bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmemişti. Kepenkler kapanmış ve çiftliği sessizce dolaşan ürpertici kış rüzgarına karşı ev korunmuştu. Derken, oturma odalarının durgun havasında, Covenant'ın enfeksiyonunun tatlı, mide bulandırıcı kokusunu fark etmişti Joan.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aylar sonra, cüzzam hastanesindeki odasının antiseptik duvarlarına dalmış bakarken, eline tentürdiyot sürmediği için kendine lanet etmişti Thomas Covenant. Onu derinden yaralayan şey iki parmağını kaybetmesi değildi. Elinin bir kısmını alan ameliyat, onu kendi hayatından sökmüş olan, Covenant'ı bir tür salgınmış gibi kendi dünyasından koparıp atan darbenin yalnızca ufak bir simgesiydi. Ve sağ eli kaybettiği organlarının anısıyla sızladığında, bu acı olması gerektiğinden fazla da değildi. Hayır, dikkatsizliğine sövüp durmuştu; çünkü dikkatsizliği, ondan Joan'la son bir kucaklaşmayı çalmıştı.

Ancak, o son kış gecesinde Joan kollarındayken, Covenant böylesi olasılıklardan haberdar değildi. Sakince yeni kitabından bahsederken Joan'ı kendine yaklaştırmıştı; işte o an, bedenine bastırdığı karısının diri bedeniyle, saçlarının tertemiz kokusuyla ve sıcaklığının verdiği güvenle memnun olmuştu. Ama Joan'ın ani tepkisi onu şaşırtmıştı. Covenant daha onu rahatsız edenin ne olduğunu anlayamadan Joan ayağa kalkmış, peşine Covenant'ı da kanepeden çekti almıştı. Covenant'ın sağ elini kavramış, enfeksiyona bakıp kocasına göstermişti. Sesi öfke ve endişeyle gümbürdemişti odada.

"Ah, Tom! Neden kendine bakmıyorsun?"

Ardından, hiç duraksamadan bir komşudan Roger'la ilgilenmesini rica etmiş, sonra arabayı hafif yağan şubat karı içine sürüp kocasını hastanenin acil bölümüne yetiştirmişti. Bir odaya kabul edilip ameliyat günü alana dek de Covenant'ın yanından ayrılmamıştı.

İlk tanı kangrendi.

Sonraki gün, Covenant'a test uygulanmayan her saniyeyi Joan onunla beraber geçirmişti. Daha sonraki sabah, saat altıda, Thomas Covenant sağ elinin ameliyatı için odasından alınmış, üç saat sonra yeniden hastane yatağında kendine geldiğinde ise iki parmağı gitmişti. İlaçların verdiği dermansızlıkla bir süre için bilinci perdelenmişti, öğle vaktine kadar Joan'ı özlemek aklına bile gelmemişti.

Ancak Joan tüm gün boyunca onu görmeye gelmemişti. Sonraki sabah Covenant'ın odasına vardığında ise, Joan değişmişti. San-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ki tüm kanı kalbinde biriktiriyormuş gibi, Joan'ın beti benzi atmıştı. Alın kemikleri kafasında çıkıntılar yaratmıştı. Tuzağa düşmüş bir hayvana benzemişti kadın. Covenant'ın ona uzanmış elini görmezden gelmişti. Zorlanarak, kısık kısık çıkmıştı sesi; Covenant'a sözlerini ulaştırmak için bile çok güç sarf etmesi gerekmişti. Odada mümkün olduğunca uzakta durup pencereden gevşek karla örtülü sokaklara boş boş bakarak Covenant'a haberi vermişti.

Doktorlar cüzzam teşhisi koymuşlardı.

Zihni şaşkınlıkla boşalmış Covenant, "Şaka yapıyorsun," dedi.

Joan, ağlayarak dönüp tepesine dikilmişti. "Anlamazlıktan gelme sakın! Doktor isterseniz ben söyleyeyim, dedi. Olmaz, dedim, ben yaparım, dedim. Seni düşündüm. Ancak yapamıyorum – buna dayanamıyorum. Sen cüzzamlısın! Bu ne demek, biliyor musun? Elin ayağın çürüyecek, kolların bacakların bükülecek ve yüzün bir mantara dönüşüp çirkinleşecek. Bir süre sonra gözlerinde ülser başlayıp yayılacak; nasıl dayanayım buna? Senin için hiçbir şey fark etmeyecek, çünkü sen hiçbir şey hissedemeyeceksin, lanet olsun sana! Ve – ah, Tom... Tom! Bu hastalık bulaşıcı."

"Bulaşıcı mı?" Covenant, karısının ne demek istediğini kavrayamamıştı.

"Evet!" demişti Joan öfkeyle. "Cüzzama yakalananların çoğu çocukken..." bir an için onu patlamaya sevk eden korku ile boğazı tıkanmıştı, "... çocukken bu hastalığa maruz kalanlar. Çocuklar, erişkinlere göre daha kolay etkileniyor. Roger... bu riski alamam. Roger'ı korumam gerek."

Joan odadan koşarcasına çıkarken, Thomas Covenant ancak cevap verebilmişti, "Evet, elbette."

Çünkü söyleyecek başka hiçbir şeyi yoktu. Hala anlamıyordu. Zihni bomboştu. Öfkeyle gelip geçen Joan'ın rüzgarıyla Covenant'a ait o kadar çok şey sönüp gitmişti ki haftalar sonrasına kadar ne olduğunu algılayamamıştı. Algılayınca da büyük bir sarsıntıya uğramıştı.

Ameliyatından kırk sekiz saat sonra, Covenant'ın cerrahı, ona yolculuğa hazır olduğunu bildirmiş ve onu Louisiana'daki cüzzam hastanesine yollamıştı. Cüzzam hastanesine doğru arabayla giderlerken uçağını karşılayan doktor Covenant'a sıkıcı gelen bir bi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çimde yüzeysel olarak cüzzamın çeşitli özelliklerinden bahsetmişti. *Mycobacterium leprae*, ilk olarak Armauer Hansen tarafından 1874 yılında tanımlanmış, ama bakterinin incelenmesi Koch'un belirlediği bir hastalığın tahlilinin dört basamağından ikisinin karşılanamamasından ötürü sürekli olarak engellenmişmiş. Kimse mikroorganizmayı yapay olarak yetiştirme işinde başarılı olamamış ve kimse bakterinin nasıl aktarıldığını öğrenememişmiş. Yine de, Hawaii'den Dr. O.A. Skinsnes tarafından gerçekleştirilen bazı modern araştırmalar umut verici gözüküyormuş. Covenant, pek can kulağıyla denemeyecek bir şekilde bunları dinlemişti. *Cüzzam* sözcüğünün içerisinde korkunun soyut titreşimlerini hissetmiş, ancak bunlar yeterince ikna edici gelmemişti. Onu yabancı dildeki bir tehditmişçesine etkilemişti bunlar. Konuşma şeklinden sözcüklerdeki tehdidi algılamış, ancak sözcükler bir şey ifade etmemişti. Doktorun ciddi yüzünü, Joan'ın anlaşılmaz öfkesine baktığı gibi izlemişti. Hiçbir tepki vermemişti.

Fakat cüzzam hastanesindeki odasına, beyaz düz bir yatak ve antiseptik duvarlardan oluşan kare şeklindeki hücresine yerleştikten sonra, doktor başka bir yolu denemişti. Beklenmedik bir anda, "Bay Covenant, nasıl bir tehlikede olduğunuzu anlamıyor gibisiniz. Benimle gelin. Size bir şey göstermek istiyorum," demişti.

Covenant onu koridor boyunca takip etmişti. Yürürlerken, doktor konuşmaya başlamıştı: "Sizin durumunuza biz birincil türden Hansen hastalığı vakası diyoruz; yani yerel bir vaka, nasıl desem, size soyla aktarılmamış gibi. Bu ülkedeki vakaların yüzde seksenini hastalığa çocukken yabancı ülkelerde –tropik iklimlerde– maruz kalan kişiler, göçmenler ve diğerleri oluşturuyor. Niye ve nasıl olduğunu bilemesek de, en azından bu kişilerin hastalığı nerede kaptıklarını biliyoruz.

"Elbette, bu hastalıklar ister birincil ister ikincil tür olsun, hemen hemen aynı biçimde ilerlerler. Ancak bir kural olarak ikincil türden vakalar Hansen hastalığının buraya göre daha çok bilindiği yerlerde büyümüşlerdir. Hastalık ortaya çıktığında hastalığı tanırlar. Bu da zamanında bir yardım arayışına girişme şanslarının yüksek olduğu anlamına gelir.

"Diğer bir hastamızla tanışmanızı istiyorum. Şu an burada olan sizden başka tek birincil türden vaka kendisi. Vaktiyle bir münze-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

viymiş; herkesten uzakta, Batı Virginia dağlarında tek başına yaşarmış. Ordu onunla bağlantı kurmaya çalışana kadar –oğlunun savaşta öldüğünü bildireceklermiş– kendisine ne olduğunu bilmiyormuş. Bir subay, adamı görünce Kamu Sağlığı Hizmetleri'ni çağırmış. Onlar da bize gönderdiler."

Doktor, Covenant'ın hücresine açılana benzer bir kapının önünde durmuştu. Kapıyı vurmuş, lakin bir yanıt beklemeden itip açmıştı; Covenant'ı da dirseğinden yakalayıp onu odanın ortasına çekmişti.

Eşiği geçer geçmez Covenant'ın burun deliklerinden içeri bir koku girmişti, sanki bir helada yerde çürümeye bırakılmış bir et kokusuna benzetilebilecek, acı ve keskin bir koku, sırf onu gizlemek için kullanılan asit fenik ve merhemin kokusunu bile bastırıyordu bu koku. Büzülmüş, garip bir biçimde beyaz yatağın üzerinde oturan adamdan gelmekteydi koku.

"İyi günler," demişti doktor. "Bu, Thomas Covenant. Birinci türden Hansen hastalığı tanısı koyduk, ancak içinde bulunduğu tehlikeyi anlamıyor gibi."

Adam, Covenant'a sarılmak istermiş gibi yavaşça kollarını kaldırmıştı.

Elleri el değil, üzerlerindeki merhemlerin arasından sarı bir akıntı sızan çatlaklar ve yaralarla bezeli, hastalıklı etten müteşekkil, parmaksız pembe yumrulardı. Şişmiş kütüklere benzeyen bu eller, kaba değnekler gibi ince, eğri büğrü kollar üzerinde asılı duruyorlardı. Ve hastane pijamaları ile örtülü olsalar da, bacakları budaklı ağaçlara benziyordu. Ayaklarından bir tanesinin yarısı kemirilmiş, bitmiş gitmişti ve diğerinin yerinde ise artık sağaltılamaz bir yara vardı yalnızca.

Sonra adam konuşmak için dudaklarını oynatınca Covenant başını kaldırıp onun yüzüne bakmıştı. Donuk, perde inmiş gözleri bir volkan patlamasının merkeziymiş gibi duruyorlardı adamın yüzünde. Yanaklarının derisi bir albinonunki kadar pembemsi beyazdı; deri, ergime noktasına kadar ısıtılmış gibi dalga dalga kabarmıştı ve kabarmış deri parçaları gözlerden uzağa dökülmüştü; ve bu dalgaların döküldüğü yerlerde bu kez urlu yumrular belirmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Öldür kendini," dedi hasta, törpü sesi gibi berbat bir sesle. "Bundan iyidir."

Covenant, bunun üzerine kendini doktorun elinden kurtarmıştı. Koridora koşmuş ve midesindekileri büyük bir öfkenin lekesi gibi tertemiz duvara ve zemine saçmıştı.

Thomas Covenant, hayatta kalmaya işte böyle karar vermişti.

Altı aydan fazla bir süre cüzzam hastanesinde yaşamıştı. Koridorları şaşkın bir hayalet gibi dolanarak, UGD ve diğer hayatta kalma alıştırmalarını uygulayarak, cüzzam, tedavi ve rehabilitasyon üzerine dersleri dinleyerek, ateş saçan gözlerle izlediği doktorlarla, saatler süren toplantılarda geçirmişti zamanını. Çok geçmeden, doktorların hasta psikolojisinin cüzzam tedavisinin anahtarı olduğuna inandıklarını öğrenmişti. Ona öğütler vermek istemişlerdi. Fakat Covenant kendisi hakkında konuşmayı reddetmişti. İçinde, derinlerde bir yerde, uzlaşmayı reddeden bir hiddetin sert yumrusu yetişmeye başlamıştı. Sinir hücrelerinin acı bir oyunu sayesinde, Thomas Covenant kaybettiği iki parmağının, bedeninin öteki parçaları için hala canlıymış gibi olduğunu öğrenmişti. Sağ elinin başparmağı, her zaman bu kesip atılmış parmaklara ulaşmaya çabalıyor, ancak onların yerine yara izini bulunca utanç ve şaşkınlıkla bocalıyordu. Doktorların yardımı da bu aynı acı oyunu andırmıştı. Sergiledikleri kısır umudun görüntüsü onda parmaksız bir hayal gücünün yoklayışı gibi bir iz bırakmıştı. Ve böylece, dersler gibi danışma toplantıları da Thomas Covenant'ın ancak kendisinin bilebileceği sorunlar üzerine uzmanlarca yapılan uzun konuşmalar olarak sonlanmıştı.

Haftalarca süren konuşmalar beynine çekiçle vura vura işlenmişti, ta ki geceleri düşlerinde onları duymaya başlayana kadar. Doktorların öğütleri, tarumar olmuş zihnini ele geçirmişti. Öyküler ve tutkular yerine sıkıcı nutuklar düşler olmuştu.

"Cüzzam," diye dinlerdi her gece, "insanlığın tüm dertleri arasında en anlaşılmaz olanıdır. O bir sırdır, tıpkı canlı ve cansız nesneler arasındaki garip, ince ayrım gibi bir sır. Tabii ki hastalık hakkında bildiğimiz şeyler var; ölümcül değildir, alışageldik türden bir bulaşıcılığı yoktur, çoğu zaman uzuvlardaki ve göz korneasındaki sinirleri yok ederek etkiler. Çoğunlukla sakatlıklar yaratır, çünkü bedenin hissederek ve acıya tepki vererek kendini koruma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yetisini etkisiz duruma getirir; bu, ileride tümüyle maluliyetle, yüzün, kolların ve bacakların biçiminin had safhada bozulmasıyla, körlükle sonuçlanabilir; ve geri dönüşü yoktur, çünkü ölmüş sinir hücreleri yenilenemez. Ayrıca, neredeyse tüm vakalarda, DDS'nin (diamino-difenil-sülfon) ve yeni sentetik antibiyotiklerden bazılarının kullanımıyla gerçekleşen uygun bir tedavinin hastalığın yayılımını durdurabildiğini ve sinirlerdeki kötüye gidişin bir kere önüne geçildikten sonra uygun ilaç kullanımı ve tedaviyle hastanın kalan yaşamı boyunca hastalığı kontrol altında tutabildiğini biliyoruz. Bilmediğimiz şey ise belli kişilerin hastalığı neden ve nasıl kaptığı. Kanıtlayabildiğimiz kadarı ile, hiçbir neden olmadan bir anda ortaya çıkıveriyor. Ve bir kere bulaştı mı bir şifa bulmak için umutlanamazsınız."

Covenant'ın düşlerine girmiş kelimeler abartılı değildi, onlarca dersten ya da katıldığı toplantılardan duyduklarını kelimesi kelimesine aktarıyor olabilirdi; kulağında çınlanan kelimeler sanki adı anılmaması gereken, varlığı dayanılmaz bir şeyin toprağı çiğneyen ayak sesleri gibi kulaklarında çınlıyordu. Düşlerindeki doktorun kayıtsız sesi anlatmaya devam ederdi: "Yıllar süren incelemelerimizden öğrendiğimiz şu ki Hansen hastalığı kendine özgü iki soruna yol açıyor; bunlar diğer hastalıklarda olmayan ve cüzzam hastalığının kurbanı olmanın zihinsel yönünü hastalığın fiziksel yönlerinden daha önemli kılan, birbiriyle ilgili sorunlardır.

"Bunların ilki hemcinslerinizle, insanlarla olan ilişkilerinizi içerir. Bugünkü lösemi ya da geçmiş yüzyıldaki veremin aksine, cüzzam 'şiirsel,' romantikleştirilebilecek bir hastalık değildir ve hiçbir zaman da öyle olmamıştır. Biz Amerikalılara kıyasla kendi hastalarından daha az nefret eden toplumlarda bile, kimsenin önceden tahmin edemeyeceği ya da denetleyemeyeceği bu ender görülen bakteri yüzünden cüzzamlı, her zaman hor görülmüş ve korkulmuş, en yakındakileri tarafından bile dışlanmıştır. Cüzzam, kendi başına ölümcül bir hastalık değildir; bir hasta, bir cüzzamlı olarak ortalama otuz ila elli yıl arası yaşayabilir. Bu, gerçek hastalığın doğurduğu sürekli ilerleyen maluliyetle birleştiğinde, tüm hastalar içinde cüzzamlıları insan desteğine en muhtaç kişiler kılar. Ancak, neredeyse tüm toplumlar cüzzamlıları kendi kaderlerine terk edip çaresizliğe iter. Bilim bu hastalığın gizemini çözmeyi beceremediğinden, cüzzamlılar suçlu ve yozlaşmış olmakla, hain

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve cani olmakla itham edilerek insan ırkından dışlanmışlardır. Dünya üzerindeki her ülkede, her kültürde, insanların bir birey olarak da, bir topluluk halindeyken de korktuğu ve tiksindiği her şeyin vücut bulmuş halidir cüzzamlılar.

"İnsanlar çeşitli nedenlerden ötürü bu şekilde tepki verirler. İlk olarak, hastalık inkar edilemeyecek biçimde nahoş bir çirkinlik ve kötü koku yaratır. Ve ikincisi, nesillerdir devam eden tıbbi araştırmaya karşın, insanlar bu derece aşikar ve çirkin ve bu kadar gizemli bir şeyin bulaşıcı olmadığına ikna olmazlar. Bakteri hakkındaki sorulara yanıt bulamayışımız yüzünden korkular güçlenmektedir; hastalığın dokunuşla, havayla, yiyecek ya da suyla yayılıp yayılmadığından emin değiliz; hatta kim bilir belki de hastaya şefkat göstermek de hastalığı yayıyor olabilir. Hastalığın doğal ve kanıtlanabilir bir açıklaması olmadığı sürece insanlar onu her biri diğerinden kötü diğer yollarla izah edeceklerdir; bir suçun, pisliğin ya da sapkınlığın delili, Tanrı'nın hükmünün bir kanıtı diyecekler, psikolojik, manevi ya da ahlaki yozlaşmanın ya da günahın korkunç bir işareti olarak ele alacaklardır. Ve hastalığın çocuklara bile çok düşük düzeyde geçme olasılığı olduğu yönündeki kanıtlara karşın, bu bulaşıcıdır diye ısrar edeceklerdir. Çoğunuz bu yükü sizinle beraber sırtlayacak bir kişi bile bulamadan yaşamak zorunda kalacaksınız.

"Burada danışmaya bu kadar önem vermemizin nedenlerinden biri de bu; yalnızlığa uyum sağlamayı öğrenmenizde size yardımcı olmak istiyoruz. Bu kurumu terk eden hastaların çoğu bir yıl bile yaşamıyorlar. İnsanlarla ilişkilerinin kesilişinin yarattığı sarsıntıyla yaşama isteklerini kaybediyorlar; kendilerini tedavi etmeyi ihmal edip aktif ya da pasif olarak intihara eğilimli olmaya başlıyorlar; çok azı zamanında buraya geri dönebiliyor. Hayatta kalan hastalar ise yaşama isteğini yeniden kazanmalarına yardım edecek birilerini bir yerlerde buluyorlar. Ya da direnmek için gücü kendi içlerinde bir yerlerde keşfediyorlar.

"Nereye giderseniz gidin, yine de şu gerçek değişmez: Şu andan ölünceye değin, cüzzam hayatınızın yegane gerçeğidir. Her an nasıl yaşadığınızı hastalık denetleyecektir. Uyandığınız dakikadan uyuyacağınız dakikaya kadar hayatın tüm sert dönemeçlerine ve keskin köşelerine karşı dikkat kesilmelisiniz. Bir an için bile

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kendinize izin veremezsiniz. Gündüz düşleriyle, küçük kusurları görmezden gelerek kendinizi dinlendiremezsiniz. Çarpabilecek, ezebilecek, yakabilecek, parçalayabilecek, sıyırabilecek, delebilecek, deşebilecek ya da zayıflatabilecek her şey sizi sakatlayabilir, kötürüm bırakabilir ve hatta öldürebilir. Sahip olamayacağınız tüm yaşamlar hakkında düşünmek sizi umutsuzluğa ve intihara sürükleyebilir. Bunların olduğuna bizzat şahidim."

Doktorun konuşması bu noktaya gelince Covenant'ın nabzı bir yarış atı gibi çarpardı ve o kadar terlerdi ki çarşaflar koluna bacağına yapışıp dolanırdı. Kabusunun sesi hiç değişmezdi –ne onu korkutmaya çaba harcar, ne de onun korkusundan keyif alır gibiydi– ancak bu noktadan sonra sözleri nefret kadar kara olurdu; derinlere işlemiş bir büyük boşluğun yarası uzanırdı arkalarında.

"Bu bizi diğer bir soruna getiriyor. Çok basit gelebilir, ancak bunun yıkıcı olabileceğini göreceksiniz. Çoğu insan için dokunma hissi oldukça önemlidir. Aslında gerçekliğe olan tepkilerinin tüm yapısı dokunma üzerine kurulmuştur. Gördüklerinden ya da işittiklerinden şüpheye düşebilirler, ama bir şeye dokundular mı onun gerçek olduğunu bilirler. İçimizdeki en derin parçaları – yani duygularımızı– dokunma duyusunun deyimleriyle açıklayışımız bir rastlantı değildir. Acı öyküler *içinize dokunur*, kötü durumlar *tüylerinizi ürpertir* ya da sizi *yaralar*. Bunlar bizim biyolojik organizmalar oluşumuzun önlenemez bir sonucudur.

"Bu yönelimle savaşıp onu değiştirmek zorundasınız. Zeki yaratıklarsınız; hepinizin bir beyni var. Onu kullanın. İçinde bulunduğunuz tehlikeyi tanımak için kullanın. Canlı kalmak için kendinizi eğitmede kullanın."

Derken terden sırılsıklam, gözleri boşluğa sabitlenmiş, sıkılmış dişlerinin arasından geçmeye yol dilenen inildemeleri yüzünden dudakları gergin bir şekilde Thomas Covenant yatakta tek başına uyanırdı. Düşler düşleri, haftalar haftaları kovalamış, gidişat tekrarla kendini tüketmişti. Günden güne hücresinin faydasız sığınağını terk etmesi için kendini öfkesinin tasmasıyla dışarı sürümek zorunda kalmıştı.

Ancak esas kararına inancı tamdı. Daha önce çeşitli kereler cüzzam hastanesinde kalmış hastalarla tanıştı; bu insanlar tekrar hastaneye mahkum olmuş, birer hortlağa dönüşmüşlerdi; çünkü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bu eziyeti, yaşama değer katan hiçbir şeyi arzulamadan hayatlarını sürdürme zorunluluğunu, kabullenememişlerdi. Onların döngüsel bozulma süreci Covenant'a kabuslarının hayatta kalmak için gerekli hammaddeleri içerdiğini öğretmişti. Her gece kabusları Covenant'a cüzzamın acımasız ve şifa bilmez yasasını kafasını vura vura öğretti; bedeninin irinle kaplanmasına, onu kemirip bitirecek çürümeye ve körlüğe karşı tek savunması bu yasaya kayıtsız şartsız sadakatti. Thomas Covenant, cüzzam hastanesindeki beşinci ve altıncı aylarında UGD ve diğer alıştırmaları delice bir dikkatle uygulamıştı. Bomboş, antiseptikle yıkanmış duvarlara kendini hipnoza sokmak istercesine bakıp durmuş, zihninin derinliklerinde, aldığı ilaçların dozları arasında geçen saatleri saymıştı. Ve ne zaman dikkati kaysa, ne zaman savunma ritminden bir vuruş kaçırsa, lanetler okuyup kendini yerin dibine batırmıştı.

Yedi ay sonunda, doktorlar Thomas Covenant'ın gösterdiği gayretin geçici bir aşama olmadığı konusunda ikna olmuşlardı. Hastalığının ilerleyişinin önlendiğinden de emin olmuşlardı. Covenant'ı eve gönderdiler.

Yaz sonunda, Sığınak Çiftliği'ndeki evine geri dönerken, Thomas Covenant artık her şeye hazır olduğunu düşünmüştü. Joan'dan bundan sonra bir iletişim çabasının gelmeyecek oluşuna, önceki dostları ve arkadaşlarının korku ve hayretle ondan uzaklaşmalarına –her ne kadar bu türden saldırılar hala öfke ve kendinden iğrenmeyle beraber baş döndürücü bir mide bulantısı yaratsa da– kendini hazırlamıştı. Evde Joan ve Roger'a ait eşyaların ve Joan'ın daha önce atları beslediği ahırların görüntüsü yaralı yüreğine ağılı bir hançer gibi batmıştı. Ancak o, böylesi kalleş acıların çekimine kapılmamak için topuklarını yere sıkıca bastırmıştı.

Yine de hazır değildi; her şeye değil. Sonraki sarsıntı tüm hazırlıklarını aşıp da gelmişti. Joan'dan hiç posta gelmediğinden ikinci kere ve üçüncü kere kontrol edip emin olmuş; işlerine vekalet eden avukatla telefonda konuşmuş –telefonun metalik bağlantı sesini geçip gelen, nabız gibi atan bir huzursuzluk vardı avukat kadında– ardından, koruluktaki kulübesine gitip yeni kitabında neler yazmış olduğunu okumaya koyulmuştu.

Kitabın içeriğinin cahilce fukaralığı karşısında hayrete düşmüştü Covenant. Bu kitaba gülünç derecede saf demek bir iltifat ola-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

caktı. Böylesine kibir dolu bir paçavradan kendisinin sorumlu olduğuna inanamamıştı.

Aynı gece, ilk romanını, en çok satanlar listesine gireni yeniden okumuştu. Daha sonra son derece dikkat göstererek şöminede bir ateş yakmış ve ilk romanıyla birlikte yeni başladığı romanın el yazmasını da yakmıştı. Cehennem ateşi ile arınmak işte bu! diye düşünmüştü. Bir daha bir kelime yazmasam bile en azından bu yalanlardan temizlenmiş olur hayatım. Hayal gücüymüş! Nasıl bu kadar kendini beğenmiş olabildim? Ve sayfaların gri küllere dönüşünü izlerken onlarla beraber yazı yazma arzusunu da küllere katmıştı Thomas Covenant. İlk defa, doktorların söylemiş olduğu bir şeyi kısmen kavramıştı; hayal gücünü bastırması gerekiyordu. Hayal gücüne, yani Joan'ı, neşeyi, sağlığı tahayyül edecek bir yetiye sahip olmayı kaldıramazdı. Eğer ulaşılamayacak arzularla kendine eziyet çektirirse, hayatta kalmasını sağlayan yasayı tutan elini ezip sakat bırakabilirdi. Hayal gücü onu öldürebilir, intihara meylettirebilir, cezbedebilir ya da kandırabilirdi. Tüm o sahip olamayacağı şeyleri görmek umutsuzluğa kapılmasına neden olabilirdi.

Alevler sönünce, sanki tükenişleri geri dönülmez olsun diye külleri çiğnemişti ayakları altında.

Sonraki sabah yaşamını düzenlemeye başlamıştı.

İlk işi eski düz usturasını bulmak olmuştu. Uzun, paslanmaz çelikten ağzı banyonun flüoresan ışığında yan yan, kötü niyetle Covenant'a bakıp parıldayan usturayı ağır hareketlerle kayışa çekmiş, yüzünü köpürtmüş, ürkek kemiklerine lavabodan destek alıp usturanın ağzını boğazına dayamıştı. Usturanın ağzı şahdamarını kesen soğuk ateşten bir çizgi gibi, kan, kangren ve yeniden harekete geçebilecek cüzzam tehdidi gibiydi. Eğer yarısı parmaksız eli bir kaysa ya da titrese dahi sonuçları korkunç olabilirdi. Ama yine de kendini disiplin altına sokmak, hayatta kalmanın ağır şartlarını tanımaya zorlamak, dik kafalı nefsini kırmak için bilinçli olarak bu riski almıştı. Sonraki günlerde ustura ile tıraş olma alışkanlığını, durumuyla her gün gerçekleşecek bu yüzleşmeyi kişisel bir tören haline getirmişti.

Aynı nedenlerden ötürü yanında bir de keskin bir çakı taşımaya başlamıştı. Ne zaman disiplininin bocalamaya başladığını hisse-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

derse, ne zaman anılarla, ümitle ya da sevgiyle tehdit edildiğini hissetse çakıyı çıkarır ve ağzını bileğine dayardı.

Ardından, tıraş olduktan sonra, eviyle ilgilenmişti. Evi düzenlemiş, çıkıntı yapan köşelerin, sert kenarların, görünmeyen engellerin yaratacağı tehlikeleri en aza indirgemek için mobilyaların yerlerini yeniden ayarlamıştı; ayağına takılabilecek, onu yaralayabilecek ya da yolunu saptırabilecek her şeyi kaldırmıştı, böylece karanlıkta bile rahatlıkla yön bulunabilir ve güvenilir oldu odalar; olabildiğince cüzzam hastanesindeki hücresine benzetmişti evini. Zarar verebilecek ne varsa hepsini misafir odasına yığmış ve işi bitince de odanın kapısını kilitleyip anahtarı da atmıştı.

Daha sonra kulübesine gidip onu da kilitlemişti. Sigortaları da sökmüştü ki eski elektrik tesisatının yangın çıkarma riski olmasın.

En sonunda da terli ellerini yıkamıştı. Takıntılıymışçasına, bütün kuvvetiyle yıkamıştı; elinde değildi, çok güçlü bir hisle bedeninin pis olduğu izlenimine kapılmıştı.

Dışlanmış cüzzamlı pislik.

Sonbahar aylarını deliliğin kıyısında düşe kalka dolanarak geçirmişti. Kara bir şiddet kaburgalarına girmiş, bir kargı gibi onu dürtüp amaçsızca yürütmüş, içinde zonklayıp durmuştu. Doymak bilmez bir uyuma ihtiyacı hissetmişti, ama uyurken gördüğü düşler çoktan kemirilme kabuslarına dönüşmüş olduğundan –tüm bedenindeki uyuşukluk hissine rağmen, yavaş yavaş yenilip bitiriliyor gibiydi– bu ihtiyaca kulak verememişti. Ve uyanık kalınca da geri dönüşü mümkün olmayan bir paradoksun kısır döngüsüyle yüzleşmişti Thomas Covenant. Diğer insanların desteği ya da teşviki olmadan, korkuya ve ölüme karşı mücadelenin tüm yükünü sırtlayamayacağına inanmıştı; yine de o korku ve ölüm, desteği ya da teşviki esirgeyen reddedilişi açıklamış, anlaşılır kılmış ve neredeyse haklı çıkartmıştı. Kendi mücadelesi, dışlanılışını yaratan aynı tutkulardan türemişti. Savaşında başarısız olması halinde meydana gelebileceklerden nefret etmişti. Böylesine kazançsız, böylesine sonu gelmez bir savaş vermek zorunda kaldığından dolayı kendinden nefret etmişti. Ama manevi yalnızlığını bu denli mutlak kılan insanlardan nefret edememişti. Onlar yalnızca kendinde de olan korkuları paylaşmışlardı. İkileminin baş döndürücü çemberinde onu yatıştırabilmiş tek tepki yakıcı sözler söylemek olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Acının öfkesine, delilik okyanusunda savrulmasını engelleyen akıl sağlığının çapası gibi tutunmuştu; hayatta kalmak için, yaşamı boğazlayan tutuşunu koruyabilmek için kızgınlığa ihtiyacı olmuştu. Bazı günler hiddetinden uyuyamadan bir gündoğumundan diğerine koşmuştu.

Zamanla bu tutku bile körelmeye başlamıştı. Dışlanması da cüzzam yasasının bir parçası değil miydi? Ondan ayrılmaz bir gerçekti; yerçekimi gibi, salgın hastalıklar gibi, bedenin uyuşması gibi tamamen gerçek ve zorunluydu. Eğer gerçeklerin kalıbına sığmak için kendini ezmeyi beceremezse, hayatta kalmayı da beceremezdi.

Çiftlikten ötelere bakınca, otoyol boyunca uzanan arazisinin sınırındaki ağaçlar o kadar uzakta gözüküyorlardı ki hiçbir şey bu mesafeyi aşamazdı sanki.

Bu çelişkiye bir çözüm yoktu. Çelişki, parmaklarının çaresizce titremesine neden olmuş, tıraş olurken neredeyse kendisini kesecek hale getirtmişti. Tutku olmadan savaşamazdı; yine de tüm tutkuları sekip geri Covenant'a çarpmıştı. Sonbahar geçip giderken onu esir eden imkansızlıklara gitgide daha az lanet okur olmuştu. Sığınak Çiftliği'nin ardındaki koruluğu arşınlar olmuştu; gözleri kan çanağı, sağ elinde iki parmağı olmayan, saatin tik takları gibi adımlarıyla uzun, zayıf bir adam. Her bir düzensiz patika, her bir sivri kaya, her bir dik eğim, Thomas Covenant'a ancak tedbirli olarak kendini hayatta tuttuğunu, sıkıntılarından ardında yas tutan olmadan ve acı bile hissetmeden kurtulması için sırf kendini gözetmeyi bırakmasının yeterli olduğunu anımsatır olmuştu.

Bir ağacın kabuğuna dokunmak ve hiçbir şey hissedememek, ıstırabını arttırmak dışında bir işe yaramamıştı. Onu bekleyen sonu açıkça görebilmişti; yüreği de bedeni gibi duyarsızlaşacak ve peşine de sonsuza dek hepten kaybolacaktı.

Her şeye rağmen, onun adına birilerinin elektrik faturasını ödediğini öğrendiğinde, bir düşman görmüşçesine odaklanabileceği bir şey bulmuş gibi hissetmişti. Bu beklenmedik hediye bir anda neler döndüğünü kavramasına yaramıştı. Kasaba halkı ondan sadece kaçınmadığı gibi, aynı anda Covenant'ın aralarına karışmak için bulabileceği her bahaneyi de faal olarak yok ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tehlikeyi ilk kavradığında verdiği tepki, bir pencereyi açıp dışarıda esen kış havasına doğru bağırmak olmuştu. "Bildiğinizi okuyun! Cehennem olasıcalar, size ihtiyacım yok!" Ancak konu kurusıkı kabadayılıkla çözümlenecek kadar basit değildi. Kış bitip erken mart baharı başladığında, yaptığı ne olursa olsun bir eylemde bulunması gerektiğine kanaat getirmişti. O da bir insandı, herkes gibi. Onun da bir kalbi vardı. Öylece durup insanların içinden kesilip atılışını onaylayamazdı.

Böylece sonraki telefon faturası geldiğinde cesaretini topladı, itinayla tıraşını oldu, kalın kumaştan kıyafetlerini giydi, dayanıklı botlarını ayaklarına geçirip sıkıca bağladı ve faturasını bizzat ödemek üzere kasabaya üç kilometrelik yürüyüşüne başladı.

Bu yürüyüş onu sonunda Bell Telefon Şirketi'nin kapısına getirdi. Nem yüklü bir bulut tepesinde asılı duruyormuşçasına ürperiyordu. Yaldızlı harfli kapının önünde duraklayarak düşündü:

Bunlar ancak soluk ölümler...

ve merak etti; neredeydi gülüşler? Sonrasında kendini toparladı, şiddetle esen bir fırtına misali kapıyı çekip açtı ve gişedeki kıza teke tek dövüş için meydan okurmuş gibi azametle yaklaştı.

Elleri titremesin diye avuçlarını bankonun üstüne yerleştirdi. Bir anda, kelimeler vahşice döküldü ağzından, "Benim adım Thomas Covenant."

Kız zarif giyimliydi, göğüslerinin altından çaprazlayıp destek yaptığı kolları sayesinde göğüsleri olabildiğince belli oluyordu. Covenant, kendini kızın yüzüne bakmaya zorladı. Kız, adamın arkasındaki bir yerlere boş bir ifadeyle bakıyordu. Covenant kızda ürperme, çekinme emareleri ararken, kız göz ucuyla ona bakıp sordu. "Evet?"

"Faturamı ödemek istiyorum," dedi Covenant. Kız bilmiyor, bir şey duymamış, diye düşündü.

"Elbette efendim," diye yanıtladı kız. "Numaranız nedir?"

Covenant, numarasını söyledi ve kız dosyaları denetlemek üzere isteksizce başka bir odaya geçti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kızın yokluğunun yarattığı gerilim Covenant'ın korkuyla boğazının düğümlenmesine yol açtı. Dikkatini bir başka yöne çekmenin yolunu bulmalı, kendini meşgul etmeliydi. Birdenbire elini cebine attı ve oğlanın ona verdiği kağıt parçasını çıkardı. *Bunu okumanız gerekiyormuş*. Bankonun üzerinde kağıdı düzledi ve okudu.

Eskimiş matbu yazı şöyleydi:

> Gerçek bir adam –gerçek olarak bildiğimiz her açıdan gerçek bir adam– kendini birden dünyadan soyutlanmış ve varolması mümkün olmayan bir fiziksel duruma sokulmuş bulur: Seslerin aroması, kokuların rengi ve derinliği, görüntülerin dokusu, dokunuşların ses perdesi ve ses rengi vardır. O yere getirilmesinin sebebinin bir kahraman olarak kendi dünyasını temsil etmek olduğunu söyler bedeni olmayan bir ses. Başka dünyadan bir kahramana karşı ölümüne, teke tek cenge tutuşmak zorundadır. Eğer yenilirse ölecektir ve kendi dünyası –gerçek dünya– yok edilecektir. Çünkü o takdirde kendi dünyası hayatta kalmak için gerekli, içten gelen kuvveti haiz değil demektir.
>
> Adam ona söylenenin doğru olduğunu kabul etmeyi reddeder. Ya bir düş, ya da bir sanrı gördüğünü iddia eder ve 'gerçek' bir tehlikenin olmadığı, sahte bir ölümüne dövüşe girmeyi reddeder. Bu görünürdeki duruma inanmamaya son derece kararlıdır ve diğer dünyanın kahramanı tarafından saldırıya uğradığında dahi kendini savunmaz.
>
> *Soru:* Adamın davranışı cesurca mıdır, yoksa korkakça mı? İşte bu, ahlakın temel sorunudur.

Ahlakmış! diye kendi kendine hırıldadı Covenant. Lanet olsun, kim uyduruyor bunları?

Bir dakika sonra, kız yüzünde bir soru işaretiyle belirdi. "Thomas Covenant? Sığınak Çiftliği'nden? Efendim hesabınıza birkaç aylığına her şeyi karşılayabilecek bir meblağ yatırılmış. Yakın zamanda bize yüklü bir çek mi yolladınız?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Covenant, bir darbe yemişçesine sersemledi, sonra kendine gelip bankoya dayandı; karaya oturmuş bir kalyon gibi yan yatmıştı. Bilinçsizce kağıdı elinde sıkıp buruşturdu. Başı dönüyor gibiydi, kulaklarında bazı sözler yankılanıyordu: neredeyse tüm toplumlar yalıtır, itham eder, dışlar... umutlanamazsın.

İçindeki şiddeti uzakta tutmaya çabalarken dikkatini buz kesmiş ayaklarına, sızlayan ayak bileklerine odakladı. Özenle ve dikkatle buruşmuş kağıt parçasını bankonun üstüne, kızın önüne yerleştirdi. Hoşsohbet görünmeye gayret ederek konuştu: "Bulaşıcı değil aslında biliyor musun? Benden sana bulaşmaz – endişelenecek bir şey yok. Kimseye bulaşmaz ki. Çocuklar dışında."

Kız kafasındaki muğlak düşüncelerle hayretle düşmüş olacak, gözlerini kırpıştırarak Covenant'a bakıyordu.

Covenant, kamburunu çıkarttı, boğazını bir yumruk gibi tıkayan hiddeti bastırmaya uğraştı. Elinden geldiğince vakur bir edayla dönüp gün ışığına doğru uzun adımlarını yönlendirdi ve kapının arkasından çarpmasına aldırış etmeden uzaklaştı. Cehenneme kadar yolunuz var! diye küfretti kendi kendine. Cehenneme kadar, lanet olsun, kahretsin.

Öfkeyle zihni dağılmış bir halde sokağı aşağıdan yukarıya gözleriyle taradı. Durduğu yerden, uğursuz kasabanın tümünü boylu boyunca görebiliyordu. Sığınak Çiftliği yönünde ufak dükkanlar altlı üstlü çene kemiklerine sıralanmış dişler gibi, yolun her iki kenarına sıkıca dizilmişlerdi. Keskin gün ışığı Covenant'ın kendini savunmasız ve yalnız hissetmesine yol açtı. Çizikler ve sıyrılmalara karşı hızla ellerini denetledi. Sanki sıra dayağı çekmeye dizilmiş binaların arasından yoldan aşağı doğru yürüdükçe, beton zemin ümitsizlik duygusuna esir düşmüş de üzüntüden kaygan hale gelmiş kaldırım üzerinde kendinden emin olmayan adımlar atıyordu uyuşuk ayağı. Sırf şu an koşup kaçmaması bile cesaret işiydi Covenant'a göre.

Birkaç dakika sonra mahkeme binası bir hayal gibi belirdi uzaktan. Binanın önündeki kaldırımda şu yaşlı dilenci dikiliyordu. Yerinden kıpırdamamıştı bile. Hala güneşe gözlerini dikmiş, anlamsız anlamsız mırıldanıyordu. Elindeki işaret, Sakının, diyordu, beyhude, geç gelmiş bir uyarı gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Covenant yaklaştıkça daha fazla etkilenmişti; yaşlı adam ne kadar da yersiz yurtsuz görünüyordu. Dilenciler ve meczuplar, kutsal kişiler, kıyamet habercileri... gün ışığının vurduğu o sokağa ait değildi bunlar. Taş sütunların çatık kaşlı, küçümseyici bakışları maziye ait bu türden coşkulara hoşgörü göstermiyordu. Ve yaşlı adamın toparladığı azıcık para, bir öğüne bile yetmezdi. Bu manzara Covenant'ın içini tuhaf bir merhametle sızlattı. Neredeyse elinde olmayarak, yaşlı adamın önünde durdu.

Dilenci hiç kımıldamadı, tefekkür halindeki bakışlarını güneşten almadı; ancak sesi değişti ve dudaklarındaki belirsiz mırıldanmanın içinden anlaşılır bir tek sözcük söküldü:

"Ver."

Buyruk sırf Covenant'a özel gelmişti sanki. Komuta uyarcasına Covenant'ın gözleri yine tahta çanağa yöneldi. Fakat bu talep, ona uygulanmaya çalışılan bu baskı, içindeki öfkeyi yeniden özgür kıldı. Sana hiçbir borcum yok, dedi Covenant içinden.

Daha çekip gidememişti ki yaşlı adam bir daha konuştu.

"Seni uyarmıştım."

Bu ifade, beklenmedik biçimde Covenant'ta geçen yıl boyunca yaşadığı tüm deneyimlerin özetini sunan sezgisel bir kavrayışmış gibiydi. Tüm öfkesine karşın kararını anında verdi. Yüzünde sapkın bir ifadeyle beceriksizce nikah yüzüğünü çıkartmaya çalıştı.

Beyaz altından nikah yüzüğünü daha önce hiç çıkarmamıştı; boşanmalarına ve Joan'ın onu yanıtsız bırakan suskunluğuna rağmen yüzük parmağında kalmıştı. Kendisini temsil eden bir simgeydi yüzük. Bir zamanlar nerede olduğunu ve şimdi nerede durduğunu –verilen ve bozulan sözleri, yitip giden dostlarını, ümitsizliğini– insanlığından arta kalanları anımsatıyordu. Oysa ki şimdi yüzüğü sol elinden söküp çanağa atmıştı. "Bu birkaç kuruştan fazla eder," dedi ve ayaklarını yere vura vura gitmeye yeltendi.

"Dur."

Öylesine bir ağırlık taşıyordu ki bu söz, Covenant yine durdu. Hareketsizce dikildi, öfke içinde birikiyordu, ta ki kolunun üstünde yaşlı adamın elini hissedene dek. Sonra Covenant döndü ve hala güneşin gizemli ateşini inceliyormuş gibi bomboş bakan do-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nuk, mavi gözlere baktı. Sahip olduğu güçle dimdik duruyordu yaşlı adam.

Ansızın bir güvensizlik hissi, anlamadığı bir konuya yakınlaşma duygusu basıp bunalttı Covenant'ı. Ancak içine dolan bu duyguyu kovaladı. "Bana dokunma. Cüzzamlıyım ben."

Adamın bakışları Covenant'ı ıskalıyor gibiydi, ya Covenant aslında orada değildi ya da boş bakışların sahibi gözler kördü; buna rağmen yaşlı adamın sesi berrak ve kendinden emindi.

"Kendine ıstırap çektiriyorsun evladım."

Covenant, dudaklarını ıslatıp yanıt verdi. "Hayır, ihtiyar. Bu, olağan bir şey; insanlar böyledir. Her şey boş." Bir cüzzamlı yasasından alıntı yapıyormuşçasına söylendi kendi kendine. Her şeyin boş olması, yaşamın tanımlayıcı niteliğidir. "Yaşam böyledir işte. Gerçekleri çöp yığını haline getiren süs eşyalarından pek azını saklıyorum sadece."

"Henüz gençsin – ve şimdiden bu kadar acı dolusun."

Covenant, uzun zamandır anlayış içeren sözcükler duymamıştı. Öfkesi geri çekilmişti, geride kalansa sıkıntıdan kupkuru kesilmiş gırtlağıydı. "Boşversene ihtiyar," dedi. "Dünyayı biz yaratmadık. Tek yapmamız gereken içinde yaşamak. Hepimiz aynı teknedeyiz işte – öyle ya da böyle."

"Demek biz yaratmadık, öyle mi?"

Bir yanıt bile beklemeden, dilenci tekrardan garip nağmesini tutturdu. Adam Covenant'ı söylediği şarkıya ara verene kadar bekletti. Derken ses farklı bir niteliğe büründü. Yaşlı adamın sesindeki saldırgan tını Covenant'taki beklenmedik savunmasızlıktan yararlanmıştı.

"Neden intihar etmiyorsun?"

Covenant, göğsüne basınç uygulanmışçasına kalbinin sıkıştığını hissetti. Donuk mavi gözler, Covenant'ı bir tür tehlikeye maruz bırakıyor, kaygı Covenant'ı şiddetle yakasından çekiştiriyordu. Karşısındaki yaşlı yüzden silkinip kurtulmak, UGD'yi uygulayıp güvende olduğundan emin olmak istiyordu. Fakat yapamıyordu; boş bakışlar onu dondurmuştu. En sonunda konuşabildi, "Bu çok kolay olurdu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yanıtı muhalefetle karşılanmadı, ama Covenant'ın ürpertisi artmaya devam ediyordu. Yaşlı adamın iradesinin baskısı altında Covenant, geleceğinin sarp kayalıklarının kıyısında gibiydi. Aşağıda hazır bekleyen sivri uçlu tehlikelere bakıyordu – taşlık bir cehennem yayılıyordu altında. Cüzzamlıların karşılaşabileceği olası ölüm biçimlerini çıkarıp saydı bulunduğu yerden. Buna rağmen, manzara onu sakinleştirdi. Sanki bir düşün içinde göze aşina gelen mihenk taşlarıydı bu ölümler; onu tekrar hakim olduğu bir konuma getirdi. Korkusundan uzaklaşıp konuşabileceğini keşfetti, "Baksana, senin için yapabileceğim bir şey var mı? Yemek ya da kalacak bir yer ister misin? Benim olan ne varsa senindir."

Thomas Covenant çok önemli bir parolayı söylemiş gibi, yaşlı adamın gözleri tehlike saçan bakışlarını yitirdi.

"Fazlasıyla yaptın. Böylesi armağanlar, armağan edene sunulur."

Çanağını Covenant'a uzattı.

"Geri al yüzüğünü. Doğruluktan şaşma. Başarısız olmayacaksın."

Adamın sesindeki buyruk verir hava kaybolmuştu. Bunun yerine nazik bir yakarış sezdi Covenant. Yüzüğü geri aldı ve yeniden sol eline taktı. Duraksadı, bu adamın onunla ne ilgisi vardı acaba. Ancak bir şekilde adama bir karşılık vermesi gerektiğini hissetti. "Herkes eninde sonunda başarısız olur," dedi sonra. "Ama ben hayatta kalacağım – ne kadar yapabilirsem."

Yaşlı adam çöktü; kehanet okuma ya da buyruk verme yükünü artık Covenant'ın omzuna atmış gibiydi. Sesi kırılgandı şimdi.

"Her şey olacağına varır."

Bir söz daha etmeden döndü ve gitti. Geleceği bildirmekten yorulmuş, tükenmiş bir kahin gibi asasına dayanıyordu. Kaldırımın üzerinde garip bir şekilde çınlıyordu asa, sanki betondan daha sertti ağaç.

Yaşlı adam bir köşeyi dönüp kaybolana dek Covenant rüzgarla salınan toprak renkli cüppeye, uçuşan saçlara bakakaldı. Sonra silkindi, UGD'ye başladı. Ancak gözleri nikah yüzüğüne takıldı. Yüzük parmağına bolmuş gibi, düşecek gibi sarkıyordu. Cehen-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nem azabı bu, diye düşündü. Bir meblağ yatırılmışmış. Bunlar sokaklarda bana karşı barikat kurmadan önce bir şeyler yapmalıyım.

Bir süre için olduğu yerde öylece durdu ve bir plan yapmaya çalıştı. Mahkemenin sütunlarının tepesindeki taştan kafaların gözleri boş boş, umursamazlıkla bakıyordu. Dudaklarının uçlarına kasılıp kalmış bir iğrenme yerleşmiş, daimi tehdit oyulmuştu yüzlerine; asla tamamlanmayacak, insanı zora koşan bir ifadeydi bu. Sütun başları Covenant'a bir fikir verdi. Tepedeki kafalara içinden bir küfür savurup yoldan aşağı yeniden yürümeye başladı. Avukatını görmeye, anlaşmalarına ve mali işlerine bakan bu kadından Covenant'ı kasabadan koparıp atmaya gayret gösteren bu karanlık emelli hayır cemiyetine karşı yasal yollara müracaatta bulunmasını talep etmeye karar verdi. Yapılmış ödemelerin geri alınmasını sağla, diye içinden seslendi kadına. Benim borçlarımı –benim rızam olmadan– ödeyemezler.

Yolun karşı tarafında, dört yol ağzındaki bir sokağın köşesindeki binadaydı avukatın bürosu. Bir dakikalık hızlı bir yürüyüş Covenant'ı yolun köşesine getirdi. Kasabanın tek trafik lambası buradaydı: Acele etmesi gerektiğini hissetti; avukatlara ve tüm kamu düzenine karşı hissettiği güvensizlik, gösterdiği şu azmin budalalıktan başka bir şey olmadığına onu ikna etmeden önce aldığı kararı yerine getirmeliydi. Durdu, ışığın yanmasını beklemeden karşıya geçme isteğine direndi.

Işık ağır ağır değişti, ama en sonunda ona yeşil yanmıştı. Yaya geçidine adımını attı.

Daha üç adım bile ilerleyemeden, bir siren sesi duydu. Kırmızı ışıkları yana söne ara sokaktan ana yola bir polis aracı hızla fırlayıverdi. Araba dönüşün hızıyla yana savruldu, bunun ardından doğrudan Covenant'ın kalbine doğru yöneldi.

Covenant, görünmeyen bir el tarafından yakalanmış gibi durdu. Hareket etmek istedi; ama tuzağa düşmüş, hızla gelen aracın burnuna bakıp donakalmıştı. Bir an için çılgınca bir fren sesi duyar gibi oldu. Sonra yere çöktü.

Düşerken, vaktinden evvel yere kapaklandığını hissetti, araba daha ona çarpmamıştı bile. Yine de kendine engel olamamıştı; çok

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

korkmuştu, ezilmekten korkmuştu. Kendini bu kadar korumasına rağmen bu şekilde ölmek reva mıydı? Daha sonra gün ışığının ardında, parıltılı dükkan camlarının ve acı acı öten araba lastiklerinin ardında çok büyük bir siyahlığın farkına vardı. Sanki ışık ve kafasını yasladığı asfalt, simsiyah bir fonun üzerine boyalı görüntülerdi sadece; ve şimdi fon varlığını belli ediyor, Covenant'ın içine işleyip onu eziyordu. Karanlık, gün ışığından içeri, soğuk gecenin huzmesi gibi ışıdı.

Bir kabus gördüğünü düşündü. Ne saçma, yaşlı dilencinin sözlerini duyuyordu: Doğruluktan şaşma. Başarısız olmayacaksın.

Karanlık sızdı içeriye, gün bataklığa gömüldü. Covenant'ın gördüğünden emin olduğu tek şey ise polis aracından gelen tek bir kızıl ışıktı; alnına bir mızrak gibi mıhlanmış, yakıcı, parlak ve ölümcül kızıl bir yıldırım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

III

İhanete Davet

Ancak nabız atışlarıyla ölçebileceği bir süre boyunca karanlıkta asılı kaldı. Çevresinde dönüp fokurdayan evrendeki tek sabit nokta, ona saplanmış bu kızıl ışıktı. Nereye bakması gerektiğini bir kestirebilse, yerin göğün büyük parçalar halinde kaydığını görebilecekmiş gibi geldi Covenant'a; fakat karanlık ve alnındaki sıcak kızıl ışık demeti yüzünü çevirmesini engelliyordu, etrafında girdaplar yaratarak dönen akıntıların görünmeden yanından geçip gitmelerine izin vermek zorunda kaldı.

Vahşi ışığın basıncı altında şakaklarında atan her nabzın zonklayışını belirgin biçimde hissedebiliyordu; sanki damarlarına kanı pompalayan kalbi değil de zihni gibiydi. Nabzı yavaştı; hem de hissettiği korku miktarına kıyasla çok yavaş. Kendisine ne olup bittiğini anlayamıyordu. Ama her bir darbede, sanki beyninin ta içlerine saldırıyorlarmış gibi sarsılıyordu.

Beklenmedik bir anda, kanlı ışık mızrağı titreyerek ikiye yarıldı. Covenant ışığa doğru hareket ediyordu – ya da ışık ona yaklaşıyordu. Işığın kaynağı, alev alev ışıldayan bir çift gözdü.

Hemen sonra kahkaha sesi duydu; zafer ve yıllanmış bir kinle dolu, yüksek sesli, tiz perdeden, neşeli bir kahkaha. Ses, cehennemin şafağını müjdeleyen melun bir horoz gibi öttü ve Covenant'ın nabzı bu sesle titredi.

"Becerdim!" diye kıkırdadı ses. "Ben yaptım! O benim!" Kıkırdama, tizleşerek bir kahkahaya dönüştü.

Covenant, şimdi o gözleri daha net görebilecek kadar yakındı. Akı ya da göz bebeği yoktu bu gözlerin; gözler yuvalarını kızıl toplar gibi dolduruyorlardı, içlerinde ışıklar kaynıyordu. Sıcaklıkları o kadar yakındı ki Covenant alnının yandığını hissetti.

Daha sonra gözler alevlendi, öyle ki çevredeki hava da alev aldı. Alevler yayıldı, Covenant'ın etrafına dehşet verici bir kızıllık çöktü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Covenant, kendini taşların derinliklerine oyulmuş büyük, derin bir mağarada buldu. Duvarlar ışığı yakalayıp tutuyor, böylece gözlerin bir parlayışıyla bile ışıyordu mağara. Kayalar düzgündü; ancak mağara sanki amaçsız bir bıçakla dilimlenmiş gibi yüzlerce düzensiz yüzeye bölünüyordu. Mağaranın çevresi boyunca duvarlarda girişler açılmıştı. Mağaranın tavanı, çok yukarılardaki kalın sarkıt demetlerinde birleşiyordu, ama zemin çok kullanılmış gibiydi, sanki pek çok ayağın geçişiyle düzleşmişti. Sarkıtlardan yansımalar fışkırıyordu, sarkıt demetleri kızıl parıltılara boğulmuştu.

Oda ekşi bir leş kokusuyla dolmuştu, mide bulandırıcı tatlı bir alt kokunun üzerine acı bir kokuydu bu – çürüyen bir etin kötü kokusu üzerinde kaynayan sülfür gibi. Kokusu ve gözleri ile onu hapseden varlığı görünce Covenant kusmamak için ağzını kapadı.

Mağaranın merkezine yakın alçak bir kürsünün üzerine çömelmiş, uzun ve sıska kolların üzerinde birer kürek kadar ağır ve büyük eller taşıyan, ince, kambur gövdeli, kale kapılarını yıkmaya yaran koçbaşları kadar büyük kafalı bir yaratık vardı. Çömelirken dizleri neredeyse kulaklarının hizasına yükseliyordu. Bir eli önündeki kayadan destek alıyor, diğer eli ise uzun, tahta bir asayı kavrıyordu. Asanın uçları metaldendi ve bir uçtan bir uca karmakarışık oymalarla süslüydü. Yaratığın kurşuni ağzı kahkahayla katılıp kalmıştı ve kızıl gözleri lav gibi fokurduyordu.

"Hah! Ben becerdim!" diye haykırdı yeniden. "Onu ben çağırdım. İşte benim güç. Hepsi ölecek!" Yüksek sesle ateşli konuşmasını yaparken, acıkmışçasına tükürükler saçıyordu. "Ben! Efendi Salya! Sahip benim! Ben!"

Yaratık ayağa fırladı, delice bir kendini beğenmişlikle sıçrıyordu. Kurbanına doğru adım attı ve Covenant, gizleyemediği bir iğrenmeyle geri çekildi.

Asasını iki elle ortasına yakın bir yerden tutarak bağırdı yaratık: "Öldürecem ben seni! Gücünü alacam ben! Hepsini ezecem! Efendi Salya olacam ben!" Covenant'a vuracakmış gibi asasını kaldırdı.

Derken bir başka ses doldurdu mağarayı. Derin ve yankılanan bir ses, hiç güçlük çekmeden göğü doldurabilecek kadar güçlü,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cehennemin kendisi dile gelmiş gibi ölümcül. "Geri dur, Kayakurdu!" diye buyurdu. "Bu av sana çok gelir. Onu ben alıyorum."

Yaratık, yüzünü hızla tavana doğrultarak seslendi: "Benim! Benim Asam! Gördün sen. Ben çağırdım. İşte gördün sen!"

Covenant, kızıl gözleri takip etti, ama taştan kazık demetlerinin üzerindeki baş döndürücü ışık oyunları dışında bir şey göremedi.

"Yardım aldın," dedi, derinden gelen ses. "Asa senin için çok zor bir meseleydi. Eğer ben sana Asanın bazı güçlerini göstermemiş olsam, toyca bir hiddetle yok ederdin onu. Ve benim yardımımın bir bedeli var. Başka ne istersen yap. Bu ödülü ben alıyorum. O bana ait."

Öfkeden kudurmuş yaratık duruldu, sanki gizli bir üstünlüğü aniden hatırlamış gibiydi. "Benim Asa," diye mırıldandı, esrarengiz bir biçimde. "O bende. Güvende değil sen."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Derinden gelen ses diken diken olmuştu, içerdiği tehlikeler yüzeyin yakınlarına ilerledi. "Sakın ve korun, Salya Kayakurdu! Kara yazgın birikiyor üzerinde. İşte! Başladım."

Dev dişler birbirine geçiyormuşçasına derinden bir öğütülme sesi yükseldi ve Covenant ile Salya arasına insanın kanını donduran bir duman çöktü, etraflarında toparlanarak dönmeye başladı ve Covenant'ın görüş alanını kapatıp Salya'yı görmesini engelleyecek kadar kalınlaştı. İlkin, duman yanan taşların ışığıyla parıl parıldı, fakat döndükçe kızıl renk solup sislerin bildik nemli grisine dönüştü. Berbat koku kaybolup daha tatlı bir kokuya benzedi – ıtırdı bu, cenazelerin kokusu. Dumanların onu kör etmesine karşın artık Salya'nın mağarasında olmadığını hissetti Covenant.

Bu değişim onu rahatlatmadı. Korku ve hayret Covenant'ı içine çekiyordu, sanki bir kabusun içinde batıyormuş gibiydi. Bedensi olmayan ses onu dehşete düşürmüştü. Sis etrafında uçuştukça ayakları titreyip büküldü ve dizlerinin üzerine düştü.

"Bana dua ederek iyi yapıyorsun," dedi ses. Sesin ölümcüllüğü Covenant'ı ürkütücü bir cinayet sahnesiyle karşı karşıya gelmiş gibi şoka uğrattı. "Senin gibi bir kaderin enkazı ortasındaki bir adam için başkaca umut ya da başkaca yardım kaynağı yok. Benim Düşmanım sana yardım etmeyecek. Sana bu yazgıyı biçen O zaten.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve O seçtiği zaman vermez; alır." Çiğ bir küçümsemeyle çınlayan ses Covenant'ın sinirlerine dokunuyordu. "Evet, bana dua etmekle iyi yaparsın. Üzerindeki yükü azaltabilirim. Sağlık mı istersin, yoksa güç mü... istediklerini yalnız ben verebilirim. Çünkü bu çağa saldırıyı başlattım ve gelecek artık yalnız benim. Bir daha başarısız olmayacağım."

Covenant'ın zihni, sesin yarattığı sarsıntı altında ezildi. Ama sağlığını kazanma teklifi içine işlemişti, kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Kalbinin atışlarını açıkça duyabiliyor, korkusunun verdiği yüke karşı mücadelesini hissedebiliyordu. Ancak konuşamayacak kadar kasılmıştı.

Covenant'ın sessizliği üzerine, ses devam etti: "Kevin bir budalaydı – kocamış ve yüreksiz bir kaçıktı. Hepsi birer budala. Bir bak, sürüngen. Nefret ettiğim Efendiler Piri Berek'in büyük torunu ve Loric'in oğlu, kudretli Yüce Efendi Kevin, şimdi senin diz çöktüğün yerde duruyordu ve beni yok etmeyi düşünüyordu. Ne tasarladığımı keşfetmiş, gerçek kimliğimi bir ölçü tanımış –buna rağmen o bunak ne tür bir tehlikede olduğunu fark etmeden uzun yıllar boyunca Divanda beni sağ kolu yapmıştı– ve en sonunda kim olduğumu görmüştü. Sonrasında aramızda bir savaş oldu, batıyı havaya uçuran ve o çok kıymetli Kalesini bile tehdit eden bir savaş. Benim yumruğum daha ölümcüldü ve Kevin bunu biliyordu. Orduları tökezleyip gücü sönünce, kendini ümitsizlik içinde kaybetti ve o ümitsizlik içinde de Kevin bana ait oldu. Hala beni tamamen yok edebileceğini düşünüyordu. Bundan ötürü, seni kurtardığım mağarada –Kökreğen Tağ Üreği'nde, Gökgürültüsünün Kalbi'nde– benimle karşılaştı.

"Salya Kayakurdu nasıl bir kara kayanın üzerinde oturduğunu bilmiyor. Ve bilmediği tek şey de bu değil; ancak daha derinlerdeki planlarım hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Bana bu şekilde iyi hizmet ediyor; aslında hizmet etme niyetinde olmasa da... Hizmet edeceksiniz bana. Sen de, o korkak Efendiler de, isteseniz de istemeseniz de. Bırak da benim hala yaşadığımdan bihaber, sahip oldukları sığ gizemler arasında bir süre el yordamıyla ilerlesinler. Daha ölmüş Kevin'in İlminin yedinci kısmında ustalaşamadılar ve buna rağmen kendilerine gururla Toprakdostları, Barışın hizmetkarları demeye cüret edebiliyorlar. Kendi küstahlıklarını

algılayamayacak kadar körler. Ama ben onlara görmeyi öğreteceğim.

"Aslında daha şimdiden onlar için çok geç. Kökreğen Tağ Üreği'ne gelecekler ve ben de onlara ruhlarını karartacak şeyler öğreteceğim. Bu işe o yer münasip. Orada Kevin benimle yüzleşti ve bana ümitsizlik içinde meydan okudu. Ve ben de kabul ettim. Ahmak! Gülmekten konuşamıyordum bile. O türden büyülerin beni çözebileceğini düşünmüştü.

"Ama beni destekleyen Güç, ta Zamanın yaratılışından beri duruyor. Bu nedenle Kevin Diyar'ı ve üzerinde yaşayan lanet olası tüm yaratıkları toza dönüştürecek güçleri salıvermekle tehdit edince, meydan okumayı kabul ettim. Evet, hatta son anda Kevin'in suratında bir şüphe oluşana dek de gülmeye devam ettim. O ahmakça hareket Eski Efendiler çağını yıkıma uğrattı; ancak ben kaldım. Ben! Beraber Kökreğen Tağ Üreği'nde durduk, kör Kevin ve ben. Beraber okuduk Kutbozumu Ayinini. Ah, o ahmak! Bana daha o zamandan köle olmuştu, ama haberi bile yoktu. İlmiyle gurur duyuyordu, ama kendi insanlarından ve yapıtlarından çok azı o darbeyle ölüm ve yıkımdan kurtulabilmişken, ben etkilenmedim. Beni o afetten koruyanın kendi hizmet ettiği Yasanın ta kendisi olduğundan haberi yoktu.

"Doğru, bir süre zayıf düştüm. Mağlup bir sokak köpeği gibi, arzularımı kemirerek geçirdim birkaç bin yılı. Daha bunun bedeli ödenmedi... bu ve diğer şeyler için gerekli karşılığı alacağım. Yine de yok olmamıştım. Ve Salya, Asayı bulup tanıdığında, ama kullanamadığında tekrar şansımı denedim. Geleceğe sahip olacağım, canım çektiğinde yıkmak ya da elimde tutmak için. O yüzden bana dua et, sürüngen. Düşmanımın sana biçtiği yazgıyı reddet. Pişman olmak için çok fazla şansın olmayacak."

Sis ve ıtır kokusu yüklü hava Covenant'ı zayıflatıyor, kanından tüm gücü çekiyordu sanki. Yine de kalbi atmaya devam etti ve Covenant korkuya karşı savunmak için kalbine sarıldı. Kollarını göğsünde birleştirdi ve kendini soğuktan korumak için başını eğip diz çöktü. "Hangi yazgı?" diye sormak için zorladı kendini. Sesi sislerin arasında acınası ve kaybolmuş gibi çıktı.

"O, senin son düşmanım olmanı tasarlıyor. Seni seçti –sen, sürüngen, elinde daha önce hiçbir ölümlünün tutmadığı türden bir

kudret var– beni yok etmek için seçti seni. Ancak öyle kolay kolay bana egemen olamayacağını görecek. Sende kudret var –vahşi büyü, şu an yaşamını koruyan şey– ama asla o kudretin ne olduğunu bilemeyeceksin. En nihayetinde benimle savaşamayacaksın. Hayır, sen O'nun beklentilerinin kurbanısın ve ben seni ölümle özgür kılamam; şimdi olmaz. Fakat bu gücü geri O'na karşı kullanabiliriz ve O'nu dünyadan tamamen defedebiliriz."

"Sağlık?" Covenant, acıyla yerden başını kaldırıp baktı. "Sağlık dedin."

"Eksikliğini hissettiğin ne türden bir sağlıksa, sürüngen. Sadece bana dua et, ben hala müsamaha gösterebiliyorken."

Ancak sesin kini Covenant'ta çok derin bir yara açmış gibiydi. İçindeki öfke fışkırarak, akarak yaraya doldu. Savaşmaya başladı. Kendini dizlerinin üstüne çekerken düşündü. Hayır. Ben bir sürüngen değilim. Titremesini durdurmak için dişlerini gıcırdatarak sordu: "Sen kimsin?"

Ses, hatayı sezmiş gibi yumuşadı. "Pek çok adım oldu," dedi. "Şadkaya'nın Efendileri için ben Garazkar Habis Efendi'yim; Denizerimi Devleri içinse Şeytanyürek ve Ruhezen'im. Ra-erleri bana Köpekdişkaan derler. Kanbekçilerinin düşlerinde ben Yozlaşmayım. Ancak Diyarın insanları bana Boz Katil derler.

"Çek git başımdan, " dedi Covenant belirgin bir sesle.

"Ahmak!" diye gıcırdadı ses ve sesin gücüyle Covenant kayanın üzerinde dümdüz oldu. Alnı taşa yapışmış, dehşet içinde uzanarak sesin kendisini yok etmesini bekliyordu. "Senin buyruklarınla iş yapacak ya da geri çekilecek değilim. Ve bunu unutacak da değilim. Görüyorum ki gururun benim kinimle incinmiş. Sürüngen! İşim bittiğinde sana kinin gerçek anlamını öğretmiş olacağım. Ancak şimdi değil. Bu benim amaçlarıma uygun değil. Yakında senden vahşi büyüyü söküp alacak kadar güçlü olacağım ve o zaman kinimin sınırsız olduğunu, arzularımın dipsiz olduğunu öğrenmek sana pahalıya mal olacak.

"Ama şimdi yeterince vakit harcadım. Şimdi, amacıma gelelim. Dediklerime kulak ver, sürüngen. Senin için bir görevim var. Benim için Şadkaya'ya –Efendiler Divanına– bir mesaj taşıyacaksın.

"Efendiler Divanına ve Dwillian oğlu Yüce Efendi Prothall'a de ki, Diyar üzerindeki kalan günleri sayılıdır. Şu andan itibaren en fazla yedi kere yedi yılları var. Bu sayılı günlerin sonuna gelmeden, yaşama ve ölüme hükmetme gücü benim elimde olacak. Sözlerimin doğruluğunun emaresi olarak, onlara şunu söyle: Salya Kayakurdu, Gökgürültüsü Dağı'nın Mağaracini, on kere bin yıl önce Kevin'in Kutbozumu Ayini sırasında kaybettiği Yasa Asasını bulmuş. De ki onlara, onların nesline atanmış görev, Asayı geri almaktır. O olmadan bana yedi yıl bile dayanamayacaklar ve mutlak zaferime, başka türlü olabileceğinden altı kere yedi yıl öncesinden ulaşılacaktır.

"Sana gelince, sürüngen... Bu mesajı başarıyla ulaştır. Eğer Divana bu mesajı sunamazsan, Diyarda yaşayan her bir insan on mevsim geçmeden ölmüş olacak. Henüz ne dediğimi anlamıyorsun; ama sana diyorum, Salya Kayakurdu Asaya sahip oldu ve bu dahi dehşete kapılmak için geçerli bir neden. Eğer mesaj yerine ulaşmazsa Salya Kayakurdu, Efendiler Kalesi'nde iki yıl içinde tahta çıkacaktır. Daha şimdiden mağaracinleri onun çağrısına doğru ilerliyorlar; kurtlar da, İblissoyundan gelen şerbaşları da Asanın gücüne yanıt veriyorlar. Ama yine de bekleyen en korkunç tehlike savaş değil. Gökgürültüsü Dağı'nın karanlık köklerini, Kökreğen Tağ'ın, yani Ateşaslanları Doruğu'nun daha da derinlerini araştırıyor Salya Kayakurdu. Ve Toprağın derinliklerinde bir ölümlünün zaptedebileceğinin çok ötesinde olan korkunç belalar gömülü. Bu güçler evreni sonsuza dek bir cehenneme çevirebilirler. İşte bu türden bir belayı bulmaya çalışıyor Salya. Sayrıtoprak Taşını arıyor. Eğer ona sahip olursa, yerde gökte ne varsa Zamanın kendisi çöküp yok olana dek kedere boğulacak.

"Bu mesajı başarıyla ulaştır, sürüngen. Salya ile tanıştın. Onun ellerinde ölmek hoşuna gider mi?"

Ses kesildi ve Covenant ellerini başının arasında tutup, Habis'in tehditlerinin kafasında yankılanışını susturmaya çalıştı. Bu bir düş, diye düşündü. Bir düş! Fakat dumanların yarattığı körlük, kendini tuzağa düşmüş, çılgınlığın içinde sıkışmış hissetmesini sağlıyordu. Kurtuluşu ve sıcak bir yere kavuşmayı o kadar çok istiyordu ki ürperdi. "Defol! Beni yalnız bırak!"

"Bir sözüm daha var sana," dedi Habis, "son bir uyarı. Her şey bitince kimden korkman gerektiğini unutma. Şimdiye kadar vuku bulan katliam ve eziyetle tatmin olmuş göründüm. Ancak şimdi planlarımı kurdum ve işe başladım. Dünya üzerinden umudun kökünü kurutana dek durup dinlenmeyeceğim. Sözlerimi düşün ve kork."

Kork sözcüğü uzunca bir süre havada asılı kaldı; etraftan bir öğütülme sesi, dev kayaların arasında küçük kayaların un ufak ediliş sesi yükseldi. Gürültü Covenant'ın üzerine akın etti, sonra üzerinden geçip ötelere uçtu. Covenant'ı dizlerinin üzerinde elleri kafasına dayanmış, zihni panikle boşalmış bıraktı. Thomas Covenant, öğütülme sesi kaybolana kadar orada kaskatı kaldı ve yeni gelen sessizliğin içinde rüzgarın kısık sesli mırıltısını duydu. Derken gözlerini korkuyla açtı ve tam karşısındaki kayada yansıyan gün ışığını gördü.

IV

Kevin'in Rasatgahı

Covenant, uzunca bir süre yerde boylu boyunca yatıp hareketsiz kaldı; o sisin dondurduğu kemiklerini güneşin tatlı tatlı ısıtması hoşuna gitmişti. Etrafında rüzgar tek sesli bir şarkıyı usulca söylüyor, ama tenine dokunmuyordu; ve Habis'in gelişinin sıkıntısını içinden attıktan hemen sonra ötelerdeki kuşların çağrısını duydu. Olduğu yerde kaldı ve derin derin nefes aldı, uzuvlarına yeniden güç çekiyordu; gün ışığına kavuştuğuna ve kabusun sonlanışına minnettardı.

Sonunda, sokakta geçirdiği kaza sırasında yakınlarda birkaç insan olduğunu hatırladı. Garip bir biçimde sessizdiler; kasabanın kendisi susmuş gibiydi. Polis aracı, onu tahmin ettiğinden daha kötü yaralamış olmalıydı. Bir cüzzamlının sahip olabileceği türden kaygılarla silkinip aniden elleri ve dizleri üzerine doğruldu.

Kendini düz bir taş parçası üzerinde buldu. Zemin kaba bir daire biçimindeydi. Taş, üç metre genişliğindeydi ve bir metre yüksekliğinde bir duvarla çevriliydi. Covenant'ın başının üzerinde uçsuz bucaksız, engin masmavi bir gök uzanıyordu. Sanki taş parçası bir şekilde havada asılıymışçasına, duvarın bir ucundan diğerine gök kubbenin altındaydı Covenant.

Hayır. Nefesi gırtlağında kuma dönüşüverdi sanki. Neredeyim–?

Derken nefes nefese bir ses duydu, "Merhabalar!" Covenant, sesin geldiği yeri kestiremiyordu; mesafe anlamasını zorlaştırıyordu, sanki gaipten sesler işitiyordu. "Merhaba!"

Kalbi kuş gibi atmaya başladı. Bu ne böyle?

"Siz, yukarıdaki! Bir ihtiyacınız var mı?"

Lanet olasıca, bu da nesi?

Bir anda arkasından, biri hızla bir yere tırmanıyormuş gibi bir ses duydu. Heyecandan kaskatı kesildi; duvarın dibine sığındı, hızla dönüp sırtını duvara dayadı.

Karşısında, alçak duvarın ötesindeki hava boşluğunun ilerisinde bir dağ vardı. Bu görkemli dağ, Covenant'ın kenarına sığındığı tüneğin hizasında, hemen ötedeki uçurumlardan heybetle yukarılara, tepeleri hala karla kaplı, gün ışığını yansıtan zirvelere yükseliyordu. Yalçın dağ, Covenant'ın ufkunun yarısını dolduruyordu. İlk bakışta yakınmış gibiydi, ama sonra dağın en azından bir taş atımı uzakta olduğunu anladı.

Duvarın doğrudan dağa bakan tarafında bir açıklık vardı. Zar zor işitilen tırmanma sesi de bu açıklıktan geliyor gibiydi.

Thomas Covenant, taşın öbür yanına geçip bu gürültünün kaynağını araştırmak istiyordu. Ancak yüreği güp güp atıyor; kılını bile kıpırdatamıyordu. Orada ne göreceğini bilememek içine bir korku düşürmüştü.

Ses yaklaştı. Covenant ne olduğunu anlayamadan, kollarıyla taşlardan destek alan bir kızın kafası ve omuzları aralıktan beliriverdi. Çıktığı yerde Covenant'ı gören kız durup ona gözlerini dikti.

Kızın bal renginde gölgeli, uzun, kahverengi ve dolgun saçları esen meltemle başının etrafında dalgalanıyordu; oldukça bronz bir teni vardı ve koyu mavi kumaştan entarisinin omuzlarına beyaz yaprak desenleri işlenmişti. Uzun bir tırmanış yapmış gibi nefes nefeseydi, kıpkırmızı kesilmişti, yine de Covenant'ın şaşkın bakışlarına aynı samimi hayret ve ilgiyle karşılık veriyordu.

On altı yaşından daha büyük göstermiyordu.

Kızın dikkatli bakışları Covenant'ın sıkıntısını artırıyor, adam kıza sanki bir hayaletmiş gibi ters ters bakıyordu.

Bir dakikalık tedirginlik sonrasında, soluğu kesilmiş kız sordu, "İyi misiniz?" Sonra heyecanla sözleri peş peşe sıraladı. "Kendim mi geleyim, yardım mı alayım bilemedim. Tepelerden, Kevin'in Rasatgahı üstüne gri bir bulut çöktüğünü gördüm, içinde bir savaş oluyor gibiydi. Sizin mücadele edip düştüğünüzü gördüm. Ne yapmam gerektiğini bilemedim. Sonra düşündüm ki geç gelen

büyük yardımdansa tez gelen küçük yardım yeğdir. Böylece geldim." Kendine hakim olup durdu ve yeniden sordu, "İyi misiniz?"

İyi mi?

Ona bir araba çarpmıştı!

Ancak, elleri sadece düşüşün etkisiyle sıyrılmış ve berelenmiş gibiydi. Başında çarpmadan kaynaklanan belli belirsiz bir sızı vardı. Ancak kıyafetlerinde bir hasar yok gibiydi; ona bir şeyin çarptığına, sonra da kaldırıma savurup attığına dair hiçbir işaret yoktu.

Uyuşuk parmaklarıyla göğsünü yokladı, sonra da karnını ve bacaklarını... ama bir acı hissetmedi. Yaralanmamış gibi duruyordu.

Ama o araba ona çarpmış olmalıydı.

İyi mi?

Kıza o sorunun bir anlamı yokmuş gibi uzun uzun baktı.

Adamın sessizliği ile yüzleşince, kız cesaretini topladı ve aralıktan yukarı doğru tırmanıp dağı arkasına alarak adamın karşısında durdu. Koyu mavi, uzun entarisinin beline beyaz bir kurdele bağlanmıştı. Bileklerden bağlanan sandaletler giymişti. İnce ve narin yapılıydı; güzel gözleri endişe, kararsızlık ve sabırsızlıkla kocaman açılmıştı. Covenant'ın tehlikeli bir kişi olup olmadığını merak edip adama doğru iki adım attı, sonrasında şaşkınlıktan donakalmış Covenant'ı daha yakından incelemek için diz çöktü.

Lanet olasıca, bu da ne?

Dikkatli ve saygılı bir sesle sordu kız, "Size nasıl yardımcı olabilirim? Diyara yabancısınız – bunu görebiliyorum. Kötü bir bulutla savaştınız. Bana emredin, yardım edeyim." Adamın sessizliği, kızın cesaretini kırıyor gibiydi. Gözlerini yere çevirdi. "Konuşmayacak mısınız?"

Bana neler oluyor?

Bir an sonra heyecanla soluğunu tuttu kız, huşuyla adamın sağ elini işaret etti. "Yarımelli! Efsaneler canlandı mı yoksa?" Yüzü hayretle aydınlandı kızın. "Yarımelli Berek," dedi, derin bir nefesi heyecanla içine çekerek. "Doğru mu?"

Berek? İlk başta, bu adı daha önce nereden duyduğunu hatırlayamadı Covenant. Sonra aklı yerine geldi. Berek! Panikten buz keserek kabusun bitmediğini anladı, bu kız ve Garazkar Habis Efendi, ikisi de aynı deneyimin parçalarıydı.

Parlak mavi gökyüzünün arkasında çömelen karanlığı yeniden fark etti. Heyula gibi üzerinde dikiliyor, akbaba kanatları gibi kafasının üzerine doğru süzülüyordu.

Neredeyim –?

Eklemleri dehşetle donmuşçasına, yalpalayarak, ağır ağır doğruldu.

Bir anda, uçsuz bucaksız, canlılık dolu olduğu kadar dehşet verici de olan bir manzara belirip Thomas Covenant'a bir tokat gibi çarptı. Yerden en az bir kilometre yüksekliğinde, taştan bir platformun üzerindeydi. Bulunduğu tüneğin ta altlarında kuşlar dönerek süzülüyordu. Hava, bir kristal kadar temiz ve berraktı; ötesinden görünen manzaranın kapladığı alan ölçülemeyecek denli büyüktü; öyle ki Covenant'ın gözleri hepsini görmeye çalışırken ağrımıştı. Tam altından tepeler uzanıyordu ilerilere; ufkun her iki yanına doğru ovalar yayılıyor, solundaki tepelerden yükselen gün ışığı dönüp uzaklaşan gümüş renkli bir ırmağı aydınlatıyordu. Her şey baharla ışıl ışıldı, sanki daha o sabah düşen çiğle doğmuş gibi...

Lanet olsun!

Baş döndürücü yükseklik Covenant'ı afallattı. Akbaba kanatlı karanlık, tepesini dövüp durdu. Başıyla birlikte, yer de fırıl fırıl döner gibiydi.

Nerede olduğunu bilmiyordu. Burayı daha önce görmemişti. Nasıl gelmişti peki buraya? Bir polis aracı ona çarpmıştı ve Habis de onu buraya getirmişti. Habis onu buraya getirmişti ha?

Buraya mı getirdi?

Hem de zarar görmeden?

Korkuya kapılarak kızın ve dağın olduğu tarafa doğru sendeledi. Sarhoş gibi attığı üç adım onu korkuluk duvarındaki açıklığa getirdi. Oraya varınca göğü suçlayan kaskatı kalmış bir parmak gibi uçurumun zemininden yukarı doğru yükselen ince uzun bir taş parçasının ucunda olduğunu gördü, bu taş parçasının en az

yüz elli metre uzunluğunda olduğunu fark etti. Taş sütunun gövdesinin üst yüzeyine basamaklar oyulmuştu, ama en az bir tahta merdiven kadar dikti.

Başı fırıldak gibi dönerken; Buradan gitmem gerek, diye düşündü; Bunların hiçbiri olmuyor aslında.

Ardından, içinde bulunduğu durumun tüm çılgınlığı onu geri tepti ve baş döndürücü havanın içinde beliren dev bir akbabanın pençesi gibi ona çarptı. Tökezledi; düşeceği mesafe ağzını açmış onu bekliyordu. Sessiz çığlıklar atmaya başladı:

Olamaz!!

Kız, ileri doğru devrilen Covenant'ı kolundan tutup çekti. Covenant sallanıp korkuluk duvarından içeriye, tekrar taşın üzerine düştü ve dizlerini göğsüne çekip kafasını örttü.

Delilik bu! diye bağırdı, sayıklıyor gibiydi.

Karanlık, mide bulantısı gibi kıvrılıyordu kafatasının içinde. Delice görüntüler aklının her köşesinde yanarak ilerliyordu.

Nasıl olur?

İmkansız!

Karşıdan karşıya geçiyordu. Çaresizce yineledi bunu, karşıdan karşıya geçiyordu. Yeşil ışık yanmıştı.

Neredeyim?

Ona bir polis aracı çarpmıştı.

İmkansız!

Doğrudan kalbine nişan almış ve ona çarpmıştı.

Ve ona zarar vermemişti, öyle mi?!

Çıldırıyorum. Deliriyorum, deliriyorum, deliyorum.

Ve ona zarar vermemişti demek?

Bu bir kabus. Bunların hiçbiri gerçekte olmuyor, olmuyor, olmuyor.

Çektiği ıstırabın delice devinimleri arasından aniden bir başka el uzanıp onun elini sıkı sıkı tuttu. Bu el onu sertçe tutmuştu; bir çapa gibi yakalamış, bırakmıyordu.

Bu bir kabus! Düş görüyorum. Düş!

Bu düşünce, onca heyecanın ve paniğin içinden sanki bir vahiymişçesine parladı zihninde. Düş! Tabii ya, düş görüyordu. Parçaları öfkeyle yerine oturtuyordu şimdi. Bir polis aracı ona çarpmıştı – çarpıp bayıltmıştı... Beyin sarsıntısı. Saatlerdir, belki de günlerdir baygındı. Ve baygınken de bu düşü görüyordu.

Yanıt buydu. Bu yanıtı, incinmiş elini tutan kızın kavrayışı gibi sıkı sıkı kavradı. Başının dönmesine rağmen bu fikir onu sakinleştiriyor, korktuğu şeyi basit bir şey haline getiriyordu. Ancak yine de yeterli değildi. Karanlık sanki Habis'in geride bıraktığı bir leşmiş gibi başına üşüşüyordu hala.

Nasıl?

Nereden bulursun böyle düşleri?

Bunu düşünmeye artık dayanamıyordu; delirecekti. Düşünce, şimdiden kemiklerini kemirmeye başlamış gibi ondan kaçtı.

Düşünme. Anlamaya çalışma. Delilik. Delilik asıl tehlike. Hayatta kal! Harekete geç. Bir şeyler yap. Geri bakma.

Gözlerini zorla açtı; ve gün ışığına odaklandıkça karanlık geri çekildi, Covenant'ın arkasına dolanıp ağır ağır yükseldi. Sanki Covenant'ın dönüp onunla yüzleşmesini, ona av olmasını bekliyordu karanlık.

Kız yanında diz çökmüştü. İki elinin arasında Covenant'ın sakatlanmış sağ elini sıkı sıkı tutuyordu, gözyaşları gibi endişe birikmişti gözlerinde. "Berek," diye acı içinde mırıldandı Covenant'ın bakışlarıyla yüzleşince, "Ah, Berek. Hangi fenalık geldi başına? Ne yapacağımı bilemez oldum."

Kız zaten gerekeni yeterince yapmıştı; Covenant'ın kendine hakim olmasına, yanıtlayamadığı tehlikeli soruların çekimine direnmesine yardım etmişti. Ancak Covenant'ın parmakları uyuşmuştu; elini bir mengene gibi kavramış eli kısmen hissedebiliyordu. Harcadığı çabayla bayılacak gibi olduysa da kendini yerde itekleyerek oturur konuma getirmeyi becerdi. "Ben bir cüzzamlıyım," dedi cılız bir sesle. "Bana dokunma."

Thomas Covenant'ın sözlerini kastedilmeden, ne dendiği bilinmeden söylenen sözler addedercesine elini kararsızlıkla gevşetti kız.

Covenant da dermansızlıktan ötürü kaba bir tavırla elini çekti.

Kız kederle alt dudağını ısırdı. Adamı incitmiş olabileceğinden korkarak geriledi ve karşı duvarın dibine oturdu.

Fakat Covenant, kızın meraktan neredeyse öleceğini göremiyordu. Yine de kız uzun süre sessiz durmaya dayanamadı. Bir dakika sonra müşfik bir ifadeyle sordu, "Size dokunmak doğru değil midir? Kötü bir niyetim yoktu. Siz ki Yarımelli Berek, siz ki Efendiler Piri'siniz. Benim göremediğim bir fenalık gelmiş başınıza. Bu kadar eziyet çektiğinizi görmeye nasıl dayanırım?"

"Ben bir cüzzamlıyım," diye tekrarladı Covenant, güç harcamamaya çalışarak. Ancak kızın yüzünden, söylediklerinin hiçbir şey anlamadığı okunuyordu. "Ben hastayım; bulaşıcı hastalık taşıyorum. Tehlikesinden haberdar değilsin."

"Size dokunursam, ben de mi... neydi o sözcük, hah, 'hasta' olurum?"

"Kim bilir?" Ardından, Covenant gözüyle gördüğü, kulağıyla işittiğinden emin olamadığından kıza sordu: "Cüzzam nedir, bilmiyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladı kız, az önceki hayret duygusu geri dönmüş gibiydi. "Hayır," diye kafa salladı, kızın saçları hafifçe yüzünün çevresinde salındı. "Ama korkmuyorum."

"Korkman gerek!" diye sinirlendi Covenant. Kızın cehaleti ya da saflığı onu öfkelendiriyordu. Kızın sözleri ardında zorbalık dolu kanatların sesini duyuyordu. "Seni kemiren bir illettir bu. Seni kemirir, ta ki parmakların ve tırnakların ve ellerin ve ayakların ve kolların ve bacakların çürüyüp düşünceye kadar. İnsanı kör eder ve çirkinleştirir."

"Devası yok mudur? Belki Efendiler –"

"Hiçbir tedavisi yok."

Anlatmaya devam etmek, Habis'in onu içinde bıraktığı acı duyguların bir kısmını tükürmek istiyordu. Fakat kızmaya devam edecek kadar güçlü değildi. Dinlenip düşünmeye, içinde bulunduğu durumun anlamını araştırmaya ihtiyacı vardı.

"O halde size nasıl yardım edebilirim? Ne yapmam gerektiğini bilemez haldeyim? Siz ki Yarımelli Berek'si –"

"Değilim," diye iç geçirdi. Kız irkildi ve kızı şaşırtarak yineledi Covenant, "Değilim."

"O halde kimsiniz? Eliniz kim olduğunuzun alameti, efsaneler Toprakdostu Berek bir gün dönecek diyor. Peki o zaman, siz bir Efendi misiniz yoksa?"

Yorgun olduğunu belirtir bir işaretle kızın sorularını savdı. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Fakat yine gözlerini kapayıp korkuluk duvarına başını dayadığında içine korkuların doluştuğunu hissetti. Hareket etmeli, ileri gitmeliydi – gördüğü düşün çizdiği yol boyunca kaçmalıydı.

Tekrar kızın yüzüne odaklanmaya çalıştı. İlk defa kızın güzelliğini fark etti. Huşu içinde yaklaşması, hatta anlamadığı sözcüklerde takılması bile güzel kılıyordu kızı. Hem cüzzamlılardan korkmuyordu da.

Son bir tereddüt anından sonra, "Ben Thomas Covenant'ım," dedi.

"Thomas Covenant mı?" İsim kızın ağzında çok kaba duruyordu. "Garip bir isim – garip giyim kuşamınıza münasip garip bir isim. Thomas Covenant." Ağır ağır başını eğerek selamladı Covenant'ı.

Garip, diye düşündü Covenant. Onun için de garipti. Hala bu düşte neyle uğraşmak zorunda kalacağını kavrayamamıştı. Bu düşte nerede durduğunu bulmak zorundaydı. Kıza sordu, "Sen kimsin?"

"Ben Atiaran kızı Lena'yım," diye resmiyetle cevap verdi. Babam Trell'dir, *rhadhamaerl* ilminde bir Çakılustası. Evimiz Mithil Taşaltı'ndadır. Bizim taşaltına hiç gelmiş miydiniz?"

"Hayır." Kıza *taşaltı* nedir diye sormak üzereydi, ama aklında daha önemli bir sorun vardı. "Nerede–" Sözcükler boğazında sıkışıp kaldı, sanki bunu sormakla karanlığa taviz veriyordu. "Neredeyiz biz?"

"Kevin'in Rasatgahı'nın üzerindeyiz." Kız hafifçe ayaklarının üzerinde yükselip kollarını yere ve göğe uzattı. "İşte."

Aldığı karara diş bileyen Covenant, arkasına dönerek korkuluk duvarına karşı diz çöktü. Göğsünü korkuluğun kenarına dayayarak kendini aşağı bakmaya zorladı.

"Burası Diyar," dedi Lena neşeyle, sanki göz alabildiğine uzanan toprağın gücüyle heyecanlanmıştı. "Gördüklerinizin ötesine kuzeye, batıya ve doğuya uzanır; ancak eski şarkılar der ki Yüce Efendi Kevin burada durmuş ve Diyarın tümünü ve tüm insanlarını görmüş. O yüzden buraya Kevin'in Rasatgahı denmiş. Nasıl olur da bunu bilmezsiniz?"

Meltemin serinliğine karşın Covenant terliyordu. Baş dönmesi şakaklarına vuruyor, sadece yüreğini dayadığı taşın sert kenarı denetleyebiliyordu dönme hissini. "Hiçbir şey bilmiyorum," diye inledi alttaki boşluğa.

Lena, endişeyle onu izledi ve bir dakika sonra Diyara döndü. İnce kolunu uzatıp kuzeybatıyı işaret ederek konuştu, "Oradaki Mithil Irmağı'dır. Bizim taşaltımız hemen onun yanında yer alır, ama dağın arkasında kaldığı için görünmüyor. Mithil Irmağı arkamızdaki Cenup Sıradağlarından akarak Kara Irmağa karışır. Orası ise toprağın bereketli olmadığı ve çok az kişinin yaşadığı Cenup Ovalarının kuzey sınırı. Cenup Ovalarında yalnız beş tane taşaltı var. Ancak kuzeye giden bu tepeler boyunca bazı ağaçköyler var.

"Tepelerin doğusunda ise Ra Ovaları vardır." Orayı anlatırken kızın sesinde bir pırıltıdır belirdi: "Vahşi ve özgür atların, yani Ranyhynlerin ve onların bakıcıları Ra-erlerinin evidir orası. Ovalar boyunca elli fersahlık alanda dörtnala koştururlar ve kendi seçtiklerinin dışında kimseye hizmet etmez Ranyhynler."

"Ah, Thomas Covenant," diye iç geçirdi kız, "o atları görebilmeyi düşlüyorum. Benim insanlarımın çoğu bulundukları yerden fazlasıyla hoşnut; seyahat etmiyorlar ve bir ağaçköy bile görmüş değiller. Ama ben Ra Ovası'nda yürümeyi, dörtnala koşan atları görmeyi istiyorum."

Uzun bir ara verdikten sonra Lena devam etti: "Oradaki dağlar Cenup Sıradağları. Onun ardında Çorak Topraklar ve Boz Çöl var. Orada ne bir yaşam, ne de gitmeye bir yol var; Diyarın tümü bulunduğumuz yerin kuzey, batı ve doğusunda kalıyor. Ve biz de Viraneleşme Diyarın üzerine çökmeden önce, en son savaşta Eski Efendilerin en yücelerinin dövüştüğü yerde, Kevin'in Rasatgahı'nda duruyoruz. Bu olaylar hala halkımızın belleğindedir, bu yüzden Rasatgah'tan kötülük alameti bir yer diye uzak dururlar.

Ama annem Atiaran beni buraya Diyarı öğreneyim diye getirmişti. İki yıl içinde İlim Meclisi'ne katılabilecek kadar büyümüş olacağım ve Diyarı kendi gözlerimle görebileceğim, tıpkı annem gibi. Biliyor muydunuz," dedi Lena gururla, "annem İlimmuhafızlarıyla çalışmıştı." Covenant'a onun etkilenmesini beklercesine baktı, sonra da gözlerini yere çevirip mırıldandı, "Ancak siz besbelli bir Efendi'siniz, bunların tümünü zaten biliyorsunuzdur. Cehaletime gülmek için konuşmama izin veriyorsunuz."

Bir an için Lena'nın sesinin büyüsüyle ve baş dönmesinin yarattığı baskıyla Covenant'ın kafasında Kevin'in Kutbozumu Ayini-ni okumasından sonra Diyarın ne hale gelmiş olabileceğine dair bir görüntü belirdi. Aydınlık sabahın ardından, bereketi sökülen tepeleri, patlamayla şişmiş toprakları, ırmak yataklarındaki iğrenç bataklıklardan sızan kokuşmuş suları ve hepsinin ötesinde sessizliğin yoğun karanlığını; bir yaprak oynatacak, vızıldayacak, hırıldayacak ya da yapılan zarara direnmek için parmağını oynatacak ne bir kuşun, ne bir böceğin, hiçbir hayvanın, hiçbir insanın, hiçbir şeyin kalmadığını gördü. Ardından alnından oluk oluk terler boşaldı, kaşlarından aşağı akıp gözüne gözyaşları gibi doldu ve etrafını görmesine mani oldu. Covenant baktığı manzaradan uzaklaştı ve yeniden sırtını duvara verdi. "Hayır," diye mırıldandı Lena'ya; anlamıyorsun, diye düşünüyordu. "Ben gülmeyi tümüyle bıraktım, hem de uzun zaman önce."

Covenant, etrafını kaplayan bu kapkara delilikten kaçış yolunu artık görebiliyor gibiydi. Zihninde kısa süre beliren Viraneleşme, gördüğü bu düşün çizdiği yola işaret etti. Belli soruları sormak ya da yanıtlamak zorunda kalmamak için geçiş cümlelerini atladı ve "Efendiler Divanına gitmem gerek," dedi.

Kızın yüzünde, neden gitmesi gerektiğini sormak ister gibi bir ifade vardı. Fakat kız yine de amacını sorgulamanın haddi olmadığını hissetmiş gibiydi. Divandan bahsetmesi yalnızca kızın gözündeki önemini doğrulamaya yaradı. Basamaklara doğru ilerledi Lena. "Gelin," dedi Covenant'a. "Taşaltına gitmeliyiz. Orada sizi Şadkaya'ya götürecek bir yol bulunur." Covenant'la gitmek ister gibi görünüyordu.

Ancak basamakları düşünmek bile Covenant'a acı verdi. O inişle nasıl baş edebilirdi ki? Başı dönmeden korkuluk duvarından

aşağı bile bakamıyordu. Lena yeniden "Gelin," deyince kafasını sallayıp itiraz etti. Cesareti yoktu. Yine de bir şeyle uğraşması gerekiyordu. Sorusu Lena'yı şaşırtmıştı, "Şu Viraneleşme ne kadar zaman önceydi?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Lena, ölçülü bir tavırla. "Ama Cenup Ovalarının insanları on iki nesil önce dağları aşarak çıplak Çorak Topraklardan geri gelmiş. Ve söylenen o ki Yüce Efendi Kevin onları uyarmış – kaçmışlar, kırlarda dişlerini tırnaklarına takıp *rhadhamael* ilmiyle beş yüz sene sürgünde yaşamışlar. Bu asla unutmadığımız bir mirastır. On beş yaşına geldiğimizde her birimiz Barış Andını içer ve Diyarın dirimi ve güzelliği için çalışırız."

Kızı hemen hemen hiç dinlemiyordu Covenant; söyledikleri pek ilgisini çekmiyordu. Ancak kendine güç ararken sakinleşmesi için kızın sesini duymaya ihtiyacı vardı. Çaba sarf ederek sorabileceği bir soru daha buldu. Derin derin nefes alarak, "Dağlarda ne işin vardı – yani beni burada görebileceğin kadar yüksekte ne işin vardı?"

"Taşarayışındaydım," diye yanıtladı kız. "*Suru-pa-maerl* öğreniyorum. Bu zanaatı bilir misiniz?"

"Hayır," dedi Covenant, kesik nefeslerin arasında. "Anlatsana."

"Teyzem Acence'den öğrendiğim bir zanaat bu ve o da Tomal'dan, bizim taşaltımızın gördüğü en iyi zanaatkardan öğrenmiş. Tomal da zamanında İlim Meclisi'nde çalışmış. *Suru-pa-maerl*, taşları birleştirmeye ya da onları değiştirmeye gerek kalmadan onlardan şekiller üretme zanaatıdır. Tepeleri dolaşır, kayaların ve çakıl taşlarının biçimlerini araştırırım. Anladığımı düşündüğüm bir biçimi keşfedince de alıp eve götürür ve diğerleri arasında ona bir yer bulmaya çalışırım, ta ki yeni bir biçim oluşana kadar diğer biçimlerle dengeler ve birbirlerine geçiririm.

"Bazen, taşların birleşimini daha dengeli kılmak için bir pürüzü düzleştirmeye cüret ettiğim olur. Bu yolla, Toprağın parçalanmış gizemlerini yeniden birleştirir ve halkıma güzel şeyler armağan ederim."

Belli belirsiz mırıldandı Covenant: "Zor olmalı, bir şekil düşünmek ve sonra ona uygun kayalar bulmak."

"Dediğin gibi yapılmaz ki *suru-pa-maerl*. Ben taşların içinde halihazırda bulunan şekillere bakarım. Topraktan bana bir at şekli vermesini isteyemem, zanaatın sırrı Toprağın ne sunmayı seçtiğini öğrenebilmekte. Belki bir at şekli verecektir."

"Neler yaptın görmek isterdim." Covenant, ne dediğine pek önem vermiyordu. Altında uzanan basamaklar, içinde cüzamlıların kendini koruma disiplinlerini, ellerini kollarını ve yaşamlarını kaybettikleri ihmalin çekici yüzü gibi çağırıyordu onu.

Ne var ki Covenant bir düş görüyordu. Bir düşe katlanmanın yolu, sona erene dek onunla beraber akmaktı. Hayatta kalabilmek için basamaklardan o inişi gerçekleştirmesi gerekiyordu. Bu gereksinim diğer her şeye ağır basıyordu.

Aniden, sarsılarak ayaklarının üzerinde dikildi. Çemberin tam ortasına sıkıca yerleştirdi, ardından dağa ve göğe, altındaki yüksekliğe aldırmadan bedenini tepeden tırnağa gözden geçirdi. Her yanında bir titremeyle hala canlı kalmış sinir hücrelerinde ağrı sancı var mı diye kontrol etti, kıyafetine takılmış dal parçaları ya da yırtığı olup olmadığına baktı, uyuşuk ellerini inceledi.

O basamakları inmeye mecburdu.

Basamaklar bir düş olduğundan aşağı inmeyi becerebilirdi – düşler ne de olsa Covenant'ı öldüremezlerdi– hem kulakların üstünde kanat çırpan karanlığın seslerine artık dayanamıyordu.

"Şimdi, beni dinle," diye Lena'ya kırıcı olabilecek bir sesle seslendi. "Önce benim inmem gerek. Bana kafan karışmış gibi bakma. Sana dedim, ben bir cüzzamlıyım. Ellerim ve ayaklarım hissiz. Kavrayamam. Ve ben... yükseklere pek dayanamam. Düşebilirim. Seni altımda istemiyorum. Sen..." Duraksadı, sonra kabaca devam etti, "Bana karşı saygılı davrandın, uzun zamandır böylesi bir muameleye katlanmak zorunda kalmamıştım."

Kız, Thomas Covenant'ın tavrıyla irkildi. "Neden kızgınsınız? Sizi incitecek ne yaptım?"

Covenant dişlerini gıcırdatarak, Bana iyi davrandın! dedi içinden. Gerisin geriye dönüp elleri ve ayakları üzerine eğildi ve korkudan kül gibi olmuş bir suratla aralıktan geri geri inmeye başladı.

Basamaklardan aşağı adımını uzatır uzatmaz dehşete kapılmış ve gözlerini kapatmıştı. Ancak inişi gözleri kapalı yapamazdı; cüzzamlı alışkanlıkları onu kendini gözetmeye ve tüm duyularıyla dikkat kesilmeye mecbur kılıyordu. Buna rağmen, gözleri açıkken yükseklikten başı dönüyordu. Bu yüzden bakışlarını karşısındaki kayaya odaklamaya çaba gösterdi. İlk adımdan itibaren en büyük tehlikenin ayaklarının hissizliğinde yattığını biliyordu. Hissiz elleri hiçbir tutuşundan emin olmamasına neden oluyordu ve on beş metre bile gitmeden kenarları o kadar sıkı kavramaya başladı ki omuzlarına kramp girdi. Her halükarda ellerini görebiliyordu, onların kayanın üstünde olduğunu görüp bilekleri ve dirseklerindeki sızlamanın bir yalan olmadığından emin olabiliyordu. Ayaklarını ise göremiyordu – tabii aşağı bakmadığı sürece. Ayağının bir basamak üzerinde olduğunu, ancak ayak bileği ağırlığının basıncını hissedince anlıyordu. Aşağı doğru her bir adımda, bir basamağa değil bir tahminin üzerine basıyordu aslında. Sırtından yukarı beklenmedik bir gerginlik hissedecek olursa kollarıyla kendini yakalamak ve ayağının o görünmeyen basamağa daha fazla inmesini sağlamak zorunda kalıyordu. Ayağını sonraki basamağa savurmayı denedi, böylece temasın sarsıntısıyla ayağının ucunun basamağın kenarına gelip gelmediğini anlayabiliyordu; ancak yanlış hesapladığında, baldırları ve diz kapakları taşın köşelerine çarpıyor ve keskin acıyla neredeyse bacakları bükülüyordu.

Basamakları teker teker inerken gözlerine ter boşalıyordu; ellerine uzun uzun bakarak iki parmağını kesip atan kadere lanet okudu – ayakları yetersiz kalacak olursa kendini kurtarmak için iki parmağı eksik bir eli vardı. Dahası, sağ elinin yarısı olmadığı için kavrayışının sol eline göre daha zayıf olduğu ve ağırlığının onu sürekli basamağın dışına doğru kaydırdığı hissine kapılıyordu sürekli. Ayaklarını sağa çekip dengelemeye çalıştıkça o taraftaki basamakları sürekli ıskalıyordu.

Gözlerine dolan ter damlalarından kurtulamıyordu. Ter gözünü yakıyor, onu neredeyse kör ediyordu. Ancak alnını silmek için bir elini serbest bırakmaya korkuyordu; dengesini kaybedebileceğinden kafasını sallamaya bile korkuyordu. Sırtı ve omuzları kramplarla kıvranıyor, yardım çığlığı atmamak için dişlerini sıkmak zorunda kalıyordu.

Lena, Covenant'ın sıkıntısını sezmiş gibi bağırdı, "Yarı yola geldik!"

Aşağı doğru, adım adım sürünmeye devam etti.

Çaresizce daha hızlı hareket ettiğini hissetti Covenant. Kasları onu taşıyamıyordu –dizlerindeki ve dirseklerindeki zorlanma çok fazlaydı– her yeni adımında, kendine hakimiyeti azalıyordu. Devam etmek, bu aşağı tırmanışı bitirip kurtulmak için içinden sessiz çığlıklar atsa da, kendini durup dinlenmeye zorladı. Hiddetli bir anında, öylece dönüp atlamak geçti aklından, hani bir umut ya yüksekte değildir, öylece bayırdan yuvarlanır, başına bir şeycik gelmez. Sonra, Lena'nın adımlarının kafasına doğru yaklaştığını duydu. Uzanıp Lena'yı ayak bileklerinden yakalamak ve kendisini kurtarmaya zorlamak istiyordu. Ancak o umut bile boş gözüktü, o yüzden olduğu yerde titreyerek asılı kaldı.

Sıkılı dişleri arasından hırıltılarla çıkıyordu nefesi, az daha Lena'nın bağırtısını duyamayacaktı.

"Thomas Covenant! Metin ol! Sadece elli basamak kaldı!"

Önce bir ürperdi Covenant, öyle bir ürperdi ki neredeyse basamaklardan fırlayıp gidecekti, sonra tekrar aşağı inmeye başladı.

Son basamakları, bacaklarına giren kramplar ve alnından dökülen terler yüzünden önünü göremeden güç bela tamamlayabildi – ve sonunda aşağıdaydı, Rasatgah'ın zemininde dümdüz yatıyordu, isyan etmiş uzuvlarının çığlığıyla nefesi kesilmişti. Uzunca bir süre yüzünü kapayıp sürekli hıçkırıyormuşçasına, hızla ciğerlerine çektiği havanın sesini dinledi; ta ki sakinleşip daha sessizce nefes alabilene dek.

En sonunda yukarı baktı; mavi göğü gördü, uzun kara bir parmak misali göğün tepesindeki güneşe işaret eden Kevin'in Rasatgahı'nı gördü, azametli bir kule gibi dimdik duran dağı gördü ve de Lena'yı gördü – başına eğilmişti ve öyle yakınındaydı ki saçları yüzünü süpürüyordu.

V

Mithil Taşaltı

Covenant, çetin bir sınavdan geçmiş, bir baş dönmesi töreninden çıkmış gibi garip biçimde arındığını hissediyordu. Basamakları ardında bırakmıştı. Kevin'in Rasatgahı'nda delirecek gibi olmuş, içinde düştüğü bu duruma elle tutulur ve makul bir açıklama getirememişti; ama şimdi dinlenip rahatlayınca doğru yanıtı bulduğundan emindi. Işık saçan parlak gökyüzüne baktı, berraktı her yanı, leş yiyiciler kara çalmamıştı göğe.

İlerle, dedi kendine. Düşünme. Hayatta kal.

Bir yandan bunları düşünürken kafasını kaldırıp Lena'nın yumuşak bakışlı, kahverengi gözlerine baktı ve kızın gülümsediğini gördü.

"İyi misin?" diye sordu kız.

"İyi mi?" diye tekrarladı kızın sorusunu. "Bu zor bir soru." Doğrulup oturdu. Ellerinde göz gezdirince parmak uçlarının ve ayalarının kanadığını gördü. Avuç içlerinin derisi yüzülmüştü. Parmağıyla diz kapaklarına, baldırlarına ve dirseklerine dokundu, sızım sızım sızlıyorlardı.

Kaslarındaki sızlamaya aldırmadan, ayaklarının üzerinde doğruldu. "Lena, bak bu çok önemli," dedi. "Ellerimi temizlemem gerek."

Lena da dikildi, ancak belli ki kız Covenant'ın ne dediğini anlamamıştı. "Bak!" Kızın önünde ellerini salladı. "Ben bir cüzamlıyım. Bu elimi hissetmiyorum. Acı hissetmiyorum." Kız hala anlayamamış gibiydi; Covenant devam etti: "Bu yüzden parmaklarımı kaybettim. Yaralandım, enfeksiyon kaptım ve elimi kesmek zorunda kaldılar. Su ve sabun bulmalıyım."

Covenant'ın sağ elindeki yara izine dokunarak Lena, "Hastalık mı yapar bunu?" dedi.

"Evet!"

"Taşaltına giden yolda bir ırmak vardır," dedi Lena, "ırmağın yakınlarında da şifa kili olacak."

"Gidelim." Covenant, kaba bir hareketle Lena'ya yolu göstermesi için işaret etti. Kız, onun acele etme arzusuna uydu ve hemen patikadan aşağı inmeye başladı.

Yol, Kevin'in Rasatgahı'nın tabanından batıya, dik bayırdaki çıkıntılı bir kaya tabakası boyunca karmakarışık dar ve derin bir koyağa varana dek devam ediyordu. Kasları tutulduğundan hantalca hareket eden Covenant, Lena'yı koyaktan yukarı takip etti, sonra kızın ardından dağa doğru dallanan dik bir yarığın kenarındaki kabaca yontulmuş bir basamağa ihtiyatla bastı. Yarığın dibine ulaştıklarında üstlerindeki gök daralıp yarığın yanları birbirlerine doğru yaslanırken, çakılla örtülü zemin üstünde yarık boyunca devam ettiler. Covenant ve Lena'yı yoğun, nemli bir koku sardı ve Lena'nın koyu tuniği Covenant'ın ilerisindeki karanlıkta belirsizleşene kadar serin gölgeler koyulaştı. Sonra yarık keskin biçimde sola döndü ve bir anda güneşle aydınlanmış ufak bir vadiye açıldı, vadinin ortasından parıldayan bir ırmak geçiyor, ırmağın kıyısında çimenlerle çevrili uzun çamlar yükseliyordu.

"Burada," dedi Lena mutlu bir gülümsemeyle. "Ondan ala şifa olmaz!"

Covenant takatsiz bir halde vadiye boylu boyunca bakmaya koyuldu. Elli metreden uzun değildi ve öte ucunda ırmak yeniden sola dönerek iki sarp duvar arasında daralıyordu. Kevin'in Rasatgahı'nın altındaki içini ezen manzaradan uzaktaki yüce dağa oyulmuş bu ufak cepçikte, toprak huzur verici biçimde yeşil ve güneşli, çam aromalı bahar kokulu hava hem taze hem de ılıktı. Bulunduğu yerin atmosferini içine çekerken Covenant hastalığından kaynaklanan aşina olduğu bir kederle göğsünün sızladığını hissetti.

Göğsündeki sıkışmayı azaltmak için ilerledi. Ayaklarının altındaki çimen o kadar kalın ve esnekti ki bacak kaslarının yorgunluğuna rağmen üstüne bastığı çimenlerin bükülüp doğrulmalarını hissedebiliyordu. Çimenler onu ırmağa gitmesi, acılarının temizlenmesi için teşvik ediyor gibiydi.

Suyun soğuk olduğu kesindi, ancak bu Covenant'ı ilgilendirmiyordu. Elleri soğuğu hissetmeyecek kadar uyuşuktu. Irmağın yanındaki düz bir taşa çömelerek ellerini akıntıya soktu ve ovalamaya başladı. Bilekleri soğuğu bir anda hissetti, ancak parmakları suyu zor hissediyordu; ve yaraları ve sıyrıkları üzerinden ellerini sertçe ovalamak ona hiç acı vermiyordu.

Lena'nın ırmak boyunca, bir şey arayarak ondan uzaklaşmış olduğundan az çok haberdardı, ama kızın ne yaptığıyla ilgilenemeyecek kadar zihni meşguldü. Ellerini ovaladıktan sonra dinlendirdi ve dirseklerini incelemek için yenlerini sıyırdı. Dirsekleri kızarmış ve hassaslaşmıştı, ama derisinde yaralar yoktu.

Pantolonunun paçalarını sıvadığında baldırlarının ve dizlerinin daha fazla hasar gördüğünü keşfetti. Eziklerin rengi çoktan kararmaya başlamıştı, neredeyse kapkara olacaklardı; ancak pantolonunun sert kumaşı dayanıklı çıkmış, derisi yırtılmamıştı. Thomas Covenant için ezikler de en az kesikler kadar tehlikeliydi ve ilaç olmadan tedavi edilemezdi. Endişesini dizginlemeye çabaladı ve dikkatini yeniden ellerine verdi.

Kan hala parmak uçlarından ve elinin ayalarından sızıyordu, ellerini yıkadıkça bazı yaraların derinlerine girmiş kara çakıl taneleri görebiliyordu. Ancak bir daha yıkayamadan Lena çıkıp geldi. Kızın birbirine kavuşturduğu avuçları yoğun kahverengi çamurla doluydu. "Bu şifa kili," dedi saygıyla, ender bulunan ve güçlü bir şeyden bahsedermişçesine, "Bunu tüm yaralarına sürmelisin."

"Çamur mu?" Cüzzamlının uyarı alarmları çalıyordu. "Sabuna ihtiyacım var, daha fazla kire değil."

"Bu şifa kili," diye yineledi Lena. "Yaraları iyileştirmeye yarar." Daha yakına adım attı ve çamuru ona doğru uzattı. Covenant çamurun içerisinde ufak altın parıltıları görür gibi oldu.

Boş boş baktı, yaralarına çamur sürme düşüncesiyle sarsılmıştı.

"Al bunu," diye ısrar etti kız. "Ben ne olduğunu biliyorum. Anlamıyor musun? Bu şifa kili. Dinle. Benim babam Trell'dir; *rhadhamaerl* sanatının Çakılustası. Esas işi ateştaşlarıdır, şifa vermeyi şifacılara bırakır; lakin o bir *rhadhamaerl*, kayalardan ve topraktan anlar. Bana da gerektiğinde kendime bakabilmeyi öğretti. Şifa

kilinin nerelerde bulunabileceğini öğretti. Bu çamur şifa verir. Yaralarına sürmen lazım."

Çamur ha? diye öfkeli bakışlar fırlattı Covenant. Yaralarıma süreceğim ha? Beni kötürüm mü bırakmak istiyorsun?

Covenant dur diyemeden Lena önünde diz çöktü ve Covenant'ın çıplak dizlerine bir avuç çamur sürdü. Elindekileri sürüp bitirince, kahverengi harcı Covenant'ın baldırına yaydı. Sonra kalanları avuçlayıp Covenant'ın diğer dizine ve baldırına sürdü. Şifa kili bacaklarına sürülü iken kilin altın ışıltısı güçlenip daha da parlak oluyor gibiydi.

Yumuşak toprak serin ve yatıştırıcıydı; ayaklarını nazikçe okşuyor, eziklerin acısını emiyor gibiydi. Covenant şifa kilinin etkilerini dikkatle izledi. Kemiklerine yayılan rahatlama ona daha önce hissetmediği türden bir haz verdi. Aklı karışmış biçimde ellerini Lena'ya doğru açıp ellerindeki kesik ve sıyrıklara şifa kilini sürmesine izin vermişti.

Bir anda, dirseklerinden ve bileklerinden başlayan bir rahatlama hissi içine doldu. Ardından avuçlarında tuhaf bir ürperti başladı; sanki şifa kili kesiklerinden sinir hücrelerine ilerliyor, onları uyandırmaya çalışıyordu. Benzeri bir ürperti ayaklarında da dansetmeye başladı. Işıldayan çamura hayretle bakmaya başladı Covenant.

Çabucak kurudu şifa kili; ışığı sönüp kahverengiye dönüştü. Birkaç dakika sonra Lena, Covenant'ın bacaklarından şifa kilini süpürdü. Sonra Covenant eziklerinin hemen hemen yok olduğunu gördü hayretle – iyileşmenin en son safhasına geldiklerini gösterir biçimde renkleri açılmış, sararmışlardı. Ellerini ırmağa vurdu, çamuru temizledi, parmaklarına baktı. Yaraları kapanmıştı. Ellerinin ayaları da iyileşmişti, önkollarındaki sıyrıklar da tamamen kaybolmuşlardı. O kadar afallamıştı ki ancak ellerine bakakalıp Lanet olsun, diye düşünebilmişti. Lanet olsun! Lanet olsun. Bana neler oluyor?

Uzun bir sessizlikten sonra Covenant fısıldadı, "Bu mümkün değil."

Yanıt olarak Lena sadece ağzı kulaklarında gülümsedi.

"Bu kadar komik olan ne?"

Covenant'ın tavrını taklit etmeye çalışarak, "Sabuna ihtiyacım var, daha fazla kire değil," dedi Lena. Daha sonra kahkahayla güldü, gözlerinde muzip bir ışıltı vardı.

Ancak Covenant şakalarla dikkati dağılmayacak kadar hayretle dolmuştu. "Ciddiyim. Bu nasıl olabilir?"

Lena, gözlerini yere çevirdi ve usulca cevap verdi: "Toprakta güç var – güç ve yaşam. Gerçi bunu biliyorsun. Annem Atiaran der ki şifa kili gibi güç ve gizemler Toprağın tümünde vardır; ancak Diyarla ve birbirimizle yeterince paylaşımda bulunmadığımız için körleşir, onları göremeyiz."

"Bunun gibi... bunun gibi şeyler mi var daha?"

"Pek çok. Ancak ben çok azını biliyorum. Eğer Divana yolculuk edersen, belki Efendiler sana her şeyi öğretirler. Ama şimdi gel," – hafifçe ayakları üstüne yükseldi Lena– "bir şey daha var. Aç mısın?"

Soru sanki bir işaret olmuş gibi karnında bir boşluk hissi oluştu Covenant'ın. En son yemek yiyeli ne kadar zaman olmuştu? Pantolonunun paçalarını düzeltti, gömlek kollarını açtı ve silkinip ayağa kalktı. Kaslarından neredeyse tüm ağrının sızının uçtuğunu fark edince hayreti bir kat daha arttı. İnanamayarak kafasını salladı ve vadinin bir tarafına doğru Lena'nın peşinden gitti.

Ağaçların gölgeleri altındaki, çarpık çurpuk, bel hizasında bir fundaya yanaştı Lena. Fundanın yaprakları çobanpüskülü gibi geniş ve sivri uçluydu, ama ufak yemyeşil çiçeklerle bezeliydi ve bazı yapraklarının altında dolgun salkımlarla sarkan yabanmersini boyunda mavi-yeşil bir meyve duruyordu.

"Bu *aliantha*," dedi Lena. "Biz hazinemeyvesi deriz." Bir salkım koparark dört beş tane yedi meyveden ve daha sonra çekirdeklerini eline alıp, ardına attı. "Derler ki bir kişi yalnız hazinemeyvesi yiyerek Diyarı boydan boya yürüyebilir ve evine evvelinden daha güçlü ve daha iyi beslenmiş olarak döner. İşte bunlar Toprağın yüce armağanları. Her mevsim çiçek açar, meyve verirler. Diyarda boy vermedikleri yer yok gibi... belki Diyarın doğusu, yani Mahvolmuş Ovalar hariç. Bana bunların tümünü, halkımın bilgisini annem aktardı. Al, ye," dedi ve Covenant'a bir salkım meyve uzattı, "ye ve serp tohumları Toprağa, böylece boy versin *aliantha*."

Ama Covenant meyveyi almak için bir harekette bulunmadı. Aklı başından gitmiş halde, Diyarın garip gücüyle ilgili yanıtlanamaz sorularda kaybolmuştu. Bir anlığına içinde bulunduğu tehlikeyi göz ardı etti.

Lena, Covenant'ın odaklanmamış gözlerine gözlerini dikti, daha sonra meyvelerden bir tane alıp Covenant'ın ağzına koydu. İçgüdüsel olarak Covenant meyveye dişini geçirdi; ve bir anda tuz ve ıhlamur tadını, olgun bir şeftalinin tadını andıran, hafif bir tatla doldu ağzı. Bir dakika sonra ise hırsla meyveleri yiyordu, çekirdekleri tükürmek ancak arada bir aklına geliyordu.

O funda üzerinde hiç meyve kalmayana kadar yedi. Fakat onu durdurmak için Lena elini Covenant'ın koluna koydu. "Hazine-meyveleri güç verir," dedi Lena. "Çok yeme, fazlasına ihtiyacın olmaz. Hem yavaşça yersen tadı daha güzel gelir."

Ama hala açtı Covenant. Şu anda bu meyveyi istediği kadar başka hiçbir yemeği istediğini hatırlamıyordu; yemek isteği hiç bu kadar canlı, hiç bu kadar gerekli gelmemişti. Kolunu bir anda kurtarıp kıza vuracakmış gibi çekti, sonra hemen kendini toparladı.

Ne bu? Neler oluyor?

Bu sorunun yanıtını bulamadan bir başka hissin daha farkına vardı; üstüne çullanan uyuklama hissi. Bir an içinde, açlık duygusundan arada neredeyse hiçbir geçiş aşaması olmaksızın, ağzını koca koca açtırarak esneten yorgunluk hissine geçti. Dönüp yürüyecek oldu, ama tökezledi.

"Şifa kili adamı böyle yapar yapmasına, ama bunun şimdi olmasını beklemiyordum," diyordu Lena. "Yaralar ölümcülse, iyileşmeyi hızlandırmak için şifa kili uyku getirir. Ancak ellerindeki kesikler o kadar ölümcül değildi. Bana göstermediğin yaraların mı var?"

Evet, diye düşündü esnerken. Ölümüne hastayım.

Thomas Covenant daha çimenlerin üzerine düşmeden uyuyakalmıştı bile.

Ağır ağır uykudan uyanıklığa doğru geçmeye başlarken ilk bilincine vardığı şey kafasına yastık olan Lena'nın sıkı uyluklarıydı.

Yavaş yavaş başka şeylerin de farkına vardı –alçalan gün ışığının parıltılarıyla donanmış ağacın gölgesi, çam kokusu, mırıldanan rüzgar, bedenine beşik olmuş sık çimen, bir ezgi sesi, avuçlarında belirip kaybolan sanki eskilerden kalma düzensiz aralıklı karıncalanma– ama en önemlisi Lena'nın kucağındaki yanağının sıcaklığıydı. O an için, Covenant'ın tek arzusu Lena'yı kollarında kenetlemek ve uyluklarına kafasını gömmekti. Lena'nın şarkısını dinleyerek bu arzusuna direndi.

Tatlı tatlı, hani biraz çocuksu bir tavırla şarkı söylüyordu Lena:

Bir şeyler var şu güzellik denen şeyde
Bir çiçek olup
Görenin ruhunda açıyor:
Hem narin –
Türlü illet
Güzelliğe ve görene
Musallat oluyor –
Hem ölümsüz –
Güzellik de sönse
Görenler de ölse
Dünya da bitse
Çiçek açan ruh
İlelebet baki kalıyor.

Lena'nın sesi Covenant'ı bitmesini istemediği huzurlu bir sihir gibi sarmıştı. Çam kokusunun ve fısıldayan meltemin doldurduğu bir aradan sonra, Covenant mırıltıyla, "Bunu beğendim," dedi.

"Beğendin mi? Sevindim. Moiran'ın kızı Imoiran ile evlendiği zaman yapılan dans için Zanaatkar Tomal yakmıştı bu türküyü. Ancak ekseriyetle bir şarkının güzelliği, söylenişinden gelir; ne var ki ben bir şarkıcı değilim. Belki bu gece annem Atiaran taşaltı için şarkı söyler. İşte o zaman gerçek bir şarkı duymuş olursun."

Covenant cevap vermedi. Olduğu yerde yattı, tek istediği mümkün olduğunca başını bu yastıktan kaldırmamaktı. Avucun-

daki karıncalanma Lena'yı sarmalaması için onu teşvik ediyor gibiydi ve Covenant olduğu yerde yattı, bu arzudan keyif alıyor, o cesareti nereden bulacağını düşünüyordu.

Derken Lena tekrar şarkı söylemeye başladı. Ezgi tanıdık geliyordu ve ezginin ardında karanlık kanatların söylentileri vardı. Birden anladı, ezgi "Altın Çocuk"a eşlik eden ezgiye çok benziyordu.

Kaldırımdan aşağı telefon şirketinin (Bell Telefon Şirketi; isim yaldızlı harflerle yazılıydı) bürosuna doğru bizzat faturasını ödemek için yürümekteydi.

Lena'nın kucağından hiddetle sıyrıldı, ayaklandı. Şiddet dolu bir sis görüş alanını karartıyordu. "Hangi şarkı bu?" diye kalın bir sesle sordu.

Ürkmüş Lena, cevap verdi, "Bir şarkı değil. Sadece bir ezgi uydurmaya çalışıyordum. Bir hata mı ettim?"

Kızın ses tonu Covenant'ı yatıştırdı – Covenant'ın bir anda parlaması yüzünden bu ses kadar öksüz, o kadar mahzundu ki adam diyecek söz bulamadı ve kafasındaki sisler dağılıverdi. Hakkım yok, diye düşündü. Acımı kızdan çıkarmaya hiç hakkım yok. Ellerini uzatarak kızın ayağa kalkmasına yardım etti. Gülümsemeye çalıştı, ama kaskatı yüzünü ekşitmeyi becerebildi ancak. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

Ağır ağır, kızın bakışlarındaki incinmiş ifade kayboldu. "Sen bir garipsin Thomas Covenant," dedi.

Hoşnutsuzca yanıt verdi Covenant: "Demek durumum o kadar kötü."

Bir an için birbirlerinin gözlerinin için bakarak doğruldular. Lena'nın bir anda utançtan kızarıp ellerini bırakması Thomas Covenant'ı şaşırttı. "Taşaltı'na gideceğiz. Annem babam çok şaşıracak," derken sesinde yeni bir heyecan vardı. Neşeyle dönüp vadiden aşağı koşmaya başladı.

Koşarken kıvrak, hafif ve zarifti. Covenant içinde kıpırdanan yeni ve garip hisleri düşünerek kızı izledi. Beklenmedik bir his vardı Covenant'ın içinde, sanki Diyar iktidarsızlığını bir anda yok edecek bir büyü yapacaktı. Belki bu düşte gördükleri bir bataklı-

ğın zehirli gazları içinde kaybolacak, ne gördüyse uyandığında hayal meyal hatırlayacaktı; ama, hani ya bir umut, düşten geriye kalanlara dahi sıkı sıkıya tutunursa yeniden doğmuş bir adam olabilecekti. Böylesi bir umut, Diyar'ın kendi bilinçdışı ve düşleri haricinde bir gerçekliğe sahip olmasını gerektirmiyordu. Hayır, cüzzam şifa bulunamaz bir hastalıktı ve eğer geçirdiği kaza ile ölmediyse bu gerçekle yaşamak zorunda kalacaktı. Ancak bir düş diğer acıları iyileştirebilir. Hani ya bir umut, belki... Covenant adımlarında bir kuvvet, damarlarında bir heyecanla Lena'nın peşine düştü.

Güneş, vadinin alt yarısını gölgede bırakacak kadar alçalmıştı. Covenant ileriden Lena'nın çağırdığını görebiliyordu ve kıza doğru akan ırmağı takip etti, yürüdükçe ayaklarının altındaki çimenin yaylanışıyla kendinden geçiyordu. Sanki eskisinden uzun gibiydi, sanki şifa kili sırf kesiklerini, sıyrıklarını iyileştirmenin ötesinde bir şeyler yapmıştı. Lena'ya yaklaşınca kızı sanki ilk kez görüyormuş gibi hissetti; saçlarını geriye atınca beliren kulaklarının narinliği, göğüsleri ve kalçalarının üzerinde yumuşak kumaştan entarisinin asılı kalışı, ince beli... Kızın görüntüsü avuçlarındaki karıncalanmayı güçlendirdi.

Kız, Covenant'a gülümsedi, sonra da ırmak boyunca vadinin dışına giden yolda önderlik etti. Gökyüzünün ancak tepedeki incecik bir yarıktan göründüğü vadinin neredeyse otuz kırk metre yükselen sarp taş duvarların arasındaki daracık, eğri yoldan ilerlediler. Patika kayalıktı ve Covenant dengesini korumak için sürekli olarak ayaklarına bakmak zorundaydı. Dikkatle ilerlediğinden Covenant'a yol uzunmuş gibi geldiyse de yaklaşık iki yüz metre sonra ırmaktan uzağa, sağa doğru yükselen kayalıktaki bir çatlağa geldiler. Çatlağın içine tırmanıp, çatlak boyunca tırmanmaya devam ettiler. Çok geçmeden zemin düzleşti ve uzun yol boyunca aşağı doğru meyil aldı, fakat Covenant bu kez de eğim yüzünden nereye gittiğini göremez oldu.

Nihayet, çatlak bir dönemeçle sonlandı ve Lena ile Covenant'ı içinden akarsu geçen bir vadiye tepeden bakan bir dağ yamacına çıkarttı. Alçalan güneşe doğru, batıya bakıyorlardı. Irmak sollarındaki dağlardan fışkırıyor ve sağlarındaki ovanın içine doğru akı-

yordu. Dağ sırasından vadiye girinti yapan bir kol vardı, ama çok ilerlemeden kuzeydeki ovalarda kayboluyordu.

"İşte Mithil," dedi Lena. "Ve şurada da Mithil Taşaltı." Covenant, ırmağın doğusunda kendisinin ise kuzeyinde kalan minicik bir kulübe kümesi görüyordu. "Çok uzun bir mesafe değil," diye devam etti Lena, "ama patika tekrar vadiye yükseliyor ve oradan yeniden ırmağa yöneliyor. Taşaltına varana dek güneş kaybolmuş olacak. Hadi gel."

Covenant, dağın yamacından aşağı bakarken sıkıntılı bir an geçirdi –hala vadinin altı yüz metre kadar yukarısındaydılar– ama toparlandı ve güneye doğru giden Lena'yı takip etti. Dağın yamacı gittikçe daha düzleşti ve gittikleri yol bir süre sonra çimenli bayırlar, sarp kayalıklar, kuytular, koyaklar arasından, düşmüş büyük kayaların arasındaki labirentlerden geçmeye başladı. Patika inişe geçtikçe hava yoğunlaşmaya, yumuşamaya ve daha az berrak olmaya başladı. Kokular ise ağır ağır değişiyor, türlü nebatatın kokusu ağır basmaya başlıyordu; çam ve kavak yol verdi, buram buram kokular saçan verimli otlaklara vardılar. Covenant çevresindeki her değişimin, indikleri rakımdaki her ayrıntının farkında olduğunu hissediyordu. Bu yeni uyanışının heyecanıyla iniş çabuk geçti. Dağları terk etmeye Covenant'ın gönlü el vermese de patika uzun bir tepeden aşağı yuvarlandı, ırmakla kavuştu ve sonra ırmakla beraber kuzeye salındı.

Patikayla ilk kavuştuğu yerde, ence daralmış, kabarmış Mithil capcanlı akıyordu, yankılamalarla, fısıltılarla dolu bir sesle, nemli bir kıvraklıkla kendi kendine konuşuyordu. Ovalara doğru uzanırken, genişliyor, yavaşlıyor, alçak sesle kendi kendine derin meselelerden bahsediyordu sanki. Çok geçmeden sesi duyulmaz oldu. Denizi bulma arzusuyla uzaklara dökülürken, usul usul upuzun öyküsünü anlatmaya devam etti.

Irmağın cazibesine kapılmış Covenant, ağır ağır Diyarın insana güven veren sağlamlığının daha da bilincine varıyordu. Elle tutulamayan bir düş manzarası değildi bu; somuttu, varlığı sorgulanabilirdi. Bir yanılsamaydı Diyar, baskılarla ezilmiş, enkaz halindeki zihninin bir oyunuydu elbette. Ancak tuhaf bir şekilde huzur vericiydi. İkna ediciydi, Covenant'ı korku ve karmaşanın içine doğru yürümediğine inandırıyordu. Diyar tutarlıydı sanki, anlaşılabilirdi;

sanki Diyarın yasalarını, kendine özgü gerçeklerini kavrayınca kendi düşünün çizdiği yolda sağ salim ilerleyebilecek, akıl sağlığını koruyabilecekti. Lena'nın kıvrak sırtının, sallanan kalçalarının cazibesine kapılmış ilerlerken bu düşüncelerle cesaret buldu.

Covenant tanıdık olmayan duygulara kapılmış dolanırken, Mithil vadisi gölgelerde kayboldu. Güneş batıdaki dağları aştı. Uzaktaki ovalar ışık hala parlıyorsa da, vadi gitgide karanlık bir örtüye gömülüyordu. Günbatımını seyrederken, yere çalan gölgenin kenarı günün kıyısında yükselen dalgalar gibi esnedi de esnedi, sağındaki dağın tepelerine ulaştı. Ne olduğunu bilmese de, alacakaranlıkta bir tehlikenin sinsice ensesinin dibine sokulduğunu hissetti Covenant.

Sonra dağların son bayırı da akşam karanlığına karışınca, ovalardaki kızıllık sönmeye başladı.

Lena durdu, Covenant'ın koluna dokunup işaret etti. "Bak," dedi, "burası Mithil Taşaltı işte."

Uzun, alçak bir tepede duruyorlardı ve tepenin altında beliren köyün binaları dip dibeydi. Karanlık tamamen çökmemişti henüz, lakin bazı pencerelerin ardında ışıklar ışıldamaya başlamıştı bile. Covenant evleri açık seçik görebiliyordu. Köyün ortasındaki büyük, açık bir halka çember dışında, taşaltı düzensizdi, sanki az önce dağdan kopmuş yuvarlanıp buraya gelmişti. Ancak taş duvarların ve düz damların pürüzsüz parlaklığı bu izlenimi yalancı çıkarıyordu. Ve Covenant daha yakından bakınca taşaltının aslında düzensiz olmadığını gördü. Tüm binalar merkeze bakıyordu.

Hepsi tek katlıydı ve çatıları dümdüz kaya dilimlerinden müteşekkil evlerin hepsi taştan yapılmaydı; ama boyut ve biçim açısından her biri bir diğerinden dikkate değer biçimde farklılık gösteriyordu – bazıları yuvarlaktı, bazıları kare ya da dikdörtgen ve bazıları da baştan aşağı o kadar çarpıktı ki binadan çok içi boş bodur kayalıklara benziyorlardı.

Lena ve Covenant, Taşaltı'na doğru yürümeye başladıklarında, Lena dedi ki: "Cenup Ovalarından gelen beş kere yüz insan yaşar burada – *Rhadhamaerl*, Çobanlar, Sığırtmaçlar, Çiftçiler ve Zanaat sahibi kişiler. Fakat aralarında bir tek annem Atiaran, İlim Mecli-

si'ne gitti." Lena eliyle işaret ederek ekledi, "Bizim ev işte şurada, nehre en yakın olan ev."

Lena ve Covenant beraberce yürüyerek taşaltının çevresinden dolanıp genç kızın evine ilerlediler.

VI

Yarımelli Berek Destanı

Akşam karanlığı vadinin üzerine çöküyordu. Kuşlar, gece dinlenmek üzere dağın eteklerindeki ağaçlık tepelerde bir araya gelmişlerdi. Bir süre birbirlerine şevkle şarkılar söyleyip seslendiler, ama yüksek sesli cıvıltıların yerini çok geçmeden alçak sesli, halinden hoşnut mırıltılar aldı. Lena ve Covenant taşaltının dışındaki evlerin ardından geçerlerken uzaktan ırmağın düşünceli sesini duyabiliyorlardı yine. Lena, içinde bir telaş ya da heyecan varmış gibi sessizdi, Covenant ise etrafını kuşatan alacakaranlıktaki seslere kendini öyle bir kaptırmıştı ki söyleyecek söz bulamıyordu. Gittikçe kararan havanın verdiği yalnızlık hissine rağmen taşaltı huzur veren ve tatlı bir birliktelik duygusuyla dolu gibiydi. İkili böylece sükut içinde Lena'nın evine vardı.

Dikdörtgen biçimli ev taşaltındaki pek çok binadan büyüktü, ama duvarlarında aynı cilalanmış parlaklık vardı. Pencerelerden sarı sıcak bir ışık yayılıyordu. Lena ve Covenant yaklaşırken pencerelerin birinden iri biri geçip öte taraftaki bir odaya ilerledi.

Evin köşesinde varınca Lena, Covenant'ın elini avucuna almak üzere durdu, adamı girişten geçirmeden önce elini sıktı.

Giriş ağır bir perde ile örtülüydü. Lena, perdeyi yana çekip Covenant'ı evin içine sürükledi. Orada durdu. Covenant hızla etrafa bakınca, evin içlerine girdiklerini, ama her iki duvarda da iki perdeli kapı olduğunu gözlemledi. Ortadaki zeminde taştan bir masa ve altı ya da sekiz kişinin oturabileceği sıralar yer alıyordu. Ancak oda, masanın fazla yer kaplamayacağı kadar genişti.

Odanın her tarafında taş duvarlara oyulmuş raflar vardı; bunlar testilerle ve çeşitli kaplarla doluydu. Kapların bazıları yemek pişirip yemeye yarıyor gibi görünürken, kalanların ne işe yaradığını Covenant tam olarak anlayamamıştı. Birkaç taştan tabure duvarlara dayalı duruyordu. Ve sıcak sarı ışık, pürüzsüz yüzeyler-

de parlıyor, taşta nadir görünen renkler ve dokular yansıtarak odayı dolduruyordu.

Odanın her bir köşesine ulaşan ışığın kaynağı masanın ortasındaki taştan çömleklerdeki alevlerdi; ancak alevler titreşmiyordu – ışık saçtıkları taştan kaplar kadar sabittiler. Ve yeni çapa vurulmuş toprağın yumuşak kokusuna benzer bir koku ışıkla beraber etrafa yayılıyordu.

Odaya üstünkörü baktıktan sonra Covenant'ın odanın uzak ucuna dikkat kesildi. Orada, duvara dayalı bir taş diliminin üzerinde kocaman, neredeyse bir adamın yarı boyunda granit bir küp vardı. Ve küpün tepesinde, dikkatle içindekileri inceleyen iri bir adam duruyordu; bir kaya kadar sert, sütun boyunda bir adam. Sırtı Lena ve Covenant'a dönüktü, onların farkında değil gibiydi. Altına kahverengi bir pantolon, üstüne ise kısa kahverengi bir tunik giymişti. Omuzlarındaki kumaşa örülmüş yaprak deseni Lena'nınkine benziyordu. Küpü döndürdükçe, adamın iri kasları tuniğin altından toplanıp geriliyordu. Küp müthiş ağırdı besbelli, ama adam küpü başının üstüne kaldırıp havada ters çevirebilecek kadar güçlü göründü Covenant'a.

Küpün üzerinde odanın parlaklığının nüfuz etmediği bir gölge vardı ve adam bir süre için uzun uzun küpü çevirip bir yandan da küpteki kara lekeyi inceledi. Derken bir şarkı söylemeye başladı. Covenant alçak sesle söylenen sözleri ayırt edemiyordu, lakin dinledikçe bu şarkıyı kendine has bir gücü olan bir tür duaya benzetti. Bir dakika kadar hiçbir şey olmadı, sonra gölge açılmaya başladı. İlk başta Covenant odanın içindeki ışık değişti zannetti, fakat çok geçmeden küpün içinde beliren alevin ışığını gördü. Alev şişti şişti kabardı, nihayetinde diğer ışıkları sönük bırakacak kadar parladı.

Eserine son bir kez mırıl mırıl sözler fısıldayan adam, dimdik doğruldu ve döndü. Artan parlaklık içinde daha da boylu boslu, kalıplı görünüyordu, sanki kolları, omuzları ve geniş göğsü, gücünü ve endamını ışıktan alıyormuş gibiydi; alnı küpün ısısından pembeleşmişti. Covenant'ı görünce şaşkınlıkla irkildi. Gözlerine sıkıntılı bir bakış çöktü ve elini kızıla yakın, gür sakalına attı. Sonra ayası Covenant'a bakacak şekilde elini uzattı ve Lena'ya seslendi: "Hayret! Eve bir konuk getirmişsin kızım. Bugün konukseverliği-

mizi gösterme sırası sende o zaman, hadi bakalım, hadi." Bir dakika öncesinin garip kudreti sesinden silinmişti. İnsanlarla pek konuşmayan bir adam gibi çıkıyordu sesi. Ancak kızına haşin davranıyormuş gibi görünse de, özünde sakin biri gibiydi. "Biliyorsun bugün daha çok ışırçakıl yapmaya söz verdim annen Atiaran da Murrin eşi Odona'ya ebelik yapıyor, doğumda şimdi. Konukseverliğimizi gösteremezsek alınır konuğumuz, bak akşam olmuş sofrada yemek yok, neden böyle?" Adam gözleriyle Lena'yı tekdir ederken, bir yandan da Covenant'ı dikkatle izliyordu.

Lena başını eğdi, Covenant emindi, kız sırf babasının gönlü olsun diye utanmış görünmeye çalışıyordu. Ancak çok geçmeden oda boyunca koşturup koca adama sarıldı. Adam, kızın dönmüş yüzüne tatlı tatlı gülümsedi ve sonra Lena, Covenant'a dönerek konuştu; "Trell babacığım, Taşaltı'na bir yabancı getirdim. Onu Kevin'in Rasatgahı'nda buldum." Konuşmasına resmiyet katmaya çalışmasına rağmen gözlerinde canlı bir parıltı ışıyordu.

"Demek öyle," diye karşılık verdi Trell. "Buralara yabancı, o kadarı aşikar. İllet saçan o yere nasıl sürüklenmiş asıl onu merak ettim."

"Gri bir bulutla dövüştü," diye yanıtladı Lena.

Boğum boğum kaslı kolları Lena'nın omuzlarına güçlü bir incelikle yaslanmış bu tok sözlü, dinç adama bakan Covenant adamın bu saçmalığa kahkahayla gülmesini bekledi – bulutla dövüşen bir adam ha! Trell soğukkanlı, ayakları yere basar bir adam gibiydi, aklıselim sahibi olduğundan Habis denen kabusun bir hayalden başka bir şey olmadığını söyleyecekti elbet. Bu yüzden, Trell kusursuz bir ciddiyetle, "Kim galip geldi?" diye sorunca Covenant, bir an sersemledi.

Soru, Covenant'ı güvenilirliğini ispat etmeye zorlar gibiydi. Habis Efendi'ye dair düşüncelerle uğraşacak, onu anlatabilecek halde değildi –ama aynı zamanda anlaşılmaz biçimde Trell'e yalan söyleyemeyeceğinden de emindi. Boğazının kuruduğunu hissetti ve açıkça lafı dolandırdı: "Sağ kalmayı becerdim."

Trell bir dakika bir şey demedi, ama Covenant sessizlik sırasında iri adamın sıkıntısının verdiği yanıtla arttığını fark etti. Trell'in

gözleri ötelere kaydı, sonra derken yeniden ona baktı, "Demek öyle... Peki yabancı, senin adın nedir?"

Lena, hızla Covenant'a gülümsedi ve onun yerine yanıtladı, "Thomas Covenant. Kevin'in Rasatgahı'ndan Thomas Covenant."

"Ne dedin kızım?" diye sordu Trell. "Mübarek zatların gelişini müjdeleyen kahinlere özendin bakıyorum, başkaları adına konuşuyorsun." Sonra Covenant'a döndü, "Pekala, Kevin'in Rasatgahı'ndan Thomas Covenant – başka adların var mı?"

Covenant olumsuz yanıt vermek üzereyken Lena'nın gözlerinden bu sorunun yanıtını hevesle beklediğini okudu. Duraladı. Bir anda kıza gerçekten Yarımelli Berek'mişçesine heyecan verdiğini kavradı... gizemleri ve güçleri bilmeye can atıyordu Lena; her şeyi bilen Efendiler ve bulutlardaki savaşlar, garip davranışları ve Rasatgah'ta açıklanamaz bir biçimde belirişi Covenant'ı kahramanlıklar dolu bir geçmişin büyük olaylarının kişileşmiş hali yapıyordu. Kızın bakışlarındaki mesaj bir anda açık oldu; Lena'nın içi içini yiyor, Covenant'ın kim olduğunu kendisine ifşa etmesini, gençliğini ve cehaletini mazur görüp yüce görevinden biraz da olsa bahsetmesini bekliyordu heyecanla.

Bu düşünce içini tuhaf hislerle doldurdu. Böylesine methiyelere alışık değildi; bunları hak edebileceğini düşünmeye de. Çabucak kendine hayranlık uyandırıcı bir unvan bulmaya çalıştı, öyle bir isim olmalıydı ki Trell'e karşı kendini yalancı çıkartmazken, Lena'yı da memnun etmeliydi. Sonra birden sanki ilham geldi. "İnançsız," dedi sanki bir meydan okumayı kabul etmiş gibiydi, "İnançsız Thomas Covenant."

Bu ismi söyler söylemez haddini aşan bir işe kalkışmış gibi hissetti. Kendi kendine unvanlar takan kendini beğenmiş biri gibi davrandığını düşünüyordu, ama Lena onu gülümseyen bir bakışla ödüllendirmişti; Trell ise ciddiyetini koruyordu. "Peki, Thomas Covenant," diye yanıtladı, "Mithil Taşaltı'na hoş geldin. Lütfen bu evin konukseverliğini kabul et. Şimdi söz verdiğim üzere ışırçakıllarımı almak üzere gitmeliyim. Eşim Atiaran eve erken dönebilir. Ayrıca, belki ben yokken Lena akıl eder de size yiyecek içecek ikram eder, gerçi dürtmeden iş yaptığı vaki değil."

Konuşurken yeniden taş küpün başına döndü Trell. Kollarını küpün etrafına sardı ve küpün dibinden tutup kaldırdı. Saçında

sakalında, altın renkli kızıl renkli alevler dans ederken küpü girişe doğru taşıdı Trell. Lena perdeyi açık tutmak için Trell'in önünden koşturdu ve bir dakika içinde Trell gözden kayboldu; ancak o yanından geçerken Covenant küpün içindekilere bir bakış atma fırsatını bulmuştu. Küp ufak, yuvarlak çakıl taşlarıyla doluydu ve taşlar korlaşmış kömür gibi yanıyordu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Covenant. "Bu şey ne kadar ağır?"

"Üç adam tek başına o küpü kaldıramaz," diye cevap verdi gururla Lena. "Ama ışırçakıllar yanarken babam kolaylıkla kaldırabilir. O *rhadhamaerl* ilmine vakıf bir Çakılustasıdır."

Covenant bir dakika kadar Trell'in peşinden bakakaldı, adamın gücüne şahit olunca afallamıştı.

Sonra Lena, "Şimdi sana yiyecek içecek sunma işini halletmeliyim," dedi. "Elini yüzünü yıkamak ya da banyo yapmak ister misin? Susadın mı? Çok güzel pınarşarabımız var."

Lena'nın sözleri, yeniden Covenant'ın sinirlerini tepesine getirdi. Trell'in gücünü görmenin verdiği neredeyse içgüdüsel huzursuzluk, kendinin de burada güçlü olduğunu kavramasıyla yok oldu. Bu dünya onu kabul ediyordu; ona önem veriyordu. Trell ve Lena gibi kişiler kendisi ne kadar isterse o kadar ciddiye alacaklardı onu. Tek yapması gereken hareket etmek, düşün çizdiği yolda gidip Şadkaya'ya –orası da artık neresiyse– varmaktı. Olasılıklar başını döndürdü. O anın teşvikiyle kendine verilmiş önem duygusuna iştirak etmeye, devam ettiği sürece tadını çıkarmaya karar verdi.

İçine akın eden yeni duyguları gizlemek için Lena'ya elini yüzünü yıkamayı istediğini söyledi. Bir perdenin ardındaki başka bir odaya götürdü onu Lena, duvardaki bir oluğun ağzından sürekli su dökülüyordu. Taştan yapılmış bir vana, hem taştan yapılma lavaboya hem de gene taştan olan büyük bir küvete suyun akmasını sağlıyordu. Lena, Covenant'a sabun olarak kullanabileceği bir miktar ince kumun yerini gösterdi, sonra da adamı yalnız bıraktı. Su soğuktu, ama gene de Covenant hevesle ellerini ve kafasını suya daldırdı.

İşi bittiğinde etrafta bir havlu aradı, ama göremedi. Şöyle bir denemek için bir elini odayı aydınlatan parlak çömleğin üzerinde

dikkatle gezdirdi. Sıcak sarı ışık hızla parmaklarını kuruttu, bunun üzerine çömleğe eğildi, ıslak yüzünü ve boynunu çömleğe yaklaştırıp ovaladı, kısa sürede saçları bile kurudu. Alışkanlık gereği UGD'yi uyguladı, ellerindeki neredeyse kaybolmuş kesikleri inceledi. Sonra perdeyi çekip ana odaya yeniden girdi.

Lena'nın yanına bir kadın duruyordu. Covenant içeri girerken, Lena'nın "Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmediğini söylüyor," dediğini duydu. Sonra diğer kadın Covenant'a baktı ve Covenant hemen bu kadının Atiaran olduğunu çıkardı. Uzun kahverengi cüppesinin omuzlarının üzerindeki yaprak deseni ailenin bir tür alameti farikası gibiydi; ama zaten kadının Lena'nın omzuna dokunuşundan, duruşlarındaki benzerlikten akraba oldukları belli oluyordu. Lena'nın ince hatları, bozulmamış bir tazeliği vardı. Atiaran ise karmaşık bir kişiliğe sahip gibiydi, sanki onda çelişkili bir şeyler vardı. Yumuşak hatlı dolgun bir bedeni vardı, ama bu bedeni zorlu deneyimlerle pekişmiş kişiliğinin üstünde bir yükmüş gibi taşıyordu. Kadın sanki yıllar önce bedeniyle şartları ağır bir ateşkes imzalamıştı. Yüzü de bu ateşkesin işaretlerini taşıyordu; alnı vaktinden evvel kırışmıştı, esrarlı bakışlı kocaman gözleri ruhunun içine, şüphelerin ve zorla yapılan uzlaşmaların gezindiği, kendinden usanmış bir savaş meydanına açılıyor gibiydi. Taş masanın ötesinden Atiaran'a bakarken Covenant iki izlenim edindi: Kadın kaygılıydı, diğer insanların anladıklarından daha fazlasını biliyor ve bildiklerinden korkuyordu; dahası çok güzeldi, bir gülümsese o kayıp güzellik yüzünde yeniden alevlenecekti.

Kısa süreli bir tedirginlik sonrasında yaşlı kadın kalbine dokunup elini Trell'in yaptığı gibi Covenant'a kaldırdı. "Merhabalar konuğumuz, hoş geldin. Ben Trell eşi Atiaran. Trell'le ve kızım Lena'yla konuştum – bana kendini tanıtmana gerek yok Thomas Covenant. Evimizde rahat ol."

Terbiye kuralları –ve aldığı yeni karar– aklına gelen Covenant cevap verdi, "Onur duydum."

Atiaran, hafifçe eğildi. "Sunulanı almak vereni onurlandırır. Nezaket görmekse her zaman mutluluk verici." Sonra, Atiaran yine kararsız kalmış gibi, nasıl devam etmesi gerektiğini bilemiyormuş gibi göründü. Covenant kadının gözlerine eski çelişkilerin dönüşünü izledi, bu bakışların bu kadar içe dönük olmasalar

olağanüstü güçleri olacağını düşünüyordu. Ancak hemen bir karara ulaştı Atiaran ve "Bir misafiri daha yemeğini yememişken çetin sorularla rahatsız etmek halkımızın adeti değildir," dedi. "Ama yemek henüz hazır değil" –Lena'ya manalı manalı baktı– "ve sizde garip bir şeyler var Thomas Covenant, hem garip hem kaygılandırıcı. İzin verirseniz Lena elde avuçta ne varsa hazırlarken biraz sohbet edelim. Yardıma ihtiyacınız var gibi, hem de acil bir yardım."

Covenant, isteksizce omuz silkti. Atiaran'ın sorularını düşününce endişeden başına bir sancı saplandı ve ancak kurduğu dengeyi kaybetmeden bir yanıt verebilmek için toparlanmaya çalıştı.

Duraklama sırasında Lena odada dolanmaya başladı. Masaya tabak çanak getirmek için raflara gitti ve ışırçakıl dolu bir tepsiyle alttan ısıtılan bir taş dilimi üzerinde bazı yemekler hazırladı. Hareket ederken sıklıkla gözleri Covenant'a takılıyordu, ama Covenant bunu her zaman fark etmiyordu. Onun tüm dikkati Atiaran'ın üstündeydi.

"Nereden başlasam bilmem ki," diyerek söze girdi Atiaran. "Çok zaman oldu ve Efendilerin bildiklerinin çok azını öğrenebildim. Ama bildiklerim yeterli olmalı. Buralarda benim yerime bu işi yapabilecek kimse de yok." Omuzlarını dikleştirdi Atiaran. "Ellerini görebilir miyim?"

Thomas Covenant Lena'nın verdiği ilk tepkiyi hatırlayarak, sağ elini kaldırdı.

Atiaran masada ona dokunabilecek kadar yaklaştı, ama dokunmadı. Onun yerine Covenant'ın yüzünü inceledi. "Yarımel. Trell'in dediği gibi. Kimi der ki Toprakdostu, Yürekkuvveti ve Efendiler Piri Berek ihtiyaç olduğunda Diyara geri dönecek. Bunu duymuş muydun?"

Covenant ters ters cevap verdi, "Hayır."

Hala Covenant'ın yüzüne bakan Atiaran, "Diğer elin?" dedi.

Kafası karışmış Covenant sol elini kaldırdı. Atiaran gözlerini Covenant'ın eline çevirdi.

Görünce nefesi kesildi, dudağını ısırıp geri adım attı. Bir an için anlaşılmaz biçimde dehşete düşmüş gözüktü. Ancak kendine

hakim oldu ve sesinde zor fark edilir bir titremeyle sordu, "Bu yüzük hangi metalden?"

"Ne? Bu mu?" Atiaran'ın davranışı Covenant'ı irkiltmişti ve şaşkınlık içinde karışık bir anı, Joan'ın *Bu yüzükle eş oluyoruz* deyişi ve toprak renkli cüppeli dilencinin *Doğruluktan şaşma, doğruluktan şaşma* deyişi gözünün önünde aynı anda canlandı. Karanlık onu tehdit ediyordu. Sanki konuşan kendi değil de başka biri, cüzzam ya da boşanmayla ilgisi olmayan biriymiş gibi yanıt verişini duydu Covenant. "Bu, beyaz altın."

Atiaran inledi, acı çekiyormuş gibi şakaklarını tuttu. Ancak yine kendini toparladı ve gözlerinde hem kasvet hem cesaret belirdi. "Bir tek ben," dedi Atiaran, "Mithil Taşaltı'nda bir tek ben bunun anlamını biliyorum. Trell bile bu bilgiyi haiz değil. Benim bildiklerim de çok az. Yanıt ver, Thomas Covenant –doğru mu söylüyorsun?"

Onu fırlatıp atmalıydım, diye acı acı mırıldandı Covenant. Bir cüzzamlının duygusallaşmaya hakkı yok.

Fakat Atiaran'ın ciddiyeti Covenant'ı yine kadınla ilgilenmeye zorladı. Atiaran Covenant'a ne olduğundan –yani karanlık, uğursuz bir yolla bilhassa kendisi için hazırlanmış gözüken bir dünyaya ilerlediğinden– Covenant'ın kendisinden daha fazla haberdarmış gibiydi. Covenant'ın eski öfkesi köpürdü. "Elbette doğru söylüyorum," diye kestirip attı. "Sana ne oluyor? Altı üstü bir yüzük."

"Bu beyaz altın." Atiaran bu sözleri evladını kaybetmiş, bağrı yanık bir ana gibi söyledi.

"Öyleyse ne olmuş?" Covenant kadını neyin rahatsız ettiğini anlayamıyordu. "Bir anlamı yok. Joan –" Joan sarı altındansa beyaz altını tercih etmişti. Ancak bu onu Covenant'tan boşanmaktan alıkoymamıştı.

"Beyaz altın," diye yineledi Atiaran. "Efendiler kadim bir ilimşarkısı söylerler beyaz altın taşıyıcısı hakkında. Ben yalnızca bir kısmını hatırlıyorum, şöyle der:

Vahşi büyü, beyaz altın

Sahibi ki bir muamma

hem her şey hem hiçbir şey,

hem kahraman hem budala,
güçlü de olsa çaresiz –
tek bir doğru sözü ya da hıyaneti,
Toprağı kurtaracak ya da lanetleyecek
ne ki o bir deli ve dahi,
soğuk ve tutkulu,
Kayıp ama bulunmuş kişi.

"Şarkıyı biliyor muydun, Covenant? Diyar üzerinde beyaz altın yoktur. Topraktan hiçbir zaman altın çıkmamıştır. Yine denir ki Berek'in altının varlığından haberi vardı ve şarkıları o yaptı. Sen başka bir yerden geliyorsun. Hangi korkunç amaç getirdi seni buraya?"

Covenant, Atiaran'ın kendisinde bir kusur, korkusunun ele vereceği bir yalan aradığını hissetti; kaskatı kesildi. *Sende kudret var* demişti Garazkar, *vahşi büyü – Asla o kudretin ne olduğunu bilemeyeceksin.* Kendi nikah yüzüğünün bir tür tılsım olması düşüncesi ıtır kokusu gibi midesini bulandırmıştır. İçinde vahşice bağırma isteği vardı. Bunların hiçbiri aslında olmuyor! Fakat işe yarar tek bir tepki biliyordu: Düşünme, yolu izle, hayatta kal. Atiaran'la onun kendi zemininde buluştu. "Tüm amaçlar korkunç. Efendiler Divanına iletilecek bir mesajım var."

"Mesaj nedir?" diye öğrenmek istedi Atiaran.

Bir anlık bir kararsızlıktan sonra Covenant, dişlerini gıcırdatarak konuştu: "Boz Katil geri döndü."

Covenant'ın bu ismi telaffuz ettiğini duyunca Lena, taşıdığı taştan çanağı düşürdü ve annesinin kollarına kaçtı.

Covenant, parçalanmış çanağa ters ters bakadurdu. Çanaktan dökülen sıvı pürüzsüz taş zeminde parıldıyordu. Sonra Atiaran'ın korkuyla nefes nefese sesini duydu: "Nasıl biliyorsun sen bunu?" Covenant geri Atiaran'a baktı, Lena ve annesi en kötü kabuslarından fırlamış bir iblisle karşılaşmış çocuklar gibi birbirlerine sarılmışlardı. Dışlanmış cüzzamlı pislik! diye ters ters düşündü Covenant. Ancak Atiaran'ı izledikçe kadının ifadesinin sertleşmeye başladığını gördü. Atiaran, başını kaldırdı, gözlerini kıstı. Tüm kor-

kusuna rağmen o, çocuğunu teselli etmeye çalışan –ve kendini tehlikeyle yüzleşmeye hazırlayan– güçlü bir kadındı. Tekrar sordu. "Bunu nerden duydun?"

Atiaran'dan kendini koruması gerekmiş gibi hissetti Covenant ve yanıtladı, "Onunla Kevin'in Rasatgahı'nda karşılaştım."

"Eyvah, yazık!" diye feryat etti Atiaran Lena'yı kucaklayarak. "Yazık bu dünyanın gencine! Diyarın kara yazgısıyla büyüyecekler. Kuşaklar can çekişerek yok olacak, geride kalanlar içinse yalnız savaş, dehşet ve acı olacak! Lena, kızım, yazık sana. Kötülük dolu bir çağa doğmuşsun, savaş zamanı gelince ne huzurun ne rahatın kalacak. Ah, Lena, Lena."

Atiaran'ın duyduğu keder Covenant'ın korumasız bir noktasına dokundu ve boğazı düğümlendi. Atiaran'ın sesi Covenant'ın kafasındaki Diyarın Viraneleşmesine dair manzarayı daha önce duymadığı bir ağıt ile doldurdu. İlk defa Diyarın kaybolma tehlikesindeki kıymetli bir şeyi taşıdığını hissetti.

Anlayışla öfkenin bu bileşimi Thomas Covenant'ın sinirlerini daha da gerdi. Tüyleri dikken diken oldu, ürperdi. Lena'ya baktığında, genç kızın içinde Covenant'a karşı uyanan saygının hissettiği paniğe ağır bastığını gördü. Kızın gözlerindeki üstü kapalı davetkarlık eskisinden daha da rahatsız edici biçimde pırıldıyordu.

Atiaran ve Lena birbirlerini yavaşça bırakana dek kendini tuttu Covenant. Sonra sordu, "Bunların tümü hakkında ne biliyorsunuz? Bana ne olduğu hakkında ne biliyorsunuz?"

Atiaran yanıtlayamadan evin dışından biri seslendi, "Selamlar Tiaran kızı Atiaran. Çakılustası Trell bugünkü işinin bittiğini söyledi bize. Gel de taşaltı için şarkı söyle!"

Atiaran, bir an öylece durdu, kendine geldi. Sonra iç geçirdi, "Ah, işim bitti bitmesine de, hayattaki vazifem yeni başladı," deyip kapıya döndü. Perdeyi açıp gecenin içine doğru seslendi: "Daha yemek yemedik. Sonra geleceğim. Ancak birleşimden sonra İhtiyar Heyeti ile konuşmalıyım."

"Onlara haber verilecek," diye yanıtladı dışarıdan gelen ses.

"İyi," dedi Atiaran. Ama Covenant'a dönmek yerine girişte durdu, bir süre için karanlığa gözlerini dikti. Nihayet perdeyi

kapatıp Covenant'la yüzleştiğinde gözleri yaşlıydı. İlk bakışta Covenant'ın yenilgi diye düşündüğü bir bakış vardı gözlerinde; ama sonra anladı, Atiaran önceki bir yenilgiyi hatırlamıştı sadece. "Hayır, Thomas Covenant," dedi hüzünle, "senin yazgını bilmiyorum. Belki, İlim Meclisi'nde daha uzun kalsaydım... eğer o güç bende olsaydı. Ancak orada sınırlarımı zorladım ve eve döndüm. Mithil Taşaltı'nın varlığından haberdar olmadığı eski İlimden bir parça biliyorum, ama çok az biliyorum. Hafızamda yalnızca barışı yok eden vahşi bir büyü ile ilgili kırıntılar kalmış–

Vahşi Büyü her kayaya gizli

Beyaz Altınsız görünmez, boyun eğmez

ama bu satırların anlamını ya da bu zamanların bizi nereye götüreceğini bilemiyorum. Seni Divana götürmek için iki nedenim birden var." Ardından doğrudan Covenant'ın suratına bakarak ekledi: "Açık açık söylüyorum Thomas Covenant, eğer Diyara ihanet etmeye geldiysen, Efendilerin gücü dahi seni durdurmaya yetmeyebilir."

İhanet? Bu da yeni bir düşünceydi. Atiaran'ın neyi ima ettiğini anlaması için zaman geçmesi gerekti. Ama daha itiraz edemeden, Lena onun yerine izahata girişti, "Anne! Kevin'in Rasatgahı'nda gri bir bulutla dövüştü, ben şahidim. Ondan nasıl şüphe edersin?" Lena'nın onu savunması Covenant'ın münakaşaya girmesini engelledi. Lena, istemeden Thomas Covenant'ı yalancı durumuna düşürmüştü. Covenant, Habis Efendi ile dövüşebilecek kadar ileri gitmemişti.

Trell'in geri dönmesiyle birlikte Atiaran'ın vermesi muhtemel bir cevap da engellenmiş oldu. İri adam bir süreliğine Atiaran'a, Lena'ya ve Covenant'a sırayla bakarak girişte durdu. "Demek öyle. Zor zamanlar geldi çattı."

"Evet Trell, sevgili eşim," diye mırıldandı Atiaran. "Zor zamanlar."

Sonra Trell'in gözleri yerdeki kırık çanak parçalarına takıldı. "Gerçekten zor zamanlar," dedi incelikle, "Bakın hele, taştan kaplar kırılmış, parçaları ayaklar altında çiğnenip un ufak edilmeye bırakılmış."

Bu kez Lena gerçekten utanmıştı. "Üzgünüm Baba," dedi. "Korkmuştum."

"Zararı yok." Trell kızına yaklaştı ve sevgiyle hafiflemiş ellerini omzuna koydu. "Bazı yaralar iyileştirilebilir. Bugün kendimi güçlü hissediyorum."

Bunun üzerine Atiaran Trell'e kahramanca bir görevi üstlenmiş gibi minnettarlıkla baktı.

Anlamamış gözlerle bakan Covenant'a "Değerli konuğumuz, lütfen oturun," dedi. "Yemek birazdan hazır olur. Hadi, Lena." Lena'yla Atiaran pişirme taşı etrafında koşuşturmaya başladılar.

Trell çanak parçalarını toplamaya koyulurken Covenant da onu izledi. Çakılustası, yer altı dünyasından kopup gelmiş eski bir şarkıyı mırıldanmaya başladı ağır ağır. Şefkatle parçaları masaya taşıyıp lambanın kenarına koydu. Ardından kendi de masaya oturdu. Covenant da şimdi neler olacağını merak edip Trell'in yanına yerleşti.

Sıkılmış dişleri arasından bir mağaranın derinliklerinden geliyormuş gibi çıkan şarkıyı söylerken, çanak sanki bir yap-bozmuş gibi parçaları birbirine uydurmaya koyuldu Trell. Tek tek yerlerine yerleştirdi hepsini ve Covenant'ın görebildiği kadarıyla her bir parça bıraktığı yerde bir yapıştırıcı olmadan sabitlendi. Trell, özenle hareket ediyor, her bir kırık parçaya nezaketle dokunuyordu, ancak ellerinde çanak çabucak büyüyor, parçalar kusursuzca birbirine uyuyor, geriye kırık izlerini gösterir ince bir siyah çizgiler ağı kalıyordu. Çok geçmeden tüm kırık parçalar yerli yerindeydi.

Derken derin ses tonu yeni bir ahenk yakaladı. Parmaklarıyla çanağı okşamaya başladı; dokunduğu her yerde, siyah kırık izleri silindi gitti. Ağır ağır çanağın her yanını okşadı. Dışını bitirince iç yüzeyi okşadı. Ve sonunda çanağı kaldırıp tabanı da ovaladı. Çanağı iki elinin parmakları arasında tutup dikkatle çevirerek hiçbir kısmını eksik bırakmadığından emin oldu. Sonra şarkı söylemeyi kesti, yavaşça çanağı bırakıp ellerini çekti. Çanak şimdi hiç kırılmamış gibi tek parça ve sağlamdı.

Covenant huşu içindeki bakışlarını çanaktan Trell'in yüzüne çevirdi. Çakılustası, kendini zorlamaktan bitkin görünüyordu ve gergin yanaklarından gözyaşları çizgi çizgi iniyordu. "Onarmak

kırmaktan zor," diye mırıldadı Trell. "Bunu her gün yapamam." Yorgunlukla kollarını masada kavuşturdu ve başını kollarının arasına gömdü.

Atiaran kocasının arkasına geçti ve gururla, aşkla dolu gözlerlerle Trell'in omzundaki ve boynundaki güçlü kasları ovmaya başladı. Atiaran'ın ifadesini görünce Covenant, geldiği dünyanın çok daha fakir olduğunu düşündü; kendi dünyasında kimse taştan kapları iyileştirmeyi bilmez ya da umursamazdı. Kendini düş gördüğüne inandırmaya çalıştı, ama bunu başaramıyordu.

Trell'in yaptığı işe duyulan saygıyla verilen bir aradan sonra Lena, masayı kurmaya koyuldu. Atiaran, pişirme taşından yemek kaplarını alıp getirdi. Her şey hazır olunca Trell kafasını kaldırıp yorgunlukla ayağa dikildi. Atiaran ve Lena ile birlikte masanın yanına durdu. "Yaşamın, yiyeceğin ve gücün kaynağı Toprağa saygımızın bir işareti olarak, yemek yemeden önce ayağa kalmak halkımızın bir geleneğidir," dedi Atiaran. Kendini rahatsız hisseden, bu dünyaya ait olmadığını hisseden Covenant da ayağa kalktı. Trell, Atiaran ve Lena bir dakikalığına başlarını eğip gözlerini kapadılar. Sonra yerlerine geçtiler. Covenant da onları takiben yerine oturunca, yemeklerini yemeye koyuldular.

Mükellef bir sofraydı bu. Dumanı tüten bir sosla örtülü soğuk tuzlanmış biftek, yabani pirinç, kurutulmuş elma, kepek ekmeği ve peynir vardı; ve Covenant'a Lena'nın pınarşarabı dediği içkiden koca bir bardak dolusu verilmişti. Bu içki su kadar berrak ve hafifti, çok az köpüklüydü ve sanki *aliantha* kokuyordu; ama acısı alınmış iyi bir bira gibi tadı vardı. Covenant hali hazırda sıkıntıdan gerilen sinirlerini daha da gerdiğini fark edene kadar epey bir miktarı gövdeye indirmişti. Gerildiğini hissediyordu. Olağandışı baskılarla doluydu zihni. Yemeğin bitmesi için, evi terk edip gece havasında rahatlamak için sabırsızlanıyordu.

Ama Lena'nın ailesi ağır ağır yiyordu, üzerlerine kasvetli bir hava çökmüştü. Bu yemek beraberliklerinin, mutluluklarının sonunu işaret ediyormuşçasına düşünceyle yiyorlardı. Sessizlik esnasında Covenant, bunun nedeninin kendi varlığı olduğunu anladı. Huzursuzluk bastı içini.

Kendini rahatlatmak için durum hakkındaki bilgisini arttırmaya çalıştı. "Bir sorum var," dedi sert bir sesle. Tüm taşaltını işaret

etti. "Hiç tahta yok. Bu vadi boyunca bolca ağaç var, ama sizin tahta kullanmadığınızı görüyorum. Ağaçlar kutsal falan mı?"

Bir süre sonra, Atiaran yanıtladı: "Kutsal? Bu sözcüğü biliyorum, ama anlamı benim için muğlak. Toprakta Güç vardır, ağaçlarda, ırmaklarda, kumda ve taşta; verdiği yaşam için saygı duyarız ona. O yüzden de Barış Yemini ederiz. Sorduğun bu mu? Tahta kullanmıyoruz, çünkü ağaçilmini, *lillianrilli* kaybettik ve bu ilmi tekrar kazanmayı amaçlamadık da. Halkımızın sürgünü sırasında Viraneleşme Diyarın üzerine çöktüğünde, kıymetli pek çok şey kayboldu. Cenup Sıradağlarında ve Çorak Topraklarda halkımız *rhadhamaerle* tutundu, o bizim direnmemize yardımcı oldu. Ağaçilmi bize yardımcı olmuyor gibiydi ve unutuldu. Şimdi Diyara geri döndük, taşilmi bize yetiyor. Ancak diğerleri *lillianrilli* korudu. Yükselen Ağaçköy'ü gördüm, buranın kuzeydoğusundaki tepelerde güzel bir yer – oralılar ağaçtan anlayan, müreffeh bir halktır. Taşaltı ve Ağaçköy arasında bir miktar ticaret vardır, ama tahta ve taş takası olmaz."

Atiaran durunca, Covenant bu suskunlukta bir farklılık sezdi. Uzaktan bir uğultu duyduğundan emin olana dek bir dakika geçti. Kısa bir zaman sonra Atiaran Trell'e dönerek bunu onayladı: "Birleşimi unuttuk. Bu akşam şarkı söylemeye söz vermiştim."

Trell'le Atiaran ayağa kalktılar. "Demek öyle," dedi Trell, "ve sonra da İhtiyar Heyeti ile konuşacaksın. Yarın için bazı hazırlıklar yapacağım. Bak," derken masaya işaret etti, "güzel bir gün olacak besbelli, taşın yüreğine gölge düşmemiş."

Covenant kendini tutamayarak Trell'in işaret ettiği yere baktı. Ancak bir şey göremedi.

Covenant'ın boş bakışlarını gören Atiaran içtenlikle "Şaşırma Thomas Covenant," dedi. "Ancak bir *rhadhaemerl* bu taşlara bakıp havayı tahmin edebilir. Şimdi benimle gel dilersen, Yarımelli Berek'in destanını söyleyeceğim." Konuşurken yanında götürmek üzere masadan ışırçakıl çömleğini aldı. "Lena kapları temizler misin?"

Covenant ayaklandı. Lena'ya baktı; aldığı emirden memnun kalmayan genç kız suratını ekşitmişti; onlarla gitmek istediği açıkça görülüyordu. Trell de kızının yüz ifadesini görmüştü. "Konu-

ğumuza eşlik et kızım," dedi, "benim kapları temizlemeye vaktim var."

Mutluluk bir anda başkalaştırdı Lena'yı, babasının boynuna kollarını sarmak üzere ileri atıldı. Bir süre için kızını bağrına bastı Trell, sonra onu yere bıraktı. Lena, elbisesini düzeltti, aniden uslu gözükmeye çalıştı ve annesinin yanına gitti.

"Trell, bu kıza öyle davranıyorsun ki kendini bir kraliçe zannediyor," dedi Atiaran. Ama kızgın olmadığını göstermek için Lena'yı elinden tuttu ve beraber perdeden geçtiler. Covenant aceleyle onları izledi, bir rahatlama hissiyle evden çıkıp yıldızlı geceye kavuştu. Açık göğün ışıkları altında kendini incelemek için daha çok imkanı vardı.

Ne olduğunu araştırması gerekiyordu. Artan heyecanının sebebini anlayamıyor, düşüncelerini akılcı bir çizgiye oturtamıyordu. İçtiği pınarşarabı içindeki enerjiyi odaklamasına yarıyordu sanki; içki damarlarında çılgına dönmüş bir satir gibi sıçrayıp duruyordu. Gelen ilham açıklanamaz biçimde Covenant'a zulmediyor gibiydi, sanki gördüğü düşün kaynağı değil, kurbanıydı. Evlerin arasındaki karanlığa tükürükler saçarak haykırdı. Beyaz Altın! Vahşi Büyü! Beni kaçık mı sandınız?

Belki de kaçıktı. Belki şu an aklını kaybetmiş ortalıkta dolanıyor, bir yanılsamanın yarattığı sahte kederler ve isteklerle kendine işkence ediyordu. Cüzzamlıların başına gelirdi bu tür şeyler.

Deli değilim! diye bağırdı içinden, neredeyse yüksek sesle haykıracaktı. Farkı biliyorum, düş gördüğümü biliyorum.

Parmakları şiddetle titredi, ancak ciğerlerine soğuk havayı çekip her şeyi ardında bıraktı. Bir düşte nasıl hayatta kalınır biliyordu. Tek tehlike delilikti.

Evler arasında beraber yürürlerken Lena'nın yumuşak kolu kendisininkine sürttü. Covenant'ın teni bu dokunuşla yalazlandı.

İnsanların uğultuları hızla yükseldi. Lena, Atiaran ve Covenant, hemencecik çembere varmışlar, taşaltı birleşimine karışmışlardı.

Elde taşınabilen onlarca ışırçakıl çömleği etrafı aydınlatmıştı ve Covenant her yanı açık seçik görebiliyordu. Erkekler, kadınlar ve

çocuklar çemberin çevresinde kümelenmişlerdi. Covenant'ın tahmini neredeyse tüm Taşaltı'nın Atiaran'ın şarkı söyleyişini dinlemek için geldiğiydi. İnsanların çoğu Covenant'tan kısaydı – Trell'dense hayli kısa– ve yine Trell'den farklı olarak çoğunun koyu renkli, kahverengi ya da siyah saçları vardı. Ancak cüsseli, geniş omuzlu bir soya sahiptiler, çocuklar ve kadınlar bile güçlülermiş izlenimi veriyorlardı; yüzyıllardır uğraştıkları taş işçiliği onları işlerine uygun olarak şekillendirmişti. Covenant, Trell'den korktuğu gibi onlardan da korktuğunu hissetti hafiften. Güçlü gözüküyorlardı, eğer Covenant'a karşı dönerlerse onu koruyacak garipliğinden başka bir şeyi olmayacaktı.

Görünen o ki Atiaran'ı beklerken birbirleriyle konuşmaya dalmışlar ve Covenant'ı fark etmemişlerdi. Dikkati üzerine çekmeye pek de hevesli olmayan Covenant, birleşimin arka taraflarında kalmayı yeğledi, Lena da beraberindeydi. Atiaran ışırçakıl çömleğini kızına uzattı, sonra da kalabalığın arasından halkanın ortasına ilerledi.

Bir araya gelen insanları göz ucuyla şöyle bir taradıktan sonra, bakışlarını Lena'ya çevirdi Covenant. Lena, sağında duruyordu; kızın başı Covenant'ın omuzlarından en fazla üç dört santim yukardaydı. Işırçakıl çömleğini bel hizasında iki eliyle tutmuştu, o yüzden ışık göğüslerini ön plana çıkarıyordu. Işığın etkisinden habersiz görünüyordu, ama Covenant bunu yoğun biçimde fark etmişti ve Lena'ya dokunmak için avuç içleri yeniden şevk dolu, aynı zamanda korkutucu bir arzuyla karıncalanıyordu.

Lena, Covenant'ın düşüncelerini seziyormuşçasına gözlerini kaldırıp öylesine ağır başlı ve tatlı bir ifadeyle ona baktı ki Covenant'ın yüreği hapsolduğu kaburgaları için çok büyükmüş gibi atmaya başladı. Beceriksizce bakışlarını kaçırdı, hiçbir şey görmeden halkanın etrafında bakışlarını gezdirdi. Yeniden Lena'ya baktı, sanki genç kız da kendisi gibi başka yerlere bakıyormuş izlenimi uyandırmaya çalışıyordu. Dişlerini sıkıp bir şeylerin olmasını beklemeye zorladı kendini.

Çok geçmeden birleşimdeki insanların kıpırdanmaları azaldı. Atiaran açık halkanın ortasındaki alçak bir taş kaide üzerinde ayakta dikiliyordu. Birleşime gelenlere başını eğerek selam veriyor, insanlar da sessizce ışırçakıl çömleklerini kaldırarak ona karşılık

veriyorlardı. Işıklar Atiaran'ın etrafında bir hale biçiminde odaklanıyordu.

Çömlekler indirilip de katılanlar arasında son bir hareketlilik yaşandıktan sonra Atiaran konuşmaya başladı: "Bu gece kendimi yaşlı bir kadın gibi hissediyorum – belleğim bulutlanmış gibi, söylemek istediğim şarkıların hepsini hatırlamıyorum. Ancak sahip olduğum ilmi sizle paylaşacağım ve daha önce anlattığım bu öyküyü anlatacağım; naçizane, aklımda ne kaldıysa." Bunun üzerine insanlardan alçak sesli gülüşmeler yükseldi – Atiaran'ın üstün bilgisine olan saygılarını neşeli kahkahalarla gösteriyorlardı. Atiaran sessizleşti, ona bilginin verdiği korkuyu gizlemek için başını eğdi, ta ki insanlar tekrar sessizleşene kadar. Sonra gözlerini kaldırdı, "Yarımelli Berek'in destanını söyleyeceğim," dedi.

Son bir duraksamadan sonra, şarkısı sessizliğin içinde pürüzlü, ancak nadir bulunur bir mücevher gibi yükseldi.

Çimene gölge etti savaşan erler;
Yeşile emanet oldu canlar
Feryat figan Toprak, sürülmüş alnına kanlar,
Göçtü gitti naçar, yıldızlar, insanlar, düşler

Tek bir kızıl gölge dökmüş kötülüğün ordusu
Tek bir kan gölü ayaklarının dibinde,
Olgun başaklar gibi biçmiş, çalmış şerri yere,
Heyhat Berek, Güzelliğin bekçilerinin sonuncusu

Sonuncusuydu mağlup düşen gölgelerin,
Umutsuzluktan kırılanların
Ve silahını bırakanların
Sonuncusuydu Yarımelli, meydanı terk edenlerin.

Ovalardan, göğün gürleyen dağına dek
Kaçtı Berek, kovaladı gözü dönmüş hainler
Tökezlesin düşsün diye birer aç kurt kesildiler,
Derken dağa vardı, ağladı Yarımelli Berek.

Berek! Toprakdostu! El ver, şifa dağıt
Düşmana karşı savaşta!
Toprak, karşılık verir Gücün çağrısına,
İnler dört bir yan, Toprakdostu! El ver, şifa dağıt!
Yok et kanlı ölümleri ve şerri! Huzur getir Diyara!

Şarkı sanki içinde tanıdığı, hatırlaması gereken bir hortlağı barındırıyormuş gibi Covenant'ı titretti. Yine de Atiaran'ın sesi Covenant'ı kendine esir etmişti. Şarkısına başka bir saz eşlik etmiyordu, ama daha ilk mısrasını bitirmeden, Covenant Atiaran'ın eşliğe ihtiyacı olmadığını anladı. Ezgisindeki berrak dizilim beklenmedik tınlamalarla, ses uyumlarıyla ve yankılanmalarla dokunmuştu; öyle ki her bir yükselen motifte ayrı gırtlaklara sahip, birbirlerine uyumlu, üç dört şarkıcıya birden dönüşüyor gibiydi Atiaran.

Altın renkli, yıldızlarla süslü gecenin bir ağıtla inildediği minör bir dizide başladı şarkısı; gecenin içinden kayıp yüklü kara bir rüzgar esti, taşaltının bir ucundan bir ucuna aziz ve mübarek ne varsa bu kara rüzgarın içinde sönüp yok olmuş gibiydi. Covenant'a sanki şarkı okundukça orada bulunan herkes için için ağlıyor, şarkıcının engin gücü altında sessiz bir kederle tek bir ses, tek bir nefes olup feryat ediyor gibi geldi.

Ancak elem bu seste uzun süre barınamadı. Bir vahiy inmiş gibi geceyi ağartan bir duraktan sonra Atiaran yürekli bir nidayla mısrayı yineledi: "Berek! Toprakdostu!" Atiaran, düşüncelerle şahlanmıştı, şarkıyı öyle bir söylüyordu ki yaptığı o majör geçişle sağladığı etki onu dinleyicilerin gönüllerinde yücelere taşıdı; bunu yapabilmek her şarkıcının harcı değildi. Müşterek duygu seli akmaya devam etti, ama bir anda acı ve elemden çıkıp neşe ve minnettarlık içinde yeniden doğdu. Ve Atiaran'ın son, uzun yüksek sesli notası gırtlağından çıkıp dağlara ve yıldızlara selam durdu, insanlar ışırçakıl çömleklerini göğe doğrultu, her yerde yankılanan bir bağırtı koparttılar.

"Berek! Toprakdostu! Selam Olsun!"

Sonra ağır ağır ışıkları indirdiler ve saflarını ilerletmeye, Atiaran'ın öyküsünü duymak için yaklaşmaya başladılar. Ortak

dürtü o kadar basit ve güçlüydü ki kendini toparlayamadan Covenant dahi ortaya doğru bir iki adım attı. Ansızın etrafını kolaçan etti, gözlerini hafifçe parıldayan yıldızlara odakladı, ışırçakılın her yere nüfuz eden aromasını içine çekti. Taşaltının uyumlu tepkisi Covenant'ı korkutuyordu; bu uyumun içinde kaybolma fırsatını tanıyamazdı kendine. Dönüp gitmek istedi, ama Berek'in öyküsünü duymalıydı; o yüzden olduğu yerde kaldı.

İnsanlar yerleşir yerleşmez Atiaran öyküye başladı.

"En eski günlerde, Barış Yemininden, Viraneleşme ve Yüce Efendi Kevin'in son harbinden önce, insanoğlunun belleğinin başlangıcını gösteren bir çağda –Eski Efendiler doğmazdan önce, Kayakardeşleri ittifakını kurmak için Devler Gündoğumu Denizi'ni aşıp gelmezden önce– muazzam bir savaş vuku bulmuş. İblissoyların ataları olan Şerlerin âli ve mağrur olduğu, Diyarın tüm halkıyla açık gönüllülükle, dostça takas etmek üzere mağaracinlerinin güzel metaller eritip dövdüğü bir zamanmış. Bu zamanda Diyar tek bir ulusmuş ve üzerinde bir Kral ve Kraliçe hükmediyormuş. Dinç bir çiftmiş bunlar, aşk ve onurla dolularmış ve uzun yıllar boyu tek yürek olup Diyara hükmetmişler.

"Ancak bir zaman sonra Kral'ın kalbine bir gölge çökmüş. Ona hizmet edenlerin üzerinde dirimin ve ölümün gücünü tatmış ve bu gücü arzulamayı öğrenmiş. Çok geçmeden üstünlük tutkusu aş gibi vazgeçilmez olmuş, bu tutkunun şehvetine kapılmış. Geceleri uyumaz, gücüne güç katmak için karanlık arayışlara girermiş ve gündüzleri de şehvet benliğini sardıkça daha açgözlü ve daha gaddar bir zorbaya dönüşüyormuş.

"Kraliçe kocasının değişimini gördükçe dehşete düşüyormuş. Eşinin eski zamanlardaki sağlığına ve sadakatine kavuşması dışında bir şey arzulamıyormuş. Ancak ne kadar yalvarıp yakardıysa da, ne kadar ikna etmeye çalıştıysa da, Kral'ı onu alçaltan gaddarlığın pençesinden kurtarmaya gücü yetmemiş. Ve en sonunda eğer kocası durdurulmazsa Diyardaki iyiliğin yok olacağını gören Kraliçe ondan ayrılmış ve kendi emrindekilerle birlikte kocasıyla çarpışmış.

"Böylece Diyarda savaş başlamış. Kral'ın zulmünden payını almış kim varsa Kraliçe'ye yandaş olmuş. Canilikten nefret eden, bir can taşıyan herkesi seven kim varsa Kraliçe'ye katılmış. Bunların

en önde geleni Berek'miş – Kraliçe'nin kahramanları içinde en güçlüsü, en erdemlisi. Fakat Kral tüm Diyara öyle bir korku salmış ki ebediyen ona köle olmak pahasına koskoca şehirler silahlanmış ve Kral adına savaşıp cana kıymışlar.

"Diyarın her yanında harbe girişilmiş ve başlangıçta Kraliçe galip gelecek gibi duruyormuş. Bileği kuvvetli kahramanları varmış Kraliçe'nin, ama hiçbiri tüm krallara denk olduğu söylenen Berek'in eline su dökemezmiş. Ama savaş ve kıyım doruklara ulaştığında, bir gölge, doğudan gelen gri renkli bir bulut çökmüş orduların üzerine. Kraliçe'nin savunucuları sanki yüreklerinden vurulmuş, kan damarlarından çekilmiş, güçlerini kaybetmişler. Lakin Kraliçe'nin düşmanları gölgeden delice bir kudret almışlar. İnsanlıktan çıkmışlar – kendilerine güç veren o boz bulutun gölgesi altında kahramanları tepeleyene dek doğramışlar, pençelemişler, ısırmışlar, ayaklar altına alıp çiğnemişler, sakatlamışlar, pisliğe bulamışlar; ta ki Berek'in yoldaşları birer birer ümitsizlik ve ölümün avucuna düşene dek. Böylece savaş devam etmiş; ta ki gölgeye kin duyanlardan bir tek Berek ayakta kalana dek.

"Ancak Berek ne kaderine ne de düşmanlarının sayısına aldırmış, dövüşmeye devam etmiş ve kılıcının ucunda ruhlar fırtınaya tutulmuş sonbahar yaprakları gibi savrulup gitmiş. En sonunda gölgeden korkusuyla deliye dönmüş Kral bizzat Berek'e meydan okumuş ve cenge tutuşmuşlar. Berek, hırsla darbe üstüne darbe indirmiş, ama gölge müdahale edip kılıcını her seferinde savuşturuyormuş. Dövüş bir süre bu minval üzere ilerlemiş; ta ki Kral baltasıyla bir hamlede Berek'in elini yarana dek. Bunun üzerine Berek'in kılıcı yere düşmüş ve Berek etrafına bakmış ve görmüş ki tüm yiğit yoldaşları ölmüş, bir tek gölge kalmış. Ümitsizce canhıraş bir çığlık koparmış ve dönüp savaş meydanından kaçmış.

"Böylece kaçmış, kaçmış, ölüm peşine düşmüş, gölgenin anısı üstüne çökmüş. Üç gün boyunca koşmuş, ne durmuş, ne dinlenmiş – ve üç gün boyunca Kral'ın ordusu kan kokusu almış bir canavar gibi nefes nefese ardından gelmiş. Son bir gayretle ve tüm ümidi tükenmiş bir halde Gökgürültüsü Dağı'na varmış Berek. Kayalık bayırları tırmanıp kendini koca bir kaya parçasının üzerine atmış ve ağlamış ve şöyle söylemiş. 'Yazık bu Toprağa. Alaşağı

edildik, bizi kurtaracak bir dostumuz bile kalmadı. Güzellik Diyardan sonsuza dek göçüp gidecek artık.'

"Ancak üzerinde yattığı kaya dile gelmiş. 'Yüreği erdemli olan elbet bir Dost bulur,' demiş.

" 'Taşlar, kayalar dostum değilmiş,' diye ünlemiş Berek, 'Bak gör işte, düşmanlarım Diyarda at koşturuyor, onların ayakları altında kirlenen toprak neden sarsılıp yarılmaz da düşmanları içine almaz.'

" 'Belki şimdilik öyle,' demiş kaya. 'Onlar da senin kadar kanlı canlı ve onlara da üstünde durmaya toprak gerek. Yine de Toprağın içinde bir Dost var sana, hele bir özünü sözünle ver Toprağa ki sana derman versin.'

"Berek kayanın üzerinde doğrulmuş ve düşmanlarının ona yaklaşmalarını izlemiş. Söz vermiş, içtiği andı da yarılmış elinin kanıyla mühürlemiş. Toprak, ona gökgürültüsüyle karşılık vermiş; dağın tepelerinden taştan dev Ateşaslanları inmiş, yollarına ne çıktıysa yalaza boğa boğa, yuta yuta ilerlemişler. Kral ve tüm ordusu telef olmuş ve denizdeki mağrur bir gemi gibi kayasının üzerinde dikilen Berek bu saldırıyı tepeden izlemiş.

"Öfkeli saldırı dinince, kendi adına ve Diyarda onu izleyecek kuşaklar adına Toprağa saygı, muhabbet ve hizmet sözü vererek Gökgürültüsü Dağı'nın aslanlarına hürmet ve biat etmiş Berek. Elinde ilk Toprakgücünü tutarak, Tek Ağacın tahtasından Yasa Asasını oymuş ve onunla Diyara şifa dağıtmaya koyulmuş. Zamanı gelip de kamil olunca Yarımelli Berek'e Yürekkuvveti adı verilmiş ve Efendiler Piri, Eski Efendilerin ilki olmuş. Onun yolunu izleyenler Diyarda iki bin yıl boyunca serpilmişler."

Atiaran hikayesini bitirince uzunca bir suskunluk çöktü. Derken hep beraber, nabızları aynı vuruşla atıyormuşçasına, taşaltlılar birbirlerine değer verdiklerini göstermek için ellerini uzatarak ileri atıldılar. Dostlarından olabildiğince çoğunu kucaklayabilmek için Atiaran kollarını açtı ve ona ulaşamayanlar birbirlerine sarıldılar; verdikleri topluluk halindeki tepkiyle birliklerini, tek beden oluşlarını paylaşıyorlardı.

VII

Lena

Gecenin içine tek başına –tek başınaydı çünkü Taşaltı halkının içtenlikle sarılma dürtüsünü paylaşamıyordu– aniden tuzağa düşmüş, tehdit altındaymış gibi hissetti. Karanlık bir baskı ciğerlerini sıkıyordu; yeterince hava alamıyor gibiydi. Cüzzamlılara özgü tüm korkular üşüştü üstüne; kapalı yer korkusu, kalabalık korkusu, tahmin edilemez davranışların korkusu... Berek! diye içinden geçirirken körük gibi solumaya başladı. Bu insanlar onun bir kahraman olmasını istiyorlardı. Sertçe silkinip bu düşünceyi reddederek insanların arasından sıyrılıp çıktı, Taşaltılılar ona ölümcül bir hakarette bulunmuş gibi evlerin arasından tepesi atmış biçimde yürümeye başladı.

Berek! Göğsü bu düşünceyle kabarıp indi. Vahşi büyüymüş! Ne saçmalık. Bu insanlar onun cüzzamlı olduğunu bilmiyorlar mıydı? Covenant'ın Yarımelli Berek'in kahramanlıklarını sergilemesinin imkansız olduğunu görmüyorlar mıydı?

Ancak Habis Efendi ne demişti? *O, senin son düşmanım olmanı tasarlıyor. Beni yok etmek için seçti seni.*

Tamamen dehşete düşmüş bir halde gördüğü bu düşün çizdiği yolun onu yönlendirebileceği sona bir bakış attı; kaçınılamaz biçimde Garazkarla yüzleşmeye sürükleniyordu.

Tuzağa düşmüştü. Elbette ki düşsel bir savaşta kahramanı oynayamazdı. Kim olduğunu unutamazdı; unutmak intihar demekti. Yine de düşten kaçmanın yolu, ona uymak, düşte ilerlemek ve uyanmaktı. Eğer olduğu yerde dikilip aklını korumaya çalışırsa, başına neler gelebileceğini biliyordu. Daha şimdiden, taşaltının ışıklarından bu kadarcık bile uzaktayken, göğü saran kara gecenin geniş kanatlarını çırparak kafasının üzerinde daireler çizdiğini hissediyordu.

Güçlükle durdu, sendeleyerek dayanacak bir duvar aradı, ellerini alnına koydu.

Yapamam – şiddetle çarpıyordu kalbi. Diyarın tek bir büyüyle iktidarsızlığını yok edebileceğine, her nasılsa yaralı kalbini iyileştireceğine dair umutları bir anda küle dönüştü.

Devam edemiyorum.

Duramıyorum.

Bana neler oluyor?

Bir anda ona doğru koşarak gelen adımların sesini duydu. İrkilip doğruldu ve aceleyle kendisine yetişmeye çalışan Lena'yı gördü. Işırçakıl çömleğini salladıkça delice gölgeler aksediyordu Lena'nın bedenine. Birkaç adım sonra yavaşladı ve durdu. Covenant'ı daha iyi görmek için çömleği kaldırmıştı. "Thomas Covenant?" diye sordu. "İyi misin?"

"Hayır," Lena'ya doğru bir kırbaç gibi şakladı Covenant'ın sözleri. "*İyi* değilim. Hiçbir şey *iyi* değil ve o zamandan beri," – sözcükler bir an için boğazına tıkandı– "boşandığımdan beri hiç iyi olmadı." Hadi bir de *boşanma* ne diye sor, dercesine gözleri çakmak çakmak Lena'ya baktı Covenant.

Işığı tutuş şekli yüzünden Lena'nın yüzünün çoğu karanlıkta kalmıştı; Covenant duygusal patlamasını Lena'nın nasıl karşıladığını göremiyordu. Ama sezgisel bir duyarlılık Lena'ya kılavuzluk ediyor gibiydi. Konuşmaya başlayınca kaba sorularla ya da teselli-lerle acısını arttırmadı. Yumuşak bir sesle, "Yalnız kalabileceğin bir yer biliyorum," dedi.

Başıyla sert bir şekilde onayladı Covenant. Evet! Çılgınca gerilmiş sinirleri çat diye kopacak gibiydi. Boğazı kabaran şiddet arzusuyla düğümlenmişti. Ona neler olduğunu kimsenin görmesini istemiyordu.

Lena, nazikçe omzuna dokundu, onu taşaltından uzağa, ırmağa doğru yönlendirdi. Sönük yıldız ışığı altında Mithil'in kıyılarına ulaştılar, sonra nehirden aşağı doğru döndüler. Yaklaşık bir kilometre sonra nemli, kara mı kara bir yansımayla parıldayan, yaşlı taş bir köprüye geldiler; köprü sanki sırf Covenant kullansın diye o anda suyun içinden çıkmış gibiydi. Bu düşüncenin inandırıcılığı

Covenant'ı durdurdu. Köprünün kemerini bir tür eşik gibi gördü; ırmak kıyısının ötelerinde, karanlık tepelerde türlü buhranlar pusuya yatmıştı. Aniden sordu Covenant: "Nereye gidiyoruz?" Eğer bu köprüyü geçerse, geri döndüğünde kendini tanıyamayacağından korkuyordu.

"Ötelere," dedi Lena. "Orada yalnız olabilirsin. Halkımız Mithil'i sık sık geçmez – Garp dağlarının tekin olmadığı, artlarında yatan Kıyamet Uzleti'nden gelen fenalıklarla dağların da kötücüleştiği söylenir. Ancak *suru-pa-maerl* için taşarayışındayken tüm batı vadisi boyunca dolaştım ve başıma bir iş gelmedi. Yakınlarda rahatsız edilmeyeceğin bir yer var."

Fi tarihinden kalmışa benzeyen köprü Covenant'a güven vermiyordu. Harç kullanılmadan tutturulmuş eklemleri tam yerleşmemiş gözüküyor, yalnızca yıldız ışıklarının saçtığı loş, hain gölgelerle inşa edilmiş gibiydi. Köprüye adım attığında ayağının kayıp taşların sarsılmasını bekliyordu. Ama kemer sağlamdı. Kemer boyunun tepesinde köprünün alçak yan duvarlarına yaslanmak üzere duraksadı ve ırmağa gözlerini dikti.

Su altından kara kara akıyor, söylene söylene denize varınca günahlarının affolunması için uzun bir duayı okuyordu. Covenant, cesaret bulmak istercesine suyun içine baktı. Onu tehdit eden şeyleri öylece boşverse, içinde bulunduğu, birbirine tezat imkansız durumları, deliliği görmezden mi gelseydi – taşaltına dönüp o neşeli aldatmacaya ortak olsa ve yeniden doğmuş Yarımelli Berek'miş gibi mi davransaydı?

Yapamazdı. O bir cüzzamlıydı; söyleyemeyeceği yalanlar vardı.

Keskin bir acıyla midesi burkuldu ve kendini kaybedip duvara bir yumruk savurdu. Ellerini yukarı kaldırdı, kendini yaralayıp yaralamadığını görmeye çalıştı, ancak yıldızların sönük ışığı altında bir şey göremiyordu.

Suratını ekşiterek döndü ve Lena'yı Mithil'in batı kıyısından aşağı inerken izledi.

Hemen hedeflerine vardılar. Lena, Covenant'ı bir süre için batıya yönlendirdi, sonra sağlarındaki dik bir tepeden yukarıya ve daha sonra yol yol olmuş bir koyaktan aşağı yeniden nehre. Koyağın pürüzlü zemininde, bir geminin parçalanmış omurgasında

dengede kalmaya çalışır gibi büyük bir dikkatle yollarını seçmeye çalıştılar; bu geminin parçalanmış gövdesi her iki yanlarında uzanıyor, ufuklarını daraltıyordu. Yanlardan serenler gibi birkaç ağaç yükseliyordu ve harap gemi, ırmağa doğru bir çıkıntı yapan yassı burna yaklaştıkça seyrelen dümdüz kumların üzerinde yatıyordu. Mithil bu burun yapan kayalığın etrafında, kıyılarının az da olsa daralıp büzülmesine sıkılmış gibi şikayetle akıyordu ve sesi kıyıya oturmuş bir geminin içinde feryat figan inleyen bir deniz meltemi gibi koyaktan yukarı esiyordu.

Lena kumlu zemine gelince durdu. Kumda küçük bir çukur kazdı ve çömleğinin içindekileri çukura boşalttı. Ateştaşlar açık çukurda daha çok ışık verdi, öyle ki koyağın dibi sarı renkle ışıl ışıl oldu ve kısa bir süre sonra Covenant ışırçakıldan gelen huzurlu bir ılıklık hissetti. Taşlardan yayılan ışıltıyla aydınlanan gece serin bir gece olacağa benziyordu, ateş başına oturup keyif çatılacak türden bir gece. Covenant, bir isteri krizine tutulacakmış gibi titredi.

Işırçakılı kuma yerleştirdikten sonra Lena, ırmak boyunca yürüyüp uzaklaştı. Kayalık burnun üzerinde dikilirken üzerine çok az ışık vuruyordu; ancak Covenant Lena'nın gözünü göğe diktiğini görebiliyordu.

Covenant'ın bakışları kızın yüzünden, kızın baktığı çehresi kara dağlara uzandı; ay yükseliyordu. Kayaların kenarı boyunca yükselen gümüşi bir parıltı yıldızları yanında sönük bıraktı, parıltıyla uzayan gölgelerle vadi kararıyordu; ancak gölgeler hemencecik koyaktan aşağı kaydı ve ırmağın üzerine ayın şavkı vurdu, ırmak sanki gümüştenmişçesine parıldadı ve dolunay, Lena'nın başını ve omzunu okşarcasına dağlardan yükselip beyaz bir pusun içinde kızı hapsetti. Irmağın kıyısında ayakta sabit duruyordu Lena, başını aya doğrultmuştu. Kızı tuhaf, vahşi bir kıskançlıkla izledi Covenant, sanki kendisine ait bir uçurumda duruyordu Lena.

En sonunda ay ışığı ırmağı aşıp doğu vadisine geçtiğinde, Lena başını eğdi ve kumdaki ışırçakıl dolu çukura geri döndü. Covenant'ın bakışlarıyla yüzleşmeden, hafifçe sordu, "Gideyim mi?"

Covenant'ın avuçları karıncalandı; kalmak istediğini ima etmesinden ötürü Lena'ya vurmak geçiyordu içinden. Ancak bir yan-

dan da karanlıktan korkuyordu; tek başına karanlıkla yüzleşmek istemiyordu. Yalpalayarak doğruldu, biraz öteye gitti. Kaşlarını çatıp harap bir gemiye benzeyen koyağın yukarısını incelerken, düşüncelerini belli etmemek için elinden geldiğince mücadele ederek, "Ne istiyorsun?" dedi.

Lena'nın yanıtı sakin ve kendinden emin geldi. "Senin hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum."

Havada bir anda pençeler belirmiş de, vurmak için üstüne atılmış gibi ürküp başını eğdi Covenant. Sonra kendine hakim oldu, yeniden başını kaldırdı.

"Sor."

"Evli misin?"

Bu soruyla beraber, Covenant hızla firlayıp döndü, Lena tarafından sırtından bıçaklamış gibi hissediyordu. Covenant'ın diş göstermesi ve ıstırapla gözlerinin alev alışı Lena'yı etkiledi, bakışlarını yere çevirdi ve kafasını çevirdi. Kızın tereddüdünü gören Covenant, yine yüzünün kendisine ihanet ettiğini hissetti. Yüzünün hırlayan hayvanlar gibi bir hal almasını istememişti. Kendine hakim olmak istiyordu, böyle her şeyi açığa vurmak değil – hele de kızın karşısında. Buna rağmen, Lena'nın varlığı, sıkıntısını burada karşılaştığı her şeyden fazla arttırıyordu. Kendini denetlemeye gayret göstererek, ters ters yanıt verdi. "Evet. Hayır. Ne fark eder. Neden soruyorsun?"

Covenant'ın ateş püsküren bakışları altındaki Lena kuma çöktü, ışırçakılın başına bağdaş kurdu ve başını eğip göz ucuyla Covenant'a baktı. Lena o an bir şeyler söylemeyince Covenant ırmağın ince kumlu kıyısında volta atmaya başladı. Yürürken bir yandan da nikah yüzüğünü çekiştirdi, parmağında döndürüp durdu.

Bir süre sonra Lena alakasız bir şeyden bahseder bir tavırla, yanıt verdi, "Benimle evlenmek isteyen bir adam var. Thuler oğlu Triock. Daha yaşımın gelmemesine karşın bana kur yapıyor ki zamanı gelince başkasını seçmeyeyim. Şimdi uygun yaşta olsam bile onunla evlenmeyi istemezdim. Eh, kendince iyi bir adam – iyi bir sığırtmaç, hayvanlarını cesurca korur. Ve çoğu kişiden de uzun boylu. Ama dünyada görmeye değer pek çok mucize, öğrenmeye

değer pek çok güç ve paylaşılacak, yaratılacak pek çok güzellik var – ve ben daha Ranyhynleri göremedim. Bir eş olarak benden bir *suru-pa-maerlden* fazlasını istemeyen bir sığırtmaca varamam. Onun yerine annem Atiaran gibi İlim Meclisi'ne gider, ben de bir Efendi olana dek, İlmin hangi imtihanları ile karşılaşırsam karşılaşayım, vazgeçmez, orada kalırım. Bu mümkün diyorlar. Sen de buna katılıyor musun?"

Covenant güçlükle işitiyordu onu. Kumda adım adım sıkıntısını ölçüyordu, Joan'a dair istemeden hatırladığı bir anıyla öfkeden köpürmüş, alt üst olmuştu. Kayıp aşkının yanında Lena ve Diyarın gümüş gecesi zerrece önem taşımıyordu. Birden, içinde bir yerlerde, gördüğü düşün aldatıcılığı gün gibi oldu, sanki apansızın yabanıl bir araziye düşmüş gibi hissetti; bu, insanı viran eden cüzzamın yeni bir oyunuydu. Bu, gerçek değildi – bu, bilinçaltında kendine çektirdiği bir işkenceydi, hastalığına ve kayıplarına karşı gönülsüzce yaptığı bir isyandı. İnildedi. Dışlandığımdan ötürü mü böyle oldum? Toplumdan kesilip atılmak bu kadar mı sarsıcı? Binlerce kez lanet olsun! Daha fazlasını kaldıramam. Boğazında patlamayı bekleyen bir çığlık vardı. Kendini denetleme çabasıyla, sırtı Lena'ya dönük şekilde kuma oturdu ve olabildiğince kuvvetli biçimde kendi dizlerine sarıldı. Kararsız bir sesle Lena'ya sordu: "Halkınız nasıl evlenir?"

Yalın bir tonda anlatmaya başladı Lena. "Evlilik çok teferruatlı değildir. Bir erkek ve bir kadın birbirini seçer. İkisi arkadaş olduktan sonra eğer evlenmek istiyorlarsa İhtiyar Heyetine söylerler. Ve İhtiyar Heyeti de ikisinin arkadaşlığının sağlam olduğundan, geride sonraki yıllarda evliliklerinin gidişatını bozacak gizli bir kıskançlık ya da tutulmamış bir sözün olmadığından emin olmak için beraber bir mevsim geçirmelerini bekler. Sonra tüm taşaltı meydanda bir araya gelir ve ihtiyarlar ikisini de kollarına alarak sorarlar. 'Sevinçte ve kederde, çalışmada ve dinlenmede, huzurda ve mücadelede, Diyarı yenilemek için yaşamı beraber paylaşmayı diliyor musunuz?'

"İkili cevap verir, 'Yaşamlarımızı birleştirmeyi ve Toprağın nimetleri ile Toprağa hizmeti paylaşmayı seçiyoruz.' "

Bir an için Lena'nın yıldızla ışıyan sesi saygıyla duraksadı. Sonra devam etti. "Taşaltı hep beraber bağırır, 'Hayırlı olsun! Yılları

oldukça, ömürleri, neşe ve güçleri olsun!' Sonrasında gün neşeyle geçer, yeni eşler insanlara yeni oyunlar, danslar ve şarkılar öğretir ki taşaltının mutluluğu yenilensin, paylaşım ve keyif Diyardan eksik olmasın."

Devam etmeden önce yeniden kısa bir ara verdi: "Annem Atiaran ve babam Trell'in evlendiği gün göz alıcı bir günmüş. Bizi eğiten büyüklerimiz pek çok kez anlatmıştı. Trell, İtimat Mevsimindeki her günü unutulmuş patikaları ve kayıp mağaraları, gizli uçurumları ve yeni oyulmuş yarıkları bir *orcrest* taşını –kıymetli ve çok güçlü bir taştır– arayarak geçirmiş. Çünkü o zamanlar Cenup Ovalarını kuraklık vurmuş ve açlık taşaltındaki yaşamı sekteye uğratmış.

"Sonra, evliliklerinin arifesinde, Trell aradığı hazineyi, yaklaşık bir yumruk büyüklüğünde bir *orcrest* parçası bulmuş. Babam ve annem, böylece Ayinlerin okunuşundan sonra taşaltını kurtarmışlar ve mutlu günler getirmişler. Atiaran bir şarkıyla –İlim Meclisi'nde bilinen bir şarkıymış bu, ama halkımız arasında çoktan unutulmuşmuş meğer– Toprağa içten bir dua okuduktan sonra, Trell *orcresti* eline almış ve güçlü parmaklarıyla onu kırmış. Taş toza dönüşünce, gökte hiç bulut görünmemesine rağmen dağların arasından dalga dalga gök gürlemiş ve Trell'in elindeki tozdan bir şimşek fışkırıp göğe yükselmiş. Anında mavi gök fırtına bulutlarıyla kararmış ve bunu takip eden günler boyunca Taşaltılılar yeni doğan bir halk gibi gülümsemiş."

Covenant tüm gücüyle ayaklarını kavramış olmasına rağmen, baş döndürücü hiddetine hakim olamıyordu. Joan! Lena'nın öyküsü, çektiği acılarla ve başarısızlıklarıyla alay ediyordu.

Yapamam –

Bir an için, kendini bir şeyler söylemeye zorlayan Covenant'ın dudakları tir tir titredi. Sonra ayağa fırladı ve ırmağa doğru koştu. Kısa bir mesafe kat ettikten sonra kumun içinden bir taş kaptı. Buruna doğru sıçrayarak bedenindeki tüm güçle taşı suya fırlattı.

Olamaz –

Sudan yükselen belli belirsiz bir ses uzaklardan karşılık verdi, ama kendi derdine dalmış, feryat figan akan ırmağın içinde anında söndü gitti ve dalgacıklar silinip kayboldu.

İlk başta sakince ırmakla konuştu Covenant: "Joan'a düğün hediyesi olarak bir çift binici çizmesi almıştım." Arkasından yumruklarını vahşice sallayarak bağırdı: "Binici çizmesi almıştım be! İktidarsız oluşuma şaşmaman gerek."

Covenant'ın bir an için tamamen unuttuğu, olaylara akıl erdiremeyen Lena, kalktı ve Covenant'a doğru ilerledi, bir elini açıp uzanmıştı; Covenant'ın sırtında düğümlenmiş şiddeti yatıştırmak ister gibiydi. Fakat Covenant'tan birkaç adım uzakta durdu; o anda söylenebilecek en doğru şey ne olabilir diye düşünüyordu. Kısa süre sonra, Lena fısıltıyla seslendi: "Eşine ne oldu?"

Covenant'ın omuzları sarsıldı. Boğazının düğümlerinin arasından çıkan kalın bir sesle, "Gitti," dedi.

"Nasıl öldü?"

"O değil – ben öldüm. Beni terk etti. Boşandı. Evliliği sonlandırdı. Tam da ona ihtiyacım varken."

Kendi de hiddetlenmiş Lena, şaşkınlıkla sordu: "Can bedenden çıkmamışken neden böyle yaptı?"

"Ben yaşamıyorum." Covenant'ın taşkınlığının sesinin tepelerine ulaştığını duydu Lena. "Ben bir cüzzamlıyım. Dışlanmış bir pisliğim. Cüzzamlılar çirkin ve kirlidir. Ve de iğrençlerdir."

Covenant'ın sözleri Lena'yı korkuyla doldurdu, itiraz etmek istedi. "Bu nasıl olabilir?" diye inledi. "Sen öyle değilsin – iğrenç değilsin. Sana böyle davranmaya cüret eden yer nasıl bir dünya böyle?"

Covenant'ın kasları omuzlarında daha da fazla seğirmeye başladı, elleri işkenceci bir zebaninin boğazında kilitlenmişti sanki. "Gerçek. Gerçeklik bu işte. Hakikat. Eğer ona inanmazsan seni öldüren türden bir şey." Irmağa doğru yaptığı bir inkar işaretiyle, nefesini tuttu. "Bu bir kabus."

Lena bir anda cesaretle doldu. "Buna inanmıyorum. Senin dünyan... ama ya Diyar – ah, Diyar gerçektir."

Covenant'ın kara pençeleri birden durakladı ve olağandışı bir sükunetle sordu: "Siz beni delirtmeye mi çalışıyorsunuz?"

Covenant'ın meşum tavrı Lena'yı ürküttü, kanını dondurdu. Bir anda cesareti kayboldu; ırmakla koyağın bir tuzak gibi etrafını

sardığını hissetti. Sonra Covenant yerinden hızla fırladı ve Lena'nın yüzünün ortasına can yakıcı bir tokat patlattı.

Darbenin gücüyle Lena ışırçakıl dolu çukura doğru sendeledi. Covenant hızla kızı takip etti, yüzü buruşmuş, vahşice sırıtıyordu. Lena dengesini sağlarken, Covenant'a son defa dehşetle baktı; Covenant'ın onu öldürmek istediğinden emindi. Bu düşünce onu sanki felce uğratmıştı. Covenant yaklaşırken dili tutulmuş biçimde, çaresizce durdu.

Covenant, kıza ulaşıp ellerini Lena'nın giysisinin üzerinde kilitledi ve kumaşı bir tülü yırtar gibi yırttı. Lena, hareket edemiyordu. Bir an için, Covenant kıza gözlerini dikti, kızın uyluklarına, kusursuz göğüslerine ve kısa iç gömleğine gözlerinde gaddarca bir zaferle baktı, sanki ona karşı yapılmış habis ruhlu bir entrikayı ortaya çıkarmıştı. Ardından sol eliyle kızın omzunu kavradı ve sağ eliyle iç gömleği de yırtıp attı, kızın üstündekileri çıkartırken, onu kumun üzerine yatmaya zorladı.

Lena direnmek istiyordu, ama kolları ve bacakları kıpırdamıyordu bile. Çektiği ıstırapla çaresizleşmişti.

Bir dakika sonra, Covenant olanca ağırlığıyla kızın iman tahtasına çöktü. Kız bir çığlık attı; kasıklarına suskunluğunu delip geçen, vahşi, beyaz bir acı saplanmıştı. Ancak feryat ederken bile artık onun için çok geç olduğunun farkındaydı. Halkının hediye addettiği şey ondan zorla sökülüp alınmıştı.

Covenant ise hiçbir şeyi gasp etmiş gibi hissetmiyordu. Eritilmiş hiddetten oluşan bir ırmağa düşmüş gibi, ulaştığı doruk noktasında sel gibi taşıyordu. Tutkuyla boğulurken neredeyse kendinden geçiyordu. Derken zaman yanından geçip gitmeye başladı, dakikalar boyunca öylece kaldı, bilmiyordu, belki saatler geçmişti – kendini ihmal ettiğinden ötürü cüzzamlı dünyasının harabeye dönmüş olabileceği uzun saatler.

En sonunda altında yatan Lena'nın bedeninin yumuşaklığını anımsadı, kızın içini çeke çeke ağlayışını, hafifçe titreyişini hissetti. Güçlükle kendini doğrulttu ve ayağa kalktı. Işırçakıl ışığında yerdeki kıza baktığında, kızın kasıklarından akan kanı gördü. Bir anda bir uçurumdan aşağı bakıyormuş gibi sersemledi, dengesi bozuldu. Döndü ve telaşla ırmağa doğru ayaklarını sürüye sürüye,

düşecek gibi yürüdü, kendini bir kaya parçasının üzerine dümdüz attı ve midesinde yük yapan ne varsa ırmağa kustu. Ve Mithil kusmukları silip tertemiz etti, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Covenant kayanın üzerinde öylece kalakalınca, öfkenin bitkinliği üstüne çöktü. Ne Lena'nın kalkıp giysilerinin parçalarını toparladığını, ne de bir şeyler söyleyip parçalanmış tekneye benzeyen koyaktan yukarı doğru tırmandığını duydu. Yalnızca ırmağın uzun bir matem okuyuşunu duyuyordu. Yalnızca tükenmiş tutkusunun küllerini görüyordu. Yalnızca yanaklarında kayaların gözyaşları gibi nemini hissediyordu.

VIII

Mesajın Şafağı

Kayalığın tenine batan çıkıntıları Thomas Covenant'ı düşlerinde hapsolduğu mengeneden ağır ağır kurtardı. Bir süre için, şafağın yükselen akıntısının içinde sürüklendi. Yaşamına uygun düşen münzevi yatağında, arayış içindeki ırmağın kendi kendine fısıldanması, günün taze kokuları ve kuşların göğe yükselen şakımalarıyla çevriliydi. Bilincini kazandıkça kendini huzurlu hisseder oldu, çevresiyle uyumluydu; taşın uzlaşma bilmez sertliği dahi o sabaha uygun geliyordu.

Önceki geceye ait ilk hatırladıkları orgazm, yürek parçalayıcı, rahatlatıcı bir boşalma ve tatmin olmuşluk duygusuydu; bu tür şeyleri gerçek yaşamının bir parçası kılabilmek için ruhunu satmaya hazırdı. Neşeyle dolu uzunca bir süre boyunca o hisleri bir daha yaşadı. Sonra hatırladı, bunları edinebilmek için Lena'yı harcamıştı.

Lena!

Olduğu yerde dönüp doğruldu ve şafağın ışıkları içinde oturdu. Güneş daha dağların üzerine yükselmemişti, ama ovalardan vadiye Lena'nın gittiğini görmeye yetecek kadar ışık yansıyordu.

Lena onun için koyaktaki ateşi yanar halde bırakmıştı. Ayaklarının üzerinde doğrulan Covenant, koyağı ve Mithil'in her iki yakasını Lena'ya –hayal gücü birden şahlandı– veya intikam peşindeki taşaltlılara ait bir işaret bulabilmek için gözleriyle çevreyi taradı. Kalbi güm güm atıyordu; tüm bu kayalardan güç alan insanlar onun açıklamaları ya da özürleriyle ilgilenmeyeceklerdi. Bir kaçak gibi kovalamacanın izlerini aradı.

Ancak şafak, içinde hiç kimseyi, hiçbir arzuyu veya ceza gerektirecek hiçbir suçu barındırmıyormuşçasına bakirdi. Covenant'ın paniği yavaş yavaş hafifledi. Etrafına son bir bakış attıktan sonra, ileride onu bekleyen ne varsa ona hazırlanmaya başladı.

Hemen yola koyulması gerektiğini, ırmak kıyısı boyunca ilerleyip ovaların göreceli güvenliğine ulaşmak için acele etmesi gerektiğini biliyordu. Ama o bir cüzzamlıydı ve tek başına yolculuk onun için hafife alınmayacak bir işti. Böylesi bir yolculuğa hazırlanması gerekiyordu.

Lena'yı düşünmedi; içgüdüsel olarak onu düşünmeyi kaldıramayacağını biliyordu. Lena'nın ve Taşaltı'nın ona olan güveninin ırzına geçmişti; önceki geceki gazabı hakkında düşünürken ancak bu kadar ileri gidebiliyordu. Gece geçmişte kalmıştı ve geri dönülemezdi – ve ayrıca, düşün kendisi gibi, o da bir yanılsamaydı. Tüm bedeninin titremesine yol açan bir gayretle, geceyi geride bıraktı. Kevin'in Rasatgahı'nda neredeyse farkında olmadan bu türden çılgınlıklara vereceği doğru yanıtı keşfetmişti: Hareket et, düşünme, hayatta kal. Bu yanıt hayatta kalması için elzemdi. Önceki akşama ait "Berek" olma korkusu nispeten önemsizdi. Destansı bir kahramana benzerliği yalnızca düşün bir parçasıydı, kendi varoluşu için zorunluluk arz eden bir gerçek ya da talep değildi. Bu korkuyu da altından çıkardı. Temkinle, ağır ağır kendini baştan aşağı inceledi, UGD'yi uyguladı.

Bedeninde fark etmediği yaralanmalar, tehlikeli mor noktalar olmadığından emin olduktan sonra burnun ucuna doğru hareket etti. Hala titriyordu. Daha çok disipline, nefsini köreltmeye ihtiyacı vardı; elleri tıraş töreni olmadan düzelmeyecekmiş gibi titriyordu. Ancak cebindeki çakısı tıraş olmaya uygun değildi. Bir dakika sonra derin bir nefes aldı, kayayı kenarından kavradı ve üstündeki her şeyle birlikte yıkanmak için kendini suya bıraktı.

Akıntı Covenant'ı ayartırcasına sürüklüyor, mavi göklerin altında bir bahar gününe doğru akıp gitmeye çağırıyordu. Ama su çok soğuktu; dondurucu soğuğa ancak bir dakikalığına, bir seferliğine akıntıya dalıp silkinebilecek kadar dayanabildi. Ardından kendini kayanın üzerine çekti ve ayağa kalktı, yüzündeki suyu sağa sola püskürttü. Saçından akan su sürekli olarak gözlerine kaçıyordu ve bir anlığına Covenant'ın Atiaran'ın kumda ışırçakılın yanında durduğunu idrak etmesine engel olmuştu. Atiaran ciddi, sabit bir bakışla Covenant'ı süzüyordu.

Covenant, rezil bir işin ortasında yakalanmış gibi donakaldı. Bir süreliğine o ve Atiaran, kumların ve kayaların ötesinden bir-

birlerini tarttılar. Atiaran'ın konuşmaya başlamasıyla, ona sövmesini, suçunu açığa vurmasını, lanetler okumasını bekleyen Covenant korkuyla sindi. Ancak yalnızca "Işırçakıla gel. Üstünü başını kurutman lazım," dedi Atiaran.

Duyularının çok keskinleştiğini fark etti Covenant; bir yana bunun şaşkınlığıyla Atiaran'ın dinledi, ama kadının sesinde kararlılık ve sessiz bir üzüntü dışında bir şey yoktu. Ansızın aklına Atiaran'ın kızına ne olduğunu bilmeyebileceği geldi.

Kalbinin atışlarını denetlemek için derin derin nefes alarak ileri yürüdü ve ışırçakılın yanına sokuldu. Zihni Atiaran'ın tavrını izah edecek hiçbiri pek mümkün gözükmeyen açıklamalar üretmekle meşguldü, ancak yüzünü sıcaklığa dönüp suskunluğunu korudu; Atiaran'ın ona göre nerede durduğunu bildirecek bir şey söylemesini ümit ediyordu.

Sanki bir anda Atiaran mırıldanmaya başladı. "Seni nerede bulacağımı biliyordum. Ben İhtiyar Heyetiyle konuşurken, gelip Trell'e burada olduğunu söylemiş Lena."

Atiaran durdu. Covenant, kendini zorlayarak sordu, "Lena'yı gördün mü?"

Şüphe verici bir soru olduğunu biliyordu. Fakat Atiaran basitçe yanıtladı, "Hayır. Geceyi bir arkadaşıyla geçirmeye gitti. Evin yanından geçerken seslenmiş sadece."

Sonrasında uzun süren dakikalar boyunca Covenant hareketsiz ve sessiz oturdu, Lena'nın yaptıklarının ne anlama geldiği onu hayrete düşürmüştü. Seslenmiş sadece! İlk başta rahatlamayla kendinden geçti. Güvendeydi – en azından geçici olarak. Ağzı sıkılığıyla Lena ona bu değerli saatleri hediye etmişti. Açıkça görüyordu ki bu Diyarın halkı fedakarlığa hazırdı.

Bir an sonra Lena'nın fedakarlığı onun için yapmadığını anladı. Başına bir şey gelmemesi için Lena'nın onu koruması hayal bile edilemezdi. Hayır, Lena onu korumayı tercih etmişti, çünkü o Berek'in bir yansıması, Efendilere haber taşıyan kişiydi. Taşaltında verilebilecek bir cezayla Covenant'ın amacına ulaşmasının engellenmesini istemiyordu. Diyarın Boz Katil Habis Efendi'ye karşı müdafaasına Lena böylece katkıda bulunuyordu işte.

Bu, kahramanca bir katkıydı. Tüm disiplini ve içindeki tüm korkulara karşın, Lena'nın sırf taşıdığı mesaj adına kendini ne kadar zora koştuğunu ta içinde hissetti Covenant. Lena'nın kapkara gece boyunca dağın eteğinde bir kayanın ardında çırılçıplak yatışını, kirletilmiş bedeninin acı ve utancını bir başına yüklenip, Covenant cevap vermek zorunda kalmasın diye kısacak ömründe ilk defa toplumunun açık kollarından sakınışını görür gibi oluyordu. İstemeden aklında beliren kasıklarından akan kanın görüntüsü Covenant'ın içine bir yılan gibi çöreklendi.

Omuzları bu düşünceyi boğup öldürme isteğiyle kasıldı. Divana gitmem gerek, bunu aklına koyup kilitlenmiş dişleri arasından nefes alıp verdi.

Kendine çeki düzen verdikten sonra, hışımla sordu, "İhtiyar Heyetindekiler ne dediler?"

"Diyecek az şeyleri vardı," diye soğuk bir sesle yanıtladı Atiaran. "Onlara senin hakkında bildiklerimi ve Diyarın içinde bulunduğu tehlikeyi anlattım. Sana Efendiler Kalesi'ne kadar kılavuzluk etmem gerektiğinde karar kıldılar. Bu nedenle sana geldim şimdi. Bak," dedi Atiaran, ayaklarının dibinde yatan iki dengi işaret ederek, "ben hazırım. Kocam Trell bana hayır dualarını verdi. Kızım Lena'ya sevgimi sunamadan yola çıkmak beni derbeder ediyor, ama zaman ivedilik gerektiriyor. Bana mesajın tümünü aktarmadın, ancak hissediyorum ki bugünden itibaren her bir gecikme tehlikeli. İhtiyarlar ovaların savunması konusunu düşünecekler. Gitmeliyiz."

Covenant, Atiaran'ın gözlerine baktı ve bu kez bakışların içindeki hüzün dolu kararlılığı gördü. Atiaran korkuyordu ve ailesine geri dönebilecek kadar yaşayabileceğine inanmıyordu. Birden Atiaran'ın haline acıdı Covenant. Ne dediğini kendi bile tam kavrayamadan, ona güven vermeye çalıştı. "Her şey daha da kötü olabilirdi. Bir mağaracini Yasa Asasını buldu ve anladığım kadarıyla gerçekte onu nasıl kullanacağını bilmiyor. Efendiler bir yol bulup asayı onun elinden almalılar."

Ancak çabası boşa çıktı. Atiaran sert bir tavır takındı ve "O halde Diyardaki yaşam bizim hızımıza bakıyor," dedi. "Ne yazık, yardım almaya Ranyhynlere gidemeyiz. Maalesef Ra-erleri Diyarın meselelerine pek yüz vermiyorlar ve bu çağın başlangıcından beri

Ranyhynler Efendiler ya da Kanbekçileri dışında hiç kimseyi üzerlerine bindirmedi. Yürümek zorundayız Thomas Covenant, Şadkaya da üç yüz fersah ötede. Kıyafetlerin kurudu mu? Yola düşmeliyiz."

Covenant hazırdı; bu yerden kaçıp gitmesi gerekiyordu. Toparlanıp ayağa kalktı ve "Tamam. Hadi gidelim."

Yine de doğrulurken Atiaran'ın ona attığı bakış henüz çözemediği bir şeyler içeriyordu. Kendine çile çektirir, kısık bir sesle, Atiaran konuştu. "Kılavuzluğuma güveniyor musun Thomas Covenant? Beni tanımıyorsun. İlim Meclisi'nde başarısız oldum ben."

Ses tonu Atiaran'ın güvenilmez olduğunu değil, Covenant'ın onu yargılamaya hakkı olduğunu vurgular gibiydi. Ancak Covenant kimseyi yargılayacak konumda değildi. "Sana güveniyorum," diye geveledi. "Neden olmasın? Sen kendin söyledin." Duraksadı, sonra ileri atıldı. "Sen kendin söylemedin mi? Ben Diyarı kurtarmaya ya da lanetlemeye gelmedim mi?"

"Doğru," diye cevap verdi Atiaran. "Ama sende Boz Katil'in hizmetkarlarının pis kokusu yok. Yüreğim diyor ki, Diyarın yazgısı, bu işlerin sonucu ne olursa olsun, seni yeniden inançla doldurmak."

"O halde gidelim." Covenant, Atiaran'ın kaldırıp ona uzattığı dengi yüklendi ve silkinip kayışları omzuna oturttu. Ama Atiaran kendi dengini yüklenmeden önce, kumdaki ışırçakıla eğildi. Ellerini ateştaşların üzerinde gezdirerek, bir şeyler mırıldanmaya başladı. Yumuşak bir ezgi söylüyordu Atiaran lakin bu şarkıyı iyi bilmiyormuş gibiydi. Bir süre sonra salınan ellerinin hareketleriyle sarı ışık söndü. Bir an taşların rengi Atiaran onlara uyumaları için ninni söylemiş gibi soluk, gri bir tona büründü ve sıcaklıkları azaldı. Taşlar soğuyunca Atiaran onları çömleklere gömdü, üstlerini örttü ve dengine attı.

Bu manzara Covenant'a bu düş hakkında bilmediği çok şey olduğunu anımsattı. Atiaran ayağa kalkınca ona, "Bir şeye ihtiyacım var," dedi Covenant. "Benimle konuşman lazım – bana İlim Meclisi'ni, Efendileri ve ilgimi çekebilecek her şeyi anlat." Ardından kadına bu talebi için bir neden veremediğinden ötürü, "Laflayalım da vakit geçsin," diye bir kılıf uydurdu.

Onu sorgulayan bir bakışla Atiaran, dengini omzuna yerleştirdi. "Garipsin Thomas Covenant. Cehaletimi görmeye pek hevesli olduğunu düşünüyorum – hani üstün başın ve konuşman da olmasa, Diyara yabancı olduğuna kesinlikle inanmayacağım. Şimdi gel. Bu sabah yolumuz üstünce bolca hazinemeyvesi var. Kahvaltı yerine geçer. Taşıdığımız yiyecekleri yolda karşılaşabileceklerimize karşı saklamalıyız."

Covenant başıyla kadını onayladı ve koyaktan yukarı tırmanmaya başlayan Atiaran'ı izledi. Tekrar hareket ediyor olmaktan dolayı rahatlamıştı ve mesafeler çabuk geçti. Çabucak ırmağın yanından aşağı dolanmış, köprüye yaklaşıyorlardı.

Atiaran doğruca köprüye doğru adım attı, ancak köprünün kemerinin tepesine varınca durdu. Bir dakika sonra Covenant ona katılınca, Atiaran ötelerdeki ovalara doğru Mithil boyunca kuzeyi işaret etti. "Sana açıkça söylüyorum Thomas Covenant," dedi, "Efendiler Kalesi'ne doğrudan gidecek bir yol izlemeyi düşünmüyorum. Kale bizim kuzeybatımızda, Diyarın Orta Ovalarından bakınca üç yüz fersah ötede. Orada hem taşaltlarında hem de ağaçköylerde yaşayan çok sayıda insan var, gitmemiz gereken yere götürecek yolu da, yardımı da bulma şansımız olabilir. Ama at bulmayı ümit etme. Atlar Diyarda çok ender bulunur ve Şadkaya halkı dışında çok az kişi bu hayvanları bilir.

"Mithil'in salınarak doğuya aktığı yerden geçip kuzeye yol alarak Andelain'e, Toprağın tüm güzelliklerinin tezahürü olan o çiçekler kadar güzel tepelere dalarsak zaman kazanabileceğimiz hissi var yüreğimde. Orada Ruhlarerinci Irmağına ulaşacağız ve bizi tatlı tatlı akan o ırmaktan yukarı götürecek bir tekne bulursak Efendilerin sözlerinin tutulduğu Toğrukoruğ'nun batı topraklarının yanından geçerek yüce Şadkaya'ya, Efendiler Kalesi'ne varabiliriz. Ruhlarerinci'nin akıntıları tüm yolcuları takdis eder, hele bir de orada bir gemi bulabilirsek yolcuğumuz da çabuk biter. Ama Gökgürültüsü Dağı'nın – Kökreğen Tağ'ın– elli fersah yakınından geçmek zorundayız." Bu eski ismi söylerken kadının sesi titredi. "Yasa Asası oradadır, başka bir yerde olması mümkün değil ve böylesi bir kudreti haksız olarak elinde tutan kişiye Andelain'de olacaksam bile fazla yaklaşmak istemiyorum."

Bir an için tereddütle duraksadı, sonra anlatmaya devam etti: "Eğer yoz bir mağaracini şu an taşıdığın yüzüğün sahibi olacak olursa, bitmek bilmeyecek bir azap bekliyor bizi. Kötü ruhlular vahşi büyü gibi güçleri daha çabuk ortaya çıkarırlar. Dahası Mağaracini yüzüğü kullanmaya muktedir olamasa bile, Gökgürültüsü Dağı altında hala şerbaşlarının yaşadığından endişe ediyorum. Onlar ilimde mahir yaratıklardır ve beyaz altının gücü onlara baskın çıkamayabilir.

"Ancak zaman aceleyle önümüzde koşturuyor, nerede yapabilirsek orada yakalamalıyız zamanı. Ve eğer hızlı olursak yılın bu zamanı Andelain'den geçmeyi istemek için bir neden daha var. Fakat şimdi bahsetmemeliyim. Eğer yolda bir fenalık çıkmazsa kendin görüp sevineceksin."

Atiaran gözlerinin içindeki tüm gücü Covenant'a çevirerek bakışlarını Covenant'a sabitledi, öyle ki Covenant önceki akşam gibi, Atiaran'ın yine onda bir zayıflık aradığını sandı. Yüzünden dün geceye ait marifetlerinin okunabileceğinden korktu ve kendini zorlayarak konuşmaya başlayana dek Atiaran'ın gözüne gözünü dikti. "Şimdi söyle bana, Thomas Covenant. Götürdüğüm yere gelecek misin?"

Hem utandı hem de rahatladı Covenant. "Haydi devam edelim. Ben hazırım."

"İşte bu iyi," dedi Atiaran başı ile onaylayarak. Yeniden doğu kıyısına doğru yola koyuldu. Fakat Covenant ırmağın aktığı yöne bakarak bir süre zaman harcadı. Irmağın kederli fısıltıları bir şeyler çağrıştırıyordu, bu iniltilerde bir alay gizliydi sanki. *İktidarsız oluşuma şaşmaman gerek.* Yüzünü sıkıntı dolu bir bulut kapladı, ama kendini topladı, yüzüğünü ovaladı ve Atiaran'ın peşinde uzun adımlarla yürüdü; bıraktı Mithil kendi yolunda unutkanlık veren bir ırmak –veya ölümün sınırı olan bir ırmak– gibi devam etsin.

Güneş doğudaki dağların üzerinden yükseldikçe Atiaran ve Covenant kuzeye, açık ovalara doğru ırmak boyunca akıntı istikametinde yürüdüler. Yolculuğun başında suskun suskun ilerlediler. Covenant sağındaki tepelere yaptığı ufak seferlerle *aliantha* topluyordu. Keskin şeftali tadını en az ilk yediği zamanki kadar lezzetli buluyordu; meyvelerin özsularındaki güzel bir rayiha açlık ve tat alma duyularını keskin duyular haline getiriyordu. Bir fun-

dadaki tüm meyveleri söküp almaktan kaçındı – sık sık kendini tatmin etmeye yetecek kadar yemek bulma bahanesiyle hiçbir duraksamaya müsamaha göstermeyen Atiaran'ın izlediği dosdoğru yoldan kaçıyordu. Meyveleri yedikçe Lena'nın öğrettiği adete uyarak çekirdekleri de saçıyordu. Bu kaçamakların ardından Atiaran'a yetişmek için koşturmak zorunda kalıyordu. Böylece neredeyse bir fersah gitti ve yeme işini bitirince vadinin anlaşılabilir biçimde daha genişlediğini gördü. Son bir kere daha yolundan saptı, bu kez su içmeye ırmağa doğru gitmişti. Sonra Atiaran'a yetişmek için aceleyle koşturdu.

Atiaran'ın çehresindeki bir şeyler Covenant'tan konuşmamasını istiyor gibiydi, o yüzden hayatta kalma talimlerini kullanarak kendini sessizliğe alıştırdı. Ardından kendini Sığınak Çiftliği'nden bu kadar ötelere getiren saat gibi düzenli, uzun adımlarını atmaya zorladı. Atiaran üç yüz fersahlık bir yürüyüşe razı olmuş olabilirdi, ama o değildi. Kendini yaralamadan bir günlük yürüyüşe bile katlanabilmek için cüzzamlılara özgü tüm yeteneklere ihtiyacı olacağını hissediyordu. Adımlarının ritmini yolun engebesine uydurmaya çalıştı.

Nihayetinde içinde bulunduğu kendine özgü tehlikeyi Atiaran'a anlatmak zorunda kalacağını biliyordu. Onun yardımına ya da en azından anlayışına ihtiyacı olabilirdi. Ancak şimdi değil – daha değil. Şu an kendine yeterince hakim değildi.

Fakat bir süre sonra Atiaran hareket yönünü değiştirdi, bir kavis çizerek ırmaktan uzaklaştı ve yukarıya, dağın kuzeydoğu eteklerine doğru gitmeye başladı. Dağlara bu kadar yakın olunca, tepeler de sarp ve çetrefilli oluyordu; üstüne üstlük Atiaran da belli bir yol takip etmiyormuş gibiydi. Yerin doğal şekli onları sürekli batıya doğru yönlendirmeye çalışsa da, Covenant kadının ardından bükülüp duran kayalık bayırlardan yukarı tırmanıp sendeleyerek aşağı indi. Boynunun yanı sırtındaki dengin ağırlığından sızlamaya başladı ve kürek kemikleri altında kramp başlangıcı gibi seğirmeler oluştu. Çok geçmeden nefes nefese kalmış bir halde Atiaran'ın budalaca yön seçimine söyleniyordu.

Gün ortasına doğru yüksek bir tepeden inen bir kıvrım üzerinde dinlenmek üzere durdu Atiaran. Atiaran ayakta dursa da, Covenant'ın kasları zorlanmaktan ötürü titriyordu, güçlükle nefes

alıyordu, dayanamadı, Atiaran'ın yanına çöktü. Kendini biraz toparladıktan sonra, körük gibi soluyarak sordu: "Neden tepenin çevresinden dolanmadık? Önce bu tepelerden kuzeye, sonra doğuya gitseydik. Tüm bu aşağı yukarı gitme işinden kurtulurduk."

"İki nedenden ötürü," dedi Atiaran kısaca. "İleride tepelerin arasından kuzeye doğru uzun bir yol var – kolay yürünür bir yol, zaman kazandırır. Ve ayrıca" –konuşurken bir yandan etrafına bakınan Atiaran duraladı– "peşimizde biri varsa atlatabiliriz. Köprüden geçtiğimizden beri içime takip edildiğimiz korkusu düştü."

"Takip mi ediliyoruz?" diye Covenant kesik kesik konuştu. "Kim?"

"Bilmiyorum. Belki Boz Katil'in casusları şimdiden meydandadır. Denir ki, en yüce hizmetkarları Sapıklar, o yaşadıkça ölmez. Kendi bedenleri yoktur, ruhlarını ele geçirebilecekleri canlı varlıklar bulana dek dünyayı dolanırlar. Bundan ötürü fırsat buldukça Diyardaki yaşamı yozlaştırarak hayvan ya da insan kılığına girerler. Bu tepeler boyunca izlenmeyeceğimizi umuyorum. Dinlendin mi? Gitmeliyiz."

Dengin kayışları altındaki cüppesini düzelttikten sonra Atiaran yeniden bayırdan aşağı yola düştü. Bir dakika sonra da iniltiyle Covenant ardından geldi.

Günün geri kalanında bitkinliğe karşı sebat etmeye zorladı kendini. Yorgunluktan ayakları uyuşmuştu; sırtındaki ağırlık nefesini kesiyormuş gibi olduğundan, boğulurcasına soluk alıyordu. Böylesi işlere alışık değildi; yalpalayarak tepelerden aşağı yukarı ilerledi. Ekseriyetle botları ve kalın pantolonu sayesinde zarar görmekten kurtuluyordu. Ama Atiaran önünde neredeyse hiçbir hareketini boşa harcamayarak hatalı bir adım atmadan hiç sorunsuz ilerliyordu; onun görüntüsü Covenant'ı da ileri sürüklüyordu.

Sonunda Atiaran Covenant'ın gözünün alabildiğince kuzeye ilerleyen, sanki tepelerde bir yarık gibi uzun bir koyaktan aşağı döndü. Uzun dar yolun ortasından aşağı ufak bir akıntı ilerliyordu, su içmek, yüzlerini yıkamak ve dinlenmek için akıntının yanında durdular. Bu kez ikisi de denklerini çıkarıp yere attılar. Derin derin inleyen Covenant gözlerini kapatıp sırt üstü yattı.

Bir süre için yalnızca dinlendi, hafifleyene kadar kendi boğuk nefes alışını dinledi, kendi sesinin yanı sıra arkasında hafifçe ıslık çalan rüzgarı da duyabiliyordu. Ardından çevreyi görüp tanımak için gözlerini açtı.

Hemen karşısında en az bin metre yukarıdaki Kevin'in Rasatgahı vardı.

Görüntü sıra dışıydı; daha iyi görebilmek bakabilmek için doğrularak oturdu. Rasatgah ona göre tam güneybatıdaydı ve uçurumun cephesinden göğü suçlayan bir parmak gibi uzanıyordu. Bu uzaklıkta taş, kara ve ölümcül gözüküyordu; Covenant ve Atiaran'ın aşağı yürüyeceği yolun üzerinde asılı gibiydi. Rasatgah, Covenant'a Garazkar'ı ve karanlığı hatırlattı.

"Evet," dedi Atiaran, "Bu Kevin'in Rasatgahı. Orada Yüce Efendi ve Asa sahibi, Yarımelli Berek'in torunu Diyaryıkan Kevin, son savaşta Boz Katil'e karşı durmuştu. Denir ki Kevin yenilgiyi ve delicesine kederi orada öğrendi. Yüreğini sarmalayan karanlıkta O, Diyarın tüm çağlardaki en güçlü kahramanı, ant içmiş bir Toprakdostu, bir Yüce Efendi olsa bile O, Kutbozumunu gerçekleştirdi, pek çok kuşak boyunca Diyardaki her şeyin sonunu getirdi. Orada ortaya çıkmış olman hayra alamet değil."

Covenant Atiaran'a döndü, kadın yukarıdaki kayalara bakıyordu bakmasına, ama bakışları aslında kendi içine yönelmişti; sanki Kevin'in yerinde kendisi olsa her şeyin bin beter hale geleceğini düşünüyordu. Sonra, Atiaran bir anda kendini toparladı ve ayağa kalktı. "Lakin artık elden ne gelir," dedi. "Yolumuz pek çok fersah boyunca Rasatgah'ın gölgesinde kalıyor. Şimdi devam etmeliyiz." Covenant sızlanınca, Atiaran emretti. "Gel. Ağır gitmeyelim, böyle gidersek geç kalırız. Yolumuz artık daha kolay. Yürümene yardım edecekse sana Diyardan bahsedeyim."

Covenant kendi dengine uzanarak sordu, "Hala izleniyor muyuz?"

"Bilmiyorum. Ne bir işaret var, ne bir nefes. İçimi bir evham bastı. Yolumuza bugün bir fenalığın çıkacağını hissediyorum."

Covenant dengini çekip sırtına yerleştirdi ve yüzünü buruşturup doğrulurken sendeledi. Onun da içine bir evham basmıştı, ama kendine has nedenlerden. Burada, Kevin'in Rasatgahı altın-

da, vızıldayan rüzgar sesi uzaktan gelen akbabaların kanat çırpışına benziyordu. Çıplak omuzlarına denk kayışlarını yerleştirerek yükün altında büküldü, Atiaran'la beraber yokuş aşağı indi.

Çoğu yerde yarık en fazla beş metre genişliğine ulaşıyordu, zemini düz ve pürüzsüzdü. Yine de dar akıntının kenarında Atiaran ve Covenant'ın beraber yürümesine yetecek kadar yol vardı. Yolculukları sırasında, artık nadiren rast geldikleri her bir *alianthadan* birkaç meyve koparıp giderlerken, Atiaran bir yandan da Diyara yabancı Covenant'a Diyar hakkında bilgiler verdi.

"Nasıl anlatayım, nereden başlayayım bilemiyorum aslında," diye söze girdi kadın. "Her şey bir diğerinin parçası ve yanıtlayabildiğim her bir soru yanıtlayamadığım üç tanesini doğuruyor. Benim ilmim herkesin İlim Meclisi'nde daha ilk yılda çabucak öğrendikleriyle sınırlı. Yine de anlatabildiğimi anlatacağım.

"Yürekkuvveti Berek'in oğlu Devdostu Damelon'du ve onun oğlu da İblissoylarının yozlaşmasını kesip onları iktidarsız kılan Şerseskesen Loric'ti." Atiaran konuşurken sesi yeni bir ahenk kazanmıştı, kadının şarkı söyleyişini hatırladı Covenant. Lafları kuru kuru ezberden okumuyordu, kendisi ve Diyar için mutlak önem taşıyan bir öyküyü aktarıyordu. "Ve ayıplamaktan çok acımayla Diyaryıkan dediğimiz Kevin, Loric'in oğluydu, Asayı babasından devralıp Yüce Efendi olmuştu. Bin yıl boyunca Kevin Divanın başında durmuş ve eşi benzeri görülmemiş bir şevkle Diyara Efendilerin Toprakdostluğunu sunmuş; bu yüzden de fazlasıyla hürmet görmüş.

"Göreve geldiği ilk yıllarda kudretli ve bilgili olmanın yanı sıra hikmet sahibiymiş de. Kadim gölgenin canlandığına dair ilk ipuçlarını görünce, çok uzak geleceğe bakmış ve artık gelecekte ne gördüyse bu onu çok korkutmuş. Bu nedenle tüm İlmini Yedi Mühürde toparlamış –

Kadim İlmin Yedi Mührü

Olur Diyara kapı duvar:

Ve onları gizlemiş; böylece o ve Eski Efendiler mağlup düşse bile bilgisi Diyardan göçüp gitmeyecekmiş.

"Kevin Efendilerin başı iken Diyar çok uzun yıllar barış içinde yaşamış. Ancak o zaman esnasında, Boz Katil bir dost kisvesiyle yeniden peyda olmuş. Bazı yönlerden Kevin'in gözlerine bir perde oturmuşmuş ve düşmanını bir dost ve bir Efendi gibi kabul etmiş. İşte bu nedenden ötürü Efendiler ve tüm eserleri Topraktan göçüp gitmiş.

"Ama Kevin'in ihaneti yenilgiyi ve Viraneleşmeyi getirdikten sonra, kuşaklar boyu felaket altında kaldıktan sonra, Diyar iyileşmeye başlamış ve Çorak Topraklarda ve Şimal Sarplarında gizlenerek yaşayan halka çağrıda bulunmuş. Yavaş yavaş geri dönmüşler. Yıllar geçtikçe, evler ve köyler güvence altında olmaya başlayınca, halklardan bazıları gezmeye, yarım yarım hatırlanan destanları arayarak Diyarı keşfetmeye koyulmuş. Ve en sonunda Dev Korularına girmeye cesaret edip yaşlı Denizerimi topraklarına gelmişler ve görmüşler ki Diyar halkının Kayakardeşleri, Devler, Kutbozumu Ayininden kurtulmuş.

"Devlerin sadakatini öven eski yeni pek çok şarkı olması boşuna değil. Devler halkın Diyara geri döndüğünü öğrenince uzun bir yolcuğu çıkmışlar, tüm Diyar boyunca her bir taşaltı ve ağaçköyde konuk olarak onlara Kevin'in yenilgisinin öyküsünü öğretip, eski Kayakardeşliğini yenilemişler. Sonra onlarla gelmeyi seçen kişilerle beraber Şadkaya'da –ki bu yaşlanmayan başkenti de aralarındaki bağlılığın güvencesi olarak Yüce Efendi Damelon adına dağa oyup inşa edenler de yine Devlerdir– yolculuklarını sonlandırmışlar.

"Şadkaya'da bir araya gelmiş insanlara Devler bir armağan vermiş. İlk mührü, yani içinde Kevin'in İlminin başlangıcının yattığı temel hazneyi ortaya çıkarıp sunmuşlar, zira son savaştan önce Kevin bunu Devlere emanet etmişmiş. İnsanlar da Mührü kabul edip Diyarın Gücü ve güzelliğine Toprakdostluğu ve bağlılık yemini etmişler ve kendilerini ona adamışlar.

"Bir yemin daha etmişler: Barış Yemini, yani Kevin'i delirten türden yıkıcı duygulardan Diyarı korumak için benliğin dinginliğini koruma yemini. Çünkü orada olan herkes için gün gibi ortada bir gerçek varmış: Güç korkunç bir şeydir ve gücü bilmek erdemlileri kör eder. İlk Mühre baktıklarında yeni bir Kutbozumundan korkmuşlar. Bundan ötürü İlim sahibi olmaya yemin

etmişler, böylece Diyarı iyileştirebileceklermiş – ayrıca kendilerine hakim olma yemini de etmişler böylece Kevin'i kendisinin en kötü düşmanı yapan öfke ve kedere yenik düşmeyeceklermiş.

"Bu yeminler Diyarda yaşan diğer insanlara da ulaştırılmış ve tüm halk yemin etmiş. Sonra büyük iş için Şadkaya'da seçilen birkaç kişi İlk Mührü Töğnek Tüzlüğ'e, Çarpılmış Taş'a, son savaşın en çok darbe vurduğu yere götürülmüş. Bu yere Diyarı iyileştirme yeminlerinin bir nişanesi olarak Toğrukoruğ ismini vermişler; ardından İlim Meclisi'ni, Eski Efendilerin gücünü ve bilgisini geri kazanmayı ve Barış Yeminini benliklerine sindirmeyi öğrenebilecekleri bir eğitim yeri kurmuşlar."

Atiaran sustu ve ardından Covenant'la beraber nehrin fısıltısı ve kuşların ara sıra yükselen sesleriyle bezeli sakin yoldan aşağı yürüdüler. Covenant Atiaran'ın öyküsünün gerçekten hızını korumasına yardımcı olduğunu gördü. Nasıl olduysa kendini unutmasını, omuzlarındaki ve ayaklarındaki katıksız acıyı hissetmemesini sağlamıştı. Atiaran'ın sesi ona güç veriyor gibiydi; öyküsü Diyarın hizmetinde hiçbir yorgunluğun boşa gitmeyeceği sözü veriyor gibiydi.

Bir zaman sonra, Covenant devam etmesi için Atiaran'a ısrar etti. "Bana İlim Meclisi'nden bahsedebilir misin?"

Atiaran'ın yanıtının sertliği onu şaşırttı. "Bu meselelerden bahsetmeye hakkım olmadığını mı ima ediyorsun bana? Sen, İnançsız ve beyaz altın sahibi Thomas Covenant – bana sitem mi ediyorsun? "

Covenant'ın yapabildiği tek şey susup ona bakmaktı. Atiaran'ın kocaman gözlerindeki yaşlardan yansıyan yıllarca sürmüş mücadelenin neyin mücadelesi olduğunu kavrayamıyordu.

"İmalarını al da başına çal Thomas Covenant."

Ancak bir süre sonra Atiaran yine ileri çevirdi yüzünü, kuzeye sabitlenmişti. "Şimdi gerçekten sitem ediyorsundur," dedi Atiaran. "Benim bildiğimi tüm dünyanın bildiğini görmek çok çabuk inciti-yor beni. Suçlu bir kadın gibi, başkalarının masumiyetine inanmayı beceremiyorum. Lütfen affet beni – sana daha iyi davranmam gerekirdi."

Daha Covenant tepki veremeden, Atiaran atıldı. "İlim Meclisi'ni şöyle tarif edebilirim. İki Irmak Vadisi'nde, Toğrukoruğ'da yer alır. İlim Meclisi, bir çalışma ve eğitim cemiyetidir. Oraya dileyen herkes gider ve kendisini Toprakdostluğuna ve Eski Efendilerin İlmine adar.

"İlim derin bir mevzudur; onu incelemeye vakfedilen tüm yıllara ve gayrete rağmen daha hakim olunamamıştır. En başta gelen sorun çeviridir, çünkü Eski Efendilerin dili bizimki gibi değil ve bir yerde anlaşılması kıyasla daha kolay olan sözcükler, başka bir yerde çok daha zor olabiliyor. Çeviri hallolduktan sonra sıra İlmin tefsirine gelir, ardındansa ilmi kullanmak için gerekli hünerler öğrenilmeli. Ben orada" –bir an için durakladı– "ben orada öğrenim görürken, beni eğiten İlimmuhafızları dediler ki tüm İlim Meclisi Kevin'in kudretli bilgisinin yüzeyinin altına nüfuz edememiş bile. Eldeki bilgi sadece İlmin yedinci parçası, Yedi Mührün ilkiymiş."

Covenant Atiaran'ın sözlerinde kasıtsız da olsa Habis'in kininin yansımalarını duydu ve bu, onu daha da yakından dinlemesine yol açtı.

"Çevrilmesi en kolay olan," diye devam etti Atiaran, "Savaşilmi oldu, yani saldırı ve savunma sanatı. Anlaşılması kolay olsa da, yine de ustalaşmak maharet ister. Bu yüzden İlim Meclisi'nin bir kısmı yalnızca Kılıcın Yolunu izleyip Efendiler Kalesi'nde Savaşocağına katılacaklarla ilgilenir. Ama bizim zamanımızda daha hiç savaş olmadı ve benim İlim Meclisi'ndeki zamanım sırasında Savaşocağı ancak iki bin erkek ve kadından oluşuyordu.

"Bu yüzden İlim Meclisi'nin baş görevi Toprakgücünün dilinin ve bilgisinin öğretilip incelenmesidir. İlk olarak yeni öğrencilere Diyarın tarihi, duaları, şarkıları ve destanları –Eski Efendiler ve Boz Katil'le olan mücadeleleri hakkında bilinen ne varsa– öğretilir. Bunda ustalaşanlar İlimmuhafızı olurlar. Diğerlerine bunları öğretir veya İlk Mühürden yeni bilgiler ve güçler aramaya koyulurlar. Bunda ustalığın bedeli yüksektir – Kevin'in ilmi saflığı, kararlılığı, kavrayış ve cesareti gerektirir – ve bazıları da," dedi Atiaran sanki kendi duygularını artık esirgememeye karar vermiş gibiydi, "bu gereksinimleri karşılayamaz. İlimmuhafızları Boz Katil'in Diyara ne kadar garaz beslediğini bir miktar gösterince kor-

kudan kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve başarısız oldum. Buna dayanamadım ve böylece bağlılığımı bozdum ve bildiğim çok az şeyi halkımla paylaşmak için Mithil Taşaltı'na döndüm. Ve şimdi, hem de o kadar çok şeyi unutmuşken, yargılanma zamanı geldi çattı."

Atiaran derin derin iç geçirdi, sanki kaderine boyun eğmek onu kedere boğmuş gibiydi. "Ancak şimdi mesele bu değil. İlim Meclisi'nde hem Kılıcı hem de Asayı izleyip ustalaşan, Savaş-ocağında ve İlimmuhafızları arasında bir yer edinen ve Zincirsizler gibi münzevi olup kendi düşlerinin peşine düşmeyenler, işte o cesur yürekli kişilere Efendiler denir ve onlar, Diyarın şifa bulması ve korunması işini yönlendiren Divana katılırlar. Herkes adına İlmin gerektirdiği üzere kararlar alması için de kendi aralarından bir Yüce Efendi seçerler:

Korumak için Toprak Gücü özünü
Bir Yüce Efendi Yasayı tutar.

"İlim Meclisi'ndeki yıllarım boyunca Yüce Efendi, Pentil oğlu Tamarantha eşi Variol'du. Ama çok yaşlıydı; bir Efendi için bile yaşlı ki Efendiler diğer insanlardan uzun yaşarlar. Ne var ki bizim taşaltımıza pek çok yıl boyunca Şadkaya veya İlim Meclisi'nden bir haber gelmedi. Divanı şimdi kim yönetiyor bilmiyorum."

Covenant, hiç düşünmeden ekledi: "Dwillian oğlu Prothall."

"Demek o," dedi ve şaşkınlıktan nefesi kesildi Atiaran'ın. "Kendisi beni tanır. İlimmuhafızıyken ilk dualarımı bana o öğretmişti. Tüh, o zamanki başarısızlığımı hatırlayacak, bu görevi başarabileceğime güveni olmayacak." Kederle başını salladı. Bir süre derin düşüncelere daldıktan sonra ekledi: "Ve sen bunu biliyordun. Her şeyi biliyorsun. Neden bilgimin eksikliğinden ötürü, ilimde yetersiz oluşumundan ötürü beni utandırmayı amaçlıyorsun ki? Yakışık alır mı bu?"

"Cehennem azabı mısınız be!" diye bağırdı Covenant. Atiaran'ın sitemkar tavrı onu bir anda kızdırdı. "Bu işte parmağı olan herkes, sen ve" – söyleyecekti, ama Lena'nın adını söylemeye dili varmıyordu – "herkes beni olan biteni anlayıp anlamazdan gelmekle suçlayıp duruyor. Sana söylüyorum Atiaran, birileri bana

anlatana kadar bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ben sizin lanet olasıca Berek'iniz değilim."

Atiaran ona şüphe dolu bir bakış attı –kendine güvensizlikle yıllardır kendini yıprattığından şüpheciydi– ve Covenant kendini kanıtlamak için bir karşılık vermek zorunda hissetti. Covenant durdu, denginin ağırlığına rağmen dimdik oldu. "Bu Garazkar Habis Efendi'nin mesajıdır: "Efendiler Divanına ve Dwillian oğlu Yüce Efendi Prothall'a de ki, Diyar üzerindeki kalan günleri sayılıdır. Şu andan itibaren en fazla yedi kere yedi yılları var. Bu sayılı günlerin sonuna gelmeden, yaşama ve ölüme hükmetme gücü benim elimde olacak."

Hemen dilini tuttu Covenant. Ağzından çıkan sözcükler yürüdükleri dar yolda kuzgunlar misali kanat çırpıp uçuvermişti, yanaklarında bir cüzzamlı olmanın utancının sıcaklığını hissediyordu, sanki o günü tamamen pisliğe bulamıştı. Bir an için, etrafında mutlak bir sessizlik oldu – kuşlar göklerden kovulmuşlardı sanki, suskundular ve akarsu durmuş gibiydi. Covenant'ın bedeni terden yapış yapış olmuştu.

Thomas Covenant'ın sözleriyle Atiaran dehşetten donmuş, ağzı bir karış açık Covenant'a bakakalmıştı. Sonra bir feryat kopardı: "*Melenkurion abatha*! Sakın söylemen gerekene kadar bir daha bunları söyleme! Bunun gibi fenalıklara karşı ikimizi koruyamam ben."

Sessizlik titreşip kayboldu; akarsu tekrar kendince çene çalmaya başladı ve tepelerinden bir kuş inip yanlarından geçiverdi. Covenant alnındaki teri titreyen eliyle sildi. "O halde bana olmadığım bir şeymişim gibi davranmaktan vazgeç."

"Nasıl öyle bir şey yapabilirim ki?" diye şiddetle tepki verdi Atiaran. "Sen bana kapalısın Thomas Covenant. Seni göremiyorum."

Göremiyorum sözcüğünü Thomas'ın anlamadığı bir anlamdaymış gibi kullanmıştı Atiaran. "Seni göremiyorum da ne demek şimdi?" diyerek hırçınca yanıt bekledi Covenant. "Tam karşında duruyorum ya."

"Sen bana kapalısın," diye yineledi Atiaran. "İyi misin, kötü müsün bilemiyorum."

Kuşkuyla gözlerini kırpıştırdı Covenant, sonra Atiaran'ın bilmeden de olsa cüzzamdan bahsetme fırsatı yarattığını fark etti. Fırsatı değerlendirdi; bu işi yapacak kadar kızgındı şimdi. Kavrayamadığı bu konuyu bir kenara bırakarak, dişlerini gıcırdata gıcırdata konuştu: "Kötü, tabii ki. Ben bir cüzzamlıyım."

Bunu söylemesiyle Atiaran Covenant'tan bir suçun itirafını işitmiş gibi inildedi. "Vah Diyarın başına gelenler, çünkü vahşi büyü sende, onunla hepimizi mahvedebilirsin."

"Kes şunu!" Sol yumruğunu savurarak dişlerini sıktı Thomas Covenant, "O sadece bir yüzük. Bana eksikliğiyle yaşamam gereken her şeyi hatırlatsın diye. Taşta toprakta ne kadar o şeyden varsa –vahşi büyü müdür nedir, ne haltsa işte– bunda da o kadar var."

"Toprak tüm gücün kaynağıdır," dedi Atiaran fısıldayarak.

Sinirleri alt üst olmuş Covenant Atiaran'a bağırmamaya gayret gösterdi. Atiaran Covenant'ın sözcüklerinin onun kastetmediği bir anlamı varmış gibi tepki veriyor, Covenant'ın söylediklerinin ötesinde bir şeylerden bahsediyordu. "Bir dakika öncesine dönelim," dedi Covenant. "Şunu bir açık hale getirelim, tamam mı? Kötü olduğumu söyledim. Bu senin için ne anlam ifade ediyor? Bu dünyada hastalık bile mi yok?"

Bir an için Atiaran'ın dudaklarında *hastalık* sözcüğü oluştu. Sonra yüzü ansızın beliren bir korkuyla gerildi ve bakışları Covenant'ın sol omzundan geriye kaydı.

Covenant, onu korkutanın ne olduğunu görmek için geriye döndü. Arkasında hiçbir şey göremedi; ancak gözleri yürüdükleri yolun batı kenarını tararken bir eşelenme sesi duydu. Yarıktan içeri toprak ve çakıl taşları yuvarlandı.

"Peşimizde!" diye bağırdı Atiaran. "Koş! Koş!"

Atiaran'ın telaşı Covenant'a da bulaştı; fırlayıp olabildiğince hızlı bir şekilde Atiaran'ı izledi.

Kısa bir süreliğine güçsüzlüğünü, sırtındaki dengin ağırlığını, havanın ne kadar sıcak olduğunu unutuverdi. Ayaklarını vura vura Atiaran'ın birbiriyle yarışan topuklarının peşine koştu, sanki onu kovalayan kişiyi yolun kenarında tepesinde hazır beklerken

duyabiliyormuş gibiydi. Ancak çok geçmeden zorlanmayla ciğerleri yırtılacak gibi oldu ve dengesini kaybetmeye başladı. Tökezleyince narin bedeni neredeyse yere çarpıyordu.

Atiaran, "Koş!" diye bağırdı, ama Covenant kesilip durdu ve onu kovalayan kişiyle yüzleşmek için korkuyla titreyerek etrafında döndü.

Yarığın tepesinden biri havalandı ve Covenant'ın önüne düştü. Covenant, üzerine düşen adamdan kaçıp adamın savrulan kolundan korunmak için kollarını kaldırdı.

Saldırgan yanından geçerken Covenant'ın parmaklarını bir bıçakla kesiverdi; sonra yere çarpıp yuvarlandı, yarığın doğu duvarına sırtını dayayarak ayakları üstünde doğruldu; önünde tuttuğu bıçağı tehditkar biçimde sallıyordu.

Gün ışığı Covenant'ın görüş alanındaki her şeyi tamamen belirgin kılıyor gibiydi. Duvarın düzensizliğini, altında uzanan bir kuş gagası gibi açılmış gölgeleri gördü.

Saldırgan, güçlü yapılı, koyu renk saçlı, genç bir adamdı – çoğundan uzun olmasına karşın hiç şüphe yok ki bir taşaltlıydı. Bıçağı taştan yapılmıştı ve tuniğinin omuzlarına adamın aile nişanı, çapraz yıldırımlar gibi bir desen örülmüştü. Hırs ve nefret yüz hatlarını öyle bir germişti ki neredeyse kafatası çatlayacak gibiydi. "Sapık!" diye bağırdı. "Irz düşmanı!"

Bıçağını sallayarak yaklaştı. Covenant bileklerine kadar soğuk suyun içine girene dek akarsuya doğru gerilemek zorunda kaldı.

Parmaklarının üzerinden kan fışkırıyordu. Nabzı kesiklerinde, parmak uçlarında atıyordu.

Covenant Atiaran'ın emreden çığlığını duydu: "Triock!"

Bıçak daha yakından savruldu. Bıçağın geçişini sanki gözlerine hakkedilmiş bir resim gibi açıkça gördü.

Parmak uçlarında nabzını hissediyordu.

Genç adam kendini ölümcül bir darbe saplamak üzere toparladı.

Atiaran yeniden bağırdı, "Triock! Deli misin? Barış Yemini ettin!"

Parmak uçlarında?

Thomas Covenant kanayan elini kaptı ve gözlerini dikti. Ancak bakışları bir anda dehşetle kararmıştı. Neler olduğunu kavrayamıyordu.

Bu imkansız. Mutlak bir şaşkınlıkla nefesini içine çekti. İmkansız.

Hissiz, cüzzamla kaplı parmaklarını acı dolu bir ateş basmıştı.

Atiaran, iki erkeğe yaklaştı ve durdu, sırtındaki dengi yere attı. Triock'u korkunç bir güçle zapt etmiş gibiydi; olduğu yerde çırpınıp duruyordu Triock. Şiddetli öfkesinden boğulur gibi, sözleri tükürdü. "Öldür onu! Pis Sapık!"

"Sakın yapma!" diye bağırdı Atiaran. Atiaran'ın buyruğunun kesinliği Triock'a fiziksel bir darbe gibi çarptı. Sendeleyerek bir adım geriledi; sonra başını geri atıp hüsranla ve hiddetle boğuk bir hırıltı kopardı.

Atiaran'ın sesi Triock'un hırlamasını delip geçti. "Şimdi sadakati gösterme zamanıdır. Yemin ettin. Diyarı lanetlemek mi istiyorsun?"

Triock ürperdi. Silkinerek tek harekette bıçağı öyle bir savurdu ki bıçak ayaklarının dibine sapına kadar gömüldü. Öfkeyle doğrularak Atiaran'a doğru tısladı: "Lena'nın ırzına geçti. Dün gece."

Covenant durumu kavrayamıyordu. Acı, parmaklarının unuttuğu görkemli bir duyguydu; nasıl olduğuna dair tek bir yanıt vardı: Olması imkansız. İmkansız. Bileklerinden aşağı akan insan olduğunun kanıtı kıpkırmızı kan kimsenin umurunda değildi.

Yüzü bir kasılmayla seğirdi. Etrafındaki havada karanlık toplaştı; yürüdüğü yolun atmosferi çırpılan kanatlarla, yüzüne atılan pençelerle doluymuş gibi köpürüyordu. İnledi. "İmkansız."

Ancak Atiaran da Triock da birbirleriyle meşguldüler; ikisi de belanın kaynağıymış gibi ondan gözlerini kaçırıyorlardı. Triock'un sözleri içine işleyen Atiaran dizlerinin üzerine yıkıldı, elleriyle yüzünü örttü ve alnını toprağa dayadı. Omuzları içini çeke çeke ağlıyormuş gibi titriyordu, ama hiç ses çıkarmıyordu; ve kedere gömülüşü sırasında Triock, Atiaran'a dönüp sertçe konuştu: "Lena'yı günün ilk ışıkları ovarla vurduğunda tepelerde buldum.

Ona olan aşkımı biliyorsun. Birleşim sırasında gözledim onu, bu habis ruhlu yabancının onun gözlerini nasıl kamaştırdığını görünce bedbaht oldum. Nereden gelip nereye gittiğini kimsenin bilemeyeceği bir adamdan böylesine etkilenmesi yüreğimi burktu. Bu yüzden, geceleyin kocan Trell'e kızını sordum ve bir arkadaşında, Annoria kızı Terass'ta, kalmaya gittiğini öğrendim. Sonra da Terass'a sordum – onunsa Lena'nın ne yaptığı hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Ondan sonra üzerime korkunun gölgesi çöktü – ne zamandır halkımızdan biri yalan söyler oldu? Tüm geceyi onu arayarak geçirdim. Ve günün ilk ışığında onu buldum, giysisi yırtılmış ve kana bulanmıştı. Benden kaçmaya çalıştı, ama soğuktan, acıdan ve kederden öylesine bitkindi ki bir süre sonra kollarıma sığındı ve bana bu... bu Sapığın neler yaptığını anlattı.

"Sonra onu babası Trell'e götürdüm. Babası onunla ilgilenirken yola düştüm, amacım yabancıyı öldürmekti. Seni görünce takip ettim, amaçlarımız bir zannettim – onu tepelere götürüp yok edeceksin sandım. Ama sen onu kurtarmaya çalışıyormuşsun – onu, kızın Lena'nın ırzına geçen herifi. Senin yüreğini nasıl da yozlaştırmış bu herif! Sen bana sakın yapma diyorsun ha? Trell eşi Atiaran! Sırf yüzüne bakmakla bir adamı mutluluktan ağlatacak güzellikte bir kızdı o – rızası olmadan, umursanmadan kızlığı bozuldu. Yanıt ver bana. Şimdi hangi Yemin bizi bağlar?"

Kara kanatların vahşi, kuduzca savruluşu Covenant'ı akarsuyun içine çaldı. Beynindeki imgeler bir film makarası gibi dönüyordu – cüzzam hastanesi anıları, doktorların *Umutlanamazsın* deyişi. Ona bir polis aracı çarpmıştı. Telefon faturasını ödemek için – bizzat ödemek için– kasabaya yürümüştü. Korkuyla aklı başından uçmuş bir halde mırıldandı: "Olamaz."

Atiaran, ağır ağır başını kaldırdı ve gökten inip göğsüne saplanacak bir darbeyi karşılar gibi kollarını açtı. Acı oyulmuştu yüzüne. Gözleri kederle açılmış kraterler gibiydi, kendi içlerine, tehlikeye düşmüş insanlık duygusuna bakıyor. "Trell, yardım et bana," diye zorlukla hırıldadı nefesinin arasından. Sonra sesi gücünü topladı ve kederi etrafındaki havayı sızlatır gibi oldu. "Eyvah, yazık! Yazık bu dünyanın gencine! Fenalıklara olan nefretin yükü neden bu kadar taşınması ağır bir yük? Ah Lena, ah kızım! Gördüm ne yaptığını. Anladım. Cesur bir iş, seni övmek, seninle gu-

rur duymak gerek! Ah kızım, affet beni, katlandığın bu imtihanda senin yanında değilim."

Ancak bir süre sonra, Atiaran'ın bakışları tekrar dış dünyaya döndü. Sendeleyerek ayaklarının üzerinde doğruldu ve boğuk, kulak tırmalayıcı bir sesle konuşmadan önce bir dakika daha ayaklarının üzerinde sallandı. "Şimdi sadakatini gösterme zamanıdır. Sakın intikam almaya kalkışma."

"Ceza almadan gidecek mi yani?" diye itiraz etti Triock.

"Diyar tehlike altında," diye yanıtladı Atiaran. "Bırak Efendiler versin cezasını." Ağzına kan tadı çalınmış gibi Atiaran haşinleşti. "Masumlara saldıran bir yabancıya ne yapmak gerektiğini bilirler." Sonra Atiaran'ın gücü yeniden kayboldu. "Bu benim ötemde bir mesele. Triock, Yemini unutma." Atiaran kendi omuzlarını kavradı, parmaklarını kederini bastırmak istercesine cüppesindeki yaprak deseni üzerinde birleştirdi.

Triock, Covenant'a döndü. Genç adamın yüzünde yitip giden bir şeylerin –parça parça olmuş, körlenmiş mutlu, neşeli olma gücünün– izleri vardı. Covenant'a doğru onu aforoz edermiş gibi hırladı: "Seni tanıdım İnançsız. Yeniden görüşeceğiz." Derken ansızın yürüyüp gitti. Yürüyüşü bir koşuya dönüşene kadar hızla ivme kazandı, ayakları Covenant'a bir suçlama yöneltir gibi sert zeminde çarpıp gümlüyordu. Bir dakika içinde batı duvarının meyille kaybolduğu bir yere ulaşmış ve sonra görüş alanından çıkarak yarıktan tepelere doğru gitmişti.

"İmkansız," diye mırıldandı Covenant. "Olamaz. Sinir hücreleri yenilenmez ki." Ama parmakları acıyla eğilmişler gibi azıyordu. Görünen oydu ki Diyarda sinir hücreleri yenileniyordu. Karanlığa, içine düştüğü dehşete doğru çığlık atmak istiyordu, ama sesi, gırtlağı ve kendi üzerindeki tüm denetimini kaybetmiş gibiydi.

Tiksinme ve acıma duygusuyla çok uzaktanmış gibi gelen Atiaran'ın sesi şöyle dedi: "Yüreğimi çöle çevirdin Covenant."

"Sinir hücreleri yenilenmez." Covenant'ın boğazı kusmak üzereymiş gibi sıkıştı, çığlık atmaya çalışsa da olmuyordu. "Yenilenmezler."

"Bu seni istediğini yapmaya özgür kılar mı?" diye acı dolu, kısık bir sesle sordu Atiaran. "Suçunu haklı çıkarır mı?"

"Suç?" Etrafında çırpan kanatların arasından bir bıçak saplanışı gibi duydu sözleri Covenant. "Suç?" Sanki normal bir insanmış gibi yaralarından kan akıyordu, ama akan kan düzenli olarak azalıyordu. Son bir kıvranışla kendine hakim oldu ve sefil bir halde bağırdı. "Acı içindeyim!"

Kendi feryadıyla silkindi, etrafında dönüp duran karanlığın içine doğru bir adım geri attı. *Acı!* İmkansızlık varoluşundaki aşılmaz bir boşluğu aşmıştı. Acı, sağlıklı insanlar içindi, sinirleri canlı kişiler için.

Olamaz. Elbette. Bu kanıtlar işte – hepsinin bir düş olduğunu kanıtlar.

Nerdeyse bir anda, kuvvetli bir ağlama ihtiyacı hissetti. Ancak o bir cüzzamlıydı ve bu türden duygusal boşalmaların önüne set çekmeyi öğrenmek için çok zaman harcamıştı. Cüzzamlılar keder duygusunun yükünü taşıyamazlardı. Ateşten titriyor gibi yaralı elini akıntıya soktu.

"Yeter! Acıyorsa acıyor," dedi Atiaran dişlerini gıcırdatarak. "Bana ne senin acından? Kara bir amel işledin İnançsız, şiddet dolu, acımasız, adanma ya da paylaşım olmayan bir iş. Bana hiçbir kanın ya da zamanın temizleyemeyeceği bir acı verdin. Kızım Lena'nın... Ah, dua ediyorum Efendiler cezanı versin. Cezanı versinler!"

Akan su soğuk ve berraktı. Bir dakika sonra Covenant'ın soğuktan parmakları yanmaya başladı ve parmaklarının boğumlarından bileklerine bir acı yayıldı. Akarsuya sokunca yaraları kan kırmızı tüylerle bezendi, ama soğuk su çok geçmeden kanamasını durdurdu. Akıntının yaralarını temizleyişini izlerken Covenant'ın acısı ve korkusu öfkeye dönüştü. Yanında bir tek Atiaran olduğundan, ona doğru hırladı. "Neden onlara gideyim ki? Tüm bunların zerre önemi yok – senin kıymetli Diyarın umurumda değil."

"Yediler Aşkına!" Atiaran'ın sert ses tonu havada sözcükleri yontuyor gibiydi. "Seni yol boyunca her adımda sürümem gerekse bile Şadkaya'ya gideceksin."

Covenant, incelemek için elini kaldırdı. Triock'un bıçağı onu bir ustura kadar düzgün kesmişti; içine kir dolacak ya da iyileşmeyi zorlaştıracak tırtıklar yoktu kenarlarında. Fakat kesik ortadaki

iki parmağının kemiklerine kadar ulaşmıştı ve hala onlardan kan sızıyordu. Covenant ayağa kalktı. Saldırıya uğradıktan sonra ilk defa Atiaran'a baktı.

Atiaran ondan birkaç adım ötede, sanki kalbinin atışı dahi onu yaralıyormuş gibi elleri kalbinin üzerinde kenetlenmiş duruyordu. Covenant'a tiksintiyle, kötü kötü bakıyordu, yüzü vahşi bir gücü serbest bırakmaya hazırmışçasına yay gibi gerilmişti. Covenant, Atiaran'ın gerekirse Şadkaya'ya götürene kadar onunla dövüşebileceğini görebiliyordu. Atiaran Covenant'ı celallendiriyor, kendinden utanmaya zorluyordu. Kavgaya hazır bir tavırla yarasını Atiaran'a gösterdi. "Pansuman gerek."

Bir an için Atiaran'ın bakışları Covenant'ın üzerine atılmak üzereymiş gibi yoğunlaştı. Ancak gururunu bir kenara bırakıp kendine hakim oldu. Denginin yanına gitti, eğilip açtı ve beyaz renkte bir şerit bez çıkardı. Covenant'a dönerken bir miktarını yırtıp kopardı. Covenant'ın elini dikkatle tutarak yarayı inceledi, başını sallayıp yaranın durumunu onayladı, sonra yumuşak kumaşı sıkıca parmaklarının çevresine sardı. "Hiç şifa kilim yok," dedi, "ve aramak içinde vakit harcayamam. Ancak yara iyi gözüküyor, iz bırakmadan iyileşecek."

İşi bitince tekrar dengine uzandı. Dengi omzuna yükleyip "Gel," dedi. "Vakit kaybettik." Covenant'a bakmadan, yoldan aşağı yürümeye koyuldu.

Covenant bir dakika için olduğu yerde kaldı, parmaklarındaki acıyı tadıyordu. Hala yaraya saplıymış gibi, sıcak bir bıçağı etinde hissediyordu. Ancak şimdi buna bir cevap bulmuştu. Karanlık nasılsa geri çekilmişti ve paniğe kapılmadan etrafına bakabiliyordu. Yine de hala korkuyordu. Sağlıklı sinir hücreleri düşlüyordu; çökmeye bu kadar yakın olduğunu fark etmemişti. Bir yerde çaresiz, bilinçsiz yatıyordu ve bir krizin pençesindeydi – hayatta kalma yeteneği tehdit altındaydı. Bu krizi savuşturabilmek için toplayabildiği her parça disipline ve uzlaşmaz tavra sarılması gerekiyordu.

Ani bir dürtüyle, eğilip sağ eliyle yerden Triock'un bıçağını çıkarmaya çalıştı. Yarım yamalak bir kavrayışla sapın tam üstünden çekiştirince kaydı, ama ileri geri oynatarak bıçağı çıkarabildi. Bıçağın tümü tek parça bir taştan biçimlendirilmiş ve cilalanmıştı. Daha güvenli bir tutuş için kabza deri kaplanmıştı. Tıraş olmak için

yeterince keskin görünüyordu bıçak. Sol kolunun üzerinde denedi ve bıçağın tüyleri tereyağından kıl çekercesine aldığını gördü.

Bıçağı kemerinin altına soktu. Ardından dengini bağladı ve Atiaran'ın peşine düştü.

IX

Jehannum

Daha akşam olmadan, Covenant acının nabız gibi atışıyla donuklaşmış, hipnotize olmuştu. Denk kayışları kolundaki kan dolaşımını engelliyor ve elindeki sızlamayı kat kat arttırıyordu; olanaksız biçimde, birden çok fazla duyarlı olmuş ayak parmakları nemli çorapları yüzünden su toplamıştı; halsizlikten kasları külçe gibi ağırlaşmıştı. Ancak Atiaran hiç durmadan yoldan aşağı haşin bir ifadeyle yürüyordu. Thomas Covenant da Atiaran'ın iradesinin zorlamasıyla sürüklenip ardından gidiyordu. Covenant'ın gözleri yorgunluktan görmez olmuştu; zamandan, hareket ettiğinden bihaber, acı dışında hiçbir şeyi hissedemez hale gelmişti. Derken yorgunluktan düşüp bayılmıştı. Sarsılarak uyandırıldığında ne olduğunu anlamamış, şaşkınlıkla kendine gelmişti.

Alacakaranlık basmıştı, yolda boylu boyunca yatıyordu. Bir kase sıcak et suyu Atiaran uzattı. Sersem bir halde yudumladı. Boşalınca Atiaran kaseyi aldı ve yerine koca bir matara pınarşarabı uzattı. Covenant bunu da içti.

Pınarşarabı yorgun kaslarının tümünü okşayıp öyle bir dinlendiriyor, bedenini öyle bir gevşetiyordu ki durup oturacak hali kalmadı. Dengini yastık yapıp tekrar uyumaya koyuldu. Gözleri kapanmadan önce son gördüğü, ışırçakıl çömleğinin öte yanında gölgelere gömülmüş, yüzü devamlı kuzeye dönük oturan Atiaran'dı.

Sonraki gün berrak, soğuk ve taze bir şafakla başladı. Atiaran en sonunda, gökteki karanlık kaybolmak üzereyken Covenant'ı uyandırmayı başardı. Covenant acıyla doğruldu, önceki gece uyuşan yüzünü ovaladı. Sinir hücrelerinin yeni duyarlılığına alışana kadar bir dakika geçti; sonra ellerini açıp kapadı, ellerine daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Elleri canlıydı, canlı.

Ayaklarını çıkarmak için battaniyeyi bir kenara itti. Botlarının içinde ayak parmaklarını bükünce derhal su toplayan yerlerin acısı

yanıt verdi. Ayak parmakları da ellerinin parmakları kadar canlıydı.

Midesi bulandı, cesareti kırıldı. Bir inildenmeyle kendine sordu. Ne kadar – bu böyle ne kadar devam edecek? Daha fazlasına dayanamayacakmış gibi hissediyordu.

Sonra dün gece uykuya daldığında üstünde bir battaniye olmadığı aklına geldi. Battaniyeyi üstüne Atiaran örtmüş olmalıydı.

İrkildi; ayaklarını sürüye sürüye gidip ruhsuzca akarsuda yüzünü yıkayarak Atiaran'ın gözlerinden kaçındı. Bu kadın kendisi için bu tür şeyleri yapma cesaretini nereden buluyordu acaba? Boynuna ve yanaklarına soğuk suyu çarparken, yine Atiaran'dan korkmaya başladığını hissetti.

Ancak Atiaran'ın tavırları tehditkar değildi. Çoktan alıştığı bir yükmüş gibi Covenant'ı besliyor, yaralı elindeki pansumanına bakıyor, kampı toparlıyordu. Yalnızca, gözlerinin etrafındaki uykusuzluktan kaynaklanan kırışıklıklar ve dudaklarını bükmesi Atiaran'ın kendini tuttuğuna delaletti.

Atiaran gitmeye hazır olunca, Covenant temkinle kendine UGD'yi uyguladı, daha sonra omuzlarını denginin kayışlarının içine zorla soktu ve Atiaran'ın gergin sırtını, reddedemeyeceği bir talepmiş gibi, yoldan aşağı takip etmeye başladı.

Gün sonra ermeden, Atiaran'ın sırtı konusunda bir uzman olmuştu Covenant. Bu sırt, asla uzlaşmıyor; asla otoritesi konusunda bir şüpheye düşmüyor, asla en ufak bir teselli sunmuyordu. Covenant'ın kasları artık kemikleri kadar sertleşmiş olsa da, omuzlarındaki ağrı sızıyla kambura dönmüş olsa da, akbabaların taciz ettiği bir adam gibi kah emekleyip kah sürünerek kat ettiği fersahlar ayağının ağrısını dayanılmaz boyutlara getirse de Atiaran'ın sırtı bir tehdit gibi yürümeye zorladı onu: Hareket et ya da delir; başka seçeneğe izin vermiyorum. Ve Covenant onu reddedemiyordu. Önünde kabuslardan fırlamış gibi azametle yürüyordu Atiaran ve Covenant da onu tüm varoluşunun anahtarıymış gibi izliyordu.

Sabahın geç saatlerinde dar yolun sonuna gelip yoldan ayrıldılar ve kendilerini Kevin'in Rasatgahı'nın yükseklerdeki, amansız parmağının neredeyse tam kuzeyinde, süpürgeotlarıyla kaplı bir

yamaçta buldular. Batıda uzaktaki Cenup Ovalarını görebiliyorlardı; dar yol sona erer ermez, Mithil ile uzak bir yerlerde birleşmek üzere akarsu oraya yönelmişti. Ancak Atiaran Covenant'ı yine kuzeye yönlendirdi, izi belirip kaybolan patikalarda sağlarındaki tepelere sınır teşkil eden, daha önce kimsenin adım atmadığı geniş çayırların üzerinde yol teptiler.

Batıda, ovaların otlakları gün ışığında morumsu renkte parlayan eğrelti otları ile sarılmıştı. Doğudan tepeler ağır ağır yükseliyor, ilerledikleri patikanın yanında, otuz kırk metre yukarıda doruğa ulaşıyorlardı. Bu ortadaki arazide, süpürgeotları yerlerini zaman zaman geniş şeritler halinde mavimsi yeşil çimenlere bırakıyorlardı. Yamaçlar, sık akasya koruluklarını ve bir araya gelmiş daha uzun ağaçları –meşeler, çınarlar, birkaç karaağaç ve Atiaran'ın "Yaldızağacı" dediği, akçaağaçlara benzeyen altın yapraklı bazı ağaçlar– çevreleyen çiçekler ve kelebeklerle süslüydü. Tüm renkler –ağaçlar, süpürgeotları ve eğreltiotları, *aliantha*, çiçekler ve uçsuz bucaksız masmavi gök– baharın canlılığıyla, dünyanın verimli ve coşkun yeniden doğuşuyla parıl parıldı.

Fakat Covenant'ın bu tür şeylere aldırış edecek gücü yoktu. Yorgunluk, acı ve olan biteni kavrayamamak, onu kör ve sağır etmişti. Atiaran'ın zorlamasıyla akşama kadar günahlarının kefaretini öder gibi ağır adımlarla ilerleyip durdu.

Nihayet gün sona erdi. Önceki gün gibi bayılıp kalmadıysa da, Covenant son fersahı hiçbir şey hissetmeden sendeleyerek aştı; Atiaran durup dengini atınca, Covenant devrilmiş bir ağaç gibi çimenlere yuvarlandı. Aşırı zorlanmış kasları şoktaymış gibi seğiriyordu, ancak sıkıca kavradığında kaslarının seğirmesini engelleyebiliyordu. Atiaran akşam yemeğini pişirirken, gönülsüzce, huzursuz huzursuz battaniyeleri açarak ona yardım etti. Yemekleri sırasında güneş, otlakları gölgelere ve lavanta rengine boğarak ovaların ötesinde battı. Yıldızlar çıkınca, Covenant, pınarşarabının yardımıyla rahatlamaya çalışarak uzanıp yıldızları izledi.

En sonunda uykuya daldı. Ancak sıkıntıyla uyukluyordu. Saatler boyunca bir çölde ağır adımlarla ilerlediğini düşledi, bir yandan da alaylı bir ses ona taze çimenlerin tadını çıkarması konusunda ısrar ediyordu. Aynı düşünce kalıbı zihninin içinde saplantılı bir biçimde, öfkeden kan ter içinde kalana dek devam etti. Sö-

ken şafakla uyandı, ama güneşin varlığı dahi akıl sağlığını bozmak için oynanan oyunlardan biri gibiydi.

Daha şimdiden ayaklarının daha güçlü olmaya başladığını keşfetti; elindeki kesikler neredeyse tamamen iyileşmişti. Şiddetli acılar azalıyordu. Ama sinirlerinin canlılığı kaybolmamıştı. Ayağındaki çorabı, elini yalayan meltemi hissedebiliyordu. Açıklanamaz duygularla çileden çıkmaya başlıyordu. Bunlar sağlığın, diriliğin –eksiklilerinde yaşamayı öğrenmek için hayatının uzun, sefalet dolu aylarını harcadığı beden ve ruh bütünlüğünün– kanıtıydı ve olabileceklerin dehşetiyle boğulmak üzereydi. Bu acılar hastalığının gerçekliğini inkar ediyordu.

Ama bu imkansızdı. Ya biri olmalı ya diğeri, diye kızgınlıkla körük gibi solumaya başladı. İkisi birden değil. Ben ya bir cüzzamlıyım ya da değilim. Ya Joan benden boşandı ya da asla Joan varolmadı. Bunun arası olamaz.

Dişlerini sıkıp kendini zorlayarak, olabildiğince kendinden emin bir tavırla söyledi. Ben bir cüzamlıyım ve bir düş görüyorum. Tek gerçek bu.

Diğer seçeneği düşünmeye dayanamıyordu. Eğer düş görüyorsa hala akıl sağlığını kurtarma, hayatta kalma ve direnme şansı olabilirdi. Ama ya Diyar gerçekse, hakikiyse – işte, o zaman asıl düş, cüzzamın uzun süredir varolan ıstırabıydı, yani çoktan delirmişti; artık kurtulma umudu kalmadığına delaletti bu.

Atiaran'ın peşinde ağır ağır ilerlerlerken bu türden düşüncelerle cebelleşti, ama ileri sürdüğü her sav onu aynı konuma getiriyordu. Müsamaha gösterebileceği, gerçek olarak kabul edebileceği tek gizem, cüzzamın gizemiydi. Kalan her şeyin gerçekliğini o belirliyordu.

Bu, Atiaran'ın sırtını herhangi bir kışkırtmada ona saldırmaya hazır halde izlemesine yol açtı.

Her ne olursa olsun, bu ikilem ona bir yarar da sağlamıştı. O kadar kaçınılmaz, o kadar elle tutulur bir şeydi ki bu, kendisi ve onu daha önceden tehdit eden korkularla eylemler arasında bir tür duvar örmüştü. Şiddet ve kan dolu anılar yinelenmedi. Öfkesini kışkırtacak utancı olmayınca da öfkesi idare edilebilir bir hal

aldı. Böylece Atiaran'ın uzlaşma bilmeyen önderliğine karşın Covenant isyana sevk olmadı.

Üçüncü gün boyunca Atiaran'ın dimdik, amansız görüntüsü bir nebze olsun gevşemedi, baskıyı azaltmadı. Covenant'ın öfkeden tası atmış kafasına ve inatçı bedenine bakmaksızın tepelerin batı sınırı boyunca, yamaçlardan bir yukarı bir aşağı, küçük vadilerin üzerinden, sık çalılıkların etrafından sürekli ilerlemeye zorladı. Fakat vakit henüz öğle üstü olmuşken, Atiaran aniden durdu, sanki uzaktan bir korku çığlığı duymuş gibi etrafına bakındı. Atiaran'ın beklenmedik endişeli hali Covenant'ı da şaşırttı, fakat daha sorunun ne olduğunu soramadan Atiaran yeniden hırsla yürümeye başladı.

Bir zaman sonra Atiaran yine aynı gösteriyi tekrar etti. Bu kez Covenant, Atiaran'ın meltemle taşınan kötü bir koku varmış gibi havayı kokladığını gördü. Kendi de havayı içine çekti, ama bir koku alamadı. "Ne oluyor?" diye sordu. "Yine mi izleniyoruz?"

Atiaran ona bakmadı bile. "Keşke Trell burada olsaydı." Telaşla nefes alıyordu kadın, "Belki o, Diyarın neden bu kadar huzursuz olduğunu bilebilirdi." Atiaran hiç açıklama yapmadan bir kez daha hızla kuzeye ilerledi.

O akşam her zamankinden daha erken mola verdi Atiaran. Akşama doğru Covenant Atiaran'ın bir şeyleri, çimenlerde ve ağaçlarda bir tür işareti aradığını fark etti; ancak Atiaran hiçbir açıklama yapmadı, bu yüzden Covenant da onu izlemek dışında bir şey yapamadı. Derken Atiaran hiçbir uyarıda bulunmadan sağa keskin bir dönüş yapıp iki tepe arasındaki sığ bir vadiye indi. Vadinin dibinin çoğunu örten kocaman dikenli böğürtlen öbeği yüzünden vadinin kenarından dolaşmak zorunda kaldılar ve birkaç yüz metre ilerledikten sonra kuzeydeki tepede geniş, sıkı bir koruya geldiler. Atiaran korunun etrafından dolandı, derken hiç beklenmedik bir anda içinde kayboldu.

Covenant, aklı karışmış bir halde Atiaran'ın kaybolduğu noktaya gitti. Orada korunun içlerine ilerleyen, dar ve uzun bir patikayı seçebildi. Patikayı takip edebilmek için bazı ağaçların etrafından dolanması gerekti, ancak beş altı metre geçmeden koruluğun içinde yetiştirilmiş bir oda gibi duran açık bir mekana geldi.

Mekan, kabaca bir dikdörtgen biçiminde, yan yana duran fidanlardan oluşmuş duvarların arasından süzülen ışıkla aydınlanıyordu; fidanların arasından hafif bir esinti hışırdıyordu. Ancak birbirinin arasına dolanmış dallar ve yapraklar odaya sımsıkı bir çatı teşkil ediyordu. Burası üç dört kişiye rahatlıkla yetecek kadar genişti ve her bir duvarı boyunca yatak vazifesi görebilecek çimden tümsekler vardı. Her köşede içinde raflar yerleştirilmiş, ortası oyuk, büyücek birer ağaç vardı ve bu ağaçların ortasındaki raflar hem tahtadan hem de taştan yapılmış kaplarla ve şişelerle yüklüydü. Tümüyle sıcak, insanı içtenlikle karşılayan bir yerdi burası.

Covenant etrafına bakınırken, Atiaran dengini yataklardan birinin üstüne fırlattı ve "Bu bir Yoluğrağı," dedi aniden. Covenant ona merak dolu bir ifadeyle bakınca, içini çekip devam etti. "Yolcular için bir dinlenme yeri. Yolu düşen herkese yiyecek, içecek ve uyku sunulur burada."

Atiaran, raflardakileri incelemek için öteye gitti ve onun meşguliyeti Covenant'ı sorularını Atiaran'ın daha müsait olduğu bir zamana saklamaya zorladı. Fakat Atiaran dengindeki erzakları yenileyip bir yemek hazırlarken, Covenant kadının bir daha asla kendisiyle konuşmayabileceğini düşündü; ve Covenant da artık cehalet içinde bırakılmaya katlanabilecek bir havada değildi. Bu yüzden yemek yedikten ve Atiaran kendini gece için hazırladıktan sonra elinden geldiği kadar nezaketle sordu: "Bana bu yer hakkında daha çok şey anlat. Belki bir gün gerekir."

Atiaran yüzünü Covenant'tan öteye çevirdi ve tepelerinde yoğunlaşan karanlığın içerisinde bir süre sessizce durdu. Cesaretinin gelmesini bekliyor gibiydi, en sonunda konuştuğunda yalnızca "Sor," diyerek iç geçirebildi.

Atiaran'ın gecikmiş cevabı yüzünden Covenant kendi sorusunun yakışık almayan bir şey olabileceğini düşündü. "Böyle çok yer var mı?"

"Diyarın her yanında var hem de."

"Neden? Kim hazırlıyor bunları?"

"Efendiler bunların yapılmasına ön ayak oldular. Şadkaya, geniş arazinin ortasında tek başına bir yerdir ve içinde yaşayanlar da pek çoktur – bu yüzden Efendiler yolculara yardımcı olmaya, böy-

lece insanların Şadkaya'ya ve birbirlerine daha kolay ulaşmalarını sağlayacak bir yol aradılar."

"Peki, kim bakar buralara? Taze yemek var burada."

Atiaran, yeniden iç çekti; sanki Covenant'la konuşmayı güç buluyor gibiydi. Gece daha da koyulaştı; Atiaran yorgunlukla konuşurken ancak bir gölge görebiliyordu Covenant. "İblissoyların dölünden Viraneleşmeden kurtulanlar arasında Şerseskesen Loric'i minnettarlıkla ananlar da vardı. Şerbaşlarına yüz çevirip, türdeşlerinin günahlarının kefareti için Efendilerden onlara için görev verilmesini dilediler. Bu yaratıklar, Uğrakkolcuları, buradaki ağaçların yetişmesine yardımcı olurlar, Yoluğraklarına içecek ve yemek sağlayıp onlara bakarlar. Ancak insanlar ve Uğrakkolcuları arasındaki bağ kırılgandır, bu yüzden hiçbirini göremezsin. Kudretli ilimlerinin şerrini bağışlatmak için basit işler yaparlar, lakin yalnızca kendi nedenlerinden ötürü hizmet ederler; bize olan sevgilerinden ötürü değil."

Odaya çöken karanlık şimdi mutlak olmuştu. Sinirlenmesine karşın Covenant uyumak üzere olduğunu hissediyordu. Tek bir soru daha sordu. "Sen bu yeri nasıl buldun? Bir harita mı var?"

"Harita yok. Yolculuk yapanın nerede bulursa şükrettiği bir lütuftur Yoluğrağı – Diyarın dirliğinin ve konukseverliğinin bir nişanesidir. Nerede gereksinim olursa orada çıkarlar. Uğrakkolcuları çevreleyen araziye işaretler bırakırlar."

Covenant, Atiaran'ın sesinde konuşmaya isteksizliğine uymayan bir minnettarlık tınısı duyduğunu hissetti. Bu ses Covenant'a Atiaran'ın dur durak bilmeyen çelişkilerinin yükünü hatırlattı – Diyarın ağır gereksinimleri karşısında kendini zayıf hissetmesi, Covenant'ı hem cezalandırma hem de koruma arzusu. Ama çok geçmeden Yoluğraklarının görüntüsü hayallerini doldurmaya başlayınca Covenant bu tür şeyleri unuttu. Üzerinde yattığı taze çimlerin kokusuna gömülüp kolayca uykuya daldı.

Gece boyunca hava değişti. Kuzeyden gelen hırpani bir rüzgara binmiş ağır bulutlar ters ters bakarak geldiler sabahla. Covenant, bulutları alnını neredeyse ağırlığıyla aşağı çeken sert bir kaş çatmayla karşıladı. Atiaran ona seslenmeden önce uyanmıştı.

Yoluğrağının verdiği güvenceyle sağlam bir uyku çekmişse de tüm geceyi bağırarak geçirmiş gibi yorgun hissediyordu.

Atiaran kahvaltıyı hazırlarken, Covenant Triock'un bıçağını çıkardı, sonra da rafları gözleriyle taradı ve su için bir tasla ufak bir ayna buldu. Sabun göremedi, öyle gözüküyordu ki Uğrakkolcuları Atiaran'ın evinde kullandığı aynı ince kumdan yararlanıyorlardı. O yüzden sabun köpüğü olmadan kendini tıraş etmek üzere hazırlandı. Triock'un bıçağı sağ elinde biçimsiz duruyordu ve gözünün önünden kendi boğazını kestiği dehşet verici görüntüleri atamıyordu.

Cesaretine yol göstermek için kendini aynada inceledi. Saçları karmakarışıktı; pis sakalıyla kaba bir meczuba benziyordu. Dudakları bir meczubunki gibi kalemle oyulmuşçasına ince ve sıkıydı, cılız gözlerinde azim vardı. Resmi tamamlamak için ona gereken tek şey deliliğin dokunuşuydu. Sessizce mırıldanarak, İlk uygun zamanda, dedi ve bıçağı yanağına dayadı.

Hayretle bıçağın kayganlığını teninde hissetti, bıçağın ağzı sakalının tellerini bir daha sürmeye gerek kalmadan alıyordu. Kısa zamanda, nispeten yeterli gözüken bir tıraş olmuştu ve kendine de hiç zarar vermemişti. Yansımasına alaylı bir baş sallamayla, bıçağı denginin içine geri koydu ve kahvaltısını etmeye koyuldu.

Az bir süre sonra o ve Atiaran yoluğrağını terk etmeye hazır olmuşlardı. Atiaran Covenant'a önden gitmesi için işaret etti; Covenant patika boyunca birkaç adım önden gitti, sonra Atiaran'ın ne yaptığını görmek için durdu. Atiaran odayı terk ederken başını yapraktan tavana doğru kaldırdı ve minnettarlıkla seslendi: "Yoluğrağına şükürler olsun. Verilen bu armağanla onurlandık ve kabulümüzle armağanı veren onur bulsun. Barış içinde terk ediyoruz." Ardından Atiaran korunun çıkışına doğru Covenant'ı izledi.

Açık vadiye ulaştıklarında kara bulutların kuzeyden gelip üzerlerine kümelendiklerini gördüler. Atiaran gergince göğe baktı, havayı kokladı; gelen yağmurla çılgına dönmüş gibiydi. Atiaran'ın tepkisiyle göğe yükselen yıldırım yüklü, yoğun bulut uğursuzluk habercisi gibi göründü. Atiaran yeniden kuzeye doğru patikayı izlemek üzere vadiden aşağı keskin bir iniş yapınca, Covenant ardından seslenerek koşturdu. "Sorun nedir?"

"Şerrin üstüne fenalıklar yağsın!" diye yanıtladı. "Sen de kokuyu almıyor musun? Diyar huzursuz."

"Yanlış olan nedir?"

"Bilmiyorum," diye öyle kısık sesle mırıldandı ki Atiaran'ı zorlukla işitebildi Covenant. "Havada bir gölge var. Ve bu yağmur... Ah, şu Diyarın başına gelenler!"

"Yağmurda yanlış olan ne var? Baharda yağmur yağmaz mı sizde?"

"Yağmur kuzeyden gelmez," diye omzunun üstünden cevapladı. "Diyarın baharı güneybatıdan yükselir. Hayır, bu yağmur doğrudan Kökreğen Tağ'dan geliyor. Asanın haksız sahibi Mağaracini gücünü deniyor; hissedebiliyorum. Çok geç kaldık."

Rüzgarın pençesine doğru adımlarını sıkılaştırdı ve Covenant da peşi sıra bastırdı. İlk yağmur damlaları alnına vurunca Covenant sordu: "Bu Asa gerçekten havayı denetleyebiliyor mu?"

"Eski Efendiler Asayı böyle kullanmamışlardı – Diyarı böyle kirletmeye gönülleri razı olmazdı. Lakin kim bilebilir böylesi bir gücün nelere kadir olabileceğini?"

Der demez fırtınanın darbesi tepelerinde patladı. Gök ikisinin ve korunmasız her canlının üzerine kırbacını şaklatıyor gibiydi. Rüzgar güneye doğru esip yağmuru kamçılıyordu. Çok geçmeden yamaçlar göğün şiddetiyle sırılsıklam olmuştu. Rüzgar ağaçları köklerinden söküyor, çimenleri dövüp havaya savuruyordu; fırtına tepelerden gün ışığını çalmış, toprağı olağanüstü bir geceye gömmüştü. Birkaç dakika içinde Atiaran ve Covenant sırılsıklam olmuş, neredeyse sel halindeki yağmurun içinde soluk soluğa kalmışlardı. Kara öfkeyle yüzleşerek yönlerini koruyorlar, ancak araziyi göremiyorlardı. Dik bayırlardan aşağı düşe kalka indiler, bellerine kadar gelen akıntıların içinden çaresizce ilerlediler, sık çalılıkların içinden paldır küldür yalpaladılar; yokluktan gelip amansızca yokluğa akan, can yakıcı bir Araf'tan, Cehennem çukurlarından boşalan bir akıntıymış gibi kopan rüzgara karşı güçlükle ilerlediler. Her şeye karşın Atiaran, hiçbir şeye aldırmayan bir kararlılıkla, dimdik ileri atıldı ve onu kaybetme korkusuyla Covenant topuklarının izinde hantal hantal ilerledi.

Fakat Covenant hızla yoruluyordu. Göğsünü sızlatan bir güç harcayarak Atiaran'a yetişti, omzundan kavradı ve kulağına bağırdı. "Dur! Durmamız gerek!"

"Hayır!" diye çığlık attı Atiaran. "Çok geç kaldık! Durmaya cesaret edemem!"

Atiaran'ın sesi rüzgarın ulumaları arasından güçlükle Covenant'a ulaşıyordu. Atiaran, Covenant'tan kurtulmaya çalıştı, ama Covenant onun cüppesine iyice yapışarak bağırdı. "Başka seçenek yok! Böyle gidersek ölürüz!" Yağmur acımasızca etraflarında çırpındı; Covenant bir an için neredeyse cüppeyi elinden kaçırıyordu. Kollarını Atiaran'ın beline doladı, Atiaran'ın alnından aşağı sular boşalan yüzünü kendine çekti. "Sığınak bulmalıyız!" diye bağırdı. "Durmalıyız!"

Yüzünde suya batmış, boğulmaktaymış gibi bir ifade vardı. "Asla! Zaman yok!" Atiaran hızla ağırlığını aktarıp kollarını savurarak Covenant'ın kavrayışından kurtuldu ve onu yere çaldı. Covenant kendine gelemeden Atiaran, onun sağ elini kavradı ve onu çimen ve çamurun içinden sürümeye, fırtınanın muhalefetiyle artık taşınmaz hale gelen bir yük gibi çekiştirmeye başladı. Covenant'ı öylesine çaresizce çekiştiriyordu ki Covenant birkaç metre gitmeden fırlayıp kendini ayakları üzerinde doğrultabildi.

Covenant dengesini bulmaya çalışırken Atiaran'ın ellerinden kayıp gitti ve Atiaran ondan uzaklaştı. "Lanet olsun, dur dedim!" diyerek Atiaran'ın ardından fırladı Covenant. Ama Atiaran Covenant'ın kendisini yakalama çabasını savuşturdu ve fırtınaya karşın düzensiz adımlarla ondan kaçmaya başladı.

Sendeleyerek takip etti Covenant. Dakikalar boyunca, Atiaran'ı yakalayabilmek için bir kırbaç misali bedenine inen yağmur altında kadının peşinden koşturdu. Lakin Atiaran'ın içindeki gizli bir güç ona Covenant'ın ayak uyduramayacağı bir hız veriyordu; çok geçmeden Covenant'ın adımları ağırlaştı. Sanki Covenant kopan bir dalganın dibinde koşmaya çalışıyormuş gibi yağmurda zorlukla ilerliyordu.

Birden tehlikeli biçimde savrulup çamura gömüldü, tepeden aşağı kaymaya başladı. Covenant yağmurun, çamurun arasından başını kaldırıp baktığında Atiaran'ın az önceki dokunuşuyla dehşete düşmüş gibi kaçıp kara fırtınanın içinde kaybolduğunu gördü.

Ayağa kalkmaya çabalayan Covenant kol gezen bulutlara doğru kükredi: "Cehennem azabı bu! Bana bunu yapamazsınız!"

Tam da gazabı doruğa ulaştığında, hiçbir uyarı olmaksızın yanında çok büyük beyaz bir ışık patlayıverdi. Sol elini bir yıldırım çarpmış gibi hissetti.

Patlama Covenant'ı sağındaki tepelerin üzerinden uçuruverdi. Sayamadığı dakikalar boyunca, patlamanın gücü ve elindeki alev alev acıyla afallamış biçimde uzandı. Nikah yüzüğü ateşe tutulmuş gibiydi. Ama haline bakabilecek kadar toparlandığında parmaklarının üzerinde bir yanma işareti göremedi ve çektiği acının kaynağını ararken acı uçup gitti.

Covenant kafasını salladı ve kendini oturur konuma getirdi. Etrafındaki hiçbir yerde bir patlama olduğuna dair bir iz yoktu. Uyuşmuştu, bir şeylerin değiştiğinin güç bela farkındaydı, ama neyin değiştiğini tanımlayamıyordu.

Acıyla doğruldu. Bir dakika sonra yirmi metre ötesinde yamaçta yatan Atiaran'ı fark etti. Şaşkınlıktan dengesini kaybetmiş gibiydi, ama temkinle, dengesini kurmaya yoğunlaşarak Atiaran'a doğru ilerledi. Atiaran göründüğü kadarıyla yara almamıştı, sırtüstü yatıyordu ve Covenant yaklaşırken sabit bakışlarla onu izliyordu. Covenant yanına ulaşınca hayretle sordu Atiaran: "Sen ne yaptın böyle?"

Atiaran'ın sesi Covenant'ın dikkatini toparlamasına yardımcı oldu. Dili dolaşmadan cevap verebildi: "Ben! Ben bir şey yapmadım ki – hiçbir şey."

Atiaran ağır ağır doğruldu. Covenant'ın önünde durarak kararsızca, ciddiyetle onu inceledi ve konuştu. "Bize bir şey yardım etti. Bak, fırtına azaldı. Ve rüzgar da yön değiştirdi – şimdi esmesi gereken yerden esiyor. Kökreğen Tağ artık bir tehdit yaratmıyor. Eğer bu senin işin değilse İnançsız, Hamdolsun Toprağa."

"Elbette benim işim değil," diye mırıldandı Covenant. "Havayı denetlemiyorum ya." Ses tonunda haşinlik yoktu Covenant'ın. Fırtınadaki değişimi fark edemeyişinden ötürü şaşırmıştı yalnızca.

Atiaran basit bir gerçeği dile getirmişti. Rüzgar yön değiştirip belirgin biçimde dinmişti. Yağmur durmadan yağıyordu, ama eski

gazabından iz kalmamıştı; şimdi yalnızca kesintisiz, güzel bir bahar yağmuruydu.

Covenant yeniden başını salladı. Garip bir biçimde bir şey anlayamaz haldeydi. Ancak Atiaran kibarca, "Gidelim mi?" deyince, Atiaran'ın sesinde gönülsüz bir saygının tınısını duydu. Gerçekten de Covenant'ın fırtınaya bir şey yaptığına inanıyor gibiydi.

"Olur," diye uyuşukça mırıldandı Covenant ve yine Atiaran'ı izleyerek ilerlemeye başladı.

Günün geri kalanında temiz yağmurun altında yürüdüler. Covenant'ın zihni halen donuktu ve her şeyi geçip içine ulaşabilen tek dış etkiler ıslaklık ve soğuktu. Günün çoğu farkına varmadan geçti, tek yaptığı soğuğa karşın sırılsıklam bir halde hiç durmadan yürümekti. Akşama doğru Atiaran bir Yoluğrağı bulunca şükredebilecek kadar kendini toparlamıştı ve kıyafetleri ışırçakılın yanında kururken, göremediği yaralanmalara karşı tüm bedenini dikkatle gözden geçirdi. Ama hala olan bitenden ötürü afallamış bir haldeydi. Fırtınanın gazabını değiştiren güç her neyse kendini de değiştirmişti, edindiği bu izlenimi bir türlü kafasından atamıyordu.

Sonraki gün berrak, kuru ve soğuk, ancak ihtişamla açıldı ve Atiaran'la Covenant yeni doğmuş bahar şafağıyla Yoluğrağını terk ettiler. Önceki günün zorluğunun ardından Covenant havadaki neşeli tazeliğin ve çimenlerdeki ıslaklığın pırıltısının, süpürgeotlarındaki parlaklığın ve hazinemeyvelerinden fışkıran tadın son derece farkındaydı. Etrafındaki Diyar onu sanki güzelliğini daha önce hiç fark etmemiş gibi etkiliyordu. Diyarın canlılığı acayip bir biçimde duyularına elle dokunulur bir şeymiş gibi geliyordu. Sanki ağaçlarda, çimenlerde, çiçeklerde baharın meyve verişini görebiliyor, şakıyan kuşların çağrısındaki heyecanı duyabiliyor, tomurcukların tazeliğini ve havanın temizliğini içine çekebiliyordu.

Derken Atiaran birden durdu ve çevresini kolaçan etti. Meltemi koklayarak etrafını araştırırken, nahoş bir şeyle karşılaşmış gibi kaygılı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Dikkatle kafasını sağa sola çevirdi, varlığından şüphelendiği bir tehdidin yerini belirlemek istiyor gibiydi.

Covenant da Atiaran'ı örnek aldı ve bunu yapar yapmaz ve içi tanıdık, korku verici bir duyguyla doldu. Havada gerçekten doğru olmayan, tekinsiz bir şeyleri sezebiliyordu. Hemen bulunduğu çevreden kaynaklanmıyordu –ağaçların, çimenlerin ve çiçeklerin bol yağmur sonrası kokuları olmaları gerektiği gibiydi– ama bu her neyse bu kokuların gerisinde sıkıntı verici, oraya ait olmayan, doğal olmayan bir şey gibi uzaklardan tütüyordu. Covenant içgüdüsel olarak bunun hastalık kokusu olduğunu anladı – kasten yayılmış bir salgın hastalığın kokusuydu bu.

Bir dakika sonra meltem yön değiştirdi; koku kayboldu. Ancak o hastalıklı koku algılarını keskinleştirmişti; çevresindeki canlılığı duyumsayışı bu karşıtlıkla güçlenmişti. Sezgilerinin bir anda sıçramasıyla, kendinde gerçekleşen veya kendisi için gerçekleşen değişimi kavrayıverdi. Bu onu tamamıyla hayrete gark etti; duyuları yeni bir boyut kazanmıştı. Çimene bakıyor ve tazeliğini kokluyordu – ve yeşilliğini, baharla canlanan yaşamını, diriliğini *görebiliyordu*. Yakınlardaki bir *alianthaya* gözleri kaydı ve içi neredeyse onu serseme çeviren bir güç ve sağlık hissiyle doldu.

Zihni bulandı, karanlıkta el yordamıyla ilerler gibiydi ve sonra birden etrafını çevreleyen sağlık, gözle görünür bir hal aldı. Sağlığı *görüyordu*, doğal diriliği ve canlılığı kokluyordu, baharın gerçek canlılığını ve neşesini duyuyordu. Diyardaki yaşamın ruhu görünür olmuş, *Sağlık* bir beden bulmuş gibi etrafında canlanmıştı. Hiçbir uyarı olmadan tamamen farklı bir evrene adım atmış gibiydi, büyülenmişti. Kendisine şaşkınlıktan kafası karışmış bir halde bakan Atiaran'ın bile, çektiği sıkıntılar, yorgunluk, acı ve gösterdiği azimden ötürü allak bullak halde olmasına karşın, gözle görünür biçimde sağlıklı olduğunu görüyordu. Cehennem aşkına diye geveledi, benim cüzzamım da bu derece aşikar mı Atiaran? O halde neden anlamıyor? Atiaran'ın bakışlarından gözlerini kaçırdı ve hem kendi gözlerini hem de Atiaran'ın gözlerini sınamak için bir yol bulma arayışına düştü. Bir dakika sonra bir tepenin üstünde bir Yaldızağacı gördü; sanki yanlış bir şey vardı bu ağaçta. Tanımlayabildiği, belirleyebildiği her açıdan ağaç normal, sağlıklı gibi duruyordu, yine de içten içe çürüdüğüne dair beklenmedik bir hüznün sancısını aktarıyordu Covenant'ın bakışlarına. Ağaca işaret ederek Atiaran'a ne gördüğünü sordu.

Atiaran durgunlaştı. "Ben bir *lillianrill* değilim, ama Yaldızağacının ölmek üzere olduğunu görebiliyorum. Bir afet vurmuş ağacın kalbini. Daha önce böyle ş yleri görmüyor muydun?"

Covenant olumsuz anlamda başını salladı.

"O halde senin geldiğin dünya nasıl yaşıyor?" Atiaran *sağlığın* kendisinin görünmez olduğu bir yerin varolma olasılığıyla dehşete düşmüş gibiydi.

Covenant soru karşısında omuz silkmekle yetindi. Atiaran'a meydan okumak, onun kendisinin içinde ne gördüğünü öğrenmek istiyordu. Ama sonra ona ne dediğini hatırladı. *Sen bana kapalısın.* Şimdi anlamıştı Atiaran'ın yorumunu ve bunu anlamak ona bir rahatlama hissi verdi. Kendi hastalığının gizliliğine el sürülmemişti ve güvendeydi. Tekrar kuzeye doğru işaret etti Covenant ve bir süre sonra Atiaran yola düşünce memnuniyetle onu izledi. Uzunca bir süre bu bolca sağlık görüntüsü içerisinde kendini kaybetti.

Ağır ağır öğleden sonra oldu, ardından da gün alacakaranlığa kaydı ve g ce çöktü. Bu zaman dek Covenant renklerin ve biçimlerin ardındaki sağlığı görmeye alışır oldu. İki kez daha burun delikleri bir yanlışlığın zor duyulan kokusunu çekti içlerine, ama Atiaran'ın kamp yapmaya karar kıldığı derenin yanında bunların kaynaklarını belirleyemedi. Kokunun kayboluşuyla huzurla uyuyabileceğini hissetti.

Ancak nasıl olduysa uykusunda gördüğü şen bir ruhsal sağlık ve güzellik düşü, ruhların bedenlerini fırlatıp kendilerinin çirkin, çürümüş ve küçümsemeyle dolu olduklarını gösterdikleri bir kabusa dönüştü. Uyandığına minnettardı; bir aynanın yardımı olmadan tıraş olma riskini alabilecek kadar minnettar.

Altıncı gün, havadaki yanlışlık kokusu kalıcı oldu ve Atiaran'la Covenant tepeler boyunca kuzeye yol alırlarken daha da güçlendi. Sabahın ortasında kısa bir bahar yağmuru kıyafetlerini ıslattı, ama havadan kokuyu temizlemedi. Bu koku Covenant'ın içini sıkıyor, kaygılarını arttırıp öyle bir keskinleştiriyordu ki kaygıları kalbine dayalı soğuk bir hançer oluyordu.

Yine de kokunun yerini belirleyemiyor, onu tanımlayamıyordu. Çimenlerin, eğreltiotlarının ve *alianthaların* kokularının ge-

risinde, o muazzam canlı tepelerin gerisinde, burun deliklerinin koku alma mesafesinin hemen ötesinden gelen çürüyen bir cesedin kötü kokusu gibi Covenant'ın içinde katmerleniyor da katmerleniyordu.

En sonunda dayanamayacak hale geldi ve Atiaran'ın hizasına yanaşıp sordu: "Sen de kokuyu alıyor musun?"

Ona bakmadan, ağır bir biçimde yanıtladı Atiaran. "Evet, İnançsız. Alıyorum. Ne anlama geldiğini de biliyorum."

"Peki ne anlama geliyor?"

"Bu, bizim tehlikeye doğru yol aldığımızı gösteriyor. Zaten bunun beklemiyor muydun?"

Lanet olasıca, yanlış anladın, diye düşünerek sorusunu başka bir cümleyle sordu Covenant. "İyi de nereden geliyor? Kaynağı nedir?"

"Nasıl bilebilirim?" diye terslendi Atiaran. "Ben bir kahin değilim."

Öfkeyle tartışmaya niyetlenirken kendine güçlükle hakim oldu Covenant. "O halde bu *ne*?"

"Bu, cinayet kokusu," diye sıkıntılı biçimde yanıtladı Atiaran ve ondan kurtulmak için adımlarını hızlandırdı. Unutmamı bekleme, der gibiydi Atiaran'ın ona dönük sırtı. Covenant öfkeyle tüterek Atiaran'ın arkasından paldır küldür ilerledi. Soğuk bir kaygı kalbine daha da yakınlaştı.

Vakit öğleyi geçtikten sonra, yanlışlığın kokusu neredeyse her bir adımda daha da keskinleşiyordu. İrkilerek gözleri tepeleri aşağı yukarı dolandı, sanki her an kokunun kaynağı ile karşılaşmayı bekliyor gibiydi. Sürekli duyduğu koku burnunun direğini kırıyordu. Ancak gözüne farklı bir şey çarpmıyordu – Atiaran'ın çizdiği dolambaçlı yolun, sağlıklı ağaçlar, sık çalılar, çiçekler ve yemyeşil çimenlerle Toprağın baharının kendini teşhir edişinin ve havada kötü bir şeylerin yoğunlaştığı tehdidinin haricinde hiçbir şey. Şiddetli bir tehditti bu ve Covenant belli belirsiz hissediyordu ki bu kokunun kaynağı artık her neyse, bakıp ağlamaya değer bir şeydi.

Bu duyunun yarattığı duygular bir süreliğine giderek arttı. Ancak Atiaran'ın sırtındaki ani bir gerilme, Atiaran ona dur diye bağırmadan önce Covenant'ı kendini hazırlaması için uyardı. Az önce Atiaran yolun ilerisindeki oyuğu göz ucuyla görebilecek kadar bir tümseğin yanından dönmüştü. Hafifçe çömelmiş, oyuğun içine dikkatle bakarken, bir an için donakaldı Atiaran. Sonra tepeden aşağı koşturmaya başladı.

Covenant da hemen onu izledi. Üç adımda Atiaran'ın durduğu noktaya vardı. Önünde, oyuğun dibinde, ormandaki geniş açıklığın ortasında bir nehir adacığı gibi yalnız bir koru duruyordu. Yanlış bir şey göremiyordu. Ancak koklama duyuları ona hızlı hızlı bir şeyler anlatıyordu ve Atiaran doğrudan koruya doğru atılmıştı. Peşine hızlı bir koşu da Covenant tutturdu.

Ağaçların tam doğu yanında durdu Atiaran. Hummaya tutulmuş gibi titreyerek etrafına korku ve nefretle bakındı; sanki koruya girmek istiyor, ama o cesareti bulamıyor gibiydi. Sonra dehşet içinde çığlık attı. "Uğrakkolcusu? *Melenkurion!* Ah, Yediler Aşkına, nasıl bir kötülük bu!"

Covenant onun yanına ulaştığında, Atiaran ağaçlara doğru sessiz bir çığlıkla bakıyordu. Ellerini ağzının üstünde kenetleşmişti ve omuzları titriyordu.

Koruya bakar bakmaz içine doğru uzanan bir yol gördü Covenant. Düşünmeden ilerleyip, ağaçların arasına daldı. Beş adımda daha önce gördüğü Yoluğraklarına benzer açıklık bir mekana vardı. Bu oda yuvarlak biçimliydi, ama aynı ağaçtan duvarlara, dallarla örülü çatıya, yataklara ve raflara sahipti.

Ne var ki duvarlara kan sıçramıştı ve odanın ortasında bir şekil yatıyordu.

Yerdeki şeklin insan olmadığını gören Covenant'ın birden nefesi tutuldu. Dış hatları hemen hemen insana benziyordu, ancak gövdesi aşırı uzundu ve kolları ve bacakları eşit uzunlukta ve kısaydı. Bu, yaratığın hem dik durabildiğine hem de elleri ve ayakları üzerinde koşabildiğine işaret ediyor gibiydi. Ama yüzü Covenant'a tamamen yabancıydı. Uzun, esnek bir boyun üstünde hiçbir tüy olmayan başı bedene bağlıyordu; her iki yanda kafatasının tepesine yakın bir yere iki sivri kulak oturmuştu; ağzı nere-

deyse yalnızca bir yarık kadar ince duruyordu etin üzerinde. Ve yüzün üzerinde hiç göz yoktu. Kalın, etli bir zarla çevrili iki tane açık burun deliği yüzün ortasını kaplıyordu. Kafanın üzerinde başka bir şey yoktu.

Yaratığın göğsünün ortasına gömülmüş, onu yere sabitleyen uzun, demir bir çivi vardı.

Oda şiddetin kokusuyla o kadar kötü biçimde dolmuştu ki çektiği birkaç nefesle Covenant boğulacak hale geldi. Kaçmak istiyordu. O bir cüzzamlıydı; ölü şeyler bile onun için tehlikeliydi. Fakat kapıldığı izlenimi tam anlamıyla çözmeye çalışıyordu ve kaçmamak için direndi. Yaratığı görünce ilk düşüncesi Diyarın iğrenç bir şeyden kurtulduğu yönündeydi. Ancak metanetini topladıkça, gözleri ve burnu hatasını düzeltti. Duyularına saldıran yanılışlık, öldürme eyleminden –çividen– geliyordu, yaratıktan değil. Yaratığın etinde mahvolmuş bir sağlığın tınısı vardı; yaratık doğaldı, doğruydu – Diyardaki yaşamın uyumlu bir parçasıydı.

Suçun kötü kokusuyla midesi ağzına gelen Covenant dönüp kaçtı.

Gün ışığına çıktığında Atiaran'ın daha şimdiden kuzeye ilerlediğini, neredeyse oyuktan dışarı çıkmakta olduğunu gördü. Onun peşinden koşturması için kimsenin dürtmesine gerek yoktu; kutsallığı bozulmuş Yoluğrağı ile arasına mümkün olduğunca çok mesafe koyabilmeyi sızlanan kemikleri dahi arzu ediyordu. Covenant topuklarına geçmeye çalışan dişler varmış gibi aceleyle Atiaran'a doğru seğirtti.

Günün geri kalanı boyunca, bu mekanla arasına fersahlar koyduğundan ötürü avuntu duydu. Onlar hızla ilerlerken doğal olmayan kokunun keskinliği ağır ağır körleşti. Ama belli bir seviyenin altına düşmedi. Yorgunluk ve karanlık yüzünden gece durmak zorunda kaldıklarında, Covenant hala önlerindeki bir sıkıntın varlığını hissediyordu – Uğrakkolcusunun katili tiksindirici biçimde onların kuzeyinde ilerliyordu. Atiaran da Covenant'ın kanaatini paylaşıyor gibiydi; Covenant'a taşıdığı bıçağı nasıl kullanması gerektiğini bilip bilmediğini sordu.

Baktı ki uykusu kaçıyor, kendisini zorlayarak sordu Covenant: "Şey gerekmez miydi, onu gömmemiz?"

Alçak sesle, ışırçakılın loş ışığı karşısında gölgelere bulanmış yatağının üzerinden yanıtladı Atiaran, "Bizim müdahalemizden dolayı pek minnettarlık duymayacaklardır. Uğrakkolcuları cesetle ilgilenirler. Ancak bir korku düştü içime, bunun yüzünden Efendilerle olan bağlarını koparabilirler de."

Bu düşünce Covenant'a anlayamadığı bir ürperti verdi ve onunla alay eden, buz gibi yıldızlar altında gecenin yarısını uykusuz geçirdi.

Söken şafağın beraberinde getirdiği yegane farklılık, erzaklarının iyiden iyiye azalmasıydı. Atiaran önceki gün bir Yoluğrağında erzaklarını yenilemeyi tasarlıyordu, o yüzden şimdi hiç pınarşarabı kalmamıştı, ekmekle katık da azdı. Yine de aç kalma tehlikeleri yoktu – hazinemeyveleri yol boyunca bol bol bulunuyordu. Ancak dondurucu ve rahatlık vermeyen geceden sonra onları kendilerine getirecek sıcak bir aş olmadan güne başlamak zorunda kalmışlardı. Dahası Uğrakkolcusunun katiliyle aynı yönde ilerlemek zorundaydılar. Covenant işlenen bu cinayetin kastının bilhassa kendisine göz dağı vermek olduğunu düşünmeye başlamıştı. Buna sinirlenerek kendini kaybettiğini, şafağın ışıkları altında öfkeyle ayaklarını vura vura ilerlediğini fark etti. Birkaç gün içinde ilk kez, kendine Salya ve Habis Efendi hakkında düşünmek için izin verdi. İkisinin de bir Uğrakkolcusunu öldürebileceğini biliyordu, hatta gereksizce bu cinayeti işleyebilirlerdi. Hem en azından Garazkar kolaylıkla yerini biliyor olabilirdi.

Ne var ki gün başka bir aksilik olmadan geçti. Havadaki bunaltıcı, daimi sıkıntı artmadı ve bolca *aliantha* buldular. Fersahlar tükendikçe Covenant'ın öfkesi keskinliğini yitirdi. Etrafındaki sağlığı tefekküre daldı; hiç azalmayan bir hayretle ağaçlara, her yere hakim meşelere ve ağırbaşlı karaağaçlara, Yaldızağacının huzur verici örtüsüne, mimozaların ince işlemelerine, dinç akasya fidanlarına baktı. Ve de tepelerin batı ovalarına yaslanmış uyku dolu kafalar gibi dingin, yaşlı hatlarına. Göğe tırmanan fidanlar ve Diyarın sakin kayaları, hepsi yürüyüşüne hem yeni bir hız hem de yeni duraklamalar katıyordu. Bunun aksine, ölümün iz bırakan dışkısı tepelerin engin ve bol canlılığının yanında hem anlamsız ve önemsiz, hem de bir çocuğa uygulanmış bir zulüm gibi alçakça geliyordu.

Ertesi sabah Atiaran biraz doğuya doğru saparak rotalarını değiştirdi; böylece o ve Covenant tepelerin kalbinden uzaklaştılar. Dolambaçlı bir yol tutturup tepelerin arasından kuzeye dolanan vadileri izlediler. Ve güneş doğu yamaçlarını gölgeye boğacak kadar alçaldığında yolcular Yükselen Ağaçköy'ün görüntüsü ile karşılaştılar.

Yaklaştıkça Covenant ağaçköyü rahatça inceleyebilecek daha iyi bir görüş açısı yakaladı. Ağacın neredeyse yüz yirmi metre yüksek ve tabanda en az dokuz on metre geniş olduğunu hesapladı. Yerden on dört, on beş metre yükselene dek ağacın gövdesinde dallar yoktu, sonra bir anda geniş ana dallar saptan ayrılıp yatay olarak yayılıyor, düzlenmiş uçlarıyla yarı oval bir biçimin dış hatlarını oluşturuyordu. Tüm ağaç o kadar sıkı, o kadar dallı budaklı ve yapraklıydı ki köyün büyük bölümü bunların içinde saklı kalıyordu; ama Covenant dalların ve gövdenin arasından birkaç merdiven seçebiliyordu ve ağacın ana dalları üzerinde sıkı kümeler halindeki konutları seçer gibi oldu. Bitki örtüsü arasında insanlar hareket ediyorlarsa bile, o kadar iyi gizlenmişlerdi ki onları fark edemiyordu.

"Bu, Yükselen Ağaçköy," dedi Atiaran, "Mithil Taşaltı nasıl *rhadhamaerller* için bir evse, burası da *lillianrill* halkı için bir ev. Buraya bir kere, İlim Meclisi'nden dönüşüm sırasında uğramıştım. Ağaçköylüler alımlı bir halktır, ama onların ağaçilminden hiç anlamıyorum. Bize kalacak yer ve yemek vereceklerdir, belki yardım da ederler. 'Doğruluk için *rhadhamaerle*, nasihat için *lillianrille* git,' derler. Nasihate acilen ihtiyacım var. Gel."

Atiaran Covenant'ı açıklıktan, heyula gibi ağacın zeminine dek ilerletti. Kalın kabuklu ağaç gövdesinin etrafından kuzeybatı kıvrımına geçmek zorunda kaldılar ve orada içi oyuk köke giden doğal bir açıklık buldular. Boşluk çok derin değildi; yalnızca sarmal bir merdiven işgal ediyordu içini. İlk kalın ana ağaç dalının üstünde, yukarı giden merdivenlerin devam ettiği bir başka açıklık vardı.

Bu görüntü Covenant'a Kevin'in Rasatgahı'ndaki çetin sınavı sırasında neredeyse unuttuğu yükseklik korkusunu hatırlattı. O merdivenleri çıkmak zorunda kalmak istemiyordu.

Ancak tırmanmak zorunda kalmayacak gibi görünüyordu. Gövdeye açılan açıklık ağır bir tahta kapıyla kapanmıştı ve ortalıkta bunu açacak kimse görünmüyordu. Aslında tüm bu yer bir yerleşim yerine göre aşırı sessiz ve karanlık duruyordu. Alacakaranlık çökmek üzereydi, ama tepede asılı gölgelerin arasından hiçbir evin hafif pırıltısı süzülmüyor ve aileler arasında günbatımının yaklaştığına dair bağırtılar yükselip sessizliği bölmüyordu.

Covenant Atiaran'a baktı ve onun da kafasının karıştığını gördü. Atiaran kapının üstüne ellerini koyarak "Bu, hayra alamet değil Thomas Covenant," dedi. "Buraya en son geldiğimde, açıklıkta çocuklar oynar, merdivenlerde insanlar dolanırdı ve girişte de bir kapı yoktu. Yanlış giden bir şeyler var. Buna rağmen büyük bir kötülük hissetmiyorum. Yol boyunca hissettiğimizden daha fazla bir fenalık yok burada."

Kapıdan uzaklaşarak ellerini göğe açtı ve seslendi, "Selam olsun Yükselen Ağaçköy! Ey Diyarın halkı, bizler yolcuyuz. Yolumuz uzun – istikbalimiz karanlık! Neler oldu size?" Bir yanıt gelmeyince, can sıkıntısıyla devam etti Atiaran. "Buraya daha önce de geldim! O günlerde Diyarda ağaçköylü konukseverliğinin dengi olmaz derlerdi! Bu mudur Diyara dostluğunuz?"

Birden arkalarından hafif bir yere atlama sesi geldi. Hızla döndüklerinde, kendilerini ellerinde düzgün yontulmuş tahta bıçaklar taşıyan yedi sekiz adamla çevrili buldular. Atiaran ve Covenant, içgüdüsel olarak gerilediler. Adamlar yaklaşırken içlerinden biri konuştu, "Dostluğun anlamı zamanla değişiyor. Karanlığı gördük, kara haberler aldık. Yabancılar kim, önce ondan emin olacağız."

Konuşan adamın ellerinde bir meşale parıldadı. Parıltının arasından Covenant ağaçköylüleri ilk kez daha açık gördü. Hepsi uzun, ince ve kıvraktı, gözleri renkli ve sarışındılar. Ormanlık arazinin rengindeki pelerinlere bürünmüşlerdi, kıyafetlerinin kumaşı dallara takılmayı engellemek için kollarına ve bacaklarına yapışık gibiydi. Her bir adam meşale ışığı altında donuk donuk parlayan cilalanmış sivri uçlu, tahtadan bıçaklar tutuyordu.

Covenant ne yapacağını bilemez haldeydi, ama Atiaran cüppesini etrafında toplayıp sert ve mağrur bir edayla karşılık verdi. "O halde emin olun. Ben Mithil Taşaltı'ndan Trell eşi Atiaran. Bu ise Efendilere ulak İnançsız Thomas Covenant. Dostça niyetlerle ve

yardıma ihtiyacımız olduğundan geldik. Yabancıları esir etme adetiniz olduğunu bilmiyordum."

Meşaleyi tutan adam, ileri doğru bir iki adım attı ve ciddiyetle eğildi. "Emin olduktan sonra sizden af dileyeceğiz. O zamana dek benimle beraber sorgulanacağınız yere gelmelisiniz. Garip alametler gördük, gittikçe de daha fazlasını görüyoruz." Covenant'a doğru başını eğdi. "Ne güvenle ne de şüpheyle yanlış adım atamayız. Bana eşlik eder misiniz?"

"Pekala" diye iç geçirdi Atiaran. "Ancak Mithil Taşaltı'nda böyle karşılanmazdınız."

Adam yanıtladı, "Taşaltılılar bizim tedbirlerimizi hor görmeden önce hele bir bizim sıkıntılarımızı tatsınlar. Şimdi peşime düşün." Kapıyı açmak üzere ilerledi.

Bu buyrukla Covenant duraksadı. Karanlığa gömülü, upuzun bir ağacın çevresinden tırmanmaya hazır değildi. Ortaklık aydınlık olsa, önünü rahatça görebilse bile, kötü bir fikir olurdu bu, ama şimdi, karanlıkta bu riski alma karşısında nabzı, alnını bir çekiçle döver gibi atıyordu. Atiaran'dan uzaklaşıp bastıramadığı bir titremeyle "Boşver gitsin," dedi.

Covenant daha bir tepki bile veremeden, iki adam kollarından yakaladı. Kolunu büküp kurtulmaya çalıştı, ama onu bırakmadılar ve Covenant'ın ellerini meşalenin ışığına kaldırdılar. Tam bir dakika boyunca Ağaçköylüler bir gulyabaniye bakar gibi, Covenant'ın ellerine – sol elindeki yüzüğe ve sağ elindeki yara izine – bakakaldılar. Derken meşaleli adam kızgınlıkla söylendi, "Getirin onu."

"Hayır!" diye Covenant yaygarayı bastı. "Anlamıyorsunuz, yükseklerde duramam. Düşerim be." Onu kapıya doğru sürükleyerek getirdiklerinde, feryat etti. "Cehennem azabı mısınız? Beni öldürmeye mi çalışıyorsunuz?"

Onu tutsak edenler bir an için durdular. Bir sürü bağrışma duydu, ama panik içinde olduğundan ne söylendiğini anlayamadı. Sonra önder kişi konuştu, "Eğer iyi tırmanamıyorsan, biz de tırmandırmayız."

Bunun hemen ardından, bir urganın ucu Covenant'ın yanında düştü. Hemen iki kişi daha yetişip iple Covenant'ın bileklerini

bağladılar. Daha ne olduğunu bile anlayamadan, urgan yaylanıp, gerildi. Covenant içi çaresizlikle dolu bir çuval gibi göğe çekiliyordu.

Atiaran'dan itiraz eder bir bağırtı işitir gibi oldu, ama emin olamadı. Cehennemde yanasıcalar! diye sessizce içinden bağırırken, zorlamaya karşı omuzlarını gerdi ve vahşice karanlığın içine baktı. İpi çeken kimse göremiyordu –meşalenin son parıltısıyla ip boşluğa uzanır gibi gözükmüştü– ve bu da Covenant'ın korkusunu iki katına çıkarıyordu.

Derken altındaki ışık kayboldu.

Bir an sonra, yapraklarını alçak sesli hışırtısı ona ilk dalların seviyesine ulaştığını bildirdi. Ağacın sarmal merdiveninin üst açıklığından süzülen sarı ışığı gördü. Ama urgan onu köyün yüksekle-rine doğru yukarı çekmeye devam etti.

Kendi hareketleri yüzünden hafifçe sallanmaya başladı, bu yüzden düzensiz aralıklarla yapraklara sürtünüyordu. Bunun dışında ağaca neredeyse hiç değmiyordu. Hiçbir ışık görmüyor, hiçbir ses duymuyordu; büyük dalların derin kara ağırlıkları dümdüz yanından geçiyordu, sanki gökte sürükleniyordu.

Az sonra her iki omzu da keskin bir acıyla sızlamaya başladı ve kolları uyuştu. Yukarı uzanmış kafasıyla, ışıksız bir dehşete doğru hayretle bakındı ve sanki boğuluyormuş gibi inildedi. "Hangi cehenneme düştüm! Ahh!"

Ardından hiçbir uyarı olmadan hareketler kesildi. Dengesini toplayamadan bir meşale alevlendi ve Covenant kendini büyük bir dalın üstünde duran üç adamla aynı hizada buldu. Aniden parlayan bu ışığın içinde beliren üç adam onu tutsak eden adamlara çok benziyorlardı, ama bir tanesinin başının üstünde yapraklardan bir taç vardı. Diğer ikisi bir an için Covenant'ı incelediler, sonra da uzanıp gömleğinden yakalayarak ağaca çektiler. Sert ağaç dalına ayağı değer değmez, urgan gevşedi ve Covenant kollarını aşağı indirebildi.

Bilekleri hala birbirine bağlıydı, ama adamlardan birini yakalayıp büyük ağaç dalından düşmekten korunmaya çalıştı. Kolları ölmüştü; onları hareket ettiremiyordu. Karanlıksa, aç bir canavar gibi uzanıyordu altında. Korkuyla soluğunu tutarak, onu kurtar-

maları için adamlara doğru atıldı. Adamlar, Covenant'ı kabaca yakaladılar. Covenant kalkmayı reddediyordu, adamları büyük daldan aşağı gövdedeki geniş bir aralığa gelene kadar onu taşımaya ve sürüklemeye zorladı. Ağacın merkezindeki bu yer geniş bir oda yaratacak şekilde oyulmuştu ve rahatlamayla ürperen Covenant olanca ağırlığıyla zemine yapıştı.

Kısa süre sonra etrafında bir faaliyet dalgası yükseldi. Covenant umursamadı bile; gözlerini kapatarak zeminin katı durağanlığına ve elleriyle kollarına geri dönen kanın verdiği acıya yoğunlaştı. Yaraları çarmıha gerilmiş gibi acıyordu, ama dişlerini sıkıp sessizce acıya dayandı. Çok geçmeden elleri karıncalanıyordu ve parmakları kalınlaşmış, ısınmış gibiydi. Ellerini esnetip bir pençe biçiminde kıvırdı. Sövüp sayarak kalbinin çılgın ritmine eşlik etti. Cehennem azabı bu. Tam anlamıyla cehennem...

Covenant gözlerini açtı.

Ağaç gövdesinin sayısız iç içe geçmiş halkalarının ortasında, cilalanmış tahta zeminin üzerinde yatıyordu. Ağacın yaşını gösteren halkaları yüzünden odanın kalanı Covenant'ın üzerine, sanki bir hedef tahtasının üzerine uzanmış gibi odaklanıyordu. Ne tuhaf, kollarını hissedemiyordu, ama onları kendini oturur konuma getirmek için zorladı. Sonra ellerine baktı. Bilekleri urganın kestiği yerlerden soyulmuştu, fakat kanamıyordu.

Orospu çocukları!

Kafasını kaldırdı ve ters ters etrafına bakındı.

Oda yaklaşık beş altı metre genişliğindeydi ve gövdenin içini tamamen kaplıyor gibiydi. Tek açıklık, Covenant'ın tökezleyerek içeri girdiği açıklık gibiydi ve dışarıdaki karanlığı görebiliyordu; ama oda duvarlara yerleştirilmiş meşalelerle pırıl pırıl aydınlanmıştı. Bu meşaleler duman vermeden yanıyorlardı ve hiç tükenmiyor gibiydiler. Cilalanmış duvarlar parlatılmış gibi ışığı yansıtıyorlardı, ama zeminin çok üstündeki tavan el değmemiş, işlenmemiş ağaçtandı.

Oyukta beş tane ağaçköylü Covenant'ın çevresinde ayakta duruyorlardı – yapraktan taç giyen kişi de dahil üç adam ve iki kadın. Tümü bedenlerine yapışan benzer pelerinlere bürünmüşlerdi, ancak pelerinlerin renkleri farklıydı. Hepsi Covenant'tan u-

zundu. Bu fiziksel görünümleri tehditkar bir hava yaratıyor olsa da, Covenant aldırmadı, ağır ağır ayağa kalktı ve doğrulurken omuzlarından dengini indirdi.

Bir dakika sonra, aşağıda Covenant'ı esir alanlara önderlik eden adam odaya peşinde Atiaran ile girdi. Atiaran yara almamış görünüyordu, ancak bitkindi ve içi kararmıştı, sanki tırmanış ve güvensizlik gücünü çekmiş gibiydi. Covenant'ı görünce Atiaran onun yanında yerini almak üzere ilerledi.

Kadınlardan biri, "Soranal, yalnızca iki kişi mi?" dedi.

"Evet," diye yanıtladı Atiaran'ın bekçisi. "Onları izledik, güneydeki açıklığı aşarlarken başkaları yoktu yanlarında. Gözcülerimiz de tepelerde başka yabancıların varlığını bildirmedi."

"Gözcüler?" diye sordu Atiaran. "Diyarın halkı arasında gözcülere gerek olduğunu bilmiyordum."

Kadın, ileri doğru bir adım attı ve yanıtladı. "Trell eşi Atiaran, yeni çağda Diyara dönüşümüzden beri Mithil Taşaltı halkı tarafımızca bilinir. Aramızda da buraya ziyaretinizi hatırlayanlar var. Dostlarını ve dostluğun değerini bilenlerdeniz."

"O halde nasıl oldu da böyle bir davranışı hak ettik?" diye yanıt istedi Atiaran. "Dost bulmaya geldik."

Kadın Atiaran'ın sorusuna doğrudan yanıt vermedi. "Hepimiz Diyarın halkı olduğumuzdan ve içinde bulunduğumuz tehlike hepimizin tehlikesi olduğundan, kabalığımızın acısını eylemlerimizi açıklayarak azaltmayı deneyeceğim. Bu ağaçgöbeğinde toplanmış bizler, halkımızın önderleri, Yükselen Ağaçköy'ün Reisleriyiz. Ben Annamar kızı Llaura'yım. Burada ayrıca," diyerek her birine başı ile işaret etti – "Mournil kızı Omournil'in, Thiller oğlu Soranal'ın, Mill oğlu Padrias'ın, Veinnin oğlu Maliner'in ve *lillianrill* ilminin Çerağbanı Baradakas'ın huzurundasınız." Bu sonuncusu yapraktan tacı takan adamdı. "Güvenmeme kararını verdik, nedenlerimizi söyleyeceğiz."

"Görüyorum ki sabırsızsınız," dedi Llaura; belli ki çektiği acılar kadını kabalaştırmıştı. "Peki, sizi Kökreğen Tağ'dan zaman zaman üstümüze esen felaket rüzgarının tüm öyküsüyle yormayacağım. Öfkeli fırtınaları tarif etmeyecek, ya da ağaçköyümüzün tepesinde ölen üç kanatlı kuşun bedenini göstermeyeceğim, veya kulakları-

mıza ulaşan cinayet söylentilerinin doğruluğunu tartışmayacağım. Yediler Aşkına! Hiddetli şarkılar okumak lazım – ama onları şimdi okumayacağım. Size şunu söyleyeceğim: Boz Katilin tüm hizmetkarları ölmedi. İnanıyoruz ki bir Sapık aramızda."

Covenant hızla etrafına bakındı, bu adın içinde bir tehlikenin emaresi gizliydi sanki, belanın kaynağını bulamaya çalıştı. Bir an için tartışılan konuyu tam olarak idrak edemedi. Ama Llaura'nın sözleri karşısında Atiaran'ın nasıl sertleştiğini fark etti – Atiaran'ın çenesinin köşesinde beliren düğümlenmiş kasları gördü, hiçbir şey demese de Atiaran'ın içinde yükselen korkuyu hissetti – ve anladı. Ağaçköylüler onun ve Atiaran'ın Sapıklar olabileceğinden korkuyorlardı.

Hiç düşünmeden kızgınlıkla söylendi. "Bu saçmalık."

Reisler ona aldırış etmediler. Kısa bir aradan sonra, Soranal Llauara'nın yerine konuşmaya devam etti. "İki gün önce, öğleden sonra güneş tepelerdeyken, halkımız zanaatları ve işleriyle meşgulken ve çocuklar Ağacın üst dallarında oynarken, Yükselen Ağaçköy'e bir yabancı geldi. İki gün önce, Gökgürültüsü Dağı'ndan gelen son kötü bulut aniden dağılmış ve iyiye dönmüştü – ve işte o gün yabancı geldiğinde, ne olduğunu bilmediğimiz bir savaşın Diyar için kazanıldığını düşünürken, yüreklerimiz minnet doluydu. Bir taşaltlı kisvesine bürünmüştü ve adının Jehannum olduğunu söyledi. Diyarın neşesi olan konukseverlikle karşıladık onu. Çocuklar ağlamaya başlayıp korkuya kapılarak alışmadığımız bir biçimde yabancıdan kaçındılarsa da, biz ondan şüphelenmek için bir neden göremedik. Eyvahlar olsun bize – meğer çocuklar bile gerçeği büyüklerden önce görmüşler.

"Dilinin ucunda kara imalar ve kinle aramıza karışıp zanaatlarımız ve törelerimizle sinsice alay etti. Ve biz de ona karşılık veremedik. Barış Yeminini hatırladık ve bir gün boyunca bir şey yapmadık.

"O zaman içinde Jehannum'un imaları apaçık kıyamet tellallığına dönüştü. Böylece en sonunda onu ağaçgöbeği odasına ve Reislerin toplantısına çağırdık. Karşımıza geçip pişkin pişkin Diyara sövgüler yağdırdı. Sonra gözlerimiz daha derini gördü ve onu *lomillialor* sınavına sokmaya karar verdik.

"Yüce Ağacı, *lomillialoru* bilirsin değil mi, Atiaran?" diye ilk defa konuştu Baradakas. "*Rhadhaemerlerin orcresti* ile benzeşirler. Yasa Asasının kendisinin yapıldığı Tek Ağacın tohumundandır."

"Ancak sınavı yapmaya hiç fırsatımız olmadı," diye Soranal devam etti. "Jehannum Yüce Ağacı görünce elimizden fırlayıp kaçtı. Peşine düştük, ama bizi şaşırtmıştı –böylesi kötülüklere karşı hazırlıksız, fazlasıyla barışçıldık– ve Jehannum'un hızı hepimizi geçiyordu. Bizi atlattı ve doğuya doğru yola koyuldu."

Konuşmasına son verirken iç geçirdi Soranal, "O günden bu yana geçen bir gün içinde, Diyarın nasıl savunulacağını yeniden öğrenmeye koyulduk."

Atiaran, yaklaşık bir dakika sonra ağır ağır konuştu, "Sizi anlıyorum. Kızgınlığımı bağışlayın – telaşa kapılıp cehalete düştüm. Ama şimdi açıkça görüyorsunuzdur ki Boz Katil'in dostları değiliz."

"Sende pek çok şey görüyoruz, Trell eşi Atiaran," dedi Llaura, gözleri Taşaltlı'nın üzerine ısrarla sabitlenmişti. "Pek çok keder ve pek çok cesaret birikmiş içinde. Ama yoldaşın bize kapalı. Bu Thomas Covenant'ı hapsetmemiz gerekebilir."

"*Melenkurion!*" diye bağırdı Atiaran. "Cüret bile etmeyin! Bilmiyor musunuz? Ona bakmadınız mı?"

Bununla beraber Reisler arasında rahatlama dolu bir mırıldanma sökün etti, mırıldanmalar gerginliklerini vurguluyordu. Atiaran'a doğru ilerleyen Soranal, avucu ileri bakacak şekilde bir hoş geldin selamıyla sağ elini uzattı ve "Baktık – baktık ve duyduk," dedi. "Sana güveniyoruz, Trell eşi Atiaran. Yoldaşının canını kurtarmak için hiçbir Sapığın ağzına alamayacağı bir ismi andın." Atiaran'ı kolundan tuttu ve onu Covenant'tan uzağa, odanın dışına çekti.

Yanında Atiaran olmayınca Covenant bir anda kendisini sergileniyormuş gibi, savunmasız hissetti. İlk defa Atiaran'ın desteğine değilse de varlığına, kılavuzluğuna ne kadar bel bağladığının farkına vardı. Ancak edilgen biçimde tehditleri dinleyecek bir havada değildi. Ayaklarının üzerinde dengesini kurup herhangi bir yönde hareket etmeye hazır hale geldi ve gözleri odanın parıldayan duvarlarından ona bakıp duran yüzlerin arasında hızla dolandı.

"Jehannum pek çok şeyi önceden bildirdi," dedi Llaura, "ama bir tanesini sana da söylemek gerek. Dedi ki Yarımelli Berek'e benzer muazzam bir kötülük güneyden çıkıp bize yakın tepeleri kat ediyor. Ve burada –" diyerek kolunu Covenant'a doğru uzattı; sesi konuşurken sertleşiyordu. "Burada ise Diyara tamamen yabancı biri var – sağ elinin yarısı parmaksız ve sol elinde de beyaz altından bir yüzük taşıyor. Şüphesiz ki Efendilere mesaj taşıyor – kıyamet mesajları!"

Atiaran, yalvarırcasına konuştu. "Hemen yargılamaya kalkışmayın. Yemininizi hatırlayın. Sizler Efendiler değilsiniz. Ve bu kasvetli sözcükler kehanet oldukları kadar uyarı da olabilir. Bir Sapığın sözüne mi güveneceksiniz?"

Baradakas hafifçe omuz silkti. "Yargıladığımız mesaj değil. Bizim sınavımız mesajı taşıyan adama olacaktır." Arkasına uzanarak bir metre uzunluğunda, üstündeki tüm kabuk soyulmuş düzgün tahta bir değnek aldı. Değneği tam ortasından nezaketle, hürmetle tutuyordu. "Bu *lomillialor*." İsmi söylerken, ağacın temizlenmiş damarları çiğle ıslanmış gibi parıldadı.

Lanet olasıca, bu da ne? diye düşünerek Covenant kendini başına geleceklere hazırlamaya çalıştı.

Ancak Çerağban'ın sonraki adımı onu gafil avladı. Baradakas, değneği savurdu ve İnançsız'a doğru fırlattı.

Covenant, aniden yana çekildi ve sağ eliyle *lomillialoru* kavradı. Fakat bu kadar hızlı gelen bir değneği kavramaya yetecek sayıda parmağı yoktu; değnek Covenant'ın elinden kaydı, odanın sessizliğini doğal olmayan bir gürültüyle bölerek zeminde takır tukur yuvarlandı.

Bir an için herkes öylece olduğu yerde durdu, gördüklerinin anlamını sindirirken donakalmışlardı. Sonra Reisler, bir ölüm cezasının kesinliğini taşıyan kararlarını açıkladılar hep bir ağızdan.

"Yüce Ağaç onu reddetti. Diyarın üzerindeki kötülüktür bu adam."

X

Bahar Kutlaması

Baradakas, bir anda pelerininden bir sopa çıkardı ve Covenant'a doğru ilerlerken sopayı kaldırdı.

Covenant içgüdüsel olarak kendini savunmaya çalıştı. Daha Çerağban ona yetişemeden eğildi ve sol eliyle *lomillialor* değneğini kapıp kaldırdı. Baradakas sopayı kafasına doğru savurunca, Covenant değneği son gücüyle adamın koluna indirdi.

Beyaz kıvılcımlar sağanağı eşliğinde, sopa paramparça oldu. Baradakas, bir patlamayla havaya uçmuş gibi geriye savruldu.

Darbenin gücüyle Covenant elinden dirseğine kadar şiddetle titredi ve bir an için parmakları uyuşuverdi. Değnek elinden kaymaya başladı. Hay lanet olasıca! Bu ne? diye düşünerek, ağzı açık değneğe bakakaldı.

Ancak sonra Reislerin şaşkın bakışlarını ve Çerağban'ın iki büklüm olmuş halini görünce sakinleşti. Beni sınayacaktınız öyle mi? diye düşünerek dişlerini gıcırdattı. Orospu çocukları. Değneği sağ eline alıp Baradakas'ın yapmış olduğu gibi ortasından kavradı. Parlak ağaç, hareketli gibiydi; sanki elinin arasından kayıp gidiverecekti. Değneği tutarken etrafındaki Reislere şimşek gibi çakan bakışlar attı, kendisine reva gördükleri ağırlama öfkesini iyice körüklemişti. "Şimdi bana bu şeyin beni neden reddettiğini bir daha anlatın bakalım."

Soranal ve Llaura Atiaran'ın her iki yanındayken, Maliner de karşı duvarın yanındaydı. Omournil ve Padrias yere düşmüş Çerağban'ın üzerine eğilmişlerdi. Covenant onları incelerken, Atiaran hiddetle Covenant'ın karşısına dikildi. "Eski çağlarda, Yüce Efendi Kevin Boz Katil'e güveniyorken, ona paha biçilemez *orcrest* ve *lomillialor* hediyeleri vermişti," diye konuşmaya başladı. "Rivayet o ki bu hediyeler çok geçmeden kayboldu – ama Boz Katil onlara sahipken, bu hediyeler onu reddetmiyordu. Garaz'ın doğ-

ruluk kisvesine bürünmesi mümkündür. Belki de vahşi büyü doğruluğun üzerindedir."

Çok sağol be! diye ters ters Atiaran'a baktı Covenant. Sen bana ne yapmaya çalışıyorsun?

Kısık bir sesle yanıt verdi Llaura. "Rivayet böyle. Ama biz yalnızca ağaçköylüyüz – birer Efendi değiliz. Bu konular bizi aşar. Halkımız bugüne değin hiçbir doğruluk sınavında *lillianrill* ilmiyle uğraşan bir Çerağbanın çarpıldığını görmemişti. Şarkı neydi? – 'Toprağı kurtaracak ya da lanetleyecek.' Dua edelim de güvensizliğimizden ötürü lanete uğramayalım." Covenant'a doğru hoş geldin selamını yapan titrek bir el uzatarak, "Selam olsun, İnançsız!"dedi Llaura. "Şüphelerimizi bağışla ve Yükselen Ağaçköy'de rahat et."

Covenant, bir an için dudaklarını bükerek yüzünde ekşi bir ifadeyle Llaura'ya döndü. Ancak Llaura'nın gözleriyle karşılaşınca kadının özrünün içtenliğini görebildiğini keşfetti. Bunu algılamasıyla beraber kendi hiddeti şaşkınlığa dönüştü. Çelişen niyetlerle "Boşver gitsin," diye mırıldandı.

Hem Llaura hem de Soranal, Thomas Covenant özürlerini kabul etmiş gibi karşısında eğildiler. Sonra sersemlemiş biçimde doğrulan Baradakas'a bakmak için döndüler. Baradakas ellerini örümcek ağlarıyla kaplıymışlar gibi yüzüne doğru kaldırmıştı, ancak Omournil ve Padrias'a zarar görmediği konusunda güvence verdi. Gözlerinde hayret ve dehşetin karışımı bir bakışla Baradakas da Covenant'ı selamladı.

Covenant haşin bir ifadeyle, selamı aldığını belirtir bir baş sallamayla yanıt verdi. Çerağban'ın rica etmesini beklemedi; *lomillialoru* Baradakas'a uzattı ve değneğin endişe verici, güvensiz dokunuşundan kurtulmuş olmaktan ötürü memnun oldu.

Baradakas değneği aldı ve sanki Baradakas'ın yenilgisine şahit olmuş gibi çarpık bir gülümseyişle baktı değneğe. Sonra pelerinin içine sokuşturdu. Gülümseyişini Covenant'a çevirerek, "İnançsız, artık burada varlığımız gerekli değil," dedi. "Daha yemek yemedin ve belli ki yolculuğunun bitkinliği çökmüş. Evimin konukseverliğini kabul eder misin?"

Bu davet Covenant'ı şaşırttı; bir an için kararsız kaldı, Çerağban'a güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Baradakas sakin gözüküyordu, düşmanca bir tavrı yoktu, ama gülümseyişi Llaura'nın özründen daha da karmaşık geldi Covenant'a. Fakat sonra, sorun güven sorunuysa, tek başına Baradakas'la tüm Reislerle beraber olacağından daha güvende olacağını düşündü. Sert bir ifadeyle "Onur duydum," dedi.

Çerağban eğildi. "Bir hediyeyi kabul ederek hediyeyi vereni onurlandırırsın." Baradakas diğer Ağaçköylülere baktı ve onlar onaylar bir şekilde başlarını sallayınca döndü ve ağaçgöbeği odasından dışarı çıktı.

Covenant Atiaran'a doğru kaçamak bir bakış fırlattı, ancak Atiaran çoktan alçak sesle Soranal'la konuşmaya koyulmuştu. Daha fazla gecikmeden Baradakas'ın yanına geçip geniş dal parçasının üstüne adımını attı.

Ulu ağacın üstündeki geceye şimdi ışıklar serpilmişti. Bunlar ağaçköyün evlerinin ocaklarıydı. Dallardan aşağı uzun bir mesafeyi aydınlatıyorlar, fakat yere ulaşamıyorlardı. İstemsiz olarak Covenant Baradakas'ı omzundan kavradı.

"Çok uzakta değil," dedi Çerağban yumuşakça. "Yalnızca bunun üstündeki ana dala geçmeliyiz. Ben peşinden geleceğim – düşmeyeceksin."

Dişlerinin arasından sessiz bir küfür savuran Covenant merdivenin basamaklarını kavradı. Geri gitmek, ağaçgöbeği odasının sağlamlığına kavuşmak istiyordu, ancak gururu ve öfkesi izin vermiyordu. Merdiven basamakları da güvenli gibiydi, parmakları dokundukları yere yapışıyordu sanki. Baradakas Covenant'ın sırtına güven verici bir el yerleştirince Covenant beceriksizce yukarı çıkmaya başladı.

Baradakas'ın söylediği gibi sonraki ana dal çok uzakta değildi. Çok geçmeden Covenant diğer bir geniş dala erişti. Gövdeden birkaç adım sonra dal çatallandı ve çatalın tam ortasında Çerağban'ın evi yer alıyordu. Destek olmak için Baradakas'ın omzunu kavrayarak girişe vardı ve ani, rahatlatıcı bir rüzgarla hafifleyip uçmuş gibi eşiği aştı.

Tamamen ağaç dallarından oluşmuş düzenli, iki odalı bir konutun içindeydi. Birbirinin içine örülmüş dallar zeminin bir kısmını ve odalar arasındaki bölme de dahil olmak üzere duvarların tümünü oluşturuyordu. Tavan ince dallardan ve yapraklardan ibaret bir kubbeydi. İlk odanın bir duvarı boyunca ağaçların geniş budakları sandalyeler gibi odanın içine büyümüştü ve tam karşılarında bir ranza yer alıyordu. Mekan sıcak ve temizdi, her yerine ilme adanmışlık havası sinmişti ve bu, Covenant'a Çerağban'ın tehlikeli bir adam olabileceğini hatırlatıyor, onu rahatsız ediyordu.

Covenant odayı incelerken Baradakas her bir dış duvara meşaleler yerleştirdi ve meşaleleri uçlarının üzerinde ellerini ovalayıp, yavaşça bir şeyler mırıldanarak yaktı. Sonra bir dakika için diğer odanın altını üstüne getirdi ve kalın peynir ve ekmek dilimleri, koca bir salkım üzüm ve tahta bir testiyle yüklü bir tepsi taşıyarak döndü. İki sandalyenin arasına ufak, üç bacaklı bir masa yerleştirdi, tepsiyi masanın üzerine koyup oturması için Covenant'a işaret etti.

Yemeği görünce Covenant aç olduğunu anladı; son iki gün boyunca *aliantha* dışında bir şey yememişti. Baradakas bir süre için yemeği inceleyişini izledi. Derken kendisi de yerleşti. Thomas Covenant ev sahibine uyup taze ekmek dilimleri arasına peynir ve üzüm yerleştirerek bir sandviç hazırladı, testiden pınarşarabını nefesi kesilene dek yudumladı. Yemeğe yaptığı bu hücum sırasında, ilgisini yemeğe saklayıp tek söz etmedi Covenant.

Fakat ev sahibinin kim olduğunu ve aralarında neler geçtiğini asla aklından çıkarmadı.

Baradakas, pınarşarabını Covenant'ın yanında bırakarak sofrayı topladı. Arkadaki odaya yemekleri bıraktıktan sonra geri dönüp "Söyle bakalım İnançsız," dedi. "Seni nasıl daha rahat ettirebilirim?"

Covenant pınarşarabından koca bir yudum aldı, sonra olabildiğince kaygısız gözükmeye çalışarak karşılık verdi, "Bir yanıt ver. Orada, kafamı yarıp açmaya hazırdın. Ve o şeyle, neydi, Yüce Ağaçla iyi bir çarpıldın gibi geldi bana. Peki, neden beni buraya davet ettin?"

Bir an için Baradakas duraksadı, sanki aklından geçenlerin ne kadarını anlatması gerektiğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. Ardından arkadaki odaya gitti, neredeyse bir adam boyunda düzgün bir asa alıp Covenant'ın karşısındaki yatağın üstüne oturdu. Konuşurken asanın beyaz ağacını yumuşak bir kumaşla cilalamaya başladı. "Pek çok neden var Thomas Covenant. Senin uyuyacak bir yere gereksinimin vardı ve benim evim de ağaçgöbeği odasına bayağı yakın olduğundan yüksekleri sevmeyen bir adama uygun sayılır. Hem ne senin ne de benim bu gece yapılacak toplantıda bulunmamız gerekiyor, bırak onlar nasıl hareket edeceklerine karar versinler. Atiaran Diyarı biliyor – yolculuğun için söylenmesi gereken ne varsa söyleyecek odur. Soranal da Llaura da onun dileyeceği her türlü yardımı vermeye muktedirdir."

Odanın ucundan Çerağban'ın işleyen elleri ve canlı, insanı delip geçen gözlerine bakınca Covenant sınavına kaldığı yerden devam edildiğine dair tuhaf bir hisse kapıldı – sanki *lomillialor* müsabakası Baradakas'ın sorgulamasının yalnızca başlangıcıymış gibiydi. Ama pınarşarabı Covenant'ın korkusunu ve gerginliğini almıştı; tasalanmıyordu. Sakin sakin, "Devam et," dedi.

"Aynı zamanda konukseverliğimle kabahatimin bağışlanabileceğini umdum. Seni yaralamaya hazırdım, Barış Yeminini bozuşumdan ötürü bir tazminat ödemem gerek. Boz Katil'in bir hizmetkarı olduğuna kanaat getirmiş olsak, kullandığım güç seni yakalamaya kafi gelirdi, lakin almış olacağın yara Efendileri seni sorgulama şansından mahrum bırakırdı. O yüzden izlediğim yolda hatalıydım. Sen *lomillialoru* kaldırınca daha da hatalı oldum ve *lomillialor* ateşi beni yere çaldı. Budalalığımı telafi edebilmeyi umuyorum."

Covenant Çerağban'ın açık sözlülüğünü onayladı, ama inceleme altında olduğuna dair hissi kaybolmadı, aksine arttı. Ev sahibinin gözlerine gözünü dikip, "Sorumu yanıtlamadın," dedi.

Şaşkınlıktan uzak bir tavırla karşılık verdi Baradakas, "Başka nedenler var mı? Bende ne görüyorsun?"

"Beni hala sınıyorsun," diye hırladı Covenant.

Çerağban ağır ağır başını sallayarak onayladı. "Belki. Belki de sınıyorum." Doğruldu ve ağacın cilasına son bir dokunuşla asanın

bir ucunu yere değdirdi. Sonra, "Bak, Thomas Covenant," dedi. "Bak, sana bir asa yaptım. Bu asaya başladığımda kendim için yaptığıma inanıyordum. Ama şimdi öyle olmadığını biliyorum. Al bunu. Yardımın ve nasihatin yetersiz kaldığı anlarda sana hizmet edebilir." Covenant'ın gözlerinde bir anda oluşan soruya, "Hayır," diye yanıt verdi. "Bu Yüce Ağaçtan yapılma değil. Ama yine de sağlamdır. Sana sunmama izin ver."

Covenant, olumsuz anlamda başını salladı. "Sınavı bitir."

Bir anda, Baradakas asayı kaldırdı ve ayakları altındaki ağaca sert bir darbe indirdi. O anda ağaç dalı sanki bir fırtınaya tutulmuş gibi sallandı; ufak dallar titreşirken ev azgın bir dalganın üzerindeki yonga gibi savruldu. Covenant ağacın düşmekte olduğundan korkarak, korkuyla sandalyesine tutundu. Ancak neredeyse göz açıp kapayıncaya dek şiddetli dalga sona erdi. Baradakas, açık renkli gözlerini Covenant'ın gözlerine dikti ve fısıldadı, "O halde dinle beni İnançsız. Hiçbir doğruluk sınavı, sınavı yapandan daha ulu değildir. Ve ben gücünü hissettim. Tüm *lillanrill* anıları içerisinde hiçbir Çerağban'ın Yüce Ağaçla çarpıldığı yer almaz. Biz Tek Ağacın dostlarıyız, düşmanları değil. Ancak senin karşında bir çocuk kadar güçsüzüm. Senden zorla doğruyu söküp alamam. Tüm sınamalarıma karşın Diyarın tüm yaşamını küle çevirmek için geri dönmüş Boz Katil'in ta kendisi olabilirsin."

Baradakas'ın öne sürdüğü düşünceyle küplere binen Covenant tükürükler saçarak bağırdı, "Bu saçmalık."

Baradakas daha yakına geldi, Covenant'ı delip geçen bakışlarını onun daha da derinlerine daldırdı. Covenant endişe ile kıpırdandı; korumak, saklamak istediği kısımlarını Çerağban'ın incelediğini hissedebiliyordu. Bu orospu çocuğu Habis'in benle ne alıp veremediği var? diye acı acı sordu kendine. Neden anlamıyorlar? Onun ayak işlerini yapmayı ben seçmedim ki.

Ansızın Baradakas'ın gözleri geniş geniş açıldı ve sanki hayret verici bir güce şahit olmuş gibi odanın ucuna doğru geri düştü. Yatağın kenarına tutunup doğruldu ve bir dakika kadar ellerinin asanın üzerinde titreyişini izleyerek öylece oturdu. Sonra dikkatle konuştu. "Doğru. Bir gün neye güvenilebileceğini bir bakışta anlayacak kadar erdemli olabilirim, ancak şimdi anlamak için vakit

harcamam lazım. Sana güveniyorum dostum. Nihai imtihan sırasında bizi ölüme terk etmeyeceksin.

"İşte." Yine asayı almasını önerdi. "Hediyemi kabul etmeyecek misin?"

Covenant hemen yanıt vermedi. O da titriyordu ve titremelerini kesip karşılık vermesi için kendini sıkması gerekti. "Neden? Neden güveniyorsun bana?"

Çerağban'ın gözleri ağlamasına ramak kalmış gibi ıslak ıslak parıldıyordu, ancak konuşmaya başlayınca gülümsedi. "Sen güzelliğin değerini bilen bir adamsın."

Covenant o yanıtla bir dakika için boş boş baktı, sonra bakışlarını çevirdi. Üstüne karmaşık bir utanç çöktü; Baradakas'ın güveni karşısında kendini kirli ve lekelenmiş hissetti. Ancak sonra katılaştı. Hareket et. Hayatta kal. Güvenin bunla ne alakası var? Kabaca uzandı ve asayı kabul etti.

Asadan yayılan saflığı hissetti; sanki en yüce sevgiye adanmış en sağlıklı ağaçtan yapılmıştı. Asayı sıkıca kavradı ve sanki kendisinde olmayan masumiyeti verebilecek asayı dikkatle inceledi.

Kısa süre sonra, kendinden gelen uzun esnemeye şaşırdı. O kadar yorgun olduğunun farkında değildi. Yorgunluğunu bastırmaya çalışsa da, çabaları sonucunda yalnızca bir esneme daha çıktı ağzından.

Baradakas iyi niyetli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Yataktan kalkıp Covenant'ın uzanması için işaret etti.

Covenant'ın uykuya dalmaya niyeti yoktu, ama yatay konuma gelir gelmez, yuttuğu tüm pınarşarabı kafasına akın eder gibi oldu ve kendini ağacın yükseklerindeki meltem üzerinde kayıp gider buldu. Çok geçmeden uyuklamaya başladı.

Sağlam bir uyku çekti, bir tek Çerağban'ın yoğun, sorgulayıcı gözlerinin anısıyla ve ne kadar kuvvetle onu sıkarsa sıksın parmaklarının ucundan *lomillialorun* kayıp gitmesi hissiyle rahatsız olur gibi oldu. Ertesi gün uyandığında tüm gece boyunca bir melekle boğuşmuş gibi kolları sızlıyordu.

Gözlerini açınca odanın karşısında, onu bekleyerek oturan Atiaran'ı gördü. Atiaran onun uyandığını görür görmez ayaklandı

ve yaklaştı. "Gel hadi, Thomas Covenant; şafak çoktan söktü, vakit kaybettik."

Covenant, bir an için Atiaran'ı inceledi. Kadının yüzündeki ifadenin arkalarında bir yere yorgunluktan dolayı koyulaşan bir gölge yerleşmişti, gecenin çoğunu Reislerle konuşarak geçirdiğini tahmin etti. Ancak her nasılsa Atiaran duydukları ve paylaştıklarıyla rahatlamış görünüyordu, bakışlarında neredeyse iyimser bir parıltı vardı. Sanki bir tür umut kazanmıştı.

Atiaran'ın kendisine karşı düşmanlığını azaltabilecek her şey Covenant'ın kabulüydü ve onun iyimserliğini paylaşır gibi yataktan fırladı. Ağrıyan kollarına karşın, dikkate değer biçimde dinçleşmiş hissediyordu kendini, sanki Ağaçköyün havası sırf Covenant'ın dinlenmesine yardımcı olmak için tüm konukseverliğini, cömertliğini bahşetmişti. Canlılıkla hareket ederek yüzünü yıkadı, yapraktan yapılma kalın bir havlu üzerinde kendini kuruladı, daha sonra yaralanmalara karşı kendini denetledi ve kıyafetlerini ayarladı. Üç ayaklı masanın üzerinde bir somun ekmek duruyordu ve kahvaltı niyetine koca bir parça koparınca bunun içinde etle pişmiş bir ekmek olduğunu anladı. Somunu alelacele tıkınırken, dışarı bakmak için pencerenin yanına gitti.

Atiaran da Covenant'a katıldı ve beraber dalların arasından kuzey istikametini seyre daldılar. Doğrudan doğuya akan uzak bir mesafedeki bir ırmağı, ırmağın ötesinde ise ufka yayılmış tepeleri gördüler. Ancak yolcuların Mithil Taşaltı'nı terk ettikten beri yürüdükleri tepelerden bu kuzey tepelerini ayıran gördükleri bu ırmak dışında bir şey daha vardı sanki. Irmağın ötesindeki arazi, sanki suskun toprak sığ suların üstünde akıyor gibi, sanki Diyarın gizli kayaları orada kabarıp yüzeye vurmuş da onu anlayabileceklere kendini ifşa ediyormuş gibi sabah güneşi altında dalgalanıyor gibiydi. Ağaçköyün yükseklerindeki bu muazzam gözlem yerinden yeni edindiği algılarının dahi ötesinde bir şeyleri görüyormuş gibi hissetti Covenant.

"İşte, orada," dedi yumuşak bir sesle Atiaran, kutsal bir yerden bahsediyormuş gibi. "Orası Andelain. Çerağban bilhassa bu manzara için evini buradan seçmiş olmalı. Kökreğen Tağ'a ve Ruhlarerinci'ne doğru akmadan önce Mithil Irmağı burada yeniden kuzeye dönüyor. Ve onun ötesinde de Andelain Tepeleri,

Diyarın yürek sağaltan zenginliği duruyor. Ah, Covenant, onları görmek bana cesaret veriyor. Soranal bana en güzel düşümü gerçekleştirmem için bir yol gösterdi – şans ve hız bizim yanımızda olursa, benim budalalığımın çoğunu sağduyuya çevirecek bir şeyler görebiliriz. Gitmeliyiz. Hazır mısın?"

Hayır, diye düşündü Covenant. Bu ağaçtan aşağı inmeye değilim. Ama başıyla onayladı. Atiaran Covenant'a dengini getirdi ve Çerağban'ın evinden çıkıp geniş ağaç dalına adım atarken, Covenant da kollarındaki sızıyı göz ardı edip dengini omuzlarına geçirdi. Sonra Baradakas'ın ona verdiği asaya sarıldı ve Ağaçköy'den aşağı inerek hayatını tehlikeye atmaya hazırlandı.

Ağaç gövdesi en fazla üç dört adım ötedeydi, ama yere doğru altmış metrelik düşme mesafesi kanını dondurdu; baş dönmesinin ilk yalpalamaları kararlılığını kemirmeye başlayınca evhamlanarak tereddüt etti. Ancak Çerağban'ın evinin girişinde dururken, genç seslerin bağırtısını duydu ve tepesindeki dalların arasından koşuşturan çocukları gördü. Bazıları diğerlerini kovalıyor ve kovalamaca sırasında, düşseler yaralanmayacaklarmış gibi, bir daldan diğerine sıçrıyorlardı.

Hemen ardından neredeyse altı metre yukarıdan iki çocuk, bir oğlan ve bir kız, Covenant'ın önündeki ağaç dalına düştü. Kız neşeyle oğlanı kovalıyordu, ama oğlan kızın ellerinden sıyrıldı ve atılıp Covenant'ın arkasına dolandı. Saklandığı yerden, neşeyle bağırdı, "Kaledeyim! Başkasını kovala! Ben kaledeyim!"

Düşünmeden ekledi Covenant, "O kalede."

Kız güldü, ileri doğru sahte bir hamle yaptı ve ardından başkasının peşine fırladı. Arkasından oğlan da gövdeye daldı ve merdivenden yukarı daha yüksekteki oyun alanlarına doğru koşturdu.

Covenant derin bir nefes aldı, dengesini sağlamak için asaya tutundu ve kapıdan öteye adım attı. Beceriksizce sallanarak gövdenin göreceli güvenliğine güçlükle ulaştı.

Bunun ardından kendini daha iyi hissetti. Asayı denginin kayışları arasından geçirince iki eliyle de merdivene tutunabiliyordu ve basamakların güvenli dokunuşu endişelerini giderdi. Daha yolun yarısını geçmeden kalbi artık gümbür gümbür atmaz oldu

ve etrafındaki konutlara ve insanlara yanlarından geçerken bakabilecek kadar kendine güvenmeye başladı.

Nihayet en alt dallara ulaştı ve Atiaran'ı sarmal merdivenden aşağı zemine kadar izledi. Orada Reisler veda etmek üzere toplanmışlardı. Covenant, Baradakas'ı görünce unutmadığını göstermek için asayı eline aldı ve Çerağban'ın gülümseyişine karşılık olarak yüzünü buruşturdu.

"Pekala, mesaj taşıyıcıları," dedi Llaura bir duraksamadan sonra, "Diyarın kaderinin sizin omuzlarınızın üstünde olduğunu anlattınız, size inanıyoruz. Yükünüzü hafifletemiyor olmak bizi üzüyor – ancak kararımız şu ki bu meselede sizin yerinize kimse geçemez. Verebileceğimiz ne kadar yardım varsa verdik. Bizim üstümüze düşen evlerimizi savunup sizin için dua etmek. Tüm Diyar adına size muvaffakiyetler temenni ederiz. Kutlama zamanı orada olmalısınız. O şenliği gören herkese umut verici alametler bahşedilir.

"Trell eşi Atiaran, Barış ve sadakatle git. Soranal'ın sana öğrettiği yolu unutma ve yolundan sapma.

"İnançsız ve Diyara yabancı Thomas Covenant – doğruluktan şaşma. Karanlık vakitler gelip çattığında Çerağban'ın asasını hatırla. Şimdi selametle gidin."

Atiaran bir merasimi tamamlıyormuş gibi resmiyetle karşılık verdi. "Gidiyoruz; Yükselen Ağaçköy'ün misafirperverliğini, yardımseverliğini unutmayacağız, bize umut verdiniz." Atiaran önce avuçlarını alnına değdirerek, sonra da kollarını upuzun açarak eğildi. Pek de emin olmadan Covenant da onu taklit etti. Ölçülü bir tören tavrıyla kalbi açarak yapılan veda hareketini Reisler aynı şekilde iade ettiler. Ardından Atiaran kuzeye doğru uzun adımlar atmaya başladı ve Covenant da fırtına gibi ilerleyen kararlı rehberinin peşinden havalanan bir yaprak gibi yola koyuldu.

İkisi de geriye bakmadılar. Güzel ağaçköyün verdiği dinlence ve yenilenme onları çevikleştirmiş, onlara ilerleme isteği vermişti. İkisi de farklı nedenlerden Andelain'e ulaşmaya hevesliydiler ve Jehannum'un da Yükselen Ağaçköy'ü terk ederken kuzeye değil, doğuya doğru gittiğini biliyorlardı. Zenginleşen tepelerin arasında

hızlanarak ilerlediler ve o gün öğleden sonranın ilk saatlerinde Mithil Irmağı'nın kıyısına ulaştılar.

Geniş bir sığlığa girip bata çıka karşıya geçtiler. Suya girmeden önce Atiaran sandaletlerini çıkardı ve yarı bilinçli bir sezgi Covenant'ı botları ve çoraplarını çıkartıp, paçalarını sıvamaya teşvik etti. Nasıl olduysa, tepelerden ilk verimli kokuları alınca, hazır olmak için Mithil'i çıplak ayakla geçmesi gerektiğini, bedenini Andelain'in keskin özüne dönüştürebilmek için akarsuda ayaklarını yıkaması gerektiğini hissetti Covenant. Ve kuzey kıyısına varınca Andelain'in diriliğini ayaklarının tabanından hissedebildiğini fark etti; şimdi ayak tabanları bile Diyarın sağlığına karşı duyarlıydı.

Ayak parmaklarının altında Tepeleri güçlü biçimde hissetmeyi öyle sevmişti ki Covenant, botlarını yeniden giymeye gönlü yoktu, ancak Atiaran'ın yürüyüş hızına uyum sağlayabilmek için kendini bu zevkten mahrum etmek zorunda kaldı. Ardından Soranal'ın Atiaran'a öğrettiği, Andelain'in merkezinden geçen rahat bir yol boyunca Atiaran'ı takip etti. Attığı her adımla ırmağı geçtikten sonra Toprakta başlayan değişimle hayrete düşüyordu Covenant.

Değişimi belirgin olarak hissediyordu, ama değişim onu oluşturan ayrıntıların ötesine geçiyor gibiydi. Ağaçlar güneydeki akrabalarına kıyasla çoğunlukla daha uzun ve geniştiler; bereketli ve bol *aliantha* bazen tüm yamaçları mavi yeşil renklerle kaplıyordu; bayırlar ve vadiler yoğun ve güzel kokulu çimenlerle zevke boğuluyordu; çiçekler sanki hemen şimdi onları besleyen topraktan fışkırmış gibi, sevinçle meltemde bir aşağı bir yukarı salınıyorlardı; ufak ormanlık arazi hayvanları –tavşanlar, sincaplar, porsuklar ve diğerleri– insanlara karşı sakıngan olduklarını unutmuş, ortalıkta koşuşturuyorlardı. Fakat gerçek fark, bütün bunları aşan bir farktı. Andelain Tepeleri, Covenant'ın ömrünce hissettiği her şeyden daha arı bir sağlık izlenimi taşıyordu. Buradaki doğruluk havası o kadar güçlüydü ki Covenant sağlığın kavranamaz, belirsiz, ancak imalar yoluyla ayırt edilebilir olduğu bir dünyaya ait olmaktan ötürü pişmanlık duymaya başladı. Bir süre için, geri dönmeye, uyanmaya nasıl dayanacağını merak etti. Ancak Andelain'in güzelliği çok geçmeden bu türden endişelerini unutmasını sağladı. Tehlikeli bir cazibeydi bu –zararlı olduğundan değil, insanı baştan

çıkarabileceğinden ötürü. Çok geçmeden UGD, Garaz, kızgınlık, tekmili unutulmuş, Covenant'ın etrafındaki bir manzaradan diğerine sağlığın akışı içerisinde kaybolmuştu.

Böylesi elle tutulur ve belirgin yaşam gücüyle çevrili Tepelerle örtülmüşlerken, Atiaran'ın burada oyalanmama isteği sürekli şaşkınlığını arttırıyordu. Andelain'in fersah fersah derinliklerine doğru dalarak hafifçe aydınlanmış arazi üstünden yürürlerken Covenant, her bir yeni keşifle, her bir büyük küçük yeni vadide, her bir ağaçlıklı yolda durup gördüğü ne varsa tadını çıkarmaya çalışıyor, her şeyi muhtemel bir mahrumiyete karşın kalıcı, güvende ve kendinden bir parça yapana dek gözleriyle yakalamaya çalışıyordu. Ama Atiaran sürekli Covenant'ı ileri sürüyordu. Erken kalkıyor, çok az duruyor ve geç vakitlere kadar pür telaş ilerliyordu. Atiaran'ın gözleri çok uzaklara odaklanmıştı ve çehresinin ardında biriken yorgunluk yüzeye vurmayı beceremiyor gibiydi. Açıkça görülüyordu ki bu tepeler bile anlatmadığı bu "Kutlama" ile kıyaslanınca sönük kalıyordu. Covenant'ın kendini Atiaran'ın ardından gitmeye zorlamak haricinde bir seçim şansı kalmamıştı; Atiaran'ın iradesi hiçbir gecikmeye müsamahalı davranmıyordu.

Yükselen Ağaçköy'den uzaktaki ikinci geceleri o kadar parlak ve aydınlıktı ki gün batımıyla durmak zorunda kalmadılar ve Atiaran neredeyse gece yarısına kadar ilerlemeye devam etti. Akşam yemeğinden sonra Covenant bir süre göğe ve içine işleyen yıldızlara bakarak oturdu. Devrini doldurmakta olan hilal biçimli ay göklerde yüksekte duruyordu. Beyaz ay dilimciği Covenant'ın Diyardaki ilk gecesini aydınlatan ürkünç ışığa benzemeyen bir ışık yolluyordu aşağı. Laf olsun diye söyledi Covenant, "Ay bir iki güne kararacak."

Bu sözün üzerine Atiaran sanki Covenant'ın onun bir sırrını yakaladığından şüphelenerek keskin bir bakış fırlattı. Fakat sonra bir şey demedi ve Covenant da onun bir şeyi hatırlayıp da mı yoksa bir beklentiyle mi tepki verdiğini öğrenemedi.

Ertesi gün bir önceki gibi görkemli başladı. Gün ışığı, çimenlerdeki ve yapraklardaki çiğleri mücevher gibi süsledi, elmaslar gibi parıldattı; toprağın ilk nefesi gibi taze olan hava tepelerden *alianthanın* ve karaçamın keskin kokusunu, Yaldızağacı ve şakayığın güzel kokusunu taşıyordu. Covenant, bu tür şeyleri yüreğinde

kusursuz bir mutluluk hissiyle izliyor ve Atiaran'ı memnunluk dolu bir haletiruhiye ile takip ediyordu. Ancak hemen öğleüstü tüm neşesini kaçıran, iliklerine kadar işleyip canını yakan bir şey oldu. Sık ağaçlı tepeler arasındaki doğal bir yoldan aşağı inerlerken, ayaklarının altında yaylanıveren çimenlerin verdiği güzel hisle yürürken fark etmeden bataklık kumu kadar tehlikeli bir çimen öbeğine bastı Covenant.

İçgüdüsel olarak geri çekildi, silkinip üç adım geriledi. Bir anda tüm o tehditkar duygu kayboldu. Ancak ayak tabanından bacağının köküne kadar sinirleri bu duyguyu hala anımsıyordu.

O kadar şaşırmış, o kadar hakarete uğramış hissetmişti ki Atiaran'a seslenmek aklına bile gelmedi. Onun yerine tehlikeyi hissettiği noktaya tedirginlikle yaklaştı ve tereddütle bir ayak parmağını ona uzattı. Ancak bununla birlikte, Andelain'in bereketli çimenleri dışında bir şey hissetmedi. Eğilerek elleriyle bir metre boyunca tüm çimenleri dolaştı. Ancak bir yanlışlık olduğu hissini ateşleyen her neyse şimdi gitmişti ve allak bullak halde bir süre bakındıktan sonra yeniden ilerlemeye başladı. En başta her bir adımı büyük bir dikkatle, yeni bir çarpma beklentisiyle atıyordu. Ancak çimenler daha önceki gibi saf, neşeyle titreyen bir canlılıkla dolu gibiydi. Kısa süre sonra Atiaran'ı yakalayabilmek için bir koşu tutturdu.

Akşama doğru, aside batmış gibi yeniden ayaklarına fenalığın batışını hissetti. Bu kez şiddet dolu bir tiksintiyle tepki verdi; bir yıldırım çarpmasından pike yapıp kurtulmaya çalışır gibi ileri fırladı ve kendini engelleyemeden dişlerinin arasından bir feryat koptu. Atiaran koşarak Covenant'ın yanına geldi ve onu öfkeden kudurmuş bir halde çimenlerin geniş yapraklarını elleriyle koparıp yerleri eşelerken buldu.

"İşte!" diye dişlerini gıcırdattı, yumruklarıyla kesekleri dövüyordu. "Cehennemde yanasıca! Buradaydı."

Atiaran ona boş bakışlarla bakarak gözlerini kırpıştırdı. Zıplayarak ayaklarının üzerinde doğrulan Covenant, parmağını suçlarcasına yere uzattı. "Sen hissetmedin mi? Buradaydı, cehennem azabı gibi yakıcıydı!" Parmağı titriyordu. "Nasıl fark etmezsin?"

"Bir şey hissetmedim," diyerek dümdüz bir sesle karşılık verdi Atiaran.

Covenant ürperdi ve elleri yanında düştü. "Sanki – bataklık kumu – ya da asit – ya da," katledilmiş Uğrakkolcusunu hatırladı Covenant, "cinayet gibiydi."

Atiaran ağır ağır Covenant'ın işaret ettiği noktanın yanında diz çöktü. Bir dakika boyunca toprağı inceledi, sonra elleriyle dokundu. Ayağa kalkıp, konuşmaya başladı. "Ben bir şey hissetme–"

"Gitti," diye sözü bitmeden müdahale etti Covenant.

"–ancak ben bir *rhadhamaerl* değilim ki," diye devam etti Atiaran. "Bunu daha önce hissettin mi?"

"Bir kere. Çok önce."

"Ah," diye iç geçirdi Atiaran, "keşke bir Efendi olsaydım da ne yapmam gerektiğini bilseydim. Toprağın derinliklerinde harekete geçmiş bir kötülük olmalı – eğer Andelain Tepeleri de tamamen güvenli değilse gerçekten büyük bir kötülük olmalı bu. Ancak bu fenalık daha yeni; ya da yüreksiz. Kalıcı olamıyor. Ondan daha hızlı hareket etmeliyiz. Ah, ne de zayıfız! Her geçen gün hızımız daha da yetersiz kalıyor."

Atiaran, cüppesini sıkıca etrafına sardı, akşamın içine doğru adımlarını atmaya başladı. Atiaran ve Covenant hiç durmadan, gece etraflarında yoğunlaşana kadar hiç durmadan, yol kat ettiler. Batmakta olan ay, yıldızların arasındaki güzergahında en tepe noktadaydı.

Sonraki gün Covenant çimlerden gelen çarpılma hissini daha da sık hissetmeye başladı. Sabahleyin iki kere, öğleden sonra ve akşamleyin de dört kere bacaklarından biri ya da diğeri çimlerden gelen ani ve vahşi saldırı ile gerildi ve Atiaran gece için durana dek, bacaklarındaki sinirlerinden diş köklerine kadar tüm sinirleri acı içinde, uyumsuz seslerle bağrışır hale geldiler. Andelain'de, göğün, ağaçların, çimenlerin ve tepelerin her bir dokunuşunun, her bir çizgisinin ve her bir renginin buram buram bereket koktuğu toprakta, bu acı çektiren noktaların varlığının bir tür hakaret, hatta bir tür ihanet olduğunu yoğun biçimde hissediyordu Covenant. Bu saldırılar, sancılar, batmalar ister istemez sanki

Toprağın esas temelleri şüphenin pençesine düşmüş gibi, Covenant'ı bastığı yere karşı tedbir almaya yöneltmişti.

Yükselen Ağaçköy'den çıktıklarının beşinci gününde çimenlerdeki fenalığı daha az hissetmeye başladı, ama bu kez de saldırıların zehri artmaya başlamıştı. Öğleden hemen sonra ise dokunca kaybolmayan sayrılık yüklü bir nokta bulmuştu. Ayağını yeniden üstüne koyduğunda toprağın sancıyan bir yerinin üstüne basmış gibi bir titreme hissetti. Titreşim hızla ayağını uyuşturdu, ancak Covenant geri adım atmadı. Atiaran'a seslenerek çimenin üstüne eğildi ve toprağın hassas yarasına elleriyle dokundu.

Hayrete düştü Covenant; elleri hiçbir şey hissetmedi.

Atiaran yeri kendisi de inceledi, sonra kaşlarını çatarak Covenant'ı tarttı. O da bir şey hissetmemişti.

Ancak yerdeki noktayı ayaklarıyla yokladığında Covenant acının hala orada olduğunu keşfetti. Acı, beynini kazıyıp alnında boncuk boncuk ter birikmesine, gırtlağından bir hırıltının kopmasına yol açtı. Sancı kemiklerine yayılıp bacaklarından yukarı soğuk bir uyuşukluk gönderirken, parmaklarını botlarının tabanının altına kaydırmak için eğildi Covenant. Ama elleri hiçbir şey hissetmemişti; yalnızca bacakları tehlikeye karşı duyarlıydı.

Ani bir istekle bir botunu fırlatıp attı Covenant; sonra da çorabını çıkarıp çıplak ayağını sayrılığın geldiği noktaya yerleştirdi. Bu kez, ortaya çıkan tutarsızlık daha da şaşırtıcıydı. Bot giydiği ayağından acıyı hissedebiliyordu, ancak çıplak ayağıyla olmuyordu. Ve yine de duyuları tamamen berrak değildi; fenalık yerden yükseliyordu, botundan değil.

Kendine engel olamadı, diğer botunu ve çorabını da çekip çıkardı ve uzağa fırlattı. Sonra külçe gibi çimenlere yığıldı ve zonklayan başını iki eliyle sıkıca tuttu.

"Sana verebilecek sandaletim yok," dedi Atiaran sertçe. "Bu yolculuk sona ermeden ayağına giyecek bir şeylere ihtiyacın olacak."

Covenant onu zorlukla duyuyordu. Kendisi farkına varamadan günlerdir onu çarpıtan bir tehdidi fark ettiğini derinden hissediyordu.

Demek bu şekilde yapacaksın öyle mi, seni Habis? diye hırladı içinden. Önce sinirlerim canlanıyor. Sonra Andelain her şeyi unutmamı sağlıyor – ardından da botlarımı atıyorum. Bu mu? Tüm savunmalarımı tek tek yıkacaksın, böylece kendimi korumaktan aciz olacağım? Demek beni bu şekilde yok edeceksin, öyle mi?"

"Devam etmeliyiz," dedi Atiaran. "Ne yapacaksan karar ver."

Karar mı? Tümünüz cehennem olun! Covenant silkinip ayağa kalktı. Öfkeden tepesi atmış biçimde, dişlerini gıcırdatarak, "O kadar kolay değil," dedi. Sonra botlarına ve çoraplarına uzandı.

Hayatta kal.

Ayaklarını botlarına sokup sanki bir tür zırhmış gibi botlarını bağladı.

Günün geri kalanında, yerden gelebilecek acıya dair her belirtiden çekindi ve gözlerinde cendereye kapılmış gibi bir ifadeyle, kendi özerkliğini, kendilik duygusunu korumak için, bedenine saplanıp duran fenalığa karşı ayakta durmaya gayret ederek yılmadan Atiaran'ı izledi. Ve akşama doğru mücadelesinde zafer kazanmaya başladı. Öğleden sonra özellikle sert bir saldırıdan sonra tüm o illet sancılardan kurtuldu. Sancıların geri dönüp dönmeyeceklerini bilmiyordu, ama en azından bir süre için onlardan kurtulmuştu.

O gece bulutlarla kararmıştı ve Atiaran alışageldikleri zamandan daha önce kamp kurmak zorunda kalmıştı. Buna karşın çok az dinlenebildiler. Hafif, ancak devamlı yağan bir yağmur battaniyelerini sırılsıklam etti. Bir söğüt ağacının altına sığındılar ve birbirlerine sokularak gece boyunca uyanık kaldılar.

Ancak sonraki sabah –Yükselen Ağaçköy'den çıktıklarının altıncı günü– şafak parıl parıl, içinde Andelain sevinciyle yükseldi. Atiaran aceleyle ve her bir hareketinde beklentiyle karşıladı yeni günü; ve Covenant'ı yürümeye zorlarken dahi yolun başından bu yana en dostane, en yoldaşça halindeydi. Atiaran'ın hız arzusu sanki bulaşıcıydı; Covenant bu arzuyu paylaşmaktan dolayı mutluydu, çünkü onu fenalığın saldırısına uğrama olasılığını düşünmekten alıkoyuyordu. Günün yolculuğuna bir koşuyla başladılar.

Gün yol alma günüydü. Hava serindi, güneş parlak ve cesaret vericiydi; yol dümdüz ve dosdoğru ilerliyor, yaylanan çimenler

Atiaran ve Covenant'ı her bir adımlarında ileri taşıyordu. Ve Atiaran'ın bulaşıcı hevesliliği Covenant'ı fersah fersah onun peşinden koşturtuyordu. Gün ortasına doğru yolları boyunca sıralanan hazinemeyvelerinden yemek üzere durmaları hızlarını düşürmüştü; ama o zaman bile iyi yol kat ediyordu Atiaran ve akşam yaklaşırken hızlarını tekrar arttırarak bir koşuya dönüştürdü.

Derken ağaçköylü Soranal'ın Atiaran'a öğrettiği üstünde hiçbir iz olmayan yol, onları geniş bir vadinin ucuna getirdi. Kısa bir süreliğine durup yönlerinden emin olan Atiaran, doğuya doğru ilerliyor gibi görünen, ağır ağır yükselen dik bir yamaçtan yukarı yürümeye başladı. Kendisini vadinin yüz metre yukarısında birbirine eş iki Yaldızağacın tam arasına getiren, dümdüz bir yol seçti ve Covenant hiç şikayet etmeden, oflaya puflaya çıkarak Atiaran'ın tepeden yukarı koşusunu izledi. Soru soramayacak kadar yorgundu ve nefesi kesilmişti.

Böylece yamaçtan yukarı çıktılar – dimdik duran Atiaran'ın saçları rüzgarda uçuşuyordu, sanki tam önünde cennetin yıldızlı kapısını görmüş gibi yukarı koşturuyordu; Covenant ise onun peşinden nefes nefese, ayaklarını sürüyerek, sağa sola sallanarak geliyordu. Arkalarından güneş uzun süre içinde beklettiği bir iç geçirmeyi salar gibi derin bir nefes vermeyle battı. Önlerinde ise bayır, göğün tepesine kadar uzuyor gibiydi.

Tepenin doruğuna ulaşınca Atiaran'ın aniden durup Covenant'ın omuzlarından kavrayarak etrafında daireler çizerek dönmeye başlamasıyla Covenant şaşkınlıktan aptallaştı; kadın bir yandan da neşeyle bağırıyordu: "Geldik! Zamanında geldik!"

Covenant dengesini kaybedip çimenlerin arasına düştü. Uzunca bir süre nefes nefese düştüğü yerde kaldı, gücü ancak Atiaran'a bakmaya yetiyordu. Fakat o, Covenant'ın farkında bile değildi. Gözleri tepenin doğu eğimine sabitlenmişti. Yorgunluk, sevinç ve saygıdan nefesi kesilmiş biçimde seslendi, "*Banas Nimoram*! Ah, o mutlu yürek! Andelain'in mutlu yüreği. Bu günleri de gördüm ya, şükürler olsun."

Atiaran'ın sesinin büyülü etkisine kapılan Covenant, yerden destek alarak kendini ağır ağır kaldırdı ve Andelain'in beden bulmuş ruhunu görmeye hazırmış gibi Atiaran'ın bakışlarının yöneldiği yeri izledi.

Düş kırıklığıyla çöküp inlemekten kendini alamadı Covenant. Atiaran'ın kendinden geçmiş esrikliğini açıklayacak hiçbir şey, umursamadan yanlarından koşturarak geçip gittiği zengin Andelain manzaralarından daha sağlıklı ya da kıymetli hiçbir şey göremiyordu. Altlarındaki çimenler gece göğü için tepelere yerleştirilmiş bir içki kupası gibi düzgün, yayvan bir tasın içine dalıyordu. Güneş kaybolduğundan, tasın dış hatları belirgin değildi, ancak yıldızların ışığı gösteriyordu ki hiçbir ağaç, hiçbir çalı, tasın düzgünlüğünü bozacak hiçbir kesinti yoktu. Çimenlerin yüzeyi zımparalanmış ve cilalanmış gibi muntazam gözüküyordu. Bu gece ayın karanlığı onları daha da bir parlak olmaya sevk etmiş gibi yıldızlar özellikle şen duruyordu. Ama Covenant bunların kemiklerinin içine işlemiş yorgunluğunu ödüllendirmeye yeter olduğunu düşünmüyordu.

Yine de Atiaran Covenant'ın inlemesini göz ardı etmedi. Onu kolundan tutarak, "Dur, beni hemen yargılama," dedi ve onu ileri sürükledi. Tasın kenarındaki sonuncu ağacın dalları altına dengini attı ve gövdenin karşısına, tepeye bakacak şekilde oturdu. Covenant da ona katılınca Atiaran yumuşak bir sesle seslendi, "Deli yüreğine sahip ol İnançsız. Buraya zamanında geldik. Bu *Banas Nimoram* zamanı, baharın ortasında ayın karardığı gece. Benim kuşağımda böylesi bir gece, böylesi ender rastlanır ve güzel bir zaman, gerçekleşmemişti daha önce. Diyara kendi ölçütlerinle değer biçme. Bu *Banas Nimoram*, Baharın Kutsanması – Toprağın tüm hazineleri içindeki en zarif ayin. Eğer öfkenle huzursuzluk yaymazsan, Andelain Tayflarının Dansını izleyeceğiz." Atiaran konuştukça zengin ses uyumlarıyla, şarkı söyler gibi çınlıyordu sesi ve Covenant anlamasa da, onun vaat ettiği şeyin gücünü hissediyordu. Bu soru sorulacak bir zaman değildi, kendini bu ziyareti beklemeye hazırladı.

Beklemek zor değildi. İlk önce Atiaran ekmeği ve pınarşarabının son damlalarını Covenant'a uzattı; bir şeyler yiyip içmek yorgunluğunun birazını aldı. Sonra gece koyulaşırken, Covenant, aşağıdaki tastan yukarı, onlara doğru esen havanın yumuşak, dinlendirici bir etkisi olduğunu keşfetti. Havayı ciğerlerinin derinlerine çektiğinde, içindeki tüm kaygı ve korku yumağı çözülüyor, geriye yalnız kendisi, yani rahatlatıcı hava kalıyormuş gibi geliyordu ve böylece Covenant sakince beklemeye başladı.

Atiaran'ın omuzları kendininkine içtenlikle, sanki bağışlamış gibi dokunuyordu. Gece koyulaştı, yıldızlar umutla kırpıştı ve meltem Covenant'ın yüreğinden örümcek ağlarını ve tozları süpürüp attı – beklemek zor değildi.

Gecenin içerisinde beklenmedik bir anda bir kararlılık timsali gibi beliren ilk titrek ışık etrafını aydınlattı. Tasın öbür ucunda mum ışığı gibi bir alev gördü Covenant – uzakta, ufacık, ama parlak bir ışıktı; Covenant mumu kendi ellerinde tutuyormuş gibi açık bir şekilde sarı ve turuncu renkler salınıyordu. Tuhaf bir biçimde uzaklığın önemsiz olduğundan emindi; eğer hemen önündeki çimenin üstünde olsa, avucundan daha büyük olmazdı.

Tayf belirince Atiaran'ın nefesi dişlerinin arasından ıslık çaldı ve Covenant, manzaraya daha dikkatle yoğunlaşabilmek oturuşunu dikleştirdi.

Açık seçik, dairesel bir devinimle, alev tasın içine doğru hareket etti. Daha dibe giden yolun yarısına varmadan ikinci bir alev kuzey kenarında belirdi. Daha sonra iki tane daha Tayf güneyden geldi – ve bir anda sayılamayacak kadar çok alev her yönden kendilerine ait bir yol çizerek tasın içine girmeye başladı. Bazıları Atiaran ve Covenant'ın iki yanından geçti, ama gözlemcilerinin bilincinde değilmiş gibi gözüküyorlardı; alevlerin her biri sanki tepelerde bir başınalarmış, kendi parıltıları dışında her bir parıltıdan bağımsızlarmış gibi kendi ağır dönüşlerini izliyorlardı. Buna karşın ışıklar bir araya toplanıyor, saçtıkları ışıkla yıldızları soluk bırakan altından bir kubbe örüyorlardı; ve bazı anlar, belli Tayflar sanki merkeze giden yollarında bir hoş geldin selamı paylaşırcasına eğilip birbirlerinin etrafında döner gibi oluyorlardı.

Nefes almaya zorlukla cüret edebilen Covenant omuz hizasına kadar bir aşağı, bir yukarı hareket eden binlerce alevi tasın içine getiren büyük devinimi izledi. İçinden taşan hayret duygusuyla, sanki aslında insan gözlerin görmemesi gereken gizli bir ayini izinsiz izleyen bir seyirci gibi hissetti kendini. Kutlamayı sonuna kadar görme şansı tüm nefes alıp verişinin sessiz olmasına bağlıymış gibi, bu gizemli ateş toplantısındaki Tayfları korkutup kaçırabileceği endişesiyle göğsünü tutuyordu Covenant.

Derken bir araya gelmiş alevlere bir değişim başladı. Yukarı, göğün içlerine doğru titreşerek parıldayan, tiz, sessiz bir şarkı,

gitgide artan bir ezgi yükseldi. Tasın merkezinde, Tayfların bireysel döngüleri, çözülüp ışıldayan, halka oluşturan bir Dansa dönüştü. Her bir Tayf tasın yarısını dolduran kocaman, tekerlek biçimindeki desende sonunda kendine bir yer bulmuş gibiydi ve tekerlek merkezde dönmeye başlamıştı. Ancak merkezde hiçbir ışık yoktu; tekerlek Tayfların ışıltısını reddeden, mutlak karanlık bir göbek etrafında dönüyor gibiydi.

Şarkı tüm geceye yayıldıkça, büyük çember dönmeye başladı. Her bir alev hareketleri ve salınımları çeşitlilik gösteren, kendine özgü bir biçimde dans ediyor, bu bağımsız döngülerini sürdürürken de toplu döngüdeki yerlerini koruyorlardı. İçteki göbek ve dıştaki kenar arasındaki yerde daha çok çember dönmeye başlıyordu, böylece tüm tekerlek, her biri ayrıca dönen tekerleklerle dolmuştu. Hiçbir Tayf bir konumda çok fazla durmuyordu. Alevler devinim içerisinde sürekli olarak akıyor, böylece tekerlek döndükçe, her bir Tayf bir o yana bir bu yana dans ediyor, kah ortadaki çemberlerin etrafında dolanıyor, kah göbeği tavafta bulunuyordu. Her bir Tayf sürekli hareket edip yer değiştiriyordu, ama desen asla bozulmuyordu –bir an bile yanlış adımlarla oluşan bir boşluk tekerleği yarmıyordu– ve her bir alev hem tamamen yalnız başına, Dans boyunca kişisel bir yazgının peşinde gizemli bir biçimde dolanıyor gibiydi, hem de tamamen bütüne uyumlu bir parçaydı. Alevler dans ettikçe, gökteki yıldızlar yanlarında sönük kalana dek ışıkları güçleniyordu. Gece, kutlamaya uzaktan seyirci kalmış gibi içine kapanmıştı.

Ve Dansın güzelliği ve mucizesi Covenant'ın beklentisini yanıp tutuşan bir ağrıya döndürüvermişti.

Ardından şenlikte yeni bir değişim oldu. Covenant bu değişimden Atiaran koluna dokunana kadar haberdar değildi; Atiaran'ın işaretiyle Covenant, dehşetle olan bitenin farkına vardı ve Tayfların tekerleğinin ağır ağır büküldüğünü gördü. Tekerleğin geri kalanı biçimini korudu ve kara çekirdek yerinden oynamadı. Ağır ağır dönen çember dışarıdaki Tayflar izleyicilere yaklaşmaya başladıkça yumurta biçimini almaya başladı. Çok geçmeden büyüyen şişlik hiç şüphesiz Covenant'ı işaret ediyordu.

Sanki bunun etkisiyle Covenant Tayfların şarkılarını daha da yoğun hissetmeye başlamıştı. Tayfların şarkısı bazen dövünerek,

kendinden geçerek yakılan bir ağıta benziyordu; yürekleri dağlayan bir yas kadar tutkuluydu, ama bazen de insani olmayan, yüce bir kabullenme gösteriyordu. Tayfların yaklaşan alevleri Covenant'ı huşuyla ve merakla doldurmuştu; öyle ki pusuvermiş, kımıldayamaz hale gelmişti. Ardı ardına döngüler boyunca Tayflar Covenant'a uzandılar. Covenant ellerini dizleri üzerinde kenetledi ve ateşli Dansçıların karşısında yüreği sıkışarak, bir söz bile etmeden, olduğu yerde kımıldamadan bekledi.

Birkaç dakika içinde çemberin uzun çıkıntısının ucu Covenant'ın tepesinde durdu. Covenant dans ederek yanından geçen her bir alevin eğilerek selam verdiğini görebiliyordu. Sonra çıkıntının kenarı aşağı bir dalış yaptı ve sanki bütün Tayflara Covenant'ın eşliğinde dans edebilme fırsatı verebilmek için Dansın hızı ağırlaştı. Çok geçmeden yalımlar elinin uzanabileceği uzaklıktan geçiyorlardı. Derken Dansın uzun kolu parıldayıverdi, sanki kulaktan kulağa bir kararı aktarmışlardı. Covenant'ın en yakınındaki Tayf ilerledi ve nikah yüzüğünün üzerine yerleşiverdi.

Covenant irkilip çekildi, ateşin onu yakmasını bekliyordu; ama hiç acı hissetmedi. Alev bir fitile tutunurcasına yüzüğe tutunmuştu ve Covenant belli belirsiz Kutlama şarkısının ahengini parmaklarında hissetti. Covenant'ın yüzüğüne tutunmuşken, sanki heyecan içinde orada besleniyormuşçasına Tayf dans ediyor, zıplayıp duruyordu. Ve ağır ağır Tayfın rengi sarı-turuncu alev renginden gümüşi beyaza döndü.

Dönüşüm tamamlanınca o Tayf parıltıyla uzaklaştı ve sıradaki yerini aldı. Bir dizi yalım bu şekilde birbirini izledi, her biri gümüş rengini alana dek Covenant'ın yüzüğünün üzerinde dans etti, Covenant'ın kaygıları azaldıkça da dizilimin hızı arttı. Kısa bir zaman içinde parıldayan beyaz Tayflar sırası neredeyse dansın kalanına kavuşmuştu. Her bir yeni alev hızla Covenant'ın huzuruna sunmuştu kendini, Covenant'ın yüzüğünün beyaz altını içinde varlığının ulaşabileceği zirveyi, Tanrılaşmaya giden yolu bulmaya can atar gibiydi her biri.

Çok geçmeden oturamayacak kadar içi kabarmıştı Covenant'ın. Ayağa fırladı, Tayfların alçalmalarına gerek kalmadan üstünde ışıyabilmeleri için yüzüğünü kaldırdı.

Atiaran, Covenant'ın yanında durdu. Covenant'ın gözleri yüzüğünün bir şekilde olası kıldığı dönüşüm dışında bir şey görmüyordu, ama Atiaran Dansı ve ötelerini gözledi.

Artık ne gördüyse, ümitsizlikten bir pençe olmuş parmaklarını Covenant'ın koluna geçirdi Atiaran. "Hayır! Yediler Aşkına! Bu olamaz!"

Atiaran'ın çığlığı Covenant'ın ilgisini toparladı; bakışları tasın ötesine doğru kaydı.

"İşte orada! Ayaklarının hissettiği sayrılığın nedeni bu!"

Gördüğü şeyle kalbine bir hançer saplanmış gibi sendeledi Covenant.

Altuni ışığın içerilerine tasın kuzeydoğu kenarından gelerek zorla giren, soyunu gecenin zemininden almışçasına zifiri ve aydınlanması imkansız bir karanlık kama belirmişti. Kama Dansın içlerine doğru ışığı yara yara yol aldı. Bir ses yükseliyordu alevlerin şarkısının içinden, temiz çimenlerin üzerinden geçen bir ordu dolusu kana bulanmış ayak sesi gibi bir ses. Düzenini bozmadan, ıstırap verici bir biçimde içlere uzandı kama. Birkaç dakikada karanlığın ucu Dansı bölerek, merkeze doğru sokulmaya başladı.

Covenant dehşet içinde Dansın durmadığını, ara vermediğini gördü. Kamanın ilk dokunuşuyla Tayfların şarkısı kutsallığa saygısız bir eylemle sökülmüşçesine kesiliverdi, koşarak gelen bir katliama benzer bir gürültü dışında hiç ses kalmadı geriye. Ancak Dans durmadı. Alevler kendilerine ne olduğunun bilincinde değilmiş gibi, çaresizce dönmeye devam etti. Kamanın yoluna doğru çevrimlerini izlediler ve dipsiz bir uçuruma atlamış gibi kayboldular. Hiçbir Tayf bir daha o karanlıktan geri çıkmadı.

Dokunan her ışığı yutan kara kama Kutlamanın içlerine giden bir yol oydu.

"Hepsi ölecekler!" diye inledi Atiaran. "Duramazlar – kaçamazlar. Dans sonlanana değin dans etmek zorundalar. Hepsi öldü – her bir Tayf, Diyarın her bir parlak ışığı! Bu olamaz. Yardım et! Covenant onlara yardım et!"

Ancak Covenant nasıl yardım etmesi gerektiğini bilmiyordu. Korkudan felç olmuştu. Kara kamanın görüntüsü midesini bulan-

dırıyordu, sanki uyuşukluğunun gözüne indirdiği bir perdenin ardından, bir delinin onun parmaklarını yiyişini izler gibiydi – midesi bulanmıştı, hiddetlenmişti ve iktidarsızdı, sanki kendini savunmak için çok uzun süre beklemiş de şimdi dövüşmeye elleri kalmamıştı. Triock'un bıçağı uyuşuk parmaklarının arasından kayıp gitti ve karanlığın içinde kayboldu.

Nasıl?

Kısa bir süre boyunca Atiaran küplere binmiş bir biçimde Covenant'ı çekiştirdi. "Covenant! Yardım et!" diyerek yüzüne haykırdı. Sonra döndü ve kamayla karşılaşmak için aşağıya doğru koşturdu.

Tayflar?

Atiaran'ın hareketi dehşetten donmuş bedenini çözdü. Baradakas'ın asasını kavrayarak alevlerin altından eğildi ve Atiaran'ın hızla peşine gitti. Tayfların yoluna çıkmamak için belini bükmüş, ilerliyordu. Bir delilik ayaklarını ateşliyor gibiydi; göbeğe giden yolu yarılamadan Atiaran'ı yakaladı. Atiaran'ı ardına iterek, merkeze sokulan kamaya doğru atıldı, karanlıktan önce merkeze varması gerektiğini söyleyen kör bir inanç onu mahmuzluyordu.

Atiaran da Covenant'ı izledi. "Sakın ve korun! Bunlar şerbaşları! Yoz iblissoyları!"

Covenant onu güç bela duydu. Gözü dönmüş, dansın merkezine ulaşma gereğine odaklanmıştı. Daha hızlı olmak için dikildi, gözlerinin hizasında ne zaman bir Tayf parıldasa kafasını yana savuruyordu.

Son bir hamleyle tekerleğin boş çekirdeğine daldı Covenant.

Durdu. Şimdi kamanın uzun, kalabalık figürlerden oluştuğunu görebilecek kadar yakınlaşmıştı. Şerbaşları o denli kara deriliydi ki hiçbir ışık üzerlerinde parlamıyor ya da yansımıyordu. Çaresiz Tayflar kamanın içine savruldukça, saldırganlar onları yiyordu.

Şerbaşları daha da yaklaştı. Oluşturdukları kamanın ucunda diğerlerinden daha iri, tek bir şekil vardı. Covenant şimdi açık seçik görebiliyordu. Daha uzun ve kötücül bir Uğrakkolcusuna benziyordu şekil – uzun bir gövdesi, eş uzunlukta kısa uzuvları, kafasının üst bölümünde sivri kulakları, gözleri olmayan, açılıp

duran burun deliklerinin neredeyse tümünü kapladığı bir yüzü vardı. Ne zaman bir Tayf yaklaşsa bir yarık gibi ince ağzı kurulmuş bir kapan misali Tayfın üstüne atılıyordu. Sümükler burun deliklerinden, kafasının her iki yanından arkaya uzanıyordu. Covenant onunla yüzleşince, yaratığın burnu yeni bir av koklamış gibi seğirdi ve diğer yaratıkları teşvik edercesine gittikçe uzayan bir havlama kopardı. Tüm kama hevesle ileri atıldı.

Atiaran Covenant'a yetişti ve kulağına bağırdı. "Elin! Eline bak!"

Covenant sol elini hızla silkti. Bir Tayf, ak ak yanarak olan bitenden habersiz yüzüğüne tutunmuş dans ediyordu.

Bunun üzerine önder şerbaşı Dansın çekirdeğine daldı ve durdu. Saldırganlar önderlerinin ardında, omuz omuza sıralanmışlardı. Kara, kuduz ve zalim yaratıklar salyalar saça saça bir araya geldiler ve çaresiz Tayfları ısırdılar.

Covenant'ın kalbi korkudan tuzla buz olmuştu. Ancak Atiaran hışımla, "Şimdi! Şimdi vur onlara!" diye bağırdı.

Titreyerek ileri doğru adım attı Covenant. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Bir anda, ilk şerbaşı ağzı kan kırmızı kaynayan, uzun bir bıçak çekti. Bıçağın ağzından korku verici bir güç yayılıyordu; Covenant ve Atiaran istemeden geri çekildiler.

Şerbaşı vurmak üzere elini kaldırdı.

İçgüdüsel olarak Covenant apak yanmakta olan Tayfı şerbaşının yüzüne gömdü. Acıyla hırıldayan yaratık geri zıpladı.

Birden Covenant'ın içine bir şey doğdu. Hemen asasının ucunu yanmakta olan Tayfa değdirdi. Bir parıldamayla, gözü pek beyaz bir alev fışkırdı asadan; ışığıyla Dansın altuni rengini gölgeliyor, şerbaşlarının gücüne meydan okuyordu. Şerbaşlarının önderi yeniden geri çekildi.

Fakat bir anda yine eski kararlılığına kavuştu şerbaşı. İleri zıplayarak beyaz alevin kalbine kan kırmızı ağızlı bıçağını sapladı.

Dansın çekirdeğinde güçler çatıştı. Şerbaşının bıçağı sıcak nefret gibi kaynıyordu, asaysa öfkeyle, vahşice parlıyordu. Mücadeleleriyle havaya kan ve yıldırımla tutuşmuş gibi kıvılcımlar saçtılar.

Ancak şerbaşı işinin ustasıydı. Yaratığın kudretiyle vadiye muazzam bir baskı altında ezilen büyük bir kayanın korkunç ufalanma sesi doldu. Tek bir hareketle Covenant'ın yalımını ezip söndürdü.

Alevin sönmesiyle Atiaran ve Covenant sırtüstü çimlerin üzerine savruldular. Zaferle uluyan şerbaşları ölüm hamlesini indirmek üzere konumlarını aldılar.

Covenant kızıl bıçağın geldiğini gördü ve ölmeden kefene sarılmış gibi korkudan sindi.

Ancak Atiaran tekrar ayaklarının üzerine yükseldi, "*Melenkurion! Melenkurion abatha!*" diye haykırıyordu. Atiaran'ın sesi şerbaşlarının zafer sesine kıyasla cılız geliyordu, yine de şerbaşlarıyla doğrudan yüzleşti Atiaran, yaratıkların önderinin bıçak tutan elini kavrayıp, boğuşmaya başladı. Bir süre için bıçağın inmesini engelleyebilmişti.

Derken, arkadan, batı yönünden, çağrısına bir yanıt geldi. Hiddet dolu, demir kadar sert bir ses bağırıyordu: "*Melenkurion abatha! Binas mill Banas Nimoram khaboal! Melenkurion abatha! Abatha Nimoram!*" Bu ses Covenant'ın paniğini de dağıttı ve Covenant, yalpalayarak Atiaran'ın yardımına koştu. Fakat beraberken dahi şerbaşının yaklaşmasına engel olamıyorlardı; şerbaşı onları yeniden yere çaldı ve bir anda üstlerine atıldı.

Ancak iriyarı bir adam yerdeki ikilinin üzerinden atılıp şerbaşını havada yakaladı. Bir süre ikisi vahşice boğuştular. Derken yeni gelen kişi, kan kırmızı bıçağı alıp yaratığın kalbine gömdü.

Şerbaşlarından bir patlamayla birlikte haykırışlar sökün etti. Covenant pek çok ufak çocuğun hep birlikte koşturmalarına benzer bir gürültü duydu. Başını kaldırıp bakınca, tasın içine bir ırmak gibi ufak hayvanların döküldüğünü gördü – tavşanlar, porsuklar, gelincikler, köstebekler, tilkiler, birkaç köpek. Sessiz bir kararlılıkla kendilerini şerbaşlarının önüne attılar.

Tayflar dağılıyordu. Covenant ve Atiaran tökezleyerek doğrulurlarken, son alev de tasın içinden kayboldu.

Ancak şerbaşları oldukları yerde kaldılar. Cüsselerinden ötürü hayvanların saldırısı en fazla canlarını sıkıyor gibiydi. Aniden çö-

ken karanlıkta yaratıklar genişliyor gibiydi, sanki ışık onları engellemiş, saflarını sık tutmaya zorlamıştı. Şimdi birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. Lav gibi fokurdayan düzinelerce bıçak bir anda tek parçaymış gibi atıldı ve korkunç bir uyumla hayvanları kesmeye başladı.

Covenant olanları daha içine sindirememişti ki, Atiaran'la ikisini kurtarmış olan iriyarı adam döndü ve ona doğru tısladı: "Gidin! Kuzeye, ırmağa doğru. Tayfları serbest bıraktım. Şimdi sizin kaçmanız için zaman yaratmalıyız. Gidin!"

"Hayır!" diye nefes nefese konuştu Atiaran. "Sen tek başınasın. Hayvanlar yetmez. Dövüşüne yardım etmeliyiz."

"Hep beraber bile yeterli değiliz!" diye bağırdı adam. "Görevinizi unutuyor musunuz? Efendilere mutlaka ulaşmalısınız – mutlaka! Salya, yaptığı bu kutbozumunun bedelini ödemeli! Gidin! Size çok zaman kazandıramam! *Melenkurion abatha!*" diye haykırarak döndü ve arbedenin ortasına atıldı. İri yarı adam güçlü yumruklarıyla şerbaşlarını deviriyordu.

Yalnızca Baradakas'ın asasını yerden almak için duraksayan Atiaran kuzeye kaçtı. Ve Covenant da onu izledi, şerbaşı bıçakları peşinden savrulmaya devam ediyormuş gibi koşuyordu. Yıldızlar onlara yeterince ışık verdi. Dönüp izlendiklerine bakmadan, geride bıraktıkları denkleri umursamadan bayırdan yukarı sürdüler kendilerini – araya mesafe koymaları gereği dışında yavaşlatır diye herhangi bir şey düşünmekten bile korkuyorlardı. Tasın kenarını aşınca, aşağıdaki kıyımın sesleri bir anda kısıldı. Kimsenin onları kovaladığını duymuyorlardı. Ama koşmaya devam ettiler – koştular ve yine koştular ve durmadılar, ta ki ıstırap dolu bir çığlık duyana kadar.

Bu sesle, Atiaran dizlerinin üzerine kapaklandı ve alnını toprağa yasladı, kendini tutmadan ağlıyordu. "Öldü," diye feryat eti Atiaran. "Zincirsiz kişi öldü! Eyvah, yazık Diyara! Ne yol seçsem fenalık dolu, her seçimim yıkım getiriyor. Daha en başından ne belalar açtım! Artık bundan sonra hiçbir Kutlama olmayacak ve bu benim suçum." Yüzünü Covenant'a doğrultarak, hıçkıra hıçkıra ağlayarak seslendi, "Al asanı eline ve vur bana İnançsız!"

Atiaran'ın içine dolan acıyla bir pınar olmuş gözlerine boş boş baktı Covenant. Kendi de acıyla, kederle ve boşa giden hırsla uyuşmuş gibiydi ve Atiaran'ın neden kendini suçladığına anlam veremiyordu. Asayı almak üzere eğildi, sonra Atiaran'ı kolundan kavrayıp ayağa kaldırdı. Atiaran tüm kederini ağlayarak boşaltıp, artık kendi başına ayakta durabilene kadar, Covenant sersemlemiş ve zihni boşalmış bir biçimde gecenin içinde kılavuzluk etti Atiaran'a. Covenant da ağlamak istiyordu ama bir cüzzamlı olmanın sefaletiyle uzun mücadelesi sırasında nasıl ağlanacağını unutmuştu ve şimdi de tek yapabildiği yürümekti. Atiaran yeniden kendini denetlemeye başlayıp ondan uzaklaşınca, Covenant Atiaran'ın onu bir şeylerle suçladığının farkına vardı. Kuzeye doğru giden yürüyüşlerinin uykusuz gecesi boyunca Covenant'ın buna karşı yapacak bir şeyi yoktu.

XI

Evsiz

Afallamış, amaçsızca gezinen gece ağır aksak ilerliyordu; nerede karanlığın çorağı bitiyor nerede ışığın külleri başlıyor belli olmuyordu, gece alacakaranlığın yaban topraklarında tükenmekteydi ve ağır ağır bulutlu bir gün doğdu. Alçak bulutlar kederle doluydu; birikmiş, sonu gelmez dertlerle gergin ve sıkıntılıydılar, ama buna karşın kifayetsizlerdi, ağlamamak için kendilerini zor tutuyorlarsa da yağmur olup yağmaya güçleri yoktu. Şafak boyunca Atiaran ve Covenant yas tutan toprağın pare pare yüzünde düzensizce, ağır ağır ilerlediler.

Bir günün gelişi onlar için bir fark yaratmıyordu, kaçışlarını etkilemiyordu, zira artık korkma yetilerini tamamen tükettiklerinden, dehşete düşmeleri söz konusu bile değildi. Gece ve gündüz, Diyarın yüreğine düşmüş, gitmek bilmez gölgenin büründüğü alacalı bir kıyafet dışında bir şey değildi. Diyarın yüreğine ne kadar zarar geldiğini bilmiyorlardı. Ancak kendi yaralarınca ölçebilirlerdi – ve böylece Kutlamanın kirletilmesini izleyen uzun, kasvetli gece ve gündüz boyunca, şahit oldukları şey akıllarından hiç çıkmadı; içlerinde açlık, susuzluk ve yorgunluk dahi sönmüş, diğer her şeye karşı hislerini kaybetmiş olarak yürüdüler, yürüdüler.

O gece, bedenleri dayanma sınırlarına ulaşınca, körlemesine uykunun kollarına gömüldüler, artık peşlerinden kimin, neyin kovaladığını umursamaya mecalleri kalmamıştı. Onlar uyurken gökyüzü de gerilimini boşaltacak bir mecra buldu. Mavi yıldırımlar tepeleri dövdü; uzun süre bastırılmış acıyla inledi gök gürültüsü. Yolcular uyandıklarında, güneş tepelerindeydi ve kıyafetleri gece yağan yağmurla sırılsıklam olmuştu. Canları cesetlerinden üzüldüğünden güçlükle ayakları üstünde doğruldular, *elianthe* yediler, bir akarsudan su içtiler ve ölümle kaskatı kesilmiş gibi yeniden yürümeye başladılar.

Her şeye karşın zaman, *aliantha* ve Andelain havası yavaşça onları yeniden yaşama döndürdü. Covenant'ın bitkin düşünceleri yavaş yavaş bir taraftan, başka bir tarafa kaydı; katliamın ağır adımlarla ilerleyen dehşeti geriledi, içinde daha tanıdık bir acının sızlamasına izin verdi. Atiaran'ın *Covenant onlara yardım et!* diye bağırışını hala içinde duyabiliyordu ve bu ses, kendi iktidarsızlığıyla kanının donmasına yol açıyordu.

Tayflar, Tayflar! diye kısık, belirsiz bir sesle kendi kendine inildedi. Ne kadar da güzellerdi – ve onları kurtarmakta ne kadar da beceriksiz davranmıştı.

Ancak Atiaran onun Tayfları kurtarmaya gücünün yeteceğine inanmıştı; Covenant'tan bir güç gösterisi beklemişti – tıpkı Lena gibi, tıpkı Baradakas gibi, tıpkı karşılaştığı herkes gibi, onu yeniden doğmuş Yarımelli Berek, vahşi büyünün efendisi olarak görmüştü Atiaran. *Sende kudret var*, demişti Garazkar. *Asla o kudretin ne olduğunu bilemeyeceksin.* Bilemiyordu; nasıl bilebilirdi ki? Büyülerle, hatta düşlerle onun ne alakası vardı ki?

Ama yine de, Tayflar, Covenant'ın kaybolmuş insanlığını tanır, ona hürmet eder gibi, yüzüğüne biat etmişlerdi. Yüzüğüyle değişmişlerdi.

Bir zaman sonra –aslında sesli konuşmayı istemiyordu– "Onları kurtarabilseydim kurtarırdım," dedi Covenant.

"Buna gücün var," dedi Atiaran. Sesi artık ne kedere, ne öfkeye gücü yetiyormuş gibi donuk, cansızdı.

"Ne gücüm varmış ki?" diye zorlukla sordu Covenant.

"Beyaz altından yüzüğü laf olsun diye mi takıyorsun?"

"O sadece bir yüzük. Takıyorum – takıyorum çünkü ben bir cüzzamlıyım. Güç neymiş, ben ne anlarım?"

Atiaran, Covenant'a bakmadı bile. "Göremiyorum. Sen bana kapalısın."

Bu lafın üstüne, Covenant itiraz etmek, haykırmak, Atiaran'ı omuzlarından tutup yüzüne karşı bağırmak istedi, Kapalı? Bak, bana bak. Ben Berek değilim. Bir kahraman değilim. Kahraman olamayacak kadar hastayım. Ama Covenant'ın buna gücü kalma-

mıştı. Ve çok kötü bir biçimde incinmişti – Atiaran'ın imkansız taleplerinin yanı sıra kendi güçsüzlüğüyle de incinmişti.

Nasıl–?

Tayflar!

Bu nasıl başıma geldi?

Bu soruyla inildeyerek bir dakika geçirdi Covenant. Sonra kendi kendine iç geçirdi; bilmeliydim – içinde bulunduğu tehlikeyi Atiaran Berek destanını okurken duymalı, Andelain'de görmeli, botlarından gelen tiksinmeyle hissetmeliydi. Ancak kör, sağır ve hissizdi. İleri gitmeyle, deliliği ardında bırakmayla o kadar meşgul olmuştu ki bu kez düşünün çizdiği yolun yöneldiği deliliği göz ardı etmişti. Bu düş onun bir kahraman, bir kurtarıcı olmasını istiyordu; o yüzden onu cezbediyor, peşinde sürüyordu – düş böylece kendini hiçe sayarak, hayatını Tayflar, Diyar ve diğer yanılsamalar için tehlikeye atmak üzere sürekli ileri gitmesi için Covenant'ı dürtüyordu. Bu düşte Atiaran ve Habis Efendi arasındaki tek fark, Garazkar'ın onun başarısız olmasını istemesiydi.

Asla o kudretin ne olduğunu bilemeyeceksin. Tabii ki ne olduğunu bilemezdi. Yorgunluğuna rağmen, ilkel bir tepkiyle öfkesi kabardı. Düş görüyordu – her şeye yanıt buydu, Diyarın ondan karşılanması imkansız beklentilerine olduğu kadar, Diyarın imkansızlığına yanıt da buydu. Gerçek ve düş arasındaki farkı bilirdi; aklı yerindeydi.

O bir cüzzamlıydı.

Ve yine de Tayflar ne kadar da güzellerdi. Tayflar katliama uğramıştı –

Ben bir cüzzamlıyım!

Titreyerek, kendine bir UGD uygulamaya başladı. Cehennem azabı! Tayflarmış, vahşi büyüymüş, lanet olası Yarımelli Berek'miş, benle ne alakası var? Covenant'ın bedeni sorunsuz gözüküyordu – hiçbir yaralanma göremiyordu, kıyafetleri kırış kırıştı, ama yırtılmamıştı– ancak Çerağban'ın asasının ucu şerbaşlarının gücüyle kararmıştı. Cehennem olasıcalar! Bana bunu yapamazlar.

Bitkinliğine duyduğu öfkeyle ayaklarını sürüye sürüye Atiaran'ın yanına gitti. Atiaran ona bakmıyordu, hatta Covenant'ın

varlığını kabullenmiyor gibiydi; ve o gün boyunca Covenant Atiaran'ı yalnız bıraktı, eğer fırsat bulur da Atiaran onu suçlarsa, kendi tepkisinin ne olabileceğinden korkuyordu. Ancak o gece için durakladıklarında, soğuk gece ve narin yıldızlar battaniyelerini ve ışırçakılı kaybettiklerinden ötürü Covenant'ın üzülmesini sağladı. Kafasını bu içini oyan dertlerden kurtarıp dağıtabilmek için neredeyse unuttuğu Diyar hakkında bilgi alma çabalarına devam etti. Sertçe, "Bana ondan bahset – bizi orada, o gece kurtaran kişiden."

Uzun bir sessizlikten sonra, "Yarın," dedi Atiaran. Sesinin feri sönmüştü, içinde duyarsızlık veya yenilgi dışında ışık verecek bir şey kalmamıştı. "Bırak beni. Yarına dek."

Covenant karanlığın içinden başını sallayarak onayladığını belirtti. Karanlık, soğuk ve çırpılan kanatların sesleriyle koyulaşmıştı, ancak karanlıkla Atiaran'ın tavrıyla olduğundan daha iyi baş edebiliyordu. Covenant, uzunca bir süre sefil insanoğluna dert salan her bir düşe veryansın etmeye hazır biçimde titreyip durdu, ama en sonunda dayanamayıp rahatsız bir uyuklamaya boyun eğdi.

Ertesi gün, Yükselen Ağaçköy'den çıktıklarının dokuzuncu gününde Atiaran, Zincirsiz'i anlattı Covenant'a. Sesi çiğnenmiş, ezilmiş bir kaya gibi dümdüzdü. Sanki Atiaran artık ne dediğini, kendini nasıl gösterdiğini umursamayacak bir noktaya gelmişti. "İlim Meclisi'nde bazen öyle kişiler olur ki," dedi Atiaran, "diğerleriyle beraber (bunlar ister Efendiler, ister İlimmuhafızları olsun, ister Kılıcı, ister Asayı izlesinler) Diyar için, ya da Eski Efendilerin İlmini öğrenmek için çalışamayacaklarını keşfederler. Bu kişilerin kendi hayalleri olur, bu hayaller onları yalıtılmışlığa sevk eder. Ancak yalnızlık ihtiyaçları, onları diğer insanlardan ayırmaz. Efendilerin iyi dilekleriyle ve Diyarı seven herkesin takdiriyle onlara Zincirsizlik Ayinleri okunur. Kendi ilimlerinin arayışına düşmeleri için Diyardakilerin taleplerinden sıyrılıp hür bırakılırlar. Çünkü Efendiler uzun zaman önce yalnızlık ihtiyacının, her daim bencilce bir ihtiyaç olmadığını öğrenmişlerdi; tabii ki bu ihtiyaç baskılarla doğmadıysa.

"Zincirsizlerin pek çoğundan bir daha asla haber alınmaz. Ancak tamamen kaybolmayan kişiler hakkında öyküler söylenir. Bazılarının düşlerin gizlerini haiz oldukları söylenir, diğerleri sağal-

tım sanatının derin gizemlerini uygulayabilir ve yine bazılarının da hayvanlara dost olduğu, onların dillerini konuşabildiği, büyük ihtiyaç duyulan zamanlarda onları yardıma çağırabildiği söylenir.

"Böyle bir Kişi kurtardı bizi" – Atiaran'ın boğazı bir an için düğümlendi – "Tayfları inceleyen ve korularda yaşayan ufak hayvanların dostu bir Kişi. Benim kulaklarımın işittiğinden kat be kat daha fazla şey biliyordu Yedi Söz hakkında." Sessizce inildedi Atiaran. "Böylesi kudretli bir adam, böyle katledilmiş olsun. Tayfları serbest bırakıp bizim de canımızı kurtardı. Ah keşke buna değecek bir şey olsam. Yediler Aşkına! Daha önce hiçbir kötülük Andelain Tayflarına yöneltilmemişti. Boz Katilin kendisi bile cüret edememişti – ve hatta denir ki Kutbozumu Ayini bile onlara dokunmaya gücü yetmemişmiş. Şimdi içimde öyle bir his var ki bir daha asla dans etmeyecekler."

Çok uzun süren bir aradan sonra Atiaran devam etti: "Ne fark eder. Ölüm ve sapkınlık her şeyin sonu. Üzüntü umudu olanlarda olur. Her şey rağmen Zincirsiz Kişi yaşamını, sen, mesajın ve yüzüğünle Efendilere ulaşabilesin diye feda etti. Bunu gerçekleştireceğiz ki böylesi fedakarlıkların bir anlamı olsun."

Yeniden sus pus oldu Atiaran ve Covenant kendi kendine sordu: Bu yüzden mi? Yaşamak bunun için mi? Başkalarının ölümünü haklı çıkarmak için mi? Ancak bir şey demedi ve kısa süre sonra Atiaran'ın düşünceleri tekrar sorulan soruya doğru kaydı. "Ancak Zincirsizler... Bazıları hayalperesttir, bazıları şifacıdır, bazıları hayvanlarla yaşamı paylaşır. Bazıları mağaracinlerinin gizlerini ortaya çıkarmak için toprağı derinlemesine araştırır, diğerleri İblissoyu ilmini öğrenir – artık o kişiye ilham veren bilgi neyse. Bazı Zincirsizlerin Boğazlayan Derinlerde yaşayan Vahşiorman Caerroil'in destanını izlediği ve Ormanî olduğunun fısıldandığını dahi duydum. Bu tehlikeli bir düşünce; fısıldanmış bile olsa.

"Daha önce Zincirsizlerden birini görmemiştim. Ancak Zincirsizlik Ayinlerini duymuştum. Bu ayinde bir ilahi okunur." Donuk bir biçimde ezberden okudu ilahiyi Atiaran.

Hür
Zincirsiz
Affolunmuş

Hür –
Düşlenenin olacağını düşle;
Görene dek gözlerin kapalı bekle,
Ve sessiz kehaneti söyle –
Ve Zincirsiz ol
Affolunmuş
Hür.

"Daha fazlası var, ama bitkinlikten hatırlayamıyorum. Belki bundan sonra bir daha şarkı söyleyemeyebilirim." Bir rüzgar esip içini donduruyormuş gibi cüppesini omuzlarının etrafına sıkıca sardı ve gün boyunca başka hiçbir şey söylemedi.

Kamp yaptıkları o gece Covenant yine uyuyamadı. Gönülsüzce uyanık yattı ve yeni ay dilimini izledi. En sonunda ay Tepelerin üzerinden doğunca, Covenant şoka uğradı. Ay artık gümüşümsü, beyaz değil, kırmızı renkteydi – kan rengi, Salya'nın lav fışkıran gözlerinin rengi.

Kırmızı ay Tepeleri kötülükle renklendirdi, fundalıkları, çimenleri ve bayırları kanlı bir terle parlatan koyu kırmızı bir renk kattı geceye, sanki Andelain'in tümü işkence çekiyordu. Kırmızı ayın altında, ihlal edilen toprak ürperircesine titrek bir ışıkla yandı.

Covenant bakakaldı, gözlerini kapayamıyordu. Birisinin eşliğine ne kadar çok ihtiyaç duysa da, dişlerini sıkı sıkıya kenetleyip Atiaran'ı uyandırmamakta diretiyordu. Yapayalnız ve titreyerek, terli ellerinde Baradakas'ın asasını sıkı sıkı tutmuş biçimde, ay batana dek ayakta dikildi Covenant, sonra da şafak sökene dek korkunun kıyısında uyudu.

Dansın olduğu geceden dört gün sonra, yürüyüş hızlarını belirleyen artık Covenant olmaya başladı. Her geçen gün hızlarını sınırlarına kadar zorladı, sanki kanlı ayın onlara yaklaşmasından korkar gibiydi.

Gece için durakladıklarında Atiaran'a asasını verdi ve ayı görmesi için uyumasına izin vermeden onu oturttu: ay koyu kırmızı bir pusun arasından ufukta belirdi, göklerde kanlı bir orak gibi

yükseliyordu. Ayın hilali evvelki geceye göre belirgin biçimde daha kalınlaşmıştı. Katı bir ifadeyle izledi Atiaran, asayı sıktı, ama hiç bağırmadı. Ayın tüm kötülüğünü tattıktan sonra, tekdüze bir sesle "Zaman kalmadı," dedi ve yüzünü çevirdi.

Gün doğunca, yürüme hızlarını ayarlama sorumluluğunu yine Atiaran üstlendi. Bitip tükenmiş ayın kefeninin altında bir karara varmış gibiydi. Şimdi yenilgiyi yalın bir azimle reddediyordu, bir lanete uğramış gibi, sırtında bir kırbaç şaklıyormuş gibi kendini yürümeye zorluyordu. Kendisi ve Diyar adına her şeyi kaybettiğine inanıyor gibiydi, yine de yürüyüşüne bakılırsa acı da diğer duygular kadar kadının azmine azim katıyordu. Covenant, kendini yine Atiaran'ın acımasız hızına yetişmek için elinden geldiğince koşturur durumda buldu.

Atiaran'ın dayattığı yürüme hızını karmaşık korkularından ötürü kabul etti; Tayflara saldırabilecek ve aylara kan rengi çalacak güçler tarafından yakalanmak istemiyordu. Ancak UGD ve diğer kendini koruma yöntemleri konusunda titizdi. Çakısı dışında keskin bir bıçak bulabilse, tıraş olacaktı.

O günü, gecenin bir kısmını ve sonraki günün sabahını adeta koşarcasına ilerleyerek geçirdiler. Covenant süratlerini elden geldiğince korudu, ama uzun günler ve dinlenmeden geçen geceler direncini tüketti, adımlarını düzensizleştirdi ve kaslarını kaskatı kesti. Daha da fazla asasına dayanmak zorunda kaldı, onsuz dengesini koruyamıyordu. Elindeki asayla dahi başka bir arazide bu hızla gitmeye çalışsa, yere yuvarlanırdı. Ancak Andelain'in canlı özü Covenant'a destek oldu. Sağlıklı hava ciğerlerine merhem oldu, kalın çimenler sızlayan eklemlerine yastık oldu, Yaldızağaçları gölge verdi, hazinemeyveleri ağzının içinde enerji ile patladılar. Ve nihayet, altıncı gün öğle vaktine doğru, Covenant ve Atiaran sendeleyerek bir tepenin doruğuna vardılar ve ötelerindeki bayırın dibinde Ruhlarerinci Irmağı'nı gördüler.

Gök mavi ırmak, yollarının neredeyse tam doğusunda başarının sınırlarını belirleyen bir çizgi gibi, geniş geniş, sessiz ve ağır biçimde kıvrıla kıvrıla salınıyordu. Tepelere dönüp aralarına karışırken, gençliğin parıltısı vardı içinde, nerede bir sığlığa değip gıdıklansa her an bir kahkaha koparıverecekmiş gibi içindeki taşkınlık gizliydi köpüklerinde. Ve ırmağın suyu günahlardan arın-

dırmayı önerir gibi temiz, berrak ve tazeydi. Irmağın görüntüsüyle Covenant içini bu ırmağa dalma arzusunun bastığını hissetti, sanki bu su Covenant'ın ölümlülüğünü silip atacak güce sahipti.

Ama ırmağa olan ilgisi neredeyse bir anda dağıldı.

Batıya doğru biraz ileride ırmağın ortasında akıntıya ters biçimde ilerleyen tek kişilik bir kayığa benzer bir tekne vardı. Teknenin kıçında uzun bir şekil duruyordu. Tekneyi görür görmez, Atiaran keskin bir çığlık kopardı, kollarını sallaya sallaya bayırdan aşağı deli gibi koşmaya başladı. Tekneye doğru seslenirken sesinde çılgınca bir tını vardı, "İmdat! Yardım et bize! Geri gel! Geri gel!"

Covenant, aynı aceleyle olmasa da, Atiaran'ı takip etti. Bakışları tekneye kilitlenmişti.

Tekne, pruvasını döndürerek onlara yöneldi.

Atiaran, yine kollarını havaya savurdu, bir daha seslendi, sonra yere çöktü. Covenant ona yetiştiğinde, Atiaran dizlerini göğsüne çekmiş oturuyordu, dudakları sanki yüzü parçalanıp düşmek üzereymiş gibi tir tir titriyordu. Yaklaşan tekneye hummalı bakışlar atıyordu.

Tekne yaklaştıkça dümendeki kişinin ne kadar uzun olduğunu daha iyi kavrayan Covenant'ın şaşkınlığı artmaya başladı. Daha tekne otuz metre açıklarına gelmeden, dümencinin kendi uzunluğunun iki katı olduğundan emin olmuştu. Ayrıca tekneyi itecek hiçbir güç de yoktu meydanda. Tekne, lenduha gibi bir kayığa benziyordu, ancak ne bir ıskarmoz, ne bir kürek, ne de bir direği vardı. Tekne süzülerek yaklaşırken ağzı açık kalmıştı.

On metre yakınlarına gelince, Atiaran zorla ayağa fırladı ve seslendi, "Selam olsun, Kayakardeşim! Denizerimi Devleri dostluğun diğer adıdır! Ne olur yardım et bize!" Tekne kıyıya doğru süzülmeye devam etti, ama dümencisi hiç konuşmadı; ve hemen sözlerinin peşine, Atiaran ancak Covenant'ın duyabileceği bir sesle ekledi, "sana yalvarıyorum."

Dev, yaklaşırken sessizliğini korudu. Kalan son kısımda dümen yekesini öyle bir çevirdi ki teknenin pruvası doğrudan ırmak kıyısına çevrildi. Sonra, gemi bir yere vurmadan, kendi ağırlığını teknenin kıçına bastırdı. Pruva sudan yükselip, güvenle Atiaran ve

Covenant'ın birkaç metre ötesine karaya oturdu. Bir dakika sonra Dev onların yanına, çimenlere varıp bir selamla ikisini karşıladı.

Covenant, hayretle başını salladı. Kimsenin bu kadar büyük olamayacağını zannediyordu; Dev en az üç buçuk metre boyundaydı. Ancak Dev'in bir kaya kadar somut varlığı Covenant'ın zannettiğinin tam aksine işaret ediyordu. Bu koskocaman yaratığı gören Covenant, karaya oturmuş bir gemi gibi olduğu yere çakılıp kalmıştı.

Üç buçuk metre boyundaki bir varlık için bile bedeni kaslarla boğum boğum olmuş, sanki ayaklanmış bir meşe ağacı gibiydi Kalın deriden bir yelek ve tozluklar giymişti, hiçbir silah taşımıyordu. Demir kadar sert, kısa bir sakal yüzünde çıkıntı yapmıştı. Ve derin göz yuvarlarına yerleşmiş, ufak ve şevk dolu gözleri vardı. Bir kale duvarı gibi gözlerinin üstüne yerleşmiş kaşlarının altından, derinlerden gelen düşüncelerin ışıdığı, delici bakışlar çakıyordu. Yine de tüm bu heybetli görüntüsüne rağmen, bunla bağdaşmayan bir cana yakınlığa, fazlasıyla iyi huya sahipmiş izlenimi veriyordu.

"Selam olsun Kayakardeşim," dedi Dev. Kaslı boğazından çıkamayacak kadar hafif ve nezaket dolu gözüken, yumuşak, fokurdayan tenor bir sese sahipti. "Neye ihtiyacınız var? Yardım etmek için can atıyorum, ancak ben bir sefirim ve sefaretim fazla gecikmeyi kaldırmaz."

Covenant, Atiaran'ın birden yalvarmaya başlayacağını bekliyordu; ancak Dev'in önerisini tedirginlikle karşılaması onu rahatsız etti. Uzunca bir süre Atiaran dudaklarını kemirdi, isyankar bedenini çiğniyor gibiydi, o ya da bu şekilde nefret ettiği bir seçime yön verecek bir söz söylemek üzereydi. Sonra, sanki utançtan yere dikilmiş gözleriyle, kararsızca Dev'e mırıldandı: "Nereye gidiyorsun?"

Atiaran'ın sorusuyla Dev'in gözleri parıldadı ve sesi kayalardan bir pınar gibi fokurdayıp fışkırdı. "Hedefim mi? Kim kendi amacını bilecek kadar bilgedir ki? Ama benim gittiğim yer – Hayır, bu isim böylesi bir zamanda anlatamayacak kadar uzun bir öykü içeriyor. Ben siz insanların Efendiler Kalesi dediğiniz yere gidiyorum."

Hala tedirgin olan Atiaran sordu: "Adın nedir?"

"Bu bir başka uzun öykü demek," diye karşılık verdi Dev ve yineledi, "Neye ihtiyacınız var?"

Ama Atiaran donuk bir sesle ısrar etti, "Adın."

Yine Dev'in iri kaşlarının altından bir ışıltı sökün etti. "Adlarda güç vardır. Dostlarım dışında kimse adımı ansın istemem."

"Adın!" diye inledi Atiaran.

Bir an için kararsızlaşan Dev duraladı. Sonra "Pekiyi," dedi. "Elçiliğim hafife alınamayacak bir görev olsa da, sizin halkınız ve benimkisi arasındaki dostluk adına sana yanıt vereceğim. Kısaca söylemek gerekirse bana Tuzyürek Köpükizci derler."

Bir anda, Atiaran'ın kendi kararına olan direnci ve nefreti, sanki Dev'in gösterdiği güvenle en sonunda mağlup düşmüş gibi yıkıldı. Atiaran başını kaldırdı, Covenant ve Köpükizci'ye gözlerinin ardındaki viran olmuş manzarayı gösterdi. Ölçülü ve ağır biçimde karşılama selamını verdi. "Öyle olsun. Tuzyürek Köpükizci, Kayakardeşi ve Devlerin sefiri, seni adından aldığım güçle ve Devdostu Damelon ile senin halkın arasında inşa edilen büyük İnanç Kalesi adına, bu adamı, Diyara yabancı İnançsız Thomas Covenant'ı alıp güvenle Efendiler Divanına götürmekle görevlendiriyorum. Bu adam Kevin'in Rasatgahı'ndan Divana mesajlar taşıyor. Ona iyi bak Kayakardeşim. Ben daha ileri gidemeyeceğim."

Ne? diye ağzı açık kaldı Covenant'ın. Şaşkınlıktan neredeyse yüksek sesle itiraz edecekti. İntikamından vaz mı geçeceksin? Ancak kafasında dönüp duran düşüncelerle öyle olduğu gibi durdu Covenant ve Atiaran'ın kendisinin de anlayabileceği bir tutum takınmasını bekledi.

"Ah, böyle gözüpek adların himayesine girmekte acele ediyorsun," dedi tatlılıkla Dev. "Senin görevini onlar olmadan da kabul ederdim. Ama sizin de bizimle gelmenizi isterim. Efendiler Kalesi'nde ender bulunur şifalar vardır. Gelmez misiniz? Sizi bekleyenler, şu anki halinizi bir görebilseler, böyle bir istirahatı size fazla görmeyeceklerdir."

Acı duygular Atiaran'ın dudaklarını büktü. "Yeni ayı gördün mü? Son aradığım şifadan çıkan o işte." Sözlerine devam ederken kendine duyduğu garazla Atiaran'ın sesi daha da ruhsuz bir tona büründü. "Sana yüklediğim beyhude bir görev. Ben daha şimdiden görevin başarısız olmasına neden oldum. Bu adamın kılavuzu olalı beri, her seçimimle cinayetler oldu, hem de nasıl cinayetler." Gördüklerinden ötürü midesi kalktı, safra nefesini tıkadı ve devam etmeden önce şiddetle yutkunması gerekti. "Çünkü yolum bizi Gökgürültüsü Dağı'nın çok yakınlarına getirdi. Sen de onun etrafından dolaşmış olmalısın. Orada işleyen kötülüğü görmüş olmalısın."

Dev, buz gibi bir ifadeyle "Gördüm," dedi.

"Orta Ovaların etrafından dolaşmak yerine, biz bu kötülük haberinin tam içine gittik. Ve şimdi herkes için çok geç. O – Boz Katil – döndü. O yolu kendime şifa aradığımdan seçtim. Şimdi bana yardım etmelerini dilersem, kim bilir Efendilerin başına neler gelir?"

İntikamından vaz mı geçeceksin? diye düşündü Covenant. Anlayamıyordu. Tüm bedeniyle Atiaran'a dönüp yüzünü inceledi, onun sağlığını, ruhunu görmeye çalıştı.

Atiaran onu kırıp geçiren bir illete tutulmuş gibiydi. Bedeni zayıflamış ve hatları keskinleşmişti; derin gözleri gölgelenmiş, karanlıkla örtülmüştü; dudaklarından kan çekilmişti. Ve alnının çatından dosdoğru aşağı, kafatasında bir yarık gibi derin bir çizgi iniyordu – bir an bile göz yumulmaması gereken çaresizliğin işaretiydi bu. Oraya kazınmış olan, Atiaran'ın sırf irade gücüyle içinde tuttuğu kişisel yaranın ve onu içinde tutarak kendine verdiği zararın büyüklüğüydü.

Sonunda Covenant, Atiaran'ı yıkan ahlaki mücadeleyi, Covenant'tan tiksinmesi, Diyar için duyduğu endişe ve kendi zayıflığından yılmasından kaynaklanan üçlü çatışmayı açıkça gördü. Bu mücadelenin bedeli Atiaran'ın kaynaklarını tüketmiş, onu sefalete itmişti. Hiç düşünmeden Covenant, Atiaran'a uzandı ve kendisiyle çelişen, ricayla dolu bir sesle, "Vazgeçme," dedi.

"Vazgeçmek?" diye Covenant'tan gerileyerek keskin bir öfkeyle nefesini tuttu. "Eğer vazgeçseydim, seni olduğun yerde bıçak-

lardım!" Bir anda cüppesinin içine elini attı ve Covenant'ın kaybettiğine benzer taştan bir bıçak çekti. Bıçağı sağa sola savurarak, tükürük saçarak konuştu: "Kutlamadan beri, Tayfları ölüme terk ettiğinden beri, bu bıçak senin kanını almayı haykırdı: Diğer suçlarını bir kenara bırakabilirim. Kendim için konuşuyorum. Ama ya... ya böylesi bir kutbozumuna izin vermek–!"

Atiaran, bıçağı vahşice, yere doğru öyle bir savurdu ki bıçak sapına kadar Covenant'ın ayaklarının dibindeki çimenlere gömüldü. "İşte!" diye bağırdı ve hemen o an sesi buz kesti, dinginleşti. "Senin yerine Toprağı yaralıyorum. Ne de uygun oldu. Sanki sen bu Diyara adım attıktan beri başka bir şey yapabildim.

"Şimdi son sözümü dinle İnançsız. Gitmene izin veriyorum, çünkü alınması gereken kararlar beni aşıyor. Taşaltında çocuklara ebelik yapmak beni bu tür seçimleri yapmaya uygun kılmıyor. Ancak ne kadar kısır bir umut olsa da, Diyarın tek umuduna benim arzularımın baskın gelmesine izin vermeyeceğim. Hatırla bunu, kendime engel oldum – Yeminime bağlı kaldım."

"Bağlı mı kaldın?" diye sordu Covenant, acıma ve adlandırılamaz bir hiddetten doğan karmaşık bir içgüdüyle.

Yerdeki bıçağına titreyen bir parmakla işaret etti Atiaran. "Sana zarar vermedim. Seni buraya getirdim."

"Kendini yaraladın."

"Benim Yeminim bu," diyerek zorlukla nefes aldı Atiaran. "Şimdi, hoşça kal. Kendi dünyana güvenle varınca, kötülük neymiş unutma."

Covenant, itiraz etmek, tartışmak istiyordu, ama Atiaran'ın duyguları onu bastırdı ve kararlılığının gücü karşısında Covenant sus pus kesildi. Atiaran'ın gözlerinin baskısı altında eğildi ve bıçağı çimden çekip çıkardı. Kolaylıkla geldi bıçak. Covenant neredeyse çimendeki yaradan kanların sızdığını görmeyi bekler gibiydi, ancak kalın çimenler yaranın üstünü kapadı, günahların affedilmesi gibi tamamen üzerini örttü. Covenant, bilinçsizce bıçağın ağzını parmağıyla sınadı, keskinliğini hissetti.

Yeniden başını kaldırıp bakınca, Atiaran'ın tepeden yukarı, uzaklara tırmanıp gittiğini, bir kötürümün birbirine eş olmayan adımlarıyla ilerlediğini gördü.

Bu doğru değil! diye haykırdı Atiaran'ın sırtına doğru. İnsaf eyle! – Merhamet et! Ancak Atiaran'ın terk edip gidişiyle boğazı düğümlenmişti; konuşamıyordu. En azından kendini bağışla. Yüzü o kadar gergindi ki bu ona sırıtıyormuşçasına pis bir ifade veriyordu. Atiaran! diye inledi. Neden bu kadar beceriksiziz?

Dev'in sesiyle kendine geldi. "Gidelim mi?"

Budalaca başını salladı. Gözlerini ıkına sıkına ilerleyen Atiaran'ın sırtından çekti ve bıçağı kemerinin altına sokuşturdu.

Tuzyürek Köpükizci, Covenant'a tekneye çıkmasını işaret etti. Covenant küpeştenin üzerinden atlayıp dümenin karşısındaki sıraya –dokuz metrelik teknede rahat edebileceği kadar ufak tek sıraya– yerleşince Dev güverteye adım attı, aynı zamanda da kıyıdan tekneyi iterek kıyıdan uzaklaştırdı. Sonra tekrar geniş, alçak kıça geçti. Ayakta durarak yekeyi kavradı. Teknenin omurgası boyunca bir güç dalgalandı. Dev, teknesini ırmak kıyısından akıntının ortasına çevirdi ve kısa zaman içinde tekne Tepelerin arasından batıya gitmeye başladı.

Sıraya yerleşir yerleşmez Covenant, dönüp boğazına düğümlenen başarısızlık duygusuyla Atiaran'ın yamaçtan yukarı ilerleyişini izledi. Ancak tekneyi hareket ettiren güç dalgası, tekneye koşma hızına yakın canlı bir hız veriyordu ve dakikalar içersinde mesafe Atiaran'ı Andelain'in gür, olan bitene kayıtsız yeşillerinin içinde kahverengi bir kene boyuna ufalttı. Haşin bir gayretle gözlerini Atiaran'ı serbest bırakmaya, yerine kendini teknenin güç kaynağını bulmaya zorladı.

Ancak bir güç kaynağı bulamıyordu. Akıntıdan yukarı, sanki balıklarca çekiliyormuş gibi savrulmadan ilerliyordu tekne. Covenant'ın belirleyebildiği hiçbir itici güç yoktu. Arıcak sinirleri teknenin omurgasından akmakta olan enerjiye karşı duyarlıydı. Kısık bir sesle sordu Covenant. "Bu şeyi ne hareket ettiriyor? Bir motor göremiyorum."

Köpükizci, sol kolunun altında yüksek yeke, sağ eli ırmaktaki meltemlere doğru kalkmış biçimde teknenin kıçında ayakta duruyordu, yüzü akıntının tersine bakıyordu; bir yandan da aynı seste söylenen bir kilise ilahisine benzer, bir nağme tutturmuştu. Bu nağme Covenant'ın anlayamadığı bir dildeydi; dalgaların kırılma

sesine benzer, denizin tadına benzer tuzlu bir tınıya sahipti. Covenant'ın sorusundan bir dakika sonra, dalgalarla gürleyen nağmesine hala devam ediyordu. Ancak çok geçmeden şarkının dili değişti ve Covenant şarkısını anlayabildi:

Taş ve deniz hayatın derinliklerinde
İki değişmez simgedir yeryüzünde:
Devinimsizlikte kalıcı, devinimde kalıcı
Paylaştıkları baki Güçte.

Derken Köpükizci durdu ve aşılmaz duvarlara benzeyen kaşlarının altından muziplik akarak Covenant'a kafasını eğip baktı. "Diyara yabancısın öyle mi?" dedi Dev. "Kadın sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

Covenant, sıranın üstünde kaskatı kesildi. Dev'in ses tonu Atiaran'ı alçaltır, kadının tahammül ettiği bedele leke kara çalar gibiydi; Dev'in uysal, zapt edilmesi mümkün olmayan bir kale duvarı gibi alnı ve muzip bakışları acıma duygusundan etkilenmiyor gibiydi. Ama Atiaran'ın çektiği acı Covenant'ın gözünde capcanlı duruyordu. Atiaran normal insan sevgisi ve sıcaklığından o kadar yoksun bırakılmıştı ki. Öfkeyle kaskatı kesilen bir sesle, Covenant sert bir karşılık verdi. "O kadın Mithil Taşaltı'ndan Trell eşi Atiaran ve bana bir şeyler öğretmekten daha iyisini yaptı. Beni güvenle, Sapıklardan, katledilmiş Uğrakkolcusundan, kanlı bir aydan ve şerbaşlarından kaçırdı. Bunu sen yapabilir miydin?"

Köpükizci cevap vermedi, ama neşeli bir sırıtma tüm yüzüne yayılıp sanki alaylı bir selamla sakallarının ucunu titretti.

"Cehennem olasıca!" diye parladı Covenant. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun? Sen kimsin ki sana yalan söylemeye tenezzül edeyim."

Bu lafın üstüne Dev'in sırıtması kafasını arkaya atarak koparduğu tiz, dalga dalga yükselen bir kahkahaya dönüştü.

Covenant hırstan boğulacak gibi izledi kahkaha atan Köpükizci'yi. Bu hakarete kısa bir süre için katlanabildi. Derken oturduğu sıradan zıpladı ve Dev'e vurmak için asasını kaldırdı.

Köpükizci onu teskin etmeye yönelik bir işaretle durdurdu. "Ağır ol İnançsız," dedi Dev. "Eğer otururşam kendini daha mı uzun hissedersin?"

"Kansız herif, lanet olasıca!" diye uludu Covenant. Vahşice kollarını sallayarak ucunu şerbaşının kararttığı asasını teknenin tabanına vurdu.

Tekne sanki Covenant'ın darbesi ırmağa sarsıntılar yaymış gibi baş kıç vurmaya başladı. Sendeleyen Covenant düşmemek için bir sıraya tutundu. Bir dakika içinde ırmaktaki kasılma geçti, yerine daha önceki gibi dingin güneşle pırıldayan ırmak geldi. Ancak Thomas Covenant uzun süren hızlı kalp atımları boyunca sıraya tutunmaya devam etti, bu arada sinirleri altüst olmuş, yüzüğü zonklamaya başlamıştı.

Thomas Covenant, diye kendini sakinleştirmek için hırladı kendine, bu kadar gülünç olmasaydın, yine anca, gülünç olurdun. Kendini doğrulttu ve duygularını bastırana dek ayaklarını dengede tutarak dikildi. Sonra bakışlarını Köpükizci'ye doğru çevirdi; ondan yayılan havayı idrak etmeye çalıştı. Ancak kötü bir şeyler algılamadı; Köpükizci doğuştan bir granit kadar zindeydi. Gülünç! diye yineledi Covenant. "Kadın saygıyı hak ediyor."

"Ah, bağışla beni," dedi Dev. Otururken kolunun altında tutabilmek için yekeyi bükerek alçalttı. "Saygısızlık etmek istememiştim. Kadına sadakatin de beni rahatlattı. Ayrıca kadının başardığı şeyin değerini biliyorum." Kendini teknenin kıçında iyice yerleştirdi ve yekeye yaslandı, şimdi Dev'in gözleri Covenant'ın gözlerinin en fazla otuz santim üstündeydi. "Evet, gel gelelim onun için nasıl kederlenmem gerektiğini de biliyorum. Diyarda seni Efendilerin Kalesi'ne benden daha hızlı taşıyacak, ne bir insan, ne bir dev, ne de bir Ranyhyhn var."

Derken Dev'in gülümseyişi geri döndü. "Ancak sen, Diyara yabancı İnançsız Thomas Covenant – sen kendini çarçabuk helak ediyorsun. Seni gördüğümde güldüm, çünkü bir Ranyhyn'i tehdit eden bir horoza benziyordun. Kendini harcıyorsun Thomas Covenant."

Covenant yoğun bir çabayla öfkesini dizginledi ve sessizce, "Bu gerçek mi?" dedi. "Çok çabuk karar veriyorsun Dev."

Köpükizci'nin göğsünden bir başka fokurdayan kahkaha kaynadı. "Ne güzel dedin! İşte Diyarda yepyeni bir şey – bir Dev'i acele etmekle suçlayan bir adam. Pekala, doğru diyorsun. Ancak bilmez misin, insanlar bizi," –bir kahkaha daha attı Dev– "ağır kanlı sayarlar? Beni sefir seçtiler, neden biliyor musun? Çünkü halkımın çoğuna kıyasla insan adları, o adları taşıyanların geçmişi, gücü ve anlamından çok şey kaybettiren kısa insan adları bana kolay geliyor. Ancak şimdi görülüyor ki fazla kolay geliyormuş." Bir daha kafasını geriye attı ve ağzından neşe dolu, derin bir akıntı boşalıverdi.

Covenant, Dev'e tüm bu neşenin sebebini anlayamayarak ters ters baktı. Sonra gayret göstererek kendini uzaklaştırdı, asayı teknenin dibine bıraktı ve yüzünü ileri, batıya ve öğleden sonra güneşine çevirerek sıranın üstünde oturdu. Köpükizci'nin kahkahasının, sade bir neşeyle renk renk, bulaşıcı bir sesi vardı, ancak Covenant buna direndi. Çekici şeylerin kurbanı olmaya daha fazla katlanamazdı. Şimdiden yeniden kazanmayı ümit edebileceğinden fazlasını kaybetmişti.

Sinir hücreleri yenilenmez. Kendi özel duası olana dek, zordaki benliğinin bir ikonası olana dek kafasında bu sözcükleri kilise çanı gibi çınlattı. Devler gerçekte varolmaz. Farkı biliyorum.

Hareket et, hayatta kal.

Acı dengesini korumasına yardım edebilir, öfkesini denetim altında tutabilirmiş gibi dudaklarını çiğnedi.

Arkasında Tuzyürek Köpükizci yumuşak bir sesle nağmeler okumaya devam etti. Şarkısı denize uzun bir koy gibi açılan boğazından dalga dalga yuvarlandı; gelgitlerin yoğunlaşması gibi yükseliyor ve alçalıyor ve ötelerden gelen rüzgarlar eskil sözlerin arasından esiyordu. Perdelerin arasında yine nakarat kısmına dönüyordu şarkı–

Taş ve deniz hayatın derinlerinde –

sonra yeniden uzaklara yolculuğuna devam ediyordu. Uzun göçün sesi Covenant'a yorgunluğunu hatırlattı ve dinlenmek için pruvaya yığılıverdi.

Köpükizci'nin sorusu düşüncelerin arasında gezinirken yakaladı. "Sen bir öykü anlatıcısı mısındır Thomas Covenant?"

Dalgınlıkla karşılık verdi Covenant. "Bir zamanlar öyleydim."

"Ve bıraktın öyle mi? Ah, üç sözcükle hüzünlü bir öykü. Anlatmış olabileceğin diğer tüm öyküler kadar hüzünlü bir öykü oldu bu. Ama öyküsüz bir yaşam tuzsuz denize benzer. Sen nasıl yaşıyorsun böyle?"

Covenant, çenesini küpeştenin üstüne dayadı ve kollarını kavuşturdu. Tekne hareket ettikçe Andelain durmadan önünde bir gonca gibi açılmaya başladı; ancak Covenant aldırış etmedi, Andelain yerine pruvanın ötesindeki şikayet edip duran suya yoğunlaştı. Bilinçsizce yüzüğünün üzerinde yumruğunu sıktı. "Yaşıyorum işte."

"Bir tane daha mı?" diye Köpükizci karşılık verdi. "Yalnız iki sözcükle ilkinden daha hüzünlü bir öykü. Daha fazla anlatma – tek bir sözle ağlatacaksın beni."

Dev gücenmiş görünmeyi tasarladıysa da, Covenant bunu fark etmedi. Köpükizci yarı sataşıyor, yarı şefkat gösteriyor gibiydi. Covenant, omuzlarını silkti ve ses çıkarmadı.

Bir dakika sonra Dev devam etti: "Görüyorum ki bu benim için zor bir yol olacak. Yolculuğumuz kolay olmayacak, bir öyküyle fersahların yükünü azaltırsın diye ummuştum. Ancak sorun değil. Her halükarda mutlu öyküler anlatmayacağını tahmin ediyorum. Sapıklar. Katledilmiş Uğrakkolcuları ve Andelain Tayfları. Eh! Bunların bir kısmı beni şaşırtmıyor ya – bizim yaşlı kişilerimiz Ruhezen'in zavallı Kevin'in umut ettiği kadar kolay ölmeyeceğini tahmin etmişlerdi. Taş ve Deniz adına! Tüm Kutbozumu –tüm o yıkım ve talan– sahte bir umut içinmiş. Ancak bizde bir deyiş vardır, kaybettiğimiz milletimiz, evlerimiz ve halkımızın arkadaşlığı için ağladıklarında çocuklarımızı –ne kadar az da olsalar çocuklarımız var– teselli eder, deriz ki neşe işiten kulaklardadır, konuşan dudakta değil. Dünyada kendinden mutluluk verici çok az öykü vardır, bize ise Garaz'a kafa tutabilmek için şen kulaklar gerek. Hamdolsun Yaratıcı'ya! Eski Efendi Devdostu Damelon da iyi bir kahkaha ne demek bilirdi. Diyara ulaştığımızda, yaşama hakkımızı korumak için savaşamayacak kadar kederliydik."

İyi bir kahkahaymış, diye somurtarak iç geçirdi Covenant. O kısacık zamanda, bir hayat boyu yetecek kadar güldüm mü acaba?

"Siz insanlar sabırsız bir halksınız Thomas Covenant. Konuyu dağıttığımı mı düşünüyorsun? Hiç de bile – esas noktaya hızla geldim. Sen öykü anlatmayı bıraktığına göre ve ikimiz de senin maceralarına dayanabilecek kadar mutlu görünmediğimize göre... eh, o zaman benim anlatmam lazım. Öykülerde güç vardır Covenant – kalbe can verir, kuvveti yeniden toplar– ve Devlerin bile benimki gibi görevlerle yüzleştiklerinde güce ihtiyacı olur." Dev ara verdi. Sesi teknenin yanından geçen akıntının sesini yumuşak bir halı gibi örtüyordu. Dev'in durmasını istemeyen Covenant, sessizliği bozup "Anlat," dedi.

"Ah," diye yanıt verdi, "bu o kadar da kötü değildi. Direnmene rağmen kendini toparlıyorsun Thomas Covenant. Şimdi, o zaman... Kulaklarını memnun et ve neşeyle dinle, çünkü benim sözlerim keder vermez – yine de eyleme geçme zamanı gelince de gerçeklerden kaçmam. Eğer benden buraya kadar olan rotanı yeniden seyretmemi istesen, Tepelere bir adım bile atmaz, öncesinde yolculuğunun tüm ayrıntılarını isterdim. Bir rotayı yeniden seyretmek tehlikelidir. Çoğu zaman geri dönmek imkansızdır – ya yol, iz kaybolur ya da bir daha düzelme umutlarının ötesinde, değişmiştir yolcu.

"Ancak anlamalısın, İnançsız, bir öykü seçmek çoğunlukla düşünülmesi gereken bir konudur. Eski Dev Dili öyküler açısından zengindir ve bazılarını anlatmak günler sürer. Bir keresinde, çocukken, Dayanılmaz Bahgoon ve onu ehlileştiren Thelma Çiftyumruk'un öyküsünü ardı ardına üç kere dinlemiştim –tam da gülmeye değer bir öyküydü o da– ama ben daha farkına bile varmadan dokuz gün geçmişti. Buna karşın sen Dev Dili'ni bilmiyorsun ve çevirisi de zahmetli bir iş –bir dev için bile– o yüzden seçim sorunumuz basite indirgeniyor. Ancak gemilerimiz Diyarı bulduktan beri Denizerimi'ndeki yaşamımıza ait bilgiler pek çok öyküyü içerir – Devdostu Damelon, Şerseskesen Loric ve şimdilerde Diyaryıkan diye anılan Kevin'in masalları; bir zamanlar Kevin'in şarkılarında 'zamanın ebedi taşına kazınmış bağlılığın ve vefakarlığın el izi' diye andığı, Diyarda Devlerin en kudretli işi, halkımızın bakıp, azmedince neler yapılabildiğini görmesi için

yapılmış tapınak olan, aziz kayalık, Şadkaya'nın dağlara oyuluşu ve inşasının öyküleri; bizi Kutbozumundan kurtaran yolculuğun ve yeni Efendilerin gerçekleştirdiği pek çok iyileştirmenin öyküleri..."

Covenant etrafına, Ruhlarerinci'nin parıl parıl, masmavi sükunetine baktı ve Köpükizci'nin öyküsünü daha rahat dinlemek için yerleşti. Ancak anlatı hemen başlamadı. Öyküsüne hemen başlamak yerine Dev, eskilerden kalma tek perdeden şarkısına geri döndü, ezgiyi öyle düşünceli bir biçimde çeviriyordu ki bir ırmağın denize akan yolu gibi açılıp yayılıyordu. Uzunca bir süre şarkı söyledi ve Dev'in sesinin büyüsü altındaki Covenant uyuklamaya başladı. İlgisini ayakta tutamayacak kadar kemiklerinin içlerine yorgunluk sinmişti. Dev beklerken, yorgun bir yüzücü gibi pruvaya dayanıp dinlenmişti.

Fakat Dev'in nağmesi bir tondan başka bir tona geçerek keskinleşti. Ezgi daha keskin köşeler almaya, bir ağıtın yüksekliğine uzanmaya başladı.Çok geçmeden Köpükizci, Covenant'ın anlayabileceği sözleri okumaya başladı.

Evsiziz biz,
    Dünyanın kayıp gezginleri
Vaktiyle, Gündoğumu Denizinin ötesinde
    Yaşarken, ocak kurup çoğalırken
    Açmışız yelkenleri
    Ne kaybedeceğimizi bilmeden
    Bak gör, Evsiziz biz.

Çıkmışız evimizden, ocağımızdan
Aziz ellerimizle kurduğumuz kutlu taş bucağımızdan
    Açmışız yelkenlerimizi yıldız rüzgarlarına
    Taşımışız soyumuzu uzak diyarlara
    Ne kaybedeceğimizi bilmeden

Evsiziz biz,
Dünyanın kayıp gezginleri,
Çöl kıyılarından, yalçın yarlara
İnsan topraklarından, peri ormanlarına,
Açmışız yelkenlerimizi bir düşten diğerine
Gülümsemişiz kayıp gökkuşağına.

Şimdi Evsiziz Biz,
Soydan, soptan, eşten dosttan olmuşuz.
Vaktiyle, toprağın eşsiz gizemlerinden,
Yelken açmışız geri dönmeye,
Lakin esmemiş eve yaşamın rüzgarları,
Kaybolmuş, Denizin ötesindeki Dev Diyarları.

"Ah, Taş ve Deniz adına! Eski ilim destanını bilir misin Thomas Covenant? Yaralı Gökkuşağı destanını? Derler ki Toprağın en eski zamanlarında gökyüzünde hiç yıldız yokmuş. Gökyüzü bizi Yaratıcı'nın sonsuz evreninden ayıran bir boşlukmuş. Yaratıcı orada halkıyla ve sayısız parlak çocuğuyla yaşarmış ve oyun ve neşenin müziğiyle şenlenirlermiş.

"Sonra çağlar sonsuzluktan sonsuzluğa yükselirken, Yaratıcı, çocuklarının mutlu yürecikleri için yeni bir şey yapmak üzere harekete geçmiş ve gizemli yaratımını göğe fırlatmış – ve işte! Bir gökkuşağı evrene kucak açmış.

"Bir an için, Yaratıcı memnunmuş. Ama sonra gökkuşağına daha yakından bakmış – ve orada, titrek ışıkla parıldayan kemerin arasında bir yara görmüş, yaptığı güzelliğin içinde bir gedikmiş bu. Yaratıcı'nın evreninin bile içlerinde sürünen kasvet ve pisliğin kötü ruhunun, Düşman'ın onu çalışırken gördüğünden ve yaratımının harcına kin kattığından haberdar değilmiş yaratıcı. Böylece göğü arşınlayan gökkuşağı bozuk çıkmış.

"Kızgınlık içindeki Yaratıcı, yaratımını düzeltmeye bir çare aramak üzere işinin başına dönmüş. Ancak o uğraşırken, çocukları,

sayısız parlak çocukları, gökkuşağını bulmuş ve güzelliği karşısında sevinçle dolmuş. Hep beraber göklere tırmanmışlar ve gökkuşağının renkleri arasında şen danslarla dönerek, kuşaktan yukarı mutlulukla koşturmuşlar. Gökkuşağının yükseklerinde yarayı keşfetmişler. Ama ne olduğunu anlamamışlar. Keyifle koro halinde, yaranın içinden dans ederek geçmiş ve kendilerini bizim göğümüzde bulmuşlar. Bu yeni ışıksız dünya onları daha da çok memnun etmiş ve gökyüzünde döne döne dans etmişler; ta ki gökyüzü oyunlarının neşesiyle pırıldayana dek.

"Bu oyundan yorulunca, kendi ışık evrenlerine geri dönüş yolu aramışlar. Fakat geldikleri kapı kapalıymış. Çünkü Yaratıcı, Düşman'ının marifetini –yaranın nedenini– keşfetmiş ve hiddete kapılınca zihni bulanmış. Hiç düşünmeden gökkuşağını göklerden sökmüş. Hiddeti sönene dek de çocuklarını bizim göğümüzde hapsettiğini fark edememiş. Yaratıcı Düşman'ını kendi evreninden atana ve çocuklarını Eve döndürmenin bir yolunu bulana kadar, geceleri yolculara kılavuzluk yapacak yıldızlar olarak onlar orada kalacaklar.

"Bizim için, Evsizler için de böyle oldu. Uzun süre önce kaybettiğimiz kayalık toprağımızda, kendi türümüz arasında yaşadık ve geliştik ve denizlerde yolculuk yapmayı öğrenince daha da müreffeh olduk. Ancak neşeye, sağlığa ve gezginliğe olan hevesimizle bir budalalık yapıp kendimize ihanet ettik. Yirmi tane mükemmel gemi inşa ettik, her biri siz insanlar için bir kale olabilecek kadar genişti ve kendi aramızda yelken açıp tüm Dünyayı keşfetmeye ant içtik. Ah, tüm Dünya! Yirmi gemi içinde iki bin Dev akrabalarına coşkuyla elveda dedi, kalabalık dünyanın her yanından öyküleri geri getirmeye söz verdi – ve düşlerine ilerlemek üzere suya indiler.

"Sonra Devler denizden denize, fırtınalı ve sakin havada, susuzluk, kıtlık ve bollukta, resifler ve kara arasında seyrettiler. Acı tuzlu havada ve denizcilerinin kuvvetinin devamlılığında ve 'devinimde kalıcı' okyanusla, ebedi mücadeleleri sırasında görkemliydiler ve gezerek ördükleri ağda yeni halkları bir araya getirmekten ötürü coşkundular.

"Yarım kuşakta üç gemi kaybettiler. Yüz tane Dev, orman perileri Elohim'in yanında kalmayı seçip kısmetlerini buldular. İki

yüz tanesi Büyük Çöl'ün Kumgorgonları tarafından neredeyse yok edilen *Bhrathairlerin* hizmetinde savaşırken öldü. İki gemi karaya oturdu ve enkaz haline geldi. Ve yolculuk sırasında doğan ilk çocukların kendileri denizci olabilecek yaşa gelince, on beş gemi toplantı düzenledi ve herkesin düşünceleri Eve dönüş üzerinde yoğunlaştı – çünkü içtikleri andın budalalığını kavramışlar, denizle mücadele etmekten yorulmuşlardı.

"Böylece yıldızlara karşı yelken açtılar ve Evi aradılar. Ancak bir şeyler hep engel oldu. Tanıdık rotalar onları bilinmeyen okyanuslara ve daha önce karşılaşmadıkları tehlikelere götürdü. Fırtınalarla sürüklendiler, öyle fırtınalar ki dalgalar onlara karşı sanki nefretle yükseldi, sallanan halatlara hakim olmaya çalışırken elleri kemiklerine kadar soyuldu. Beş gemi daha kayboldu – ancak bir tanesinin enkazı bulundu ve bir diğerindeki denizciler düştükleri adadan kurtarılabildi. Onları pek çok mevsim esir edip, pek çoğunu öldüren buzlara, onları açlıkla yoldaş eden rüzgarsız havalara, yaşamları ve Ev için mücadele ederek direndiler. Ancak felaketler her bir bilgi kırıntısını sildi, kerteriz almayı unuttular, nerede olduklarından habersiz, nereye gittiklerinden habersizdiler. Diyara ulaştıklarında demir attılar. Sayıları bine dahi ulaşmayan Devler Denizerimi'nin kayalık kıyılarına indi. Yıkılmışlar, Eve ulaşma umudunu kaybetmişlerdi.

"Ancak Yürekkuvveti'nin oğlu Yüce Efendi Damelon'un dostluğu onları canlandırdı. Damelon kudretli İlminde umut alametleri gördü ve onun sözüyle Devlerin yüreklerine su serpildi. Denizerimi'ne yerleştiler ve Efendilere bağlılık yemini ettiler – ve Ev arayışı için üç tane gemi gönderdiler. O günden beri – üç kere bin yıldan daha uzun bir süre – denizde her zaman üç Dev gemisi oldu, sırayla topraklarımızı aradılar, eskileri elleri bomboş geri dönünce yeni üç tanesi engine çıktı. Hala Evsiziz, budalaca bir düşün labirentinde kaybolmuşuz.

"Taş ve Deniz adına! Siz insanlara kıyasla biz uzun ömürlü bir halkız – Ben halkımızı Kutbozumundan kurtaran kısa yolculuk sırasında güvertede doğmuşum ve büyük, büyük dedelerim ilk gezginlerin arasındaymış. Ayrıca çok az sayıda çocuğumuz var. Çok enderdir ki bir kadın birden fazla çocuk doğurur. O yüzden

şimdi yalnızca beş yüz kişi kaldık ve her bir kuşakla canlılığımız azalıyor.

"Unutamayız."

"Ancak eski ilim destanında der ki, Yaratıcı'nın çocuklarının umudu varmış. Bir gün onları eve geri getireceğine dair yıldızlara umut vermek için arındıran yağmurlardan sonra göğümüze gökkuşakları yerleştirir Yaratıcı.

"Eğer hayatta kalmak istiyorsak kaybettiğimiz Evi, Gündoğumu Denizi'nin ötesindeki öz toprakları bulmalıyız."

Köpükizci'nin öyküsü sırasında akşam oldu ve öykü bittiğinde ufukta gün batımı başlamıştı. Derken cilalanmış yüzeyinden yalımlar akseden Ruhlarerinci, ateşli, altın-portakal rengi bir görkemle kayboldu batıda. Dipsiz göklerde bu ateş hem kayıpla hem de kehanetle, çökecek geceyle vaat edilen karanlığın kaybolacağı günle ışıyordu; çünkü günün ve ışığın gerçek sonu geldiğince onu takdire değer kılacak parıl parıl bir gösteri vuku bulmayacak, ne bir tören, ne güzel bir ateş ya da neşe olacak, yüreğin çürüme ve gri küller dışında görebileceği hiçbir şey kalmayacaktı.

İhtişamla Köpükizci yeniden sesini yükseltti ve hızla yere doğru alçalan bir sızı ile şarkısını okudu:

Yelken açmışız geri dönmeye,

Lakin esmemiş eve yaşamın rüzgarları,

Kaybolmuş, Denizin ötesindeki Dev Diyarları.

Dev'e bakabilmek için Covenant kendi etrafında döndü. Köpükizci'nin başı dimdikti, yanaklarından aşağı incelikle çizilmiş parıldayan, altın-portakal ateşin ıslak izleri iniyordu. Covenant bakarken, yansıyan ışığa kırmızımsı bir gölge çaldı ve sönmeye başladı.

Alçak sesle Dev, "Gül," dedi. "Gül benim için Thomas Covenant. Neşe işiten kulaklardadır."

Covenant, Köpükizci'nin sesindeki bastırılmış, ısrarcı olmayan yalvarışı duydu ve yanıt olarak kendi boğazında takılı kalmış acıyla inledi. Ancak gülemiyordu; içinde hiçbir neşe kalmamıştı. Onu

kötürüm bırakan sınırların getirdiği mide bulantısıyla kasıldı, sözü kabaca bir başka bir yere getirmeye çalıştı. "Açım."

Bir an için Köpükizci'nin gölgelenmiş gözleri sanki arı sokmuş gibi parlayıverdi. Ancak sonra yine başını geri atıp kahkahalara boğuldu. Olayların gülünç yönünü görme yeteneği doğrudan kalbinden fışkırıyordu ve çok geçmeden bu yetenek Dev'in çehresinden tüm gerilim ve gözyaşını defetti.

Dev, gevşeyip sessizce kıkırdamaya başladı. "Thomas Covenant, acele etmiş olmak istemem – ama dostum olduğuna inanıyorum," dedi Dev. "Gururumu alaşağı ettin ve sana daha önce gülmemiş olsaydım bile, adil bir davranış bu.

"Açsın, ha? Elbette açsın. Güzel dedin. Sana daha önceden yemek sunmalıydım – günlerce yalnız *aliantha* yemiş birinin saydam bakışlarına sahipsin. Bazı yaşlı bilgeler yokluk ruhu arındırır derler; ama ben derim ki bedenin başka seçeneği kalmadan ruhu arındırmak biraz erken olur.

"Ne mutlu ki yemek konusunda oldukça tedarikliyim." Dev, ayağıyla kocaman deri bir çuvalı Covenant'a doğru itti ve açması için işaret etti. Covenant çuvalın ağzını açınca, tuzlanmış biftek, kaşar, bayat ekmek ve en az iki yumruğu büyüklüğünde bir sürü mandalina buldu, yanında da zorlukla kaldırabildiği bir kırba vardı. Kırbayı kaldırma sorununu sonraya bıraktı ve önce temel gıda maddelerinden başladı. Ağzındaki tuz tadını mandalina parçalarıyla giderdikten sonra, ilgisini kırbaya yoğunlaştırdı.

"Bu elmasşerbetidir," dedi Köpükizci. "Yaşam için gerekli bir içkidir bu. Belki de – Hayır, sana ne kadar baksam o kadar yorgunluk görüyorum. Sen yalnızca kırbadakini kafana dik. Dinlenmene yardım eder."

Kırbayı eğen Covenant, elmasşerbetinden yudumladı. Hafif viski gibi tadı vardı, kokusundan güçlü bir içki olduğunu anlıyordu; ancak tadı çok hoştu, sert ya da boğazı yakıcı değildi. Zevk verici birkaç yudum aldı ve anında kendini derinden tazelenmiş hissetti.

Dikkatle kırbanın ağzını kapadı, yemekleri çuvala yerleştirdi, ardından da güçlükle çuvalı Köpükizci'nin ulaşabileceği mesafeye itti. Elmasşerbeti içinde kor gibi parlıyordu ve kısa zaman içinde

bir öykü daha dinlemeye hazır olacağını hissediyordu. Ama teknenin baş kısmındaki sıraların altında yatarken, alacakaranlık kristal karanlığına döndü ve yıldızlar kimsesiz, kaybolmuş çocuklar gibi gökte belirdi. Daha uyuklamaya başladığının farkına bile varamadan, uyuyakalmıştı.

Sıkıntılı bir uykuydu. Ölen aylar, katliam ve çaresiz kavrulmuş bedenlerin görüntüsü arasından uyuşuk uyuşuk sendeledi ve kendini polis aracının ön tamponunun yakınında sokakta yerde yatar buldu. Etrafında bir çember halinde kasaba halkı toplanmıştı. Çakmak çakmaktı gözleri, ağızları aynı biçimde, onu kınar gibi kocaman açılmıştı. İstisnasız her biri Covenant'ın ellerine işaret ediyordu. Covenant bakmak için ellerini kaldırınca ellerinin mor, cüzzamsı yaralarla dolu olduğunu gördü.

Sonra iki tane beyazlara bürünmüş, adaleli adam belirdi ve Covenant'ı ite kaka bir sedyeye attılar. Yakınlarda bir ambulans görebiliyordu. Ancak adamlar onu hemen ambulansa taşımadılar. Sanki kalabalığa gösterir gibi sedyeyi belleri hizasında tutup, öylece durdular.

Kalabalığın içine bir polis adım attı. Renkli gözlerinde hor gören bir ifade vardı. Covenant'ın üzerine eğildi ve sert bakışlarla konuştu, "Yoluma çıktın. Bu bir günah. Hiç utanman yok mu?" Polisin nefesi Covenant'ı ıtır kokusuna boğdu.

Polisin arkasından biri sesini yükseltti, adamın sesi Joan'ın avukatı gibi aşırı ciddiydi. "Bu bir günah," diyordu.

Kusursuz bir uyumla tüm kasaba halkı kaldırımın üstüne safra safra kan kustular.

Buna inanmıyorum, diye düşündü Covenant.

Aşırı ciddi ses mırıldandı. "Bize inanmıyor." Sessiz bir gerçeklik uluması, kuduz bir gerçeklik bildirisi yükseliverdi kalabalıktan. Gururunu terk edip ses çıkarmadan sinene kadar, bu uluma Covenant'ı hırpaladı.

Kasaba halkı koro halinde seslendi. "Sen öldün. Toplum olmadan yaşayamazsın. Yaşam toplumdadır ve senin bir toplumun yok. Kimse ilgilenmezse yaşayamazsın." Seslerinin uyumuyla bir ezilme, ufalanma sesi meydana geldi. Durduklarında Covenant ciğerlerindeki havanının molozlara dönüştüğünü hissetti.

Tatmin olmuş bir iç geçirmeyle ciddi ses ünledi. "Onu hastaneye götürün. İyileştirin onu. Ölüme tek bir iyi yanıt var: İyileştirin ve atın onu."

İki adam onu ambulansın içine fırlattılar. Kapılar dank diye kapanmadan önce kasaba halkının birbirlerinin elini sıktığını, birbirilerini kutlayarak ışıl ışıl gülümsediklerini gördü. Bunun ardından ambulans hareket etti. Kollarını kaldırdı ve mor noktaların önkollarından yukarı yayıldığını gördü. Dehşet içinde kendine baktı, inildemeye başladı, Cehennem azabı, Cehennem azabı, Cehennem azabı bu!

Ama sonra su gibi kabarcıklanan, müşfik, tenor bir ses, "Korkma," dedi. "Bu bir düş." Bir battaniye gibi güven yayıldı üzerine. Ancak elleri hissetmiyordu bu güveni ve ambulans ilerlemeye devam ediyordu. O battaniyeye ihtiyacı vardı, parmaklarının boğumları yalnızlıktan bembeyaz kesilene dek, boşluğa kenetlendi elleri.

Artık hiçbir yeri daha fazla ağrıyamazmış gibi hissettiği anda, ambulans devrildi ve sedyeden düşüp karanlığa gömüldü.

XII

Şadkaya

Sol yanağındaki baskı ağır ağır derisini yüzmeye başladı ve acıyla rahatsızlık vermeye başlayıp Covenant'ı uykusunun derinliklerinden yukarı çekti. Başının altına çalkalanan sular yürüdü, sanki sığ sular ona yastık olmuştu. Uykudan sıyrılmaya çalıştı. Derken peş peşe gelen iki sarsılmayla yanakları hızla titredi ve istirahatgahı yukarı yükseldi. Kendini yukarı çekerken, kafasını teknenin bir sırasına küt diye geçirdi. Kafatası acıyla sızladı. Sırayı kavradı, kendini yanağına sürtünen geminin kaburgasından uzağa savurdu ve küpeştenin üzerinden bakmak için doğrulup oturdu.

Teknenin konumunun kökten değiştiğini gördü Covenant. Etraftaki arazide Andelain'in zenginliğinin hiçbir emaresi kalmamıştı. Kuzeydoğuda ırmak yüksek kayalarla çevrilmişti. Batısında da boz, çorak bir toprak yayılmıştı: İnsanlardan başka şeylerin de katlolduğu, kavuran alevlerin, dökülen kanların toprağın yeniden kendini canlandırma, çiçek açma gücünü kırdığı, engin bir savaş alanı gibi kötürüm bir yaban toprak; yalnızca teknenin birkaç yüz metre ilerisinden Ruhlarerinci'ne dökülen ırmak boyunca yaşama tutunmuş bodur ağaçların işaretlediği, düzensiz, talan edilmiş dümdüz bir arazi. Doğudan esen bir rüzgar, eskiden kalma bir yanık kokusunu taşıyordu, ardında ise bir suçun kokuşmuş anısı yatıyordu.

İleriden ona karışan bir ırmak daha şimdiden Ruhlarerinci'ni karıştırıyordu – akıntısını düğümlüyor, berraklığını taş, çakıl dolu çamurlarla lekeliyordu – ve Covenant teknenin baş kıç vurması çoğaldıkça dengesini korumak için küpeştelere sarılmak zorunda kalıyordu.

Köpükizci, tekneyi ırmağın merkezinde, kuzeydoğudaki kaya duvarının karşısındaki kargaşadan uzak tutmaya gayret ediyordu. Covenant, geri dönüp Dev'e baktı. Teknenin kıçında, ayaktaydı Dev, ayaklarını genişçe açıp dengelemiş, yekeyi sağ kolunun altın-

da sıkıştırmıştı. Covenant ona bakarken, ırmakların birleştiği noktadan yükselen sesleri bastırarak seslendi: "İlerde Toğrukoruğ yatıyor! Burada kuzeye dönüyoruz – Ak Irmağa! Boz Irmak batıdan geliyor! Devin sesinde keskin bir tını vardı, sanki tüm gece boyunca olabildiğince gürleyerek şarkı söylemiş gibiydi; buna rağmen bir süre sonra farklı bir şarkının bir parçasını okumaya başladı:

Hiçbir zaman dinlenmeyeceğiz –
yolumuzdan asla sapmayacağız,
inancımızı kaybetmeyeceğiz,
ya da başarısız olmayacağız –
ta ki Boz, Mavi akıp da
Rill ile Maerl
yaşlı Llurallin gibi
yeni ve temiz olana dek.

Irmağın kabarması düzenli olarak yükseldi. Covenant, teknenin dibinde duruyordu, sıralardan bir tanesine dayanıp destek alarak küpeşteyi kavramıştı ve temiz ve lekeli suların zorla birbirine katışmasını izliyordu. Derken Köpükizci bağırdı. "Yüz fersah kaldı Garp Dağlarına –Bekçiler Gediği'ne ve Lullarin'in yücelerdeki kaynağına– ve yüz elli fersah güneybatı yönünde ise Son Tepeler ve Boğazlayan Derinler var! Efendiler Kalesi'nden yetmiş fersah uzaktayız!"

Bir anda, ırmağın nemli hırıltısı daha da yükseğe fırladı, Dev'in sesini boğdu. Akıntı beklenmedik bir dalgayla tekneyi yakaladı ve sağdaki pruvasını paralayıp bordasını suya çaldı. Tekne dalganın üstünden topuklarken püsküren su Covenant'ı tokatladı; içgüdüsel olarak Covenant ağırlığını soldaki küpeşteye doğru verdi.

Hemen sonrasında, Köpükizci'nin tek perdeden şarkısını duyar gibi oldu bir an ve teknenin omurgasının boylu boyunca bir güçle derinden zangırdayışını hissetti. Ağır ağır, tekne kendini düzeltti ve yeniden akıntıya daldı.

Ancak bu neredeyse gerçekleşen felaket onları tehlikeli bir biçimde kuzeydoğu duvarına taşımıştı. Köpükizci yavaşça tekneyi Boz Irmağın akıntısının ana gücünün altında akan daha düzenli sulara doğru getirmeye uğraşırken, tekne akan enerji ile titredi. Sonra omurgadan gelen güç hissi kayboldu.

"Affedersin!" diye bağırdı Dev. "Denizcilik yeteneklerimi kaybediyorum!" Dev'in sesi zorlanmadan ötürü kaba saba çıkıyordu.

Covenant'ın parmaklarının boğumları küpeşteleri sıkmaktan bembeyaz kesilmişti. Teknenin baş kıç vurmasıyla zıplarken, hatırladı. *Ölüme tek bir iyi yanıt var.*

Tek bir iyi yanıt var, diye düşündü Covenant. Ve bu o değil.

Yarım eliyle, beyaz altından yüzüğüyle Habis Efendi'nin mesajını Şadkaya'ya taşımaktansa, teknenin alabora olmasını ve boğulmayı arzuluyordu. O bir kahraman değildi. Böyle beklentileri karşılayamazdı.

"Şimdi birleşme yerine doğru gideceğiz," diye seslendi Köpükizci. "Kuzeye gidebilmek için Boz'dan geçmemiz gerek. Çok büyük bir tehlike yok – yorgun olmamı saymazsak. Ve ırmaklar da yükselmiş."

Bu kez, Covenant döndü ve Dev'e yakından baktı. Şimdi görüyordu ki Tuzyürek Köpükizci acı çekiyordu. Avurtları çökmüştü, içindeki güler yüzlü kişi birileri tarafından yontularak çıkarılmış da geride bir kabuk kalmış gibiydi ve bir mağaranın derinlerinden bakan gözleri gergin, ateşe tutulmuş bir iradeyle yanıyordu. Yorgun? diye düşündü Covenant. Daha çok tükenmiş gibi. Dev'e ulaşana kadar bir sıradan diğerine fırladı. Covenant'ın gözleri Köpükizci'nin belinin hizasını aşmıyordu. Köpükizci'ye bağırmak için başını geri attı, "Ben idare ederim! Sen dinlen!"

Bir gülümseme belirdi Dev'in dudaklarında. "Teşekkür ederim. Ama hayır – sen buna hazır değilsin. Benim gücüm şimdilik yerinde. Ancak elmasşerbetini bana doğru uzatırsan sevinirim."

Covenant, yemek çuvalını açtı ve ellerini kırbanın üzerine koydu. Ağırlığı ve esnekliği kırbayı onun için kavraması güç bir şey kılıyordu ve teknenin savrulması da dengesini bozuyordu. Kırbayı kaldırmaya gücü yetmiyordu. Ancak bir dakika sonra kırbanın

altına kollarını yerleştirdi. Gücünü zorladığından inleyerek kırbayı yukarı kaldırdı.

Köpükizci kırbanın boynunu düzgün bir biçimde sol eliyle yakaladı. "Sağ ol, dostum," dedi perişan bir sırıtışla. Kırbayı ağzına kaldırarak, derin derin yudumlamak için birkaç dakikalığına akıntının tehlikesine boş verdi. Sonra kırbayı yere bıraktı ve tekneyi Boz Irmağın ağzına doğru çevirdi.

Tekne her yanından bir başka güç dalgasıyla zangır zangır titremeye başladı. Boz Irmağın kuvvetiyle çarpışınca, Köpükizci akıntıdan aşağı çevirdi tekneyi ve akışa karşı açı verdi. Teknenin tabanı enerji ile titredi. Akılcı bir manevrayla Köpükizci akıntının kuzey ucuna ulaştı, kaya duvarı boyunca akıntının tersine döndü ve akıntının onu sakin Ak Irmağa fırlatmasına izin verdi. Bir kere kuzey kıvrımını döndükten sonra, ırmakların karışmasının kükremesi hızla teknenin ardında azalmaya başladı.

Bir dakika sonra zangırdama kayboldu. Ağır ağır iç geçiren Köpükizci, yüzünden terleri sildi. Omuzları çöktü ve başı eğildi. Zorluk çektiğinden ötürü yavaşça yekeyi ve nihayetinde de teknenin kıçını indirdi. "Ah, dostum," diye inledi, "Devler bile böyle işleri yapmak için yaratılmamış."

Covenant teknenin ortasına hareket etti ve her iki yana da uzanarak, ortadaki bir sıraya yerleşti. Bu konumdan küpeşteleri göremiyordu, ama o an zaten arazi ilgisini çekmiyordu. İlgilendiği başka şeyler vardı. Bunlardan biri Köpükizci'nin durumuydu. Dev'in nasıl bu kadar tükendiğini anlamıyordu.

Soruna dolaylı yöntemlerle yaklaşmayı denedi. "Tereyağından kıl çeker gibi hallettin. Nasıl becerdin bunu? Bana bu şeye neyin güç verdiğini söylemedin," dedi Covenant ve sesinin incelikten yoksun oluşuna sinirlendi.

"Bir başka öyküyü iste," dedi Köpükizci, yorgunlukla içini çekti. "O öykü en az Diyarın tarihi kadar uzun. Sana buradaki yaşamın anlamını öğretmeye gücüm kalmadı."

"Hiç kısa öykü bilmiyorsun," diye karşılık verdi Covenant.

Bu lafın üstüne Dev, hafifçe gülümsemeyi becerdi. "Ah, bu oldukça doğru. Pekiyi, o halde senin için kısa keseceğim. Ancak sonrasında bana bir öykü anlatmaya söz vermelisin. Ender bilinen

bir öykü olmalı, sonunu asla tahmin edememeliyim. Buna ihtiyacım olacak dostum."

Covenant, başını sallayarak onayladı. "Pekiyi, Yemek ye ve konuşalım," dedi Köpükizci.

Ne kadar aç olduğunu güçlükle fark etmiş, şaşıramamıştı bile Covenant; Köpükizci'nin çuvalının içindekileri çözmeye başladı. Et ve peyniri bir anda yedi, mandalinalarla da susuzluğunu bastırdı. Covenant yemeğini yerken, Dev yorgunluktan ötürü cansız bir sesle anlatmaya başladı: "Devdostu Damelon'un Diyardaki zamanı halkım daha Denizerimi'ndeki evlerini, Coercri'yi inşa etmeyi bitirememişken sona erdi. Efendilerin verdiği topraklarda kendileri için çalışmaya başlamadan önce dağın kalbinde, insanların deyişiyle, Efendiler Kalesi'ni oymuşlardı ve Coercri bittiğinde Yüce Efendi Loric'ti. Sonra benim ceddim dikkatlerini Diyardan dışarıya, Gündoğumu Denizi'ne doğru, Diyardaki dostluğa doğru yönelttiler.

"Şimdi hem *lillianrill* hem de *rhadhamaerl* Devlerin ilmini incelemek istiyordu ve Yüce Efendi Şerseskesen Loric'in zamanında *lillianrill* ilmi büyük bir ilerleme göstermişti. İlmin gelişimine yardımcı olmak için Efendiler Kalesi'ne," – sessizce bir nağme okumaya koyuldu, sanki Devlerin eski görkemli saygı gösterişini çağırır gibi bir süre okumaya devam etti – "kudretli Şadkaya'ya Devlerin pek çok yolculuk yapmaları gerekmişti. Bu iyi bir şeydi, böylece Şadkaya'nın pırıltısını gözlerinde hep canlı tuttular.

"Ama Devler yürümeyi o zaman da, şimdi de olduğu üzere sevmezlerdi. O yüzden ceddim Garp Dağlarından Denize akan ırmakları düşündüler ve tekneler inşa etmeye karar verdiler. Eh! Tekneler buraya Denizden gelemez, belki biliyorsundur – üstünde Kökreğen Tağ'ın dikildiği Toprağınsonu, yolu kapar ve Dev ya da değil, hiç kimse, gönüllü olarak Yaşamyutan'dan aşağı Kerh Akıntısı'nı izlemez. O yüzden Devler Ruhlarerinci'nin üzerine, Kökreğen Tağ'dan ırmağın yukarısına ve şimdilerde Hain Boğazı denen dar boğaza iskeleler kurdular. Oralarda ve Alem Şelalelerinin dibindeki Efendiler Kalesi'nde bunun gibi tekneler tuttular, böylece en azından yolculuğun iki yüz fersahı sevdiğimiz suyun üzerinde olacaktı.

"Bu yolculukta Loric ve *lillianrill* Devlere yardımcı olmayı dilediler. Güçleriyle Yaldızfilizini *-lor-liarill* adını verdikleri sağlam tahtayı– yarattılar ve bu ağaçtan gemi omurgaları ve dümenler yaptılar. Ve Eski Efendilerin verdiği söz şöyleydi: Bizim için söyledikleri umut verici alametler gerçekleşince, Yaldızfilizi bize yardım edecekti.

"Bu kadarı yeterli," diye bir anda iç geçirdi Köpükizci. "Kısaca bu gemiyi iten benim." Elini yekeden kaldırdı ve tekne hemen hız kaybetti. "Ya da daha doğrusu Yaldızfilizinin gücünü çağıran benim. Toprakta yaşam ve güç vardır – taşta, ağaçta, suda ve toprakta. Ancak içlerindeki yaşam son derece gizli ve uykudadır. Hem bilgi hem de güç gerektirir; bir de kuvvetli, can verici şarkılar gerekir onları uyandırmaya." Dev yeniden yekeyi kavradı ve tekne bir daha ileri gitti.

"O yüzden yorgunum," diye nefes aldı Dev. "Tanışmamızdan önceki geceden beri hiç dinlenmedim." Dev'in ses tonu Çakılustası Trell'in kırık çanağı iyileştirdikten sonraki yorgunluğunu hatırlatıyordu. "İki gün ve iki gece, kemiklerim bunun bedeliyle kırılgan hale geldiyse de, Yaldızfilizinin ne yavaşlamasına ne de durmasına izin verdim." Covenant'ın yüzündeki hayreti görünce, Dev ekledi. "Evet dostum – iki gece ve bir gün boyunca uyudun. Andelain'in batısından, Orta Ovalardan, Toğrukoruğ'nun kıyısına kadar, yüz fersahtan fazla uyudun." Bir aradan sonra, sözlerine son verdi Dev. "Elmasşerbeti insanlara bu tür şeyler yapar. Ancak senin dinlenmeye ihtiyacın vardı."

Covenant sanki vurmaya bir yer arıyormuş gibi bir süreliğine teknenin tabanına bakarak sus pus oturdu. Kafasını kaldırınca ağzı ekşir gibi büküldü. "Şimdi dinlendim. Yardım edebilir miyim?"

Köpükizci hemen yanıt vermedi. Alnının çıkıntısı ardında türlü belirsizlikleri tartıyor gibiydi, sonunda mırıldandı. "Taş ve Deniz adına! Tabii ki edebilirsin. Ve sorma ihtiyacı duyduğuna göre, demek ki edemezsin. Bir isteksizlik ya da cehaletin engel oluyor sana."

Covenant anladı. Kara kanatları duyabiliyor, katledilmiş tayfları görebiliyordu. Vahşi Büyü! diye inledi. Kahramanlık! Bu, katlanılamaz bir ıstırap. Kafasını şiddetle silkip söyleyeceklerinin

konuyla ilgisi olmamasını umursamayarak kabaca sordu: "Yüzüğümü ister misin?"

"İster miyim?" diye çatlak bir sesle sordu Köpükizci; sanki gülmek istiyordu da vicdanı el vermiyor gibiydi. "İster miyim?" diye acıyla titredi Dev'in sesi; sapkın bir davranışı itiraf ediyor gibiydi. "Böyle bir sözcük kullanma dostum. *İstemek* doğaldır ve bir istek kötülüğe neden olmadan amacına ulaşabilir ya da ulaşmayabilir. *İstek* yerine *göz dikmek* de buna. Göz dikmek verilmemesi gereken bir şeyi arzulamaktır. Evet, senin Toprağın Dışından gelen, vahşi büyüye sahip, barışı sonlandıran beyaz yüzüğüne göz diktim:

Vahşi Büyü her kayaya gizli
Beyaz Altınsız görünmez, boyun eğmez

Arzuladığımı kabul ediyorum. Aklımı çelme. Gücün onu gasp eden kişilerden intikam alma yolları vardır. Bana sunsan da bu yüzüğü kabul etmem."

"Ama nasıl kullanılacağını biliyorsun, değil mi?" diye gelebilecek olan yanıt karşısında duyduğu belli belirsiz bir korkuyla, donuk donuk, yarı sersem biçimde sordu Covenant.

Bu kez Köpükizci gerçekten güldü. Neşeli tabiatı solmuş, az çok kaybolmuşsa da, kahkahaları temiz ve şendi. "Ah, ne güzel dedin, dostum. Demek açgözlülük kendi budalalığıyla çöküyor. Hayır, bilmiyorum. Eğer vahşi büyü kullanmak istemekle kullanılmıyorsa, o halde ben bu işten zerrece anlamıyorum demektir. Devlerin öylesi ilimleri yoktur. Her zaman kendi başımıza idare edebildik – yine de Yaldızfilizi gibi aletleri memnuniyetle kullanırız. Eh, değersiz düşüncelerime kıymet verip dinledin. Affedersin, Thomas Covenant."

Covenant, sessizce başını salladı, sanki beklenmedik bir biçimde ölüm cezası tehir edilmişti. Vahşi büyünün nasıl çalıştığını bilmek istemiyordu; zaten hiçbir şekilde ona inanmak da istemiyordu. Sırf onu etrafta taşımak bile tehlikeliydi. Yüzüğü sağ eliyle örttü ve boş gözlerle, çaresizce Dev'e baktı.

Bir dakika sonra Köpükizci'nin yorgunluğu neşesini söndürdü. Gözleri kısıldı ve sarkık dudakları arasındaki nefesi yorgun iç geçirmelere döndü. Kahkahaların bedeli yaşam gücünden tahsil edilmiş gibi yekenin üzerine çöktü. "Şimdi, dostum," dedi, sesi zorlukla duyuluyordu. "Cesaretim neredeyse tükeniyor. Öyküne ihtiyacım var."

Öykü? diye düşündü Covenant. Benim hiç öyküm yok. Öykülerimi yaktım.

İkisini de yakmıştı – hem yeni romanını hem de çok satanlar listesine gireni. O denli tuzları kuru, o denli kör kitaplardı ki daha görme gücünden yoksun olduklarından, cüzzamlının fiziksel ve ahlaki varoluşuna karşı pusuya yatmış, gizli ve tahmin edilemez tehlikelerden habersizlerdi. Leş gibiydiler –tıpkı kendisi... tıpkı kendisi gibi– ancak alevlerde kavrulmak yakışırdı onlara. Şimdi hangi öyküyü anlatsındı ki?

Fakat hareket etmesi gerekiyordu, eyleme geçmeli, hayatta kalmalıydı. Elbette daha önceden de, düşlerin kurbanı olmadan önce de biliyordu bunu. Hepsini cüzzam hastanesinde, kokuşmuşluk ve kusmuk içinde öğrenmemiş miydi? Evet, evet! Hayatta kal! Yine de bu düş ondan erk sahibi olmasını, katliama bir son vermesini bekliyordu – başı öyle bir döndü ki anılar bir çiçek dürbününden fırlamışçasına gözünde canlandılar: Joan, polis aracı, Salya'nın lav gibi kaynayan gözleri. Düşüyormuş gibi sendeledi.

Bir anda beliren üzüntüsünü saklamak için Köpükizci'den uzaklaştı, kuzeye bakarak pruvaya oturmaya gitti. "Bir öykü," dedi, düğüm düğümdü boğazı. Aslında bir öykü biliyordu – bin bir acımasız kisveye bürünmüş bir öykü. Bu bin bir kisveden hızla, canlılıkla vurgulamak istediği diğer şeylere uygun bir tanesini çekti. "Sana bir öykü anlatacağım. Gerçek bir öykü."

Covenant küpeştelere tutunup, baş dönmesiyle mücadele etti.

"Bu kültür şokuyla ilgili bir öykü. Kültür şoku ne biliyor musun?" Köpükizci yanıt vermedi. "Neyse, takma kafana. Sana anlatayım. Kültür şoku bir adamı kendi dünyasından alıp, varsayımların, bir... bir kişi olmanın kabul edilmiş ölçülerinin... anlayamayacağı kadar farklı olduğu bir yere koymaktır. Adam anlayamaz, yaradılışı öyle değildir. Eğer... sığ... duyarsız biriyse kendi dünya-

sına dönene kadar bir başkasıymış gibi davranabilir. Ya da yalnızca çöküp kendinin yeniden bir başkası olarak inşa edilmesine izin verebilir. Bir başka yolu yoktur.

"Sana bir örnek vereyim. Ben cüzzam hastanesindeyken, doktorlar bir adamdan, benim gibi bir cüzzamlıdan bahsettiler. Dışlanmıştı. Klasik bir vakaydı. Bir başka ülkeden gelmişti –cüzzamın daha yaygın olduğu bir yerden– orada bir çocukken basili kapmış olmalıydı ve yıllar sonra bir eşe ve üç çocuğa sahipken ve bir başka ülkede yaşamaya başlamışken, birden ayak parmaklarındaki sinir hücrelerini yitirdi ve kör olmaya başladı.

"Eh, eğer kendi ülkesinde kalmış olsaydı, o zaman –hastalık yaygın ya– daha erken tanı konabilirdi. Tanı konur konmaz da adam ve karısı ve çocukları ve sahip olduğu her şey ve evi ve beslediği hayvanlar ve yakın akrabaları... hepsine birden *pislik* yaftası yapıştırılırdı. Malı, mülkü, hayvanları ne varsa yakılıp küle döndürülürdü. Ve adam ve karısı ve çocukları ve yakın akrabaları, aynı hastalığa sahip diğer kişilerle beraber duyup duyabileceğin en sefil yoksulluk içinde yaşamaya gönderilmiş olurdu. Yaşamının geri kalanını orada, bir tedavi olmadan, bir umut olmadan, kolu, bacağı ve yüzü kemirilmiş, iğrenç bir biçimsizlik içinde, ta ki o adam ve karısı ve çocukları ve yakın akrabalarının tümü kangrenden ölene dek, harcamak zorunda kalırdı.

"Bunun gaddarca olduğunu mu düşünüyorsun? Sana o adama ne olduğunu anlatayım. Hastalığının ne olduğunu anlar anlamaz, doktora gitmiş. Doktor onu tek başına –ailesi olmadan– cüzzam hastanesine göndermiş; orada hastalığının yayılması durdurulmuş. Tedavi görmüş, ilaçlar ve eğitim almış ve 'normal' bir hale getirilmiş. Peşine karısı ve çocuklarıyla 'normal' bir yaşam sürmesi için eve gönderilmiş. Ne kadar şirin. Ancak bir sorun varmış. Adam durumuyla başa çıkamıyormuş.

"Başlangıç olarak, komşuları ona zorluk çıkarıyormuş. Ah, tabii en başta adamın hasta olduğunu bilmiyorlarmış –tabii cüzzama yabancılar, tanımıyorlar– ama yerel gazete onun hakkında bir haber basmış, böylece kasabadaki kim varsa adamın *o cüzzamlı* olduğundan haberdar olmuş. Halk adamdan sakınmış, ondan nefret etmiş, çünkü adam hakkında ne yapmaları gerektiğini bilmiyorlarmış. Ardından adam uygulaması gereken tedavilere

uyum sağlamakta zorluk çekmiş. Kökenlerinin olduğu ülkede ilaç ve cüzzamın sağaltımı yokmuş – içinden bir his adama bu tür şeylerin büyüyle gerçekleştiğini, hastalığı bir kere denetlendikten sonra *iyileştiğini*, mahkumiyetinin affedildiğini, ancak idam cezasından daha da ağır bir şeyle cezalandırıldığını söylemiş. Ancak sonra ne olsa beğenirsin! Adam kendine bakmayı bırakınca, uyuşukluk, hissizlik yeniden yayılmaya başlarmış. Peşine de olayların çözümlendiği kısım geliyor ha... Adam bir bakmış ki ardından işler dönüyor... başka bir tarafa bakarken, az çok da buna hazırken, ailesinden koparılıvermiş. Ailesi onun sorunlarını paylaşmamış – ki paylaşmak beri dursun... Adamdan kurtulmak istiyorlar, daha önce nasıl yaşıyorlarsa öyle yaşamak istiyorlarmış.

"Böylece adamı yeniden paketleyip cüzzam hastanesine atıyorlar. Ancak uçağa bindikten sonra –bu arada kendi ülkesinde uçaklar dahi yokmuş– kendini nedeni bile söylenmeden bir mirastan mahrum edilmiş gibi hisseden adam, tuvalete gitmiş ve bileklerini kesmiş."

Covenant'ın kendi anlattığı şeyle gözleri kocaman açılmış, bakakalmıştı. Kendi savunmasından bir şeyleri kurban etmeden yapabilecek olsa, anlattığı adam için ağlamaya istekli, hevesliydi. Ancak Covenant ağlayamazdı. Onun yerine şöyle bir yutkundu ve kendini sözlerinin akışına bıraktı.

"Sana kültür şoku hakkında bir şey daha anlatacağım. Her dünyanın kendine özgü intihar biçimleri vardır ve aslında bilmediğin yöntemlerle kendini öldürmek daha kolaydır. Ben asla bileklerimi kesemezdim. Bunun hakkında çok şey okudum, çok şey konuştum. Gözümde rahatlıkla canlandırabiliyorum. Denesem kusardım. Ama o adamın dünyasına gidip midem kalkmadan rahatlıkla güzelavratotu çayı içebilirdim. Çünkü bunun hakkında yeterince bilgim yok. Hakkında belirsiz bir şeyler, anlaşılması güç bir şeyler var – sanki yeterince ölümcül değilmiş gibi.

"Böylece o zavallı adam, tuvalette bir saatten fazla o halde kalmış, bırakmış can suyu lavabodan aksın. Yardım almaya çalışmamış, ta ki bir anda, en sonunda, güzelavratotu çayı içip ölmekle böyle ölmek arasında bir fark olmadığını anlayana kadar. Bunun üzerine kapıyı açmaya çalışmış – ama çok güçsüzmüş. Yardım istemek için hangi düğmeye basması gerektiğini de bilmiyormuş.

En nihayetinde adamı yerde acayip bir halde bulmuşlar, parmakları kırıkmış... sanki... nasıl desem, sanki kapının altından sürünmeye çalışır gibi. Adam..."

Covenant devam edemedi. Keder boğazına dizilmiş, sesini kesmişti ve bir zaman boyunca, su pruvanın yanında kısık sesli bir ağıt okurken, öylece oturdu. Kendini hasta hissediyordu, hayatta kalmak için her şeyi göze alabilecek gibiydi; bu tür ayartmalara kapılamazdı. Sonra Köpükizci'nin sesini duydu. Yumuşak bir sesle, "Bu yüzden mi öykü anlatmayı bıraktın?" dedi Dev.

Covenant ayağa fırladı, hışımla bir anda döndü. "Bu senin Diyarın beni öldürmeye çalışıyor!" diye şiddetle tısladı. "O – sen... intihar etmem için baskı yapıyorsunuz! Beyaz altınmış! Berek'miş! Tayflarmış! Başa çıkamayacağım şeyler yapıyorsunuz bana. Ben o tür bir adam değilim... öyle bir dünyada yaşamıyorum. Tüm bunlar – bu ayartma çabalarınız! Cehennemde yanasıcalar! Ben bir cüzzamlıyım! Bunu anlamıyor musun?"

Köpükizci, uzun bir süre boyunca Covenant'ın ateşli bakışlarıyla yüzleşti ve gözlerindeki şefkat Covenant'ın patlamasını engelledi. Köpükizci onu üzüntüyle, yorgunlukla izlerken, Covenant parmakları pençe gibi kıvrılmış bir halde kötü kötü bakarak durdu. Dev'in anlamadığını apaçık görebiliyordu; cüzzam sözcüğü Diyarda bir anlam taşımıyor gibiydi. "Hadi," dedi Dev sızlanarak. "Gül biraz. Neşe işiten kulaklardadır."

Ama sonra Köpükizci bir şeyi anladığını gösterdi. Yeleğinin içine el attı ve deri bir bohça çıkardı, bu bohçayı da açınca kocaman, esnek ve yumuşak bir deri tabakası meydana geldi. "İşte," dedi Dev, "Diyarla işin bitene dek bundan pek çok kez göreceksin. Bu tutkan. Diyara uzun çağlar önce getirdi bunu Devler – ama ikimizi de bunu anlatarak yormayacağım." Tabakanın köşesinden ufak bir kare kopardı ve parçayı Covenant'a uzattı. Tutkanın her iki tarafı yapışkandı, ancak elden ele kolaylıkla aktarılıyordu ve geride bir kalıntı bırakmıyordu. "Tutkana güven. Yüzüğünü o parçanın üzerine bastır ve kıyafetinin altında gizle. Kimse senin bir vahşi büyü tılsımı taşıdığını bilemeyecek."

Covenant, Dev'in aklından geçeni kavradı. Parmağına asılarak yüzüğü çekti çıkardı ve tutkan parçasının üstüne yerleştirdi. Sıkıca yapıştı; sallayınca yüzük serbest kalmıyordu, ancak hiç zorlanına-

dan tutkanı sökebiliyordu. Kendi kendine sertçe başını sallayarak, yüzüğü deriye yerleştirdi, ardından gömleğini açtı ve tutkanı göğsünün ortasına bastırdı. Tutkan orada kaldı, bir rahatsızlık vermiyordu. Hızla, sanki bir fırsatı kaybolmadan yakalamak istercesine, gömleğini ilikledi. Şaşırdı, yüzüğün ağırlığını kalbinin üstünde hissediyor gibiydi, ama bunla ilgilenmemeye karar verdi.

İtinayla Köpükizci tutkanı katladı, yeleğinin içine yerleştirdi. Sonra kısa bir süre için Covenant'ı inceledi. Yanıt olarak Covenant gülümsemeye, minnettarlığını ifade etmeye çalıştıysa da yüzü ancak hırlamalar oluşturabiliyor gibiydi. En sonunda Covenant döndü, teknenin ilerleyişini izlemek üzere pruvaya yeniden yerleşti ve Köpükizci'nin onun için neler yaptığını içine sindirmeye çalıştı.

Bir süre derin düşüncelere daldıktan sonra, Atiaran'ın taş bıçağı aklına geldi. Şiddetle ihtiyaç duyduğu kişisel disiplinini gerçekleştirmesi artık mümkündü. Teknenin kenarına eğilip yüzünü ıslattı, sonra bıçağı aldı ve özenle favorilerini tıraş etti. Sakalı sekiz günlüktü ancak keskin, kaygan bıçak pürüzsüzmüşçesine yanaklarından, boynunun aşağısına kaydı ve kendini kesmeden idare eder bir tıraş olmayı becerebildi. Ancak melekeleri körlenmişti, artık bu riski almaya alışık değildi; kan çıkma olasılığı kalbini küt küt attırıyordu. Ardından kendi gerçek dünyasına ne kadar acil bir biçimde dönmesi gerektiğini, bir cüzzamlı olarak hayatta kalabilme yeteneğini tümden kaybetmeden önce kendi toparlaması gerektiğini görmeye başladı.

Sonraki gün yağmurla birlikte geldi, hafif bir çiseleme ırmağın yüzeyinden damlalar kaldırıyor, gök aynasını halka halka bin bir parçaya ayırıyordu. Damlalar üstüne yüzünü hafifçe yalayarak serpildi, ağır ağır kıyafetlerinden içeri sızdı, sırılsıklam ve rahatsız olana dek ıslanmaya devam etti. Ancak boz,-donuk hayallere dalmış biçimde, yüzüğünü saklamakla ne kazanıp ne kaybettiğini düşünerek ıslaklığa direndi.

Nihayet gün sona erdi. Sanki kararan hava değil de yağmurun kendisiymiş gibi bir karanlık çöktü havaya ve Covenant ile Köpükizci akşam yemeklerini alacakaranlıkta somurtarak yediler. Dev, neredeyse kendi başına yiyemeyecek kadar zayıf düşmüştü, ama Covenant'ın yardımıyla düzgün bir yemek yemeyi, bol miktarda elmasşerbeti içmeyi becerebildi.

Sonra ikisi de kendi suskunluklarına geri döndüler. Covenant tanyeri ağardığı için memnundu; Köpükizci'nin yorgunluğunu görmekten kurtarıyordu onu. Islak zeminde yatmaya niyeti olmadığından, üşüyerek sırılsıklam bir halde teknenin yanına kıvrıldı ve rahatlayıp uyumayı denedi.

Bir süre sonra Köpükizci hafif hafif bir nağme okumaya başladı:

Taş ve deniz hayatın derinliklerinde
İki değişmez simgedir yeryüzünde:
Devinimsizlikte kalıcı, devinimde kalıcı
Paylaştıkları baki Güçte.

Dev, şarkıdan güç alıyor gibiydi ve şarkıyla beraber tekneyi sarsmadan akıntıya karşı sürdü, sanki onu tökezletebilecek bir yorgunluk daha icat edilmemiş gibi kuzeye ilerledi.

Sonunda yağmur durdu; buluttan örtü yarılıp yavaşça açıldı. Ancak ne Covenant ne de Köpükizci açık gökyüzünde bir avuntu bulabildi. Ufkun ötesinde, bir leke gibi, kötülüğün yüklediği bir suç gibi, arka plandaki hakarete uğramış yıldızların üzerinde asılı duruyordu kırmızı ay. Etraflarındaki araziyi, anlaşılmaz cinayetler gibi koyu kırmızı ve hızla kaybolan biçimlerle dolu, küflü bir kan manzarasına dönüştürüyordu. Ve ay ışığından sanki Diyar bir belayla aydınlanıyormuş gibi bir kokuşmuşluk yayılıyordu. Sonra Köpükizci'nin yeknesak şarkısı cesaret kırıcı biçimde güçsüz, beyhude çıkmaya başladı ve yıldızların kendileri bile sanki ayın rotasından sinip, kaçar oldular.

Ancak neyse ki şafak gün ışığıyla beraber tertemiz, ne bir leke ne de bir izle bozulmuş bir gün getirdi. Covenant çevresine bakmak için başını kaldırınca, tam kuzeyde dağları gördü. Batıya uzanıyorlardı, en yükseklerinin tepeleri hala karla kaplıydı; ancak dağ sırası bir anda Ak Irmağın üzerindeki bir noktada sona eriyordu. Daha şimdiden dağlar el uzatılabilecek kadar yakın gibiydiler.

"On fersah," diye boğuk bir fısıltı çıkardı Köpükizci. "Bu akıntıya karşı yarım gün alır."

Dev'in görünüşü Covenant'ı acı bir dehşetle doldurdu. Gözleri donuk donuk bakıyor, dudakları sarkıyordu Dev'in, kendinden çok cesedine benziyordu. Sakalı bir gecede birkaç yıl birden yaşlanmış gibi kırlaşmıştı ve denetleyemediği bir tükürük ağzının kenarından sarkıyordu. Dev'in şakaklarında nabız yarım yamalak, aksak biçimde atıyordu. Ancak yekeyi kavrayışı boğum boğum bir ağaç budağı gibi sertti ve tekne canlanan ırmaktan yukarı kaskatı yol alıyordu.

Covenant, bir yardımı dokunsun diye kıça ilerledi. Dev'in dudaklarını sildi, sonra içmesi için Köpükizci'ye elmasşerbeti kırbasını kaldırıp uzattı. Bir gülümsenin kırık parçaları Dev'in dudaklarını çatlattı ve Dev nefes aldı. "Taş ve Deniz adına! Senin dostun olmak kolay bir iş değilmiş. Bundan sonraki kayıkçına seni akıntıdan aşağı götürmesini söyle. Varış yerleri benden daha güçlü ruhlara göreymiş."

"Saçmalık," dedi Covenant katılıkla. "Sana bunun için türküler yakacaklar. Buna değmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Köpükizci, yanıt vermeyi denedi, ancak bu çaba sonucunda şiddetle öksürmeye başladı ve kendi yerine, kendi içine çekilmek, ruhunun sönmekte olan ateşini sıkılı yumruğu ve teknenin ilerleyişine odaklamak zorunda kaldı.

"Tamam, bu doğal," dedi Covenant alçak sesle. "Kim bana yardım etse şu ya da bu yolla tükenip bitiyor. Bir ozan olsam, senin türkünü ben yakacağım." Sessizce kendi çaresizliğine lanet okuyan Covenant, meyve bitene dek mandalina dilimleriyle besledi Dev'i. Köpükizci'ye baktı, upuzun varlığın elinden sanki işlediği bir günaha karşılık dayanma gücü dışındaki her şey alınmış gibiydi. Covenant'ın anlayamadığı nedenlerden ötürü, tüm mizah yeteneğinden ve hatta saygınlığından onlar birer safraymış gibi kendini yoksun bırakmıştı Dev. Saçmaydı, ama kendini Köpükizci'ye borçlu hissediyordu; sanki ruhu duymadan, rızası alınmadan tek dostu olan bir tefeciye satılmış gibiydi. "Kim bana yardım etse..." diye mırıldandı Covenant yeniden. Diyarın halkının ödemeye hazır olduğu bedelleri dehşet verici buluyordu.

En sonunda bu görüntüye dayanma gücü kalmadı Covenant'ın. Teknenin başına gitti, terkedilmiş gözlerle hayalet gibi beliren dağlara baktı ve serzenişte bulundu. Bunu ben istemedim ki.

Kendimden bu kadar mı nefret ediyorum? diye sordu ve bir yanıt bekledi. Ancak gelen tek yanıt Köpükizci'nin nefeslerinin hırıltısıydı.

Günün yarısı bu şekilde geçti; Köpükizci'nin kulak tırmalayan hırıltılı nefesleri zaman içindeki koca koca lokmalar gibi belirsiz aralıklarla yükselip durdu. Teknenin etrafındaki arazi kasıldı, sanki kendini göğe fırlatmaya hazırlıyordu. Tepeler daha yüksek, daha dik olmaya başladı, ovaların süpürgeotları ve incir ağaçları ağır ağır geride kaldı ve çalı çırpılarla kaplı, orada burada birkaç dağservisinin olduğu bir arazi hakim olmaya başladı. Irmağın her bir kıvrımıyla dağlar ileride tepelerin ötesinde daha da yükseliyordu. Derken Covenant dağ sırasının doğu ucunun dağlarda bir basamak gibi bir yaylaya doğru dimdik indiğini gördü. Dağın eteğindeki tepelere doğru dimdik bir uçurumla sonlanan neredeyse sekiz yüz, dokuz yüz metre yüksekteki bir yaylaydı bu. Yaylada bir çağlayan belirdi, dökülürken kayaların üzerinde bir ışık oyunuyla açık mavi bir renkle çağlıyordu. Alem Şelaleleri, dedi Covenant kendi kendine. Köpükizci'nin nefeslerinin hırıltısına karşın yüreğinde bir hareketlenme hissetti, sanki çok yüce bir şeye yakınlaşıyormuş gibi.

Ancak bu yakınlaşma düzenli biçimde hız kaybetti. Ak Irmak tepelerin arasından kıvrıla kıvrıla ilerlerken daraldı; ve sonucunda akıntı kabarıp sertleşti. Dev, dayanabileceği son noktayı aşmış gözüküyordu. Nefesi kendi kendini boğacakmış gibi hırıltılıydı; tekneyi zorlukla, yürüyüş hızını ancak aşacak bir hızda ilerletiyordu. Covenant, son fersahları nasıl tamamlayacaklarını bilemiyordu.

Covenant, tekneyi yanaştırmak için ırmak kıyısını inceledi; bir yolla Dev'i tekneyi kıyıya çekmeye ikna etmeyi amaçlıyordu. Ancak o hala bakınırken, havada atların koşturması gibi alçak sesli bir gümbürtü duydu. Ne oluyor böyle? Şerbaşlarının görüntüsü canlandı zihninde. Teknenin dibinden asasını kaptı ve sıkı sıkı tuttu, aniden zil çalmaya başlayan endişesini denetlemeye çalışıyordu.

Sonra birden, akıntının yukarısındaki bir tepenin doruklarından ve doğu yönünden dalgaları aşar gibi, üstünde binicileriyle yirmi tane eşkin at geldi. Biniciler insandı; kadınlar ve erkekler. Tekneyi görür görmez bir tanesi bağırdı ve grup dörtnala koşuya geçti, atlarını ırmağın kıyısında dizginlemek üzere tepeden aşağı akın ettiler.

Biniciler, savaşçılara benziyorlardı. Kara tozlukların üzerine, uzun, yumuşak tabanlı çizmeler çekmişlerdi, sarı bir metalden dökülmüş göğüslüklerle örtülü kolsuz, kara gömlekler giymişler, başlarına da sarı saç bantları takmışlardı. Her birinin kemerinden kısa bir kılıç sarkıyor, sırtında yay ve bir sadak dolusu ok görünüyordu. Adamları hızla süzen Covenant, hem ağaçköylülerin hem de taşaltlıların kendilerine özgü yapılarını gördü; bazıları uzun ve açık tenli, açık renk gözlü ve ince, bazılarıysa kısa boylu ve iri, esmer ve kaslıydı.

Atları durur durmaz, biniciler aynı anda sağ ellerini yumruk yapıp yüreklerine çarptılar, sonra avuç ileri bakacak şekilde kollarını uzatıp hoş geldin selamına durdular. Göğüslüğünü çaprazlayan siyah bir çizgiyle diğerlerinden ayrılan bir adamın seslenişi suyu aştı. "Selam olsun, Kayakardeşim! Sen ve halkın her daim hoş gelsin, şeref ve sadakat bulsun! Ben Quaan, Efendiler Kalesi'nin Savaşocağına bağlı Üçüncü Ocağın Ocakağasıyım!" Bir yanıt için duraladı Quaan, ama Covenant bir şey demeyince, daha tedbirli bir tavırla devam etti, "Bizi Efendi Mhoram yolladı. Bugün ırmakta önemli meselelerin yüzeceği doğmuş içine. Eşlik etmeye geldik."

Covenant, Köpükizci'ye baktı, ancak gördüğü şey, Dev'in artık etrafında ne olup bittiğini anlayamayacak konuma geldiğine onu ikna etti. Dev, kendi bitap hali dışında hiçbir şeyin farkında olmayarak kör ve sağır biçimde teknenin kıçına yığılmıştı. Covenant yeniden askerlere dönüp seslendi: "Yardım edin bize! Ölüyor!"

Quaan gerildi, daha sonra fırlayıp harekete geçti. Aniden bir emir verdi ve hemen ardından o ve iki binici daha atlarını ırmağa sürdüler. Diğer ikisi doğrudan batı kıyısına yönlendiler, fakat Quaan, atını tekneyi yakalamak niyetiyle sürdü. Ufak at güçlü yüzüyordu, sanki bu işin de terbiyesini almıştı. Quaan, çok geçmeden tekneye yaklaştı. Son anda atının terkisinde yükseldi ve

kolaylıkla küpeştelerin üstünden atladı. Komutuyla atı geri döndü ve doğu kıyısına gitmeye başladı.

Bir süre için Quaan gözleriyle Covenant'ı tarttı ve Covenant adamın koyu siyah saçları, geniş omuzları ve saydam yüzünden bir taşaltlı olduğunu anladı. Ardından Ocakağası Köpükizci'ye doğru ilerledi. Omuzlarından Dev'i kavradı ve Covenant'ın anlamadığı sözleri bağırarak Dev'i sarstı.

İlk başta Köpükizci tepki vermedi. Hiçbir şeyi görmeden, bakışları sabitleşmiş, elleri yekeyi mengene gibi ölümcül bir şekilde kavramış duruyordu. Ama ağır ağır Quaan'ın sesi içine işlemeye başladı. Boynundaki lif lif kaslar başını kaldırırken titredi, bin bir güçlükle gözlerini Quaan'ın üstüne odakladı. Ardından her bir kemiğinden fışkırıyormuşçasına yükselen bir iniltiyle yekeyi serbest bıraktı ve yana devrildi.

Gemi anında hız kaybetti, ırmaktan aşağı sürüklenmeye başladı. Ancak o ana kadar diğer iki binici batı kıyısında hazır konuma gelmişlerdi. Quaan, Covenant'ın yanından teknenin başına adım attı ve doğru konuma gelince, iki biniciden biri, uzun sicimin ucunu Quaan'a fırlattı. Quaan, bunu rahatlıkla yakaladı ve pruvanın üzerinden ilmik yaptı. Sicim Quaan'ın koyduğu yere yapıştı; aslında bir ip değil tutkandı. Quaan, bir anda doğu kıyısına döndü. Bir diğer sicim daha atıldı ve Quaan onu da pruvaya bağladı. Sicimler geriliverdi; teknenin sürüklenmesi durdu. Bunun üzerine Quaan, kollarını salladı ve biniciler kıyı boyunca ilerleyip akıntının yukarısına doğru tekneyi çekmeye başladılar.

Yapılan şeyi anlar anlamaz Covenant, geriye, Köpükizci'ye döndü. Dev, düştüğü yerde kalmıştı ve nefes alıp verişi düzensizleşmiş, ağırlaşmıştı. Covenant, bir anlığına yardımcı olmak için ne yapabileceğini düşündü, sonra kırbayı kaldırıp bir miktar elmas-şerbetini Köpükizci'nin kafasından aşağı boca etti. Sıvı, Dev'in ağzının içine aktı. Dev, sıvıyla öksürdü, sonra ağır ağır yudumladı. Derken derinden, hırıltılı bir nefes çekti ve gözleri azıcık açıldı. Covenant, kırbayı Dev'in dudaklarına dayadı ve Dev içkiden içtikten sonra, gerilip teknenin dibine dümdüz yayıldı. Bir anda derin bir uykuya dalmıştı.

Rahatlayan Covenant, Dev'in tepesinden mırıldandı. "Hah, bir şarkıya iyi bir son buldun – 've sonra uykuya daldı.' Kutlamalara kadar uyanık kalmazsan bir kahraman olmanın ne yararı var ki?"

Birden kendini yorgun hissetti, sanki Dev'in bitkinliği kendi gücünü de emmişti. İç geçirerek ırmaktan yukarı ilerleyişlerini seyretmek için sıralardan birinin üzerine oturdu, o sırada Quaan da yekeyi ele almak için teknenin kıçına gitti. Bir süre için Covenant, Quaan'ın gözleriyle onu didik didik etmesine aldırış etmedi. Fakat sonunda konuşacak gücü topladı. "O, Tuzyürek Köpükizci, bir... Denizerimi Devlerinin sefiri. Beni Andelain'in ortasından alalı beri hiç dinlenmedi – üç günden beri." Quaan Köpükizci'nin kötü durumunu kavradıkça bunun ifadesinin yüzüne yayılışını izledi Covenant. Sonra yanından geçtikleri araziyi seyre koyuldu.

Ak Irmağın sıkışan akıntısına karşı iyi adım tutturmuştu tekneyi çeken atlar. Yeri geldiğinde çekiş yönünü değiştirerek, yeri geldiğinde bir ipi ya da diğerini gevşeterek ırmak kıyısındaki değişimlere maharetle ayak uyduruyordu biniciler. Kuzeye ilerlerken, toprak taşlık olmaya başladı ve çalılık çimenler eğreltiotlarına bıraktılar yerlerini. Yaldızağaçları geniş dallarını ve yapraklarını daha kalın biçimde dağ eteklerindeki tepelere yaydılar ve gün ışığı altın yaprakların sımsıcak ışımasını sağladı. İleride, yayla neredeyse bir fersah genişliğindeymiş gibi belirmişti şimdi ve batısındaki dağlar gururla ayaklanmış gibi dimdikti.

Öğleye doğru, Covenant büyük şelalelerin kükreyişlerini duyar oldu ve dağlardan uzanan yüksek tepeler şimdilik görüş açısının büyük kısmını kapatıyorsa da, Şadkaya'ya yaklaştıklarını tahmin etti. Kükreme düzenli olarak yakınlaştı. Kısa bir süre içinde tekne geniş bir köprünün altından geçti ve hemen ardından, biniciler son bir kıvrımı dönerek tekneyi Alem Şelalelerinin altındaki bir göle çektiler.

Göl, yuvarlak ve dalgalıydı, oldukça genişti, tüm batı kıyısı boyunca Yaldızağaçları ve çamlar sıralıydı. Göl uçurumun –altı yüz metreden yüksek, sarp bir yarın– altında yer alıyordu ve yayladan göle dağın gürültülü kalbinin kanı pompalanıyormuş gibi mavi sular gök gürültüsüyle çağlayarak iniyordu. Gölde su, yağmur

suyuyla yıkanmış gök gibi, berrak ve soğuktu ve Covenant derinlerdeki kayalık dibi açık seçik görebiliyordu.

Birbirine düğümlenmiş narin mavi çiçekli göksalkımlar şelalelerin dibindeki ıslak kayaların üzerinde kümelenmişlerdi, ancak gölün doğu sahilinin büyük bölümü ağaçlardan temizlenmişti. Orada iki tane büyük iskele ve birkaç ufak yük rıhtımı vardı. Bir iskeleye Covenant'ın bindiğine çok benzer bir tekne yanaşmıştı ve daha ufak gemiler –sallar ve kayıklar– rıhtımlara bağlanmıştı. Biniciler, Quaan'ın rehberliğinde tekneyi iskelelerden birine çektiler, iki kişi de tekneyi iskelede sabitledi. Ardından Ocakağası nezaketle Köpükizci'yi uyandırdı.

Dev, güçlükle uyandı, ancak kemikleri kumtaşından yapılmış gibi zayıf gözükse de, gözkapaklarını güçbela açtıktan sonra sakin ve sağlıklı baktı. Quaan ve Covenant'tan yardım alarak, doğrulup oturma konumuna geçti. Gücünün nereye gittiğini merak ediyormuş gibi sersemlemiş biçimde etrafına bakarak oracıkta dinlenmeye koyuldu.

Bir zaman sonra cılız bir sesle Quaan'a, "Affedersin Ocakağası, ben... biraz yorulmuşum."

"Görüyorum," diye mırıldandı Quaan. "Tasalanma. Şadkaya yakında."

Ona ne olduğunu anımsamaya çalışarak şaşkınlıkla bir süre kaşlarını çattı Köpükizci. Sonra yüzü anımsayan bir bakışla gerildi. "Atlıları yolla," diye hızla nefes alıp vererek konuşmaya başladı. "Efendileri toparla. Bir Divan kurulmalı."

Quaan gülümsedi. "Zaman değişti, Kayakardeş. En yeni Efendi, Variol oğlu Mhoram bir bilici ve kahin. On gün önce İlim Meclisi'ne ve kuzeydeki Yüce Efendi Prothall'a atlılar yolladı. Hepsi bu gece Kale'de olacak."

"Bu iyi," diye iç geçirdi Dev. "Yaşadığımız güne gölge düşmüş. Berbat emeller her tarafa yayılmış."

"Biz de öyle gördük," diye acı acı yanıt verdi Quaan. "Ancak Tuzyürek Köpükizci yeterince acele etti. Senin cesur yolculuğunun ününü senden önce Kale'ye vardıracağım. Eğer istersen seni taşımak için birisini yollarlar.

Köpükizci, olumsuz anlamda kafasını salladı ve Quaan, Ocaklılardan birine emirlerini vermek için iskeleye zıpladı. Dev, Covenant'a baktı ve belirsizce gülümsedi. "Taş ve deniz adına dostum," dedi Dev, "seni buraya hızla getireceğimi söylememiş miydim?"

Bu sevgi dolu gülümseme Covenant'ın yüreğine dokundu. Sesi kalınlaşarak yanıt verdi: "Bir dahaki sefere kendini yorma. Dayanamıyorum... seni böyle görmeye. Her zaman... hep böyle mi tutarsın sözlerini?"

"Mesajın ivediydi. Başka türlüsü olur muydu hiç?"

Covenant, cüzzamlı bakış açısıyla karşı çıktı. "Hiçbir şey o kadar ivedi değildir. Eğer bir şeye ulaşma sürecinde kendini öldürürsen, varmak istediğinin sana ne faydası dokunur ki?"

Köpükizci, bir süre cevap vermedi. Covenant'ın omzuna yerleştirdiği ağır elinden destek alarak kendini yukarı çekti ve yalpalayarak doğruldu.. Sonra Covenant'ın sorusunu yanıtlıyormuş gibi "Gel," dedi. "Şadkaya'yı görmeliyiz."

Hepsi yardım etmeye hazır eller Dev'i iskeleye çıkarttı ve çok geçmeden Dev, gölün kıyısında ayaktaydı. Kendini zorlamak için bir bedel ödemiş olmasına rağmen, Dev'in yanında at üstündeki erkekler ve kadınlar bile cüce kalıyordu. Covenant kendisine katılırken, teknesinin yolcusunu onun egemenliğini onaylar gibi bir işaretle tanıttı Dev. "Ocaklılar, bu benim dostum, Efendiler Divanına mesaj taşıyıcı, İnançsız Thomas Covenant. Pek çok garip bilgiye sahip, ancak Diyarı bilmiyor. Dostluk adına ve Efendiler Piri, Toprakdostu, Yürekkuvveti Berek'le benzerliği adına iyi koruyun onu."

Yanıt olarak Quaan, Covenant'a hoş geldin selamı verdi. "Size Efendiler Kalesi'nin, Devlerin yaptığı Şadkaya'nın selamlarını sunuyorum," dedi. "Hoş geldiniz. Diyarda iyi ağırlanacaksınız – yeter ki doğruluktan şaşmayın."

Covenant kabaca selamı aldı, ancak konuşmadı ve bir dakika sonra Köpükizci, Quaan'a, "Haydi gidelim," dedi. "Gözlerim atalarımın muazzam eserini görmek için sabırsızlanıyor."

Ocakağası başıyla onayladı, emrini verdi. Bir anda iki atlı doğuya doğru dörtnala koşturmaya başladılar ve iki tanesi de gerekirse Dev atlarının sırtından destek alabilsin diye Dev'in her iki

yanında konumlarını aldılar. Diğer bir savaşçı, genç, sarışın bir ağaçköylü kadın Covenant'ı terkisine almayı önerdi. Covenant, o an ilk defa Ocaklıların atlara ne palan vurduğunu ne de atların üstlerinde bir tutunacak bir şey olduğunu gördü. Atların üzerinde bunun yerine geniş tutkandan yapılma bir oturak vardı, tutkan atın her iki yanında incelip üzengi halkalarını oluşturuyordu. Bu, hem ata hem biniciye yapışmış bir battaniye sürmek gibi olacaktı. Fakat Joan ona biniciliğin esaslarını öğretmişse de, esas sorun olan atlara olan güvensizliğini hiçbir zaman yenememişti. Öneriyi reddetti. Tekneden asasını alarak Köpükizci'ye destek olan atlardan birinin yanına geçti ve iki yolcuyla beraber Ocaklılar gölden uzaklaşmaya başladılar.

Güneydeki bir sıra tepenin yanından geçtiler ve gölün altındaki köprüden başlayan yola girdiler. Yol, doğuda çapraz uzanan bir dağ sırtının neredeyse yanına kadar ilerliyordu. Tırmanışın dikliği birkaç kez Köpükizci'nin tökezlemesine neden oldu, Dev'in gücü de ancak atları yakalayıp kendini tutmasına yetti. Ama dağ sırtına varınca Köpükizci durdu, başını kaldırdı, olabildiğince geniş kollarını açarak gülmeye başladı. "İşte orada, dostum. Bu seni yanıtlamaya yeter mi?" Sesi zayıftı, ama yenilenmiş neşeyle şendi.

İleride, daha alçak birkaç tepenin üzerinde Efendiler Kalesi duruyordu.

Manzara Covenant'ı savunmasız yakaladı, neredeyse nefesini kesiyordu. Şadkaya bir başyapıttı. Granit kalıcılığında ebediyetin kanunu gibi, üstün nitelikli, has Dev maharetinin iştirakiyle, yalnızca her daim baki kalacak kayalardan meydana gelmiş, zamanın sonuna dek duracak bir başarıydı.

Covenant, Şadkaya'nın onun için kısa bir isim olduğuna kanaat getirdi.

Yaylanın doğu ucu, en az yaylanın yarı yüksekliğine kadar uzanan, zemine yakın ilk otuz metre dışında yayladan ayrık, geniş bir kaya gövdesiyle sonlanıyordu. Bu gövde oyularak kalenin tek girişini koruyan bir kuleye dönüştürülmüştü ve halka halka pencereler kulenin payanda duvarlarından korunaklı tepesine kadar yükseliyordu. Ancak Efendiler Kalesi'nin çoğu dağın içlerine, yaylanın altındaki kayalara oyulmuştu.

Kuleden şaşırtıcı bir uzaklıkta, tüm uçurumun yüzü eski Devler tarafından işlenmişti – Covenant'ın daha sonra öğrendiğine göre, yayladan uzanan tüm bu kama şeklindeki burnu dolduran bu yapıya, şehre dik bir dış duvar olacak şekilde düzleştirilmiş ve biçim verilmişti. Duvar oya gibi işlenmişti: hem düzenli hem düzensiz görünen pencereler, balkonlar, cumbalı ve korkuluk duvarları, payandalar kümeleriyle sıralanmış, köşeler oluşturmuş ve dar aralıklarla bir araya gelmişti; Neredeyse kendiliğinden meydana gelmiş ayrıntılar yığınıyla, kristalleşip bir desen oluşturma sürecine girmiş gibiydi duvar. Uçurumun cilalanmış yüzünde ışıklar parıldıyor, dans ediyordu ve işlemedeki çeşitlilik bolluğu Covenant'ın algılarını altüst ediyordu, bu yüzden artık oradaki deseni kavraması mümkün olmuyordu.

Ancak Covenant yenilenmiş gözleriyle şehrin yoğun, keşmekeş içindeki toplumsal yaşamını görebiliyordu. Duvarı oluşturan kaya yarı saydammış gibi, orada yaşayan binlerce kişinin yaşam gücüyle ışık ve gölge oyunlarıyla içten aydınlatılıyormuş gibi duvarın ardında parıldıyordu yaşam. Bu görüntü yüzünden Covenant'ın etrafında tüm kale dönmeye başladı. Kaleye uzaktan bakıyor, bakış açısı bir yanda kükreyen Alem Şelalelerinin tümünü ve bir yanda da ileride alçalan engin ovaları içine alıyorsa da, yaşlı Devlerin yapıtının kendine üstüne geldiklerini hissetti. Köpükizci'nin "Ah, Şadkaya! Efendiler Kalesi! Burada Evsizler kaybettiklerini dahi aşmışlar," diye fısıldayışı Covenant'ı hiç şaşırtmadı.

Ocaklılar bir duayla karşılık verdiler:

Dev sadakati Şadkaya, kadim yuva–
Toprakdostu'nun kapısı ve yüreği:
Gücün kılıcıyla hakkı koru,
Ey dağın hükümdarı, Zamanın Kalesi!

Sonra atlılar yeniden ilerlemeye başladılar. Köpükizci ve Covenant, hayrete düşmüş biçimde üzerlerinde yükselen duvarlara doğru yürüdüler ve coşmuş yüreklerinin atışı dışında bir şeyler hissetmedikleri uzaklığı hızla aştılar.

Yol doğu ucuna kadar uçuruma paralel gitti, sonra kulenin zeminin güneydoğusundaki yüksek kapılara doğru döndü. Her iki yanda kudretli iki kaya diliminden oluşan kapılar ayrımsız herkesi barışla karşılar biçimde açıktı; ancak öyle pahlanmış, kertiklenmiş ve dengelenmişti ki çenede dişler nasıl kapanıyorsa öyle birbirlerine geçerek kapanabilirlerdi. Kapıların koruduğu giriş tüm Ocaklıların yan yana at sürebileceği kadar genişti.

Kapıya yaklaşırlarken Covenant, kulenin tepesinde yüksekte salınan mavi bir bayrak, göğün renginden ancak biraz daha açık renk bir alem gördü. Bunun altında daha ufak bir bayrak, kanlı ayın ve Salya'nın gözlerinin renginde kızıl bir flama vardı. Covenant'ın bakışlarının dikildiği yönü görünce yanındaki kadın Covenant'a sordu: "Renkleri biliyor musun? Mavi olan, Yüce Efendi'nin Alemi, Efendilerin sancağıdır. Efendilerin Yemininin ve Diyarın halklarına rehberliklerinin simgesidir. Ve kızıl olan da şimdiki tehlikenin işareti. Tehlike sürdüğü sürece orada dalgalanacak."

Covenant gözlerini kaleden ayırmadan başını salladı. Ancak bir dakika sonra gözlerini bayraklardan alıp aşağı, Şadkaya'nın girişine doğru bakabildi. Açıklık doğrudan dağa dalan bir mağara gibi gözüküyordu, ancak ötesinden gün ışığını göremiyordu.

Kapıların üzerindeki asma köprüde üç tane nöbetçi duruyordu. Görünüşleri Covenant'ın dikkatini çekti; Savaşocağının atlılarına benzemiyorlardı. Boyları ve yapılarıyla taşaltlıları andırıyorlardı, ancak düz suratlı ve kahverengi tenliydiler, kısa kesilmiş kıvırcık saçları vardı. Meşinden yapılmış gibi görünen mavi kemerli, kısa, toprak renkli tunikler giyiyorlardı ve bacaklarının altı ve ayakları çıplaktı. Köprüde öyle kayıtsızca, silahsız duruyorlardı, nerdeyse kedi gibi dengeli ve tetikte hareket ediyor, anlık tek bir işaretle savaşa girmeye hazır görünüyorlardı.

Ocaklılar kapıya seslerini duyurabilecek kadar yaklaşınca, Quaan nöbetçilere seslendi. "Selam olsun! Üstnişancı Tuvor! Ne oldu da Kanbekçileri konuk karşılamaya çıktılar?"

Nöbetçilerin en önde olanı bir yabancıymış gibi, çekingen gelen bir sesle yanıt verdi; sanki Diyarın diline benzemeyen bir dile alışıkmış gibiydi. "Devler ve mesaj taşıyıcılar beraber gelmiş Kale'ye."

"Pekiyi, Kanbekçisi," diye arkadaşça bir tavırla yanıt verdi Quaan, "görevlerini öğren. Bu dev Tuzyürek Köpükizci, Efendiler Divanına Denizerimi'nden gelmiş bir sefir. Ve bu adam, yani mesajtaşıyıcı da İnançsız ve Diyara yabancı Thomas Covenant. Yerleri hazır mı?"

"Emirler verildi. Bannor ve Korik bekliyorlar."

Quaan, onaylayarak elini salladı. Savaşçılarıyla beraber, Efendiler Kalesi'nin taştan gırtlağına doğru atını sürdü.

XIII

Akşam Duası

Hizalanmış çenelerin arasından geçerken sol elindeki asasını sıkı sıkıya kavradı Covenant. Giriş, kulenin altından kule ve asıl kale arasında bulunan açıktaki bir avluya ilerleyen bir tünel gibiydi ve yalnızca diğer uçtan yansıyarak gelen loş ışıkla aydınlanıyordu. Taşa oyulmuş kapılar ya da pencereler yoktu. Yegane açıklıklar Şadkaya'nın savunmasında bir amaca hizmet ediyormuş gibi görünen, tam başlarının üzerinde duran karanlık boşluklardı. Atların toynakları düzgün taş zeminden yankılar yükseltiyor, tüneli sanki bir savaş söylentisiyle dolduruyorlardı. Covenant'ın asasının hafif tıkırtısı bile kendi gölgeleri tedirginlikle bir adım gerilerinden kalenin gırtlağına doğru onlarla birlikte iniyormuşçasına etrafında yankılanıyordu.

Sonra Ocaklılar gün ışığıyla aydınlanan avluya girdiler. Burada kayalar giriş seviyesine kadar oyulmuştu, böylece neredeyse kule kadar geniş bir alan sarp duvarların arasında göğe açılıyordu. Avlu dümdüzdü ve taşlarla döşeliydi, ama merkezinde tek bir yaşlı Yaldızağacının yetiştiği geniş bir toprak parçası vardı, bu yaşlı ağacın her iki yanından ufak birer çeşme şırıldıyordu. Ötede kulenin zeminindekine benzer pek çok taş kapı beliyordu; bunlar da açıktı. Kaleye zemin seviyesindeki tek giriş bu geçtikleri kapıydı, ancak, kuleyle kalenin iç cephesinin üstündeki mazgallı siperlerle döşeli köşe taşları arasındaki açıklığı, avlunun üzerine fasılalarla yerleştirilmiş tahta iskeleler aşıyordu. Ek olarak tünelin her iki yanındaki iki kapı kuleye giriş sağlıyordu.

Covenant asıl kaleye şöyle bir baktı. Avlunun güney ve doğu duvarları içerisine gölgeler yerleşmişti, fakat yüksekler hala öğle üstü güneşinin tüm parlaklığıyla ışıldıyordu ve bu açıdan bakınca Şadkaya gökleri sırtlanabilecek kadar uzun gözüküyordu. Bir süre için öylece bakakaldı Covenant, hayranlıkla, tıpkı Köpükizci gibi Efendiler Kalesi'nin bir mirasçısı olmayı diledi – böylece bu gör-

kemden ona da bir pay düşecekti. Buraya ait olmayı diledi. Ancak Şadkaya'nın ilk etkisini üstünden attıktan sonra, bu arzuya direnmeye başlayabildi. Şadkaya yalnızca onu baştan çıkarmaya çalışan bir başka şeydi ve daha şimdiden ona gerekli kırılgan özgürlüğünden çok fazla şey kaybetmişti. Hayranlıktan açık ağzını kaşlarını çatarak kapadı, elini yüzüğüne bastırdı. Yüzüğünün gizli oluşu Covenant'ın dengesini bulmasını sağladı.

Orada düşleyebildiği tek umut, içinden çıkılamaz ikilemine tek çözüm yatıyordu. Yüzüğünü bir sır olarak tuttuğu sürece Efendilere olan mesajını iletebilirdi; zira bu düşün sonuna varmak için sürgündeymiş gibi ilerlemesi ve insanların ondan beklediği tehlikeli güç gösterilerinden kaçınması gerekiyordu. Köpükizci –ve belki istemeden Atiaran da– Covenant'a seçimlerinde belli bir özgürlük sunmuştu. Şimdi belki Covenant'ın kendini korumaya gücü yetebilirdi – tabii eğer daha sonra gelecek olan baştan çıkartmalara kanmazsa, Dev sırrını açığa vurmazsa.

Covenant, "Köpükizci," diye bir şeyler söylemeye başladı, sonra sustu. İki adam, Covenant'a ve Dev'e yaklaşıyordu. Nöbetçilere benziyorlardı. Dümdüz, bir ifade okunması güç suratlarına bakınca genç mi yaşlı mı olduklarını çıkarmak mümkün değildi, sanki adamların zamanla pek bir ilişkisi yok gibiydi; ve adamlar öyle sağlam gözüküyorlardı ki bir an Dev'i unutuverdi Covenant. Sanki kayanın beden bulmuş hali gibi, düzgün adımlarla avluda ilerliyorlardı. Bir tanesi Köpükizci'yi karşıladı ve diğeri de Covenant'a doğru adım attı.

Covenant'a yaklaşınca adam biraz eğildi ve kendini tanıttı. "Ben Kanbekçilerinden Bannor. Sizden sorumlu kişi benim. Sizin için hazırlanmış yere kadar rehberlik edeceğim." Sesi anlaşılması zor bir tonda çıkıyordu, sanki dili gevşeyip de Diyarın dilini konuşamıyor gibiydi, ama Covenant sesinin tonundan daha çok güvensizliğe benzer katı bir ifade algıladı.

Bu duygu ve Kanbekçisi'nin sert, heybetli havası bir anda Covenant'ı tedirgin etti. Köpükizci'ye baktı, onun diğer Kanbekçisi'ne saygı ve köklü bir yoldaşlık duygusuyla dolu bir selam verdiğini gördü. "Selam olsun, Korik!" dedi Köpükizci. "Kanbekçilerine Denizerimi Devlerinden şeref ve sadakat getirdim. Önem arz eden bir zamandayız ve böylesi bir zamanda

Kanbekçilerini dostlarımızın arasında saymaktan ötürü gurur duyuyoruz."

Korik, ifadesiz bir sesle yanıtladı. "Kanbekçisiyiz biz. Odalarınız dinlenebilesiniz diye hazırlandı. Gelin."

Köpükizci gülümsedi. "Bu iyi dostum, zira çok yorgunum." Korik'le beraber kapılara doğru ilerlediler.

Covenant onların peşinden adım attı, ancak tek bir güçlü kolla Bannor yolunu kesti. "Sen bana eşlik edeceksin," dedi ses tonunda bir değişiklik olmadan.

"Köpükizci!" diye seslendi Covenant şüpheyle. "Köpükizci! Beni bekle."

Omzunun üstünden yanıt verdi Dev. "Bannor'la git. Huzurlu ol." Covenant'ın neyi yanlış anladığının farkında değil gibiydi Köpükizci; ses tonu yalnızca minnettar bir rahatlamayı yansıtıyordu, sanki tek düşünceleri dinlenme ve Şadkaya imiş gibi. "Yarın yeniden görüşeceğiz." Kanbekçisi'ne mutlak bir güvenle asıl kaleye gitti Köpükizci.

"Senin yerin kulede," dedi Bannor.

"Kulede mi? Neden?"

Kanbekçisi, omuz silkti. "Uygun kişiye sor, cevabını alırsın. Fakat şimdi bana eşlik etmelisin."

Bir an için Covenant Bannor'un kendisininkilerle aynı hizada bulunan gözleriyle karşılaştı ve gözlerinden Kanbekçisi'nin buyruklarını uygulatmada ne kadar usta, ne kadar maharetli olduğunu ve bunun için ne kadar istekli olduğunu okudu. Bu görüntü Covenant'ın kaygılarını daha da arttırdı. Bir Sapık olduğunu düşünüp Covenant'ı yakaladıklarında Soranal ve Baradakas'ın gözlerinde dahi böylesi sükunetle ve adanmışlıkla zor kullanmaya, şiddet uygulamaya hazır olma hali yoktu. Ağaçköylüler aslında alışılmış nezaketlerinden ötürü sert gözüküyorlardı, ancak Bannor'un bakışlarında Barış Yemininden eser yoktu. Covenant'ın gözü yılmıştı, bakışlarını kaçırdı. Bannor kule kapılarından bir tanesine doğru yönelince, kararsızlık ve korkuyla onu izledi.

Onlar yaklaşırlarken kapılar açıldı ve arkalarından kapandı, ancak Covenant kapıları neyin ya da kimin hareket ettirdiğini

göremedi. Kapılar ortası boş olan sarmal bir merdivene açıldı. Yaklaşık otuz metreye kadar Bannor düzenli adımlarla tırmandı merdiveni, sonra merdiven başka bir kapıya ulaştı. Covenant, bu kapının ötesinde, çok geçmeden tüm yön duygusunu kaybetmesine yol açan geçitler, merdivenler ve kapılardan oluşan karmakarışık bir labirentin içinde buldu kendini. Bannor Covenant'ı sayısız basamaktan, dar ve geniş koridordan düzensiz aralıklarla bir o yöne, bir bu yöne götürüyor, bir aşağı bir yukarı tırmandırıyordu; Covenant bir rehber olmadan çıkışı bulamayacağından şüphe etmeye başlamıştı. Zaman zaman başka insanları, çoğunlukla Kanbekçileri ve savaşçıları, göz ucuyla görüyor, ancak hiçbiriyle karşılaşmıyordu. En sonunda Bannor, boş gibi gözüken bir koridorun tam ortasında durdu. Çabuk bir hareketle gizli bir kapıyı açtı. Covenant, ucunda bir balkon olan genişçe bir daireye doğru onu izledi.

Covenant odada şöyle bir göz gezdirene kadar Bannor bekledi, sonra "Bir şey gerekirse seslen," diyerek daireyi terk etti, kapıyı da ardından çekip kapadı.

Covenant, bir süre etrafına bakınmaya devam etti; tüm mobilyaların kafasında bir demirbaş listesini çıkardı, böylece tüm tehlikeli köşeler, çıkıntılar, kenarlar nerede bilebilecekti. Odada bir yatak, bir küvet, üstüne yemek yerleştirilmiş bir masa, bir tanesi çeşitli kıyafetlerle örtülü sandalyeler vardı. Duvarlardan birinin üstü de resimli bir örtü vardı. Ancak bunların hiçbiri ciddi bir tehlike teşkil etmiyordu, çok geçmeden bakışları geldiği kapıya döndü.

Kapının üzerinde kol, kulp, mandal, sürgü, ip, hiçbir şey, kapıyı açmak için hiçbir yol yoktu.

Lanet olsun, ne oluyor ?

Kapıya bir omuz geçirdi, kenarlarından tutup çekmeyi denedi; ağır taşı yerinden bile oynatamadı.

"Bannor!" Sert bir dönüşle yükselen korkusu öfkeye dönüştü. "Lanet olasıca! Bannor! Aç şu kapıyı!"

Neredeyse aynı anda kapı içeri doğru savruldu. Bannor, girişte umursamaz bir biçimde duruyordu. Donuk gözleri ifadesizdi.

"Kapıyı açamıyorum," diye hırladı Covenant. "Bu ne şimdi? Bir tür hapishane mi?"

Bannor hafifçe omuz silkti. "Ne dersen de. Efendiler seni çağırmaya hazır olana kadar burada kalmalısın."

" 'Efendiler hazır olana dek,' öyle mi? Ben bu sırada ne yapacakmışım. Tek başıma oturup düşünecek miyim?"

"Yemek ye. Dinlen. Ne istersen yap."

"Sana ne yapacağımı söyleyeyim. Burada öylece durup bu senin Efendilerinin güzel keyfini beklerken sinirden delirmeyeceğim. Sırf onlarla konuşmak için Kevin'in Rasatgahı'ndan buraya yol teptim. Kendi yaşamımı tehlike attım be–" Gayret göstererek kendini toparladı. Öfkeden delirmiş olması Bannor'u hiç etkilemiyordu. Öfkesini güçlükle bastırdı ve sertçe sordu: "Neden tutsağım ben?"

"Mesaj taşıyıcılar dost da olabilir, düşman da," diye yanıtladı Bannor. "Belki de Yozlaşma'nın bir hizmetkarısın. Efendilerin güvenliği bizden sorulur. Kanbekçileri onları tehlikeye atmana müsaade etmeyeceklerdir. Serbestçe hareket etmene izin vermeden önce senin ne olduğundan emin olacağız."

Cehennemde yanasınız! diye küfretti içinden Covenant. Hah, tam da bana gereken buydu. Ardındaki oda, Covenant'ın sırtını dönmeye o kadar gayret göstermiş olduğu karanlık, akbabamsı düşüncelerle dolup taşmıştı bir anda. Eğer hareket etmeye devam etmezse kendini onlara karşı nasıl savunabilirdi? Ancak tüm korkuları Bannor'un duygusuz ve dikkatli bakışlarına karşı savunmasızken olduğu yerde durmaya tahammül edemezdi. Kendini sırtını dönmeye zorladı. "Onlara beklemeyi sevmediğimi söyle." Titreyerek masaya yürüdü ve pınarşarabı ile dolu bir testiyi kaptı.

Kapının kapandığını duyunca, meydan okurcasına uzun bir yudum çekti. Sonra dişleri pınarşarabının güzel, biramsı tadına kitlenmiş biçimde yeniden odaya göz gezdirdi, sanki gizlenme yerlerinden fırlayıp saldırmak üzere olan kapkara hayaletlere, hele bir deneyin dercesine etrafına ters ters bakınıyordu.

Bu kez ilgisini duvardaki örtü çekti. Çeşitli renklerden örülmüştü, ancak koyu kırmızılar ve gök mavileri baskındı. Bir dakika

kadar anlamadan baktıktan sonra, aslında örtünün üzerine Yarımelli Berek destanının resmedildiğini kavradı Covenant.

Merkezde belirgin bir biçimde gayretkeşliğinin ve kutsallığının birleştiği stilize bir duruşla Berek figürü yer alıyordu. Ve bu ön planın çevresine Efendiler Piri'nin tarihini özetleyen sahneler işlenmişti: Berek'in Kraliçe'ye olan şaşmaz sadakati, Kral'ın açgözlülükle güç peşine düşüşü, Kraliçe'nin kocasını inkarı, Berek'in savaştaki çabaları, elinin bölünüşü, Gökgürültüsü Dağı'ndaki ümitsizliği, Ateşaslanlarının zaferi. İşlenmiş olan resim bütünüyle ele alındığında bir kurtuluşu, telef olmaya ramak kalmışken doğruluk sayesinde elde edilen telafiyi betimliyordu. Sanki her savaşın ahlaksızlığını düzeltmek için Toprak bizzat müdahale edecekti.

Ah, cehennem bu be, cehennem! diye inledi Covenant. Buna katlanmak zorunda mıyım?

Sanki odadaki tek katı cisim oymuş gibi testiyi sıkıca kavrayarak balkona ilerledi.

Balkon girişinde durdu, taşa dayandı. Balkonun parmaklıkları ötesinde dağın eteklerindeki tepeler kadar neredeyse yüz, yüz yirmi metrelik bir düşüş mesafesi vardı. Parmaklıklara doğru adım atmaya cesaret edemiyordu; daha şimdiden mide bulantısı gibi baş dönmesi belirtileri Covenant'ı kemirmeye başlamıştı. Ama etrafa şöyle bir bakmaya yetecek kadar dışarı bakmaya zorladı kendini.

Balkon, geniş bir alana yayılan ovalara tepeden bakan kulenin doğu cephesindeydi. Geç öğle üstü güneşi doğudaki bir kaya çıkıntısına kalkan gibi korunaklı bir gölge yaptırıyordu ve gölgenin ötesindeki bastırılmış ışıkta ovalar çeşitli biçimlerde ve rengarenk gözüküyordu.

Mavimsi çimenlikler, sürülmüş kahverengi tarlalar ve yeni yeşermiş ekinler uzaklarda birbirlerinin arasında yer alıyordu. Güneşin sim gibi aydınlattığı akarsular aralarından doğuya ve güneye doğru uzanıyordu; ötelerde kümelenmiş köyler bir ağ gibi yayılıyordu; mor süpürgeotları ve boz eğreltiotları kuzeye doğru genişleyen şeritler halinde uzanıyordu. Covenant sağında, çok uzaklarda Ak Irmağın Toğrukoruğ'a doğru kıvrıldığını görebiliyordu.

Bu görüntü ona bu yere nasıl geldiğini anımsattı – Köpükizci'yi, Atiaran'ı, Tayfları, Baradakas'ı, katledilmiş bir Uğrakkol-

cusunu hatırladı... Anıların yarattığı baş dönmesi dağın eteklerindeki tepelerden yukarı, döne döne Covenant'a doğru atıldı. Atiaran Tayfların kıyıma uğramasından ötürü onu suçlamıştı. Ve yine de kendi intikam arzusunu, duyduğu haklı gazabı bırakmak için yemin etmişti. Covenant öylesine zarar vermişti ki Atiaran'a. Odaya geri döndü, sendeleyerek masaya oturdu. Elleri o kadar şiddetli titriyordu ki testiden pınarşarabını içemedi. Testiyi masaya koyup her iki yumruğunu da kenetledi ve parmaklarının boğumlarını yüreğinin üstünde gizlediği sert yüzüğe bastırdı.

Bunu düşünmeyeceğim.

Sanki kafatası eğilip bükülüyormuşçasına tehditkar bir kaş çatma oluştu alnında.

Ben Berek değilim.

Tehlikeli kanatların sesleri azalmaya başlayana ve midesindeki baş döndürücü acı dinene dek konumunu bozmadı. Ardından katılaşmış parmaklarının oluşturduğu pençeyi açtı. Parmaklarındaki varolması imkansız duyarlılığı umursamayarak yemek yemeye başladı.

Masada çeşit çeşit soğuk et, peynir, meyve ve bolca kepek ekmeği buldu. Ağır hareketlerle, kendi iradesinin buyruklarını uygulayan bir kukla gibi ruhsuzca, açlığını giderene kadar yedi. Sonra soyundu ve küvete girdi. Vücudunu iyice ovaladı ve göremediği bir yarası olmadığından emin olana kadar dikkatle inceledi. Onun için hazırlanmış kıyafetleri gözden geçirdi, en sonunda yüzüğünü güvenle örtmek için sıkıca bağlayabileceği, soluk mavi bir cüppede karar kılıp cüppeye büründü. Atiaran'ın bıçağını kullanarak titizlikle tıraş oldu. Ardından yine aynı ruhsuz, ağır kanlı hareketlerle kendisine ait kıyafetleri küvette yıkadı ve kurumaları için sandalyelerin arkalarına astı. Tüm bu süre boyunca düşünceleri aynı ritme eşlik ediyordu:

Bunu düşünmeyeceğim.

Ben o değilim.

Covenant işlerini görürken, akşam karanlığı batıya doğru, Şadkaya'nın üzerine süzüldü. İşi bittiğinde balkonun girişine bir sandalye yerleştirdi; böylece bulunduğu tüneğin yüksekliği ile yüzleşmek zorunda kalmadan oturup akşamın çöküşünü izleyebi-

lecekti. Ancak karanlık tüm dünyaya ardındaki ışıksız odadan yayılıyor gibiydi, sanki bulunduğu daire gecenin esas kaynağıydı. Çok geçmedi, arkasındaki boş oda leş yiyicilerin akınına uğradı.

Kalbinin derinliklerinde bu düşten kaçabilmek için çıldırmaya başladığını hissediyordu Covenant.

Kapının vurulmasıyla irkildi, ama yanıt vermek için hızla karanlığın içine daldı. "Gel... İçeri gel." Bir anlık dalgınlık sırasında orada olmayan kapı koluna atıldı. Derken kapı göz kamaştıran bir parlaklıkla açıldı.

İlk başta tüm görebildiği üç tane şekildi; biri dış koridorun duvarına dayanmıştı, diğer ikisi ise hemen girişteydi. Bir tanesi her iki elinde alev alev yanan birer tahta değnek tutuyordu ve diğerinin de iki kolu bir ışırçakıl çömleğinin etrafına sarılmıştı. Parlak ışıkta adamlar bir gölgenin içinden fırlamış hayaletler gibi görünüyorlardı. Covenant hızla gözlerini kırpıştırarak geri adım attı.

Bu gerileme bir hoş geldinmiş gibi iki adam Covenant'ın odasına girdi. Arkalarından tuhaf biçimde hem kulağı rahatsız eden hem nazik bir ses duyuldu, "İçeri girebilir miyiz? Ben Efendi Mhoram–"

"Elbette," diye araya girdi iki adamdan daha uzun olanı, yaşlılıkla boğuklaşmış bir sesle. "Işığa ihtiyacı var, öyle değil mi? Karanlık yüreği kurutur. Eğer biz içeri girmezsek nasıl ışık bulabilir? Şimdi, eğer bir şeyden anlıyor olsa, kendi başının çaresine bakabilirdi, öyle değil mi? Elbette. Zaten bizi de çok göremeyecek. Daha Akşam Duasına katılacağız. Yüce Efendi'nin özel talimatları olabilir. Zaten geç kaldık. Çünkü hiçbir şey bilmiyor. Elbette. Ancak biz hızlıyızdır. Karanlık yüreği kurutur. Sözüme kulak ver genç adam. Sırf senin cehaletini affettirmek için geri dönebilecek durumda değiliz."

Adam uzun cümleler kurmaya zahmet etmeden, kesik kesik konuşurken Covenant'ın gözleri daha iyi görmeye başladı. Uzun adam daracık yüzünden beline kadar yırtık pırtık bir bayrak gibi bir sakal inen, çok yaşlı, ancak dimdik biriydi. Mavi işlemeli bir ağaçköylü pelerini giymişti ve kafasının üstünde yapraklardan bir taç taşıyordu.

Hemen yanındaki arkadaşı bir delikanlıydı. Bu genç omuzlarında mavi apoletler işlenmiş kahverengi bir taşaltlı tuniğine bürünmüştü ve bakınca keyif veren temiz bir yüzü vardı. Yaşlı adama durumdan eğleniyormuş gibi sevgiyle bakarak sırıtıyordu.

Covenant bu ikiliyi incelerken, arkalarındaki adam hafifçe azarlar gibi, "O bizim konuğumuz, Birinair," dedi. Yaşlı adam terbiyesini takınmak o anda aklına gelmiş gibi duraladı ve Covenant bakışlarını Efendi Mhoram'a çevirdi. Efendi Mhoram yaklaşık Covenant'ın boyunda ince bir adamdı. Yüce Efendi'nin aleminin renginde uzun bir cüppe, simsiyah bir kuşak giyiyordu ve sağ elinde uzun bir asa vardı.

Derken yaşlı adam boğazını temizledi. "Eh, pekala," diye sinirlendi. "Ancak bu zaman alır ve biz geç kaldık. Daha Akşam Duası hazırlanacak. Divanın hazırlıkları var. Elbette. Sen konuksun. Hoş geldin. Ben Birinair'im, *lillianrill* ilminin Çerağbanıyım ve Efendiler Kalesi'nin Ocakkuluyum. Bu sırıtan küstah genç ise Tohrm, *rhadhamaerl* ilminin Çakılustası. Şimdi dinle. Bana kulak ver." Asil ve yüce bir kisveye bürünerek yatağa doğru ilerledi. Yatağın üstünde, duvarda bir meşale yuvası vardı. "Bunlar senin gibi cahil genç adamlar için yapılmıştır," dedi Birinair ve değneklerden birinin yanan ucunu yuvaya değdirdi. Değneğin ucundaki alev söndü, ama geri çektiğinde değneğin alevi neredeyse bir anda geri döndü. Değneğin yanmayan ucunu yuvaya yerleştirdi ve ardından elindeki diğer değneği karşı duvara yerleştirmek üzere odanın içinde ilerledi.

Çerağban bununla meşgulken, Tohrm elindeki ışırçakıl çömleklerinden birini masanın üzerine koydu ve diğerini de küvetin yanındaki sehpanın üzerine yerleştirdi. "Uyumak istediğin zaman üzerlerini ört," dedi hafif bir sesle.

"Karanlık yüreği kurutur," dedi Birinair işi bittiğinde. "Ondan sakın, ey konuk."

"Nezaket ise pınarşarabından bir yudum gibidir," diye mırıldandı Tohrm, sanki ortada gizli bir şaka varmış gibi sırıtıyordu.

"Öyledir," dedi Birinair; dönüp odayı terk etti. Tohrm Covenant'a göz kırpıp kulağına "Düşündüğün kadar sert, angaryacı bir

amir değildir," diye fısıldamak için duraladı. Derken o da Covenant'ı Efendi Mhoram'la yalnız bırakarak kayboldu.

Mhoram kapıyı ardından kapattı ve Covenant Efendilerden birine ilk defa uzun uzun bakma şansını yakaladı. Mhoram'ın eğri, insancıl bir ifadeye sahip dudakları vardı ve Ocakkulu'na gösterdiği müsamahalı gülümseme hala dudaklarının ucundaydı. Ancak bu yumuşak gülümseyişin etkisi gözlerinin bakışlarıyla dengeleniyordu. Tehlike saçan gözlerdi bunlar; altın rengiyle beneklenmiş çelik gri gözbebekleri vardı; baktıkları şeyde gizlenen hileyi delip geçen, düşünceleri daha tasarım halindeyken köküne kadar görebilen gözlerdi; güçlü ve bilinmez bir şeyleri gizler gibi duran gözler. Ve bu tehlike saçan gözlerin ve nazik ağzın arasında kürek gibi dümdüz bir burun arabuluculuk yapıyor, sanki bir dümen gibi adamın düşüncelerini yönlendiriyordu.

Sonra Covenant Mhoram'ın asasını fark etti. Salya'nın koca parmaklarının arasında bir an için gördüğü Yasa Asası gibi metal uçluydu, ama üstünde Yasa Asasını boğumlandıran oymalardan yoksundu. Covenant'a sağ eliyle hoş geldin selamı verirken sol eliyle de asasını tutuyordu Mhoram. Sonra asasını dirseğinin arasına yerleştirerek kollarını göğsünde kavuşturdu.

Dudakları konuşurken hem neşeli, hem çekingen, hem de tetikte bekliyormuş gibi bir birleşimle bükülüyordu. "Baştan alayım izninle. Ben, Variol oğlu Mhoram. Şadkaya'ya hoş geldin İnançsız ve mesaj taşıyıcı Thomas Covenant. Birinair, Efendiler Kalesi'nin hem Ocakkulu hem de baş *lillianrillidir* –ancak ne olursa olsun Akşam Dualarından önce bir miktar zaman bulunabilir. O yüzden buraya çeşitli nedenlerle geldim. İlki size hoş geldiniz demek, ikincisi ise Diyardaki bir yabancının sorularını yanıtlamaktı – ve son olarak da sizi Divana getiren amacı sorgulamak istiyordum. Eğer çok resmi görünürsem beni bağışlayın. Siz bir yabancısınız ve ben de sizi nasıl şereflendireceğimi bilmiyorum."

Covenant yanıt vermek istiyordu. Ama hala karanlık yüzünden aklı karışmış durumdaydı; zihnini temizlemek için zamana ihtiyacı vardı. Bir an için gözlerini kırpıştırarak Efendi'ye bakakaldı, sonra sessizliği bozmak için "Sizin şu Kanbekçiniz bana güvenmiyor," dedi.

Mhoram, hafifçe gülümsedi. "Bannor, bana tutsak olduğunuza inandığınızı söyledi. İşte bu da bu akşam sizinle konuşmaya karar vermemin başka bir nedeni. Daha dinlenmelerine fırsat vermeden konuklarımızı gözlem altına almak gibi bir alışkanlığımız yoktur aslında. Ancak size Kanbekçileri ile ilgili bir iki şey söylemeden geçemeyeceğim. Oturalım mı?" Kendisine bir sandalye çekti Mhoram, sanki doğal bir parçasıymış gibi dizlerinin üstüne asasını yerleştirip oturdu.

Covenant, gözlerini Mhoram'dan ayırmadan masanın yanına iliştı. O da oturunca Mhoram devam etti: "Thomas Covenant, sana açıkça söylemeliyim, aksi kanıtlanmadıkça senin bir dost olduğunu –ya da en azından düşman olmadığını– varsayıyorum. Sen bir konuksun ve nezaket görmelisin. Ve biz de Barış Yemini ettik. Ancak senin bize yabancı olduğun kadar biz de sana yabancıyız. Kanbekçileri ise hiçbir şekilde bizimkine benzemeyen bir ant içmişlerdir. Efendilere ve Şadkaya'ya hizmet etmeye, bağlılıklarının verdiği güçle bizi her türlü tehdide karşı korumaya yemin etmişlerdir." Kısık bir sesle iç geçirdi. "Bu şekilde, zamana ve ölüme dahi meydan okunarak hizmet edildiğini görmek insanın kendini aciz hissetmesini sağlıyor. Ancak bunu bir kenara bırakalım. Sana iki şey söylemeliyim. İçtikleri andın buyruklarına göre Kanbekçileri bir Efendi'ye –aslında herhangi bir Şadkaya sakinine– elinizi kaldırırsanız sizi anında öldürürler. Ancak Efendiler Divanı sizin sorumluluğunuzu üstlendi. Bu buyruğa karşı çıkmak şöyle dursun, başınıza bir zarar gelmemesi için Bannor ya da herhangi bir Kanbekçisi kendi yaşamını çekinmeden feda eder."

Covenant'ın yüzündeki şüpheyi gören Mhoram, "Size güvence veriyorum," dedi. "Belki Kanbekçileriyle ilgili Bannor'a sorular sorsanız sizin için iyi olur. Bannor'un güvensizliği sizi endişelendirmeyecektir – neden kaynaklandığını anlarsanız. Onun halkına *Haruchai* derler, şimdilerde Bekçiler Gediği dediğimiz, geçitlerin ötesinde Garp Dağlarının yükseklerinde yaşarlar. Loric oğlu Kevin'in Yüce Efendilik görevine başlayışının ilk yıllarında geldiler Diyara; geldiler ve tanrıları dahi bağlayan yeminler misali bir ant içip burada kaldılar." Bir dakika için Kanbekçilerini düşünmeye daldı Efendi Mhoram. "Çabuk parlayan bir halktı Haruchai, beline kuvvetli, doğurgan bir halk; fırtınalar ve savaşlar için asker yetiştirirlerdi – ve şimdi içtikleri sadakat andıyla çilekeş, kadınsız

ve yaşlılar. Sana söylüyorum Thomas Covenant; sadakatlerinin daha önce eşi benzeri görülmemiş bedelleri oldu. Böylesi bir sabit fikirlilikle yaşamak kolay değildir ve elde ettikleri tek kazanç da sürekli, saf bir hizmettir. Ve daha sonra da şüphenin acı tadını öğrenmek için–" tekrar iç geçirdi Mhoram ve utangaçlıkla gülümsedi. "Bannor'a sorun. Bu öyküyü doğru dürüst anlatamayacak kadar gencim ben."

Çok mu genç? diye merak etti Covenant. Ne kadar yaşlılar ki? Ama bu soruyu sormadı; Mhoram'ın anlatabileceği öykünün en az Köpükizci'nin Evsizler öyküsü kadar cezbedici olabileceğinden korkuyordu. Bir süre sonra dağılan dikkatini toparladı ve "Divanla konuşmam gerek," dedi.

Mhoram'ın bakışları doğrudan üzerine geldi. "Efendiler yarın hem seni hem de Tuzyürek Köpükizci'yi dinlemek üzere toplanacaklar. Şimdi mi konuşmak istersin?" Efendi'nin altın bezeli gözleri Covenant'a odaklanmaktan alev almış gibiydi. Beklenmedik bir soru sordu: "İnançsız, sen bir düşman mısın?"

Covenant irkildi. Sanki Mhoram'ın insanı didik didik eden bakışlarının ateşi zihnini yakıyor gibiydi. Ancak direnmeye karar vermişti. Sertçe terslendi, "Bir bilici ve kahin olan sensin. Sen söyle."

"Quaan benim için böyle mi dedi?" Mhoram'ın gülümseyişi Covenant'ı savunmasız bıraktı. "Doğru, yalnızca bir kırmızı ayın huzurumu kaçırmasına izin vererek bir kahin kadar akıllı olduğumu gösterdim. Belki de kehanet güçlerim seni hayrete düşürüyordur." Sonra sükunetle kendini hakir görme işini bir kenara bıraktı ve ısrarla yineledi, "Sen bir düşman mısın?"

Covenant, Efendi'nin bakışına karşılık verdi, kendi gözlerinin de en az onunkiler kadar güçlü, uzlaşılmaz olduğunu ümit ediyordu. Bunu düşünmeyeceğim diye içinden geçirdi Covenant. Ben o değilim. "Kendi seçimimle düşman ya da dost değilim. Size bir... bir mesajım var. Şu ya da bu yolla, bu mesajı buraya getirmek üzere zorlandım. Ve yol boyunca da ilginizi çekebilecek şeyler oldu.

"Anlat bana," diye ısrar etti Mhoram alçak bir sesle.

Fakat Mhoram'ın bakışları Covenant'a Baradakas'ı, Atiaran'ı, Sen bize kapalısın dedikleri zamanları anımsattı. Mhoram'ın sağlığını, tehlikeli cesaretini ve Diyara duyduğu canlı sevgiyi görebiliyordu. "İnsanlar bana bunu sorup duruyor," diye mırıldandı. "Sen bakıp söyleyemiyor musun?"

Bir anda kendi sorusunun cevabını kendisi verdi. Elbette hayır. Cüzzamdan ne anlarlar ki? Sonra da Mhoram'ın sorusunun ardındaki nedeni kavrayıverdi. Efendi onun konuşmasını duymak istiyordu, Covenant'ın sesinin doğruluğunu ortaya çıkarmasını ya da yanlışlığını ele vermesini istiyordu. Mhoram'ın kulakları yanıtın dürüstlüğünü ya da samimiyetsizliğini ayırt edebilirdi.

Bir an için Habis'in mesajı aklına geldi, sonra kendini savunmaya geçerek mesajı düşünmeyi kesti." Hayır – bunu Divana saklayacağım. Bu tür şeyleri bir kere söylemek yeter de artar bile. Eğer iki kere söylemek zorunda kalırsam dilim kuruyup toza dönüşecek."

Mhoram, kabul edercesine başını salladı. Fakat hemen ardından sordu: "Senin mesajının ayın murdar edilişine bir açıklama getiriyor mu?"

İçgüdüsel olarak Covenant balkondan dışarı baktı.

Orada veba yüklü bir gemi gibi, kan lekeli ay yılankavi hareketlerle ufukta yüzüyordu. Parlaklığı ovaların üzerinden kızıl bir hayalet gibi süzülüyordu. Covenant yanıt verirken sesindeki ürpertiyi atamadı. "Gösteriş yapıyor – hepsi bu. Yalnızca neler yapabileceğini gösteriyor." Gırtlağının derinlerinden haykırdı kendi kendine, Cehennem azabı! Habis! Tayflar çaresizdi! Tekrar tekrar çığlıkları duyduktan sonra gösterine neyle devam edeceksin, çocuklara mı tecavüz edeceksin?

"Ah," diye iç geçirdi Efendi Mhoram, "kötü bir zamanda geldi bu başımıza." Oturduğu yerden kalktı ve balkon girişini tutan tahta bir perdeyi çekip kapattı. "Savaşocağında saysan iki binden az kişi çıkar. Kanbekçileri desen yalnızca beş yüz kişi – Şadkaya'nın korunması dışındaki her türlü görev için acınacak derecede düşük bir sayı bu. Ve sadece beş Efendi var. Bunlardan da iki tanesi yaşlı, güçlerinin sınırına gelmiş ve bir tanesi bile Kevin'in İlk Mührünün en ufak parçasından daha ilerisine gidememiş.

Diyarın her çağı boyunca var olmuş tüm diğer Toprak-dostlarından çok daha güçsüzüz. Hep beraber tüm gücümüz ancak Töğnek Tüzlüğ'de çalılık çimeni yetiştirmeye yetiyor.

"Daha fazla kişiydik," diye devam etti Mhoram, koltuğuna yerleşerek, "ama son kuşakta İlim Meclisi'nde en iyilerin neredeyse hemen hepsi Zincirkırma Ayinlerini tercih etti. Şu on beş yılda sınavları geçen ilk kişiyim. Heyhat, şimdi başka güçlere de ihtiyacımız olacağını hissediyorum yüreğimde." Parmaklarının boğumları bembeyaz olana dek asasını sıktı ve bir süre için gözleri yardım ihtiyacını gizleyemedi.

"O halde dostlarınıza kendilerini hazırlamalarını söyleyin," dedi Covenant katı bir tonla. "Söyleyeceklerim hoşunuza gitmeyecek."

Fakat Mhoram ağır ağır rahatladı, sanki Covenant'ın uyarısını duymamış gibiydi. Asa kucağında serbest kalana dek tüm parmakları birer birer asadan ayrıldı. Sonra yumuşak bir ifadeyle gülümsedi. "Thomas Covenant, senin bir düşman olmadığını varsayarken hepten sağduyusuz davranmamışım. Sende bir *lillianrill* asasıyla bir *rhadhamaerl* bıçağı var – evet ve bu asa güçlü bir düşmana karşı bir mücadele görmüş. Ayrıca Tuzyürek Köpükizci ile de konuştum. Başkaları sana güveniyormuş. Buraya kadar tüm yolu birilerinin güveni olmadan gelebileceğini sanmıyorum."

"Lanet olasıca!" diye haykırarak sert bir karşılık verdi Covenant. "Her şeyi tersten anlamışsın." Şimdi sözler kendisi hakkında oluşan bu sahte görüntüye atılan birer taş gibi çıkıyordu ağzından. "Ben buraya gönüllü gelmedim ki; zorla geldim. Benim fikrim değildi. Bunların hepsi başlayalı beri başka bir seçeneğim olmadı." Sahip olduğu tek seçeneği kendine hatırlatmak için Covenant göğsüne dokundu.

"Gönülsüzce, öyle mi?" diye kibarca yanıtladı Mhoram. "O zaman seni 'İnançsız' diye adlandırmak için iyi bir neden varmış. Tamam, bunu bir kenara bırakalım. Öykünü yarın Divanda dinleriz.

"Şimdi. Soru sormana biraz fırsat tanıdım, lakin Akşam Duası zamanı geldi. Bana eşlik eder misin? Eğer dilersen yol boyunca konuşuruz."

Covenant, hemen başını sallayarak onayladı. Yorgunluğuna karşın, harekete geçmesini sağlayacak, düşüncelerini meşgul edecek bir fırsat bulmak hevesindeydi. Sorguya çekilmenin yaratacağı rahatsızlık, beyaz altınla ilgili sormak istediği sorulara kıyasla daha az endişe vericiydi. Durumunu karmaşıklaştıran hassasiyetlerinden başını kurtarmak için ayağa kalktı ve "Yolu göster," dedi.

Efendi Mhoram, bunu kabul ederek eğildi ve hemen öne düşerek Covenant'ı odasının dışındaki koridora çıkardı. Orada Bannor'la karşılaştılar. Kapının yanındaki duvara dayanmış, kolları kayıtsız bir tavırla göğsünün üstünde kavuşmuş duruyordu, ama Mhoram ve Covenant geçide çıkar çıkmaz onlara katılmak üzere harekete geçti. Ani bir isteğe boyun eğen Covenant, Bannor'un önünü kesti. Bakışları Bannor'unkilerle karşılaştı, kaskatı parmaklar Kanbekçisi'nin göğsüne dokundu ve "Ben de sana güvenmiyorum," dedi. Sonra kızgın, ama tatminkar bir edayla yeniden Efendi Mhoram'ın yanında döndü.

Bannor Covenant'ın odasındaki meşalelerden birini almaya gidince Mhoram durakladı. Kanbekçisi geldi ve Covenant'ın sol omzunun bir adım gerisinde yerini aldı ve Efendi Mhoram onlara koridordan aşağı rehberlik yaptı. Çok geçmeden Covenant bir kez daha kaybolmuştu; kulenin karmaşık yapısı bir labirenttelermiş gibi bir anda şaşkınlığa uğratmıştı onu. Ancak kısa zaman içinde taştan bir duvarla çıkmaz bir hal alıyormuş gibi duran bir koridora vardılar. Mhoram, asasının ucuyla bu duvardaki taşa dokundu ve duvar içe doğru açılarak yol verdi; kule ile asıl kale arasındaki avlunun üzerindeki açıklıktaydılar. Bu geçitten, köşe taşlarından oluşan payandalı bir çıkıntının üzerine gerilmiş bir iskele vardı.

Covenant, avluyla aralarındaki boşluğa doğru bir bakış atıp geri kaçtı. "Hayır," diye mırıldandı, "Unutun bunu. Eğer sizce bir sakıncası yoksa ben burada kalayım." Utançla yüzüne kan doldu ve soğuk terler sırtından aşağı bir dere gibi akmaya başladı. "Yükseklerde pek iyi değilimdir."

Efendi Mhoram ona bir an için merakla baktı, ama Covenant'ın tepkisini sorgulamadı. "Pekiyi," dedi yalnızca. "Bir başka yoldan gideriz."

Rahatlamanın da etkisiyle iyice ter boşanan Covenant, geldikleri yolu geri giden Mhoram'ın peşine düştü. Kulenin zeminindeki

kapılardan birine doğru karmakarışık bir inişten gittiler. Buradan da avluyu geçtiler

Sonrasında ilk defa Şadkaya'nın asıl kısmına adım attı Covenant.

Çevresi kalenin meşaleleri ve ışırçakılların ışığıyla pırıl pırıldı. Kalenin duvarları Devlerin geçebileceği kadar yüksek ve genişti. Böylesine büyük, muazzam işlenmiş bir granit kütlenin, geniş, devasa salonları kapsayan o koca dağın karşısında kendi varlığının önemsizliğini, kendi biçare ölümlülüğünü şiddetle hissetti Covenant. Bir kere daha Şadkaya'yı inşa edenlerin kendisini aştığını düşündü.

Şadkaya'nın karşısında kendisini ne kadar ufak ve önemsiz görse de, aynı şey Mhoram ve Bannor için geçerliymiş gibi görünmüyordu. Efendi, bu salonlarda kendisinin doğal bir parçasıymış gibi uzun adımlarla ilerliyordu, sanki naçiz bedeni bu yaşlı görkemin hizmetinde boy vermişti. Bannor ise kendi içinde Şadkaya'nın kalıcılığına neredeyse eşdeğer bir şeyler taşıyormuş gibiydi; Bannor'un kişisel sağlamlığı, katılığı adeta katmerleniyordu. İkisinin arasında Covenant neredeyse yarı yarıya bedensiz bir varlıkmış gibi, özünden gelen bir gerçeklik yerine bir boşluk taşıyormuş gibi hissediyordu.

Dişlerinin arasından bir hırıltı fırladı Covenant'ın ve omuzları bu tür düşünceleri bastırma çabasıyla kamburlaştı. Amansız bir çaba ile kendisini etrafındaki yüzeysel ayrıntılar üzerinde yoğunlaşmaya zorladı.

Sanki taşın parçalarına uyacak şekilde oyulmuş gibi derece derece dalgalanmasının dışında dosdoğru giden bir koridordan aşağı, dağın kalbine doğru döndüler. Bu koridordan sonra, bazısı doğrudan bir uçurumdan diğerine ulaşan, bazısıysa yalnızca dış geçitlerle merkezdeki salonda birleşen başka koridorlara ayrılıyordu yol. Sayıları gittikçe artan erkekler ve kadınlar bu koridorlardan merkezdeki salona girdiler. Covenant'ın tahminine göre hepsi de Akşam Duasına gidiyordu. Bazıları savaşçıların göğüslüklerini ve saç bantlarını takmışlardı; diğerleri Covenant'ın artık aşina olduğu ağaçköylü veya taşaltlı kıyafetleri içindeydiler. Çoğundan bir yolla *lillianrill* veya *rhadhamaerl* ilmi ile ilgiliymişler izlenimini edindi Covenant; ancak daha büyük bir kesimin esas

meşgalesi şehrin daha yavan işleriymiş gibiydi – aşçılık, temizlik, inşaat, onarım, ekin biçme gibi. Kalabalığa karışmış az sayıda Kanbekçisi vardı. İnsanların çoğu Efendi Mhoram'a doğru saygıyla başlarını eğiyor veya gülümsüyorlardı, Efendi Mhoram da dört bir tarafına dönerek selamları alıyor, çoğu zaman bu kişilere adlarıyla sesleniyordu. Ancak arkasındaki Bannor, Kale'de bir tek kendisi varmışçasına kararlı bir biçimde meşaleyi taşıyarak ilerliyordu.

Saflar kalabalıklaşınca Mhoram yandaki bir duvara doğru yürüdü ve bir kapının önünde durdu. Kapıyı açarken Bannor'a döndü ve "Yüce Efendi'ye katılmam gerek. Thomas Covenant'ı Kutlu Kümbet'teki insanlar arasında bir yere götür," dedi. Covenant'a ise "Bannor sizi yarın uygun zamanda Sırra getirir," dedi. Bir selam verip Covenant'ı Kanbekçisi ile birlikte bıraktı.

Şimdi Şadkaya'nın içinde Covenant'a rehberlik etme sırası Bannor'daydı. Biraz ötede salon sonlanıyor, geniş duvarın etrafında sola ve sağa doğru dik açılarla kavis çizerek bölünüyordu. Bu çember çizen koridora her yönden insanlar doluşuyordu; Devleri içeri alabilecek kadar büyük kapılar kıvrılıp giden duvarı düzenli aralıklarla bölüyordu; insanlar kapılardan içeri canlı adımlarla, ama bir karmaşa veya itiş kakış olmadan giriyorlardı.

Her bir kapının iki yanında ya bir Çakılustası ya da bir Çerağban duruyordu; ve Covenant kapılardan birine yanaşınca kapı muhafızlarının ısrarla vurguladıkları uyarıları duydu. "Eğer fenalık varsa içinizde, onu bu kapıdan içeri sokmayın. İçeride fenalığa yer yok." Ara sıra insanlardan biri bir yükü devrediyormuş gibi elini uzatarak bir bekçiye dokunuyordu.

Covenant kapıya varınca Bannor, meşalesini Çerağban'a verdi. Çerağban kısa bir şarkı mırıldanıp elini ateşin üstüne kapatarak meşaleyi söndürdü. Sonra değneği Bannor'a iade etti ve Covenant arkada, Bannor önde kümbete girdiler.

Kendini devasa bir oyuğun içinde çember çizen bir balkonun üstünde buldu Covenant. Hiçbir aydınlatma yoktu, ama tüm açık kapılardan içeriye ışık akıyordu ve Covenant'ın durduğu balkonun üstünde, hepsine pek çok açık kapıdan ulaşılan altı balkon daha vardı. Açıkça görebiliyordu Covenant. Balkonlar dikey katlar halinde duruyordu ve aşağılarında, en az otuz metre uzakta, oyu-

ğun yassı zemini gözüküyordu. Zeminde bir tarafı bir kürsü işgal etmişti, ancak zeminin geri kalanı insanlarla doluydu. Balkonlar da doluydu, fakat nispeten daha az kalabalıklardı; herkes aşağıdaki kürsüyü tamamen görebiliyordu

Aniden ortaya çıkan bir baş dönmesi Covenant'ın başını sardı. Göğüs hizasına gelen korkuluğa tutundu, hızlı atan kalbini ona dayayıp destek aldı. Şadkaya baş dönmesi yaratan şeylerle dolu gibiydi; nereye giderse gitsin, uçurumlar, derin yarıklar, dibi olmayan çukurlarla mücadele etmek zorunda kalıyordu. Neyse ki granitten yapılma korkuluk güven vericiydi. Ona sarılarak korkusuyla mücadele etti ve onu bastırdı; gözlerini kümbetin dibinden ayırarak yukarı bakmak üzere başını kaldırdı.

Oyuğun tepede gökyüzüne kavuşmadığını görünce biraz şaşırdı; oyuk en yüksek balkondan elli, altmış metre yukarıda tonozlu bir kubbe ile sonlanıyordu. Tavanın ayrıntıları belirsizdi, ancak taşa oyulmuş figürleri, dans eden dev biçimleri seçer gibiydi Covenant.

Sonra ışıklar azalmaya başladı. Birer birer kapılar kapanıyordu; kapılar kapanırken karanlık gece yeniden yaratılıyormuş gibi oyuğu doldurdu. Çok geçmeden kümbet ışık geçirmez hale gelmişti ve yumuşak hareketlerin sesleri ve insanların nefes alışları huzursuz bir ruh gibi boşluğa yayıldı. Siyahlık Covenant'ı yalıtıyor gibiydi. Covenant, sonsuz uzay boşluğunda desteksiz bırakılmış, Kale'nin devasa taşlarının tonlarca ağırlığı tümden ensesine yüklenmiş, hepsi her an üstüne yıkılmaya hazırmış gibi hissediyordu. İstemsizce Bannor'a doğru eğildi, omzuyla kaskatı Kanbekçisi'ne dokundu.

Bir alev yükseldi kürsüden, derken iki alev oldu – bir *lillianrill* meşalesi ve bir ışırçakıl çömleği. Işıkları heybetli oyukta incecik kalıyordu, ancak kürsünün her iki yanında duran, ellerinde kendi ilimlerine uygun düşen ateşleriyle Birinair ve Tohrm'u ortaya çıkardı. Her bir Ocakkulu'nun arkasında iki tane mavi cüppeli şekil vardı – Birinair'in arkasındakilerden biri Efendi Mhoram'ken, diğeri Mhoram'ın koluna tutunmuş çok yaşlı bir kadındı; Thorm'un arkasında ise bir kadın ve yaşlı bir erkek vardı. Ve bu iki ekibin arkalarında mavi cüppelere bürünmüş bir başka kişi duruyordu. Dimdik duruşu, ak saçlarının ve sakalının yansıttığı

yaşına meydan okuyordu. Önsezilerini kullanarak Bu o, diye tahmin etti Covenant – Yüce Efendi Prothall.

Adam, asasını kaldırdı ve demir kısmını üç kere taş kürsüye vurdu. Konuşurken başını dik tutuyordu, ancak sesi yaşını ele veriyordu. Cesur duruşu ve dimdik tutumuna karşın konuşmaya başladığında ses tonunda yaşlılığa karşı nezleli bir sızlanma belirdi. "Efendiler Kalesi'nin, kadim Şadkaya'nın, inandığımız her şeyin Devlerce işlenmiş sınırının, Akşam Duasını okuyacağız. Ne olursanız olun hoş geldiniz, ister güçlü ister zayıf yürekli, ister ışık ister karanlık, kan, kemik, kas, zihin ve ruh olun; hoş geldiniz. Çevrenize Barış verin, içiniz de Barış dolsun. Zaman şimdi Toprağın hizmetine adanma zamanıdır."

Yandaşları yanıt verdiler: "Cümle Diyara ve Toprağın hizmetindeki cümle halka şifa ve umut olsun, ev ve yürek olsun. Siz huzurumuzdakiler, Toprakgücü ve İlmine doğrudan iştirak eden sizler, Ey *lillianrill* ve *rhadhamaerl*, Ey öğrenciler, Ey İlimmuhafızları ve savaşçılar – ve üstümüzdeki sizler, Ey halkımız, Ey her gün ocağı kuranlar, Ey yaşamı biçenler ve aramızdakiler, Ey devler, Ey Kanbekçileri, Ey yabancılar – ve burada olmayan Ey Ranyhyhn ve Ey Ra-erleri ve Ey taşaltılar ve Ey ağaçköylüler. Cümlesi aynı yemini paylaşan kız ve erkek kardeşler. Diyarın Efendileriyiz biz. Hoş geldiniz, doğruluktan şaşmayın"

Sonra Efendiler Kutlu Kümbet'in karanlığına doğru şarkı okumaya başladılar. Ocakkulu ateşleri, bu çok yüksek, devasa ve kalabalık kutsal mekanda ufacık kalıyordu; yine de yozlaşmamış cesaret gibi belirgindiler, bir yıldız ışığı gibi dikkat çekiciydiler. Ve bu ışığın içince Efendiler ilahilerini okudular.

Kadim İlmin Yedi Mührü
Olur Diyara kapı duvar:
Korumak için Toprak Gücü özünü
Bir Yüce Efendi Yasayı tutar.

Sayrı garazına karşı Yedi Söz
Kötü cinleri kovalar:
Kör olsun diye o hain Habis göz
Bir has Efendi, Asayı tutar

Mağlup inancın var Yedi cehennemi,
Tayfi da insanı da hainse affetmez Diyar.
Uzak tutmak için Güzelliği karatan illeti
Bir yürekli Efendi nöbet tutar.

Seslerinin yankılanmaları sona erince, Yüce Efendi Prothall yeniden konuştu. "Diyarın yeni koruyucuları bizleriz – Toprakgücünün müritleri ve hizmetçileriyiz; Kevin'in İlminin geri kazanılmasına ve çorak, doğadışı, yanıp kavrulmuş, köksüz ya da sapkın ne varsa Toprağı ondan arındırıp toprağı iyileştirmeye yemin ettik, kendimizi adadık. Ve hâris benliğin dürtülerine karşın, diğer tüm adanmalara ve verilen sözlere eşdeğer güçte, Barış Yeminine bağlıyız, adanmışız. Çünkü Diyarı bir daha kutbozumuna uğratmamak için verebileceğimiz tek söz, barış sözüdür."

Kürsünün önünde duran insanlar tek bir ses olup yanıt verdiler: "Kendimize hakim olma çabası yaşam asmalarımızı kuruyup soldursa da, Diyarı yeniden kutbozumuna uğratmayacağız. Ne de geçmiş budalalıklarımızın gölgesi Diyarın yüreğinden kalkana, karanlık yeşeren yaşama mağlup olana dek durup dinleneceğiz."

Ve Prothall karşılık verdi: "Diyarın hizmetindeyken kuruyup solma olmaz. Nasıl şerre kulluk etmek alçaklığı baki kılarsa, Diyara hizmet, hizmete devam etmeyi sağlar. Eğer cesaretimizi korursak, bağlılığımızı korursak ve bilgelik gölgelerin altında kaybolmazsa, bir bilgiden diğerine ve oradan daha da yüreklilik gerektiren bilgilere ulaşabiliriz. Diyarın yeni koruyucuları bizleriz – Toprakgücünün müritleri ve hizmetçileriyiz."

Hiçbir zaman dinlenmeyeceğiz –
yolumuzdan asla sapmayacağız,
inancımızı kaybetmeyeceğiz,
ya da başarısız olmayacağız –
ta ki Boz, Mavi akıp da
Rill ile Maerl
yaşlı Llurallin gibi
yeni ve temiz olana dek.

Bu sözlere tüm topluluk aynı sözleri satır satır Yüce Efendi'nin ardından tekrar ederek karşılık verdi; ve kalabalığın sesi Yüce Efendi'nin nezleli ses tonu yeraltında gizli bir tutkuyu uyandırmış gibi Kutlu Kümbet'te yankılanıp durdu. Bu kudretli ses devam ettiği sürece Prothall tevazu ile başını eğdi.

Fakat ses tamamen kesildiğinde, başını geriye attı ve kollarını savurup genişçe açtı; bir suçlamaya göğüs germeye hazırlanıyor gibiydi. "Ah, dostlarım!" diye feryat etti. "Diyarın müritleri ve hizmetçileri – Kevin'in İlmini anlamakta neden bu kadar başarısız olduk? Hangimiz atalarımızın bilgisini bir yolla da olsa ilerletebildi ki? Elimizde İlk Mührü tutuyoruz –metni okuyor, sözlerin çoğunu anlıyoruz– ama yine de içindeki sırlara mahzar olamıyoruz. İçimizdeki bir eksiklik, yanlış bir okuma, hatalı bir eylemimiz, niyetimize karışmış adi bir alaşım bize engel oluyor. Amacımızın saflığından şüphe etmiyorum; amacımız Yüce Efendi Kevin'in ve ondan önceki Loric'in ve Damelon'un ve Yürekkuvveti'nin amacıdır. Hatta daha bilgecedir, çünkü biz asla delice bir ümitsizlik içerisinde elimizi Diyara karşı kaldırmayacağız. O halde neden? Nerede yanlış yapıyoruz da bize verileni kavrayamıyoruz?"

Prothall'ın sesi bocalayıp karanlıkta kaybolduktan sonraki bir dakika boyunca kutsal mekan sessizliğe büründü, koca boşluk ağlar gibi iç çekiyordu, sanki Prothall'ın sözlerinde insanlar kendilerini bulmuşlar, tanımladığı başarısızlığın kendilerininki olduğunu anlamışlardı. Ama aradan başka bir ses yükseldi. Tuzyürek Köpükizci cesurca konuştu. "Efendilerim, daha bizi bekleyen sona ulaşmadık. Doğru, tüm yaşam süremizce işimiz, ceddimizin kazandıklarını anlamak ve sağlamlaştırmaya çalışmak oldu. Ancak bizim gayretlerimiz geleceğin kapısını aralayacak. Çocuklarımız ve onların çocukları, biz cesaretimizi kaybetmediğimizden ötürü bundan kazanç sağlayacaklar, çünkü soyumuza verebileceğimiz en yüce armağanlar inanç ve yürekliliktir. Ve daha Diyarın haiz olduğu gizemler hakkında hiçbir şey bilmiyoruz – tehlikeli gizemler kadar umut verici olanlar da var. İçinizi ferah tutun, Kayakardeşlerim. İnancınız her şeyden kıymetli."

Ama zamanınız yok! diye inildedi Covenant. İnanç! Çocuklar! Habis sizleri yok edecek. Covenant'ın Efendiler hakkındaki düşünceleri karmakarışık oldu ve değişiverdi. Onlar üstün, kadere

şekil veren varlıklar değillerdi; kendisi gibi fanilerdi, hem de iktidarsızlığa aşinaydılar. Habis onları tarumar eder...

Bir an için tutunduğu korkuluğu bıraktı, toplanmış insanlara kıyamet mesajını bağırmak ister gibiydi. Fakat baş dönmesi hemen kendini gösterdi, boşluktan onu doğru hızla atıldı. Başı dönerek tırabzana doğru tökezledi, sonra Bannor'u omzundan yakalamak üzere geri düştü.

–Diyar üzerindeki kalan günleri sayılıdır–

Bu insanlara ölüm hükümlerini okumak zorunda kalacaktı.

"Çıkar beni buradan," dedi Bannor'a. Zorla nefes alıyordu. "Buna dayanamıyorum."

Bannor, Covenant'ı tuttu ve yönlendirdi. Bir anda kapı dış koridorun güçlü aydınlığına açıldı. Covenant girişten öteye neredeyse düşecek gibi fırladı. Tek bir laf bile etmeden Bannor, duvara yerleştirilmiş tutuşmuş odun parçasıyla meşalesini yeniden yaktı. Sonra destek olmak için Covenant'ın koluna girdi.

Covenant Bannor'un elini itti. "Dokunma bana," dedi nefes nefese. Hala soluk alıp verişi düzene girmemişti. "Hasta olduğumu görmüyor musun?"

Bannor'un dümdüz ifadesi kıpırtısız, değişmeden duruyordu. Sessizce döndü ve Covenant'ı Kutlu Kümbet'ten uzaklaştırdı.

Covenant iki büklüm olmuş, midesi bulanmış gibi karnını tutarak Bannor'u izledi *–günleri sayılıdır–* Onlara nasıl yardım edecekti ki? Daha kendine yardım edemiyordu. Kafası karışmış, yüreği kararmış biçimde ayaklarını sürüyerek kuledeki odasına gitti. Bannor odadaki meşaleyi yenileyip kapıyı ardından bir hüküm gibi kapayarak çekip gittikten sonra sersemleşmiş biçimde ayakta dikildi kaldı. Sonra sanki zihni ikiye bölünüyormuş gibi şakaklarını tuttu.

Bunların hiçbiri aslında olmuyor, diye inledi. Bana bunu nasıl yapıyorlar?

Kafasında düşünceler dolaşıp duruyordu, belki bir yanıt bulabilirim ümidiyle duvardaki örtüye bakmak için döndü. Ama bu sadece ıstırap verdi, aniden bir hakarete uğramış gibi onu çileden çıkardı. Lanet olasıca! Berek! diye inledi. Bu kadar kolay mı zan-

nediyorsun? İnsan olmanın olağan ümitsizliğinin, kendini çok kötü hissettiğinde, evrensel bir gücün ya da mucizevi bir şeyin gelip seni kurtarmasını sağlamaya yeteceğini mi zannediyorsun? Lanet olsun sana! Onları yok edecek! Sen de dışlanmış bir cüzzamlı pisliksin Berek ve daha bundan haberin bile yok!

Parmakları vahşi pençeler gibi büküldü ve ileri atıldı, dünyayı oluşturan taşın üzerinden kara bir yalanı kazıyıp atmak ister gibi örtüyü parçalamaya çalıştı. Yarısı parmaksız elinin kavradığı kalın kumaş yırtılmaya direndi, ancak Covenant örtüyü duvardan sökmüştü. Balkon kapısını savurup açarak örtüyü güçlükle dışarı, kızıla bulanmış gecenin içine sürükledi ve korkuluğun üstünden kaldırıp attı. Örtü kışın dökülen ölü bir yaprak gibi aşağı düştü.

Ben Berek değilim!

Harcadığı güç yüzünden nefesi kesilmişti, odaya döndü, kanlı ışığın yüzüne tahta perdeyi çarparak kapadı.

Cüppesini hızla çekip çıkardı, kendi iç çamaşırlarını giydi, sonra yanan meşale ateşlerini söndürüp yatağa girdi. Ama tenine değen çarşafların yumuşak, temiz dokunuşu ona teselli olamadı.

XIV

Efendiler Divanı

Fırtına bulutlarının habercisi, kara çıbanların, ak yalımların borazancısı gibi kasvetli bir pus, kafasının içini kaplamış halde uyandı Covenant. Mekanik bir şekilde Divan için hazırlanmaya girişti – yıkandı, vücudunu inceledi, kendi kıyafetlerini giydi, yeniden tıraş oldu. Bannor'un getirdiği bir tepsi yemeği, yiyecekler sanki kumdan, çakıldan yapılmış gibi öğüttü. Sonra Atiaran'ın bıçağını kemerine taktı, Baradakas'ın asasını sol eliyle kavradı ve çağrılmayı bekleyerek yüzü kapıya dönük biçimde oturmaya başladı.

Nihayet Bannor zamanın geldiğini bildirmek üzere döndü. Birkaç dakika için Covenant öylece durdu, Kanbekçisi'ni neredeyse kör bakışlarında esir etti. Bu düşe devam edebilmek için gerekli cesareti nereden bulacağını merak ediyordu. Yüzünü ekşitmeye başladığını düşündü, ama emin olamıyordu.

–günleri sayılıdır–

Bitsin artık.

Kendine gelmek için sinesinde gizli yüzüğünün, sert metaline dokundu, sonra ayağa kalkmaya gönülsüz kemiklerini doğrulttu. Sanki tehlikeye doğru açılan bir eşikmiş gibi gözlerini kapıya dikerek hantal hantal dışarı çıktı ve koridordan aşağı ilerlemeye başladı. Bannor'un sırtını izleyerek kuleden dışarı çıkıp avluyu aştı; sonra Şadkaya'nın örgü gibi açılan tuhaf geçitlerinden bir aşağı yukarı gittiler.

En sonunda dağın derinlerindeki apaydınlık koridorlardan geçerek kemerlenen bir çift tahta kapının önüne geldiler. Kapılar kapalıydı, önlerinde Kanbekçileri nöbetteydi ve her iki duvara dizilmiş bazıları insanları, bazıları bir devi taşıyacak kadar geniş taştan iskemleler vardı. Bannor, başını sallayarak nöbetçilere işaret etti. Bir tanesi bir kapıyı açarken, diğeri girmeleri için Bannor ve

Covenant'a işaret etti. Bannor, Covenant'a Efendiler Divanına giden yolu gösterdi.

Kemerli tavanı yükseklerde, çok büyük, çukur, daire biçiminde bir odaydı Sır. Mekanın dörtte üçünü sıra sıra koltuklar kaplıyordu. Covenant'ın girdiği kapı, odanın karşı uçlarındaki ikisi de ufak olan diğer kapılar gibi, neredeyse en yüksek koltuklarla aynı hizadaydı. En alt sıradaki koltukların altında üç seviye vardı: İlk seviyede, divanhanenin bir metre altında, dörtte üçü yuvarlak, açık kısmı geniş kapıya bakan, dış kenarında pek çok sandalye hizalanmış eğimli bir taş masa vardı; bunun altında, masanın çizdiği C harfinin içerisinde kalan Sırrın düz zemini yer alıyordu; ve son olarak zeminin merkezinde, geniş yuvarlak bir ışırçakıl çukuru vardı. Çukurun tepesindeki duvarda, yuvalarında hiç duman çıkarmadan yanan dört tane, büyük *lillianrill* meşalesi ateştaşların sarı ışığını destekliyordu.

Bannor Covenant'ı masanın açık ucundaki basamaklardan aşağı indirirken Covenant odada bulunanları gözlemledi. Tuzyürek Köpükizci, kocaman, taş bir iskemlede yayılarak masaya yakın bir yere oturmuştu; Covenant'ın basamaklardan aşağı ilerleyişini izliyordu, teknesinin eski yolcusuna bir hoş geldin sırıtışı attı. Köpükizci'nin ötesinde, masada yalnızca Efendiler oturuyordu. Covenant'ın tam karşısında, masanın başına Yüce Efendi Prothall yerleşmişti. Önünde, taşın üzerinde asası uzanıyordu. Her iki yanında, neredeyse birer metre aralıklarla çok yaşlı bir adam ve bir kadın oturuyordu; eş uzaklıkta, Prothall'ın solundaki kadının yanında, Mhoram vardı; ve Mhoram'ın karşısında, yaşlı adamın yanında, orta yaşlı bir kadın oturmuştu. Her bir efendinin arkasında ise toplam dört Kanbekçisi konuşlanmıştı.

Bu kişilerin dışında Sırda yalnızca dört kişi vardı. Divanhanenin neredeyse tepesinde, Yüce Efendi'nin hizasında, fakat yukarı seviyede Ocakkulları Birinair ve Tohrm yan yana, birbirlerini tamamlarmış gibi oturuyorlardı. Onların tam arkalarında da iki adam daha vardı; biri göğüslüğünde iki tane çaprazlama kara çizgi olan bir savaşçı, diğeri ise Üstnişancı Kanbekçisi Tuvor'du. İçinde bu kadar az kişi olunca Sır binası geniş ve oyuk bir yapı izlenimi bırakıyor, gizemli bir hal alıyordu.

Bannor, Covenant'ı Efendilerin masasının altındaki seviyede ve Yüce Efendi'nin hizasındaki ışırçakıl çukurunun karşısında bir başına duran bir sandalyeye doğru yönlendirdi. Covenant, hışımla sandalyeye oturdu ve etrafına bakındı. Efendilerden rahatsızlık verecek derecede uzağa oturmuş hissediyor, mesajını haykırması gerekeceğinden korkuyordu. Bu yüzden Prothall ayağa kalkıp alçak bir sesle konuştuğunda, onun sözlerini rahatlıkla işitebilmesine şaşırdı. "Thomas Covenant, Efendiler Divanına hoş geldin," dedi Prothall. Prothall'ın nezleli sesini sanki yan yana duruyorlarmış gibi açıkça duyabiliyordu.

Covenant nasıl tepki vereceğini bilemedi; kararsızlıkla önce sağ yumruğunu göğsüne dokundurdu, sonra kolunu avucu açık biçimde ileri uzattı. Duyuları Sırra alıştıkça, Efendilerin varlığını, varlıklarından yayılan kişiliklerini ve kararlılıklarını algılamaya başladı Covenant. Katı yeminlerle bağlı, farklı kişiliklere sahip, ama hepsi sabit fikirlilikle işlerine adanmış kişilermiş izlenimi uyandırdı Efendiler. Prothall ayakta, tek başına karşılıyordu Covenant'ın meraklı bakışlarını. Yüce Efendi'nin saçı başı kırlaşmış bir ihtiyar görünümü kaskatı duran sakalı ve kendini dimdik taşımasıyla değişime uğruyordu; görünen o ki hala güçlüydü. Ancak dünyevi zevkleri öyle bir reddetmişti ki, Prothall'ın gözleri artık bedeninden çıkmışçasına, çileci bir yaşamın deneyimleriyle kırış kırış olmuştu– sanki çok uzun süredir bu denli yaşlıydı, sanki yaşlılığın etkilerinden Prothall'ı koruyan tek şey kendini adadığı güç olmuştu.

Prothall'ın iki yanında duran diğer iki Efendi bu kadar iyi korunmamışlardı bu etkilerden. Sanki kanları çekilmişti, yılların izleri okunabiliyordu derilerinin üstünden, tel tel olmuştu saçları; yaşlı kemikleri tefekküre dalmakla uyumak arasında bir karar veremiyormuş gibi masaya doğru eğilmişlerdi. Efendi Mhoram'ı ise zaten tanıyordu Covenant, ancak Mhoram şimdi daha bir gözünü budaktan esirgemez gibi, daha bir tehlikeli gözüküyordu, sanki Efendi dostlarının eşliğinde yetenekleri bileylenmişti. Ancak Covenant beşinci Efendi'yi tanımıyordu; kadın kaba, dobra bakışlı yüzünü meydan okur gibi Covenant'ın üzerinde sabitlemiş, masada resmiyetle, hadi işimize bakalım der gibi oturuyordu.

"Başlamadan önce bir tanıtım konuşması yapmama izin veriniz," diye mırıldandı Yüce Efendi. "Ben Divanın seçimiyle Yüce Efendi olan Dwillian oğlu Prothall'ım. Sağımda bir zamanlar Yüce Efendilik yapmış olan Tamarantha eşi ve Pentil oğlu Variol" – Prothall bunu der demez, kırışık yüzlerine zamanın çizgi çizgi izleri kazınmış iki yaşlı Efendi birbirlerine gülümsediler– "ve Sondrea kızı Osondrea duruyor. Solumda ise Variol eşi ve Enesta kızı Tamarantha duruyor. Denizerimi Devi Tuzyürek Köpükizci'yi tanıyorsun ve Efendiler Kalesi'nin Ocakkulları ile daha önce tanıştın. Arkamda duranlarsa Kanbekçilerinin Üstnişancısı Tuvor ve Efendiler Kalesi'nin Savaşocağının Nişancısı Garth. Hepsinin Efendiler Divanında bulunma hakkı var. Bir itirazın var mı?"

İtiraz? Kafasını şaşkınlıkla hayır anlamında salladı Covenant.

"O halde başlayalım. Huzurumuza gelen kişileri şereflendirmek töremizdir. Seni nasıl onurlandırabiliriz?"

Covenant yine kafasını salladı. Ben onurlandırılmak istemiyorum, o hatayı zaten daha önce bir kere yapmıştım.

Yanıt beklenilen bir duraklamadan sonra "Peki, o halde," dedi Yüce Efendi. Dev'e döndü ve sesini yükseltti. "Selam olsun, Denizerimi Devi Tuzyürek Köpükizci, Kayakardeşi ve Diyara sadakatin mirasçısı, hoş geldin. Evsizler, Diyarda bir nimettir."

Taş ve deniz hayatın derinliklerinde

"Hoş geldin, ister sağlam gel, ister yaralı, ister hayırla gel ister başında belayla – ne dilersen dile, ne verirsen ver. Ne gerekiyorsa adını söyle yeter, gereğini karşılamaya gücümüz oldukça, ömrümüz oldukça yerine getireceğiz. Ben Yüce Efendi Prothall, Şadkaya'nın huzurunda söz veriyorum."

Köpükizci ayağa kalktı ve bu selamlamaya karşılık verdi. "Selam olsun, ey Efendi ve Toprakdostu. Ben Tuzyürek Köpükizci'yim, Denizerimi Devlerinden Efendiler Divanına sefirim. Halkımın sağın sözü dilimden dökülürken, atamın kut bulmuş bayrı kayasının onayını duyuyorum.

Saf Toprak –

Arıkaya dostluk –

Zamanın ebedi taşının üzerinde vefa ve sadakatin el izi.

"Ancak şimdi kanıt zamanı ve doğruluğun gücünün zamanıdır. Dev Korularından, Sarankabir Düzlüğü'ne, oradan da Andelain boyunca çok eskiden verilmiş sözlerin adını taşıdım." Sonra tavırlarındaki resmiyet azaldı ve Covenant'a neşeli bir bakış atarak ekledi. "Ve başka şeyler de taşıdım. Dostum Thomas Covenant söz verdi, yolculuğum içim bir türkü yakılacak." Nazikçe güldü Köpükizci. "Ben bir Denizerimi Devi'yim. Bana kısa türküler yakmayın."

Dev'in muzipliğiyle Efendi Mhoram kıkırdadı ve Prothall tatlı tatlı gülümsedi; ama Osondrea'nın asık yüzünde gülme kabiliyeti yok gibiydi ve ne Variol ne de Tamarantha Dev'i duymuş gibiydi. Köpükizci yerine geçti ve neredeyse bir anda beklemeye sabrı kalmamış görünen Osondrea atıldı: "Hangi görevle elçi geldin?"

Köpükizci sandalyesinde doğruldu ve elleri dalgınlıkla masanın taşını okşadı. "Efendiler, Taş ve Deniz adına! Ben bir Dev'im. Bu konular her ne kadar soyumun diğer fertlerine kıyasla benim için daha kolay olsa da –ki bu yüzden seçildim– zannettiğiniz kadar da kolay değil. Ancak daha hızlı konuşmaya çaba göstereceğim.

"Lütfen beni anlayın. Bu elçilik, on gün süren bir Devmeclisi sonunda atandı bana. Hiç zaman kaybedilmedi. Bir şeyi iyice kavramak gerekiyorsa, öykü tamamen anlatılmalıdır. Acele etmek umutsuzlar içindir deriz biz – ve bu sözlerin doğruluğuna katılmadığım tek bir günüm bile geçmedi. Bu yüzden şimdi duymak istemeyeceğiniz pek çok şeyle görevliyim elçiliğimde. Eğer beni dinleyecekseniz halkımın tarihçesini bilmeniz gerekiyor – tüm göçleri, bizi bu kıyılara sürükleyen o kaybı, o çağdan bu çağa, sizin ve bizim halkımızın tüm ilişkilerini de. Ancak şimdilik bunları bir kenara bırakacağım. Evsizleriz biz, akıntılarda sürüklenen başıboş ruhlu, tohumu yenilenmediğinden soyu azalan bir kavimiz. Anayurdumuza susamışız. Ancak Ruhezen'in ta kendisi bize karşı planlar kursa bile, Devdostu Damelon'un zamanından beri umu-

dumuzdan vazgeçmedik. Denizleri aradık, kehanetlerin alametlerinin belirmesini bekledik."

Covenant'a düşünceyle bakan Köpükizci bir ara verdi, sonra devam etti: "Ah Efendilerim, kehanetler bir tuhaf. Birçok şey söyleniyor, ancak çok azı anlaşılır. Damelon'un kehanetinin öngördüğü Ev değil; en fazla kaybımıza bir son, bir çözüm. Yine de bu bize yetti.

"Evet. Bir umut bulduk kendimiz için. Bahar Denizerimi'ne varınca, seferdeki gemilerimiz geri geldi ve dediler ki, arayışlarının tam sonunda bir zamanlar dolandığımız eski okyanusların sınırlarında bir adaya varmışlar. Durum çok açık değil, ancak sonraki seferilerimiz doğrudan bu adaya gidebilir ve daha kesin işaretler için ötelerini inceleyebilirler. Böylece denizlerin dolambaçlarından çıkıp, şaşkınlığımızdan kurtulacağız."

Prothall, başını sallayarak onayladı ve Sırrın kusursuz akustiğinin etkisiyle Yüce Efendi'nin cüppesinin belli belirsiz hışırtısı Covenant'ın kulaklarına kadar vardı.

Elçilik görevinin en önemli noktasına geldiğini belli eder bir havayla devam etti Köpükizci. "Her şeye rağmen bir umut daha vermişti bize Yüce Efendi, Yürekkuvveti'nin oğlu, Devdostu Damelon. Kehanetinin tam kalbinde şu sözler vardı: Tohumumuz gücünü bir daha kazandığında sürgünümüz sona erecek ve soyumuzun azalışı tersine dönecek. Böylece umut doğdu umuttan, çünkü herhangi bir kehanet olmasa bile, ender boy veren sevgili çocuklarımızın sayısının artmasıyla kuvvet ve cesaret bulurduk. Ve işte! Gemilerimizin döndüğü gece Omurgakaynatan Serenkol'a eş Dalgalısaç Kamudinç yatağına götürüldü ve doğum yaptı. Ah, Taş ve Deniz adına, Efendilerim! Bunu size Devlerin uzun minnettarlık sözleri olmadan anlatmaya çalışmak çok zor. Her şeyi kısaca anlatan kişiler hayattan nasıl keyif alsın ki? Mağrur eş, beli kuvvetli Dalgalısaç, üç oğlan çocuk doğurdu." Bu sözlerden sonra Dev kendine hakim olamayarak, içinde sahile çarpıp köpüren dalgaları ve tuzun kokusuyla tadını taşıyan bir nağme okumaya koyuldu.

Covenant, hayretler içinde kaldı: Efendi Osondrea gülümsüyordu, kadının nemli gözlerinde ışırçakılın altın ışığı parıldıyordu – Dev'in getirdiği memnuniyet verici habere dokunaklı bir görüntüyle tanıklık ediyordu.

Ancak bir anda kendini topladı Köpükizci. Covenant'a doğru işaret ederek, "Bağışlayın beni, tartışmanız gereken başka konular da var," dedi. "Elçiliğimin esas görevine getirmeliyim konuyu. Ah dostum," dedi Covenant'a, "benim için gülmeyecek misin yine? Unutmamak gerekir ki ben Ev dışında ulaşabileceğimiz bir son nokta düşünemesem de, Damelon bize Evin değil, ulaşacağımız bir sonun kehanetinde bulunmuştu. Belki de Devlerin günbatımındayızdır."

"Sus, Kayakardeşim," diye araya girdi Efendi Tamarantha. "Böyle sözler sarf ederek halkının başına uğursuzluk açma."

Köpükizci candan bir kahkaha ile yanıt verdi. "Ah, teşekkürlerimi sunarım, Efendi Tamarantha. Demek artık genç kadınlar tarafından yaşlı, bilge Devlerin kulakları çekiliyor. Anlatınca tüm halkım gülecek buna."

Tamarantha ve Variol, bu sözler üzerine birbirlerine gülümsediler ve tefekküre dalmış ya da şekerleme yapıyorlarmış düşüncesi uyandıracak tavırlarını tekrar takındılar.

Kahkahaları bitince Dev, "Pekiyi Efendilerim," dedi. "Konunun özüne gelelim o halde. Taş ve Deniz adına! Böylesi acele başımı döndürüyor. Kadim sözlerin yerine getirilmesini dilemeye geldim. Yüce Efendi, Şerseskesen Loric umudumuz canlanınca Efendilerin bize bir hediye vereceğine söz vermişti. Eve giden yolda şansımızı arttıracak bir hediye."

"Birinair," dedi Efendi Osondrea.

Prothall'ın arkasındaki divanhanenin yukarılarından yaşlı Birinair ayağa kalktı ve yanıt verdi, "Elbette. Uyumuyorum. Göründüğüm kadar yaşlı değilim, biliyorsunuz. Sizi duyuyorum."

Ağzı kulaklarına varan Köpükizci ünledi: "Selam olsun, Birinair! Efendiler Kalesi'nin Ocakkulu ve *lillianrillin* Çerağbanı. Eski dostlarız biz, Devler ve *lillianrill*."

"Bağırmaya gerek yok," diye karşılık verdi Birinair. "Seni duyuyorum. Yüce Efendi Damelon'un zamanından eski dostlarız. Hep böyleydi."

"Birinair," diye araya girdi Osondrea, "ilmin Devlere Loric tarafından verilmiş bir hediyeyi anımsıyor mu?"

"Hediye? Neden olmasın? Belleğimden eksilen bir şey yok. Nerde şu yardımcım olacak küstah genç? Elbette. Yaldızfilizi derler ona. Gemilere omurga ve dümen olur. Yolunu şaşmaz, hızı azalmaz. Sırıtkan bir *rhadhamaerl* olan sana kıyasla," dedi Tohrm'a Birinair, "bir taş kadar da serttir. Hatırlıyorum."

"Bu işin üstesinden gelebilir misin?" diye kısık bir sesle sordu Osondrea.

"Üstesinden gelebilir miyim?" diye tekrar etti Birinair, belli ki kafası karışmıştı.

"Devler için Yaldızfilizinden omurga ve dümenler yapabilir misin? Yoksa bu ilim kayıp mı oldu?" Köpükizci'ye dönen Efendi Osondrea sordu: "Ne kadar gemiye ihtiyacınız olacak?"

Birinair'in baston yutmuş gibi asil duruşuna kaçamak bir bakış atıp içindeki gülme isteğini engelleyen Köpükizci basitçe yanıt verdi: "Yedi. Belki de beş."

"Bu yapılabilir mi?" diye Birinair'e sordu Osondrea yeniden, sözcükleri tane tane söylemişti. Covenant'ın boş bakışları sanki yabancı bir dilde konuşuyorlarmış gibi bir konuşmacıdan diğerine atlıyordu.

Ocakkulu, cüppesinden ufak bir tablet ve divit çıkardı ve kendi kendine mırıldanarak hesap yapmaya başladı. Divitin kazıma sesi Sırrın her yanından duyulabiliyordu. Sonra kafasını kaldırdı ve katı bir sesle, "Gerekli ilim hala var," dedi. "Ama kolay olmayacak. Yapabileceğimizin en iyisi. Ve zaman – zaman alacak. *Bodach glas*, zaman alacak."

"Ne kadar zaman?"

"Yapabileceğimizin en iyisi. Eğer tek başımıza denersek. Benim suçum değil, biliyorsunuz. *Lillianrill* ilminin en gurur duyulacak kişilerini ben kaybetmedim. Kırk yıl." Bir anda Köpükizci'ye döndü Birinair ve fısıltıyla, "Üzgünüm," dedi.

"Kırk yıl mı?" diye nezaketle güldü Köpükizci. "Ah, ne güzel dedin dostum Birinair. Kırk yıl ha? Bu bana çok uzun bir zaman gibi gelmiyor." Yüce Efendi Prothall'a döndü Köpükizci. "Halkım size hakkıyla teşekkür edemiyor. Dev dilinde bile yeterince uzun

sözcükler yok. Üç bin yıllık sadakatimiz Yaldızfilizinden yedi tane omurga ve yedi tane dümenin karşılığını ödemeye yetmez."

"Hayır," diye itiraz etti Prothall. "Yaldızfilizinden yetmiş kere yedi hediye versek dahi Denizerimi Devlerinin yüce dostluğunun karşılığı olamaz. İşin aslı verebileceğimiz yardım da kırk yıl ötede. Ama hemen başlayacağız ve belki de Kevin'in İlminden edineceğimiz yeni bir bilgi bu süreyi kısaltacaktır."

"Hemen," diye tekrar etti Birinair ve yerine oturdu.

Kırk yıl mı? diye iç çekti Covenant. Kırk yılınız yok.

Sonra Osondrea, "Tamam mı?" dedi. Önce Köpükizci'ye, peşine de Yüce Efendi Prothall'a baktı. İkisi de başlarını sallayarak onaylayınca, Covenant'a döndü ve "O halde bu Thomas Covenant konusuna gelelim izninizle," dedi Osondrea. Kadının sesi uzaktan gelen bir gök gürültüsü gibi havayı gerginleştirdi.

Osondrea'nın dobraca sözlerinin keskinliğini biraz da olsun azaltmak için gülümseyen Mhoram, "İnançsız denilen bir yabancı," dedi.

"Haklı bir nedenle bu lakabı kazanmış," diye ekledi Köpükizci.

Dev'in sözleri Covenant'ın gölgelerin arasında gizlenen kaygılarını bir alarm gibi uyardı ve Köpükizci'ye acı acı baktı. Dev'in mağara gibi gözlerinde ve çıkıntılı alnında yaptığı bu yorumunun altında yatan imayı gördü adeta. Neredeyse doğrudan yalvarırcasına, açıkça, Beyaz altının sende olduğunu bildir ve onu Diyara yardım etmeye kullan, diyordu Köpükizci. İmkansız, diye kendi içinde yanıtladı Covenant. Covenant'ın gözleri çaresizlik ve saldırganlıktan alev alev olmuştu, ama yüzü mermerden bir taş parçası gibi kaskatıydı.

"Odandaki duvar örtüsü bulundu," dedi bir anda Efendi Osondrea. "Neden onu aşağı attın?" Sorusuna bir yanıt bekliyordu.

Covenant, ona bakmadan yanıt verdi. "Bana sıkıntı veriyordu."

"Sıkıntı vermek mi?" Osondrea'nın sesi inanamazlık ve öfkeyle titriyordu.

"Osondrea," diye nazikçe uyardı Prothall. "O bir yabancı."

Osondrea, Covenant'a karşı yüzündeki cüretkar ifadeyi korudu, ama bir söz daha etmedi. Bir an için kimse ne hareket etti ne de konuştu; Efendiler birbirleriyle zihinsel olarak ona nasıl davranacaklarını tartışıyorlarmış gibi rahatsızlık verici bir izlenim edindi Covenant. Derken Mhoram ayağa kalktı, taştan masanın ucunun etrafından dolandı ve tekrar Osondrea'nın karşısında gelecek şekilde çemberin içine yürüdü. Orada, kucağından asasını alıp masanın kenarına yerleşti ve başını eğerek bakışlarını Covenant'ın üzerinde sabitledi.

Covenant, Mhoram'ın insanı didik didik eden bakışları altında kendini bu kez daha da çıplak hissetti. Aynı anda Mhoram'a karşı bir saldırıda bulunmasını bekliyormuş gibi Bannor'un da kendisine yakınlaştığını fark etti.

"Thomas Covenant, ihtiyatlı davranışlarımızı bağışla," dedi Efendi Mhoram. "Kutluğu bozulmuş ay Diyardaki varlığından hemen hemen hiç şüphelenmediğimiz bir kötülüğe işaret ediyor. Hiçbir uyarı olmadan çağımızın en çetin sınavı gökte belirliveriyor ve tamamen tehlike altında kalıyoruz. Yine de sana önyargı ile davranmıyoruz. Fenalığını kanıtlamalısın önce – eğer öyleysen tabii." Bir tepki, bir onay görmek için Covenant'a baktı, ama Covenant yalnızca boş bakışlarla karşılık verdi. Belli belirsiz bir omuz silkmeyle konuşmaya devam etti Efendi. "Şimdi. Belki mesajını iletmeye geçsen iyi olur."

Covenant irkildi, akbabalarca taciz edilen bir adam gibi başını eğdi. O mesajı okumak istemiyordu, Kevin'in Rasatgahı'nı, Mithil Taşaltı'nı, hiçbir şeyi hatırlamak istemiyordu. Yükseklik ve baş dönmesi görüntüleriyle karnına ağrılar saplanıyordu. Burada yaşanan her şey imkansızdı. Eğer bu tür şeyleri düşünürse nasıl olacaktı da öfke nöbetine tutulmuş akıl sağlığını koruyacaktı?

Ancak Habis'in mesajının zorlayıcı bir gücü vardı. Bu mesajı şimdi yadsıyamayacağı kadar uzun bir süre boyunca bir yara gibi zihninde taşımıştı. Kafasında bir savunma oluşturmasına fırsat bırakmadan, bir sarsıntı gibi Covenant'ın üstüne çöktü. Deva bulmaz bir hor görmeyle konuşmaya başladı Covenant: "Bunlar Garazkar Habis Efendi'nin sözleridir.

"Efendiler Divanına ve Dwillian oğlu Yüce Efendi Prothall'a de ki, Diyar üzerindeki kalan günleri sayılıdır. Şu andan itibaren en

fazla yedi kere yedi yılları var. Bu sayılı günlerin sonuna gelmeden, yaşama ve ölüme hükmetme gücü benim elimde olacak. Sözlerimin doğruluğunun emaresi olarak, onlara şunu söyle: Salya Kayakurdu, Gökgürültüsü Dağı'nın Mağaracini, on kere bin yıl önce Kevin'in Kutbozumu Ayini sırasında kaybettiği Yasa Asasını bulmuş. De ki onlara, onların nesline atanmış görev, Asayı geri almaktır. O olmadan bana yedi yıl bile dayanamayacaklar ve mutlak zaferime, başka türlü olabileceğinden altı kere yedi yıl öncesinden ulaşılacaktır.

"Sana gelince, sürüngen... Bu mesajı başarıyla ulaştır. Eğer Divana bu mesajı sunamazsan, Diyarda yaşayan her bir insan on mevsim geçmeden ölmüş olacak. Henüz ne dediğimi anlamıyorsun; ama sana diyorum, Salya Kayakurdu Asaya sahip oldu ve bu dahi dehşete kapılmak için geçerli bir neden. Eğer mesaj yerine ulaşmazsa Salya Kayakurdu, Efendiler Kalesi'nde iki yıl içinde tahta çıkacaktır. Daha şimdiden mağaracinleri onun çağrısına doğru ilerliyorlar; kurtlar da, İblissoyundan gelen şerbaşları da Asanın gücüne yanıt veriyorlar. Ama yine de bekleyen en korkunç tehlike savaş değil. Gökgürültüsü Dağı'nın karanlık köklerini, Kökreğen Tağ'ın, yani Ateşaslanların Doruğu'nun daha da derinlerini araştırıyor Salya Kayakurdu. Ve Toprağın derinliklerinde bir ölümlünün zaptedebileceğinin çok ötesinde olan korkunç belalar gömülü. Bu güçler evreni sonsuza dek bir cehenneme çevirebilirler. İşte bu türden bir belayı bulmaya çalışıyor Salya. Sayrıtoprak Taşını arıyor. Eğer ona sahip olursa, yerde gökte ne varsa Zamanın kendisi çöküp yok olana dek kedere boğulacak.

"Bu mesajı başarıyla ulaştır, sürüngen. Salya ile tanıştın. Onun ellerinde ölmek hoşuna gider mi?" Bu sözlere, bu ses tonuna duyduğu nefretin, tiksinmenin kuvvetiyle Covenant'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Ama daha işi bitmemişti. "Bir sözüm daha var sana," dedi Habis, "son bir uyarı. Her şey bitince kimden korkman gerektiğini unutma. Şimdiye kadar vuku bulan katliam ve eziyetle tatmin olmuş göründüm. Ancak şimdi planlarımı kurdum ve işe başladım. Dünya üzerinden umudun kökünü kurutana dek durup dinlenmeyeceğim. Sözlerimi düşün ve kork."

Sözleri bitince, Sırrın içinde, sanki kendi istemsiz konuşmasıyla alev almış bir korkunun ve iğrenmenin peyda olduğunu hissetti

Covenant. Burası cehennem, bu bir cehennem azabı! diye inildedi, Habis'in saçtığı kinin kararttığı bakışlarını temizlemeye çalışıyordu. Pislik!

Prothall'ın boynu bükülmüştü, sanki ihtiyaç duyduğu cesareti bu yolla bulabilecekmiş gibi sıkı sıkıya kavramıştı asasını. Prothall'ın arkasında Tuvor ve Nişancı Garth savaşa hazır bir edayla bekliyorlardı. Tuhaf bir biçimde, sanki konuşulanlardan habersiz bir halde, uyuklar gibi koltuklarında titriyorlardı. Ama Osondrea sanki Covenant onu kalbinden hançerlemiş gibi Covenant'a bakakalmıştı. Osondrea'nın karşısında Mhoram dimdik duruyordu, başı da dikti, ancak gözleri kapalıydı, destek almak için asasını sertçe yere bastırmıştı ve asasının metal ucunun taşa değdiği yerde, sıcak mavi bir alev yanıyordu. Köpükizci, koltuğuna gömülmüş, kamburu çıkmıştı; kocaman elleri taştan bir iskemleyi kavramıştı. Omuzları sarsılıyordu ve birden iskemle parçalanıverdi.

Kopan gürültüye, elleriyle yüzünü kapatarak karşılık verdi Osondrea ve acı dolu bir çığlık kopardı: "*Melenkurion Abatha!*" Hemen ardından elleri yana düştü ve taşlaşmış, hayrete gark olmuş şekilde Covenant'a bakmaya devam etti. Ve Covenant bağırdı içinden, Pislik! Sanki Osondrea'ya katılıyor gibiydi.

"Gülsene, Covenant," diye kaba bir sesle fısıldadı Köpükizci. "Bize varolan her şeyin sonunu söyledin. Şimdi yardım et bize. Gül."

Covenant donuk bir sesle yanıtladı, "Sen gül. 'Neşe işiten kulaklardadır.' Ben yapamayacağım."

Covenant büyük bir şaşkınlığa düştü, çünkü Köpükizci gerçekten güldü. Dev başını kaldırdı ve gösterişli bir biçimde boğazı düğümlenmiş gibi, iç çekmeye benzer bir ses çıkardı; ama bir dakika içinde bu ses rahatladı, berraklaştı, yavaş yavaş hiçbir şeye boyun eğmez bir gülmece havasına büründü. Bu dehşetengiz gayret Covenant'ı afallattı.

Köpükizci gülerken, Divana katılanlar dehşetin ilk şokunun etkilerini üzerlerinden atmaya başladılar. Ağır ağır başını kaldırdı Prothall. "Evsizler Diyara sunulmuş bir nimettir," diye mırıldandı. Mhoram ise olduğu yerde çöktü ve asası ile zemin arasında yanan

alev sönüverdi. Osondrea hayretle başını salladı, iç geçirdi ve saçlarını ellerinde gezdirdi. Covenant yine Efendilerin birbirleri arasında bir tür zihinsel birleşim olduğunu sezdi; sözler olmadan, ellerini kavuşturuyor, birbirleriyle güçlerini paylaşıyor gibiydiler.

Sersefil ve yapayalnız bir halde oturarak sorgulanmayı bekledi Covenant. Ve beklerken, hayatta kalmasını sağlayan tüm o reddedişleri yeniden körüklemeye çalıştı.

En sonunda Efendiler dikkatlerini Covenant'ın üzerine çevirdiler. Yorgunluktan Prothall'ın yüzündeki etler sarkmış gibiydi, ama gözleri sabit ve kararlıydılar. "Evet, İnançsız," dedi yumuşak bir sesle. "Bize başına gelen her şeyi anlatmalısın. Habis Efendi'nin tehditlerinin nasıl vücuda geldiğini bilmeliyiz."

Evet, diye tekrarladı Covenant, sandalyesinde kıvranıyordu. Göğsündeki yüzüğü kavrama isteğine zorlukla direniyordu. Karanlık anılar dövüyordu başını, savunmasını kırmaya çalışıyordu. Sırdaki herkes Covenant'a bakıyordu. Lafları ağzından çatıdan kırık kiremitleri fırlatır gibi fırlatarak, konuşmaya başladı.

"Benim geldiğim yer... başka bir yer. Kevin'in Rasatgahı'na getirildim – nasıl bilmiyorum. Önce Salya'yı şöyle bir gördüm – ardından Habis beni rasatgaha bıraktı. Birbirlerini tanıyor gibiydiler."

"Peki ya Yasa Asası?" diye sordu Prothall.

"Salya'da bir asa vardı – her yanı oymalı, ucu sizinki gibi metal uçlu. Ne olduğunu bilmiyorum."

Prothal omuz silkti, kafasındaki şüpheleri savuşturmaya çalışıyor gibiydi; ve Covenant, kendisinden, Lena'dan, Triock'tan ya da Baradakas'tan bahsetmemeye çaba göstererek yolculuğunda başına gelen olayları anlatmaya zorladı kendini. Katledilmiş Uğrakkolcusundan bahsederken Osondrea'nın nefesi dişlerinin arasından öfkeyle tısladı, ancak Efendiler başkaca bir tepki göstermediler.

Sonra, kötücül bir yabancının, muhtemelen bir Sapığın Yükselen Ağaçköy'ü ziyaret ettiğinden bahsetmesinin ardından, Mhoram ısrarla sordu: "Bu yabancının bir adı var mıymış?"

"Adının Jehannum olduğunu söylemiş."

"Ah. Peki amacı neymiş?"

"Ben nasıl bilebilirim ki?" diye kulak tırmalayıcı bir sesle konuştu Covenant, kendi yalanlarını kavgacı bir tavırla örtmeye çalışıyordu. "Hiçbir Sapığı tanımıyorum."

Mhoram gönülsüzce başını sallayarak onayladı ve Covenant da Atiaran'la beraber Andelain'de ilerleyişlerini anlatmaya koyuldu. Kavgacı bir tavırla yaptığı konuşmada çimenlik arazide kendisine saldıran fenalıktan söz etmekten kaçındı. Ancak konu Bahar Kutlamasına gelince bocaladı.

Tayflar–! İçi derinden sızladı. O gecenin öfkesi ve korkusu halen içindeydi, hala yalın kalbinde canlılığını sürdürüyordu. *Covenant, onlara yardım et!* Nasıl edebilirim ki? Bu delilik. Değilim – ben Berek değilim.

Sözler boğazından geçemeyecek kadar keskinmiş gibi acı çekerek anlattı Covenant. "Kutlamaya şerbaşları saldırdı. Biz kaçtık. Tayfların bazıları birisi tarafından kurtarıldı... Atiaran dedi ki o bir Zincirsizmiş. Sonra ay kızıla çaldı. Sonra ırmağa vardık ve Köpükizci ile karşılaştık. Atiaran eve dönmeye karar verdi. Lanet olsun, daha buna ne kadar katlanmak zorundayım?"

Efendi Tamarantha, beklenmedik bir anda başını kaldırdı. "Kim gidecek?" diye Sırrın tavanına doğru dönüp sordu.

"Daha kimsenin gidip gitmeyeceğine karar verilmedi," diye nazik bir sesle yanıtladı Prothall.

Burnunu çekti ve "Saçmalık," dedi Tamarantha. İnce bir tel saçı çekip kulaklarının ardına atarken yaşlı kemiklerini doğrulmaları için ikna etmeye çalışıyordu. "Bu, ihtiyatlı davranılamayacak kadar mühim bir mesele. Harekete geçmeliyiz. Elbette ona güveniyorum. Bir Çerağban asası var onda, öyle değil mi? Hangi Çerağban emin olmadan bir kişiye asasını emanet eder ki? Ve bir bakın... bir ucu kararmış asanın. Asayla cenge girmiş belli – Kutlama sırasında yanılmıyorsam. Ah, zavallı Tayflar. Bu çok fena, çok." Uzaktaki Variol'a dönüp "Gel," dedi, "hazırlanmalıyız."

Variol, güçlükle doğruldu. Tamarantha'nın koluna girerek, Yüce Efendi'nin arkasındaki bir kapıdan Sırrı terk etti.

Yaşlı Efendilerin Sırrı terk edişine saygı mahiyetinde verilen bir dakikalık aradan sonra Osondrea, gözlerini Covenant'a dikti ve sordu: "O asayı nasıl aldın?"

"Baradakas, Çerağban verdi bana."

"Neden?"

Osondrea'nın tavrı Covenant'ın tepesini attırdı. Sözcükleri tek tek seçerek konuştu. "Bana güvenmediği için özür dilemek istedi."

"Sana güvenmesi gerektiğini nasıl öğrettin?"

Lanet olsun! "Kahrolasıca doğruluk sınavını geçtim."

İhtiyatla Efendi Mhoram sordu bu kez. "İnançsız – neden Yükselen Ağaçköy'ün Çerağbanı seni sınamak istedi?"

Covenant yine yalan söylemek zorunda bırakıldığını hissetti. "Jehannum onu sinirlendirmişti. Herkesi sınıyordu."

"Atiaran'ı da sınadı mı?"

"Ne sanıyorsun?"

"Sanıyorum ki," diye sert bir şekilde lafa karıştı Köpükizci, "Mithil Taşaltı'ndan Trell eşi Atiaran sadakatini göstermek için hiçbir sınamaya gerek duymamıştır."

Bu doğrulama bir sessizlik doğurdu. Efendiler bir çıkmaza varmış gibi bakıştılar. Sonra Yüce Efendi Prothall sert bir ifadeyle söze başladı. "Thomas Covenant, sen bir yabancısın ve senin huyunu suyunu öğrenecek kadar vaktimiz olmadı. Ancak neyin doğru olduğuna dair kanılarımızı senin ellerine teslim etmeyeceğiz. Bir yalan söylediğin apaçık. Diyar adına, sorularımızı yanıtlamalısın. Lütfen bize Çerağban Baradakas'ın seni doğruluk sınavına tabi tutarken yoldaşın Atiaran'ı tutmadığını söyle."

"Söylemeyeceğim."

"O halde bize neden Trell eşi Atiaran'ın sana buraya kadar eşlik etmediğini anlat. Diyarda doğmuş bir kişinin Şadkaya'ya varmadan geri döndüğü ender görülür."

"Anlatmayacağım."

"Neden reddediyorsun?"

Covenant içi öfkeyle kaynayarak kötü kötü sorgucularına baktı. Ellerinde dışlama gücü olan yargıçlar gibi tepesinde oturuyorlardı. Haykırarak, lanetler yağdırarak kendini korumak istedi; ama Efendilerin azimli bakışları onu durdurdu. Yüzlerinde hor görme ifadesi okuyamıyordu. Ona kızgınlık, korku, kaygı ve Diyara olan

aşklarından ötürü gücenmişlikle bakıyorlardı, ama hor görme yoktu. Çok yumuşak bir sesle konuştu. "Anlayamıyor musunuz? Size daha da büyük bir yalan söylemekten kaçınmaya çalışıyorum. Eğer beni zorlarsanız – ceremesini hepimiz çekeriz."

Yüce Efendi hem öfkeli hem de yalvarır bakışlarını bir süre daha ayırmadı Covenant'ın üzerinden, sonra nezleli bir sesle iç geçirdi. "Pekiyi. İşleri bizim için güç hale getiriyorsun. Şimdi mütalaalarda bulunacağız. Sırrı terk et lütfen. Seni kısa zamanda çağıracağız."

Covenant ayağa kalktı, topukları üstünde döndü ve büyük kapılara doğru basamakları tırmanmaya başladı. Kapıya varana dek taşa vuran botlarının sesi dışında sükuneti bozan bir şey yoktu. Derken sözler kendi yüreğinden çıkmış gibi berrak bir biçimde Köpükizci'nin sözlerini duydu. "Trell eşi Atiaran Tayfların kıyıma uğramasından ötürü seni suçlamıştı."

Covenant donakaldı, zihni bomboş, dehşetle kasılmış bir halde Dev'in devam etmesini bekliyordu. Fakat Köpükizci başka bir şey söylemedi. Covenant titreyerek kapıdan geçti ve duvarın yanında dizilmiş iskemlelerden birine oturmak üzere sallana sallana ilerledi. Kendi sırrı içinde o kadar kırılgan biçimde saklıydı ki hala sapasağlam olduğuna güçlükle inanabiliyordu.

Ben o değilim.

Başını kaldırıp bakınca, karşısında Bannor'un durduğunu gördü. Kanbekçisi'nin yüzü herhangi bir ifadeden yoksundu, ama yine de aşağılama dolu gibiydi. Bannor'un yüzünün dümdüz belirsizliği herhangi bir tepkiyi dışa vurmaktan aciz gibiydi ama şimdi Covenant'ın zayıflığı, hastalığı hakkında bir hükme işaret eder gibiydi.

Sinirle ve öfkeyle, kendi kendine mırıldanmaya başladı Covenant. Hareket et. Hayatta kal. "Bannor," diye hırıldadı, "Mhoram birbirimizi tanımamız gerektiğini düşünüyor gibi. Sana Kanbekçilerini sormamı söyledi."

Bannor, hiçbir soru onu etkileyemezmiş gibi omuz silkti.

"Senin halkın, *Haruchai*," –Bannor başını sallayarak onayladı– "dağlarda yaşıyormuş. Diyara Kevin Yüce Efendi'yken gelmişsiniz. Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Kutbozumundan yüzyıllar önce." Kanbekçisinin yabancı aksanlı ses tonu bir yıl ya da on yılın onun için hiçbir anlamı olmadığına işaret eder gibiydi. "İki bin yıl önce."

İki bin yıl. Aklına Devler geldi Covenant'ın. "Demek o yüzden sizden beş yüz kişi kalmış. Diyara geldiğinizden beri teker teker göçüp gidiyorsunuz."

"Kanbekçileri her zaman beş yüz kişiydi. Andımız budur. *Haruchai* ise... daha fazladır." Bu ismi sesini uygun biçimde yükselterek söyledi.

"Fazla mı?"

"Eskisi gibi dağlarda yaşarlar."

" O halde siz nasıl... ? Uzun bir zamandır oraya gitmemiş gibi konuşuyorsun." Bannor, başını bir kez daha salladı. "Peki nasıl burada beş yüz sayısını koruyabiliyorsunuz? Daha hiç..."

Kadın görmedim, diyecekken Kanbekçisi duygusuz bir sesle müdahale etti. "Kanbekçilerinden biri savaşta öldürülünce, cesedi Bekçiler Gediği'nden taşınıp dağlara gönderilir ve yerini almak üzere bir başka *Haruchai* gelir.

Öldürülünce mi? diye düşündü Covenant. "Sen geldiğinden beri hiç eve dönmedin mi? Eşini ziyarete gitmedin mi ... Bir eşin var değil mi?"

"Bir zamanlar vardı."

Bannor'un sesi tonu değişmedi, ama hastalık görmemiş, dümdüz sesinde saklı bir şeyler bu sorunun önemli olduğunu hissettirdi Covenant'a. "Bir zamanlar mı?" diye bu sorunun izinden devam etti. "Ona ne oldu?"

"Öldü."

Bir sezgi Covenant'ı uyardı, ama devam etti. Bannor'un insana özgü olmayan, hiçbir şeyden etkilenmeyen katılığına hayran kalmıştı ve bu onu kışkırtıyordu. "Ne zaman... Ne kadar oldu öleli?"

Bir saniye bile tereddüt etmeden yanıt verdi Bannor. "İki bin yıl."

Ne! İmkansız bir süre. Covenant hayretten ağzı açık biçimde bakakaldı, Bannor'un onu duymasından korkarak kendi kendine

fısıldamaya başladı. İmkansız bu. İmkansız bu. Kendini denetlemeye çabalayarak, aptal aptal bakarak gözlerini kırpıştırdı. İki bin mi...? Ne bu şimdi?

Yine de tüm şaşkınlığına karşın Bannor'un iddiasının inanırlık içerdiğini düşünüyordu. Bu dümdüz ses sahtekarlığa ve hatta gerçeği başka türlü göstermeye dahi muktedir değil gibiydi. Anlık bir görüntü Mhoram'ın betimlemesinin önemini anlamasını sağladı, *içtikleri sadakat andıyla çilekeş, kadınsız ve yaşlılar.* "Nasıl," dedi Covenant –karga gibi çıkıyordu sesi– "sen kaç yaşındasın?"

"Diyara ilk *Haruchai* ile beraber geldim, Kevin'in Yüce Efendilik görevinde daha genç olduğu zamana rastlar. Hizmet Andını beraber içtik. Adanmışlığımıza şahadet etsin diye Toprakgücünü beraber çağırdık. Şimdi öldürülene değin dönmüyoruz evimize."

İki bin yıl, diye mırıldandı Covenant. Öldürülene değin. İmkansız bu. Bunların hiçbiri aslında olmuyor. İçinde bulunduğu karmaşada duyduğu şeylerin aslında sinirlerinin yeniden canlanmasıyla aynı kapıya çıktığını düşündü; Diyarın varolmasının imkansızlığının bir diğer kanıtıydı. Ama bir kanıt gibi gelmiyordu. Duydukları Bannor'un cüzzamın ender görülür bir türünden muzdarip olduğunu öğrenmiş gibi etkilemişti onu. Zorlukla, "Neden?" sorusu çıktı kesik solumalarının arasından.

Duygusuz bir sesle yanıtladı onu Bannor. "Diyara geldiğimizde mucizeler gördük – Devler, Ranyhyn, Şadkaya. Böylesi bir gücün Efendileri, biz yok olmayalım diye bizimle savaşmayı reddettiler. Meydan okumamıza karşılık olarak ise *Haruchai*'ye çok değerli hediyeler verdiler– " Bannor ara verdi, bir süre için özel anılarına dalmış gibi görünüyordu. "O yüzden Ant içtik. Bu ihsanlara başka türlü karşılık veremezdik."

"Ölüme yanıtınız bu mu?" Duyduğu merhamet duygusuyla mücadele etti Covenant, Bannor'un dediklerini hazmedebileceği lokmalara bölmeye çalıştı. "Diyarda işler böyle mi yürür? Ne zaman başın derde girse yalnızca imkansız olanı mı yaparsın? Berek gibi?"

"Biz Ant içtik. Ant yaşamdır. Yozlaşma ölümdür."

"Peki iki bin yıl için mi?" diye itiraz etti Covenant. "Lanet olsun! Akla uygun bir şey değil ki. Bu işi yeterince yaptığını düşünmüyor musun?"

Yüzündeki ifade zerre değişmeden yanıt verdi Kanbekçisi. "Bizi yozlaştıramazsın."

"Sizi yozlaştırmak mı? Sizi yozlaştırmak istemiyorum ki. Kuruyup her yanın dökülene dek şu Efendilerin olacak kişilere hizmet edebilirsin, umurumda bile olmaz. Ben sana yaşamdan bahsediyorum Bannor! Kendine bir kere bile buna değer mi diye sormadan nasıl hizmet etmeye devam edebilirsin ki? Gurur veya en azından akıl sağlığı bunu gerektirir. Sizinki hayat değil, cehennem!" Bu kadar uzun süreli varoluşun karşısında sağlıklı bir adamın nasıl olup da intihara eğilimli olmadığını algılayamıyordu Covenant. "Çorba hazırlamak gibi değil ki bu iş – kaşıkla sürekli yaşamı karıştırıp duramazsın. İnsansın sen. Ölümsüz olmak için doğmadın."

Umursamaz bir tavırla omuz silkti Bannor. "Ölümsüzlük ne demek ki? Bizler Kanbekçisiyiz. Yalnız yaşamı veya ölümü biliriz – ya Ant, ya Yozlaşma."

Covenant Yozlaşma'nın Kanbekçilerinin Habis Efendi'ye verdiği ad olduğunu anımsayana dek bir süre geçti. Sonra oturduğu yerden hırlarcasına konuştu: "Tamam, anlıyorum. Sonsuza dek yaşıyorsunuz, çünkü saf, günahsız hizmetiniz mutlak ve yılmaz bir biçimde insan zayıflığının yükünden ya da artıklarından bir gıdımını bile boynunuza yüklemeye engel oluyor. Ah, temiz yaşamanın yararları işte."

"Nasıl olduğunu bilmiyoruz." Garip bir biçimde tınladı Bannor'un kaba ses tonu. "Kevin kurtardı bizi. Yüreğinden geçeni nasıl tahmin edebilirdik? Hepimizi dağlara yolladı – dağlara. Sorduk neden diye, ama emir verdi. Bizi Andımızla yükümlü kıldı. Emre itaatsizlik için bir neden göremedik. Nasıl bilebilirdik? Bilsek, Kutbozumunda yanında olurduk – ya yanında olurduk, ya da önlerdik. Ama o kurtardı bizi – Kanbekçilerini. Ne bedel karşılığında olursa olsun onun yaşamını korumaya yemin etmiş olan bizleri kurtardı."

Kurtarmışmış, diye söylendi Covenant. Kevin'in yaptığı işin yol açtığı gaddarlığı anlayabiliyordu. "O yüzden şimdi yaşadığınız bunca yılın haklı mı haksız mı olduğunu bilemiyorsunuz," dedi soğuk bir sesle. "Nasıl buna dayanıyorsunuz? Belki Andınız sizinle alay ediyor."

"Kimse bizi parmakla gösterip suçlayamaz," diye iddialaştı Bannor. Lakin kayıtsız tavrı bir an için kaybolmuştu.

"Hayır, suçlayamaz elbet. Bu işi siz kendiniz yapıyorsunuz zaten."

Yanıt olarak, ağır ağır gözlerini kapattı Bannor, sanki ne suçlama ne de aklanma sözcükleri Bannor'un adanmışlığının eski bakış açısı içinde bir anlam taşımıyor gibiydi.

Bir dakika sonra, nöbetçilerden bir tanesi işaret edip Covenant'ı Sırra çağırdı. Kaygıyla daraldı yüreği. Bannor'a duyduğu dehşetli merhamet tüm cesaretini alıp götürmüştü; Efendilerle yüzleşecek, sorularını yanıtlayacak gücü olmadığını hissediyordu. Yalpalayarak ayaklandı, sonra bir an için duraksadı. Bannor ilerlemesi için işaret edince, Covenant'ın ağzından hızla dökülüverdi sözcükler. "Bir şey daha söyle bana. Eğer karın hala yaşıyor olsaydı, onu ziyarete gidip sonra da buraya geri gelebilir miydin? Yapabilir miydin...?" Sözcükler arasında bocaladı Covenant. "Buna katlanabilir miydin?"

Kanbekçisi Covenant'ın yalvaran gözlerine doğrudan, dürüstçe baktı, ancak yumuşak bir sesle yanıt vermeden önce, çehresinin ardında düşünceler birer gölge misali dolanıyormuş gibi görünüyordu. "Hayır."

Midesi bulanmış gibi derin derin nefes alan Covenant kapılardan içeri süklüm püklüm girdi ve basamakları ışırçakıl çukurunda sarı sarı yanan ateşte kurban olmaya gidermiş gibi ayaklarını sürüyerek indi.

Prothall, Mhoram, Osondrea, Köpükizci, dört Kanbekçisi, dört gözlemci – hepsi bıraktığı gibi oldukları yerde duruyorlardı. Umutsuzca bir beklentinin bir bakışta seçilebileceği bir göz hapsi altında Efendilerin masasının altında tek başına bir iskemleye yerleşti Covenant. Ateştaşlar ısıyla değil de, soğuklukla ışıyormuş gibi titriyordu.

Yüce Efendi konuşmaya başladığında sesindeki yaşlılıktan kaynaklanan titreme eskisinden daha da kötü gibiydi. "Thomas Covenant, eğer sana kötü davrandıysak uygun zamanda senden bağışlanmayı dileyeceğiz. Ancak sana duyduğumuz şüphe konusunu çözmeliyiz. Bilmemiz gereken pek çok şeyi gizledin. Yine de tek bir konu üstünde anlaşmaya varabildik. Senin Diyardaki varlığını şu şekilde açıklayabiliyoruz:

"Gökgürültüsü Dağı'nın diplerini araştırırken Salya Kayakurdu Yasa Asasını buldu. Bir yardım olmadan Asa üzerinde ustalaşması çok uzun yıllar alırdı. Ancak Garazkar Habis Efendi Salya'nın keşfinden haberdar oldu ve kendince çıkarlı bulduğu nedenlerden ötürü Mağaracini'ne Asanın nasıl kullanıldığını öğretmeyi kabul etti. Aşikar olan şu ki Salya ile boğuşup Asayı elinden almamış. Belki çok zayıftı. Veya belki de kendi elleri için tasarlanmamış bu aleti kullanmaktan korktu. Veya belki de bizim kavrayamadığımız dehşet verici bir amacı var. Ancak yine aşikar ki Habis Efendi Asayı seni Diyara çağırmakta kullanması için kandırmış Salya'yı – yalnızca Yasa Asasının böylesi bir kudreti vardır. Ve Salya derin ilimlere vakıf birinin yardımı olmadan böylesi bir işi ne düşünebilir, ne de gerçekleştirebilir. Sen Diyara Habis Efendi'nin buyruğuyla geldin. Senin buraya getirilmende başka güçlerin de işe karışmış olması için dua edebiliriz ancak.

"Gel gelelim bu bize nedeni açıklamıyor," dedi Mhoram ısrarla. "Eğer mesajların taşınması Habis Efendi'nin tek amacı olsa, Diyarın ötesinden bir kimseye ihtiyacı olmazdı – ve tabii seni Kevin'in Rasatgahı'na getirdiğinde yaptığı gibi ve inanıyorum ki Andelain'e giden yoldan seni döndürmek için Sapığını yollayarak denediği üzere, seni Salya'dan korumasına gerek kalmazdı. Hayır, Garazkar'ın gerçek niyetini kavramaktaki tek kılavuzumuz sensin. Neden Diyarın ötesinden birini çağırdı? Ve neden sen? Hangi yolla onun tasarılarına hizmet ediyorsun?"

Soluk soluğa kalmış Covenant, çenesini kilitledi ve hiçbir şey söylemedi.

"Bunu bir başka yolla ifade etmeme izin ver," diye diretti Prothall. "Bize anlattığın öykü gerçeğe dair kanıtlar da içeriyor. Yaşayan çok az kimse Sapıkların bir zamanlar Haram, Şeol ve

Jehannum adlarıyla anıldığını bilir. Ve biliyoruz ki Zincirsizlerden bir tanesi çok uzun yıllardan beri Andelain tayflarını inceliyordu."

Covenant istemeden Andelain'de onu kurtarmak için Zincirsiz Kişi'ye yardım eden hayvanların ümitsizce cesaretini anımsadı. Kendilerini çaresizliğe kapılmış biçimde ve beyhude bir vahşilikle kendi kıyımlarının ortasına atmışlardı. Dişlerini gıcırdattı ve ölenlerin seslerini duymamaya çalıştı.

Prothall hiç ara vermeden konuşmaya devam etmişti. "Şunu biliyoruz ki *lomillialor* doğruluk sınavı kesindir – tabii eğer sınanan kişi sınayıcıdan üstün değilse."

"Ama Garazkar da biliyor," diye atıldı Osondrea. "Andelain'de bir Zincirsiz Kişi'nin yaşayıp çalıştığını bilebilir. Bu öyküyü hazırlamış ve sana öğretmiş olabilir, "Eğer öyleyse," diye karanlık düşüncelerini dile getirdi Osondrea, "o halde konuşmak istemediğin konular, tam da öykünün zayıf yönleri olmalı. Neden Yükselen Ağaçköylü Çerağban seni sınamak istedi? Bu sınav ne yöntemle oldu? O asayla kimle çarpıştın? Trell eşi Atiaran'ı sana karşı çeviren dürtü neydi? Yanıt vermekten korkuyorsun, çünkü o zaman Garazkar'ın imzasını göreceğiz senin üzerinde."

Sözünü geçirmek ister bir sesle kükredi Yüce Efendi Prothall: "Thomas Covenant, öykünün doğru olduğuna dair bir nişanen olmalı."

"Nişane mi?" diye inildedi Covenant.

"Sana güvenmemiz için bize bir kanıt ver. Yaşamlarımızın üzerine bir kıyamet hükmü söyleyiverdin. Buna inanıyoruz. Ancak belki senin amacın bizi Diyarın doğru biçimde savunulması için yapmamız gerekenlerden alıkoymak. Bize bir nişane ver İnançsız."

Covenant tir tir titrerken, gördüğü bu düşün aşılamaz koşullarının kendi etrafında kenetlenip onu tuzağa düşürdüğünü, onu tüm umut ve özgürlük isteğinden yoksun bıraktığını hissetti. Son bir çare olarak, Köpükizci'ye doğru hırlayarak konuştu: "Söylesene onlara. Hani kutlamada olanlardan ötürü Atiaran kendini suçlamıştı. Çünkü uyarıları göz ardı etmişti ya hani. Söylesene onlara hacı."

Köpükizci'ye kızgındı, Dev'in kendi yazgısına son sahip olma şansını desteklemesini istiyordu ve çok yavaş ilerlemiş gibi geçen bir dakikadan sonra "Dostum Thomas Covenant bir bakıma doğru söylüyor. Trell eşi Atiaran yapabileceğinin en kötüsünü yaptığına inanıyordu."

"Yine de," diye atıldı Osondrea. "Belki Kutlamaya onu götürdüğü için suçluyordu kendini –olanlara yol açtığı için– Atiaran'ın çektiği acı Covenant'ın anlattıklarıyla tutarlı değil." Kısık bir sesle ısrar etti Prothall: "Nişanen Covenant. Yargıda bulunmamız gerek, buna mecburuz. Diyar ile Garazkar arasında bir seçim yapmalısın."

Covenant, onlara yardım et!

"Hayır," diye sertçe bağırıp şaşkınlıkla nefesini tuttu; Yüce Efendi'nin yüzüne bakmak üzere döndü. "Benim hatam değildi. Göremiyor musunuz, şu yaptığınız tam da Habis'in yapmanızı istediği şey?"

Prothall ayağa kalktı, ağırlığını asâsının üzerine vererek destek aldı. Konuştukça boyu posu büyüyor, kudreti artıyor gibiydi. "Hayır, göremiyorum. Sen bana kapalısın. Güvenilmeyi diliyorsun, ama güvenirlik göstermeyi reddediyorsun. Hayır. Bize göstermeyi reddettiğin nişaneyi talep ediyorum. Divanın seçimiyle Yüce Efendi olan ben, Dwillian oğlu Prothall, senden bunu talep ediyorum."

Uzunca bir zaman kararıyla olduğu dona kaldı. Gözleri ışırçakıl çukuruna dikildi. *Covenant, onlara yardım et!* Bir iniltiyle Atiaran'ın şu an durduğu yere onu getirmek için ödediği bedelleri hatırladı. Atiaran'ın çektiği acı Covenant'ın anlattıklarıyla tutarlı değil. Zihninde bu sese bir de Bannor'un sesi eşlik ediyordu. *İki bin yıl. Yaşam veya Ölüm. Biz bilmiyoruz.* Ancak ateştaşlarda gördüğü yüz, eşinin yüzüydü. *Joan!* diye haykırdı. Hasta bir beden her şeyden önemli miydi?

Yüreğini önlerine atmak ister gibi gömleğini yırtıp attı. Göğsündeki tutkan parçasından nikah yüzüğünü söktü, yüzük parmağına takarak sol yumruğunu meydan okurcasına kaldırdı. Ama meydan okumuyordu. "Kullanamıyorum bunu!" diye sefil bir şe-

kilde bağırdı, sanki yüzük bir vahşi yüzük tılsımı değildi de, hala evliliğin bir sembolüydü. "Ben bir cüzzamlıyım!"

Sırrın içinde şaşkınlık nidaları çınlıyordu, havada bir değişim seziliyordu. Ocakkulları ve Garth afallamışlardı. Prothall sanki yaşamında ilk defa uyanıyormuş gibi kafasını sallıyordu. Önsezisel bir anlayış pruvaya çarpan bir dalga gibi yayıldı Mhoram'ın yüzüne ve ihtiyatla ayağa kalktı. Minnettar bir sırıtışla Köpükizci de ayağa kalktı. Efendi Osondrea da Mhoram'a katıldı, ancak gözlerinden bir rahatlama okunmuyordu. Covenant Osondrea'nın sorunun en önemli noktasına karmaşanın kalabalığını yara yara ilerlediğini görebiliyordu – görebiliyordu kadının düşüncelerini, *Kurtarmaya ya da lanetlemeye geldi, kurtarmaya ya da lanetlemeye.* Efendiler arasında bir tek o, Osondrea kavrıyor gibiydi aslında bu nişanenin bile yetmeyeceğini.

Nihayet Yüce Efendi kendini toparladı. "Şimdi, en sonunda seni nasıl onurlandıracağımızı biliyoruz," dedi ve soluklandı. "Hoş geldin İnançsız ve beyaz altın sahibi Başefendi Thomas Covenant. Doğruluktan şaşma. Bağışla bizi, çünkü bilmiyorduk. Sendeki barışı bozan vahşi büyü. Güç sahibi olmak her zaman dehşet verici bir şeydir." Efendiler Covenant'ı aynı anda hem ona niyaz etmek ister hem de ondan sakınmak ister gibi selamladılar ve hep beraber ilimşarkısını okumaya başladılar:

Vahşi Büyü her kayaya gizli
Beyaz Altınsız görünmez, boyun eğmez
Diyar, Güzeller Güzeli,
Yok ki sende Beyaz Altından eser.
Yok, nasıl olsun, Beyaz Altın uymaz Yasaya
Yasa ki Güzelliği Besler.
Diyarın halkı Topraktan doğma
Toprak ise Zamandan olma,
Zaman ki Yasanın bebesi,
Zaman, karmaşanın meyvesi.
Karmaşa ki boyun eğmez,

Beyaz Altın mihveri.
Yaşam Zamanın Efendisi,
Zamanı taşır köprüsü,
Beyaz Altın anahtar taşı,
Beyaz Altın, Yaşamın Mihveri.
Vahşi büyü yaşamın her zerresi
Beyaz Altınsız görünmez, boyun eğmez
Diyar, Güzeller Güzeli,
Yok ki sende Beyaz Altından eser.
Beyaz Altın,
Ne abanoz, ne cerahat sarısı,
Ne mavi, ne yeşil, ne de kan kırmızı
Çünkü beyaz kemiğin rengi.
Kemik eti ayakta tutar
Kemiktir yaşamın düzeni
Güç olmadan olmaz Yasa
Vahşi Büyü Yasaya Uymaz
Bir muammadır Vahşi Güç
Beyaz Altın bir muamma
Yaşamın kemiğinin sözcüsü amma
Beyaz Altın yabancı Diyara.
Vahşi büyü, beyaz altın
Sahibi ki bir muamma
hem her şey hem hiçbir şey,
hem kahraman hem budala,
güçlü de olsa çaresiz –
tek bir doğru sözü ya da hıyaneti,
Toprağı kurtaracak ya da lanetleyecek
ne ki o bir deli ve dahi,

soğuk ve tutkulu,

Kayıp ama bulunmuş kişi.

Bu garip şarkının içinde Habis'in sesinin akbaba misali kanatlarını duyabiliyordu Covenant, *Sende kudret var, ama asla o kudretin ne olduğunu bilemeyeceksin. En nihayetinde benimle savaşamayacaksın.* Şarkı sona ererken aklına takıldı; acaba kendi mücadelesi Garazkar'ın oyunlarına hizmet mi ediyordu, yoksa meydan mı okuyordu? Bilemiyordu. Ancak Habis'in sözlerinin doğruluğundan korkuyor ve ondan nefret ediyordu. Efendilerin ilahilerini takip eden sessizliği Covenant böldü. "Onu nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. O yüzden takmıyorum. Eğer benim günahlarınızın beden bulmuş kefareti olduğumu düşünüyorsanız – size söyleyeyim, bu bir yalan. Ben bir cüzzamlıyım."

"Ah, Başefendi Covenant," diye iç geçirdi Prothall, tüm Efendiler ve Köpükizci yerlerine otururken "izin verin yeniden söyleyeyim, lütfen bizi bağışlayın. Şimdi pek çok şeyi anlayabiliyoruz: neden Diyara çağrıldığınızı; neden Çerağban Baradakas'ın size o şekilde davrandığını; neden Salya Kayakurdu'nun sizi Bahar Kutlamasında yakalamaya çalıştığını. Lütfen bunun karşılığında da yüzükle ilgili bilgilerin bizim için elzem olduğunu anlayınız. Yarımelli Berek'e olan benzerliğinizin bir karşılığı var. Ancak, üzülerek söylüyorum, beyaz altını nasıl kullanmanız gerektiğini söyleyemeyiz. Heyhat, zaten sahip olduğumuz İlmin çok azını anlıyoruz. Yedi Mührün tümüne ve Yedi Söze vakıf olsak bile, vahşi büyü her halükarda bizim ötemizde olurdu. Beyaz altın bilgisi bize kadim kehanetler yoluyla, Tuzyürek Köpükizci'nin de belirttiği gibi, çok şey söyleyip çok az şey anlatan gelecekten haberlerle geldi, ama vahşi büyü hakkında hiçbir şeyi kavramış değiliz. Yine de sizin öneminiz hakkındaki kehanetler açık. O yüzden sizi 'Başefendi' olarak adlandırıyorum. Aramızdan ayrılana dek Divandaki tüm sorunları paylaşacaksınız. Size güvenmeliyiz."

Birbiriyle çelişen gereksinimleri nedeniyle bir ileri bir geri dolanmaya başlayan Covenant hırıldayarak konuştu: "Baradakas da yaklaşık aynı şeyi söyledi. Cehenneme kadar yolunuz var! Sizden korkulur be! Sorumluluk sahibi bir kişi olmaya çalıştığımda bana baskı yapıyorsunuz – ve sizi başarısızlığa uğrattığımda ise... Daha

doğru soruları bile soramıyorsunuz. Bir cüzzamlının ne olduğu hakkında en ufak bir fikriniz yok ve aklınıza sormak dahi gelmiyor. İşte bu yüzden Habis beni seçti. Çünkü yapamıyorum – Lanet olsun! Neden nereden geldiğimi sormuyorsunuz? Size anlatmalıyım. Benim geldiğim dünya kendi kuralları dışında kimsenin yaşamasına izin vermez. Bu kurallar – bu kurallar da sizinkilerle çelişir."

"Nedir bu kurallar?" diye dikkatle sordu Yüce Efendi.

"Şöyle ki, sizin dünyanız bir düştür."

Sırrı kaplayan hayret dolu sessizliğin içinde kafasında imgeler belirdikçe irkildi, yüzünü ekşitti Covenant – mahkemenin sütunları, yaşlı bir dilenci, polis arabası. Bir düş! Derken hummaya tutulmuş gibi soluk soluğa kaldı. Bir düş! Bunların hiçbiri aslında olmuyor–!

Osondrea bir anda haykırdı, "Ne? Bir düş mü? Sen düş gördüğünü mü söylemeye çalışıyorsun? Uykuda olduğuna mı inanıyorsun?"

"Evet!" Korkudan takati kesilmişti Covenant'ın; ifşasıyla beraber bir kalkandan yoksun bırakılmış, saldırıya açık hale gelmişti. Lakin geri dönüşü yoktu. Biraz olsun dürüst olabilmek için ona ihtiyacı vardı oysa ki. "Evet."

"Gerçekten mi?" diye bağırarak atıldı Osondrea. "Hiç şüphesiz bu Kutlamadaki katliamı açıklıyor. Söyle bana, İnançsız – sen buna bir kabus mu dersin, yoksa senin dünyanda hoş mu karşılanır böyle düşler?"

Covenant daha sert bir yanıt veremeden, Efendi Mhoram, "Yeter, kardeşim Osondrea," dedi. "Kendine yeterince işkence ediyor."

Ters ters bakan Osondrea sustu ve bir süre sonra Prothall söze başladı. "Belki tanrılar düşlüyordur böylesi düşleri. Ancak biz ölümlüleriz. Ya bir sayrılığa direnir, ya da kendimizi teslim ederiz. Neyi seçersek seçelim, çürüyüp gideriz. Seni bizimle alay etmek için mi yolladılar?"

"Sizinle alay etmek mi?" Covenant karşılık verecek sözleri bulamıyordu bile. Yarım eliyle bu düşünceyi savuşturmaya çalışı-

yordu kafasında. "Aslında tam tersi. *Benimle* alay ediyorlar." Ne söylediğini anlayamayan tüm Efendiler bakışlarını ona yönlendirince, bir anda feryat etti Covenant: "Parmak uçlarımda nabzın atışını hissedebiliyorum! Ancak bu imkansız. Benim bir hastalığım var. Şifa bulmaz bir hastalık. Ben... ben delirmemek için bir yol bulmalıyım. Cehennem azabı bu be! Bir düşteki muhterem bir zat, benden yapamayacağım bir şey istedi diye aklımı yitirmek istemiyorum doğrusu."

"Eh, belki de öyledir." Prothall'ın sesinde keder ve merhamet tınlıyordu, sanki saygın bir kahinden delirdiğini ve asla akıl sağlığına kavuşamayacağını işitiyormuş gibiydi. "Ancak her ne olursa olsun size güveneceğiz. Acı duygularla dolusunuz ve acı, kaygının bir işaretidir. Ben buna güvenirim. Ve dedikleriniz eski kehaneti de doğruluyor. Korkarım ki Diyarın son umudu olacağınız zaman gelmekte."

"Anlamıyor musunuz?" diye inledi Covenant, artık sesindeki acıyı bastırmaya gücü yetmiyordu. "Bu tam da Habis'in düşünmenizi istediği şey."

"Belki," dedi Mhoram düşünceli bir tavırla. "Belki." Ardından bir karara varmış gibi, tehlikeli bakışlarını Covenant'a çevirdi. "İnançsız sana Habis Efendi'ye direnip direnmediğini sormam gerek. Kutlamadan bahsetmiyorum. Seni Salya Kayakurdu'nun yanından Kevin'in Rasatgahı'na taşıdığı sırada – ona karşı durdun mu?"

Bu soru Covenant'ın kendini bir anda zayıf hissetmesine yol açtı, sanki direncinden bir tel atmış gibiydi. "Nasıl yapacağımı bilmiyordum." Bitkin halde yeniden iskemlesinin yalnızlığına gömüldü. "Ne olup bittiğinin farkında değildim."

"Sen şimdi Başefendisin," diye mırıldandı Mhoram. "Artık orada oturmana gerek yok."

"Aslında hiçbir yerde oturmamalısın," diye düzeltti Prothall, aniden gelen bir canlılıkla. "Yapılması gereken çok iş var. Düşünmeli, araştırmalı ve tasarlamalıyız – bu yargılanmamız sırasında hangi eylemi gerçekleştireceğimize çabuk karar vermeliyiz. Bu gece yeniden görüşeceğiz. Tuvor, Garth, Birinair, Tohrm – hazırlanın, emrinizdekiler de hazırlansınlar. Aklınıza ne gibi bir strateji

gelirse gelsin, bu gece yanınızda Divana açıklayın. Ve tüm Kale'ye haber verin, Thomas Covenant'a Başefendi unvanı verilmiştir. Buraya yabancı bir konuktur. Birinair – Devler için yapacağın işe hemen başla. Bannor. Artık Başefendi'nin kulede kalmasına gerek olmadığını düşünüyorum." Prothall durdu ve etrafındakilere baktı; böylelikle hepsine konuşmaları için bir fırsat tanımış oldu. Sonra döndü ve Sırrı terk etti. Osondrea Prothall'ı izledi ve Covenant'a resmi bir selam daha vererek Mhoram da ayrıldı.

Uyuşmuş haldeki Covenant yeni odasına varana dek yükselen geçitler ve merdivenler boyunca Bannor'un ardından ilerledi. Kanbekçisi onu özel bir konuk dairesine aldı. Dairenin odaları yüksek tavanlıydı, birkaç tane geniş pencereden yansıyan gün ışığı ile aydınlanıyordu, bolca yemek ve pınarşarabıyla donanmıştı ve süslemelerden yoksundu. Bannor çıkınca, Covenant pencerelerin bir tanesinden dışarı baktı ve odalarının Şadkaya'nın kuzey duvarı üzerinde olduğunu fark etti. Engebeli ovalar ve kuzeye doğru kıvrılan yayla yamacından oluşan bir manzarası vardı. Güneş tepedeydi, ama Kale'nin bir miktar güneyine düşüyordu, bu yüzden pencereler gölgede kalıyordu.

Pencereden uzaklaştı, tepsiyle ilerledi ve öğünü hafif bir yemekle geçiştirdi. Sonra bir kadeh pınarşarabı alıp yatak odasına taşıdı. Yatak odasında cumbalı bir pencere gördü. Cumbada bir mahremiyet, bir huzur havası vardı.

Buradan nereye gidecekti. Şadkaya'da kalamayacağını anlaması için bir arif ya da kahin olmasına gerek yoktu. Burada çok savunmasızdı.

Taş köşeye oturup altındaki Diyarı seyrederek kendine neler yaptığını kara kara düşünmeye daldı.

XV

Büyük Sefer

Bannor o geceki toplantıya Thomas Covenant'ı çağırmak için daireye girdiğinde, onu yatak odasındaki cumbada oturur halde buldu. Bannor'un meşalesinin ışığı altında Covenant sanki gölgelere karışmış gibi bir deri bir kemik, hayaletimsi bir şey gibi görünüyordu. Gözlerinin yuvaları yaşadığı duygusal çöküntünün etkisiyle kapkaraydı; dudakları kanı çekilmiş gibi grileşmişti; alnının derisi de sanki kül rengine çalıyordu. Yüreğindeki bir acıyı dindirmek ister gibi kollarını göğsünde kavuşturmuştu; ayın yükselişini beklerken ovaları gözlüyordu. Sonra Kanbekçisi'ni fark etti ve dudakları çekildi, dişleri göründü.

"Hala bana güvenmiyorsun," dedi Covenant, tükenmiş bir sesle.

Bannor omuz silkti. "Kanbekçisiyiz biz. Beyaz altınla işimiz yok."

"İşiniz yok mu?"

"O bir bilgi – bir silah. Biz silah kullanmayız."

"Kullanmaz mısınız?" diye tekrarladı donuk bir sesle Covenant. "Silah olmadan Efendileri nasıl koruyorsunuz öyleyse?"

"Biz–" dedikten sonra duraladı Bannor, sanki Diyarın dilinde düşüncelerine karşılık gelecek bir sözcük arıyordu– "kendi başımıza yeteriz."

Covenant bir dakika kadar derin düşüncelere daldı, sonra hızla dönüp cumbadan çıktı. Bannor'un karşısında durarak alçak bir sesle, "Bravo," dedi. Sonra asasını kaptı ve daireyi terk etti.

Bu kez Bannor'un seçtiği yola dikkat etti ve yön duygusunu kaybetmedi. En sonunda, Bannor'un yol göstermesine ihtiyacı kalmayabilirdi. Sırrın büyük tahta kapılarına vardıklarında Köpükizci ve Korik ile karşılaştılar. Dev, ağzı kulaklarında sırıta-

rak Covenant'ı selamladı, ama konuşmaya başladığında sesi ciddiydi. "Taş ve Deniz adına, Başefendi Covenant! Yüzümü kara çıkarmadığın için minnettarım. Belki ikilemini tamamıyla kavrayamıyorum. Ama seçeneklerinden Diyar adına daha iyi olanı seçtiğini düşünüyorum."

"Konuşana da bir bak," diye yorgun biçimde yanıtladı Covenant. Alaycılığı bir savunma tepkisiydi, zırhından pek çok parçayı daha kaybetmişti. "Siz Devler kaybolalı ne kadar zaman oldu? Önünüzden geçse bile iyi bir seçeneğin ne olduğunu bilebileceğinizi zannetmiyorum."

Köpükizci kıkırdadı. "Ne güzel dedin, dostum. Devler iyi danışmanlar olmayabilirler – tüm yaşımıza rağmen. Yine de Diyar için duyduğum korkunun içinde bir ışık yaktın."

Yüzünü beyhude bir biçimde ekşiten Covenant Sırra girdi.

Divan odası bir önceki kadar parlakça aydınlatılmış ve kusursuz bir akustiğe sahipti, ancak içerideki kişi sayısı değişmişti. Tamarantha ve Variol yoktular ve divanhaneye dağılmış gözlemciler –*rhadhamaerl, lillianrill*, savaşçılar, İlimmuhafızları– vardı. Kanbekçileri Mhoram ve Osondrea'nın ardında oturuyorlardı; ve Tuvor, Garth, Birinair ve Tohrm Yüce Efendi'nin arkasında yerlerini almışlardı.

Köpükizci daha önce oturduğu koltuğa geçti, Efendilerin masasında ona yakın bir iskemleye oturması için Covenant'a işaret etti. Arkalarında Bannor ve Korik divanhanenin en alt sırasına oturmuşlardı. Gözlemciler neredeyse bir anda sus pus kesildiler; kıyafetlerinin hışırtıları bile kaybolmuştu. Kısa zaman içinde herkes Yüce Efendi'nin söze başlamasını bekler olmuştu.

Prothall bir süre için düşünceler arasında kaybolmuş gibiydi, sonra ağır ağır ayaklarının üzerinde doğruldu. Asasına dayanarak dik durmaya çalışıyordu ve konuşmaya başladığında göğsünden hırıltılarla koptu. Ama Köpükizci ve Covenant'ı törenle şereflendirme basamağını atlamadı. Dev, özlü söz söylemek için gösterdiği çabayı gizleyen bir neşe ile karşılık verdi. Ancak Covenant kaşlarını çatıp kafasını sallayarak bu fasla girmeyi reddetti.

Prothall işi bitince dost Efendilerin gözlerine bakmamaya çalışarak konuşmaya başladı. "Yeni Efendiler arasında bir adet vardır

– bir asır önce, Yüce Efendi Vailant'ın zamanında başlamış bir adet. O da şudur: Eğer bir Yüce Efendi Diyarın ihtiyaçlarını karşılama yeteneğinden şüphe ederse, Divana varıp Yüce Efendiliğini teslim edebilir. Bunu takiben hangi Efendi dilerse o mevkii talep edebilir." Zorlanarak, katı bir ifade ile devam etti Prothall. "Şimdi ben önderliğimi teslim ediyorum. Kök ve kaya adına, yargılamanın gelip çattığı bu zaman benim gücümün çok üzerimde. Başefendi Thomas Covenant, eğer dilersen senin de Yüce Efendiliği talep etme hakkın vardır."

Covenant, Prothall'ın gözlerine dikti gözlerini, Yüce Efendi'nin niyetini tartmaya çalıştı. Ancak arasa da, Prothall'ın önerisinde bir düzenbazlık göremiyordu. Kısık bir sesle yanıt verdi Covenant: "İstemediğimi biliyorsun."

"Yine de kabul etmeni rica ediyorum. Beyaz altını sen taşıyorsun."

"Unut bunu," dedi Covenant. "O kadar kolay değil."

Bir dakika sonra, Prothall ağır ağır başını salladı. "Görüyorum," dedi ve diğer Efendilere döndü. "Sizler Yüce Efendilik görevini talep ediyor musunuz?"

"Yüce Efendi sensin," diye ısrarla bildirdi Mhoram. Osondrea da ekledi, "Başka kim olabilir ki? Bir de bu budalalıkla vakit kaybetmeyelim."

"Pekala," dedi Prothall omuzlarını dikleştirerek. "Bu zamanın yargılaması ve hükmü bundan böyle benim başım üzerindedir. Ben Yüce Efendi Prothall'ım ve Divanın da rızasıyla benim iradem geçerlidir. Dilerim ki kimsenin beni izlemeye korkusu olmasın veya benim seçimlerim başarısız çıkınca benden başkası suçlanmasın."

Covenant'ın yüzünde istemsiz bir seğirme baş gösterdi, ama hiçbir şey demedi; ve çok geçmeden, "Şimdi ne yapmamız gerektiğini gözden geçirelim," diyerek yerine çöktü Prothall.

Efendiler sessizlik içinde, birbirleriyle zihinsel görüş alışverişine geçtiler. Derken Osondrea Köpükizci'ye döndü. "Kayakardeşim, denir ki, 'Binlerce bela tepene çullansa dahi, önce dostunu düşün.' Halkın için mümkün olduğunca çabuk Denizerimi'ne dönmen gerek. Burada geçenlerden Devler haberdar edilmeli. Lakin

tahminime göre Andelain'e açılan su yolu artık senin için güvenli olmayacaktır. Sana Meşumorman ve Kuzey Düzlükleri boyunca, ta ki Toprağınsonu ve Sarankabir Düzlüğü'nü geçene dek eşlik edecek bir muhafız alayı sağlayacağız."

"Teşekkür ederim, Efendilerim," diye resmiyetle yanıtladı Köpükizci, "ancak buna gerek olmayacak. Bu mesele üzerinde bir süre için düşündüm. Gezileri sırasında halkım Brathair'den bir deyim öğrenmiştir. 'Boynuna kılıcın inmesini bekleyen elbet kellesinden olur.' İnanıyorum ki halkım için yapabileceğim en iyi hizmet, hangi görevi üstlenirseniz üstlenin size yardım etmek olacaktır. Lütfen size katılmama izin veriniz."

Yüce Efendi Prothall gülümsedi ve onayladığını belirtir biçimde başını eğdi. "Yüreğimden geçen de buydu. Yargılanmaya hoş geldin. Hangi tehlikeli ya da kötü durum söz konusu olursa olsun, Denizerimi Devleri gücümüze güç katar, minnettarlığımızı göstermek için kaç türkü yakarsak yakalım yetmez. Ama halkınızın bu duruma karşı uyarılması gerek. Başka ulaklar yollayacağız."

Bunun üzerine Köpükizci de eğildi ve sonra Efendi Osondrea, Nişancı Garth'ı çağırarak görüşmeye devam etti.

Garth ayağa kalktı ve rapor verdi. "Efendilerim, emirlerinizi yerine getirdim. Alem Ateşi anıyor şimdi Şadkaya'nın üzerinde. Kim onu görürse halkını uyaracak ve güneye, doğuya ve kuzeye savaş haberini yayacak. Sabah olmadan Ruhlarerinci'nin kuzeyinde ve Meşumorman'ın batısında yaşayan kim varsa önceden hazırlanmış olacak ve ırmağa yakın yaşayanlar da Orta Ovalara koşucularını yollayacak. Uyarı buraların ötesine daha yavaş taşınacak.

"Meşumorman ve Andelain'e doğru sırayla birbirlerine haber aktaracak izciler gönderdim. Ama Orman'dan tam haber alana dek altı gün geçmiş olacak. Ve buna ek olarak böyle bir emir vermiş olmamanıza rağmen, bir kuşatmaya karşı gerekli hazırlıkları başlattım. Tümüyle bin üç yüz savaşçım şimdi iş başında. Yirmi Ocaklı hazırda bekliyor."

"Bu iyi," dedi Osondrea. "Denizerimi'ne gönderilecek uyarı görevini de sana emanet ediyoruz. Elçiliğin güvenliğini sağlamaya kaç savaşçının yeteceğini düşünüyorsan, o kadarını gönder."

Garth, saygıyla eğildi ve yerine oturdu.

"Evet," dedi Osondorea –düşünülecek başka şey olup olmadığını değerlendirirken başını sallıyordu– "Başefendi Covenant'ın yolculuğuyla ilgili öyküsünü incelemek üzere zaman ayırdım. Beyaz altının varlığı pek çok şeyi açıklıyor. Ancak hala üzerinde düşünmemiz gereken çok şey var – güneye esen fırtınalar, üç kanatlı bir kuş, Andelain Tayflarına yapılan iğrenç saldırı ve aya kan çalınması. Benim düşünceme göre bu işaretlerin anlamı açıktır."

Bir anda avucunu hızla masaya vurdu Osondrea; sanki konuşabilmesi için böyle bir ses, böyle bir acı gerekliydi. "Salya Kayakurdu çoktan bulmuş aradığı belayı – Sayrıtoprak Taşı, ya da bir başka ölümcül illet. Yasa Asasıyla beraber mevsimleri yolundan şaşırtmaya yetecek kudreti var."

Divanhaneden cılız bir inilti yükseldi, ama Prothall ve Mhoram şaşırmış gözükmüyorlardı. Yine de Mhoram'ın gözbebeklerine tehlike arz eden bir pırıltı konmuştu. "Lütfen açıkla," dedi Mhoram kısık bir sesle.

"Böylesi bir gücün kanıtları aşikar. Yasa Asasının Salya Kayakurdu'nda olduğunu biliyorsunuz. Ancak Asa yansız bir alet değildir. Toprağın ve Toprağın Yasasının bir hizmetkarı olarak Tek Ağaç'tan oyulmuştur. Yine de tüm bu olanlar doğadışı, yanlış. Asayı yozlaştırabilmek bir kenara, tek bir kuşu bile çarpıtabilecek bir iradenin gücünü tahayyül edebiliyor musunuz? Evet, belki delilik vermiştir bu iradeyi Salya'ya. Veya belki de Garazkar şimdi Asayı denetimi altına almıştır. Ancak bir düşünün – üç kanatlı bir kuş doğurmak, ki fenalık dolu marifetlerin en önemsizidir bu. Önceki çağda gücünün doruğundayken bile Habis Efendi Tayflara el kaldırmaya cesaret edememişti. Ve iş kutu bozulmuş aya gelince – ancak en karanlık, en dehşet verici kehanetler bilir böylesi konuları.

"Bu kanıtı Habis Efendi'nin şimdi gerçekten Asaya sahip olduğuna dair sonuç çıkarmaya yeterli görüyor musunuz? Ama bir düşünün – ayı yozlaştırmaya harcadığından daha az bir çabayla üstümüzde tepinip bizi öldürebilirdi. Böylesi bir kudretle savaşamazdık. Ve buna rağmen kendini öylesine harcıyor – boşa harcıyor. Böylesi ufak emeller için gücünü sarf eder miydi – kolaylıkla bizi yok edebilecekken, önce Tayflara saldırır mıydı? Ve böyle yapsa bile, Yasa Asasını kullanarak ayı yozlaştırabilir miydi? Yasa

Asası ki onun için yapılmamış bir alettir, her dokunuşunda onun sahiplenişine direnecektir.

"Tahminim o ki eğer Yasa Asasını Habis Efendi denetimi altına almış olsaydı, şu ana kadar olmuş olanları bizler yok olmadan önce yapmazdı ve belki de yapamazdı da. Ancak eğer hala Salya'nın elindeyse bile Asa bu işlere tek başına yeterli değildir. Hiçbir mağaracini hem Asanın hem de Taşın kudreti olmadan böylesi suçları gerçekleştirebilecek kadar güçlü değildir. Bildiğiniz üzere mağaracinleri zayıf iradeli yaratıklardır. Kolaylıkla yoldan çıkarılır, kolaylıkla esir edilirler. Ve göklere meydan okuyan ilimleri de haiz değillerdir. Bu yüzden Habis Efendi'nin ordularının her daim harcadığı yemler olmuşlardır.

"Eğer doğru bir çıkarımda bulunuyorsam, o halde Garazkar en az bizim kadar Salya'nın insafına kalmış duruma. Bu zamanların hükmü bir mağaracininin delice kaprislerinin elinin altında.

"İşte vardığım sonuç bu, çünkü daha henüz saldırıya uğramadık."

Prothall'ın suratı asılmıştı, onaylar biçimde Osondrea'ya doğru başını salladı ve Mhoram da kadının akıl yürütme çizgisini takip ederek konuşmaya devam etti. "Öyleyse onu kurtarmamız ve kendimizi lanetlememiz için Habis Efendi bize bel bağlamış durumda. Başefendi Covenant'ın mesajına olan tepkimizin bir yolla hem onu, hem de bizi içine düşüreceği bir tuzağı harekete geçireceğini amaçlıyor. Tasarıları olgunlaşana dek kendini korumak için Salya'ya dost olduğunu iddia ediyor. Ve bizi doğrudan tehdit etmeyecek biçimde Mağaracini'nin hükümdar olma şehvetini tatmin edecek yollarla bu yeni bulduğu gücü kullanmayı öğretmiş Salya'ya. Böylece Salya'dan Yasa Asasını ele geçirmek için bu yargılanmaya girmemizi sağlamaya çalışıyor.

"Ve bundan ötürü," diye bağırarak atıldı Osondrea, "yargılanmaya girmek yapabileceğiz en büyük budalalık olur.

"Neden olsun?" diye itiraz etti Mhoram. "Mesaj ne diyordu, 'O olmadan bana yedi yıl bile dayanamayacaklar.' Eğer bu girişimi yapmaz, ya da yapar başarısız olursak bize daha erken bir son biçiyor başarılı olmamıza kıyasla."

"Böylesi kehanetlerden ne kazancı var Garazkar'ın? Hemen ölümümüz dışında? Akılsızca bir hareket yapmamız için kurduğu sahte bir umut tuzağı bu."

Ancak bir alıntıyla yanıtladı onu Mhoram. "Salya Kayakurdu Asaya sahip ve bu bilgi dehşete düşmeye yeter. Eğer mesaj yerine ulaşmazsa Salya Kayakurdu Efendiler Kalesi'nde iki yıl içinde tahta çıkacaktır."

"Mesaj yerine ulaştı!" diye bastırdı Osondrea. "Önceden uyarıldık. Hazırlanabiliriz. Salya bir deli ve saldırıları deliliğinden ötürü kusurlu olacaktır. Belki zayıf olduğu yeri bulup galip gelebiliriz. Yediler aşkına! Kanbekçileri varolduğu sürece Şadkaya düşmeyecektir. Devler ve Ranyhynler de yardımımıza koşacaktır." Yüce Efendi'ye dönerek ısrar etti. "Prothall bu tuzağa kanma. Bu bir serap. Gölgelerin altında ezileceğiz ve Diyar kesinlikle ölecek."

"Ama eğer başarılı olursak," diye karşılık verdi Mhoram, "eğer ki Asayı elimize geçirirsek, o halde şansımız katlanacak. Habis Efendi'nin kehaneti olsun ya da olmasın Asa bize savaşta muzaffer olmak için yeterli Toprakgücünü verebilir. Bu gücü bulamazsak da, başkaca kurtuluş yolları arayacak kadar fazla zamanımız olmayacaktır."

"Nasıl başarılı oluruz ki? Salya hem Yasa Asasına, hem de Sayrıtoprak Taşına sahip."

"Ve ikisine de hakim değil."

"Yeterince hakim! Kudretinin nelere yettiğini Tayflara sor. Gökteki Aya sor."

"Bana sor," diye hırıldadı Covenant, yavaşça ayağa kalktı. Bir an için tereddüt etti, Salya'ya olan korkusu ile Efendiler Asanın peşinde düşmezse başına gelebileceklerin dehşeti arasında lime lime oldu. Salya'nın lav kaynayan gözlerinin ardındaki kötülüğün açık bir şekilde farkındaydı. Ancak Asayı düşününce karara vardı. Gördüğü bu düşün mantığına dair bir sezgiye sahip olmuştu. Onu Diyara getiren Asaydı; kaçmak için de ona ihtiyacı olacaktı. "Bana sor," dedi yeniden. "Benim de bunda bir payım olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Efendiler yanıt vermediler ve Covenant düşüncelerini açmak zorunda kaldı. Kara kara düşünürken tek bir cılız umut bulabil-

mişti. Kendini zorlayarak lafa girdi. "Size göre beni seçen kişi Habis Efendi. Ancak Kevin'in Rasatgahı'nda benim hakkımda sanki beni seçen başka birisiymiş gibi konuştu – 'Düşmanım,' dedi. Kimden bahsediyordu?"

Düşünceli biçimde yanıtladı Yüce Efendi, "Bilmiyorum. Senin seçiminde başka güçlerin de işe karıştığını umduğumuzu söylemiştik. Belki de öyledir. En eski söylencelerimizin bir kısmı bir Yaratıcıdan bahseder –Toprağın yaratıcısı– ama biz böylesi bir varlıktan haberdar bile değiliz. Yalnız bizim ölümlü olduğumuzu, ama Habis Efendi'nin öyle olmadığını biliyoruz; o, bir şekilde bedene üstün geliyor."

"Yaratıcı," diye mırıldandı Covenant. "Tamam." Mahkeme binasının dışında konuştuğu yaşlı dilenciye ait rahatsız edici bir anı parlayıverdi bir an için gözlerinde. "Neden beni seçti?"

Prothall'ın yılmaz gözleri bir an için bile ondan ayrılmadı. "Kim bilebilir ki? Belki de Habis Efendi'nin seni seçme nedeniyle tamamen aynı nedenlerden ötürü."

Bu kısırdöngü Covenant'ı kızdırdı, ama sanki bu durumdan ilham almış gibi konuşmaya devam etti. "O halde bu Yaratıcı – o da duymanızı istedi Habis'in mesajını. Bunu da hesaba katın."

"İşte!" diye aniden atıldı Osondrea. "İşte beklediğim yalan – en son yem. Bilinmez bir yardım umudunu ortaya atarak, bu seferi kabul etmemizi sağlamaya çalışıyor Habis Efendi."

Covenant, Yüce Efendi'den bakışlarını ayırmadı. Gözlerini Prothall'ın gözlerine dikti, bu gözlerden yansıyan ezeli çilekeşlikle yıpranmış ruhun gerilerini görmeye çalıştı. Ancak Prothall gözünü bile kırpmıyordu. Gözlerinin köşesindeki çizgiler kendiliğinden oraya dağlanarak hakkedilmiş gibiydi. "Efendi Osondrea," dedi dümdüz bir sesle, "çalışmaların hiçbir umut işareti göstermiyor mu?"

"İşaretler mi? Alametler mi?" Osondrea'nın sesi Sırrın içinde gönülsüzce yankılanıyordu. "Ben Mhoram değilim. Eğer o olsaydım, Covenant'a Diyarda gördüğü düşleri sorardım. Ancak ben bizi eyleme sevk edecek umutları tercih ediyorum. Böylesi tek bir umut görebiliyorum: çok az zaman kaybettik aslında. Başka hiçbir

şans ya da hiçbir seçimin Covenant'ı buraya bu kadar çabuk getirmiş olamayacağı geçiyor yüreğimden."

"Pekala," diye yanıtladı Prothall. Covenant'ınkilere kilitlenmiş bakışları bir an için katılaştı. Sonunda bu bakışlardan Yüce Efendi'nin çoktan kararını vermiş olduğu fikrini edindi Covenant. Prothall tartışmaları kendine son bir seçenek bulma şansı vermek için dinlemişti yalnızca. Mahcup olmuştu Covenant, iskemlesine yığıldı. Nasıl yapıyor bunu? diye kendi kendine anlamsızca sayıkladı. Tüm bu cesaretin kaynağı ne?

Tek korkak ben miyim?

Bir dakika sonra Yüce Efendi, mavi cüppesini üzerine geçirdi ve ayağa kalktı. "Dostlarım, dedi kalınlaşmış nezleli sesiyle, "karar zamanı geldi. İhtiyaçlarımızı karşılayacak bir yol seçmek zorundayım. Söylenmesi gereken bir düşünceye sahip olan kim varsa şimdi konuşsun." Kimseden bir ses çıkmadı; Prothall bu sessizlikten asalet ve endam kazanıyor gibiydi. "O halde dinleyin Divanın seçimiyle Yüce Efendi olan Dwillian oğlu Prothall'ı – bir hata yapacak olursam veya başarısız olursam umarım Diyar beni affedebilir. İşte bu an Toprağın geleceğinden kendimi sorumlu tutuyorum.

"Efendi Osondrea, sana ve Efendi Variol ile Tamarantha'ya Diyarın savunmasını emanet ediyorum. Sizleri ezeli bakımımız altındaki yaşamı korumak için bilgeliğin ya da düşlerin önerdiği her şeyi yapmakla görevlendiriyorum. Unutmayın ki Şadkaya ayakta kaldıkça umut vardır. Ancak Şadkaya düşerse, Efendilerin Yürekkuvveti Berek'ten bizim kuşağımıza kadar tüm çağlar ve tüm işler sona erecek ve Diyar bir daha benzerlerini göremeyecek.

"Efendi Mhoram ve ben, Salya Kayakurdu'nu ve Yasa Asasını aramaya koyulacağız. Bizimle birlikte Dev Tuzyürek Köpükizci, Başefendi Thomas Covenant, Üstnişancı Tuvor'un Şadkaya'nın savunulması vazifelerinden ayırabileceğine kanaat getirdiği sayıda Kanbekçisi ve Savaşocağının bir Ocağı gelecek. Böylece kıyamete doğru dikkatsizce ya da savunmasız gitmeyeceğiz – hem de bizim başarısız olma ihtimalimize karşın Efendiler Kalesi'nin esas gücü Diyarın korunması için geride kalmış olacak.

"Dinleyin ve hazırlanın. İlk geceden yola çıkacak Sefer."

"Yüce Efendi!" diye karşı çıkan Garth ayağa fırladı. "İzcilerimden bir haber beklemeyecek misiniz? Gökgürültüsü Dağı'ndan geçebilmek için Meşumorman'ın tehlikeleriyle yüzleşmelisiniz. Eğer Orman, Salya'nın veya Boz Katil'in hizmetkarlarınca istilaya uğramışsa, izcilerim düşmanın hareketlerini keşfedene kadar emniyette olmayacaksınız."

"Bu doğru Nişancı," dedi Prothall. "Ancak ne kadar vakti kaybederiz?"

"Altı gün, Yüce Efendim. Sonra Meşumorman'ı geçmek için ne kadar güç gerektiğini öğrenmiş olacağız."

Bir zamandır çenesini avuçlarının içine almış, boş boş ışırçakıl çukuruna bakıp duruyordu Mhoram. Ama bu sözler üzerine doğruldu. "Yüz tane Kanbekçisi. Veya Şadkaya'dan ne kadar savaşçı çıkarsa. Her şeyi gördüm. Meşumorman'da şerbaşları var – ve binlerce de kurt. Düşlerimde avlanıyorlar." Mhoram'ın sesi Sırrın havasını bir mağlubiyet rüzgarı esmiş gibi dondurdu.

Ama Mhoram'ın sesinin büyüsüne direnen Prothall, hemen söze girdi. "Hayır, Garth. Vakit kaybedemeyiz. Ve Meşumorman çok tehlikeli. Salya Kayakurdu bile Gökgürültüsü Dağı'na giden yolumuzun ormandan ve Andelain'in kuzey boyundan geçtiğini biliyor olmalı. Hayır, güneyden gideceğiz, Andelain'in etrafından dolanacağız, sonra da Yosunorman'ın içinden doğuya, Kökreğen Tağ'a doğru kuzeye gitmeden önce Ra Düzlüklerine geçeceğiz. Biliyorum, bir seferdeyken kaybolan her bir gün için pişmanlık duymamız gerekir ve bu sebepten de önerdiğim yol uzun görünüyor, gereksizce uzatıldığını düşünüyorsunuz. Ama bu güneye giden yol Ra-erlerinin yardımını almamızı sağlayacak. Böylece Garazkar'ın eski düşmanlarının tümü Seferimize katılmış olacak. Ve belki de Salya'yı hesabında yanıltmış olacağız.

"Hayır, kararım kesin. Sefer yarın, güneye doğru at üstünde yola çıkacak. Kararım budur. Kararımdan şüphe eden varsa şimdi konuşsun."

Her şeyden şüphe eden Thomas Covenant bile, Prothall'ın kararlılığını ve asaletini o denli kuvvetli hissetti ki gıkını çıkaramadı.

Ardından Mhoram ve Osondrea ayağa kalktı, hemen arkalarından Köpükizci; ve onların arkalarındaki topluluk da hızla aya-

ğa kalktı. Hepsi Yüce Efendi Prothall'a döndüler. Osondrea yüksek sesle haykırdı: "Gökbendi *Melenkurion* gözetsin seni ey Yüce Efendi. *Melenkurion abatha!* Diyarı koru ve muzaffer ol! Tohumlar ve kayalar gibi boy versin, boşa çıkmasın umutlarınız. Hiçbir kötülük kör etmesin gözünüzü, hiçbir illet musallat olmasın başınıza – ne korku, ne zayıflık, ne huzur, ne neşe, ne de acı, fenalığın kederini unuttursun. Korkmayın. Korkaklık yozlaşmadır, affolunmaz. Gökbendi gözetsin, Toprakkökü tavlayıp kuvvet versin. *Melenkurion Abatha! Minas mil khabaal!*"

Prothall başını eğdi ve tüm divanhane ve Efendiler tek bir ortak selam vererek sessiz bir kutsamayla kollarını uzattılar.

Sonrasında insanlar ağır ağır, sırayla Sırrı terk etmeye başladılar. Prothall, Mhoram ve Osondrea da kendi özel kapılarından çıktılar.

Efendiler gittikten sonra, Köpükizci Covenant'a katıldı ve basamaklardan yukarı çıktılar, artlarından da Bannor ve Korik geliyordu. Sırdan çıkınca Köpükizci aklına gelen bir düşünceyle bir süre kararsız kaldı ve sonra sordu. "Dostum, sana bir şey sormam gerek, yanıtlar mısın?"

"Saklayacak bir şeyim mi kaldı sanıyorsun?"

"Böyle bir soru olunca kim bilebilir ki? Peri halkı olan Elohim'in bir deyişi vardı – 'Yürek, anlatmaya değmeyecek sırlar yaşatır anılarda.' Ah ne de gülmeyi seven bir halktılar. Ama –"

"Hayır," diye araya girdi Covenant. "Yeterince sorgulamadan geçtim." Dairesine doğru yürümeye başladı.

"Ama daha sorumu dinlemedin."

Covenant döndü. "Neden dinleyeyim ki? Atiaran benle neyin kavgasını yapıyordu, onu soracaktın."

"Hayır, dostum," diye yanıtladı Köpükizci, tatlı tatlı gülüyordu. "Yüreğin isterse o sırrı zamanın sonuna dek yaşatsın anılarında. Benim sorum şu: Diyara geldikten beri nasıl düşler gördün? O gece teknemde rüyanda ne gördün?"

Covenant hiç düşünmeden yanıt verdi. "Benim insanlarımdan oluşan bir kalabalık –gerçek insanlar– yüzüme kan tükürüyorlardı. Ve aralarından biri 'Ölüme tek bir iyi yanıt var,' dedi."

"Yalnızca biri mi? Yanıt neymiş peki?"

"Ona sırt çevir," diye kesip attı Covenant koridordan aşağı uzun adımlarla ilerlerken. "Dışla onu." Köpükizci'nin iyi niyetli kahkahaları kulaklarında yankılandı Covenant'ın, ancak Dev'in sesi kaybolana dek yürüdü, yürüdü. Sonra odasına giden yolu anımsamaya çalıştı. Bannor'dan da biraz yardım alarak dairesini buldu ve kendini içeri attı. Kanbekçisi'nin suratına kapıyı kapamadan önce tek bir meşale yakmak için biraz oyalandı.

Onun yokluğunda birisinin ayın kötücül ışığına karşı pencerelerin kepenklerini indirdiğini fark etti. Sapkınca hislerle bir tanesini hızla çekip açtı. Ancak kanlı manzara gözlerini bir ceset kokusu gibi rahatsız etti ve tekrar hızla kapatıverdi pencereyi. Sonra yatağa girmeden önce uzunca bir zaman odada bir aşağı bir yukarı yürüyüp kendi kendisiyle tartıştı, ta ki yorgunluk baskın çıkana dek.

Tanyerinin ağarmasına yakın, Bannor onu uyandırmak için sarsınca, uyanmamak için direndi Covenant. Sanki uykuda günahlarının bağışlanması için bir yol bulacakmış gibi uyumaya devam etmek istiyordu. Bilinci daha tam açılmamış bir haldeyken, henüz sona erdirdiği yolculuktan daha da tehlikeli bir yolculuğa çıkmak üzere olduğunu hatırladı ve yorgun bilinci buna karşı çıkarak inildedi.

"Gel,"dedi Bannor. "Eğer gecikirsek, Ranyhyn çağrısını kaçıracağız."

"Cehenneme git," diye mırıldandı Covenant. "Sen hiç uyumaz mısın?"

"Kanbekçilerinin uykuya ihtiyacı yoktur."

"Ne?"

"Haruchai Ant içtiğinden beri hiçbir Kanbekçisi uyumadı."

Güç bela kendini oturur konuma getirdi Covenant. Bir dakika için kızarmış gözlerle dikkatle inceledi Bannor'u, sonra mırıldandı, "Sen şimdiden cehenneme gitmişsin be."

Covenant'a yanıt verirken Bannor'un sesi en ufak bir şekilde titremedi bile. "Bizimle dalga geçmek için hiçbir nedenin yok.

"Bizler hüküm vermeyiz. Temkinliyizdir. Efendiler bizim gözetimimiz altında.

"Kevin gibi – ki o kendini öldürdü. Ve kendiyle beraber neredeyse hemen her şeyi de götürüyordu." Ancak bu sert karşılığı verdikten sonra birden kendinden utandı. Ateşışığının altında Kanbekçilerinin vefasının bedelinin ne kadar da ağır olduğunu hatırladı. Taş zeminin soğukluğundan irkilerek, "Dediklerimi boş ver," dedi. "Kendimi korurken böyle konuşurum. Alay etmek sanki... sanki tek yanıtım gibi." Ardından yıkanmak, tıraş olmak ve giyinmek için koşturdu Covenant. Hızla atıştırdığı bir kahvaltıdan sonra, bıçağının ve asasının yerinde olup olmadığından emin oldu ve en sonunda başını sallayıp Kanbekçisi'ne hazır olduğunu bildirdi.

Bannor onu yaşlı Yaldızağacının olduğu avludan aşağı yönlendirdi. Geceden kalma bir pus havayı loşlaştırıyordu, ancak yıldızlar kaybolmuştu ve gündoğumunun yakın olduğu aşikardı. Beklenmedik bir biçimde kendini aşan bir macerada rol aldığını hissetti. Bu garip bir duyguydu ve tünelden, heybetli, üstü çıkıntılarla kaplı kule kapıları arasından, dışarıdaki şafağa doğru Bannor'u izlerken mantığını kullanarak bu duyguyu uzaklaştırmaya çalıştı.

Orada, kapının sağında, duvara yakın bir yerde bir Sefer birliği toparlanmıştı. Üçüncü Ocağın savaşçıları Ocakağası Quaan'ın arkasında bir hilal biçiminde dizdikleri atlarının üzerinde oturuyorlar ve sollarında Üstnişancı Tuvor tarafından idare edilen dokuz Kanbekçisi duruyordu. Hilalin içersinde ise Prothall, Mhoram ve Tuzyürek Köpükizci vardı. Dev, belinde bir adam uzunluğunda bir sopa taşıyordu ve sabah melteminde sevinçle dalgalanan mavi bir fular takmıştı. Hepsinin tepesinde Şadkaya'nın yüzü insanlarla dolup taşıyordu. Dağ şehrinin sakinleri her bir balkonu ve terası, her bir pencereyi hıncahınç doldurmuştu. Efendi Osondrea toparlanmış birliğe doğru bakıyordu, sırtına binen sorumluluğuna meydan okurcasına başını dimdik tutuyordu.

Sonra doğu ufkundan güneş yükseldi. Yaylayı yukarı kenarından ışıttı, hala mavi uyarı işareti yanıyordu; bir meşale alevi gibi Yüce Efendi'nin Alemini alacakaranlıktan çıkartana dek duvardan aşağı ilerliyordu. Sonra kızıl flama belirdi gün ışığında, sonra ise yeni, beyaz bir bayrak.

Yeni bayrağa bakarken başıyla Covenant'a işaret etti. "Bu senin için Başefendi. Beyaz altının işareti." Sonra Kanbekçilerinin arasında yerini almak üzere gitti.

Gün ışığı altın parıltısını seferilerin üzerine saçıp yere değene dek sessizlik çöktü birliğin üzerine. Işık ayaklarına erişir erişmez, sabırla bu anı bekliyormuş gibi konuşmaya başladı Osondrea, yüreğindeki sızıyı kullandığı azarlar tonda gizliyordu. "Törenleri kaldıracak halde değilim, Prothall. Ranyhynleri çağır ve git.

"Gecikmeler ve cesur sözler bu girişimin budalalığını azaltmayacak. Söyleyebileceğin bir şey kalmadı artık. Üstlendiğim görev için uygunum ve ben yaşadığım sürece Diyarın savunması düşmeyecek. Git – Ranyhynleri çağır."

Prothall, nezaketle gülümsedi ve yüzünde bir sırıtmayla Mhoram konuşmaya başladı. "Sen burada olduğun için şanslıyız Osondrea. Senden başkasına babam Variol ve annem Tamarantha'yı emanet edemezdim."

"Başına gelecekleri düşün de dalga geç!" diye bağırdı. "Hiç havamda değilim – değilim, duyuyor musun?"

"Duyuyorum. Seninle dalga geçmediğimi biliyorsun. Kız kardeşim Osondrea, dikkatli ol."

"Ben her zaman dikkatliyimdir. Şimdi hepten sabrımı tüketmeden git."

Prothall Tuvor'a doğru başını eğerek işaret verdi; sonra on tane Kanbekçisi döndü ve karşılarında yükselen güneş dışında bir şey olmayacak şekilde dağıldılar. Her bir Kanbekçisi birer birer elini ağzına götürdü ve Kale'nin duvarından yankılanarak şafak havasına karışın keskin bir ıslık öttürdüler.

İkinci bir ıslık daha çaldılar ve bir üçüncüsü; her bir çağrı yürekten kopan bir çığlık gibi şiddetli ve yalnızlık dolu geldi. Ancak en son ıslık uzaktan gelen bir kişneme ve kudretli toynakların yarattığı ufak bir gökgürültüsü ile yanıtlandı. Her bir göz beklentiyle doğuya döndü, her bir göz sabah güneşiyle çarpılıp kısıldı. Ancak sonra güneşin küresinin içinde, sanki gökateşinin içinde vücut bulmuşlar gibi görünür oldu atlar.

Çok geçmeden daha kolaylıkla seçilir oldular. On taneydiler – vahşi ve meydan okuyan atlar. Geniş göğüslü, mağrur boyunlu, safkan soyun endamıyla, yaban atlarının sert hatlarının birleştiği heyula gibi, yalçın kayalıklar gibi hayvanlardı. Uçuşan uzun yeleleri ve kuyrukları vardı, cetvelle çizilmiş gibi dümdüz yürüyüşleri vardı, gözleri velfecri okuyordu. Demir kırı donlu, defne rengi donlu, kula donlu atlar, Kanbekçilerine doğru dörtnala geliyorlardı.

Covenant Ranyhynlerin insanlar kadar birey özelliği taşıdığını görebilecek kadar atlar hakkında bilgiye sahipti, ama atların hepsinin ortak bir özelliği vardı: O da her birinin alnının ortasındaki beyaz bir yıldız lekesiydi. Sırtlarında şafak alazlanırken, Diyarın beden bulmuş hali gibiydiler. Sağlığın ve Kudretin özüydüler.

Kişneyerek, boyunlarını sallayarak Kanbekçilerinin önünde durdular ve Kanbekçileri, karşılarında yerlere kadar eğildiler. Ranyhynler sanki bu insana özgü saygı gösterisine müşfik kahkahalarla cevap veriyorlarmış gibi toynaklarıyla yeri çiğnediler, yelelerini silkelediler. Bir dakika sonra Tuvor onlara seslendi. "Selam olsun, Ranyhyn! Mağrur binekler. Güneş bedenli, gökyeleliler, minnettarız size, duydunuz çağrımızı. Pek çok gün sürecek uzun bir yolculuk yapmalıyız. Bizi taşır mısınız?"

Yanıt olarak birkaç at boyunlarını aşağı yukarı salladı ve diğer birkaç tanesi taylar gibi çemberler çizerek zıplayıp oynadılar. Sonra ileri hareket ettiler, her biri bir Kanbekçisi'ne yaklaştı ve sanki sırtına binmeye teşvik eder gibi burnuyla itekledi. Kanbekçileri de hiçbir eğer ya da yular olmadan atlara bindiler. Atları tırısa kaldırıp birliğin etrafında bir çember çizdiler ve atlı savaşçıların yanında sıraya girdiler.

Covenant birliğin her an yola çıkabileceğini hissetti ve merakını giderme fırsatını kaçırmak istemiyordu. Osondrea'ya yaklaşarak sordu: "Bu ne demek? Nereden geldi bunlar?"

Efendi, döndü ve sanki herhangi bir şekilde kafalarını dağıtacak bir şey bulduğu için minnettarmış gibi hevesli bir biçimde yanıtlamaya girişti. "Elbette – sen bir yabancısın. Şimdi, böylesi derin bir konuyu nasıl kısaca anlatabilirim ki? Düşün – Ranyhynler özgürdürler, ehlileştirilmemişlerdir ve yuvaları Ra'nın Düzlüklerindedir. Ra-erleri tarafından bakılırlar, ama kendileri

için bir binici seçmedikleri sürece asla binilmezler. Ve bir kere bir Ranyhyn bir binici seçti mi, araya alev ve ölüm girene kadar ona sadıktırlar.

"Çok az kişiyi seçerler. Tamarantha bir Ranyhyn bineği tarafından kutsanan yaşayan tek Efendidir. Hynaril, onu gururla taşır. Ne Prothall ne de Mhoram bunu denemeye kalkıştı. Prothall isteksizdi. Ancak güneye yolculuk etme nedenlerinden birinin Mhoram'a seçilme şansı yaratmak için olduğunu düşünüyorum.

"Fark etmez. Yüce Efendi Kevin'in çağından beri, Ranyhynler ve Kanbekçileri arasında bir bağ gelişti. Anlayamadığım bir sebepten ötürü seçilmeyen hiçbir Kanbekçisi olmadı.

"Sıra Ranyhynlerin bugün gelişine gelince – bu, benim açıklamalarımın ötesine geçiyor. Toprakgücünün yaratıklarıdır onlar. Her bir Ranyhyn binicisinin onu ne zaman çağıracağını bir şekilde bilir – evet, bilir ve muhakkak yanıt verir. İşte Huryn, işte Brabha, işte Marny ve diğerleri. On gün önce işittiler bizim bu sabah kulaklarımıza çarpan çağrıyı – ve dört yüz fersah yoldan sonra, hala yeni sökmüş şafak kadar tazeler. Eğer onlara ayak uydurabilseydik, Diyar asla böylesi bir tehlike içinde olmazdı."

Osondrea konuşurken, Prothall ve Mhoram atlarına bindiler ve Osondrea da konuşmasını Covenant'la beraber Covenant'ın yabani atına doğru yürürken bitirdi. Kadının sesinin büyüsü altında hiç tedirgin olmadan yaklaştı hayvana Covenant. Ancak ayağını tutkan eğerinin üzengisine atar atmaz spazm gibi üstüne çöken bir isteksizlik hissetti. Atları sevmezdi Covenant, onlara güvenmezdi; çok tehlikeliydi güçleri. Geriledi ve ellerinin titrediğini fark etti.

Osondrea onu ilgiyle izliyordu; ancak daha bir şey demesine fırsat kalmadan birlikte şaşkınlık dolu bir hareketlenme başladı. Kafasını kaldırıp baktığında Covenant, onlara doğru at süren üç yaşlı insan gördü – Efendiler Variol ve Tamarantha ile Ocakkulu Birinair. Tamarantha, bacakları iki yanda, gözleri gülen demirkırı donlu bir Ranyhyn kısrağına binmişti.

Atının sırtında eğilerek onları selamlayan Yüce Efendi Prothall, "Geldiğiniz için minnettarım. Ayrılmadan önce hayır dualarınıza ihtiyacımız vardı, hem Osondrea'ya da yardım gerek" dedi.

Tamarantha da eğilerek karşılık verdi, ancak buruşuk dudaklarında muzip bir gülüş vardı. Kısaca birliği gözden geçirdi. "Hepsini iyi seçmişsin, Prothall." Sonra yaşlı gözlerini tekrar Yüce Efendi'ye çevirdi. "Ancak bir hata yapıyorsunuz. Biz de sizle geliyoruz."

Prothall itiraz edecekti ki yiğitçe araya girdi Birinair.

"Elbette. Başka ne olabilirdi? Gerçekten bir Çerağban olmadan bir Sefer olmaz!"

"Birinair," dedi paylar bir biçimde Prothall, "Elbet ki Denizerimi Devleri için yapacağımız işte sana ihtiyaç var."

"İhtiyaç mı? Elbette. Hazır konu açılmışken..." Çerağban dargın bir tavır takındı, "Ama – hayır. Söylemek utanç veriyor. Tüm emirleri verdim. Hayır. Diğerleri bu işte daha muktedir. Yıllardır öyleler."

"Prothall," diye bastırdı Tamarantha, "mani olma. Bizler yaşlıyız – tabii ki öyleyiz. Ve yol çok uzun ve zorlu olacak. Ancak bu bizim zamanımızın en büyük seferi– paylaşabileceğimiz en yüce ve gözü pekçe girişim."

"O halde Şadkaya'nın savunması o kadar önemsiz bir şey yani?"

Prothall'ın sorusunda bir alay varmış gibi hızla başını kaldırdı Variol. "Şadkaya biliyor Kevin'in İlminden hiçbir parçayı bulamadığımızı. Orada ne gibi bir yardımımız olabilir ki? Osondrea yeter de artar bile. Bu Sefere katılamazsak, yaşamımız boşa gitmiş olacak."

"Hayır, Efendilerim – hayır. Boşa gitmiş olmayacak," diye mırıldandı. Kafası karışmış bir ifadeyle, destek almak üzere Mhoram'a baktı. Çarpık bir gülümsemeyle Mhoram söze girdi: "Yaşam iyi tasarlanmıştır. Kadınlar ve erkekler yaşlanır ki gençleri eğitmeye yetecek kadar bilge olsunlar. Bırak gelsinler."

Bir dakikalık bir tedirginlik anından sonra kararını açıkladı Prothall. "Gelin o zaman. Hepimizi eğitin o zaman."

Variol başını kaldırıp Tamarantha'ya gülümsedi ve o da Ranyhyn'in sırtından karşılık verdi. Kavgasız gürültüsüz bir evliliğin tatmin duygusu ve sakin bir beklenti ifadesiyle doluydu yüzle-

ri. Onları izlerken Covenant birdenbire dizginlere asıldı ve eğere tırmandı. Kalbi kaygıyla atıyordu, ancak tutkan bir anda telaşını dindiren bir güven hissi verdi ona. Prothall ve Mhoram'ı taklit ederek, tutkanın sabitlediği sol uyluğunun altına asasını geçirdi. Sonra da yaban atını dizleriyle kavradı ve kaygılanmamaya çalıştı.

Covenant'ın atını tutan adam dikkatini çekmek için Covenant'ın dizlerine dokundu. "Kısrağın adı Sarıyele Dura'dır. Onu iyi eğittim. Bir Ranyhyn kadar iyidir," diye övündü adam, sonra yaptığı abartmadan utanmış gibi gözlerini yere çevirdi.

Covenant kabaca karşılık verdi, "Ben bir Ranyhyn istemiyorum."

Adam bunu Thomas Covenant'ın Dura'yı kabul ettiğin bir ifadesi olarak aldı ve memnunlukla içten bir şekilde gülümsedi. Adam uzaklaşırken, avucunu alnına değdirip kollarını genişçe açarak selam verdi.

Ata binince kazandığı yeni bakış açısından birliği gözden geçirdi Covenant. Yük atları yoktu, ancak her bir eğere iliştirilmiş erzak ve alet çantaları vardı. Birinair'in arkasında da büyük bir bohça dolusu *lillianrill* değneği vardı. Kanbekçilerinin yükü yoktu, ama Köpükizci omzunda kocaman çuvalını taşıyordu. Hangi at olursa olsun onunla yarışacak kadar hızla ilerlemeye hazır gözüküyordu Dev.

Az zamanda, Prothall üzengilerin üzerinde yükseldi ve birliğe seslendi. "Dostlarım, yola çıkmalıyız. Seferimiz ivedilik gerektiriyor ve yargılanma zamanımız geldi çattı. Yüreklerinizi uzun sözlerle çarptırmaya ya da sizi korkunç yeminlerle bağlamaya çalışmayacağım. Ancak size iki görev veriyorum. Gücünüz yettiğince doğruluktan şaşmayın. Ve Barış Yeminini hatırlayın. Tehlikeye gidiyoruz ve belki de savaşa – gerekirse savaşacağız. Ancak kızgınlıkla kan dökerek Diyara hizmet olmaz. Kuralları hatırlayın:

Tutmak yeterse incitme
İncitmek yeterse yaralama
Yaralamak yeterse sakatlama
Sakatlamak yeterse öldürme;

"En yüce savaşçı öldürmeye ihtiyaç duymayandır." Sonra Yüce Efendi, bineğini Şadkaya'ya bakacak şekilde olduğu yerde döndürdü. Asasını çekti ve başının üstünde üç kere çevirerek göğe yükseltti. Asanın ucundan mavi akkor bir alev fışkırdı. Ve Kale'ye doğru haykırdı:

"Selam olsun, Şadkaya"

Kale'nin cümle halkı tek bir kudretli, yürek sarsıcı feryatla karşılık verdi:

"Selam olsun!"

Sayısız boğazdan yükseldi methiye, tepelere yayıldı; şafak havasının kendisi dahi övgü ve selamla titreşiyor gibiydi. Birkaç Ranyhyn neşeyle kişnedi. Bunun üzerine Covenant, boğazında bir anda beliren bir düğümlenmeyi bastırmak için dişlerini sıktı. Kendini değersiz hissediyordu.

Ardından Prothall atını çevirdi ve onu yamaçtan aşağı rahvan bir koşuya saldı. Birlik, onun etrafındaki yerini almak üzere hızla fırladı. Mhoram Covenant'ı Variol ve Tamarantha'nın önünde, Prothall'ın ardındaki bir konuma yönlendirdi. Her iki yanlarında dört Kanbekçisi yer alıyordu. Quaan, Tuvor ve Korik, Prothall'ın önündeydiler ve arkalarından Birinair ve Ocaklılar geliyordu. Sanki böyle yolculuk etmek onun için doğalmış gibi kolaylıkla yürüyen Köpükizci, uzun, koşar adımlarla Mhoram ve Covenant'ın hizasına geldi.

Böylece Yasa Asası Seferi yeni bir günün ışığında Efendiler Kalesi'ni terk etti.

XVI
Kan Gölü

Sonraki üç gün Thomas Covenant için sürekli eğer üzerinde oturmanın sebep olduğu bitmek tükenmek bilmez ağrının nasıl olduğunu öğrenmekle geçti. İnce derinin üzerine oturmanın ata eğersiz binmekten bir farkı yoktu; Dura'nın omurgasının sertliği Covenant'ı ikiye bölecek gibiydi. Dizleri eklemlerinden firlayacakmışçasına bükülüyordu. Uylukları ve baldırları atı kavramaktan doğan zorlanmayla sızlıyor, titriyordu. Bu acı ağır ağır sırtından içeri sızıyor ve tüm gövdesini kaplıyordu. Dura'nın arazideki engelleri aşarken aniden silkinip şiddetle sarsılması boynunu acıyla zonklatıyordu. Bazı anlarda tutkan ona yapışmasa atın üstünden düşecekti. Ve geceleri, kilitlenmiş kasları öyle sızlıyordu ki elmasşerbetinin yardımı olmadan uyuyamıyordu.

Bunun sonucunda yanlarından geçtikleri kırsal bölgeyi, havayı ya da birliğin ne halde olduğunu fark etmedi. Onunla konuşmaya çalışan herkesi ya duymazdan geldi ya da tersledi. Kılıçla ikiye bölünmüş gibi bir acı hissiyle yanıyordu. Tüm bunlar, içinde bulunduğu düşün intihara benzer yapısını, zihninin bilinçaltındaki karanlığın ona neler yaptığını yeniden görmeye zorlanmıştı onu.

Ne var ki Dev'in elmasşerbeti ve Diyardan fışkıran usa sığmaz sağaltım gücü tüm bu çektiği acılara rağmen içine işlemeye başlamıştı. Dura'nın sırtında durmak için gerekli güce kavuşmaya başlamıştı bedeni. Ve farkında bile olmadan bir binici olarak gelişiyordu da. Atına direnmeden, onunla beraber ilerlemeyi öğreniyordu. Üçüncü geceden sonra uyandığında artık bedeninin acının pençesinde olmadığını gördü.

O zamana dek, birlik Şadkaya'nın etrafındaki ekili araziyi geride bırakmış ve taşlık düzlüklere girmişti. Taşlı arazinin ortasında kamp yapmışlardı; ve Covenant etrafına bakmaya başladığında gözüne çarpan arazi tamamen kayalık ve ümit kırıcıydı.

Bununla beraber ileri hareket etmenin yarattığı güven hissi yeniden varlığını gösterdi, yeniden aynı yanılsamayı yarattı. Diğer pek çok şey gibi, Şadkaya da arkasında kalmıştı. Köpükizci ona seslendiğinde, saldırganlık içermeyen bir yanıt bile vermeyi becermişti.

Bunun üzerine Mhoram'a düşüncelerini açtı Köpükizci. "Taş ve Deniz adına, Efendim! İnanıyorum ki Thomas Covenant yaşayanların arasına yeniden katılmayı seçmiş. Bu muhakkak ki elmasşerbetinin işi. Selam olsun Başefendi Covenant. Birliğimize hoş geldin. Efendi Mhoram bilir misin, elmasşerbetiyle durdurulan bir savaş hakkında eski bir Dev öyküsü vardır? Dinlemek ister miydin? Yarım günde anlatabilirim."

"Gerçekten mi?" diye kıkırdadı Mhoram. "Yani bizim at sürdüğümüz sırada sen koşarak anlatırsan yalnız yarım gün sürecek öyle mi?"

Köpükizci ağzını kocaman açarak kahkahalar attı. "Öyleyse yarın günbatımında öyküyü bitirebilirim. Tuzyürek Köpükizci sözü veriyorum."

"Bu öyküyü duymuştum," dedi Yüce Efendi Prothall. "Ancak anlatan, çatışmayı sonlandıranın gerçekte elmasşerbeti olmadığına beni temin etmişti. Aslında durumu düzelten Devlerin konuşmasıymış. Devler savaşın nedenlerini sormayı bitirene kadar o kadar çok zaman geçmiş ki kavga edenler sorunun yanıtı unutmuşlar."

"Ah, Yüce Efendi," dedi Köpükizci gülerek, "yanlış anlamışsınız. Savaşı durduran Devlerin laflarken elmasşerbetinin dibine darı ekmesiymiş."

Bunu işiten savaşçılar kahkahaları patlattılar ve atına binmeye dönen Prothall hala gülümsüyordu. Çok geçmeden birlik yola düşmüştü yine. Covenant, atını Mhoram'ın yanına sürdü.

Şimdi at üstünde birliğin ilerlerken çıkardığı sesleri dinliyordu Covenant. Efendiler ve Kanbekçileri sus pustu, zihinleri meşguldü; ancak toprağın üstünde gümleyen toynakların çıkardığı gürültünün içinden savaşçıların az duyulur konuşmaları, şarkıları yükseliyordu. Savaşçılar Quaan'ın önderliğinde kendilerinden gayet emin görünüyorlardı. Hatta yıllardır sürdürdükleri kılıç eğitimlerini sınamak için sabırsızlandıkları dahi oluyordu.

Bir zaman sonra hiç peşrevle uğraşmadan, doğrudan konuya girip Covenant'ı şaşırttı Efendi Mhoram. "Başefendi, biliyorsun ki Divanın sana sormadığı bazı sorular var. Onları şimdi sorabilir miyim? Senin dünyanla ilgili daha çok şey öğrenmek isterim."

"Benim dünyam ha?" dedi ve gürültüyle yutkundu Covenant. Konuşmak istemiyordu; Divanda girdiği ateşle imtihana tekrar girmek istemiyordu. "Neden?"

Mhoram omuz silkti. "Çünkü seni ne kadar çok tanırsam, zora düştüğümüzde senden ne beklemek gerektiğini o kadar iyi bilirim. Veya senin dünyanı anlamam sana nasıl davranmam gerektiğini öğretebilir. Belki de bu soruyu sırf yarenlik etmek için sormuşumdur."

Covenant Mhoram'ın sesindeki içtenliği duyabiliyordu ve kafasındaki tüm itirazlar uçup gitti. Efendilere ve kendine karşı dürüstlük borcu vardı. Ancak acı bir borçtu bu, söylenmesi gerekenlerin tümünü telaffuz etmenin kolay bir yolu varmış gibi gözükmüyordu. Çok düşünmeden anlatabileceklerini peş peşe dizdi. Bizde kanser var, kalp yetmezliği var, verem var, doğum kusurları var, cüzzam var, alkoliklik var, zührevi hastalıklar var, uyuşturucu bağımlılığı var, tecavüz, hırsızlık, cinayet, çocuk dövme, soykırım var, var oğlu var – lakin sonsuza kadar sürebilecek dertlerin listesini yapmaya gücü yetmiyordu. Bir dakika sonra üzengilerin üstünde yükseldi ve düzlüklerdeki kayaların üzerinden ileriyi işaret etti.

"Muhtemelen senin gözlerin benden daha iyi görüyordur ya – ama ben bile görebiliyorum; buralar çok güzel. Canlı. Canlı olması gerektiği gibi canlı. Bu çimler sarı, bu çimler sert ve ince – ama sağlıklı olduklarını görebiliyorum. Buraya ait, bu toprağa. Vay canına! Toza, toprağa bakarak bile yılın hangi zamanındayız görebiliyorum. Baharı görebiliyorum.

"Benim geldiğim yerde biz bunu göremeyiz – bitkilerin yıllık döngülerini bilmezsen, baharla, yaz arasındaki farkı bilemezsen, eğer bir... bir kıyaslama ölçeğin yoksa... bilemezsin. Ancak dünyam güzel bir yer, daha doğrusu ondan geriye kalanlar, zarar vermediğimiz bir şey de kalmadı ya." Sığınak Çiftliği'nin görüntüleri belirdi zihninde birden. Sözlerine son verirken yine de sesin-

deki iğneleyici ifadeyi bastıramıyordu Covenant. "Bizde de güzellik vardır Mhoram. Ama biz ona 'manzara' der geçeriz."

"Manzara," diye tekrarladı Mhoram. "Bu sözcük bana yabancı – ama anlamı nedir bilmesem de pek hoşuma gitmedi."

Covenant tuhaf bir biçimde sarsıldı, sanki omzundan aşağı bakıp bir yarın kenarında olduğunu görmüştü. "Bu ne demek biliyor musun, güzellik fazladan bir şeydir demek," dedi Covenant dişlerini gıcırdatarak. "Hoş bir şeydir, ama onsuz da yaşanır."

"Onsuz da yaşanır mı?" Mhoram'ın bakışlarında tehlikeli bir ifade parıldadı.

Ve arkasından Köpükizci hayretle nefesini tuttu. "Güzellik olmadan yaşam olur mu?" dedi sonra. "Ah, dostum! Peki umutsuzluğa nasıl direniyorsunuz?"

"Direnmiyoruz," diye mırıldandı Covenant. "Yalnızca bazılarımız çok sebatkar." Sonra Covenant sustu, ağzını bıçak açmadı. Mhoram da ona başka soru sormadı. Ama Yüce Efendi dinlenmek için dur çağrısı yapana dek, düşünceler kemirip durdu Mhoram'ın zihnini.

Gün ilerlerken Covenant'ın suskunluğu yavaş yavaş birliğe de bulaşıyor gibiydi. Ocaklıların yolculuk sırasındaki şakalaşmaları, şarkıları ağır ağır kayboldu, bir durgunluk çöktü üzerlerine; Mhoram göz ucuyla meraklı biçimde izliyordu Covenant'ı, fakat yeniden sohbete koyulmak için bir çaba göstermiyordu. Prothall'ın yüzü de Kanbekçilerininki gibi ifadesizleşmişti. Bir vakit sonra Covenant herkesçe paylaşılan bu sessizliğin nedenini tahmin edebildi. Bu gece kanlı ay ilk defa dolunay biçiminde görünecekti.

Bir titreme geçti içinden. Salya'nın gücünü ölçecek bir tür sınav olacaktı bu. Eğer Mağaracini kanlı hükümranlığını ay dolunay halindeyken bile koruyabilirse o zaman Efendiler kabul etmek zorunda kalacaklardı: Salya'nın kudretinin bir sınırı yoktu. Ve böylesi bir kudret yoktan ordular var edebilirdi. Salya'nın talan arzusunu tatmin etmek için daha şimdiden yağmacı yaratıklar türettiği neredeyse kesindi. Bu durumda birlik gideceği yere ulaşmak için pek çok savaşa girmek zorunda kalacaktı. Covenant bir irkilmeyle Kökreğen Tağ Üreği'ndeki mağarada Salya ile karşı-

laşmasını hatırladı. Ardından, yoldaşları gibi o da gecenin üstüne çöken kefenin altında kayboldu.

Yalnız Variol ve Tamarantha bu ortak ruh halinden etkilenmemiş gibi duruyordu. Tamarantha yarı uykuda gözüküyordu. Kadın öylesine sürüyordu atını, Ranyhyn'in sırtından düşmemek için kendini yine Ranyhyn'e teslim etmişti. Kocası ise dimdikti, elleri dizginler üzerinde sabitti. Ama dudakları sarkmıştı, gözleri odaklanmadan bakıyordu. Her ikisi de tek sıkışta ikiye bölüneceklermiş gibi gözüküyorlardı. Sanki derilerinin altından onların kırılganlığını görebiliyormuş gibi geldi Covenant'a. Ancak yaklaşan geceye rağmen hallerinden hoşnut gözüken bir tek onlar vardı– ya da belki de ne olup bittiğinin farkında değildiler.

Atlılar taşlık bir tepenin kuzey yanında gün batmadan kamp yaptılar, durdukları yer hakim güneydoğu esintisine karşı kısmen korunaklıydı. Kış yeniden ziyarete gelmiş gibi ayaz tutmuştu hava, rüzgar yolcuların kalbini donduran bir dokunuş taşıyordu. Savaşçıların bir kısmı sessizce yemeklerini yedi, atlarını tımarladı. Birinair tatlı sözler döküp *lilliarill* değneklerinin bir tanesiyle bodur çalıları tutuşturmuştu, diğer savaşçılar da bu ateşin üstünde yolun sonrası için tayın hazırlamaya koyulmuşlardı. Ranyhynler de bir araya gelip geceyi gizli bir oyun ya da törende geçirmek üzere dörtnala koşup gitti. Ayakları bağlanmış atları ise geride bırakmışlardı. Kanbekçileri nöbet tutuyorlardı ve birliğin kalanı da pelerinlerine sarılmış, ateşin etrafında birbirlerine sokulmuşlardı. Günün son ışığı da gökten hızla çekilip gidince, esen meltem sertleşip kararlı bir rüzgara dönüştü.

Gün başlarken birlikte varolduğunu hissettiği dostluk duygusundan bir parça da kendine diledi Covenant. Ancak bu eksikliği kendisi gideremezdi; Yüce Efendi Prothall'ın birliğin endişelerini gidermek için atılmasını beklemesi gerekti.

Prothall asasını yere kuvvetlice dayayarak, Şadkaya'nın akşam duasından bir ilahi okumaya koyuldu. Mhoram da ona katıldı, ardından Variol ve Tamarantha da. Hemen tüm Ocak ayaklandı, birçok boğazdan çıkan ses ilahiye katıldı. Orada, çetin göğün altında, birer şahitmiş gibi, yirmi beş can ayaktaydı:

Mağlup inancın var Yedi cehennemi,
Tayfi da insanı da hainse affetmez Diyar.
Uzak tutmak için Güzelliği karatan illeti
Bir yürekli Efendi nöbet tutar.

Yiğitçe yükselttiler seslerini, ezgiye Köpükizci'nin yeknesak, tek sesli tenor gümbürtüsü farklı bir tını katıyordu. İlahi bittiğinde yeniden oturdular ve alçak sesle konuşmaya başladılar, sanki ilahi söylemek cesaretlerini yerine getirmeye başına yetmiş gibiydi.

Covenant, birbirine kenetlenmiş ellerine bakarak oturdu. Gözlerini ellerinden ayırmaksızın ayın doğma vaktinin geldiğini anladı; ufukta beliren ilk kan rengi parıldamayla beraber etrafında bir anda oluşan gerilimi hissetti. Ancak dudaklarını ısırdı, başını kaldırıp neler olduğuna bakmadı. Yoldaşları zorlukla nefes alıyorlardı; yaktıkları ateşin kalbinde kızıl bir gölge gittikçe derinlere iniyordu; ama Covenant parmaklarının boğumlarının nasıl beyazladığını inceler gibi elleri üstünde sabitledi bakışlarını.

Sonra Efendi Mhoram'ın acı içinde "*Melenkurion,*" diye fısıldayışını duydu ve anladı, ay tamamen kızıla çalınmıştı, kirletme işi tamamına ermiş, baştan aşağı lekelenmişti ay – gece göğü kalbinden delinmiş gibi kana bulanmıştı. Ay ışığının yüzüne dokunduğunu hissetti Covenant, yanakları tiksintiyle seğirdi.

Bir an sonra, itiraz edercesine bir feryat yükseldi uzaktan. Soğuk havayı yeisle titretti o feryat. Dayanamadı, kan renkli düzlükte göz gezdirdi Covenant; bir an için birliğin o seslenişin imdadına yetişmek için atılmasını bekledi. Ama kimse hareket etmedi. Çığlık bir hayvandan yükselmiş olmalıydı. Artık kutluğu tamamen bozulmuş dolunaya baktı hemen, sonra birbirini kavramış ellerini oynattı ve yeniden gözlerini yere dikti.

Bakışları yeniden parmaklarına takılınca korkuyla gördü ki ay ışığı kızıl bir gölge çalmıştı yüzüğe. Metal sanki kana batırılıp çıkarılmış gibiydi. İçindeki gümüşsü beyaz, kan renginin altından kendini belli etmemeye çalışıyordu, ama kanlı ışık içeri emiliyor, yavaştan beyaz altından yüzüğü sarıyor, onu çarpıtıyordu.

Covenant sezgileriyle bir şeyin farkına vardı. Bu kavrayışla kalbi ritmini şaşırdı ve olduğu yerde yığıldı, hiçbir şeyden şüphelen-

meyen benliğine doğru sessizce, beyhude uyarılarla uludu. Sonra bir yay gibi sıçrayıp doğruldu, sanki ay hızla omuzlarından tutup onu dosdoğru havaya kaldırmıştı. Dimdikti, kaskatı kesilmişti – kolları yanında gerili duruyordu, sıkılıydı yumrukları.

Bannor arkasından seslendi, "Korkma Başefendi. Kurtlar tehlike arz edecek olursa Ranyhyn bizi uyaracaktır."

Covenant başını çevirdi. Kanbekçisi de onu yatıştırmak için elini uzattı.

"Sakın bana dokunma," diye tısladı Covenant.

Silkinip kurtuldu Bannor'dan. Kalbi deli gibi atarken Bannor'u gözledi, kan rengi ay ışığı altında yüzü katılaşmak üzere olan lavlara benzemişti. Derken melun bir fenalık hissiyle beraber bir patlama oluştu ayaklarının altında ve fırlayıp yanan ateşe doğru düştü.

Yere çarpınca, kendini ileri savurdu, aklında içgüdüsel olarak saldırıdan kurtulma arzusu dışında bir şey yoktu. Bir kere yuvarlandıktan sonra tutuşmuş çalıların içine girdi ayakları.

Ancak Covenant düşerken Bannor da fırlamıştı. Covenant ateşe düştüğünde, Kanbekçisi yalnız bir adım ötedeydi. Neredeyse tam o an bileğinden kavradı, alevlerin arasından bir çocuk kadar hafifmiş gibi çekti Covenant'ı ve ayaklarının üstünde doğrulttu.

Daha dengesini bile toparlayamadan Covenant dönüp Kanbekçisi'nin suratına haykırdı: "Bana dokunma!"

Bannor, Covenant'ın bileğini bıraktı, bir adım geriledi.

Prothall, Mhoram, Köpükizci ve tüm muhafızlar ayaklandılar. Kafaları karışmış, şaşkınlığa kapılmış, galeyana gelmiş biçimde bakıyorlardı Covenant'a.

Birden kendini zayıf hissetti Covenant. Ayakları titredi; ateşin yanına diz üstü düştü. Hay aksi şeytan! Lanet olasıca Habis yaptı bana bunu, ele geçiriyor beni pislik, cehennemin dipsiz çukurlarına itiyor beni! diye düşündü. Acının saplandığı yeri titreyen bir parmakla işaret etti. "Orada," dedi nefes nefese. "Oradaydı. Hissettim onu."

Efendiler, hemen harekete geçtiler. Mhoram bağırarak Birinair'i çağırırken, Prothall koşarak ilerledi ve Covenant'ın işaret

ettiği noktaya doğru eğildi. Kendi kendine mırıldanarak, bir yarayı yoklayan bir doktor gibi parmaklarının ucuyla o noktaya dokundu. Sonra Mhoram ve Birinair de ona katıldılar. Birinair, Yüce Efendi'yi kenara çekti, *lillianrill* asasını eline aldı ve bir ucunu toprakta sancıyan yere yerleştirdi. Avuçlarının içinde çevirdiği sevgili asasına kendini zorlayarak yoğunlaştı.

"Bir an için," diye mırıldandı Prothall, "bir an için bir şey hissettim – Toprağın belleğinde bir anı gibi bir şeydi. Sonra dokunuşumun ötesine geçti," İç geçirdi. "Dehşet vericiydi."

Birinair, yoğunlaştığı düşüncelerin içinden ses vererek tekrarladı: "Dehşet verici." Belki yaşlılıktan, belki de duyarlılıktan ötürü titriyordu elleri. Prothall ve Mhoram, Birinair'i izlediler. "Dehşet verici! Katil'in eli bu! Nasıl cüret eder buna?" Birinair, kendini o noktadan öyle hızla çekti ki sendeleyiverdi; Prothall onu yakalamasa düşecekti.

Bir süre birbirlerine öylece bakıp durdu Prothall ve Birinair. Sözle ifade edilemez bir bilgiyi değiş tokuş ediyor gibiydiler. Sonra Birinair silkinip kendine geldi. Parçalanmış onuru ayaklar altına alınmış gibi baktı etrafına. "Kendi başıma dururum. Daha o kadar ihtiyarlamadım." Covenant'a bir bakış attıktan sonra daha yüksek sesle konuşmaya devam etti. "İhtiyarladım sanıyorsunuz. Elbette. İhtiyar ve budala. Ocak dibinde kemiklerini dinlendirecek yerde, gelmiş bir Sefere çıkıyor. Başa bela bir yük gibi." İnançsız'a işaret ederek sözlerine son verdi, "Sor ona. Sor."

Covenant birliğin ilgisi Çerağban'ın üstüne yoğunlaşmışken ayağa kalktı ve yüzüğünün aldığı rengi gizlemek için ellerini ceplerine sokuşturdu. Andelain'deki saldırıları ve sonrasında olanları hatırladı. Bulantı verici önsezilerle sancılar saplandı karnına.

Prothall sert bir sesle "Yeniden oraya bas Başefendi," dedi.

Yüzünü ekşitti Covenant. İleri bir adım attı ve o nokta üzerine ayağını bastırdı. Topuğu yere değer değmez bir şey olacak beklentisiyle irkildi, sanki tam o noktada toprak tekinsizleşmiş, kökünü kaybetmiş gibi kendini olacaklara hazırlamaya çalıştı. Ama hiçbir acı saplanmadı ayağına. Andelain'deki gibi fenalık hissi kaybolmuştu, yerdeki bir çukurun üstüne yeniden güvenilirlik duygusunun kapağı örtülmüş gibi kalakalmıştı Covenant.

Efendilerin sessiz sorularına yanıt olarak başını hayır anlamında salladı.

Bir duraksamadan sonra, sakin bir sesle konuştu Mhoram. "Bunu daha önce de hissetmiş miydin?"

Kendini zorlayarak konuştu Covenant. "Evet, çeşitli kereler. Andelain'de. Kutlamaya yapılan saldırıdan önce."

"Sana Boz Katil'in eli değmiş," dedi Birinair tükürükler saçarak. Ancak suçlamalarına devam edemiyordu. Kemikleri yaşını hatırlamış gibiydi, yorgunlukla omuzları çöktü, asasına yaslandı. Tuhaf bir biçimde kendini azarlayarak aslında özür diler gibi mırıldandı. "Elbette ya. Ah, gençlik. Genç olsaydım." Birliğe sırtını döndü ve çemberin ötesindeki yatağına doğru ayaklarını sürüyerek gitti.

"Neden bize söylemedin?" diye sordu Mhoram ciddiyetle.

Soru bir anda Covenant'ın utanmasına neden oldu, sanki pantolonun kumaşı içinden yüzüğü görünür olmuştu. Kamburu çıktı, ellerini ceplerinde daha derinlere itti. "Söylemedim çünkü... Bilmenizi istemedim... Habis'in de, Salya'nın bana ne kadar önem verdiğini bilmenizi istemedim. Bunun yanı sıra," –gözleri ile Sırda yaşadığı buhranı işaret ediyordu– "başka şeyleri düşünüyordum." Bir baş sallamayla onayladı bunu Mhoram ve sözlerine biraz ara verdikten sonra devam etti Covenant. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Ama ancak botlarım yoluyla hissedebiliyorum. Ona dokunamıyorum – ne elimle, ne de ayağımla."

Mhoram ve Prothall şaşkınlıkla bir an bakıştılar. Çok geçmeden Yüce Efendi konuştu. "İnançsız, bu saldırıların nedenleri benim bilgimi aşıyor. Neden botların seni bu fenalığa karşı duyarlı yapıyor? Bilemiyorum. Ama ya Efendi Mhoram, ya da ben her daim seninle beraber olmalıyız, böylece gecikmeden olacaklara müdahale edebiliriz." Omuzlarının üstünden seslendi: "Üstnişancı Tuvor. Ocakağası Quaan. Duydunuz mu?"

Quaan hazır ola geçti ve yanıt verdi. "Evet, Yüce Efendi." Ve çemberin gerisinden Tuvor'un nazik sesi geldi. "Bir saldırı olacak. Haber aldık."

"Hazır olmamız gerekiyor", dedi Mhoram sertçe, "ve yanı sıra korku nedir bilmeden şerbaşları, kurtlar ve mağaracinleri akınlarıyla yüzleşebilmek için sağlam yürekler de gerekiyor."

"Öyle tabii," dedi Yüce Efendi son olarak. "Ancak her şey sırası gelince olacak; şimdi dinlenmeli, güç toplamalıyız."

Ağır ağır yataklarını serme işine girişti birlik. Yeknesak şarkısını mırıldanarak, elmasşerbeti dolu deri kırbasına kollarını sarıp yere uzandı Köpükizci. Kanbekçileri nöbetçileri dikerken, savaşçılar birbirlerinin ve Efendilerin üzerine battaniyeler serdiler. Covenant sürekli ne yaptığına dikkat ederek yatağına serildi, sanki tüm birlik onu izliyor gibiydi. Yüzüğünü sakladığı için de battaniyelere şükrediyordu. Sonra gecenin içinde uzun süre uyanık halde yattı, uyuyamayacak kadar üşümüştü; battaniye yüzüğünden saçılan soğukluğu kesemiyordu.

En sonunda uykuya dalmadan önce, Köpükizci'nin mırıldanışını duymuş ve Prothall'ın ateşin közleri başında oturduğunu görmüştü. Dev ve Yüce Efendi beraber gözlüyordu etrafı, yaklaşan kıyamete karşı gece nöbetini paylaşan Diyarın iki eski dostu gibiydiler.

Ertesi sabah kasvetle ağaran gün, boz renkteydi, göğe küller gibi saçılmış bulutlarla örtülüydü. Bu yeni günde Covenant boynunda bir ağırlık asılıymış gibi eğerin üstünde iki büklüm olmuştu. Ayın batmasıyla beraber yüzükteki kızıl leke kaybolmuştu, ama o renk zihninde bakiydi. Anlamsız bir suç işlemişçesine yüzüğü onu dibe çekiyor gibiydi. Çaresizce asla kendi seçmeyeceği, seçmiş olmayacağı bir bağlılığın üstüne yüklendiğini hissetti. Çürütülemez bir kanıt gibiydi bu. Ayın kendisi gibi Habis Efendi'nin entrikalarına kurban gidiyordu. Kendi onayı gerekmiyordu; onu asılı tutan ipler her türlü dirence karşı gelebilecek kadar kuvvetliydi.

Bunların başına nasıl geldiğini anlayamıyordu Covenant. Kendi ölüm arzusu, cüzzam yorgunluğu veya ümitsizliği bu kadar yoğun muydu? Peki katı kalpli hayatta kalma içgüdüsüne ne olmuştu? Kızgınlığı, şiddeti nerelerdeydi? Uzun süredir ona bir kurbanmış gibi davranılmıştı da, şimdi kendine bile sadece bir kurbanmış gibi mi davranıyordu?

Hiçbir yanıtı yoktu. Öğleyin birlik durduğunda, içini saran korku dışında hiçbir şeyden emin değildi. Dura'nın sırtından inmek istemediğini fark etti.

Toprağa güvenemiyordu, ona dokunmak zorunda kalma düşüncesi dehşet saçıyordu içine. Temelde olması gereken bir güveni kaybetmişti: toprağın sağlam olduğuna dair inanç –şimdiye kadar bilinçaltında yatacak kadar aşikar ve sürekli bir inanç– sarsılmıştı. Kör, dilsiz toprak onu ve yalnızca onu kötücül niyetlerle arayan kara bir el oluvermişti.

Buna rağmen eğerden aşağı salındı, ayaklarını yere basmaya zorladı ve batan acıyla yangına tutulmuş gibi oldu. Ağı yüklü bu duygu tüm sinirlerini korkuyla sindirdi. Zorlukla ayakta durabiliyordu. Prothall, Mhoram ve Birinair onun hissettiği duyguları yakalamaya çalıştılar, ancak hiçbir şekilde başaramadılar; bu fenalık dolu dokunuşun verdiği ıstırapla Covenant o noktadan zıplayıp uzaklaşır uzaklaşmaz kaybolmuştu.

Akşam yemeği sırasında acı yeniden battı. Yüzüğünü gökte beliren aydan saklamak için yatağa girdiğinde hummaya tutulmuş gibi titriyordu. Altıncı günün sabahında kül rengi bir suratla, gözlerinde kötürümleşmiş bir bakışla uyandı. Daha Dura'nın üzerine tekrar binemeden yeniden acıyla çarpıldı.

Ve birliğin molalarından bir tanesi sırasında bir daha çarpıldı.

Ve o günün sonunda, at sürme işi bittiğinde, içinde yere inecek kadar ümitsizlik birikince ayaklarını yere değdirir değdirmez bir sefer daha çarpıldı. Fenalık, tabutuna bir çivi daha çakmış gibiydi. Bu sefer sinirleri o kadar şiddetle tepki vermişlerdi ki sanki her şeyin boşuna olduğunu gösterir gibi yerlerde yuvarlanmıştı. Uzunca bir süre –kollarını bacaklarını yeniden denetim altına alana dek– öylece uzanmak zorunda kaldı ve en sonunda ayağa kalkınca, attığı her bir adımla titremeye ve irkilmeye başladı.

Acıklı, çok acıklı, dedi kendine soluk soluğa. Nefesine hakim olacak öfkeyi bulamıyordu içinde.

Gözlerinde yoğun bir endişe görülen Köpükizci, neden botlarını çıkarmadığını sordu. Covenant'ın bunun nedenini hatırlamasından önce bir dakika geçmesi gerekti. Sonra fısıltıyla yanıt verdi: "Onlar benim bir parçam – yaşamak zorunda olduğum yolun bir

parçası. Geride çok parçam kalmadı. Ve bir yandan da," diye ekledi beti benzi atmış biçimde, "eğer bu acı nöbetlerine tutulmazsam Prothall onların ne olduklarını nasıl belirleyecek?"

"Bizim için böyle bir şey yapma," diye ısrarla karşılık verdi Mhoram. "Senden nasıl böyle bir şey isteyebiliriz ki?"

Ama Covenant yalnızca omuz silkti ve ateşin yanına oturmak üzere ilerledi. O gece yemek yemeyi kaldırmayacaktı midesi – yemek yeme düşüncesi acıyla soyulmuş sinirlerine bulantı veriyordu– ancak kamp yerine yakın bir fundalıktan birkaç *aliantha* yemeyi denedi ve meyvenin sinirlerini yatıştırdığını fark etti. Meyvelerden bir avuç dolusu yedi, dalgın dalgın Lena'nın ona öğrettiği gibi çekirdekleri fırlattı ve ateşin yanına döndü.

Birlik yemeği bitirince, Mhoram, Covenant'ın yanına yerleşti. Ona bakmadan sordu: "Sana nasıl yardım edebiliriz? Ayakların yere değmesin diye acaba bir sedye mi kursak sana? Veya başka bir yolu vardır. Belki Köpükizci'nin öykülerinden bir tanesi yüreğine huzur verir. Dayanılmaz Bahgoon ile Thelma Çiftyumruk'un öyküsünü Garazkar dahi işitse, bir Toprakdostu olurdu diye iddia edip övünür durur Devler. Bu öyküler insanı öyle iyi eder ki." Birden, Mhoram doğrudan Covenant'a doğru döndü ve Efendi'nin yüzünü kaplayan anlayışı gördü Covenant. "Acını görebiliyorum Başefendi."

Covenant, Mhoram'ın bakışlarından kaçınmak için başını yere eğdi, sol elini cebine sokup sokmadığına baktı. Bir dakika sonra sanki aklı başka yerdeymiş gibi konuştu. "Bana Yaratıcı'dan bahset."

"Off, of," diye iç çekti Mhoram; "Bir Yaratıcı'nın gerçekten yaşayıp yaşamadığını bilmiyoruz. Böylesi bir varlık hakkında bize ulaşan tek bilgi en eski destanlarımızın gölgelerdeki en uç köşelerinden. Garazkar'ın varlığını gerçekten biliriz. Ama Yaratıcı'yı bilmeyiz."

Sonra Efendi Tamarantha da konuşmaya dahil olunca belli belirsiz irkildi Covenant. "Tabii ki biliyoruz," dedi Tamarantha. "Ah şu gençlerin ahmaklığı yok mu. Mhoram, evladım sen daha tam bir kahin değilsin. Bunun için gerekli cesareti edinmen gerek." Kadın, ağır ağır yaşlı bacaklarını bir araya getirdi ve destek almak

için asasına yaslanarak ayaklandı. Apak, ince saçları yüzünün etrafında tel tel olmuştu. Ateşin etrafındaki çembere girdi, fısıltısından ne kadar dermansız olduğu anlaşılıyordu. "Alametler ve kehanetler birbirine ters düşer. Kevin'in İlmine göre, yalnız Yürekkuvveti Efendiler Piri hem bir bilici, hem de bir kahinmiş. Daha güçsüz ruhlar bu çıkmazda kayboluyor. Neden böyle olduğuna dair bir fikrim yok. Ama Diyaryıkan Kevin Kutbozumu Ayinini yapmaya karar verdiğinde, Kanbekçilerini, Ranyhynleri ve devleri kurtarabildi, çünkü o bir biliciydi. Ve bir kahin olmadığından Habis Efendi'nin hayatta kalacağını görmeyi beceremedi. Berek'ten daha güçsüz bir adamdı. Tabii ki Yaratıcı yaşıyor."

Kadın, onay almak için Variol'a baktı ve o da başını sallayarak evet dedi sanki; Covenant adamın başını mı salladığını, şekerleme mi yaptığını tam ayırt edemiyordu. Ancak Tamarantha da Variol onu destekliyormuş gibi başını salladı. Gece göğüne ve yıldızlara doğru kafasını kaldırarak yaşlılıkla kısılmış bir sesle konuştu.

"Tabii ki Yaratıcı yaşıyor," diye yineledi. "Başka türlüsü nasıl olurdu? Karşıtların birbirlerine gereksinimi vardır. Başka türlü ayrım kaybolur ve geride yalnız karmaşa kalır. Hayır, Yaratma olmadan Garaz olmaz. En iyisi Yaratıcı'nın Toprağı yaratırken bunu nasıl unuttuğunu sormak. Çünkü eğer unutmadıysa Yaratma ve Garaz kendi tek varlığında hep bir arada varolmuştu ve onun bundan haberi yoktu.

"Bu çok eski destan şöyle diyor: Zamanın yapılışından önceki sonsuzlukta, bir işçi gibi atölyesine girdi Yaratıcı. Yaratmanın doğasında kusursuzluğu aramak olduğundan her şeyini adamıştı işine. Önce Zaman Kemerini inşa etti, böylece tüm yarattıklarının varolmak için bir yeri olacaktı – ve bu kemerin kilit taşı olarak da vahşi büyüyü dövdü atölyesinde, böylece Zaman, karmaşaya direnip dayanabilecekti. Sonra kemerin altında Toprağa şekil verdi. Çağlar boyu ter döktü, yaptı ve bozdu, denedi ve sınadı ve beğenmedi ve yeniden denedi ve yeniden sınadı, ki işi bitince yarattıklarının onu tenkit etmeye bir nedeni olamasın. Ve Toprak gözüne güzel gelince, Toprağın sakinlerini, kendi kusursuzluk arayışını yaşamlarında tekrarlayacak mahlukatı doğurdu – ve onlara kusursuzluğa ulaşma çabalarında gerekli hünerleri verdi. İşi bitti-

ğinde, ancak yaratanların duyabileceği türden bir gurur duyuyordu.

"Heyhat, Garaz'ı anlamamıştı ya da unutmuştu. Kusursuzluğu yaratmak için tek gerekli olanının kusursuz iş olduğunu düşünerek başlamıştı işine. Ancak işi bittiğinde ve gururu tatmin olduğunda, kendini bu görüntüyle mutlu etmek istedi. Toprağa yakından baktı – ve dehşete düştü. İşte! Toprağın derinlerinde kendi iradesi ya da yaratımı olmayan yok edici belalar, kendi başyapıtını un ufak edecek kadar ağı yüklü güçler vardı.

"Sonra anladı, ya da belki de hatırladı. Belki de Garaz'ın ta kendisini yanı başında, elini yanlış bir yöne saptırırken buldu. Belki de kendi içinde gördü kötülüğü. Bu önemli değil. Keder ve paramparça olmuş gururuyla galeyana geldi Yaratıcı. Korkunç bir öfkeye tutulmuş bir halde Garaz'la boğuştu –ya içinde ya da dışında– ve tutulduğu bu öfkeyle Garazkar'ı aşağı, evrenin sonsuzluğundan, Toprağın üstüne çaldı.

"Böylece Garazkar Zamanın içine hapis oldu ve dünya Yaratıcı'nın yarattıklarına keyfine göre işkence etmesi için Garazkar'ın dünyası oldu. Çünkü Zaman Yasası, kemeri mümkün kılan esas güç ilkesi, şimdi bizim andığımız ismiyle, Habis Efendi'yi koruma yönünde işliyordu. Bu Yasaya göre, gerçekleşen hiçbir eylem geri alınamaz. Kutbozumu geri döndürülemez – bozulma düzelemez. Belki ona katlanılabilir, belki iyileştirilebilir, ama inkar edilemez. Böylece Habis Efendi Toprağın başına bela oldu.Yaratıcı durduramaz onu – çünkü Garaz'ı oraya yerleştiren bizzat Yaratıcı'nın eylemiydi.

"Kederli ve kibri kırılmış Yaratıcı ne yaptığını gördü. Toprağın içinde olduğu kötü durum tamamen umutsuz olmasın diye, doğrudan olmasa da yaratıklarına yardım etme yolları aradı. Yasa Asasına –Garaz'a karşı yaratılan silaha– şekil verirken Efendiler Piri'ne yön verdi. Ancak bilin ki Toprağın Yasasının kendisi daha fazlasına izin vermez. Eğer Yaratıcı Habis Efendi'yi yok edecek olsa, bu eylem Zamanın kendisini yok eder – ve sonra da Garazkar yeniden sonsuzlukta hür kalır, dilediğine bulaşabilir."

Tamarantha ara verdi. Öyküsünü bir hatip gibi coşkuyla ya da yaşlılığın ötesinde bir tutkuyla değil, dümdüz anlatmıştı. Ancak bir an için yaşlı, cılız sesi Covenant'ı evrenin tehdit altında olduğuna

inandırmaya yetmişti – daha ötelerdeki büyük bir çatışmanın ufak bir evrende yansımasıydı kendi mücadelesi. Kadının daha sonra ne diyeceğini merak ederek gergin bir halde bekledi.

Kısa bir an için kadın başını eğdi ve kırış kırış yüzünden yansıyan bakışlarını tamamen Covenant'ın üstüne yoğunlaştırdı. Neredeyse fısıltıyla söze başladı. "Böylece sonraki en büyük sınavımıza geldik. Vahşi büyü burada. Tek bir sözle dünya ortasından yarılabilir. Hata yapma. Eğer bu İnançsız'ı davamıza kazandıramazsak, Toprak molozlara karışıp son bulur." Covenant kadının sesinin yaşlılıktan mı, yoksa korkudan mı titrediğini anlayamadı.

Ayın yükselmesi yakındı; yüzüğündeki değişim meydana çıkmasın diye yatağına gitti. Başı battaniyelerin altında, karanlığa dikti gözlerini, nikah yüzüğünü saran kanlı parıltıdan anladı ayın çıktığını. Metal iki gece öncesine göre daha derinden lekelenmiş gibiydi. Saplantılı gibi bakışlarını ayıramıyordu yüzüğün üzerinden. Ve en sonunda uykuya daldığında, sanki bir sorgulamada yorulmuş gibi tükenmişti.

Sonraki sabah bir saldırıya uğramadan Dura'nın sırtına çıkabildi – ve tuttuğu nefesini utançtan kurtulmuş bir rahatlamayla yüksek sesli bir biçimde bıraktı. Sonra Prothall mutat adetini bıraktı ve öğleyin mola için bir çağrıda bulunmadı. Bunun nedeni atlılar bir yükseltiyi aşıp Ruhlarerinci Irmağı'yla karşılaştıklarında anlaşıldı. Atlarını yaban düzlüklerden aşağı sürdüler ve durup dinlenmeden önce ırmaktan yüzdürüp karşıya geçtiler. Burada da ayaklarını yere bastığında bir saldırıya uğramadı Covenant.

Lakin bu anlaşılmaz paydos günün geri kalanıyla amansızca çelişiyordu. Ruhlarerinci'nin birkaç fersah ötesinde, ilk defa bir Yoluğrağına denk geldi birlik. Covenant'ın katledilmiş Uğrakkolcusu öyküsünü anımsayan Prothall, iki Kanbekçisi'ni, Korik ve Terrel'i (Efendi Mhoram'ın muhafızını) Yoluğrağına yolladı. Araştırma yalnızca durumdan emin olmak için gerekliydi. Sıkıntılı durumdaki Covenant bile ihmal edilmişliğin, kullanılmamışlığın kokusunu alabiliyordu; yeşil yolcu korunağı sararmış solmuş, ekşimişti. Korik ve Terrel geri döndüğünde birliğin zaten tahmin ettiği şeyi teyit ettiler sadece: Yoluğrağına bakan yoktu.

Efendiler bu gerçekle karşılaşınca kızgın bir ifade kapladı yüzlerini. Açıkça Covenant'ın betimlediği cinayet Uğrakkolcularının

hizmetlerini sonlandırmalarına yol açabilirdi. Ancak savaşçıların bir kısmı şaşalamış, dehşete düşmüş bir biçimde inledi ve Köpükizci dişlerini gıcırdattı. Covenant, bakışlarını Dev'e doğru çevirdi ve bir an için Köpükizci'nin yüzüne hiddetin yayıldığını gördü. Bu ifade çabucak kayboldu, ama Covenant sarsılmıştı. Beklenmedik bir biçimde Devlerin Diyara yılmaz sadakatlerinin tehlikeli bir şey olabileceğini hissetti; uzun sürmemişti bu kanıya varmak.

Böylece yedinci günün sonunda birliğe iyice kasvet çökmüştü; ancak bir felaketin kararlılığıyla göğü renklendiren kan kırmızı, yozlaşmış ayın daha da ağırlaştırabileceği bir kasvet. Yalnız Covenant bir rahatlama hissediyordu; peşine düşen ona mahsus sayrılık bir kez daha yakasını bırakmıştı. Ama sonraki gün atlılar Andelain'in huzuruna vardılar. Yolları güneybatı yanından, tepelerin eteklerinden geçiyordu ve başları üstünde asılı gri havaya rağmen, Andelain bereketi Toprağın en mağrur mücevheri gibi parıldadı. Birliğin içinin ferahlamasını sağladı bu görüntü, Kutbozumundan önce Diyarın nasıl olduğunu canlı bir şekilde görmüş gibi etkilendi birlik.

Covenant'ın da herkes gibi sessizce avunmaya ihtiyacı vardı, ama ondan esirgenmişti bu. Kahvaltısını yaparken yeniden topraktaki fenalık tarafından çarpıldı. Önceki günün dinlencesi saldırının zehrini kat kat artırmış gibiydi; kötücüllükle yoğunlaşmıştı, sanki bu dinlenme onu hiddetlendirmiş, kinini arttırmış gibiydi. Fenalık duygusu onu çökertti.

Başka bir mola sırasında yeniden çarpıldı.

Ve o akşam, kendine *aliantha*lardan bir akşam yemeği hazırlarken tekrar çarpıldı. Bu kez öylesine kırbaçlamıştı ki yanlışlık, bir süre için bayıldı. Bilincini yeniden kazandığında bir çocuk gibi Köpükizci'nin kollarında yatıyordu. Belli belirsiz sarsılmalar geçirdiğini hatırlıyordu.

"Botlarını çıkar," diye ısrarla sıkıştırdı Covenant'ı Köpükizci.

Bir sis gibi uyuşukluk doldu Covenant'ın kafasına, tepkilerini bulandırdı. Ancak "Niye?" diye sorabilecek kadar sözlerin belirgin çıkmasını sağlayabildi.

"Neden mi? Taş ve Deniz adına dostum! Sen böyle sorarsan, ben nasıl yanıtlayabilirim ki? Kendine sor. Böylesi bir fenalığa katlanarak ne kazanıyorsun?"

"Kendimi," diye cılız bir sesle mırıldandı. Yalnızca Dev'in kollarına yaslanıp, uyumak istiyordu, fakat bu isteğe karşı mücadele etti. Köpükizci'yi iterek kendini ondan uzaklaştırdı, Dev de bunun üzerine onu Birinair'in *lilliannill* ateşinin yanına, ayakları üstüne dikti. Ayakta durabilmek için bir süre boyunca halsizce Köpükizci'nin koluna tutundu. Sonra savaşçılardan biri ona asasını verdi ve ona dayandı. "Buna katlanarak kendimi kazanıyorum."

Ancak aslında katlanamadığını ta kemiklerinde hissediyordu. Kemikleri gerilimin altında eriyormuş gibi zayıflamıştı. Botları artık hissetmediği bir sabit fikirliliğin kutsal sembolü olmuş gibiydi.

Köpükizci itiraz etmeye başlayacaktı ki Mhoram onu durdurdu. "Bu onun seçimi," dedi yumuşak bir sesle.

Bir süre sonra Covenant hummalı bir uykuya tutuldu. Dikkatle yatağa taşındığından habersizdi, Mhoram'ın gece boyunca onu gözetim altında tuttuğundan ve nikah yüzüğündeki kanlı lekeyi gördüğünden habersizdi.

Uyurken bir bunalımın tepe noktasına ulaştı ve her şeyi kaybettiği hissiyle uyandı, sürekli kaybettiği bir yazı-tura oyununda dayanma gücü en son oyunu da kaybetmişti. Gözlerini zorla açtığında kendini yine Köpükizci'nin kollarında yüzükoyun yatmış buldu. Birlik, o günkü yolu tepmek için at binmeye hazırdı.

Covenant'ın gözlerinin açıldığını görünce Köpükizci üzerine doğru eğildi ve kısık bir sesle konuştu. "Acı çektiğini görmektense tüm yol boyunca seni taşımayı yeğlerim. Efendiler Kalesi'ne yolculuğumuz bile şimdi senin şu halini izlemekten kat kat kolaydı."

Covenant kendini birazcık toparladı ve Dev'e baktı. Köpükizci'nin yüzünde çizgiler görünüyordu, ama yorgunluktan kaynaklanan çizgiler değildi bunlar. Daha çok Dev'in zihninde biriken bir şeylerden dolayı gibiydi – kale gibi alnını şişiren bir baskı vardı. Covenant uzunca bir süre boş boş baktı, sonra bu çizgilerinin nedeninin şefkat olduğunu anladı. Kendi acısının görüntüsü

Köpükizci'nin nabzının şakaklarında şişerek atmasına yol açıyordu.

Devler? İç geçirdi Covenant. Hepsi böyle mi acaba? Bu duygu yoğunluğunu gözlerken mırıldandı Covenant, "Köpükizci ne demek?"

Dev sorunun ilgisizliğini fark etmemiş olsa gerek, "Köpükizci, bir tür pusuladır," diye basit bir yanıt verdi. "Yani 'köpük-izci' demek 'deniz-pusulası' demek."

Covenant güçlükle hareket etmeye başladı, Dev'in kollarından kurtulmaya çalıştı. Ama Köpükizci onu tuttu ve sessizce ona ayaklarını yere basmayı yasakladı.

Efendi Mhoram araya girdi. Sesinde haşin bir kararlılıkla "Onu yere bırak," dedi.

"Yere," diye tekrarladı Covenant.

Köpükizci'nin kalın kaşlarının altında verebileceği sert birkaç karşılık belirdi, ama yalnızca "Niye?" diye sordu.

"Karar verdim," diye yanıtladı Mhoram, "Başefendi Covenant'a neler olduğunu anlamadan buradan ileri bir adım bile atmayacağız. Bu riski yeterince erteledik. Ölüm dolanıyor etrafımızda. Onu yere bırak." Mhoram'ın gözleri tehlikeli ışıklar saçıyordu.

Yine de, Yüce Efendi Prothall Mhoram başını sallayarak destekleyene dek kararsız kaldı Köpükizci. Sonra Covenant'ı doğrulttu ve onu nazikçe yere indirdi. Bir an için elleri korumacı bir tavırla Covenant'ın omuzlarına yerleşti. Sonra geri adım attı.

"Şimdi, Başefendi," dedi Mhoram. "Elini bana ver. Sen fenalığı hissedene kadar beraber duracağız ve ben de senin içinden bana akmasıyla fenalığı hissedeceğim."

Bununla beraber hafif bir telaş düştü Covenant'ın yüreğine. Mhoram'ın gözlerinden yansıyan kendini gördü, kaybettiklerinin kazındığı surattan bir başına nasıl ayakta durduğunu okudu. Bu kaybı görmek onu dehşete düşürdü. Bu ufacık yansımada gördüğü yüzde eğer bu saldırılar devam ederse, ister istemez saldırıların ona verdiği korku ve tiksinme duygularından hoşlanmayı öğreneceğini gördü bir anda. Kendinden iğrenmeyle kendini beğenmiş-

lik arasındaki sınırdaydı ve Mhoram'ın ondan istediği şey sınırı aşma riskini göze almasıydı.

"Gel," diye üsteledi Efendi sağ elini uzatarak. "Eğer dayanmak istiyorsak bu fenalığı anlamamız gerekir."

Belki çaresizlikten, belki de ümitsizlikten elini uzattı Covenant. Ellerinin ayaları birbirine değdi; birbirlerinin başparmaklarını kavradılar. Kendi iki parmağı Mhoram'ın amaçlarını düşününce zayıf geldi; o umutsuzdu, ama Efendi'nin kavrayışı sağlamdı. Keder saçan bir gulyabani ile boğuşmaya hazırlanan, el ele tutuşmuş savaşçılar gibi orada durdular öylece.

Saldırı bir anda geldi. Covenant çığlık attı, kemikleri zangırdıyor, sanki anlamsız sözcükler mırıldanıyordu, ama geri kaçmadı. Bu ilk anda, Mhoram'ın sert kavrayışı ona güç verdi. Derken Efendi kollarını Covenant'a doladı ve onu göğsüne çekti. Covenant'ın duyduğu rahatsızlığın şiddeti Mhoram'a bir tokat gibi çarptı, ama yerinden kımıldamadı ve metanetle sarılışına devam etti.

Geldiği gibi kayboldu saldırı. İnleyerek Mhoram'ın kollarına yığıldı Covenant.

Mhoram ağırlığını taşıyabilecek kadar kendine gelene dek tuttu onu. Ardından, yavaşça bıraktı Covenant'ı. Bir süreliğine tuhaf bir biçimde yüzleri birbirine benzer gözüktü, aynı hortlak görmüş ifade, aynı ter basmış, içi boş bakış vardı ikisinde de. Ancak çok geçmedi Covenant insanın içini ürperten bir inildeme sesi çıkardı ve Mhoram da omuzlarını doğrulttu – ve benzerlik kayboldu.

"Ben bir budalaymışım," diye fısıldadı Mhoram. "Bilmem gerekirdi – Bu sayrılık var ya, bu Salya Kayakurdu, seni bulmak için Asanın gücüyle sana uzanıyor. Varlığımızı senin botlarının toprağa basmasıyla fark ediyor, çünkü botların Diyarda yapılmış hiçbir şeye benzemiyor. Senin ve dolayısıyla da bizim nerede olduğumuzu buluyor böylece.

"Sanıyorum ki Ruhlarerinci'ni aştığımız gün dokunulmadın çünkü Salya ona ırmak vasıtasıyla ilerlememizi bekliyordu ve bu yüzden bizi karada değil suda arıyordu. Ancak hatasını fark etti ve dün yeniden seninle bağlantı kurdu."

Efendi duraladı, sözlerinin Covenant'ın içine işlemesi için bir fırsat tanıdı. Sonra son verdi sözlerine: "Başefendi, hepimiz için, Diyar için, botlarını giymemen gerek. Salya daha şimdiden bizim hareketlerimiz hakkında çok fazla bilgiye sahip. Hizmetkarlarını salmış dört bir yana."

Covenant yanıt vermedi. Mhoram'ın sözleri içindeki son gücü de emmiş gibiydi. Bu sınama ona çok fazla gelmişti; iç çekip bayıldı ve Efendi'nin kollarına düştü. Bu nedenle botlarının ve diğer kıyafetlerinin nasıl dikkatle çıkarılıp katlanarak Dura'nın eğer çantasına konulduğunu, kollarının bacaklarının Efendilerce nasıl nezaketle temizlenip, üstüne ipekli, altın dokumalı, ak bir cüppenin geçirildiğini, yüzüğünün parmağından nasıl kederle çıkarıldığını ve yüreğinin üzerine yeni bir parça tutkan ile tutturulduğunu, nasıl o gün boyunca süren uzun yürüyüş sırasında Tuzyürek Köpükizci'nin kollarının beşiğinde uyuduğunu anlayamadı. Bir kurban gibi karanlıkta yattı; cüzzamın diş etlerini kemirme sesini duyabiliyordu. Küçümseme dolu bir koku sarmıştı etrafını, ısrarla iktidarsızlığını vuruyordu yüzüne. Ancak dudakları uysal bir gülümseme ile biçimlenmiş, en sonunda parçalara ayrılışını onaylamaya başlamış gibi bir sevinç sarmıştı yüzünü.

O gece geç saatlerde uyanana kadar gülmeye devam etti ve kendini ayın ağzı kulaklarında, gulyabanimsi sırıtışına bakar buldu. Ağır ağır gülümsemesi gerildi, gergin bir yüz ekşitmeye, mutluluk ya da nefret arasında bir görüntüye dönüştü. Ama sonra Köpükizci'nin heyula bedeni araya girince ayı göremez oldu. Dev'in her biri Covenant'ın yüzü kadar büyük avuçları sevecenlikle saçlarını okşadı ve zamanla bu okşama etkisini gösterdi. Covenant'ın gözlerindeki dehşete düşmüş ifade kayboldu, yüzü rahatladı, işkence görürmüş gibi bir halden, rahatlama haline geçti. Çok geçmedi, yeniden daha az tehditkar bir uykunun derinliklerindeydi.

Sonraki gün –Seferin onuncu günü– sakince uyandı, içindeki uzlaşmaz taleplerin ateşkesi sırasında hiç kıpırtısız oturduğundan, her yanı tutulmuş gibiydi. Hissizlik kaplamıştı içini, sanki artık kendini düşünmeye gücü yok gibiydi. Yine de açtı. Kahvaltıda bolca yemek yedi ve önceden yemeğini hazırlama görevini kendine atamış görünen ağaçköylü kadına teşekkür etmeyi unutmadı.

Yeni giyim kuşamını esefle omuz silkerek kabullendi, sessiz, ahmakça bir alayla, her şey bir kenara, ne de çabuk kendini dağıtabildiğini ve sanki onun için yapılmış ak cüppenin, bir deri bir kemik bedenine ne de güzel yakıştığını fark etti Sonra hiçbir şey düşünmeden Dura'nın üstüne bindi.

Yoldaşları sanki düşmesinden korkuyormuş gibi onu izlediler. Sandığından da mecalsizdi; dikkatinin çoğunu eğerde durmaya harcamak zorundaydı, lakin yine de bu işi becerebiliyordu. Yavaş yavaş seferiler onun için bir tehlike kalmadığına ikna oldular. Hepsinin ortasında, Andelain'in çiçeklerle bezeli kıyısı boyunca, gün ışığı ve ılık bahar havasının içinde at üstünde yol aldı – dikkatle ve kaygısız ilerliyordu, imkansızlıklar içinde hapsedilmiş gibiydi.

XVII
Ateşle Gelen Son

O gece birlik Andelain'in kalın çimlerinden yarım fersah uzakta, iki kayalık yamacın arasındaki dar bir vadiye kamp kurdu. Savaşçılar şendi, son birkaç günkü gerilimli zamanlardan sonra doğal ruh hallerini yakalamışlardı. Efendilerden ve Kanbekçilerinden oluşan suskun dinleyicilerine öyküler anlatıp şarkılar söylediler. Efendiler onlara katılmasalar da, dinlemekten memnun gözüküyorlardı, hatta birkaç kere Mhoram ve Quaan'ın beraberce kıkırdadıkları bile duyulmuştu.

Ancak Covenant Ocaklıların coşkunluğunu paylaşmıyordu. Duygularının ağzına bir mühür takmıştı boşluğun ağır eli. Kendini ayrı konulmuş, dokunulması günah bir şey gibi hissediyordu. Savaşçıların son şarkıları bitmeden yattı.

Bir süre sonra omuzlarına dokunan bir elle uyandı. Gözlerini açarak Köpükizci'nin yanı başına eğildiğini fark etti. Ay neredeyse batmıştı. "Kalk," diye fısıldadı Dev. "Ranyhyn bize haberler getirdi. Kurtlar peşimizde. Şerbaşları da arkamızda, çok uzaklarda olmayabilirler. Gitmeliyiz."

Covenant uykulu biçimde Dev'in gece çökmüş yüzüne bir an için gözlerini kırpıştırarak baktı. "Neden? Bizi izlemeyecekler mi?"

"Acele et, Başefendi. Terrel, Korik ve belki de Quaan'ın Ocağının üçte biri burada pusu kuracak. Böylece sürüyü dağıtacaklar. Gel."

Ancak Covenant ısrar etti. "Yani? Aramız açılacak, ama yeniden izleyecekler. Bırak da uyuyayım."

"Dostum, sabrımı zorluyorsun. Kalk da sana anlatayım."

İçini çeken Covenant battaniyelerin altından yuvarlanarak çıktı. Cüppesinin kuşağını sıkılaştırdı, sandaletlerini ayağına geçirdi ve asasıyla bıçağının yerinde olduğundan emin oldu. Ağaçköylü yardımcısı döşeğini topladı ve kaldırdı. Sonra Dura'yı getirdi ona.

Sessiz bir ivedilik içinde hareket eden birliğin arasında atına bindi ve Efendilerin ve Kanbekçilerinin çoktan at binmiş halde beklediği kampın merkezine doğru Köpükizci ile beraber ilerledi. Savaşçılar hazır olunca Birinair ateşin son korlarını da söndürdü ve kaskatı bir biçimde atının üstüne tırmandı. Bir dakika sonra atlılar döndüler ve dar vadiden kaçarcasına uzaklaştılar. Engebeli arazide yönlerini ayın kalan son kızıl ışığıyla tayin ediyorlardı.

Dura'nın toynakları altındaki zemin yavaşça pıhtılaşan kan gibi gözüküyordu. Covenant kızıl ışıktan korumak için yüzüğünü kavradı. Etrafında sessizliğin yarattığı yoğun gerilimle ilerliyordu birlik: Alçak sesli de olsa metal tangırtısı çıkaran her kılıç sesi anında susturuluyordu, her bir nefes bastırılmıştı. Ranyhynler gölgeler kadar sessizdi ve geniş sırtlarında Kanbekçileri heykeller gibi, sonsuza dek uyanık ve cansız duruyorlardı.

Sonra ay tamamen kayboldu. Karanlık huzur vericiydi, ama kaçışlarının riskini arttırıyor gibiydi. Fakat tüm birlik Ranyhynlerce çevrilmiş, yönlendiriliyordu ve kudretli atlar diğer binek hayvanlarını aralarında güvenle koruyacak bir yol seçtiler.

İki, üç fersah sonra birliğin gerginliği biraz azaldı. Hiçbir kovalamaca sesi duymuyorlardı, tehlike sezmiyorlardı. En sonunda Köpükizci Covenant'a vaat ettiği açıklamayı sundu.

"Çok basit," diye fısıldadı Dev. "Kurtları dağıttıktan sonra, Korik ve Terrel bizimkinden farklı bir yol çizecekler. Kovalayanların kafası karışana dek doğrudan Andelain'in içine dalıp doğuya Gökgürültüsü Dağı'na gidecekler. Sonra dönüp bize katılacaklar."

"Neden," diye sordu Covenant kısık bir sesle.

Açıklama görevini bu kez Efendi Mhoram üstlendi. "Salya'nın bizim amacımızı anlayabileceğinden şüphe ediyoruz." Covenant, Efendi'nin varlığını Köpükizci kadar kuvvetle hissetmiyordu, o yüzden Mhoram'ın sesi bir bedenden değil, karanlığın içinden geliyordu, sanki konuşan gecenin ta kendisiydi. Bu izlenim Mhoram'ın sözlerini yalanlar gibiydi, fiziksel varlığının kanıtı olmadığından Efendi'nin sözleri sanki boşunaydı. "Seferimiz çoğu yönden delice bir cesaret gösterisi ya da budalaca gelecektir ona. Asa elinde olduğundan ona yaklaşmak için çılgın olmamız gerekir. Ancak ne olursa olsun yaklaşmayı düşünüyoruz, o halde güneye

giden yolumuz budalaca, çünkü uzun bir yol, onun gücü de her geçen gün artıyor. Doğuya, ona doğru dönmemizi, ya da güneye, Kıyamet Uzleti'ne varıp kaçmamızı bekleyecektir. Korik ve Terrel, Salya'nın izcilerine saldırmak için döndüğümüze inanmaları için kanıtlar yaratacak. Eğer nerede olduğumuzdan emin olamazsa, gerçek hedefimizi kestiremez. Bizi Andelain'de arayacaktır ve Gökgürültüsü Dağı'ndaki savunmalarını kuvvetlendirmeye girişecektir. Ona saldırmaya döndüğümüze inanınca, beyaz altının gücüne hakim olduğumuza da kanaat getirecektir."

Sorusunu sormadan önce bir süre düşündü Covenant, "Tüm bunlar sırasında Habis ne yapacak?"

"Ah," dedi ve içini çekti Mhoram, "işte bu bir muamma. Seferimizin yazgısı ve tabii ki Diyarın yazgısı da bu soruda yatıyor." Bir an sus pus kesildi Mhoram, "Düşlerimde onu gülerken görüyorum."

Covenant Habis'in ezici kahkahasını hatırlayınca irkildi ve sessizleşti. Böylece atlılar kendilerini Ranyhynlerin içgüdülerine teslim ederek karanlıkta gizlenip ilerlediler. Şafak söktüğünde kurtlar için kurdukları pusuyu çok gerilerde bırakmışlardı.

Andelain'in güney sınırı olan Mithil Irmağı'na ulaşabilmek için birliğin günde on beş fersah kat ederek dört gün daha çetin koşullarda at sürmesi gerekliydi. Altmış fersah boyunca Korik'in ekibinin başına ne geldiğine dair tek bir fikirleri bile olmadan güneydoğuya doğru at sürdüler. Hepi topu sekiz kişi terk etmişti birliği. Ama onlar olmadan birlik ufalmış ve çelimsiz görünüyordu. Yüce Efendi ve yoldaşlarının kaygıları atlarının toynak seslerinde gümbürdedi, aralarına boş bir tabut gibi düşen sessizlikte yankılandı.

Savaşçılar sol taraflarında bir fersahtan fazla uzaklaşmadıkları Andelain'i memnuniyetle izlemişlerdi. Şimdi o da yoktu. Günbatımından şafağa herkes doğu ufkunu gözlüyordu; Korik'in atlılarının belirmediği bir boşluk dışında hiçbir şey göremiyorlardı. Köpükizci zaman zaman en yakın tepeye çıkıp uzaklara gözünü dikmek üzere birlikten ayrılıyordu; nefes nefese ve huzursuzluğa kapılmış biçimde dönüyordu ve birliğe Korik'in yokluğunu açıklayacak ne gibi bir kabus olabilir diye düşünmek kalıyordu.

Söylenmeyen ortak görüş Huryn ve Brabha gibi Ranyhynlere binmiş iki Kanbekçisinin üstesinden gelmeye kaç tane olursa olsun hiçbir kurdun yeterli olamayacağıydı. Hayır, Korik'in ekibi ufak bir şerbaşı ordusunun eline düşmüş olmalı diye fikir yürüttü birlik, ancak Korik'in izini kaybettirmek için geçebileceği bir ırmak ya da başka bir yol bulmak için pek çok fersah gitmesi gerektiğini öne sürdü Prothall. Yüce Efendi'nin sözleri akılcıydı, ancak kan kırmızı ayın altında sözlerinin içi boş gibiydi. Bunlara rağmen, Ocakağası Quaan yüzünde altı savaşçısının ölümünü düşündüğünün işaretleriyle işlerini yapmayı sürdürüyordu.

Tüm atlılar hüzne dalmıştı, ta ki dördüncü günün alacakaranlığında Mithil'in kıyılarına varana dek.

Irmağa yaklaşırken hemen sollarında Andelain hududunu belirtir gibi dik bir tepe yükseliyordu ve bu, kuzey kıyıyı koruyordu. Birlik ancak ırmak kıyısında tek sıra at sürerek tepenin altından Andelain'e girebildi. Fakat Prothall, Mithil'in sert akıntısında yüzmek yerine bu yolu tercih etmişti. Önünde yalnızca Tuvor'la, dar kıyı boyunca doğuya giden yola önderlik etti. Seferiler birer birer onları izlediler. Çok geçmeden tüm birlik tepenin hududunu aşmıştı.

Araziye yayılmış bu halleriyle savunmasızdılar. Tepe arkalarından yükselirken, neredeyse dimdik oldu. Tepenin kayalık tacı ırmak boyunca giden yola hakimdi. Biniciler kafaları yukarı uzanmış biçimde ilerlediler; bulundukları konumun tehlikelerinin açık bir biçimde bilincindeydiler.

Doruktan yükselen bir selam duyduklarında hala dar yoldaydılar. Kayaların arasında bir şekil belirdi. Bu Terrel'di.

Atlılar neşeyle selama karşılık verdiler. Aceleyle, tepeyi aştılar ve kendilerini atların –iki Ranyhyhn ve beş tane yaban atı– ırmaktan uzakta, yukarıda otladığı geniş, çimenli bir vadide buldular.

Yaban atları tükenmişlerdi. Bacakları tir tir zayıf titriyordu, boyunları düşmüştü; otlamaya ancak güç bulmuşlardı.

Beş, diye kafasından yineledi Covenant. Kafası uyuşmuştu, yanlış saymış olmalıydı.

Korik doruktan aşağı iniyordu. Beş tane savaşçı eşlik ediyordu ona.

Öfkeli bir haykırışla Quaan atından atladı ve Kanbekçisi'ne doğru koştu. "İrin!" diye sordu. "Irin, nerede? Yediler aşkına! Ne oldu kadına?"

Korik ekibiyle beraber Yüce Efendi'nin karşısına gelene dek yanıt vermedi. Tümü Covenant için garip bir karışım oluşturuyordu: birbiriyle çelişen duygularla heyecanla, korkuyla, cesaretle, kederle dolu savaşçılar ve bir heykel kadar kayıtsız Kanbekçisi. Korik bir memnuniyet ya da acı hissediyorsa da, göstermiyordu.

Bir elinde şişkin bir paket taşıyordu, ama konuyu hemen ona getirmedi. Bunun yerine Prothall'a selam verdi ve "Yüce Efendi. Sapasağlamsınız. Takip edildiniz mi?" dedi.

"Hiç takip edilmedik," diye ağırbaşlılıkla yanıt verdi Prothall.

"Bu iyi. Biz de başarılı olduğumuzu tahmin ediyorduk."

Prothall başını sallayarak onayladı ve Korik öyküsünü anlatmaya başladı. "Kurtlarla karşılaştık ve onları dağıtmayı amaçladık. Ama kurt değil, *kreshtiler*. Amaçlarından kolayca vazgeçmiyorlardı. Böylece onları doğuya sürdük. Andelain'e giremiyorlardı. Ardımızdan uludular, ama girmediler. Kuzeyden geri dönene kadar onları uzaktan izledik. Sonra atlarımızı doğuya sürdük.

"Bir gün, bir gece sonra yolumuzu değiştirdik ve güneye döndük. Ancak akıncılara denk geldik. Bizim bildiğimizden daha da kudretliydiler. Şerbaşları ve mağaracinleri bir aradaydı ve yanlarında bir *grifin* vardı."

Korik'i dinleyenler hayret ve öfke ile mırıldandılar ve Kanbekçisi de tonlamaların pek önemli olduğu *Haruchai* dilinde uzunca sövüp saymak için bir ara verdi. Sonra devam etti: "Irin, kaçışımıza olanak sağladı. Ancak yolumuzdan çok sapmıştık. Buraya sizden kısa bir zaman önce vardık."

Tiksinmeyle burun deliklerini kabartarak paketi kaldırdı. "Bu sabah tepemizden bir atmaca uçtuğunu gördük. Tuhaf bir uçuşu vardı. Onu vurduk." Pakete uzanıp kuşun cesedini çıkardı. Atmacanın tehlikeli gagasının üstünde tek bir göz vardı, alnının tam ortasına yerleşmiş delice, kocaman bir küreydi bu.

Kötülükle ışıyormuş gibi bu görüntü çarptı birliği. Atmaca hastalıklıydı, doğaya uygun değildi, fenalık amacıyla yaratılmış bir

şeydi – doğayı çarpıtmaya cüret eden bir güç tarafından doğduğu biçimden çarpıtılıp uzaklaştırılmıştı. Bu görüntü Covenant'ın boğazında düğümlendi, öğürme isteği doğurdu. Prothall'ın sözlerini güçlükle işitebiliyordu. "Bu, Sayrıtoprak Taşının işi. Yasa Asası böylesi bir suçu, böylesi bir zulmü nasıl işleyebilir ki? Ah dostlarım, bu düşmanımızın işi. Yakından bakın, böylesi bir yaratığın canını almak insaf göstermektir." Bir anda Yüce Efendi sırtını döndü, yeni öğrendikleriyle üstüne bir ağırlık çökmüştü.

Quaan ve Birinair hasta doğmuş atmacayı yaktılar. Korik'le yola çıkmış savaşçılar hemen konuşmaya başladılar ve geçen dört günün eksiksiz bir resmi ortaya çıktı. İlgi doğal olarak Ocaklılardan Irin'i öldüren savaş üzerine yoğunlaşmıştı.

Tehlikenin kokusunu ilk alan Ranyhyhn Brabha'ymış ve Korik'i uyarmış. Bir anda gelen yağmacıları beklemek üzere sık çalılıklara saklanmıştı. Kulağını yere dayayıp gelenlerin bineksiz şerbaşları ve mağaracinlerinden oluşan, toplamda on beş kişilik karışık bir kuvvet olduklarını tahmin etmiş – mağaracinlerinde şerbaşlarında olan yere yumuşak basma yeteneği yoktur. Böylece Korik kendine görevinin ne olduğunu sormuş: Efendilerin savunucuları olan yoldaşlarını korumak mı, Efendilerin düşmanlarına zarar vermek mi? Kanbekçileri Efendileri savunmaya için ant içmişlerdi, Diyarı savunmaya değil. Savaşmayı seçmişti, çünkü kendi kuvvetinin, şaşırtma unsurunu da hesaba katınca yaşam kaybı olmadan her iki görevi de karşılamaya yetecek gücü vardı.

Verdiği karar onları kurtarmış. Daha sonra öğrenmişler ki eğer saldırmasalar, fundalıkta çalıların arasında tuzağa düşeceklermiş; ürken atları gizlendikleri yeri ortaya çıkaracakmış.

Ayın batımından sonraki kara bir geceymiş; Korik'in ekibinin birliği terk etmesinden sonraki ikinci gece. Akıncılar hiçbir ışık kullanmadan hareket ediyorlarmış. Kanbekçilerinin keskin gözleri bile düşmanın gölgeler arasındaki dış hatları dışında bir şey seçemiyormuş. Her iki kuvvetin arasında rüzgar esiyormuş, böylece Ranyhynler tehlikenin boyutlarını tamamen anlamaktan alıkoyulmuş.

Akıncılar açık araziye varınca, Korik ekibine işaret etmiş; o ve Terrel'in ardındaki çalılardan savaşçılar fırlamışlar. Ranyhynler diğerleriyle aralarına bir anda mesafe koymuşlar, bu yüzden tam

da atların dehşet çığlıklarını işittikleri an Korik ve Terrel düşmana girişmişler. Atlarını çeviren Kanbekçileri tümü ürkmüş atlarıyla uğraşan altı savaşçıyı ve tepelerinde süzülen *grifini* görmüş. *Grifin* kısa mesafeleri uçmasını sağlayan kuvvetli kanatlara sahip aslanımsı bir yaratıkmış. Atları ürkütüyor, binicilerin üstüne çullanıyormuş. Korik ve Terrel yoldaşlarının imdadına koştular. Ve arkalarından da yağmacılar geldi.

Kanbekçileri *grifinin* üzerine atılmışlar, ama pençeleri aşağı gelecek biçimde yukarılarında duran yaratığın silahsız erişebilecekleri zayıf noktaları yokmuş. Sonra akıncılar ekibin üstüne bastırmışlar. Savaşçılar, atlarını korumak için bir araya gelmişler. Korik, dövüş sırasında ilk fırsatta *grifinin* üzerine zıplamak için Brabha'nın sırtında kendini konuşlandırmış. Ancak fırsat belirdiğinde Irin önüne geçmiş. Nereden bulduysa geniş ağızlı, uzun bir mağaracini kılıcı eline geçirmiş. *Grifin* onu pençeleriyle kavrayıp paramparça ederken, kadın da yaratığın kellesini uçurmuş.

Hemen sonrasında diğer bir akıncı grubu hücum etmiş. Savaşçıların atları kaçmak dışında bir şey yapamayacak kadar korkmuşlarmış. Böylece Korik'in ekibi kaçmış, düşmanı topuklarına takıp önce doğuya, sonra kuzeye koşmuşlar hızla. Meğer izlerini kaybettirene dek Andelain'in o kadar içlerine ilerlemişler ki dördüncü gün olmadan Prothall'a yeniden katılamamışlar.

Sabah erkenden, yeniden bir araya gelmiş birlik kamp kurdu. Kahvaltıyı hazırlarlarken kuzeyden soğuk bir rüzgar sökün etti yavaşça. İlk başta insanın içini ferahlatıcı, Andelain kokuları ile dolu gibiydi. Ancak ayın yükselmesi yaklaşırken, rüzgar mide bulandırıcı, neredeyse elle tutulabilir kokularla kekremsi bir hal aldı, ta ki vadi boyunca tırpan gibi biçip gidene dek. Covenant ağzındaki doğa dışı rayihanın tadını alabiliyordu; böylesi bir şeyi daha önce de hissetmişti. Rüzgar bir kırbaç gibi kara bulut kümelerini güneye sürdü.

Akşam çökmesine karşın, kimsenin herkes uyumaya niyeti varmış gibi görünmüyordu. Rüzgar umutsuzlukla yüklüymüşçesine bir gerginlik tüm birliği esir aldı. Kampın karşıt yanlarında Köpükizci ve Quaan bir aşağı bir yukarı yürüyerek rahatsızlıklarını atmaya çalışıyorlardı. Savaşçıların çoğu, mahzun tavırlarla etrafa çömelmişti, amaçsızca silahlarıyla oynuyorlardı. Birinair, huzur-

suz, tatminsiz bir şekilde ateşi dürtüyordu. Prothall ve Mhoram, sanki beraberinde neler getirdiğini yüzleriyle okumaya çalışır gibi doğrudan rüzgara dönmüş duruyorlardı. Ve Covenant başı yere eğilmiş, üstüne bastıran anılar altında oturuyordu.

Yalnız Variol ve Tamarantha kasvete teslim olmamış görünüyorlardı. İki yaşlı Efendi kol kola oturmuş, gözlerinde düşlere dalmış, uyuklar bir bakışla ateşi izliyorlardı, ateşin ışığı alınlarındaki çizgi çizgi yazının üzerinde titreşiyordu.

Kampın etrafında taş gibi vurdumduymaz duruyordu Kanbekçileri.

En sonunda Mhoram, birliğin hislerini dile getirdi. "Bir şeyler oluyor – korkunç bir şeyler. Bu doğal bir rüzgar değil."

Bulutlarla kaplı doğu ufku ay ışığıyla kızıl kızıl parladı. Covenant, ara sıra koyu kırmızının arasından turuncu ışıkların titreştiğini görür gibi oluyordu. Gizlice yüzüğünü inceledi ve hakim olan kan renginin altında aynı portakal rengini gördü. Ama bir şey söylemedi. Salya'nın üzerindeki hakimiyetinden utanıyordu.

Hala bir fırtına kopmamıştı. Rüzgar esti de esti, kırmızı fısıltılarla, asırlık buzlarla doluydu, ama bulutlar ve cesaret kırıcı duygular dışında bir şey getirmedi birliğe. Nihayet savaşçıların çoğu rahatsız uykulara daldı; Kıyamet Uzleti'ne, Cenup Çöllerine doğru esen rüzgarın beraberinde getirdiği huzursuzluk ve soğukla ayaza kesen bedenleri titriyordu.

Şafak gözükmedi; bulutlar doğan güneşi boğdular. Ama birlik rüzgardaki bir değişimle uyanmıştı. Rüzgar ağırlaştı ve ılındı, yavaşça batıya doğru salındı. Ama daha sağlıklı, ya da daha hafif değildi. Savaşçıların bir kısmı battaniyelerinden dönerek çıkıp kılıçlarına sarıldı.

Birlik yemeğini aceleyle yedi, esintinin taşıdığı endişe veren duygularla çabuk hareket etmeye meyillenmişlerdi. Yaşlı Çerağban Birinair durumu ilk anlayan kişi oldu. Bir ağız dolusu ekmeği çiğnerken, aniden tokat yemiş gibi hızla doğruldu. Yaşadığı yoğunlaşmadan ötürü titreyerek, doğu ufkuna doğru ters ters baktı, sonra ekmeği yere tükürdü. "Yanıyor," diye tısladı. "Rüzgar. Kokusunu alıyorum. Yanıyor. Ne peki? Koklayabiliyorum –yanan– bir ağaç!

"Bir ağaç!" diye feryat etti. "Ah, demek buna da cüret ediyorlar!"

Birlik, bir süreliğine Birinair'e sessizce bakakaldı. Sonra Mhoram aniden söyleyiverdi: "Yükselen Ağaçköy yanıyor!"

Yoldaşları hemen fırlayıp harekete geçtiler. Kanbekçileri Ranyhynleri çağırmak üzere tiz ıslıklar çaldılar. Prothall emirler yağdırdı, Quaan da kulak tırmalayıcı bir sesle bağırarak tekrarladı. Savaşçıların bazıları atları eyerlemek üzere koşturdu, bazıları da kampı toplamaya girişti. Covenant giyinip Dura'nın üstüne binene dek, birlik at sürmeye hazırdı. Anında Mithil boyunca doğuya doğru dörtnala yola düştüler.

Çok geçmeden atlar sorun çıkarmaya başladı. En taze olanları bile Ranyhynlere ayak uyduramıyordu ve Andelain'e Korik'le gitmiş yaban atları daha güçlerini toparlayamamıştı. Arazi sürate izin vermiyordu; çok düzensizdi. Prothall izci olarak önden iki Kanbekçisi yolladı. Ama ardından birliği daha ağır ilerletmek zorunda kaldı; kuvvetinin bir kısmını geride bırakmaya durum el vermezdi. Yine de, mümkün olduğunca hızlı gitmeye çalıştı. Sinir bozucu bir at koşturmaydı –Covenant, Quaan'ın dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordu– ama yapılabilecek bir şey yoktu. Sıkıntıyla daha taze atları geride tutuyordu Prothall.

Öğleye doğru Mithil'in sığ geçiş yerine vardılar. Şimdi güneylerindeki dumanı görebiliyorlardı; ve havaya yanık kokusu hakimdi. Prothall atlara su vermek için dur emri verdi. Sonra atlılar sürmeye devam ettiler, en zayıf bineklerini bir şekilde güç ve hız kazanmaya zorladılar.

Birkaç fersah içinde Yüce Efendi hızı daha da azaltmak zorunda kaldı; izciler daha dönmemişlerdi. Pusuya düşmüş olma ihtimaliyle kaşlarını çattı Prothall; gözleri sanki granittenmiş gibi parıldıyordu. İki Kanbekçisi'ni daha ileri yolladıktan sonra hızı tırısa düşürdü.

Gönderdiği bu iki Kanbekçisi birlik bir fersah bile gitmeden geri döndü. Yükselen Ağaçköy'ün öldüğünü bildirdiler. Etrafındaki alan terkedilmişti; işaretler ilk iki izcinin güneye at sürdüklerini gösteriyordu.

Fısıltıyla "*Melenkurion!*" diye seslendi Prothall. Ağaçköyün kalıntılarına ulaşana kadar atları eşkin sürdürdü.

Vardıklarında gördükleri yıkım şeytani bir eserdi. Alevler, ağacı içten içe yanmaya devam eden otuz metreden kısa direklere dönüştürmüştü. Kömürleşmiş gövde baştan aşağı yarılmıştı. Geriye hafifçe birbirinden ayrılmış iki parça kalmıştı. Birkaç alev hala uçlarında titreşiyordu. Ağacın zemininde her yere cesetler dağılmıştı. Sanki toprak ağzına kadar cesetle doluymuş da üstüne yığılan köy nüfusunu dışarı fışkırtmıştı. Ağaçköylülere ait diğer yanmamış cesetler genelde bir sıra halinde güneyde, açıklık boyunca yayılmıştı.

Bu güneye doğru giden çizgi boyunca birkaç tane savaş pozisyonda kıvrılıp kalmış ölü mağaracini vardı. Ama ağaca yakın yerde insan olmayan yalnız bir beden vardı – ölü bir şerbaşı. Ağacın güneyinde boylu boyunca sırtüstü yatıyor, yarılmış ağaç gövdesine bakar bir halde duruyordu. İs karası bedeni en az hala elinde kavradığı demir değnek kadar bükülmüştü. Yakınlarda yaklaşık üç metre uzunluğunda ağır bir demir levha duruyordu.

Ölülerin kokusu, yanmış et kokusu etraftaki açıklığı dehşete boğmuştu. Çocukları anımsadı Covenant, midesinde yılanlar kıvrılmaya başladı. Kusacak gibiydi.

Efendiler bu görüntüyle aptala dönmüşlerdi. Kendi sorumluluklarındaki insanların bu şekilde cinayete kurban gidebileceklerini kavrayarak afallamışlardı. Bir dakika sonra, Üstnişancı Tuvor gerçekleşen savaşı onlar için bir daha oluşturdu.

Yükselen Ağaçköy halkının bir şansı olmamıştı.

Önceki gün geç saatlerde, diye tahmin ediyordu Tuvor, mağaracinleri ve şerbaşlarından oluşan büyük bir grup –açıklığın çiğnenmiş olması grubun büyük olduğuna işaret ediyordu– ağacı çevrelemişti. Ok menzilinin dışında kalmışlardı. Doğrudan ağaçköye saldırmak yerine, aralarından bir kısmını –neredeyse kesinlikle şerbaşlarını– demir levhanın koruması altında ileri göndermişlerdi. Bu şekilde korunan şerbaşları ağacı ateşe vermişlerdi.

"Zayıf bir ateşmiş," diye araya girdi Birinair. Ağaca yaklaşarak asasıyla vurdu. Bir parça odun kömürü döküldü, alttaki beyaz ağaç ortaya çıktı. "Güçlü bir ateş her şeyi yutar," diye mırıldandı.

"Neredeyse, hayatta kalacaklarmış. Bu güzel bir ağaç. Ateş biraz daha zayıf olursa, ağaç hayatta kalır. Buna cesaret edenler yalnızca biraz daha güçlü bir ateş yakmışlar. Sayıların önemi yok. Önemli olan güçtür. Elbette. Düşük bir şans. Başka türlü Çerağban'ın haberi olsaydı... Hazır olsaydı... Ağacı hazırlardı – ona güç verirdi. Yaşayabilirlerdi. Ah! Burada olmam gerekirdi. Benim baktığım ağaca bunu yapamamaları gerekirdi."

"Ağaç bir kez yanmaya başladıktan sonra saldırganların ateşin söndürülmesine engel olmak için tek yapması gereken ok yağdırmak ve umutsuz ağaçköylülerin kaçmayı denemesini beklemekti," diye açıkladı Tuvor. "İşte bu yüzden güneye doğru koşanlar yanmadı; yarma harekatı bu yönde gerçekleşmişti. Sonra alevler ağaçköyün daha fazla direnemeyeceği kadar büyüyünce, ağacı tamamen yok etmek ve dallardan hayatta kalanları düşürmek için ilimustası şerbaşı ağacı yardı."

Yine Birinair söze girdi. "Ne demekmiş öğrendi. İntikammış. Budala – daha kendi gücünün ustası değilmiş. Ağaç çarpmış onu. İyi ağaçmış. Yanarken bile tam olarak ölmemiş. Çerağban – cesur bir adammış. Elinden geldiğince karşı koymuş. Ah, ah, önceden fark etseydi, *lillianrill* herkesi kurtarabilirdi." Birileri onu eleştirmeye cüret edecekmiş gibi kaşlarını çattı. "Artık olmuyor. Ben bunu yapamam." Ama bir dakika sonra buyurgan tavrı kayboldu ve sanki onu bağışlamasını diler gibi harap olmuş ağaca bakmak üzere hüzünle geri döndü.

Covenant Tuvor'un tahlillerini sorgulamadı; çevresindeki kan kadar koyu kötü koku hasta ediyordu onu. Ancak Köpükizci onun gibi değil, başka türlü etkilenmiş gibiydi. Donuk bir sesle iddia etti: "Bu Salya'nın işi değil. Hiçbir mağaracini böylesi bir harp idare ilmine sahip değildir. Yakınlarda bir yardımın hazır olmasına karşı saldırının işaretini gizlemek için rüzgar ve bulutları kullanmak; kim bilir nereden taşınmış demirden bir kalkan; çok az kaynak kaybıyla bir saldırı kurmak... Hayır, burada baştan sona Ruhezen'in parmağı var. Taş ve Deniz adına!" Farkında olmadan konuşması ateşlenmişti. Sırtını döndü, kendine hakim olmak için inleyerek yeknesak Dev şarkısını söylüyordu.

Oluşan suskunluğu sorusuyla Quaan bozdu. "Ama neden burası?" Sesinde paniğe kapılmış gibi bir ifade vardı. "Neden bu yere saldırsın ki?"

Quaan'ın ses tonundaki bir şey, cesur ama deneyimsiz, dehşete düşmüş genç savaşçılardaki isteriyi anımsatır bir şey, Prothall'ı düşüncelerinin dolandığı çöllerden geri çağırdı. Quaan'ın sorusundan çok duygularına hitap ederek, sert bir sesle konuştu Yüce Efendi. "Ocakağası Quaan, yapılması gereken çok iş var. Atlar dinlenmeli, ama biz çalışmalıyız. Ölüler için mezar kazılmalı. Çektikleri son ıstıraptan sonra, onları cenaze ateşi ile yakmak uygun olmaz. Ocağın işe koyulsun. Güney tarafındaki açıklıkta mezar kazın, işte orada." Yarılmış ağaçtan yaklaşık otuz metre uzaktaki bir çimen örtüsünü işaret ediyordu.

"Biz Efendiler, ölüleri mezarlarına taşıyacağız."

Köpükizci şarkısını yarıda kesti. "Hayır, ben taşırım. Saygımı göstermeme izin verin."

"Pekiyi," diye yanıt verdi Prothall. "Biz yemek hazırlayacak ve durumumuzu gözden geçireceğiz." Başıyla işaret ederek Quaan'ı Ocaklılara emirleri iletmesi için gönderdi. Sonra Tuvor'a dönerek nöbetçilerin yerleştirilip yerleştirilmediğini sordu. Tuvor bu açıklık kadar geniş bir alanda düşmanın yaklaşması olası her yeri gözlemeye sekiz Kanbekçisi'nin yeterli olamayacağını düşündüğünü, ama eğer hududu belirleyen tepeler etrafında dolaşmak üzere Ranyhynleri gönderirlerse, yardım için Ocaklıları çağırmaya gerek duymayacağını belirtti. Bir süre duraladıktan sonra Üstnişancı, kaybolan izciler hakkında ne yapılması gerektiğini sordu.

"Bekleyeceğiz," diye yanıt verdi Prothall; içine ağırlık çökmüştü.

Tuvor başını eğip onayladı ve Ranyhyn'le iletişim kurmak üzere uzaklaştı. Yakınlarda bir grup halinde duruyor, ağacın etrafındaki yanmış bedenlere kızgın gözlerle bakıyorlardı. Tuvor onlara katılınca, etrafında emirlerini yerine getirmeye hevesli bir biçimde kümelendiler. Bir dakika sonra da açıklıktan dışarı hücum edip her yana dağıldılar.

Efendiler, atlarından indiler, yemek çuvallarını açıp Birinair'in yaktığı ufak bir *lilliannill* ateşinde yemek hazırlamaya koyuldular. Sonra Ocaklılar kazmaya başladılar.

Köpükizci, hiçbir ölüye basmamaya dikkat ederek ağaca doğru ilerledi ve demir levhaya erişti. Levha çok büyük ve ağırdı, ama onu kaldırdı ve cesetlerden oluşan halkanın dışında taşıdı. Orada nazikçe cesetleri levhanın üstüne yerleştirmeye başladı, levhayı cesetleri mezarlarına taşımak için bir kızak olarak kullanıyordu. Çıkıntılı alnı duygularının kabarttığı öfkeyle damar damar olmuştu; gözleri tehlikeli bir isteklilikle parlıyordu.

Bir süre için birlikte bir göreve atanmamış tek kişi Covenant'tı. Bu gerçek onu rahatsız ediyordu. Ölülerin kötü kokusu – aralarında bir yerlerde Baradakas da var, diye içi sızlayarak düşündü; Baradakas, Llaura ve çocuklar, çocuklar!– günler önce bıraktığı haliyle Yükselen Ağaçköy'ü hatırladı: ulu ve mağrur, güzel bir halkın yaşadığı verimli bir yer.

Aklına mukayyet olmak için bir şeyler yapması gerekiyordu.

Birliği gözleriyle tararken savaşçılarda kazı aletlerinin olmadığını fark etti. Birkaç tane kazma, kürek getirmişlerdi yanlarında; çoğu elleriyle, kılıçlarıyla kazmaya çalışıyordu. Ağaca doğru yürüdü. Gövdeye dağılmış biçimde pek çok yanmış dal parçası vardı, ancak bazıları hala özünde sağlamdı. Ölülerin arasında kendine yol seçmek zorunda kalmasına rağmen –tüm o bedenlerin erimiş mumlar gibi kömürleşmiş kemiklere yapışmış olduğunu yakından görmek midesini alt üst ettiyse de– dizinin üstünde kıramayacağı kadar sağlam ağaç dallarını toparladı. Bunları ağaçtan uzağa taşıdı, sonra da onları kazıyıp temizlemek ve kesip kazıklar haline getirmek içine taşaltlı bıçağını kullandı. Bu iş, ellerini, ak cüppesini karartti. Bıçak da yarım eliyle tutmaya çalışırken beceriksizce büküldü, ama sebatla devam etti.

Bu kazıkları savaşçılara verdi ve bunlar sayesinde daha çabuk kazmaya başladılar. Tek tek mezar kazmak yerine, her biri içine bir düzine ya da daha fazla ölü alabilecek kadar derin ve uzun hendekler kazdılar. Covenant'ın kazıklarını kullanarak mezarları Köpükizci'nin onları doldurabileceğinden daha çabuk bir biçimde açmaya başladı savaşçılar.

Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde Prothall birliği yemeğe çağırdı. O zamana değin cesetlerin neredeyse yarısı gömülmüştü. Kimse ciğerleri ekşi havayla dolu, gözlerinde azap çekmiş, yanmış insan eti görüntüleri canlıyken yemek yemek istemiyordu, ama Yüce Efendi ısrar etti. Covenant yemekten tadana dek bunu garip buldu. Efendiler Diyarda yediklerine benzemeyen bir tür güveç hazırlamışlardı. Lezzeti açlığını arttırıyordu ve lokmaları yuttukça sıkıntıları diniyordu. Önceki günden bu yana ilk defa yemek yemişti ve kurt gibi yemeğe saldırmasına kendisi bile şaştı.

Savaşçıların çoğu yemek yeme işini bitirmiş, güneş de batmaya yaklaşmıştı ki bir anda uzaktan gelen bir selamlamayla tekrar dikkat kesildiler. En güneydeki nöbetçi selama karşılık verdi ve bir dakika sonra ortalarda görünmeyen iki Kanbekçisi dörtnala açıklığa daldı. Ranyhynleri köpüğe kesmişti.

Yanlarında iki kişi getirmişlerdi: bir kadın ve dört yaşlarında görünen bir oğlan çocuğu. İkisi de ağaçköylüydü. İkisi de bir savaştan çıkmışçasına kir pas içindeydi.

İzciler hızla öykülerini anlattılar. Terkedilmiş açıklığa yaklaşmışlar ve ağaçköylülerin kaçmayı denedikleri güneye giden izi görmüşlerdi. Ve herkesin öldürülmediğine dair bazı kanıtlar da bulmuşlardı. Düşman gittiğine göre, geri at sürüp Efendileri uyarmak için zorlayıcı bir neden kalmıyordu; hayatta kalanları aramaya karar vermişlerdi. Kurtulanlara dair izleri yok ettiler, böylece geri dönen akıncılar olursa, onları bulamayacaklardı.

Öğleden sonra erken saatlerde, düşüncesizce, dikkatsizce, delice kaçan kadını ve çocuğu bulmuşlardı. İkisi de yaralı gözüküyordu; çocuk hiçbir şeyin farkında değilmiş gibiydi ve kadın da aklı başındalıkla, tutarsızlık arasında gidip geliyordu. Kanbekçilerini dost bellemişti, ama onlara hiçbir şey anlatamıyordu. Yine de aklı başında bir anındayken, Şifacı bir Zincirsiz'in bir iki fersah ötede yaşadığı konusunda ısrar etmişti. Kadından bilgi almayı umarak izciler onu Şifacı'nın mağarasına götürmüşlerdi. Ama mağara bomboştu – ve pek çok günden beridir de terk edilmiş gözüküyordu. Bu yüzden izciler hayatta kalan bu iki kişiyi yeniden Yükselen Ağaçköy'e getirmişlerdi.

Kadın ve çocuk Efendilerin karşısında duruyorlardı; kadın çocuğun tepki vermeyen elini tutuyordu. Oğlan etrafına kayıtsızca

bakıyordu, yüzleri görmüyor, seslere karşılık vermiyordu. Eli kadının elinden kayınca, kolu öylece yanına düştü, kadın yeniden elini yakalayınca ne direndi ne de itaat etti. Odaklanmamış gözleri olağandışı bir biçimde kararmış gözüküyordu, sanki kara kanla doluydular.

Çocuğun görünümü Covenant'ı düşüncelere itti. Bu oğlan kendi oğlunun, Roger'ın ilerideki hali olabilirdi. Roger! Mahrum bırakıldığı, kendi babalık hakkı dahi cüzzamla feshedilmiş gibi zorla elinden alınan oğlu. Çocuklar! Habis? Yüreği hızla çarptı. Çocuklar?

Sanki düşüncelerine dolaylı bir yanıtmış gibi, aniden konuştu kadın. "Bu, Soranal oğlu Pietten. Atları seviyor."

"Doğru," diye karşılık verdi izcilerden biri. "Atla giderken onu önüme aldım, Ranyhyn'in boynunu okşadı."

Ancak Covenant dinlemiyordu. Kadına bakıyordu. Kafası karışmış biçimde, kadının savaş enkazı haline gelmiş yüzünde, kesikler, yanıklar, yara berelerin arasında gördüklerini bir düzene koymaya çalışıyordu. Sonra kararsızlıkla sordu: "Llaura... sen misin?"

Güneş batıyor olmalıydı, ama günbatımı gözükmüyordu. Bulutlar ufka kümelenmişti. Zorlukla kendini belli eden alacakaranlık, hızla geceye çalıyordu. Ancak güneş gökten indikçe, hava daha yoğun, daha boğucu oluyordu, karanlık korkuyla terliyordu sanki.

"Evet, seni biliyorum," dedi kadın, kırbaç şaklaması gibi çıktı sesi. "Sen İnançsız ve beyaz altın sahibi Thomas Covenant'sın. Yarımelli Berek'e benziyorsun. Jehannum doğruyu söylemiş. Büyük bir kötülük gelmiş." Sanki kelimeleri bir kılıcın ucunda dengelemeye çalışıyormuş gibi, çok özenle söylüyordu sözlerini. "Ben Yükselen Ağaçköy'ün Reislerinden Annamar kızı Llaura. Gözcülerimiz katledilmiş olmalı. Hiçbir uyarı olmadı. Sa–"

Ancak bu sözcüleri söylemeye çalışırken, kurduğu denge bozuldu ve dökülen sözcükler yinelenen, kaba bir iniltiye dönüştü – "ıh, ıhh, ıhh, ıhh"– sanki kadının beyniyle boğazı arasındaki bağlantı kopmuştu. Konuşma yetisini kaybedişiyle kendinden geçmiş biçimde kalakalmıştı. Gözleri öfkeli bir alevle yanıyordu, kafası sözcükleri oluşturmaya çalıştıkça sallanıyordu. Ama tir tir titreyen

dudaklardan "ıh, ıhh, ahh, ıhh, ah" diye iniltiler dışında hiçbir şey çıkmıyordu.

Kanbekçisi, "Onu bulduğumuzda da böyleydi," dedi. "Bir an konuşabiliyor, bir an konuşamıyor."

Bunu duyunca kendini şiddetle sıktı ve isterisini bastırdı. İzcinin dediklerini inkar ederek, "Ben Llaura," diye yineledi, "Llaura, Yükselen Ağaçköy'ün Reislerinden. Gözcülerimiz katledilmiş olmalı. Ben Llaura'yım. Ben Llaura'yım," diye ısrarla tekrarladı. "Sakının– " Sözcükler yine inildemelere dönüştü, "Ahh, ahh."

Paniği artıyordu kadının. "Sa-ah, ıhh, ıhh. Sa-ıhh, ah. Ben Llaura'yım. Sizler Efendilersiniz. Beni di– ıhh, ıhh. Pu-ahh, ahh, ıhh." Kadın debelenirken, Covenant etrafındaki birliğe bakındı. Herkes dikkatle Llaura'ya bakıyordu. Variol ve Tamarantha'nın gözlerinde yaşlar birikmişti. "Birisi bir şeyler yapsın," diye acıyla mırıldandı Covenant.

Llaura yere yığılacak gibi oldu bir anda. Boşta kalan eliyle boğazını tutarak acı bir feryat kopardı, "Beni dinleyin!" ve yere düşecek gibi oldu.

Dizleri boşalırken Prothall ileri adım attı ve onu yakaladı. Vahşi bir güçle kadının kolunun yukarısından yakaladı ve karşısında doğrulttu. "Dur," diye buyurdu Prothall. "Dur. Daha fazla konuşma. Dinle, beni yanıtlamak için başını salla yeter."

Llaura'nın gözlerinde bir umut parıldadı ve gevşedikten sonra Prothall onu ayaklarının üzerinde doğrulttu. Sonra yeniden çocuğun elini yakaladı.

"Şimdi," dedi Yüce Efendi sakin bir sesle, kadının mahvolmuş gözlerinin derinlerine bakıyordu. "Sen deli değilsin. Zihnin açık. Sana bir şeyler yapılmış."

Llaura sabırsızlıkla başını salladı, *Evet.*

"Halkın kaçmaya çalışırken, yakalandın."

Evet.

"Sen ve çocuk."

Evet.

"Ve ona da bir şeyler yapıldı?"

Evet.

"Ne yapıldığını biliyor musun?

Bu kez olumsuz anlamda başını salladı, *Hayır.*

"İkinize de aynı şey mi yapıldı?"

Hayır.

"Pekiyi," dedi ve iç çekti Prothall. "İkiniz de öldürülmek yerine esir tutuldunuz. Ve İlimustası şerbaşı size eziyet etti."

Llaura başını sallayarak, *Evet,* derken titriyordu.

"Zarar verdi size."

Evet.

"Şimdi konuşurken çektiğin güçlüğe neden oldu."

Evet!

"Şimdi konuşma yetin gidip geliyor."

Hayır!

"Hayır mı?"

Prothall durup düşünmek için bir ara verdi ve Covenant aniden araya girdi: "Yere yazsın."

Llaura olumsuz anlamda başını salladı. Serbest elini kaldırdı. Denetlenemez biçimde titriyordu.

"O halde söyleyemeyeceğin bazı şeyler var," dedi Prothall bir anda.

Evet!

"Saldırganların söylemeni istemediği bir şey mi var?"

Evet!

"O halde–" Yüce Efendi tedirgindi, sanki kendi düşüncelerine kendi bile güçlükle inanabiliyordu. "O halde saldırganlar senin Yükselen Ağaçköy'ün yardımına koşacak, ama geç kalacak bizler ya da başkaları tarafından bulunacağını biliyorlardı."

Evet!

"O yüzden güneye, İncir Ağaçköy'e ve Cenup Taşaltlarına doğru kaçtın."

Kadın başını sallayarak onayladı, ama tavrında Prothall'ın esas noktayı kaçırdığını işaret eden bir şeyler var gibiydi.

Kadını incelerken söylendi Prothall. "Yediler Aşkına! Bunu yapamıyorum. Böylesi bir sorgulama zaman ister ve içimde bir şeyler çok az zamanımız olduğunu söylüyor. Çocuğa ne yapmışlar? Saldırganlar bizim –ya da başkasının– bu yoldan geleceğimizi nasıl bilebilirlerdi ki? Kadında ne gibi bir bilgi saklı olabilir? Öyle bir bilgi ki ilimustası bir şerbaşı söylemesinden korkacak? Hayır, başka bir yol bulmalıyız."

Covenant, göz ucuyla Variol ve Tamarantha'nın kamp ateşi yanına battaniyelerini serdiklerini gördü. Onların bu hareketi bir an için Llaura üzerindeki ilgisini dağıttı. İkilinin gözlerinde üzüntülü, tuhaf ve gizemli bir bakış vardı. Nasıl olduğunu kestiremiyordu, ama ikisinin de bir şekilde Prothall'ın sefer hakkındaki kararını daha o karar verilmeden önce bildiğini düşündü Covenant.

"Yüce Efendi," dedi Birinair sert bir sesle.

Llaura'ya yoğunlaşmış Prothall yanıt verdi, "Evet?"

"Şu küstah genç Çakılustası, Tohrm bana bir *rhadhamaerl* hediyesi verdi. Neredeyse benimle alay ettiğini düşündüm. Güldüm, ben senin kadar tecrübesiz miyim dedim, ama... Şifa kiliydi bu hediye."

"Şifa kili mi?" diye şaşkınlıkla tekrarladı Prothall. "Var mı biraz?"

"Var mı? Tabii ki. Budala değilim, biliyorsun. Onu nemli tuttum. Tohrm bana ders vermeye çalıştı. Sanki hiçbir şey bilmezmişim gibi."

Sabırsızlığına hakim olmaya çalışan Prothall, "Lütfen getir onu," dedi.

Bir dakika sonra Birinair Yüce Efendi'ye nemli, pırıltılı, şifa kili ile dolu ufak bir çömlek getirdi. "Dikkat edin," diye mırıldandı Covenant, kafasında karmakarışık anılar vardı. "Kadını uyutacak." Ancak Prothall tereddüt bile etmedi. Yalnızca Birinair'in *lillianrill* ateşi ve yarılmış ağacın korlarıyla aydınlanan karanlığın içinde şifa kilinden avuçladı. İçindeki altın benekler ateş ışığını yakaladı ve

parıldadı. Çamuru özenle Llaura'nın alnına, yanaklarına ve boğazına yaydı.

Covenant Efendi Mhoram'ın artık Prothall ve Llaura'nın yanında olmadığını ancak fark etmişti. Mhoram, Variol ve Tamarantha'ya katılmıştı, onlarla tartışıyor gibiydi. Tamarantha ve Variol el ele tutuşmuş, sırtüstü yan yana yatıyorlardı ve Mhoram da sanki bir gölgeyi kovalamak ister gibi tepelerinde duruyordu. Ancak bundan etkilenmiş gözükmüyordu yaşlılar. Onun itirazlarına rağmen tatlılıkla "Böylesi daha iyi," dedi Tamarantha. Ve Variol mırıldandı, "Zavallı Llaura, elimizden ancak bu kadarı geliyor."

Covenant birliğe şöyle bir göz gezdirdi. Savaşçılar Reis'in sorgulanışı sırasında olanlarla büyülenmişlerdi, ama Köpükizci etrafa göz gezdiriyordu; fır dönen gözlerle gizli bir tehlike arıyormuş gibiydi. Covenant uğursuz bir şeyler hissedip tepeden tırnağa ürperdi ve Llaura'ya doğru döndü.

Şifa kilinin ilk dokunuşu yalnızca kadınının sıkıntısını arttırdı. Yüzü çektiği eziyetle gerildi ve ölmeden ölümü tatmış gibi ağzı açıldı, sessiz bir çığlıkla kıvrıldı dudakları. Ama sonra sert bir titremeyle sarsıldı kadın ve rahatladı. Dizlerinin üstüne düştü ve sanki zihnine saplanmış bir bıçak çıkarılmış gibi iyice rahatlayarak ağladı.

Prothall, yanına diz çöktü ve kollarında avutmak için kadını sardı, bir söz bile etmeden kadının yeniden iradesine kavuşmasını bekliyordu. Kadın ağlamasını durdurana kadar biraz zaman geçti. Sonra hızla ayağa kalktı ve haykırdı, "Kaçın! Kaçmalısınız! Pusuya yattılar. Bu bir tuzak!"

Ancak uyarısı çok geç geldi. Aynı anda Tuvor gözetleme yerinden koşarak döndü, neredeyse anında diğer Kanbekçileri onu izlediler. "Saldırıya hazırlanın," dedi Üstnişancı duygudan yoksun bir sesle. "Çevrildik. Ranyhynlerin yolunu kestiler, bizi uyaramadılar. Çarpışma olacak. Hazırlanmaya ancak zamanımız var."

Covenant işittiklerinin önemini kavrayamadı. Prothall bağırarak emir yağdırıyordu; kamp yeri temizlenmeye başlamıştı. Savaşçılar ve Kanbekçileri hala boş olan hendeklere daldılar, ağacın oyuk zeminine gizlendiler. "Atları bırakın," diye buyurdu Tuvor.

"Gerekirse Ranyhynler onları korumak için düşmanı yarıp gelecektir." Prothall, Llaura ve çocuğu Köpükizci'ye emanet etti. O da onları bir mezara koydu ve demir levha ile mezarın üstünü örttü. Ardından Prothall ve Mhoram beraber en güneydeki hendeğe atladı. Ancak Covenant olduğu yerde duruyordu. Ne olduğunu anlamadan Birinair'in kamp ateşini ufak közler haline getirip sonra da yanmış ağaç gövdesine yerleşmesini izledi. Hala Llaura'ya neler yapıldığını anlamaya çalışıyordu. Kadının kötü durumunu düşünmek bile onu uyuşturuyordu.

Kadına önce belki de Efendileri kurtaracak bilgi verilmişti – ve sonra da bu bilgiyi iletemeyecek hale getirilmişti. Onları uyarmak için mücadele etmesi de yalnızca başarısızlığını kesinleştirmişti; bu mücadele ancak Efendilerin atlarını sürüp gitmek yerine onu anlamaya çalışarak oyalanmalarına yaramıştı. Yine de kadına yapılanlar gereksizdi, mantıksızdı; tuzak bu olmadan da başarılı olurdu. Kadının çektiği sefilliğin her parçasında Habis Efendi'nin kahkahalarını duyabiliyordu Covenant.

Bannor'un omzuna dokunmasıyla sarsıldı. Sanki saatin kaç olduğunu söylüyormuş gibi sakince, "Gel, Başefendi," dedi Kanbekçisi. "Gizlenmen gerek."

Neden gerek? Sessizce, içinden bağırmaya başladı Covenant. Ona ne yaptığından haberin var mı?

Ancak Covenant dönünce, Variol ve Tamarantha'nın ateşin sönmeye yüz tutmuş közlerinin yanında, başlarında yalnız iki Kanbekçisi'yle hala uzandıklarını gördü. Nasıl yani? Ağzı bir karış açık kaldı. Öldürülecekler!

Aynı zamanda, beyninin bir başka kısmı ısrarla konuşuyordu. Aynı şeyi bana da yapıyor. Tamamen aynısını. Bannor'a doğru inledi, "Sakın bana dokunma. Lanet olasıca. Hiç öğrenemeyecek misin?"

Hiç beklemeden Bannor Covenant'ı kaldırdı, onu savurdu ve hendeklerden birinin içine attı. Hendekte ancak Covenant'ın sığacağı kadar yer vardı; mezarın kalanını başını aşağıda tutmaya çalışarak çömelmiş Köpükizci kaplıyordu. Ama Covenant'ın ardından Bannor da hendeğe sıkıştı, kendini kolları İnançsız'ın üstünde serbest kalacak biçimde yerleştirdi.

Derken sızlanmalar, korkudan titremelerle dolu bir sessizlik çöktü kampın üstüne. Nihayet saldırının dehşeti Covenant'a ulaştı. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi; ter alnında şah damardan akan kan gibi akıyordu; tüm sinirlerini soyup ortaya çıkarmışlar gibi tiz çığlıklar atıyordu. Korkuyla midesi bulanmıştı, neredeyse nefesini kesilecekti. Yutkunmaya çalıştı, ama yapamadı. Hayır! Kalbi çıldırmışçasına atıyordu. Böyle değil. Olamaz!

Tamamen aynısı, Llaura'ya olanın tamamen aynısıydı bu.

Aç bir çığlık havayı yırttı. Sonra yaklaşan yaratıkların toprağı çiğneme sesi geldi. Covenant mezarın kenarından bir bakış atmaya cüret etti ve açıklığın kara şekiller ve lav gibi kaynayan gözlerle çevrildiğini gördü. Ağır hareket ediyorlardı, kendi sonlarını yaşamaları için kamp kurmuş kişilere bir fırsat tanıyorlardı. Ve ilerleyen sıranın tam arkasında ağır ağır kanat çırpan bir canavarın karanlık şekli görünüyordu.

Covenant geri çekildi. Saldırıyı dışlanmış biri gibi, uzaktan korku içinde izledi.

Mağaracinleri ve şerbaşları açıklığın etrafındaki halkalarını daraltırken –saldırılarını çaresiz kamp yerine odaklarken– saldırganların oluşturduğu duvar, attıkları her bir adımda birliğin onların saflarını yarıp kaçma olasılığını azaltarak kalınlaştı. Yaklaşan seslerin gürültüsü yavaş yavaş yükseldi; çimenleri ezip yok etmek istercesine çiğniyorlardı yeri. Homurdanmalarla oluşan bir rüzgar – alçak sesli hırıltılar, sıkılı dişlerin arasından çıkan tıslamalar, neşeli, köpür köpür tükürük sesleri– parçalanmış yaşamların kalıntılarını yüklenerek mezarların üstünden esti. Mağaracinleri, işkence ve ölüme aşık deliler gibi soluk soluğaydı; şerbaşları etrafı koklamaya çalışırken ıslak tıslama sesleri çıkarıyorlardı. Ve diğer seslerin arasından, *grifinin* her kımıldayışıyla bir ölüm ağıtının davullarını çalan kanat çırpma sesi geliyordu.

Bağlı atlar kişnemeye başladı. Safi korku yüklü bu ses Covenant'ı yukarı çekti ve yaban atlarının zarar görmediğinden emin olacak kadar baktı. Daralan halka onların yanından geçmek üzere ayrıldı ve birkaç tane mağaracini bağlarını çözmek üzere saflarından ayrılıp atları çekiştirdi. Atlar çılgınca boğuştular, ama mağaracinlerinin kuvveti onlara üstün geldi.

Sonra saldırganlar mezarlara yaklaştılar; arada otuz metreden az bir mesafe kalmıştı. Covenant elden geldiğince sindi. Nefes almaya bile zor cesaret edebiliyordu. Tüm birlik hendekte çaresizdi.

Sonra saldırganların arasında bir uluma yükseldi. "Yalnızca beş mi?" diye bağırdı birkaç mağaracini.

"Tüm bu atlar kimin o zaman?"

"Kandırıldık!"

Avlarının gülünç derecede az sayıda olmasına öfkelenerek neredeyse üçte biri saflardan ayrıldı ve kamp ateşine doğru hücum etti.

Askerler bu fırsatı kaçırmadılar.

Ranyhynler kişnediler. Toplu bağırtıları havada trompet sesleri gibi yankılandı. Hep beraber doğudan, ele geçirilmiş atlara doğru gök gürültüsü gibi gürleyerek koştular.

Birinair yarık ağaçtan dışarı bir adım attı. Asasını havada tam bir tur savurup bir çığlık atarak yanmış ağaca vurdu. Ağaç alevler püskürttü, saldırganlara göz kamaştırıcı ışıklar fırlattı.

Prothall ve Mhoram, en güneydeki hendekten beraber fırladılar. Asaları mavi Efendiateşi ile parıldıyordu. "*Melenkurion!*" diye haykırarak güçlerini yaratıklara karşı yönelttiler. En yakındaki mağaracinleri ve şerbaşları alevlerden korkarak geri çekildiler.

Mezarlardan savaşçılar ve Kanbekçileri fırladı, ağacın oyuğundan yaratıklara koştular.

Ve arkalarından, az bilinen bir Dev savaş narasını koparan Tuzyürek Köpükizci'nin kule gibi görüntüsü belirdi.

Korku ve öfke çığlıklarıyla, alevlerle, seri darbelerle ve çarpışan silahlarla savaş başladı.

Birlik, düşmanın onda biriydi.

Bakışları bir sahneden diğerine atlayan Covenant çarpışmanın nasıl ilerlediğini izledi. Kanbekçileri anında yerlerini buldular. Her bir Efendi'yi korumak üzere iki tane Kanbekçisi vardı. Yalnız Birinair'in yanında bir tane vardı ve Covenant'ın sindiği hendeği tek başına Bannor koruyordu.

Savaşçılar hızla beşerli gruplar oluşturdular. Birbirlerinin sırtını koruyarak saldırganların saflarına dalıp çıkmaya çalışıyorlardı. Mhoram düşmanların komutanlarını ya da ilimustalarını bulmak için sağa sola hücum ediyordu. Prothall, birliğe bir toplanma noktası sağlamak üzere savaş alanının tam ortasında duruyordu. Etrafına uyarılar ve emirler yağdırıyordu.

Ancak Köpükizci tek başına savaşıyordu. Adeta kudurmuştu, saldırganları yumrukları ile eziyor, tekmeliyor, eline geçen ne varsa fırlatıyordu. Savaş çığlığı tek bir keskin öfke hırıltısına dönüşmüştü; kocaman adımları onu sürekli savaşın en yoğun yerlerinde tutuyordu. İlk başta tek başına tüm orduyu tutabilecek kadar güçlü gözüküyordu. Ancak çok geçmeden mağaracinlerinin korkunç gücü kendini gösterdi. Hep birlikte üstüne zıpladılar; dört tanesi onu aşağıya çekmeye muktedir oldu. Anında yeniden ayaktaydı Köpükizci, bedenleri oyuncak bebekler gibi sağa sola fırlatıyordu. Ama şurası aşikardı ki yeterince mağaracini toplu halde saldıracak olursa kaybedecekti.

Variol ve Tamarantha da en az diğerleri kadar tehlike altındaydı. Şiddetli saldırının ortasında yerde yatıyorlardı ve onları korumak için dört tane Kanbekçisi olağanüstü bir uğraş veriyordu. Saldırganların bir kısmı risk alıp ok atmayı denedi; ama Kanbekçileri okları ellerinin tersiyle savurdular. Mağaracinleri, okların ardından mızrak fırlattılar, sonrasındaysa kılıçlar ve sopalarla hücum ettiler. Silahsız ve yardım almaksızın, kusursuzca yerleştirilmiş tekmeler ve yumruklarla, hız, denge ve maharetle karşılık verdi Kanbekçileri. İnanılmayacak derecede başarılı gözüküyorlardı. Çok geçmedi yerdeki iki Efendi'yi ölü ve bilincini kaybetmiş mağaracinlerinden oluşan ufak bir halka çevreledi. Ancak Köpükizci gibi onlar da yaralanamaz değildi. Yoğunlaşmış bir saldırıya karşı savunmasız kalacaklardı.

Prothall'ın emriyle bir grup savaşçı dört Kanbekçisi'ne yardım etmek üzere ilerledi.

Covenant bakışlarını çevirdi.

Mhoram'ı otuz ya da kırk şerbaşına karşı acayip bir mücadele verirken buldu. Saldırıdaki tüm şerbaşları –mağaracinlerine kıyasla az sayıdaydılar– en uzun üyelerinin, ilimustasının ardında bir savaş kaması biçimi oluşturmuştu. Bu kama tüm güçlerini önder-

lerine odaklamalarını sağlıyordu. Ağzı yanan bir pala kavramıştı ilimustası ve Mhoram buna alevli asasıyla karşı koyuyordu. Çarpışan güçler gözleri kamaştıran, havada vızıldayan sıcak kıvılcımlar yağdırıyordu.

Savaşın girdabı Covenant'ın hendeğine kadar ulaştı. Üzerine bir şeyler fırlatıldı; Bannor, bir semazen gibi dönerek mızrakları savurmak için mücadele etti. Hemen sonra Covenant'ın yardımına bir savaşçı koştu. Bu, kendini Covenant'ın hizmetine adayan ağaçköylü kadındı. O ve Bannor, onu hayatta tutmak için savaşıyorlardı.

Covenant sanki yüzüğünü korumak ister gibi ellerini göğsünde kavuşturdu. Parmakları bilinçsizce metali kavradı.

Belirip kaybolan kara ayakların arasında bakışları Prothall'ı yakaladı. Yüce Efendi saldırıya uğramıştı. Alev alev yanan asasını bir kargı gibi kullanarak *grifinle* uğraşıyordu. Canavarın çarpan kanatları neredeyse onu havalandıracaktı, ama konumunu korudu ve mavi ateşini yukarı dürttü. Ancak *grifinin* üstünde bir başka ilimustası şerbaşı oturmuştu. Yaratık, Yüce Efendi'nin asasının darbelerini engellemek için kara bir değnek kullanıyordu.

Covenant olan biteni izlerken, çarpışmanın ümitsizliği arttı. Bedenler düştü ve kalktı ve yeniden düştü. Üstüne her yandan kan yağıyordu. Köpükizci, açıklığın ötesinde bir sürü mağaracininin altından ayağa kalktı ve anında saldırı seline boğuldu. Prothall saldırganlarının birleşen gücüyle bir dizinin üstüne düştü. Şerbaşı kaması Mhoram'ı sürekli geriletiyordu; yanındaki iki Kanbekçisi Mhoram'ın sırtını korumakta güçlük çekiyordu.

Kum yutmuş gibi tıkandı Covenant'ın boğazı.

Daha şimdiden Variol ve Tamarantha'nın etrafındaki savaşçılardan ikisi mağaracinlerinin arasına düşmüştü. Bir Kanbekçisi ve arkasındaki Tamarantha bir an için kendilerini mızraklarla aynı anda saldıran üç tane mağaracininin arasında buldular. Kanbekçisi ilk mızrağı bir el darbesi ile kırdı ve ikincisinin üstünden yukarı zıplayıp mızrağı tutanın suratına bir tekme yerleştirdi. Ancak onun üstün hızı bile yeterli olamadı. Üçüncü mağaracini onu kolundan kavradı. Hemen boğuşmaya katılan ilk cin uzun parmaklarını Kanbekçisi'nin ayak bileğine kenetledi. Bu ikisi tut-

saklarını aralarında gerdiler ve yoldaşları da mızrağını Kanbekçisi'nin karnına doğru dürttü.

Covenant, çaresizlikten sersemlemiş bir halde Kanbekçisi'ni izledi. İki mağaracininin arasında gerilmiş vaziyetteki Kanbekçisi, mızrağın önünden kaçabilmek için hızla asılıp mağaracinlerini kendine doğru çekti. Mızrağın ucu sırtını sıyırdı. Hemen ardından onu esir edenlerin kasıklarına vurdu. Onu yere düşürdüler ve sendeleyerek geriliediler. Kanbekçisi yere çarpıp yuvarlandı. Ancak ortadaki mağaracini onu yakalayıp öyle bir tekme savurdu ki Tamarantha'dan uzağa savruldu.

Zaferle haykıran mağaracini her iki elinde tuttuğu mızrağı yukarı kaldırıp yerde uzanmış yatan Efendi'ye saplamak üzere ileri hamle yaptı.

Tamarantha!

Kadının içinde bulunduğu tehlike Covenant'ın korkusuna üstün geldi. Düşünmeden hendeğinin emniyetinden çıkıp kadına doğru koşturdu. Kadın o kadar yaşlı ve zayıftı ki kendine hakim olamamıştı.

Ağaçköylü kadın haykırdı: "Hendeğe dön!" Covenant'ın bir anda savaş meydanında belirmesi dikkatini dağıttı, düşmanlarına saldırabilecekleri açık bir hedef oluşturdu. Bunun sonucunda savunma amaçlı bir darbeyi kaçırdı ve saplanan bir kılıç Covenant'ı korumaya çalışan kadının böğrünü deldi. Ama Covenant onu göremedi. Hala Tamarantha'ya doğru koşuyordu – ve şimdiden çok geç kalmıştı.

Mağaracini mızrağı aşağı sapladı.

Son anda hızla Tamarantha'nın üstünden atlayıp mızrağı kendi sırtına yiyen Kanbekçisi kadını kurtardı.

Covenant, mağaracinine doğru fırladı ve taş bıçağını ona saplamaya çalıştı. Bıçak yarım elinde büküldü; ancak yaratığın kürekkemiğini çizmeyi becerebildi.

Bıçak bükülmüş ellerinden düştü.

Mağaracini döndü ve bir tokatla onu yere yapıştırdı. Darbe bir an için Covenant'ı sersemletti, ama Bannor yaratığa saldırarak onu kurtardı. Mağaracini, Kanbekçisi'ni öldürme başarısıyla coş-

muş, ilham almış gibi karşılık verdi. Bannor'un darbelerine karşı omuz silkti, onu uzun güçlü kolları arasında yakaladı ve sıkmaya başladı. Bannor, mağaracininin gözlerine ve kulaklarına vurdu, ama bu yalnızca delirmiş yaratığın kavrayışını sıkılaştırmasına neden oldu.

Yarım kalmış bir öfke kükredi Covenant'ın kulaklarında. Yarı sersem halde, Tamarantha'nın hareketsiz bedenine doğru sendeledi ve yanındaki asasını kaptı. Kadın kıpırdamadı, Covenant da izin istemedi. Dönerek asayı delice kafasının üstünde vahşice çevirdi ve tüm gücüyle mağaracininin kafatasının arkasına indirdi.

Sessiz bir patlamayla beyaz ve kan kırmızı bir güç parlayıverdi. Mağaracini anında cansız yere düştü.

Parlayan ateş bir süreliğine Covenant'ı kör etti. Ama parlamanın hastalıklı kızıl rengini tanıdı. Gözleri açılınca ellerine, yüzüğüne ağzı açık bakakaldı. Göğsündeki tutkandan yüzüğü ayırdığını anımsamıyordu. Ama yüzük parmağında öylece duruyor, bulutların kilitlediği ayın etkisiyle kızıl kızıl parlıyordu.

Bir diğer mağaracini savaştaki safından fırlayıp, hayalet gibi tepesine dikildi. İçgüdüsel bir hareketle yaratığı asayla biçti. Yaratık tamamen kan kırmızı parlak bir ışığın içinde yere çöktü.

Bu görüntüyle eski hiddeti püskürdü. Şiddetle zihni kararda. "Habis!" diye uluyarak, sanki orada, karşısında Garazkar varmış gibi, arbedenin en yoğun olduğu yere hücum etti. Sağı, solu delice döverek bir başka mağaracinini yere çaldı, sonra birini daha, sonra birini daha. Ama nereye gittiğine bakmıyordu bile. Üçüncü darbeden sonra hendeklerden bir tanesinin içine düştü. Sonra uzunca bir süre içinde mezarda ölü bir adam gibi yattı. En sonunda ayaklarının üstüne doğrulabildiğinde tiksintiyle titriyordu.

Tepesinde hummalı bir halde savaş devam ediyordu. Saldırganların ne kadarının öldürüldüğünü ya da sakat bırakıldığını bilemiyordu. Ancak bir dönüm noktasına ulaşılmıştı; birlik saldırı yöntemini değiştirmişti. Prothall *grifinden* kaçmış, Köpükizci'nin yardımına koşmuştu. Ve Dev yeniden her yanından ala kanlar akarak ayağa kalktığında, dönmüş, Prothall şerbaşlarına karşı Mhoram'ın yanına katılırken, o da *grifinle* savaşmaya gitmişti. Bannor Covenant'ın tepesinde duruyordu; ama Quaan Ocaklılar-

dan hayatta kalanları Variol ve Tamarantha'nın etrafında bir halka oluşturmaları için dizdi.

Bir dakika sonra Ranyhynler kişneyerek bir çağrıda bulundu. Diğer atları serbest bıraktırmışlardı. Savaşın içlerine doğru hücum ettiler. Onlar toynakları ve dişleri ile mağaracinlerinin arasına dalınca, Prothall ve Mhoram, ilimustasının aşağı doğru inen darbesini engellemek için beraberce alevli asalarını savurdular. Yaratığın yanan palası paramparça olup lav parçaları halinde döküldü ve gücün geri tepmesiyle şerbaşının kendisi de öldü. Yeni bir önderi öne sürmek için yaratıklar anında kamayı kaydırdılar. Ancak en güçlüleri yere düşmüştü ve dağılmaya başlamışlardı.

Savaş alanının diğer tarafında Köpükizci, *grifini* gafil avladı. Canavar, Variol ve Tamarantha'nın etrafındaki savaşçıları taciz ediyordu. Kükreyen Köpükizci havaya sıçradı ve *grifinin* bedeni etrafına kollarını ölümcül bir biçimde doladı. Ağırlığı yaratığı aşağı çekti; beraber kanla kayganlaşmış çimenlerde yuvarlandılar ve mücadele ettiler. Binici şerbaşı yere yuvarlanmıştı. Daha değneğini bile kaldıramadan Quaan onun kellesini uçurdu.

Grifin, öfke ve acıyla iğrenç bir uluma sesi çıkardı. Pençeleri ve dişleri ile Köpükizci'ye ulaşmak için onun kolları arasında dönmeye çalışıyordu. Ancak Köpükizci onu tüm gücüyle sıkıyordu, sessizce canavarın çırpınmalarına karşı kendini hazırladı ve dönüp kendisini parçalamaya fırsat bulamadan onu öldürmeye çaba gösterdi.

Bunda da başarılı oldu. Silkeleyerek yaratığa şiddetli bir baskı uyguladı ve canavarın sırtındaki kemiklerin gürültüyle yanıt verdiğini duydu. Son bir çığlık tükürür gibi çıktı *grifinin* ağzından ve öldü. Köpükizci bir dakika ölü bedenin yanında dinlendi, nefes nefese kalmıştı, boğulur gibiydi. Sonra hantalca ayağa kalktı. Alnı bir pençe darbesiyle kemiğe kadar yarılmıştı.

Ama durmadı. Gözlerinden kanlar akarak koştu ve kendini boylu boyunca şerbaşlarının safları sık kamasının üzerine attı. Çarpmanın etkisiyle düzeni dağılan kama, altında ezildi.

Şerbaşları bir anda kaçmaya karar verdiler. Köpükizci ayağa kalkamadan gitmişler, karanlığın içinde kaybolmuşlardı.

Onların savaş meydanından kaçışları mağaracinlerinin deli cesaretini kırar gibi oldu. Sırık gibi yaratıkların artık Efendilerin ateşiyle cesurca karşılaşmaya gücü kalmamış görünüyordu. Yanan asaları gördükçe aralarında bir panik yayıldı, asaların parıltıları kavlanmış yürekleri de tutuşturdu.

Saldırı saflarında bir mağlubiyet çığlığı yükseldi. Mağaracinleri kaçmaya başladılar.

Korkuyla uluyarak, alev alev yanan ağaçtan uzaklara saçıldılar. Boğumlu eklemlerinden gelen acayip kasılmalarla koştular, ancak güçleri, uzun kolları ve bacakları onlara hız kattı. Dakikalar içinde son mağaracini de açıklıktan kaçmıştı.

Köpükizci peşlerinden hücum etti. Dev lanetleri savurarak, hepsini ayakları altında ezecekmiş gibi kaçanları kovaladı. Hızla karanlıkta kayboldu ve kısa bir süre içinde sesi duyulmaz oldu. Ancak kaçan mağaracinlerini yakaladıkça, gecenin içinde ara ara cılız çığlıklar duyuldu.

Tuvor Kanbekçilerinden bir kısmının Köpükizci'ye katılmasının nasıl olacağını sordu Prothall'a, ama Yüce Efendi kafasını sallayarak olmaz dedi. "Yeterince öldürdük," dedi soluk soluğa. "Barış Yeminini hatırla."

Bitkinlik ve iç rahatlamasıyla geçen bir süreden sonra, soluk alışları ve sakatlanmış mağaracinlerinin inildemeleriyle vurgulanan bir sessizlikte öylece durdu birlik. Kimse kıpırdamadı; Covenant'ın kulaklarına bu sessizlik bir dua gibi geldi. Düşecek gibi sallanarak hendekten kendini çıkardı. Camlaşmış gözlerle etrafına bakarak savaşın ne kadar kayba yol açtığını görmeye çalıştı.

Mağaracinleri kıvrılıp atılmış öbekler halinde kamp yerine yayılmışlardı – ölmüş, ölmek üzere ve bilincini kaybetmiş neredeyse yüz tanesi vardı. Ölümün çiğleri gibi her yere kanları saçılmıştı. Bir tarafta on tane ölü şerbaşı vardı. Beş savaşçı artık Ocaklı yoldaşlarıyla beraber at süremeyecekti ve Quaan'ın emrindekilerden yaralanmayan kimse kalmamıştı. Ancak Kanbekçilerinden yalnız birisi ölmüştü.

Kendi sözlerini yalanlayan bir inlemeyle Yüce Efendi Prothall, "Talihliyiz," dedi.

"Talihli mi?" dedi Covenant; bu sözle zihni bulanmış, şaşkınlığa düşmüştü.

"Talihliyiz." Prothall'ın sesinin yaşlı, nezleli zangırdaması kızgınlıkla vurgulandı. "Hepimizin ölmüş olabileceğini düşün. Böyle bir saldırının dolunay zamanında gerçekleştiğini düşün. Salya'nın düşünceleri buraya odaklanmışken, Gökgürültüsü Dağı'ndaki savunmalarını katlamadığını düşün. Canımız ve umutlarımız," boğazı bir an için tıkandı, "canımız ve umutlarımız için kıyasla az bir bedel ödedik."

Covenant bir süre için karşılık vermedi. Şiddet görüntüleri başını döndürüyordu. Tüm ağaçköylüler ölmüştü, mağaracinleri, şerbaşları, onu gözetmeye karar veren savaşçı kadın. Daha ismini bile bilmiyordu. Köpükizci bile çoğunu öldürmüştü – kendi bile beş tanesini öldürmüştü... beş mağaracini.

Titriyordu, ama konuşmaya, kendini savunmaya ihtiyacı vardı. Korkudan hasta olmuştu.

"Köpükizci haklı," dedi kaba, kulak tırmalayıcı bir sesle. "Bu Habis'in işi."

Kimse onu işitmiş gibi durmuyordu. Kanbekçileri Ranyhyn'e gitti ve düşmüş yoldaşlarının bineğini ateşin yakınına getirdiler. Adamın cansız bedenini nazikçe kaldırarak Ranyhyn'in sırtına oturttular ve onu tutkan kayışlarıyla olduğu yere bağladılar. Sonra hep beraber sessiz bir selam verdiler ve Ranyhyn, ölü binicisini Garp Dağlarına ve Bekçiler Gediği'ne, eve doğru taşıyarak, dörtnala uzaklaştı.

"Olan bitenin tümünü Habis tasarladı,"

Ranyhyn gecenin içinde kaybolunca, bazı Kanbekçileri bineklerinin yaraları ile ilgilenirken, diğerleri nöbet tutmaya devam etti.

Bu arada savaşçılar mağaracinlerinin arasında gezinmeye başladılar. Ölülerin arasında canlıları buldular. Ölümcül yara almamış olanları çekip ayağa kaldırdılar ve kamptan ötelere kovaladılar. Kalanları ağacın kuzey tarafında yakılmak üzere bir araya topladılar.

"Bu iki anlama geliyor." Covenant sesindeki titremeye hakim olmaya çalışıyordu. "Bana yaptığının aynısı bu. Bu bir ders –

Llaura'ya olanlar gibi. Habis bize neler yaptığını bir bir söylüyor, çünkü bunları bilmenin bir işe yaramayacağından emin. İçimizde ne kadar ümitsizlik varsa bizi sağıp onu dışarı çıkarmak istiyor."

İki savaşçının yardımıyla Prothall, Llaura ve Pietten'i mezardan çıkardı. Llaura yorgunluktan tükenmiş gibiydi; sırtı bükülmüş, neredeyse yüzükoyun yatmak üzereydi. Küçük Pietten ise ellerini kanla ıslanmış çimenlerin üzerine sürdü, sonra parmaklarını yaladı.

Covenant bir iniltiyle döndü. "Diğer şey ise Habis'in bizim gerçekten Salya'ya ulaşmamızı istiyor olduğu. Ölsek de ölmesek de. Bu saldırıyı yapması için Salya'yı kandırdı, çünkü böylece kendini savunmak zorunda kalmayacak. O halde Salya bilmese bile, Habis bizim neler yaptığımızı biliyor olmalı."

Prothall arada bir uzaklardan gelen çığlıklardan rahatsız olmuş görünüyordu, ama Mhoram bu çığlıkları fark etmedi bile. Birliğin kalanı işlerine koyulduğunda, Efendi gidip Variol ve Tamarantha'nın yanına çömeldi. Ebeveynlerinin üzerine eğildi. Al lekeli cüppesinin altında kaskatıydı bedeni.

"Size diyorum, bunların hepsi Habis'in planlarının bir parçası. Geberesiceler! Dinlemiyor musunuz beni?"

Mhoram bir anda ayaklandı ve Covenant'la yüzleşti. Sanki Covenant'ın suratına doğru bir lanet savuracak gibiydi. Ama kanlı gözyaşlarına boğulmuştu, ağlayarak konuşuyordu. "Öldüler. Tamarantha ve Variol, anam, babam, ruhuma bedenime can verenler öldü."

Covenant, yerde yatan yaşlı bedenlerin teninde ölümün rengini görebiliyordu.

"Bu olamaz!" diye feryat etti savaşçılardan biri. "Ben gördüm. Onlara hiçbir silah dokunmadı. Kanbekçileri hep korudu onları."

Prothall iki Efendi'yi incelemek üzere koşturdu. Kalplerine ve kafalarına dokundu. Sonra çöktü. İç geçirdi. "Yine de."

Hem Variol, hem de Tamarantha gülümsüyordu.

Savaşçılar yaptıkları işleri bıraktılar, sessizce kendi yorgunluklarını ve kederlerini bir kenara bıraktılar ve Mhoram'la beraber merhumlara saygı için başlarını eğdiler. Mhoram eğilerek hem

Variol'u hem de Tamarantha'yı kollarında kaldırdı. İnce kemikleri çok hafifti, sanki faniliğin ağırlığını kaybetmişlerdi. Yanaklarında turuncu renkte parıldıyordu gözyaşları, fakat anne ve babasına sarılırken omuzları sabitti, hıçkırıklarıyla sallanmıyordu.

Covenant'ın zihnini bulutlar sardı. Sislerin arasında dolandı, dilinin ucundaki sözcükler esen rüzgarla sökülüp gitmişti. "Yani şimdi biz – ben? Bir çift ceset için mi öldürdüm?"

Mhoram onu işittiğine dair bir işaret göstermedi. Ama Prothall'ın yüzüne tehditkar bir bakış yayıldı. Quaan bir anda İnançsız'ın yanına vardı ve dirseğinden kavradı. "Eğer bir laf daha edersen, kolunu kırarım," diye fısıldadı kulağına.

"Sakın bana dokunma," diyerek karşılık verdi Covenant. Ancak sesi cılız çıkıyordu. Boyun eğdi. Puslar altında kaybolmuştu. Etrafında birlik bir ayine hazırlanma davranışı gösteriyordu. Kendi asasını bir savaşçıya emanet ederek, ölü Efendilerin asalarını aldı Yüce Efendi Prothall. Bir adak gibi kollarında tuttu asaları. Ve Mhoram kavuşturduğu kollarında dimdik tuttuğu Variol ve Tamarantha'yı alev alev yanan ağaca doğru döndürdü. Sessizlik acıyla havda titreşti. Uzunca bir süre sonra, şarkı söylemeye başladı. Kaba şarkısı bir ırmak gibi iç geçirdi, suskun ırmak kıyıları arasındaki suların akışından biraz daha yüksek sesle okudu şarkısını.

Ölüm biçer cihanın güzelliğini –
Desteler eski mahsulü, ki hemen çıksın yenisi.
Öylece dur yüreğim,
Tut dilini.
Yetişmek yeğdir çürümekten:
Canı candan biçen tırpanı işitirim.
Öylece dur, sessizce
Tut yüreğini.
Ölüm geçip gidiyor –
Can verip, can alıyor.
Kinin ölmeye olsun; öldürmeye, ölüme değil.

Öylece dur, yüreğim:
İsyan etme.
Tut dilini, kederini
Ve öylece dur.

Şarkısına son verince, canlarını teslim etmiş ebeveynleri için son bir iç geçirmeyi de onlardan esirgerse bu yükü taşıyamayacakmış gibi sarsıldı omuzları. "Ah, Yaratıcı!" diye haykırdı; matem doluydu sesi. "Onları nasıl şereflendirebilirim? Yüreğimden vuruldum, yapmam gereken görevle tükendim. Onları sen şereflendir – çünkü sana şeref verdiler."

Ateşin ışığının kenarında, Ranyhyn Hynaril elem dolu bir çığlığa benzer bir kişneme kopardı. Demirkırı donlu kısrak şaha kalktı ve ön ayakları ile havayı dövdü, sonra hızla döndü ve dörtnala doğuya koştu.

Sonra yeniden mırıldandı Mhoram

Öylece dur, yüreğim:
İsyan etme.
Tut dilini, kederini
Ve öylece dur.

Variol'u nazikçe çimenlere yatırdı ve iki koluna aldığı Tamarantha'yı taşıdı. Sert bir sesle ünledi: "Selam olsun!" Sonra kadını yanan ağacın yarığına yerleştirdi. Ve alevler kadının bedeninin yaşının kazılı olduğu derisini karartmadan, Variol'u da kaldırıp yeniden ünledi: "Selam olsun!" Ardından onu kadının yanına koydu. Kadın ve adamın paylaştıkları gülüş yalımlar onları örtmeden önce bir süre daha seçilebildi. Böylece onları yutan alevle kusursuzca birleştiler.

Çoktan ölmüşler, diye inildedi Covenant. Kanbekçisi öldürüldü. Ah be, Mhoram! İçinde bulunduğu karmaşada keder ve kızgınlık arasında bir ayrım yapamıyordu.

Gözleri şimdi kupkuru olan Mhoram birliğe döndü. Bakışları Covenant'a yoğunlaşır gibiydi. "Dostlarım, tutun yüreğinizi," dedi

rahatlatmak istercesine. "Tüm kederinize karşın dilinizi tutun. Variol ve Tamarantha sonsuzluğa karıştılar. Kim inkar edebilirdi ki? Ölüm anlarının geldiğini bildiler. Yükselen Ağaçköy'ün külleri arasında yaşamlarının sonlandığını gördüler. Onların son uykusuna dalmalarına yardım ettiğimiz için minnettardılar. Biz yaşayalım diye saldırıyı üzerlerine çekmeyi seçtiler. Kim bu büyük bir meydan okuma değildi diyebilir? Yemini hatırlayın ve dilinizi tutun."

Beraberce, yürek açma işaretinin olduğu elveda selamını yaptı Ocaklılar, kolları sanki yüreklerini ölmüşlere açar gibi sonuna kadar açılmıştı. Sonra Quaan haykırdı: "Selam olsun!" Ardından tüm savaşçılarını mağaracinlerini üst üste yığma ve ağaçköylüleri gömme işine geri gönderdi.

Ocaklılar uzaklaştıktan sonra, Yüce Efendi, Mhoram'a, "Efendi Variol'un asası," dedi. "Babadan oğla. Al bunu. Olurda bu Sefer'i canlı tamamlar, barışa ulaşırız, bu asanın efendisi ol. Bu bir Yüce Efendi asasıydı."

Mhoram, eğilerek kabul etti.

Bir anlığına duraladı Prothall, kararsızdı, sonra Covenant'a döndü. "Efendi Tamarantha'nın asasını kullandın. Yeniden kullan. Çerağban Asasına kıyasla yüzüğüne destek olmaya daha muktedir olduğunu göreceksin. *Lillianrill* Efendiler için farklı yollarla işler ve sen de artık Başefendi'sin Thomas Covenant."

Öldürmek ve yine öldürmek için asadan fırlayan kızıl ateşi anımsadı Covenant. "Yakın onu."

Tehlikeli bir bakışla Mhoram gözlerini kıstı. Ancak Prothall hafifçe omuz silkti, Efendi Tamarantha'nın asasını ateşe verdi ve ağacın yarığının içine yerleştirdi.

Sanki bir an asanın metal uçları mavi-yeşil parıldadı. Sonra Mhoram bağırdı: "Ağaca dikkat!" Birlik, ateşten direklerden hızla uzaklaştı.

Asa büyük bir çatırtı kopardı. Mavi alev yarıkta infilak etti ve yarık ağaç, en nihayetinde özü de ölmüş gibi parçalanarak doğrudan yerle yeksan oldu. Odun yığınları korkunç bir hiddetle yanıyordu.

Uzaktan Birinair'in hırıldadığını duydu. "İnançsız'ın işi bu." Bir iftira gibiydi bu doğru söz.

Bana dokunmayın, diye kendi kendine söylendi Covenant.

Düşünmeye korkuyordu. Etrafında gecenin akbaba kanatları gibi bir karanlık pusuya yatmıştı. Korkuların tehdidi altındaydı. Sanki gulyabanilerden can vermişti ona. Yüzüğünün kanlı haline katlanamıyordu, dönüştüğü şeye katlanamıyordu. Sanki bir kavga arar gibi bakındı etrafına.

Beklenmedik bir biçimde Köpükizci geri döndü.

Ete kemiğe bürünmüş katliam gibi, kıyımın resmi gibi ayaklarını sürüyerek çıktı gecenin içinden. Her yerine kan bulaşmıştı ki bunun çoğu kendi kanıydı. Alnındaki yaradan saçılanlar yüzünü kara, ıslak bir parlaklıkla örtüyordu ve kan lekelerinin altındaki bıkkınlıkla, bedbahtça bakıyordu. Lime lime olmuş mağaracini eti hala parmaklarından sarkıyordu.

Pietten, Dev'e işaret etti ve ağzı kulaklarında sırıttı. Bir anda Llaura çocuğu elinden tuttu ve onu uzaklaştırıp savaşçıların onlar için hazırladığı bir yatağa yerleştirdi.

Prothall ve Mhoram, Dev'e doğru kaygıyla yaklaştılar, ancak Dev onları itip ateşin yanına vardı. Alevin yanına sanki ruhunun ısınmaya ihtiyacı varmış gibi eğildi ve dizlerinin üstüne çökerken öyle bir inleme kopardı ki sanki kayalar çatlıyordu.

Covenant, fırsatını buldu ve Dev'e yaklaştı. Köpükizci'nin gözle görünür acısı kendi şaşkın, öfkeli kederini içinden atmak zorunda bıraktı onu. Kendi bile beş tane mağaracini öldürmüştü, beş! Yüzüğü kan doluydu. "İyi," diye hırıldadı Dev, "bu eğlenceli olmuş olmalı. Umarım hoşuna gitmiştir."

Kampın öte yanından Quaan Covenant'a bir tehdit savurdu. Prothall, Covenant'ın yanına varıp yumuşak bir sesle konuştu, "Ona işkence etme. Lütfen. O bir Dev. Bu *caamora*, keder ateşi. Bu gece yeterince acı olmadı mı?"

Beş mağaracini öldürdüm! diye mahrumiyetin hiddetiyle haykırdı.

Ama Köpükizci ateşle büyülenmiş gibi konuşuyor ve onları duymuyordu. Sesinde matemsi bir tını vardı; yas tutar gibi çökmüştü ateşin önüne.

"Ah, erkek kardeşlerim, ah kız kardeşlerim, gördünüz mü beni? Gördünüz mü, ey halkım? İşte bu günleri de gördük. Devler, yalnız değilim. Sizi, arzularınızı hissediyorum içimde. Siz de başka türlü yapmazdınız – benim hissettiğimden başka türlü hissetmezdiniz, benim çilemden farklı bir çile çekmezdiniz. Sonuç bu işte. Taş ve Deniz adına! Azaldık. Evi kaybedişimiz ve tohumumuzun zayıflığı irademizi de zayıflattı. Hala sadık mıyız, şimdi bile? Ah, sadık mıyız? Halkım, ey halkım, eğer yolundan dönmemenin bedeli buysa...? Bana bakın hele! Takdire şayan mıyım şimdi? Nefret ve gereksiz ölümün kötü kokusu sardı etimi." Sözlerinin arasında şiddetli bir ayaz esti. Başını geri atıp alçak sesle yanık bir şarkı okumaya başladı.

Ağıtı devam etti de etti, bunalan Covenant bir çığlık atacaktı neredeyse. Buna bir son versin diye Dev'e sarılmak ya da bir tekme atmak istiyordu. Parmakları artan bir delilikle kaşınıyordu. Dur! diye inledi. Dayanamıyorum!

Bir süre sonra Köpükizci başını eğdi ve sus pus oldu. Uzunca bir zaman öylece kaldı, sanki kendini bir şeylere hazırlıyordu. Sonra yavan bir ifadeyle sordu: "Kimleri kaybettik?"

"Çok az kişiyi," diye yanıtladı Prothall. "Talihliydik. Yiğitliğinle bize çok yardımcı oldun."

"Kimler?" diye sancılanarak sordu Köpükizci.

İç geçirerek beş savaşçının, Kanbekçisi'nin, Variol ve Tamarantha'nın adlarını verdi Prothall.

"Taş ve Deniz adına!' diye ünledi Dev. Omuzlarında bir sarsılmayla ellerini ateşe daldırdı.

Savaşçıların şaşkınlıktan solukları kesildi; Covenant'ın yanında Prothall kaskatı oldu. Ancak bu Devlerin *caamorasıydı* ve kimse müdahale etmeye cesaret edemezdi.

Köpükizci'nin yüzü ıstırapla gerildi, ama yerinden oynamadı. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi; yine de yakıp şifa versin diye, hiç olmazsa akan kanları kavurup yok etsin diye, yiten canların lekesini azaltamazsa da dağlayıp yaraları kapatsın diye ellerini ateşin içinde tuttu. Ne ki çektiği acı alnında belirmişti. Hızlanan kalp atışları, yarasının üstündeki kabuğu kırdı; gözlerinin etrafına, yanaklarından sakalına yeniden kan fışkırdı.

Cehennem azabı bu! Cehennem azabı bu! diye söylenerek Prothall'dan uzaklaştı Covenant. Diz çökmüş Dev'e doğru eğildi, her yanı uyuşmuş bir halde konuşmaya başladı; lakin kendini zorladığından, sözleri yakıcıydı. "Şimdi biri sana gerçekten gülmeli." Yukarı kaldırdığı kafası Dev'in ancak omzuna geliyordu.

Dev, bir süre için işittiğine dair bir emare göstermedi. Ancak sonra omuzları küt diye düştü. Neredeyse kendine işkence etmeye bir son vermeye gönülsüzmüş gibi, ağır ağır olmasına gayret göstererek ellerini çekti. Nedense zarar görmemişti elleri, sanki eti ateşten etkilenmez gibiydi – ama ellerinden kan çekilmişti; ateşle aklandığından keselenmiş gibi tertemizdi elleri.

Parmakları hala acıyla kasılmış haldeydi. Kanlı yüzünü Covenant'a çevirmeden önce acıyla esnetti parmaklarını. Kınanmayı bekler gibi İnançsız'ın etkilenmiş gözlerine baktı ve sordu: "Hiçbir şey hissetmiyor musun?"

"Hissetmek mi?" diyerek inildedi Covenant. "Ben bir cüzamlıyım."

"Pietten için de mi? Bir çocuk için de mi?"

Dev'in yalvarır bakışları Covenant'ta kollarını Dev'e dolama, bu emsalsiz şefkati içinde bulunduğu ikileme bir tür yanıt sayma isteğini uyandırdı. Ama biliyordu ki bu yeterli değildi, cüzzamının özünde bir şeyin bunu kafi bulmayacağını biliyordu. "Onları da öldürdük," diye çatlamış sesiyle yanıt verdi Covenant. "Ben öldürdüm – onlardan hiçbir farkım yok."

Aniden döndü, utancını gizlemek için karanlığa yürüdü. Savaş alanı ona yakışır, uygun bir yerdi; burun delikleri ölümün kokusunu içine çekse de, artık burnu hiçbir şey hissetmiyordu. Bir süre sonra sendeledi, sonra ölülerin arasına, mezarların ve ölülerin yakıldığı ateşlerin çevrelediği kan gölünün içine yattı.

Çocuklar! Onların çığlıklarına, çektikleri ıstıraba neden olan kendisiydi. Habis, ağaçköye kendi beyaz altından yüzüğü için saldırmıştı. Bir daha olmayacak – Yapmayacağım. Sesinde ağlamalardan, hıçkırıklardan eser yoktu.

Daha fazla öldürmeyeceğim.

XVIII
Ra Düzlükleri

Savaş alanına rağmen; ateşin, etin ve gücün ekşi kokulu dumanına rağmen; yalnız toprağın işine yarayacak ya da yalnız toprağın son verebileceği birikmiş bir acı gibi, zahmetle hendeklerin içine istif edilmiş ölülerin kömürleşmiş ıstırap yığınlarına rağmen; kendi içindeki tarumar edilmiş, çiğnenmiş toprağa rağmen; Covenant uyudu. Savaştan sağ kurtulanlar dün geceden kalan ne varsa gömmeye ya da yakmaya çalışmışlardı; ama Covenant uyudu. Huzursuz bilinci, içinde hiç bitmeyen bir UGD gibi işliyordu ve istirahatını UGD dizisini düşlerinde yineleyerek harcadı: sol omzundan bileğe, sol elin avucundan elin tersine, her bir parmak, sağ kol, gömlek, göğüs, sol bacak...

Rahatsız bir kabir görünümüne bürünmüş bir şafakla uyandı. Silkinerek ayağa kalktı ve tüm gömme işinin bittiğini gördü; her bir hendek dolmuş, toprakla örtülmüş, Birinair'in bir yerlerden bulup diktiği birer fidanla işaretlenmişti. Şimdi savaşçıların çoğu biçimsiz bir halde yerde yatıyor, aşırı yorgunluklarını kıracak bir güç arıyorlardı. Prothall ve Mhoram, yemek pişirme işiyle meşguldüler. Kanbekçileri de atları inceleyip hazırlıyorlardı.

Covenant'ın yüzünü bir tiksinti ifadesi kapladı. İşten kendi payına düşeni yapmadığı için tiksinti duyuyordu kendinden. Cüppesine baktı; altın ipekli, üstünü kaplayan kanla sertleşmiş ve kararmıştı. Bir cüzzamlıya uygun bir giyim kuşam diye düşündü; tam dışlanmış birine uygun.

Artık karar verme zamanının geçtiğini biliyordu. Bu imkansız ikilemde nerede durduğuna karar vermesi gerekiyordu. Asasına dayanmış dururken gözlediği bu mezar kaçkını gündoğumu, kaçacak yerinin kalmadığını hissettirdi. Kendini koruma alışkanlıklarını kaybetmişti, yüzüğü gizleme seçeneğini kaybetmişti, sağlam botlarını dahi kaybetmişti – ve kan dökmüştü. Yükselen Ağaç-

köy'ün başına kıyameti o getirmişti. Delilikten kaçmaya o kadar dalmıştı ki kaçışının getirdiği delilikle yüzleşememişti.

Hareket etmeye devam etmesi gerekiyordu; bunu öğrenmişti. Ancak bu hareket aynı çözülemez sorunu getiriyordu. Katıl ya da delir. Ya da katılmayı reddet ve delir. Bir karara varmalıydı – bir yerlerde sağlam bir zemin bulmalı ve ona dayanmalıydı. Diyarın varlığını kabul edemiyordu – ama inkar da edemiyordu. Bir yanıta ihtiyacı vardı. Bu yanıt olmadan, Llaura gibi tuzağa düşecekti – kendini kaybetmemek için– Habis'in eğlencesine alet olup kendini kaybetmişti Llaura.

Yaptığı yemekten başını kaldıran Mhoram Covenant'ın yüzündeki iğrenme ve dehşeti gördü. Nazikçe sordu Efendi, "Sana sıkıntı veren nedir, dostum?"

Covenant bir süre Mhoram'a baktı. Efendi sanki bir gecede yaşlanmış gibiydi. Savaşın isi, kiri lekelemişti yüzünü, bedeninin yorgunluğu ve çürüyüşü bir anda kat kat artmış gibiydi, alnındaki ve gözlerinin etrafında kırışıklar belirginleşmiş, derinleşmişti. Gözleri bitkinlikten donuklaşmış gibiydi. Ama dudaklarında nezaketini koruyordu. O denli yırtık ve kanlı bir cüppeyle örtülü olmasına rağmen, düzgün hareket ettiğinden bedeninde bir sorun yok gibiydi.

Covenant içgüdüsel olarak Mhoram'ın, *dostum* derkenki ses tonundan ürktü. Kimsenin dostu olmaya katlanamazdı. Tamarantha'nın asasının elinde o denli şiddet saçmasına neyin neden olduğunu sormak istiyordu ve bu da onu ürkütüyordu. Bu soruya bulacağı yanıttan korkuyordu. Titrediğini gizlemek için kabaca döndü gitti ve Köpükizci'yi aramaya koyuldu.

Dev, sırtını Yükselen Ağaçköy'ün ayakta kalan son parçasına dayamış oturuyordu. Kan ve kir yüzünü karartmıştı, teni sanki bir ağacın göbeğindeki fenalığın rengindeydi. Ancak esas alnındaki yara göze batıyordu. Bir acı yaprağı gibi kaşlarının üstünden parçalanmış et sarkıyordu ve alaca düşünceler kafatasındaki çatlaktan sızıyormuş gibi damla damla kan iniyordu yüzüne. Sağ eli büyük elmasşerbeti kırbasına sarılmıştı ve Pietten'le ilgilenen Llaura'yı izliyordu.

Covenant Dev'e yaklaştı; ama daha o konuşamadan Köpükizci lafa girdi. "Onları düşündün mü? Onlara ne yapıldığını biliyor musun?"

Bu soru Covenant'ın zihninde siyah yankılanmalar doğurdu. "Kadına ne olduğunu biliyorum."

"Ya Pietten'e ne oldu? Ufacık Pietten'e? Daha bir çocuk olan Pietten'e?"

Covenant beceriksizce omuz silkti.

"Düşün İnançsız!" Sesi girdaplar yapan sislerle doluydu. "Aklım almıyor. Belki sen anlayabilirsin."

Zorlukla yanıtladı Covenant. "Aynı şey. Bize yapılanın tamamen aynısı. Ve Llaura'ya olanların da aynısı." Bir dakika sonra iğneleyici sözlerini eklemekte geri kalmadı. "Ve mağaracinlerine olanların da." Köpükizci, hızla gözlerini kaçırdı ve Covenant devam etti. "Hepimiz korumak istediğimiz ne varsa yok edeceğiz. Habis'in yöntemlerinin özü bu. Pietten bize bir armağan. Biz Diyarı korumayı deneyince Diyara neler edeceğimizin bir örneği. İşte Habis bu kadar kendine güveniyor. Böylesi kehanetler kendi kendini gerçekleştirir."

Bunun üzerine İnançsız üstüne bir lanet yerleştirmiş gibi baktı Köpükizci. Covenant, Dev'in gözlerine bakmaya devam etmeye çalıştı, ama hiç beklemediği bir utanç başını eğmesine neden oldu. Gücün alazladığı çimenlere baktı. Çimenler tuhaf bir biçimde yanmıştı. Bazı öbekler diğerleri kadar fena durmuyordu – görünen o ki Efendiateşi şerbaşlarının kudretine kıyasla öze daha az zarar veriyordu.

"Bir kahin ile bir bilici arasında bir fark olduğunu unutuyorsun," dedi Köpükizci bir süre sonra. "Geleceği görmek kehanet okumak değildir."

Covenant bunun üstüne düşünmek istemiyordu. Bu konudan uzaklaşmak için bir soru sordu: "Alnına neden şifa kili sürmüyorsun?"

Bu kez Köpükizci gözlerini kaçırdı. Mesafeli bir sesle, "Hiç kalmamıştı," dedi. Çaresizliği belirtir bir ifadeyle ellerini açıp kapadı. "Başkaları ölüyordu. Ve diğerlerinin de kollarını ya da ba-

caklarını kurtarmak için şifa kili gerekti. Ve–" ansızın sözleri dilinin ucunda asıldı kaldı. "Ve ufak Pietten'e yardım edilebilir diye düşündüm. O sadece bir çocuk," diye ısrarla yineledi; bir anda Covenant'ın anlayamadığı yalvarır bir bakışla baktı. "Ama mağaracinlerinden biri yavaş yavaş, öylesi bir acıyla ölmek üzereydi ki." Alnından yeni bir kan damlası süzüldü ve kaşlarından dökülmeye başladı. "Taş ve Deniz adına!" diye inledi. "Buna dayanamıyordum. Ocakkulu Birinair benim için bir tutam şifa kili saklamıştı, tedavi edilecek tüm yaralarıma yeterdi. Ama ben onu mağaracinine verdim. Pietten'e değil – mağaracinine. Çok acı çekiyordu."

Aniden başını geri attı Dev ve elmasşerbetinden uzun uzun yudumladı. Elinin ayasıyla sertçe kaşındaki kanı sildi.

Covenant dikkatle Dev'in enkaz haline gelmiş çehresine baktı. Şefkatini belirtmeye başka sözcük bulamadığından "Ellerin nasıl?" diye sordu.

"Ellerim mi?" Bir an için Köpükizci'nin kafası karışmış gibiydi, ama sonra anımsadı. "Ah, *caamora*. Dostum, ben bir Dev'im," diye açıkladı. "Sıradan hiçbir ateş zarar vermez bana. Ama acı – acı pek çok şey öğretir." Dudakları kendinden iğrenmeyle kıvrıldı. "Devlerin granitten yapıldığını söylerler," diye mırıldandı. "Benim için taşalanma."

Düşünmeden karşılık verdi Covenant. "Benim geldiğim dünyanın bazı yerlerinde yolun kenarında oturan ufak yaşlı kadınlar vardır. Bunlar yol kenarında oturup ellerinde ufak çekiçleriyle, iri granit parçalarına vurarak geçirirler bütün günlerini. Uzun zaman alır ama – ama en sonunda iri parçalar, ufak parçalar halini alır."

Sorusunu sormadan önce kısaca bir düşündü Köpükizci. "Bu bir kehanet mi, Başefendi Covenant?"

"Bana sorma. Başıma gelse de bir kehanet nedir bilemem."

"Ben de öyle," dedi Köpükizci. Belli belirsiz bir gülümseme renk verdi dudaklarına.

Kısa bir zaman sonra Efendi Mhoram birliği Prothall'la beraber hazırladıkları yemeğe çağırdı. Bastırılmış iniltiler bir sis gibi sardı ortalığı, zorla kendilerini kaldırdı savaşçılar ve ateşin başına ilerle-

diler. Köpükizci yalpalayarak doğruldu. O ve Covenant, yiyecek bir şeyler almak için Llaura ve Pietten'i izlediler.

Yemeğin görüntüsü ve kokusu bir anda Covenant'ı bir karara varma noktasına getirdi. Karnı açlıktan kazınıyordu, midesi bomboştu, ama bir parça ekmek almak için uzanınca kolunun nasıl kan ve külle pislendiğini gördü. Öldürmüştü – ekmek elinden düştü. Bunların hepsi yanlış, diye kendini kendine söylendi. Yemek yemek, sessizce kabullenmek demekti – Diyarın fiziksel gerçekliği olduğu düşüncesine boyun eğmek demekti. Bunu kaldıramazdı.

Düşünmem gerek.

İçindeki boşluk çeşitli taleplerle sızladı, ama o bunları reddetti. Boğazını temizlemek için bir yudum pınarşarabı aldı, ardından bir ret tavrıyla ateşe sırtını döndü. Efendiler ve Köpükizci, ona merakla baktılar, ama bir yorum yapmadılar.

Kendini sınaması gerekiyordu, hayatta kalma yeteneğini yenilemek için bir yanıt bulması gerekiyordu. Yüzünü buruşturarak ona gerekli olanı bulana dek aç kalmaya karar verdi. Belki de açlık çekerken ikileminin temelindeki çelişkiyi çözecek kadar zihni açılırdı.

Terkedilmiş tüm silahlar açıklıktan temizlenmiş, bir yığın halinde üst üste atılmıştı. Bu yığına doğru ilerledi ve Atiaran'ın taş bıçağını bulana dek karıştırdı. Sonra anlaşılmaz bir içgüdüyle, Dura'nın yaralanıp yaralanmadığını görmek üzere atlara doğru yürüdü. Sağ salim olduğunu öğrenince belli belirsiz rahatladı. Hiçbir koşulda bir Ranyhyn sürmek zorunda kalmak istemiyordu.

Savaşçılar öğünlerini kısa bir zamanda temizlediler. Yorgunlukla yeniden sefere koyulmaya hazırlandılar.

Covenant Dura'ya binerken, Kanbekçilerinin Ranyhynleri çağırmak için keskin bir ıslık çaldığını duydu. Bu çağrı sanki bir süre havada asılı kaldı. Sonra açıklığın etrafındaki çeşitli yönlerden ulu atlar dörtnala geldi. Yeleleri ve kuyrukları sanki tutuşmuş, alev alev yanıyormuş gibi parlayan, uzun, kudretli, dans eder gibi adımlarla yeri toynaklarıyla döven, Diyarın can damarından nabzın atışı gibi hızlı ve Diyarın özüne ait, yıldız alınlı dokuz savaş atı. Covenant gözü pek kişneyişlerinde eve, Ra Düzlüklerine dönecek olmanın heyecanını hissedebiliyordu.

Ama o sabah, ölmüş Yükselen Ağaçköy'ü terk eden seferilerin tavırlarında ne gözü peklik ne de eve dönme heyecanı vardı. Quaan'ın Ocağından şimdi altı savaşçı eksilmişti ve sağ kalanlar yorgunluk ve savaşa girmiş olmak yüzünden güçsüzleşmişti. Mithil Irmağına doğru, kuzeye at sürerken gölgelerini yüzlerinde taşıyor gibiydiler. Binicisiz atları daha zayıf binekler için dinlenme şansı olsun diye yanlarında götürüyorlardı. Aralarında tüm ölülerin yükünü sırtında taşıyormuş gibi ağır adımlarla Tuzyürek Köpükizci geliyordu. Bir kolunun kıvrımında güneş doğu ufkunu açar açmaz uyuyan Pietten'e beşik yapmıştı. Llaura Mhoram'ın terkisindeydi, Efendi'nin cüppesinin yanlarından kavramıştı. Mhoram'ın haşin yüzü ve dik duruşunun ardında iki büklüm olmuş ve zayıf gözüküyordu kadın, ama Efendi Mhoram da aynı aşınmış ifadeyi, aynı sözle söylenmeyen keder havasını paylaşıyordu. Onların ilerisinde Prothall gidiyordu. Omuzları Atiaran'ın Covenant'ı Mithil Taşaltı'ndan Ruhlarerinci Irmağı'na yürütmekte kullandığı aynı bükülmez iradeyi taşıyordu.

Covenant daha ne kadar başka insanların seçimlerini izlemek zorunda kalacağını merak etti. Ancak bu düşünceyi kafasından sildi ve Kanbekçilerine baktı. Birliğin savaşta zarar görmemiş gibi görünen yegane üyeleriydiler. Kısa cüppeleri paçavraya dönüşmüştü; en az diğerleri kadar kir pas içindeydiler; aralarından birisi ölmüştü ve bazıları yara almıştı. Efendileri, özellikle Variol ve Tamarantha'yı sonuna kadar savunmuşlardı; fakat Kanbekçileri hiç yorulmamıştı, zerrece korkmamış ve pişmanlık duymamıştı. Bannor sıçrayan, dizginsiz Ranyhyn'ini Covenant'ın yanında sürüyordu ve etkilenmemiş gözlerle ona bakıyordu.

Birliğin atları ancak ağır, sendeler bir yürüyüşte gidebiliyordu, ama bu zayıf hız bile binicileri öğleden önce Mithil geçidine getirmeye yetti. Bineklerini su içmeye ya da otlamaya bırakarak Kanbekçileri dışında hepsi ırmağa daldı. Irmağın dibinde çıkardıkları ince kumla her taraflarını ovalayarak Mithil'in geniş akıntısında ölümün ve uzun gecenin kanını, kumunu ve acısını yıkadılar. Savaşın lekelerinin altından temiz tenler ve gözler yeninden ortaya çıktı; şifa kili değmemiş yerlerde ufak yaralar açıldı ve temizce kanadı. Lime lime olmuş kıyafet parçaları uzaklara doğru suyun üstünden aktı. Bunların arasında Covenant cüppesini suda döverek temizledi. Bedeninden lekeleri sildi ve eşeledi, sanki üs-

tünden öldürmeye ait tüm izleri atmak istiyordu. Açlıktan doğan karnındaki sızlayan oyuğu bastırma gayretiyle bolca su içti.

Savaşçıların işi bittikten sonra, eğer çantalarından yeni kıyafet almak üzere atlarına ilerlediler. Giyinip yeniden silahlarını kuşandıktan sonra Üstnişancı Tuvor ve Kanbekçileri yıkanırken nöbete durdular.

Kanbekçileri ırmağa suyu sıçratmadan girip çıkmayı becerebiliyordu ve bir ses bile çıkarmadan yıkanıyorlardı. Dakikalar içinde yeni cüppelerini giymiş ve Ranyhynlerin üstüne binmişlerdi. Binicileri yıkanırken Ranyhynler suyu aşıp Andelain'e geçerek çimlerin üzerinde yuvarlanıp tazelendiler. Şimdi birlik yola çıkmaya hazırdı. Yüce Efendi Prothall işaret verdi ve birlik ırmağın güney kıyısı boyunca doğuya at sürdü.

Günün kalanı hem biniciler, hem de binekleri için kolay geçti. Toynakların altında yumuşak çimen vardı, temiz su hemen öbür yandaydı, havada canlılık kokusu vardı ve Andelain'in sıhhatli hayat özüyle bir nabız gibi atan görüntüsü duruyordu yakınlarında. Diyarın halkı Tepelerin havasından sağlık çekiyordu içine. Ancak Covenant için zor bir gündü. Açtı ve Andelain canlı varlığı yalnızca açlığını arttırıyordu.

Elinden geldiğince bakışlarını tepelerden uzak tutmaya çalıştı, yemeği reddettiği gibi bu görüntüyü de reddediyordu. Bir deri, bir kemik yüzüne sert çizgiler oturmuştu, gözleri kararlılıkla derinleşmişti. Aynı anda iki yol birden izliyordu: Bedeni inatçılıkla Dura'yı sürüyor, birlikteki konumunu koruyordu; ama zihninin içinde uçurumlarda geziniyordu ve uçurumların karanlık, bomboş cansızlığı onu yaralıyordu.

Yapmayacağım –

Hayatta kalmak istiyordu.

Ben o değilim –

Zaman zaman, sanki Diyardan ona özel bir rica gibi tam yolunun üstünde *aliantha* beliriyordu, ama bunlara boyun eğmedi.

Covenant, dedi içinden. Thomas Covenant. İnançsız. Dışlanmış cüzzamlı pislik. Açlık sancısı onu bocalatacak gibi olduğunda, yüzüğünün üstünde Salya'nın kanlı kavrayışını hatırlıyor ve kararını sabit kılıyordu.

Arada bir, gözlerinde Yükselen Ağaçköy'ün ölümüyle ona bakıyordu Llaura, ama Covenant yalnızca kendini daha çok sıkıyor ve at sürmeye devam ediyordu.

Daha fazla öldürmeyeceğim.

Başka bir yanıtı olmalıydı.

O gece yüzüğünün bir değişikliğe uğradığını fark etti. Şimdi kızıl tacizlere direndiğine dair tüm kanıt kaybolmuştu. Nikah yüzüğü ayın egemenliği altında tamamen kan kırmızı olmuş yanıyor, sanki Salya'nın gücüne açgözlülükle yanıt vererek elinde soğuk alevler saçıyordu. Ertesi sabah at yolculuğuna başladıklarında ne yana gitse deliliğin pençesine düşen bir adam gibiydi.

Ancak öğle melteminde yazın tadını hatırlatır bir şeyler vardı. Hava ısınmıştı, olgun toprak kokuyordu. Çiçekler güvenle açmıştı, kuşlar uyuşukça ötüşüyorlardı. Yavaş yavaş dermansızlıktan tükenecek hale geldi. Halsizlik, iradesinin iplerini gevşetiverdi. Onu Dura'nın sırtında tutan tek şey artık bunun bir alışkanlık haline gelmiş olmasıydı; yoksa bu tür yüzeysel konulara karşı çoktan hissizleşmişti. Ne ırmağın birlikten uzaklaşıp kuzeye aktığını fark etti, ne de tepelerin daha da yükseldiğini. Günün ılık akıntıları içinde zihni bomboş geziniyordu. O gece derin, düşsüz bir uyku çekti ve sonraki sabah uyuşukluk ve kayıtsızlık içinde at sürmeye devam etti.

Uyuklamayla uyanıklık arasında bir haldeydi sürekli. Bilinçsizce gezindiği bir çöldeydi; haberi bile olmadan tehlike içindeydi. Dermansızlık, cüzzamın değişmez yasasında ilk basamaktı. Sonraki basamak ise kangren, bazı doktorların dahi dayanamadığı canlı etin o felaket çürüme kokusuydu – öyle bir koku ki ne merhamet sahibi olmanın ne de peşin hükümlere karşı olmanın karşı koyabileceği bir şekilde cüzzamlıların dışlanmasına onay verdirtiyordu. Ne var ki Covenant düşünde zihni uyku ile dolu yol alıyordu.

Yükselen Ağaçköy'ü terk ettikleri üçüncü günden sonra öğle saatlerinde, yani birliğin Şadkaya'yı terk etmesinden sonraki on sekizinci gün, Covenant kendine geldiğinde karşısında Yosunorman'ı buldu. Birlik, saflar halinde dizilmiş kapkara ağaçların karşısındaki son tepenin doruğunda duruyordu.

Yosunorman, tepenin eteğini dalgalanan bir deniz gibi sarıyordu; ağaçlar sanki köklerini bayırlara kenetlemiş de geri gitmeyi reddedermişçesine yakalamıştı yamaçları. Ormanın koyu, bin bir tondaki yeşili kuzeye, doğuya ve güneye yayılıp ufku kaplamıştı. Tehditkar bir görüntüsü vardı; birliğin geçmesine izin vermiyor gibiydi. Yüce Efendi tepenin doruğunda durup ormana uzunca bir süre göz gezdirdi. Ağaçların bilinmeyen tehlikelerinden sakınmak için Yosunorman'ın etrafından ne kadar zamanda dolaşılabileceğini tartıyor gibiydi.

Sonunda atından indi. Binicilere baktı ve bir şeye kızmış gibi bir ifadeyle konuştu. "Şimdi dinleneceğiz. Sonra da Yosunorman'ın içine at süreceğiz ve en uca varana kadar da durmayacağız – neredeyse bir gün ve bir gece sürecek bir yolculuk olacak bu. Bu süre zarfında, ne kılıçlar kınından çıkacak, ne de bir kıvılcım parlayacak. Duydunuz mu beni? Tüm kılıçlar kınında, tüm oklar sadaklarında, tüm bıçaklar gizlenmiş olacak. Ve her bir kıvılcım ya da ateş parıltısı sönmüş olacak. Hiçbir hataya müsamaha göstermeyeceğim. Yosunorman, Meşumorman'dan daha vahşidir – kimse de bu ormanın içine kendinden emin dalmasın. Ağaçlar çağlar boyunca acı çekti ve Boğazlayan Derinler ile olan akrabalıklarını unutmazlar. Dua edin de buna rağmen bizi ezmesinler." Sözlerine ara verdi, hepsinin anladığından emin olana dek bakışlarını birlikte gezdirdi." Sonra daha nazikçe ekledi, "Yosunorman'da hala bir Ormanî olması muhtemel – yine de bu bilgi Kutbozumundan beri doğrulanmış değil."

Savaşçıların bazıları Ormanî sözcüğünü duyunca gerildi. Ancak halsizlikten zor kendine gelen Covenant'ın içinde herkeste uyanan saygı hissi doğmadı. Daha önce sormuş olduğu şeyi bir daha sordu: "Ağaçlara mı tapıyorsunuz?"

"Tapmak mı?" Prothall şaşırmış gözüküyordu. "Bu sözcüğün anlamını bilmiyorum."

Covenant bakakaldı.

Bir süre sonra, Yüce Efendi sözlerine devam etti. "Ormanlara saygı gösterip göstermediğimizi mi soruyorsun? Tabii ki. Onlar canlı ve canlı her şeyde Toprakgücü vardır, tüm taşta toprakta, suda ve ağaçta. Eminim anlıyorsundur, biz o Gücün hizmetkarlarıyız. Diyardaki yaşamı koruruz." Yeniden bakışlarını ormana

çevirdi, sonra devam etti. "Toprakgücü ağaç ve taş arasında pek çok hal alır. Taş dünyaya zemin olur ve anlayabildiğimiz kadarıyla zayıftır – gücün bu hali kendinin bilincinde değildir. Ama ağaç başka türlüdür.

"Bir zamanlar, geçmişin en uzak, kayıp köşelerinde Diyarı Tek Orman kaplıyormuş – Toğrukoruğ ve Gökbendi *Melenkurion*'dan Sarankabir Düzlüğü ve Denizerimi'ne dek. Ve Orman uyanıkmış. Halkın Diyara getirdiği yeni yaşamı tanıyor ve hoş karşılıyormuş. Diyarın kadimliğini anlayamayacak kadar kör ve budala oldukları zamanlarda insanlar sırf yer açmak için ağaçları kesip yaktıkça Orman acı çekiyormuş. Ah, insanlık tarihinden gurur duymak pek zor. Bu bilgi Ormanda yavaşça yayılıp her bir ağaç içinde bulunduğu tehlikeyi anlayana dek yüzlerce fersah yaşam yok edilmiş. Bizim hesaplarımıza göre bu kötü iş zaman almış – bin yıldan fazla bir zaman. Ancak ağaçlara hızlı bir katliam gibi gözükmüş olmalı. Bu zamanın sonuna dek Orman'ın ruhunun can çekiştiği ve korkunç bir acıyla ürperdiği yalnız dört yer kalmış Diyarda – ve Orman kendini koruma kararı almış. Sonra pek çok çağ boyunca Dev Koruları, Meşumorman, Yosunorman ve Boğazlayan Derinler yaşamaya devam etmiş, bilinçleri Ormanîlerin koruması altında dayanabilmiş. Her şeyi hatırlıyorlar ve onlara dalmaya cesaret edebilen ne bir insan, ne bir Şer, ne de bir mağaracini hayatta kalabilmiş.

"Şimdi o çağlar bile geride kaldı. Ormanî'nin yaşayıp yaşamadığını bilmiyoruz – ama ancak bir aptal Vahşiorman Caerroil'in hala Boğazlayan Derinlerde dolaştığını inkar edebilir. Ama ağaçların intikam almasını sağlayan bilinç kayboluyor. Efendiler Yarımelli Berek Yasa Asasını ilk eline aldığından beri ormanları korumuştur – ağaçların azalmasına izin vermedik. Yine de ruhları kayboluyor. Birbirinden kopmuş olduklarından Ormanların ortak bilinci ölüyor. Ve dünyanın görkemi gitgide azalıyor."

Prothall sözlerine son vermeden önce bir süre üzüntüyle durdu. "Kalan ruhun korunması için ve Toprakgücüne saygıdan ötürü bir kereliğine Orman'a girmek üzere izin istiyoruz. Kötü bir niyetimiz olmadığı için gazaplarından esirgenmeyi talep ediyoruz. Ormanın ruhu ölmedi ve eğer ağaçlar acıyla uyanırsa Yosunorman'ın gücü bin kere bin adamı ezmeye yeter."

"Başka tehlikeler var mı?" diye sordu Quaan. "Silahlarımıza ihtiyacımız olacak mı?"

"Hayır. Habis Efendi'nin hizmetkarları çağlar önce Ormanlara büyük zarar verdi. Belki Meşumorman gücünü kaybetmiştir, ama Yosunorman hatırlıyor. Ve bu gece ay yok. Salya Kayakurdu bile böylesi bir anda Yosunorman'a güçlerinin girmesini emredecek kadar deli değil. Garazkar ise böyle bir budalalık hiç yapmamıştır zaten."

Biniciler sessizce atlarından indiler. Ocaklıların bir kısmı atlarını beslerken, diğerleri hızla yemek hazırladılar. Çok geçmeden Covenant dışında herkes yemeğini bitirmişti. Yemek işini hallettikten sonra Kanbekçileri etrafı gözlerken, seferiler ormandaki uzun yolculuklarından önce dinlenmek üzere uzandılar.

Uyanıp yola çıkmaya hazır olduklarında Prothall doruğa doğru ilerledi. Esinti burada daha kuvvetliydi; kara kuşaklı mavi cüppesini sağa sola savuruyordu. Prothall asasını kaldırdı ve avazı çıktığı kadar bağırdı. "Selam olsun Yosunorman! Tek Orman'ın Ormanı! Düşmanımızın düşmanı! Yosunorman, selam olsun!" Sesi hiçbir yankılanma olmadan, mahzun ve terkedilmiş biçimde ağaçlarla kaplı geniş alanda kayboldu. "Bizler Efendileriz – düşmanlarınızın hasmıyız ve *lillianrill* ilminin öğrencileriyiz! Geçmemiz gerek!

"Duy bizi Yosunorman! Seni yaralayan baltadan ve ateşten nefret ederiz! Senin düşmanların bizim düşmanlarımız. Sana asla baltanın ağzını, ateşin yalımını değdirmedik – asla da değdirmeyeceğiz. Yosunorman, duy bizi! Bırak geçelim!"

Çağrısı ormanın derinlerinde kayboldu. En sonunda kollarını indirdi, döndü ve birliğin yanına vardı. Atına bindi, sert bakışlara süzdü atlıları. İşaretiyle birlikte Yosunorman'ın kıyısına doğru at koşturdular.

Ormana bir taş gibi düştüler. Bir an, ağaçların tepesindeki yamaçlardan döne döne aşağı iniyorlar, sonraki an kasvetli derinleri deliyorlardı ve bir daha dönemeyecekleri bir kapının arkalarından kapanması gibi gün ışığı da arkalarında kayboldu. Birinair birliğin önünde hareket ediyordu. Çerağban asası bineğinin boynunda çaprazlamasına asılıydı; ve arkasından Marny ismindeki Ranyhyn aygırının üstünde Üstnişancı Tuvor geliyordu. Ranyhyn'in Yosun-

orman'dan korkacak bir şeyi yoktu ve eğer yaşlı Ocakkulu yolundan sapacak olursa, Birinair'i yönlendirebilirdi. Tuvor'un ardından Prothall ve terkisinde Llaura ile Mhoram geliyordu; onlarında arkasından Covenant ve Köpükizci ilerliyordu. Dev, hala uyuyan çocuğu taşıyordu. Bu grubu Kanbekçilerinin arasında toplaşmış Quaan ve Ocağı takip ediyordu.

Onların geçebileceği kadar yol vardı. Yer yer siyaha çalan koyu kırmızı gövdeleriyle ağaçlar geniş aralıklarla boy vermişti, aralarında orman altı bitkilerine ve hayvanlara yer vardı; ve biniciler bir zorluk olmadan yollarını buldular. Ama ağaçlar yüksek değildi. Bodur gövdeler üstünde beş, altı metre yükselip, sonra üstü yapraklarla ağır çeken, sarkan, boğumlu dallarla etrafa yayılıyorlar, böylece birlik Yosunorman'ın kasvetine tamamen gömülmüş oluyordu. Dallar birbirine karışıyor, öyle ki her bir ağaç kardeşi bir başka ağacın omuzlarına olanca ağırlığıyla kollarını dayamış gibi görünüyordu. Dallardan büyük perdeler ve iplikler halinde yosunlar sarkıyordu. Ağır ağır dökülürken pıhtılaşıvermiş kan gibi dallardan sarkan kara, koyu, nemli bir yosundu bu. Sanki yönlerini değiştirmek istiyormuş, yollarından saptıracakmış gibi atlıların önlerinden sarkıyordu Ve yumuşak, yosunlu toprakta atların toynakları hiçbir ses çıkarmıyordu. Atlılar birer serap olmuş gibi sessizce yollarında gidiyorlardı.

Yosunların kara ellerinin dokunuşlarından içgüdüsel olarak kaçınan Covenant Ormanın sonsuza uzanan alacakaranlığının derinlerine baktı. Baktığı her taraf yosunların, dalların ve ağaç gövdelerinin acayip gazabıyla çevriliydi. Ancak apaçık duyularının sınırının ötesinde, daha fazlasını görebiliyordu – daha fazlasını görüyor, kokluyor ve Ormanın sessizliğinde ağaçların kara kara düşünen yüreğini duyabiliyordu. Ağaçlar hüzünlü anılara dalmışlardı; ruhlarının bereketli toprak üzerinde yüzlerce fersah yayıldığı bir zaman vardı, Orman engindi, her tomurcukla yeni bir yaşam gözlerini açıyordu; sonra ağaç kıyımı başlamıştı. Kök, dal ve tüm gövde, baltayla biçilmiş, ateşle yanmış, tomruk haline getirilip ötelere taşınmıştı. En nihayetinde katıksız acı ve korku Ormanın yüreğine düşmüştü, olan bitene inanamamıştı. Okyanustaki dalgalar gibi Diyarın en uzak köşesindeki yapraklarına kadar titremişti. Aynı şekilde kıyıma uğramış, yuvalarından, sağlıktan ve umuttan yoksun bırakılmış hayvanların aceleyle kaçışı ve ıstırabı içine işle-

mişti. Derken Ormanî'nin duru şarkısı çınlamıştı içinde. Bu şarkıyla küçücük adamlara intikam hırsıyla vurup ezmeyi, kanlarıyla köklerini sulamayı, hiddeti ve gizliden gizliye bundan haz duymayı öğrenmişti Orman. En sonunda git gide bitap düşmüştü, hiddet ve öldürmenin zevki de sonlanmıştı. Kapıldığı öfkenin derin uykuya dönüşümünü izlerken Ormanın içinde geriye yalnız acı dolu anılar ve umutsuzluk kalmıştı.

Covenant ağaçların Efendiler ya da dostluk hakkında hiçbir şey bilmediğini hissetti; Efendiler Diyarda tanınamayacak kadar yeniydi. Hayır, atlıların geçmesine izin veren şey, zayıflık, ruhun acizliğiydi – zayıflık, hüzün ve çaresiz uyku. Orada, burada ağaçların hala uyanık olduğunu ve kan içmek için sızlandığını duyabiliyordu. Ama çok azdılar, çok çok az. Yosunorman yalnızca kara kara düşünüyordu, kendi kadimliği ve kendi faniliğiyle güçten kesilmişti.

Bir yosun öbeği yüzüne çarptı ve nemden yüzüne yapışıp kaldı. Sanki asitmiş gibi sildi ıslaklığı.

Sonra Yosunorman'ın ardında güneş battı ve kısık ışık da kayboldu. Covenant eğerinin üstünde öne eğildi, şimdi dikkat kesilmişti. Birinair'in yolunu kaybedebileceğinden, ya da sendeleyip bir yosun perdesine çarpacağından, yosunla kaplanıp boğulacağından korkuyordu. Ama karanlık her tarafı örten dallardan damlarmış gibi havaya sızarken ormana bir değişiklik geldi. Yavaşça gövdelerin üzerinden gümüşi bir parıltı yayıldı. Gümüş ışık atlıların yollarını aydınlatabilecek kadar parlaktı. Parıltıda değişip duran desenlerin de üzerinde bir boşluğun gölgesi gibi yosun örtüleri asılıydı. Boşluğa açılan kara delikler gibiydiler. Ağaçlara lekeli, cüzzamlı bir görüntü veriyorlardı. Ama birlik toparlandı ve yalnız ağaçların ışıltısıyla ve Covenant'ın yüzüğünün kızıl kızıl yanmasıyla aydınlanmış gecenin içinde hep beraber ilerledi.

Ağaçların nikah yüzüğünün hakaretiyle korkuyla fısıldaştıklarını duyar gibiydi. Nabız gibi atan kızıl parıltı onu dehşete düşürüyordu. Yosundan parmaklar yüzünü ıslak bir dokunuşla yokluyordu. Ellerini yüreği üzerinde kenetledi, kendini kendi içine çekmeye çalışıyor, ufalıp dikkat çekmeden gitmeyi istiyordu. Cüppesinin altında bir balta taşırmış gibi at sürüyordu, ağaçlar bu baltayı keşfederse olacaklardan dehşete düşüyordu.

Uzun at yolculuğu bir yaranın acısı gibi geçti. Keskin zonklamalar sonunda hepten hayal meyal oldu ve en nihayetinde birlik loş ormanın içersinde at sürmeye başladı. Covenant ürperdi, kendi içine baktı. Gördükleri karşısında dili tutuldu. İçindeki öfke dolu sarnıç boşalmış, geriye karanlık kalmıştı.

Ancak içinde bulunduğu çözümsüz koşullarla cebelleşmeye kaptırmıştı kendini bir kere. Karanlıktan ne bir yudum içebilir, ne de boş kadehi fırlatıp atabilirdi.

Ve açlıktan titriyordu.

Nemli yosun parçalarına vurmamak için kendini zorlukla tutabiliyordu.

Birlik hala Yosunorman'ın bitmek bilmez alacakaranlığında ilerliyordu. Sessizdiler, başlarının üstünü örten dallar onları boğuyordu; bu bıkkınlık veren sessizlikte yol alırken bir zamanlar Diyarı tamamen kaplayan eski ormanda yollarını kaybetmiş gibi hissettiler. Belli belirsiz bir hışımla, eğilip yosunların temasından kaçtılar. Zaman geçtikçe korkudan çığlık atma ihtiyaçları da gitgide artıyordu.

Sonra, en sonunda Birinair başının üstünde asasını savurdu ve zayıf bir bağırtı kopardı. Atlar anladılar; tökezleyerek Ranyhynlerin güçlü adımları yanında bitkin bir koşu tutturdular. Bir an için ağaçlar geri adım atıp birliğin deliliğinden sakınır gibi oldular. Ardından atlılar gün ışığına kavuştular. Kendilerini öğle güneşinin altında, doğrudan yollarının karşısında yatan bir ırmağa doğru hafifçe meyleden bir bayırın üzerinde buldular. Birinair ve Marny onları hiç şaşmadan Seyrankıyı Geçidi'ne getirmişti.

Boğuk seslerle rahatlama bağırtıları atan savaşçılar atlarını mahmuzladılar ve birlik dörtnala koşturarak bayırdan aşağı süratle yayıldı. Kısa zamanda atlar ırmağa daldı, kendilerini ve halinden memnun binicilerini Seyrankıyı'nın serin sularıyla ıslattılar. En güney kıyıya varan Prothall dur emri verdi. Yosunorman'dan geçiş sona ermişti.

Bir kere durduktan sonra, bu yolculuğun yükünü sırtında hissetti birlik. Uykusuz ve aç kaldıkları gece binicileri zayıflatmıştı. Ama atları daha da kötü durumdaydı. Yorgunluktan tir tir titriyorlardı. Son koşuları da bitince, boyunları ve sırtları çöktü; ne

yemeye, ne de bir şeyler içmeye güçleri vardı. Ranyhynlerin kişneyerek onları teşvik etme çabalarına karşın Ocaklıların yaban atlarından ikisi çimenlere böğürlerinin üstü düştü ve diğerleri de yeni doğmuş taylar gibi sürekli sallanan dizleriyle oldukları yerde duruyordu. "Rahat – rahat," dedi Prothall, nezleli sesinde endişeyle. "Bugün daha ileri gitmiyoruz." Atların arasında dolaşıp yaşlı elleriyle onlara dokundu ve güç verici bir şarkı mırıldandı atlara.

Yalnız Ranyhyn ve Kanbekçileri yorgunluktan etkilenmiş gibi durmuyordu. Köpükizci Pietten'i Llaura'nın kollarına verdi, sonra kendi de yorgunlukla sert çimenlerin üstüne sırtüstü yayıldı. Birlik Yükselen Ağaçköy'ü terk ettikten beri olağandışı bir biçimde suskundu; sanki kendi sesleriyle ihanete uğrayacaklarından korkarak konuşmaktan kaçıyorlardı. Öyküler ve kahkahanın desteği olmadan yolculuk yapmanın sıkıntısı kendini göstermeye başlamıştı.

Covenant Dev'in kahkahalarını bir daha duyup duymayacağını merak etti.

Ekşi bir suratla Dura'nın eğerinden asasını almak üzere elini uzattı ve ilk defa Yosunorman'ın beyaz cüppesine ne yaptığını fark etti. Koyu yeşil lekeler –yosun izleri– serpilmişti üzerine.

Bu lekeler onu rahatsız etti. Kaşlarını çatarak birliğe bakındı. Diğer atlılar yosunlardan kaçınmada daha mahirmiş gibi gözüküyordu; üzerlerinde yosunun yeşil imzasından eser yoktu. Tek istisna Efendi Mhoram'dı. Cüppesinin her iki omzunda nişan gibi kara birer şerit taşıyordu.

Sert hareketlerle üstündeki yeşil izleri ovaladı Covenant. Ancak kurumuş, yapışmıştı lekeler. Karanlık, kulaklarına eğilip bir çığ geliyor diye fısıldadı. Omuzları bir celladın omuzları gibi kamburlaşmıştı. Seferilerden ayrıldı, bata çıka yeniden ırmağa girdi. Parmaklarını cüppeye geçirip, Orman'ın lekesini fırçalayıp çıkarmaya çalıştı.

Ancak lekeler kumaşın bir parçası olmuştu, azalmıyorlardı bile; cüppesine yapışmış, onu bilinmeyen bölgeleri gösteren bir harita gibi işaretlemişlerdi. Bir öfke nöbetine tutularak ırmağı yumruklarıyla dövdü. Ama akıntı onun yarattığı dalgalanmaları sanki hiç varolmamış gibi silmişti.

Üstünden su damlayarak, dimdik durdu ırmakta. Yüreği göğsünden fırlayacak gibiydi. Hiddetinin ya taşması, ya da onu dibe çalması gerektiğini düşündü bir süre için.

Bunların hiçbiri aslında olmuyor. Dudakları titriyordu. Buna dayanamıyorum.

Sonra birlikten alçak sesli bir hayret nidası yükseldi. Bir an sonra Mhoram sakince buyurdu. "Covenant. Gel."

Hepsini bir anda sayamayacak kadar çok şeye tükürüklerle itirazlar saçarken etrafında döndü Covenant. Seferilerin hepsi ondan uzaklara bakıyordu, dikkatleri gözlerine kaçan su yüzünden göremediği bir şeye çevrilmişti.

Mhoram yineledi, "Gel."

Covenant gözlerini ovaladı, kıyıya doğru güçlükle ilerledi ve ırmaktan çıktı. Üstünden sular damlayarak Mhoram ve Prothall'a ulaşana kadar Ocaklılar arasında kendine yol açtı.

Önlerinde tuhaf bir kadın duruyordu.

İnce ve narindi kadın – boyu ancak Covenant'ın omuzlarına geliyordu. Bacakları ve kollarını serbest bırakan koyu kahverengi bir elbise giyinmişti. Teni güneşten kararmış, toprak rengini almıştı. Uzun kara saçlarını kalın bir iple tek bir örgü haline getirmişti. Sade kıyafeti boynuna taktığı sarı çiçeklerden örülmüş bir gerdanlıkla zenginleşiyordu. Ufak cüssesine karşın mağrur bir duruşu vardı. Sanki isterse birliğin Ra Düzlüklerine girişini engelleyebilirmiş gibi kollarını kavuşturmuş, bacaklarını hafifçe açmış ayakta dimdik duruyordu. Onu bekliyormuş gibi Covenant'ın yaklaşmasını izledi.

Mhoram ve Prothall'ın yanına varıp durunca, kadın elini kaldırdı ve Covenant'a beceriksizce hoş geldin selamı verdi, sanki bu onun alıştığı bir selamlama biçimi değildi. "Selam olsun, Yüzükkaan," dedi berrak, kişnemeye benzer bir sesle. "Beyaz altını biliriz. Hürmet eder ve hizmet ederiz. Hoş geldin."

Kafasını sallayarak alnından akan suyu silkti ve öylece kadına baktı.

Covenant'ı selamladıktan sonra, bir tören hassasiyetinde her birine döndü. "Selam olsun, Yüce Efendi Prothall. Selam olsun

Efendi Mhoram. Selam olsun Tuzyürek Köpükizci. Selam olsun Üstnişancı Tuvor. Selam olsun Ocakağası Quaan." Sırası gelince hepsi de kadını resmiyetle selamladı, sanki onu bir hükümdar olarak tanımışlardı.

Ardından kadın kendini tanıttı. "Ben Yelekaan Kıvrak'ım. Gözaltındasınız. Konuşun. Ra Düzlükleri herkese açık değildir."

Prothall ileri doğru bir adım attı. Asasını kaldırıp her iki eliyle alın hizasında tutup aşağılara kadar eğildi. Bu davranışa cevaben kadın hafifçe gülümsedi. Kendi avuçlarını başının yanında tutarak Prothall'ın verdiği selamı aynen iade etti. Bu selamı verirken hareketleri düzgün ve doğaldı. "Bizi biliyorsunuz," dedi kadın. "Uzaklardan geldiniz. Ama bilgisiz değilsiniz."

Prothall karşılık verdi, "Yelekaanların Ranyhynlerin baş seyisleri olduğunu biliriz. Ra-erleri arasında en şereflisi sizlersiniz. Ve bizi tanıyorsunuz."

Prothall şimdi kadına yakın duruyordu ve yaşlılığın verdiği hafif kamburlukla kadına doğru eğilmişti. Kadının kahverengi teni ve Prothall'ın mavi cüppesi birbirlerini toprak ve gök gibi vurguladı. Ama kadın hala hoş geldiniz dememişti. "Hayır," diye yanıt verdi. "Tanımıyoruz. Uzaklardan geldiniz. Bilmeyiz sizi."

"Buna karşın adlarımızı söylediniz."

Kadın omuz silkti. "Biz temkinliyizdir. Yosunorman'ı terk edeli beri peşinizdeyiz. Konuşmalarınızı dinledik."

Biz? Covenant'ın yüzündeki ifade değişmedi, ama meraklanmıştı şimdi.

Kadın yavaşça göz gezdirdi birliğin üzerinde. "Uykusuz kişileri, Kanbekçilerini biliyoruz." Onları görmekten hoşnut değil gibiydi. "Ranyhynleri tehlikeye sürerler. Ama biz yine de onlara hizmet ederiz. Hoş geldiler." Sonra bakışları yere çökmüş iki atın üstüne kaydı ve burnundan solumaya başladı. "Aceleniz var öyle mi?" diye sordu, ama ses tonu yaban atlarının durumunu haklı çıkaracak çok az yanıtı kabul edeceğini gösteriyordu. Bunun üzerine Covenant kadının destanlardan ya da ünlerinden onları tanısa da, Efendilere hoş geldin demekte neden kararsız kaldığını kavradı; atlara kötü davranan hiç kimsenin Ra Düzlüklerine girmesini istemiyordu.

Yüce Efendi sesinden yetki sahibi olduğu belli olarak yanıtladı. "Evet. Köpekdişkaan yaşıyor."

Kıvrak bir an için bocaladı. Sonra gözleri Covenant'a döndü, derinlerdeki bir korkunun belirtileriyle doluydu gözleri. "Köpekdişkaan," diye söylendi. "Toprağın ve Ranyhynlerin düşmanı. Evet. Beyaz altın her şeye kadirdir. Yüzükkaan burada." Bir anda tonu sertleşti. "Ranyhynleri parçalanmaktan korumak için." Covenant'a ondan vaatler beklercesine baktı.

Covenant'ın sunabileceği bir şey yoktu. Üstünden sular damlayarak, kızgınlıkla öylece dikildi, yadsıma, onama ya da utançla karşılık veremeyecek kadar açlıktan gözleri kararmıştı. Çok geçmeden kafası karışarak geri çekildi kadın. "Bu kim?" dedi Prothall'a. "Ne tür bir adam bu?"

Dudaklarında anlamı belirsiz bir gülüşle, "Bu İnançsız ve Beyaz Altın sahibi, Başefendi Thomas Covenant. Diyara yabancıdır. Ondan şüphe etme. Köpekdişkaan'ın hizmetkarları –mağaracinleri, şerbaşları ve kim bilir hangi kötülük çukurunda bel verilmiş bir *grifin*– dört yandan bize saldırdığında savaşı bizim lehimize çevirdi."

Kıvrak gönülsüzce başını sallayarak Prothall'ın tüm sözlerini anlamasa da, onayladığını belirtti. Hemen ardından, "Acele etmek gerek," dedi. "Köpekdişkaan'a karşın hiçbir eylem engellenmemeli, ertelenmemeli. Başka işaretler de gördük. Parçalayan canavarlar Düzlüklere girmeye çalıştılar. Yüce Efendi Prothall, Ra Düzlüklerine hoş geldin. Tüm hızınla Erevi'ne gel. Durumu danışmamız gerek."

"Bizi karşılaman bize şeref verdi," diye karşılık verdi Yüce Efendi. "Bu hediyenizi kabul ederek biz de size şeref verelim. Bu günden itibaren iki günde Erevi'ne ulaşacağız – eğer atlar yaşarsa."

Temkinli konuşması Kıvrak'ın hafifçe gülmesine neden oldu. "Şu andan sonra güneş ikinci kez batmadan önce Ra-erlerinin konukseverliği ile dinleneceksiniz. Görevimizin başından beri Ranyhynlere bilgisizce hizmet etmedik. Boğaçlar! Kalkın! İşte size bir Yelelenme sınavı."

Bir anda dört şekil belirdi; yerin içinden çıkmış gibi birliğin etrafına yerleşmiş geniş bir hilal konumunda çimlerin arasından

kalktılar. Dördü de –üç adam ve bir kadın– neredeyse Yelekaan Kıvrak kadar narindiler ve onun gibi yanmış tenleri üstüne kahverengi elbiseler giymişlerdi; ama boyunlarında çiçekler yoktu ve bellerine çok uzun olmayan bir ip sarılmıştı.

"Boğaçlar, gelin," dedi Kıvrak. "Bu binicileri artık izlemeyin. Onları karşıladığımı duydunuz. Şimdi atlarına bakın ve onları kollayın. Sonraki gün gece çökmeden Erevi'ne ulaşmalılar." Dört tane Ra-eri ileri adım attı ve Kıvrak onları Prothall'a tanıttı, "İşte Boğaçlarım – Kuvvet, Zarif, Hurn ve Rustah. Avcıdırlar. Ranyhynlerin huyunu ve Yelekaanların bilgisini öğreniyorlar. Düzlükleri tehlikeli hayvanlardan korurular. Onlarla çok zaman geçirdim – bineklerinize bakabilirler."

Kibarca başlarını eğip birliğe selam veren Boğaçlar, doğrudan atlara gidip onları incelemeye başladılar.

"Şimdi," diye devam etti Kıvrak, "ben gitmeliyim. Geliş haberiniz Düzlükleri aşmalı. Evkazanlar sizin için hazırlanmalı. Rustah'ı izleyin. Yelelenmeye en yakın olan o. Selam olsun Efendiler! Yeni günün gecesi çöker çökmez beraber yemek yiyeceğiz."

Bir yanıt dahi beklemeden Yelekaan güneye döndü ve sanki bir sürat koşusundaymış gibi koştu. Şaşılası bir hızla koşuyordu; birkaç dakika içinde bir tepenin doruğuna çıktı ve gözden kayboldu.

Mhoram kadının gidişini izlerken "Derler ki bir Yelekaan Ranyhynlerle beraber koşabilir – tabii kısa bir süre için," dedi Covenant'a.

Arkalarından Boğaç Hurn mırıldandı, "Böyle denir ve bu doğrudur da."

Mhoram, yüzünü ona döndü. Sanki konuşmayı bekler gibi duruyordu. Adamın görünüşü Kıvrak'a bayağı benziyordu, ama saçlarının onunki kadar uzun olmasına izin verilmemişti ve çehresinde sert bir ifade vardı. Mhoram'ın kendisiyle ilgilenmesini sağlayınca, "Atlarınızı iyileştirebilecek bir tür çimen var," dedi. "Getirmek için bir süre yanınızdan ayrılmalıyım."

Kibarca karşılık verdi Efendi. "Bu sizin bilginiz olan bir konu. Gerekeni yapınız."

Hurn'un gözleri kocaman açıldı, sanki atlara kötü davranan bir halktan nazik sözler beklemiyor gibiydi. Sonra hareketlerinden emin olamadan, Efendilerin tarzında Mhoram'ı selamladı. Mhoram da bir Ra-eri eğilişiyle karşılık verdi. Hurn sırıttı ve dörtnala koşup gitmek üzereyken Covenant bir anda onu sorulara boğdu. "Neden at sürmüyorsun? Burada Birçok Ranyhyn'iniz var."

Mhoram hızla dönüp Covenant'ı susturmaya çalıştı. Ama çoktan verebileceği zararı vermişti Covenant. Hurn sanki bir kutsal bir şeylere küfredilmiş gibi bakakaldı. Güçlü parmakları beline sarılı ipe asılıp çekiştirdi, yumrukları arasındaki ipi her an gırtlağına dolayacakmış gibi tutuyordu. "Biz at sürmeyiz."

"Dikkat et, Hurn," dedi Boğaç Rustah sakince. "Yelekaan onları konuk etti."

Hurn, yoldaşına ters ters baktı, sonra sert hareketlerle ipi beline bağladı. Dönüp birlikten uzaklaştı ve sanki yer yarılmış da toprağın içine girmiş gibi bir anda uzaklarda kayboldu.

Covenant'ın kolundan kavrayarak haşin bir ifade ile konuştu Mhoram. "Ra-erleri Ranyhynlere hizmet ederler. Onların hayattaki amacı budur. Onlara hakaret etme İnançsız. Çok çabuk öfkelenirler ki aynı zamanda Diyarın en ölümcül avcılarıdırlar. Sesinin eriştiği yere kadar yüz tanesi gizlenir de ruhun duymaz. Seni öldürmeye karar verirlerse, yere düşerken bile bundan haberin olmaz."

Covenant, bu uyarının vahametini hisseti. Çevresindeki çimenler bir anda nefretle bakan gözlerle dolu gibiydi. Kendini aleni bir hedef gibi hissetti, sanki üstüne yemyeşil bir harita işlenmiş cüppesi yerin derinlerinde gizli ölümcül niyetlere yol gösteriyor gibiydi. Yeniden titremeye başladı.

Hurn uzaklardayken, Boğaçların kalanı atlarla ilgilendiler – onları tımar ettiler, su içip, yemek yemeleri için kandırdılar. Onların bakımı altında yaban atlarının çoğu düzelmeye başladı. Bineklerinin iyi ellerde olduğunu görmekten hoşnut olan Efendiler, Quaan ve Tuvor ile konuşmaya gittiler ve çevredeki savaşçılar da yemek hazırlığına giriştiler.

Yemeğin kokusuna lanet okudu Covenant. Sert çimenlerin üstüne yatıp gözlerini göğe dikerek yine içindeki boşluğu kemirme-

ye çalıştı. Bitkinlik galip gelmişti ve bir süre için uyukladı. Ancak çok geçmedi açlığının karnına iğneler batırılmasına yol açan yeni bir kokuyla uyandı. Atların geviş getirdiği gümrah, eğreltiotuna benzer çiçek öbeklerinden geliyordu. Bunlar Hurn'un atlar için getirdiği şifalı otlardı. Atların tümü ayakları üstüne doğrulmuştu, yedikçe güçlerinin arttığı belirgin biçimde görülebiliyordu. Çiçeklerin keskin kokusu yüzünden Covenant'ın zihninde bir görüntü belirdi. Elleri ve dizleri üstüne çökmüş, atlar gibi geviş getiriyordu. Hiddetini bastırmaya çalışarak söylendi: "Lanet olası atlar bizden daha iyi besleniyor."

Tuhafça gülümsedi Rustah. "Bu çimen insanlar için zehirlidir," dedi. "Bu *amanibhavam*, sağlık ve delilik çiçeği. Atları iyi eder, ama hangi erkek ya da kadın bundan tadarsa hazmedemeyeceğini anlar."

Covenant, haşin bir bakışla karşılık verdi ve guruldayan karnını bastırmaya çalıştı. İçinde çimenleri tatmak gibi sapkın bir istek vardı; çimenler çok nefis olduklarını söyleyen bir şarkı tutturup tüm duyularını uyararak onları yemeye davet ediyordu. Bu kadar aşağılık bir hale getirildiğini düşünmek Covenant'ın yüreğini burktu. Yemek yerine bu acı hissin tadını çıkardı.

Bitkiler kesinlikle atlar için mucizeler yaratmıştı. Atlar kısa zaman içinde yemek yiyip, su içmeye başlamışlardı ve binicilerini yeniden taşıyabilecek kadar da kuvvetli gözüküyorlardı. Seferiler yemeklerini bitirdi, sonra erzaklarını toparladı. Boğaçlar atların yeniden yola çıkmaya hazır olduğunu belirtti. Hemen ardından atlılar Ra'nın hızla alçalıp yükselen tepelerinin üzerinden güneye giden yola düştüler. Yanlarında Ra-erleri rahatlıkta koşuyorlardı.

Otlaklar atların toynakları altında mutedil dalgalar halinde yuvarlanıp gidiyor, birliğe çok hızlı gittikleri izlenimini veriyordu. Alçak bayırlarda, fundalıkların arasındaki sığ vadilerde ve cılız akan akarsuların yanı başındaki ufak koruluklarda, geniş düzlüklerde bir aşağı bir yukarı dayanıklı çimenler üstünde ilerliyorlardı. Engebeli bir araziydi bu. Arazide vefakar *aliantha* dışında meyve ağaçları, tek bir ekili toprak ya da *amanibhavam* haricinde hiçbir çiçek yoktu. Ama yine de hayatın özüyle dolup taşar gibiydi bu düzlükler. Sanki yükselip alçalan tepeler toprağın nabzıyla şekillenmişti. Sert çimen hazmedebilecek olanlara güç katıyordu. Gü-

neş batmaya başlarken, yamaçlardaki kartallı eğreltiotları mor renkte parıldadı. Akarsulardan su içmek için antilop sürüleri çıktı korulardan, düzlükleri benek benek kaplayan geniş keten ağaçları üzerine bağıra çağıra kuzgunlar üşüştüler.

Ancak atlılar etrafta gezinen Ranyhynlere dikkat kesilmişlerdi. İster zafer bayrakları gibi dörtnala koşsunlar, ister her beraber hoplaya zıplaya oyunlar oynasınlar, ulu atlar bir görkem havası taşıyorlardı, sanki üstünde gürledikleri toprak onların yaratılmış olmasından gurur duyuyordu. Kanbekçilerini taşıyan kardeşlerine vahşi bir neşeyle kişnediler. Eve dönüşün verdiği keyfi bastıramıyormuş gibi savaş atları toynaklarıyla ufak danslar yaptılar. Sonra binicisi inen Ranyhyn fırlayıp gitti. Damarlarında şen atıyordu kan, enerjilerine gem vuramıyorlardı, kişneyerek gittiler. Capcanlı sesleri dört bir yanda çınladı.

Çok geçmedi, alev alev bir portakal rengiyle düzlüklere elveda dedi güneş, batıda kayboldu. Asık suratlı Covenant akşam olduğuna keyiflendi. Atlardan sıkılmıştı – Ranyhyn'den, Ra-erlerinden, Kanbekçilerinden, Efendilerden ve seferden, yaşamın huzursuzluğundan, hepsinden sıkılmıştı. Karanlık ve uyku istiyordu – yüzüğünün kanlı yangınına, yeniden hilal haline bürünen aya, korkunun akbaba kanatlarına rağmen.

Ancak güneş batınca Rustah Prothall'a birliğin at sürmeye devam etmesi gerektiğini söyledi. Dediğine göre bir tehlike vardı. Çimenlere diğer Ra-erleri uyarılar bırakmıştı. Güvende olana dek birliğin ilerlemesi gerekiyordu – belki birkaç fersah daha. Böylece yolculuklarına devam ettiler. Sonra, ay yükseldi ve kirletilmiş ışığı, Covenant'ın yüzüğünden ve aç ruhundan da dehşetli bir karşılık alarak geceyi kana buladı.

Ardından Rustah atlıları yavaşlattı, sessiz olmaları için uyardı. Elden geldiğince sessiz hareket ederek, bir tepenin güney yamacına doğru tırmandılar ve doruğun tam altında durdular. Birlik atlarından indi, atları kollaması için Kanbekçilerinden birkaçını orada bıraktılar ve doruğa kadar Boğaçları takip ettiler.

Kuzeyde alçak, düz bir arazi yer alıyordu. Boğaçlar bir süre ortalığı kolaçan ettiler, sonra bir noktaya işaret ettiler. Yorulan gözlerini zorladı Covenant ve düzlüğün üstünden güneye doğru ilerleyen kara bir leke gördüğünü düşünene dek alacakaranlığa baktı.

"*Kreshler*," diye fısıldadı Hurn. "Sarı kurtlar – Köpekdişkaan'ın yavruları. Seyrankıyı'yı aşmışlar."

"Bizi bekleyin," dedi Rustah çok alçak bir sesle. "Güvende olacaksınız."

O ve diğer Boğaçlar geceye karıştılar.

İçgüdüsel olarak birliktekiler birbirlerine sokuldu. Bir ter gibi sızan ince, kızıl ışıkta, düzlüğün üstünden ilerleyen karanlığa kanlanmış gözlerle baktı herkes. Gerilmiş, sus pus oturmuşlardı, zorlukla nefes alıyorlardı.

Pietten, Llaura'nın kollarında nöbette gibi gözlerini sonuna kadar açmış duruyordu.

Covenant sonradan sürüde büyük sarı kutlardan on beş tane olduğunu öğrendi. Omuz başlarının yüksekliği neredeyse bir insanın beline geliyordu; dizi dizi eğri, parçalayıcı köpek dişlerine sahip çok büyük çeneleri ve sarı, gördüğü her şeyi yutan gözleri vardı. Yalnızca bir aygır ve kısrağın koruduğu iki Ranyhyn tayının izinde, salyalar saçarak ilerliyorlardı. Ra-erlerinin söylenceleri bu *kreshlerin* nefesinin yeri kavuracak kadar sıcak olduğunu ve nereye tebelleş olurlarsa, çimenlerde acıdan bir iz bıraktıklarını söylüyordu. Ancak Covenant'ın şimdi tüm gördüğü an be an yaklaşan, yaklaştıkça da büyüyen bir karartıydı.

Sonra bir kargaşa çıktığını görür gibi oldu; sürünün arkasındakiler bir girdaba kapılmış gibi dönüp duruyorlardı. Bir yandan da düzlükte hareketsiz yatan üç kara nokta seçer gibi oldu.

Sürü yeniden bir girdaba kapılır gibi oldu. Bu kez birkaç tane şaşkınlık ve korku dolu kısa uluma sessizliği bozdu. Haşin bir hırlama bir anda boğuldu. Hemen sonraki an, sürü geride beş nokta daha bırakarak birliğe doğru fırladı. Fakat şimdi Covenant noktaların ölü kurtlar olduğundan emindi.

Üç *kresh* daha yere devrildi. Ölü *kreshlerin* yanından fırlayıp sağ kalanların peşine düşen üç karaltıyı gördü.

Karaltılar, tepenin eteğindeki gölgelerde kayboldular. Karanlığın içinden çarpışma sesleri geliyordu – öfkeden kudurmuş hırlamalar, hedefini ıskalayan çenelerin kapanma sesi, kırılan kemiklerin gürültüsü yükseliyordu.

Derken geceyi yeniden sessizlik bastı. Birliğin endişeleri daha da arttı, çünkü hiçbir şey göremiyorlardı; gölge neredeyse durdukları tepenin doruğuna dek uzanıyordu.

Bir anda delice kaçış sesleri duydular. Ses doğrudan onlara ilerliyordu.

Prothall zıplayıp ileri atıldı. Asasını kaldırdı ve asanın ucundan mavi bir ateş püskürdü. Ani ışık parlaması gözlerinde nefretle, yalnız bir *kreshin* zincirinden boşanmışçasına üzerlerine geldiğini gösterdi.

Tuvor, Köpükizci'den bir salise önce Prothall'ın yanına vardı. Köpükizci de kurdun saldırısını karşılamak üzere ilerledi.

Ardından, hiç beklenmedik bir anda kurdun tam önünde gizlendiği yerden Boğaç Zarif kalktı. Kadın, dans edermişçesine akıcı biçimde hareket ediyordu. Ayağa kalkarken hızla belindeki ipe asılıp eline aldı. *Kresh* üzerine atılınca, kurdun boynuna havaya fırlattığı ilmiği geçirdi ve çevik bir hareketle yana kaçtı, aynı zamanda da dönerek yere basışını sağlamlaştırdı. İlmiğe takıldığı anda güçlü hücumu yaratığın boynunu kırdı. Birden hızla gerilen ip, kadını çekip ayakları üstünde doğrulttu, ama kadın hafifçe bir yana yuvarlanarak ipin üzerindeki baskısını korudu ve hala hayattaysa *kreshin* işini bitirmek üzere ayağa kalkıp konumunu ayarladı.

Ocaklılar, kadının gösterisi karşısında takdirle fısıldaştılar. Kadın, onlara doğru baktı ve Prothall'ın asasının mavi ışığında çekingenlikle gülümsedi. Sonra tepenin gölgesinden uzun ve rahat adımlarla gelen diğer Boğaçları selamlamaya döndü. Hiçbiri yaralanmamıştı. Tüm kurtlar ise ölmüştü.

Asasını indirerek Prothall Boğaçlara bir Ra-eri selamı verdi. "Ellerinize sağlık," dedi. Onlar da teşekkürler eğildiler.

Asasının ışığını söndürünce, tepenin doruğuna kızıl karanlık yeniden hakim oldu. Kan ışığı altında, binciler yeniden atlarına döndü. Ancak Bannor ölü kurdun üstüne yürüdü ve Zarif'in ipini kurdun boynundan çekti. Boğma ipini savaşa hazır bir kavrayışla tutarak gerip esnetti.

"Güzel bir silah," dedi nezle görmemiş, duygusuz sesiyle. "Raerleri Yüce Efendi Kevin'in Yozlaşma ile savaştığı günlerde müthiş

işler çıkarmışlardı." Bannor'un sesindeki bir şey Covenant'a Kanbekçilerinin iki bin yıldan fazla bir zamandır kadınsız kalmış şehvet dolu adamlar olduğunu düşündürdü.

Derken nereden çıktığı bilinmez bir dürtünün mahmuzlamasıyla Bannor kaslarını gerdi ve ip koptu. Hafifçe omuz silkerek ipin parçalarını ölü *kreshin* üzerine attı. Tüm hareketlerinde bir kehanetin nihailiği vardı. Boğaç Zarif'e bir kere bile bakmadan, onu seçen Ranyhyn'e binmek üzere doruğu terk etti.

XIX

Yüzükkaan'ın Seçimi

Rustah, Prothall'a Ra-eri geleneklerine göre ölmüş Ranyhyn parçalayan canavarların akbabalara terk edildiğini anlattı. Ra-erlerinin *kreshleri* yakarak onurlandırmaya ya da toprağı gücendirmeye niyeti yoktu ve ölü yakma ateşlerinin Düzlüklerde bir yangın başlatma tehlikesi vardı. Bu yüzden atlar ölüm kokusundan uzaklaştıktan sonra dinlenmeliydi biniciler. Boğaç birliği neredeyse bir fersah güneye, gece esen meltemin hayvanları huzursuz edecek kokuları taşıyamayacağı kadar uzağa ilerletti. Sonra birlik kamp kurdu.

Karnına bir kazığın ucu dayalıymış gibi yatarak huzursuz bir uykuya daldı Covenant; şafak söktüğünde, tüm geceyi midesine inen açlığın yumruklarına karşılık vermekle geçirmekten dolayı güçsüz düşmüştü. Burnu yeniden *amanibhavam* zehrinin keskin kokusunu tadınca, sanki bir şey kaçmış gibi gözleri sulandı.

Kendini daha fazla dik tutamayacağına inanıyordu. Ama yine de istediği yanıtları almış değildi. Kafasında hiçbir yeni fikir oluşmamıştı. Cüppesinin üstündeki Yosunorman'ın yeşil el yazısı hala okunaksızdı. Güvenilir bir içgüdü ona eksikliğini hissettiği şeyi açlıkta bulabileceğini söylüyordu. Yoldaşları yemek yedikten sonra yeniden yol almaya hazır olduklarında, onlarla beraber at sürmek için ağır hareketlerle Dura'nın sırtına çıktı. Gözleri zaman zaman sulanıyordu, ama bir damla yaş akmıyordu. Tutku yüklü gibiydi, ama içinden boşaltamıyordu. Cüzamlı olmanın ıstırabı böylesi boşalımlara fırsat vermiyordu.

Neşeli, bulutsuz ve parlak gün, engin göklerden, tepelerin üstünden kuzeye doğru esen ılık meltem Covenant'ın ruh halinin saçtığı soğuk küllere bir tezat oluşturuyordu. Kısa bir zaman içinde birlikte onun dışında herkes Ra Düzlüklerinin büyüsüne kapılmıştı. Mağrur dolaşan Ranyhynlerin sihriyle örülmüş bir büyüydü bu. Zaman zaman kudretli atlar yanlarında sıçrıyor, koşuş-

turuyor, gözlerinde kahkahalar, boğazlarında coşkun, tiz kişnemelerle yandan binicilere bakıyorlardı. Onların görüntüsü Boğaçların hızlı adımlarına hız katıyordu. Gün ilerleyince Zarif ve Kuvvet beraber şarkı söylediler:

Koş Ranyhyn, koş!
Dörtnala git oyna –
Ye, iç, parlak donun ışısın.
Bu toprağın iliği, koş.
Hangi dizgin zaptede seni, hangi gem tuta –
Cezasız kalmaya etine geçen diş, sana değen pençe;
At kanı dökülmeye şifalı ot bitmeyen yerde.
Ra-erleriyiz biz, doğduk size hizmet etmeye:
Yelekaan kaşağılasın,
Boğaç savunsun
Evkazan ocak, döşek tav vursun–
Ey Ranyhyn yüreğimiz yok sizden öte gitmeye.
Ey çim yeşermiş toynaklar, ey alnı yıldızlılar;
İnletin yeri göğü, titresin bütün Diyar.
Asil Ranyhyn koş, koş dörtnala –
Ne güzel hizmet etmek Göğün kuyruğuna
Ne güzel hizmet etmek Dünyanın Yelesine.

Ranyhynler şarkıyı duyunca birliğin etrafında bir tur sıçrayıp sonra uzaklaştılar, o kadar düzgün koşuyorlardı ki sanki adımlarıyla beraber akıyordu toprak.

Köpükizci'nin kollarındaki Pietten silkindi, öğlen uykusunu attı üstünden ve kara gözlerinde hasretle Ranyhynleri izlemeye koyuldu bir süre. Prothall ve Mhoram eğerleri üstünde rahatça oturuyorlardı, Şadkaya'dan çıkalı beri ilk defa birlik güvende gibi hissediyorlardı. Ve Covenant'ın yüzünden aşağı, bir duvardan süzülür gibi aktı gözyaşları.

Kendini boşlukta hisseden Covenant'ın kafası sıcak güneşin altında karmakarışık olmuştu. Başından ateş püskürüyordu sanki. Bu duygu kendini güvensiz bir yükseklikte tünemiş gibi hissetmesini sağladı, baş döndürücü uzunluktaki çimenlerin arasındaki derin uçurumlar, bir kurt gibi peşine düşmüştü. Fakat eğerindeki tutkan onu Dura'nın sırtında tutuyordu. Bir süre sonra daldı ve bir düş gördü, sürekli onu aşağılayan bir kuklacının buyruklarıyla dans ediyor, ağlıyor, sevişiyordu.

Uyandığında öğleden sonrayı birkaç saat geçmişti. Ufkun çoğunu dağlar kaplıyordu. Birlik iyi zaman geçiriyordu. Atlar artık keyifle sıçrayıp duruyordu, Düzlükler sanki taşıyabileceklerinden çok enerji vermişti onlara. İleri, Erevi'ne baktı bir an. Orada nikah yüzüğüne gösterilen beş para etmez saygı yüzünden müstakbel bir binici olarak Ranyhynlere sunulacağını tahmin ediyordu. Bu, kesinlikle Prothall'ın Gökgürültüsü Dağı'na yaklaşmadan önce Ra Düzlüklerini ziyaret etmeyi seçmesinin nedenlerinden biriydi. Başefendi'ye, Yüzükkaan'a şeref verin. Hay lanet olsun! Kendini bir Ranyhyn sürerken düşünmeye çalıştı, ama hayal gücünü aşıyordu bu; ulu, tehlikeli, Toprakgücü dolu bu atlar Andelain hariç her şeyden fazla biçimde Diyarın özünü yansıtıyordu. Ve Joan da bir at terbiyecisiydi. Bu düşünceyle içi sızladı, dişlerini sıkarak gözyaşlarına engel olmaya çalıştı.

Öğleden sonranın geri kalanını dağları izleyerek geçirdi. Zirveleri yavaşça ayağının üstünde doğruluyormuş gibi birliğin hemen ilerisinde büyüyordu dağlar. Güneybatı ve kuzeydoğu yönünde kıvrılan dağ sırası Mithil Taşaltı'nın ardındakiler kadar yüksek değildi, ama engebeli ve sarptı. Dağlar daha da geçilmez, tehditkar hale gelsinler diye parçalanmış sivri uçlu kuleler gibiydi. Covenant dağların ardında ne yattığını bilmiyor, bilmek de istemiyordu. Dağlar Covenant'ın görmeye katlanamayacağı bir şeyle arasına girmiş gibiydi, geçilmezlikleri ona belli belirsiz bir rahatlık veriyordu.

Birlik dağlara doğru hafif bir koşu tutturdukça daha da hızla doğruluyordu zirveler. Atlılar dağ sırasına ait dik bir kaya tabakasının eteğinde bulunan tepelere geldiğinde, güneş batı düzlüklerinden aşağı dalmak üzereydi. Bir yükseltiyi de aşıp uçurumun

dibindeki geniş, dümdüz bir açıklığa ulaştıklarında sırtlarına turuncu, pembe renkler çalınmıştı.

İşte, en sonunda Erevi karşılarındaydı.

Uçurumun dibi son seksen, doksan metrede içeri doğru keskin, geniş bir eğim gösteriyor, kayalığın içinde mağaraya benzer kocaman, yayvan bir çanak oluşturuyordu. Mağaranın derinliklerinde hem hava şartlarından korunan, hem de açık havada kurulu bulunan Ra-eri ailelerinin çingene çadırlarına benzeyen çadırları vardı. Uçurumun korunağının altı ise ortak yaşam alanlarıydı. Ateşler yanan bu açık alanda, Ranyhynlerle beraber Düzlüklerde olmadıkları zamanlarda Ra-erleri yemek pişiriyor, konuşuyor, oyunlar oynuyor ve hep beraber şarkı söylüyorlardı. Burası Ra-erlerine kuşaklar boyu taşı oymaları için müsamaha göstermemişe benzeyen çetin şartlara sahip bir yerdi; çünkü Erevi yalnızca bir merkezdi, göçebe bir halkın Düzlükleri gezerken kullandığı başlangıç noktasıydı sadece.

Birliğin yaklaşışını izlemek üzere belki yetmiş tane Ra-eri toplandı. Hemen hepsi birer Evkazan'dı, yani güvenliğe ve sağlam bir döşeğe ihtiyacı olan genç ve yaşlı Ra-erleriydi. Boğaçlar ve Yelekaanların aksine boğma ipleri yoktu.

Ancak Kıvrak oradaydı, Covenant'ın Yelekaan olduğunu tahmin ettiği diğer üç Ra-eri ile beraber birliği karşılamak üzere yavaşça yürüyordu. Yelekaan olduğunu tahmin ettiği bu kişiler de Kıvrak gibi sarı çiçeklerden örülme bir gerdanlık takmışlardı ve iplerini belleri yerine saçlarında taşıyorlardı. Birlik durdu ve Prothall Yelekaanların karşısında atından indi. Önlerinde Ra-erlerinin usulünce eğildi ve Yelekaanlar da onu karşılama selamı yaptılar. "Yine selam olsun, ey uzaklardan gelen Efendiler," dedi Kıvrak. "Selam olsun sizlere ey Yüzükkaan, ey Yüce Efendi, ey Dev, ey Kanbekçisi. Evkazanların ocağına ve döşeğine hoş geldiniz."

Kadının selam vermesiyle beraber, uçurumun altında durdukları yerlerden ileri fırladı Evkazanlar. Biniciler atlarından inince her biri, örülmüş çiçeklerden ufak bir halka taşıyan, gülümseyen bir Evkazan tarafından selamlandı. Gösterişli bir tören edasında Evkazanlar bu çiçekten halkaları konuklarının sağ bileklerine geçirdiler.

Covenant Dura'nın üstünden indi. On beş, belki de on altı yaşında bir kız karşıladı onu. Kah utangaç, kah cesurcaydı kızın tavırları. Güzel, kara saçları omuzlarını süslüyordu. Kahverengi gözlerinde tatlı bir bakış vardı. Gülümsemiyordu; Yüzükkaan'ı kendisinin karşılıyor olmasından ötürü içi huşuyla dolmuştu. Dikkatle Covenant'ın bileğine çiçekleri takmak üzere uzandı.

Burnuna çarpan kokuyla afalladı Covenant, neredeyse öğürecekti. Çiçekten bilezik *amanibhavamdan* örülmüştü. Keskin koku bir asit gibi burnunu yakmış, karnını açlıktan öyle kazındırmıştı ki içindeki koskocaman boşluk parçasını kusup atmak istiyordu. Gözlerinden akan gözyaşlarını önlemeye gücü yetmedi.

Yüzünü resmiyet bürümüş Evkazan kız, ellerini kaldırdı ve çok kıymetli addettiği Covenant'ın gözyaşlarına dokundu.

Covenant'ın arkasında Kanbekçilerinin Ranyhynleri Düzlüklerde özgürce dörtnala koşturuyorlardı. Boğaçlar birliğin atlarını bakılmaları için bir yerlere götürüyordu. Seferin varış haberini duyunca daha çok Ra-eri açıklığa doğru eşkin bir koşu tutup doluştu. Ama Covenant gözlerini kızın üstüne sabitledi, bir yemekmiş gibi bakıyordu kıza. En sonunda üstüne dikilmiş bakışlara karşılık verdi kız, "Ben Evkazan Şen'im. Yakında Boğaçlara katılabilecek kadar bilgili olacağım ben de." Tereddütle geçen bir andan sonra kız ekledi, "Sizi ağırlama görevi bana verildi." Covenant'tan tepki alamayınca, telaşla devam etti: "Eğer benim ağırlamamı uygun görmezseniz başkaları seve seve size hizmet edecektir."

Covenant, bir süre daha suskunluğunu korudu, içindeki işe yaramaz hiddete sarılmıştı. Ama sonra kızı reddedebilecek gücü toparladı. "Bir şeye ihtiyacım yok. Bana dokunma." Sözleri boğazını yakmıştı.

Omzuna bir el dokundu. Etrafına bakındı. Köpükizci yanı başındaydı. Dev tepesinden ona bakıyordu, ama sözleri yüzünde reddedilmenin acısı beliren Şen'eydi. "Üzülme küçük Evkazan," diye mırıldandı. "Yüzükkaan Covenant bizi sınıyor. Yüreğinden geçeni söylemiyor aslında."

Şen, minnettarlıkla Köpükizci'ye baktı, sonra beklenmedik bir gözü peklikle konuştu: "Çok küçük değilim Dev. Çok uzun olduğundan aldanıyorsun. Boğaçlanmama az kaldı."

Kızın alaylı sözlerini Köpükizci'nin algılaması uzun sürmüştü. Sonra gür sakallarını kıpırdadı. Bir anda kahkahalara boğuldu. Gittikçe artıyordu neşesi; sevincini dağlarda paylaşana dek kahkahaları Erevi'nin üstündeki uçurumdan yankılandı. Bu ses herkese öyle bir bulaştı ki yanındaki herkes nedenini bile bilmeden gülmeye başlamıştı. Ruhuna çökmüş enkazı üfürüp atarcasına uzunca bir süre fırtına gibi kahkahalar estirdi Köpükizci.

Ama Covenant sırtını döndü, Dev'in neşesinin gür sesli ağırlığını kaldırmaya gücü yetmiyordu. Cehennem olasıcılar! Neden yapıyorsunuz bana bunu? Hala bir karar varamamıştı ve şimdi de her şeyden feragat etme kabiliyeti tükenmiş gibiydi.

Bu yüzden Şen onu Evkazanların hazırladığı şölendeki yerine götürmeyi önerince ruhsuzca takip etti. Kız onu tepede huzursuzluk verici biçimde asılı duran uçurumun altındaki açık alana götürdü. Tam ortada bir kamp ateşi yanıyordu. Birliğin çoğu daha şimdiden Erevi'ne girmişti. Başka yerlerde iki ateş daha vardı; Raerleri, birliği üç gruba ayırmışlardı: Bir ateşin çevresine Kanbekçileri oturmuştu; Quaan ve on dört savaşçısı bir diğerinin çevresindeydi; ve Ra-erleri Yelekaanlara katılmaları için Prothall, Mhoram, Köpükizci, Llaura, Pietten ve Covenant'ı davet etmişlerdi. Yer gösterilince dümdüz taş zeminin üstüne bağdaş kurdu Covenant, karşısına bir çember halinde Prothall, Mhoram ve Köpükizci dizilmişti. Dört Yelekaan, Efendilerin yanına çöktüler. Çemberin kalanı Yelekaan öğretmenleriyle beraber düzlüklerden gelmiş Boğaçlarla dolmuştu.

Evkazanların çoğu mağaranın gerilerinde yemek pişen ateşlerin başına üşüşmüştü, ama yine de her bir konuğun arkasında hizmet etmeyi bekler halde birer Evkazan duruyordu. Covenant'ın başında ise Şen vardı. Covenant'ın sanki bir zamanlar bir yerlerde duyduğu bir başka ezgiyi mırıldanıyordu hafifçe.

Bir şeyler var şu güzellik denen şeyde
Bir çiçek olup
Görenin ruhunda açıyor.

Yanan odunların ve pişen yemeklerin kokusunun arasından Şen'in taze çimen gibi kokusunu içine çekebildiğini düşündü.

Taşın üstüne çökmüş eğri büğrü otururken günbatımının son parıltıları turuncu ve altın renklerde içten bir elveda ile üzerlerinde asılı dağın çatısından el salladı. Sonra kayboldu güneş. Düzlüklere gece yayıldı; Erevi'ni aydınlatan yalnızca kamp ateşleriydi. Tepelerden esen Ranyhyn kokusu yüklü meltem gibi telaşla, fısıltılarla doluydu hava. Ama Covenant'ın gelmesini dehşetle beklediği yemek hemen gelmedi. Önce Boğaçların bir kısmı dans etti.

Covenant'ın yerleştiği çemberin içinde üç tanesi gösteriye başladı. Ateşin çevresinde bir at gibi yukarı zıplayıp oynadılar ve Evkazanların el çırparak verdikleri karmaşık ritme kişneme sesleriyle karışık bir şarkıyla eşlik ettiler. Uzuvlarının hareket esnasında pürüzsüzce akışı, dansın ani patlamaları, yanık tenleri sayesinde Ra Düzlüklerinin kalp atışını yeniden canlandırıyor gibi gözüküyorlardı. Ancak bu kalp atışını hızlandırmış, insan gözünün görebileceği hale getirmişlerdi. Defalarca bedenlerini büküyorlar, duvara ve tavana bir at gölgesine benzer gölgeler saçıyorlardı.

Arada sırada neredeyse Covenant'ın kulağının dibine dek sokulup söylüyorlardı şarkılarını:

> Ey çim yeşermiş toynaklar, ey alnı yıldızlılar;
> İnletin yeri göğü, titresin bütün Diyar.
> Asil Ranyhyn koş, koş dörtnala –
> Ne güzel hizmet etmek Göğün kuyruğuna
> Ne güzel hizmet etmek Dünyanın Yelesine.

Bu sözlerin ve dansın gizli bir bilgiyi, paylaşması gereken bir uzgörürlüğü içerdiğini hissediyordu Covenant. Bu histen tiksindi; gözlerini dansçılardan çevirip ateşin parıldayan közlerine yöneltti. Dans bittiğinde nedeni belli olmayan kaygılarla dolu gözlerle ateşin yüreğine bakmaya devam etti.

Ardından Evkazanlar çemberde oturanlara yemek ve su getirdi. Geniş yaprakları tabak olarak kullanarak konuklarının önüne yahni ve yaban patatesleri yığdılar. Ra-erleri yemek pişirirken nadir otlar kullanmaya bayıldıklarından, yemek baharatlı bir tada sahipti. Çok geçmeden seferilerin tümü ziyafete dalmıştı. Uzunca bir süre Erevi'nde duyulan yegane sesler sofradan yükselen seslerdi.

Ziyafetin ortasında Covenant bodur bir ağaç gibi oturuyordu. Şen'in ısrarlarına tepki vermiyordu. Ateşe bakarken dalmıştı; yüzüğünün gece parıltısı gibi, kızıl kızıl yanan tek bir köz vardı içinde. Zihninde bir tür UGD uyguluyordu, bir uçtan diğer uca uzuvlarını inceliyordu; hiç ummadık cüzzamlı bir nokta bulma endişesiyle sızlıyordu yüreği. Kuruyup gitmek üzereydi sanki.

İnsanlar bir zaman sonra yeniden konuşmaya başladı. Prothall ve Mhoram yapraktan tabakları Evkazanlara geri verdiler ve Yelekaanlara dikkat kesildiler. Covenant konuşmalarından bazı parçaları duyuyordu. Onu tartışıyorlardı, getirdiği mesajı, Diyarın yazgısını belirleyecek önemli rolünü. Sözlerinin ciddiyeti rahat tavırlarıyla çelişiyordu.

Onlara yakın bir yerde Köpükizci bir Yelekaan'a Llaura ve Pietten'in başına gelenleri anlatıyordu.

Covenant ateşe bakarken kaşlarını çattı. Yüzüğünün uğradığı kanlı değişimi görmek için başını eğip bakmasına gerek yoktu. Yüzükten yayılan fenalık hissi ona ulaşıyordu. Yumruğunun içinde sakladı yüzüğünü ve ürperdi.

Tepesinde asılı tavan, saldırılara açık boynuna doğru dalmak için en çaresiz anını bekliyordu. Açlıktan ölüyordu.

Deliriyorum, diye alevlerin içine doğru söylendi.

Evkazan Şen, yemek yemesi için dürtüyordu onu, ama Covenant tepki vermiyordu.

Oluşturdukları halkanın karşı tarafında Prothall seferlerinin amacını anlatıyordu. Kararsızlıkta kalmış gibi diniliyordu onu Yelekaanlar, sanki uzaktaki kötülüklerle Ra Düzlükleri arasındaki bağı görmekte zorluk çekiyor gibiydiler. Bu yüzden Yüce Efendi onlara Andelain'e yapılanları anlattı.

Pietten boş, odaklanmamış bakışlarla gecenin karanlığında gözlerini gezdiriyordu, ayın yükselişini görmek için sabırsızlanır gibiydi. Arkasındaki Llaura etrafındaki Boğaçlarla kısık bir sesle konuşuyordu, Ra-erlerinin gösterdiği konukseverlikten minnettar olmuştu.

Köpükizci Yükselen Ağaçköy'den kurtulan bu iki kişiye yapılan dehşet verici şeyleri anlatırken alnı saklamaya çalıştığı duygularla damar damar oldu.

Arkasında dayanılmaz bir tehdit bekleyen bir kapı gibi parladı ateş. Covenant'ın ensesi açık olduğu saldırıları düşünerek sertleşmişti. Budak delikleri gibi olmuştu gözleri, kör gibi bakıyordu.

Cüppesinin üstündeki yeşil lekeler, onu Cüzzamlı Pislikten Sakının diyen bir uyarı gibi işaretlemişti.

UGD'nin sonuna geliyordu. Diyarın gerçek olduğuna inanmanın imkansızlığı bekliyordu arkasında – önündeyse buna inanmamanın imkansızlığı.

Bir anda Şen çembere daldı ve elleri belinde, gözleri ateş saçarak karşısına dikildi. Bacaklarını açmış duruyordu, kızın uyluklarının arasından ateşin kanlı közlerini görebiliyordu.

Başını kaldırıp şöylece bir kıza baktı.

"Yemek yemelisiniz," diyerek haşladı kız onu. "Daha şimdiden ölü gibisiniz." Omuzları dikleşmişti, giysisi göğüslerinin üzerinde gerilmişti. Ona Lena'yı hatırlattı.

Diğer taraftan Prothall "Bize Kutlamada olanların hepsini anlatmadı," diyordu. "Tayfların yok edilişi engellenememiş – yine de bir şekilde şerbaşlarıyla dövüştüğünü düşünüyoruz. Yoldaşı, Dansın başına gelen fenalıktan dolayı hem kendini, hem de onu suçlamış."

Covenant titredi. Lena gibi, diye düşündü. Lena?

Karanlık, pençelerinde baş dönmesi ile üzerine atıldı.

Lena?

Bir an için kabaran kapkara sularla bulandı bakışları. Sonra dizleri üstüne çöktü. Demek Lena'ya bunu yapmıştı – bunu yapmıştı ha? Karşısındaki kızı bir kenara itti ve ateşe doğru fırladı. Lena! Asasını bir balta gibi savurarak yanan alevleri biçti. Yine de dövüştüğü anıları kovamıyordu kafasından, içinde gerilere atamıyordu. Darbesinin gücüyle asa büküldü ve elinden fırlayıp düştü. Ateşin korları ve kıvılcımlar dağılıp dört bir yana uçuştu. Demek kıza bunu yapmıştı ha! Yarım elini Prothall'a doğru sallayarak haykırdı: "O hatalıydı! Engel olamadım!" – içindense şöyle düşünüyordu, Lena! Ben ne yaptım? – "Ben bir cüzzamlıyım!"

Çevresindeki kişiler ayağa fırladılar. Mhoram hızla ilerledi ve onu yatıştırmak isteyerek elini uzattı. "Sakin ol Covenant," dedi. "Yanlış olan ne? Unutma burada konuğuz."

Ama itiraz ederken bile Atiaran'ın hatalı olmadığını biliyordu. Yükselen Ağaçköy savaşı sırasında kendini birilerini öldürürken görmüştü. Ne ahmaklık, katil olmanın kendisi için yeni bir his olduğunu zannetmişti, sanki daha önceden bunun bir benzeri olmamış gibi. Ancak bu yeni bir şey değildi ki; bu düşün başından beri böyleydi, hem de en başından beri. Bir anda içine doğdu, şerbaşlarının Tayflara yaptığıyla kendisinin Lena'ya yaptıkları arasında hiçbir fark yoktu. Diyardaki ilk gününden itibaren Habis Efendi'ye hizmet etmişti.

"Hayır," dedi tükürükler saçarak, sanki asit dolu bir kazanda kaynıyordu. "Hayır. Bir daha bunu yapmayacağım. Bir daha kimsenin kurbanı olmam. Başımda çocukların beklemesine izin vermiyorum artık." Ona tecavüz ettin! diye bu kez kendine haykırırken sıtma ateşine tutulmuş gibi öfkeyle sarsıldı. Seni kokuşmuş, lanet olasıca orospu çocuğu!

Ne yaptığını kavramasıyla beraber kemikleri pas tutup çürümeye başlamış gibi güçsüz hissetti kendini.

Mhoram ısrarla soruyordu, "İnançsız! Yanlış olan nedir?"

"Hayır!" diye yineledi Covenant. "Hayır!" Bağırmak istiyordu, ama bu kez sesi uzaklardan geliyormuş gibiydi, sanki kötürüm bırakılmıştı sözleri. "Olmaz – buna müsamaha gösteremem. Bu doğru değil. Ben hayatta kalacağım! Duyuyor musunuz beni?"

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye tısladı Yelekaan Kıvrak gergin dudaklarının arasından. Başını hızla sallayıp bileğinin hafif bir hareketiyle saçlarından ipi çekti ve savaşa hazır bir konumda tuttu ipi.

Prothall, kadını kolundan yakaladı. Hem hükümdar hem niyazkar bir ifadeyle titriyordu sesi. "Bağışla Yelekaan. Bu mesele seni aşar. Barışı yok eden vahşi büyü var elinde. Bağışlamalıyız."

"Bağışlamak mı?" dedi Covenant; bağırmaya çalışmıştı, ama başaramamıştı. Dizleri boşalmıştı, ama düşmemişti. Bannor onu arkadan yakalamış doğrultuyordu. "Bağışlayamazsınız."

"Cezalandırılmak mı istiyorsun?" dedi Mhoram hayretle. "Ne yaptın ki?"

"Sor?" dedi Covenant. Bir şeyleri vardı anımsaması gereken, anımsamaya çalışıyordu. Sonra ne olduğunu buldu. Yapması gerekeni biliyordu. "Hayır, dur. Ranyhynleri çağırın."

"Ne?" diyerek atıldı kızgın Kıvrak. Onun itirazına eşlik etti diğer Ra-erleri de.

"Ranyhynler. Çağırın onları."

"Sen deli misin? Lafını bil de konuş Yüzükkaan. Bizler Ra-erleriyiz. Biz Ranyhynleri keyfimize göre çağırmayız, aksine biz onlara hizmet ederiz. Onlar diledikleri zaman gelir, diledikleri zaman gider. Senin çağırmana bakmazlar. Ve hele geceleri de hiç gelmezler."

"Ben size çağırın diyorum! Başefendi değil miyim? Çağırın onları!"

Onun bu korkunç telaşındaki bir şeyler kadının kafasını allak bullak etti. Tedirginleşti, karmakarışık bir halde, öfkeyle, itirazla ve beklenmedik bir şefkatle bakıyordu ona, sonra topuklarının üstünde döndü ve uzun adımlarla Erevi'nden dışarı fırladı.

Bannor'un destek olmasıyla Covenant tepesindeki dağın bunaltıcı ağırlığından yalpalayarak uzaklaştı. Birlik ve Ra-erleri öfkeyle ileri atılan Thomas Covenant'ın peşinden şaşkınlıkla ilerlemeye başladılar. Arkalarında ise kızıl ay hemen şimdi dağın doruğuna varmıştı; ve Erevi'nin karşısındaki tepelerin ötesinden görünen uzaktaki Düzlükler daha şimdiden kan rengine boyanmıştı. Işık, kor gibi parlayarak bir sel misali toprağı basmış, taş, toprak, çim, artık neye denk gelirse çürütmüş, kana boğmuştu.

Açık alan kamp ateşi ile aydınlanabilsin diye insanlar düzlüğün her iki yanına yayıldılar.

Kıvrak gecenin içine doğru yürüdü, açıklığın en uç köşesine varana dek Düzlüklere doğru ilerledi. Covenant durdu ve onu izledi. Yalpalayarak, ama ilerlemeye kararlı bir biçimde kendini Kanbekçisi'nin desteğinden kurtardı, bir kayalığın üstünde imkansız bir yüksekliğe tünemiş, dalgaların bıraktığı enkaz haline gelmiş bir kalyon gibi kendi başına durdu. Odun gibi katılaşmış bir halde Kıvrak'a doğru yürüdü.

Ayın kızıl ışığından doğmuş ölü bir denizi andıran kanlı bir manzara uzanıyordu etrafında, ayın yükseldiği her bir açıyla daha yakınlara akarak onu çekiştiriyordu. Yüzüğü için için buz gibi yanıyordu. Kendinin bir mıknatıs gibi olduğunu hissediyordu. Yer de, gök de ala çalmıştı. Çevresinde kızıl göğün döndüğü ku-

tup kendisiymiş gibi yürüdü ötelere – lekelenmiş gecede medceziri yaratan güçtü o ve yüzüğü. Çok geçmeden açık düzlüğün ortasında duruyordu.

Sessizlikten bir örtü sarmıştı onu izleyenleri.

Önünde Yelekaan Kıvrak karanlığı kendine çağırır gibi açmıştı kollarını. Bir anda tiz bir çığlık kopardı. "*Kelenbhrabanal marushyn! Rushyn hyhyn kelenkoor rillynarunal! Ranyhyn Kelenbhrabanal!*" Sonra bir kere bir ıslık çaldı. Acı bir feryat gibi uçurumda yankılandı bu ıslık.

Uzunca bir süre düzlük sessizliğe boğuldu. Meydan okurcasına geri Erevi'ne doğru yürümeye koyuldu Kıvrak. Covenant'ın yanından geçerken "Çağırdım işte," diye bağırdı. Sonra Covenant'ın arkasında kayboldu. Covenant, her yanı kuşatan ay ışığını tek başına göğüslüyordu.

Derken düzlüğün uzaklardaki ucu kıpkırmızı bir şekilde yükselir gibi oldu, açıklığa dalgalar halinde Ranyhynler sökün etti – neredeyse yüz tane savaş atı göğüs göğüse, dörtnala koşturarak bir duvar olmuş Covenant'ın üstüne geliyordu.

Ra-erlerinden hayret ve hayranlık çığlığı koptu. Yelekaanların en yaşlılarından ancak bir kaçı bu kadar Ranyhyn'i bir arada görmüştü.

Covenant, Diyarın en mağrur bedenlerine baktığını biliyordu. Onu toynakları altında ezmelerinden korktu.

Ancak üstüne gelen bu ezici duvar soluna doğru bölündü, onu tamamen çevreleyene kadar etrafında döndü. Yelelerini, kuyruklarını savurarak yanından hızla geçip giderlerken ateşin ışığında alınlarındaki yıldız beliriyordu. Elli altmış Ranyhyhn onu kuşatmış, çimenlerin üstünde gürlüyordu. Kulaklarında toynakların sesi kükrüyordu.

Koştukça çemberi daraltıyorlardı. Etrafını saran güç tüm korkularını ele geçirmiş, döne döne onu çekiştiriyordu. Onlara ayak uydurabilecek kadar hızlı dönemiyordu. Yetişmeye gayret gösterirken tökezledi, dengesini kaybetti ve dizlerinin üstüne düştü.

Ancak anında yeniden dimdik olmuştu. Bir çember halinde etrafında dönmeleriyle oluşan baş dönmesine karşın ayaklarını yere

sağlam basmıştı. Yüzü çığlık atıyormuşçasına gerilmiş, buruşmuştu – Ranyhyn toynaklarının gök gürültüsü altında kaybolmuş bir çığlıktı bu. Kolları gecenin karşıt duvarlarına dayanmış gibi açılmıştı.

Etrafını saran atların oluşturdukları çember ağır ağır, kıvrıla kıvrıla toprağı dövüp çalkalandırarak dönüşüne bir son verdi. Ranyhynler çemberin içine, Covenant'a doğru yüzlerini döndüler. Gözleri fırıl fırıl dönüyordu, bazılarının ağzı köpürmüştü. İlk başta ulu atların ifadesini çözemedi Covenant.

Birden seyircilerden bir çığlık koptu: Llaura'nın sesini tanıdı. Dönünce Pietten'in atlara doğru koşturduğunu gördü, peşinde Llaura ona yetişmeye çalışıyordu, ama onu yakalayamayacak kadar gerideydi. Çocuk herkesi gafil avlamıştı; herkesin ilgisi Covenant'ın üzerindeydi. Şimdi Pietten çembere ulaşmıştı. Ranyhynlerin çılgın gibi hareket eden bacaklarının arasında dolaşıyordu.

Toynaklar arasında çiğnenmiyor oluşu mucize kabilindendi. Çocuğun kafası atların toynağından daha büyük değildi, savaş atları ise sürekli yere vuruyor, sağa sola kayıyordu. Sonra Covenant bir fırsat buldu ve içgüdüsel bir hareketle atladı ve atın tekinin altından Pietten'i kaptı.

Parmaklarının yarısı olmayan eli kavrayışını uzun sürdüremedi. Pietten, savrulup yere düştü. Anında yeniden ayağa fırladı çocuk. Covenant'a doğru atıldı ve tüm kuvvetini kullanarak ona vurdu.

"Senden nefret ediyorlar!" diye hiddetle bağırdı Pietten. "Defol buradan!"

Dağın kenarlarından bir anda şavkıyarak düzlüğe vurdu ay ışığı. Kan kırmızı parıltıda Pietten'in ufak yüzü çorak topraklar gibiydi.

Çocuk debelendiyse de, Covenant onu yerden kaldırdı, iki koluyla göğsüne bastırdı. Pietten'i kucaklayıp sakinleştirmeye çalışırken, başını kaldırıp Ranyhynlere baktı.

Şimdi anlıyordu. Geçmişte kendisine nasıl tepki verdiklerini anlayamayacak kadar onlardan sakınmakla meşguldü. Onu tehdit etmiyorlardı. Bu heybetli savaş atları ondan korkuyorlardı. Gözlerini yüzünden kaçırmaya çalışırlarken ağızlarının köpüğünü etrafa

saçıyorlardı. Bacaklarındaki ve göğüslerindeki kaslar titriyordu. Yine de çektikleri şiddetli acıya rağmen ona gelmişlerdi. Oynadıkları rol tersine dönmüştü şimdi. Binicilerini seçmek yerine, Covenant'ın seçimine sunuyorlardı kendilerini.

Aklına gelen bir düşünceyle Covenant Pietten'e doladığı sol kolunu açtı ve soğuk, kızıl yüzüğünü atlardan birine gösterdi. At sanki üstüne bir yılan fırlatılmış gibi ürktü ve eğildi; ama olduğu yerde durdu.

Yeniden Pietten'i kavradı. Çocuğun ondan kurtulma çabaları azalmıştı artık, Covenant'ın kucaklamasıyla yavaşça boğulur gibiydi. Ancak İnançsız, onu tutmaya devam etti. Ranyhynlere vahşi bakışlar fırlatıyordu, dengesi bozulmuş gibi bocalıyordu.

Ancak çoktan kararını vermişti. Ranyhynlerin yüzüğünü tanıdığını görmüştü. Bir miğfer gibi Pietten'i yüreğine bastırarak haykırdı: "Dinleyin!" Hıçkırığa benzeyen kaba bir ses çıkmıştı boğazından. "Dinleyin beni. Sizle bir pazarlık yapacağım. İyi dinleyin söyleyeceklerimi. Bakın, bir pazarlık yapacağız. Dinleyin. Artık katlanamıyorum buna – parçalanıyorum, duydunuz mu? Parçalanıyorum." Pietten'i sıkı sıkı kavradı. "Bildim – bildim size ne olduğunu. Korktunuz. Benden korktunuz. Bir tür şey zannettiniz beni – tamam. Serbestsiniz. Hiçbirinizi seçmiyorum."

Ranyhynler korku dolu bakışlarla onu izliyorlardı.

"Ama benim için yapmanız gereken işler var. Geri durun!" Bu feryat neredeyse son gücünü de emmişti. "Siz – Diyar–" soluk soluğa kalmıştı. Yalvardı. "Bırakın beni! Bu kadar çok şey beklemeyin benden." Ancak onlardan hoşgörüsü karşılığında daha çok şey istemesi gerektiğini biliyordu, kendi İnançsızlığına katlanmanın ötesinde bir şeyler yapmalıydılar.

"Dinleyin – dinleyin. Eğer size ihtiyacım olursa gelseniz iyi olur. Böylece bir kahraman olmak zorunda kalmam. İyi anlayın bunu." Gözlerinde açık bir yarada biriken kan gibi gözyaşı birikmişti, ama ağlamıyordu.

"Ve – ve bir şey daha var. Bir tek şey daha. Lena–" Lena! "Bir kız var. Mithil Taşaltı'nda yaşar. Trell ile Atiaran'ın kızı. Şunu istiyorum: İçinizden biri ona gidecek. Bu gece. Ve her yıl. Baharın

ortasından önceki son dolunayda. Kızın en büyük düşü sizleri görmek."

Gözlerinde biriken yaşları sildi ve Ranyhynlerin sanki söylemek istediği her şeyi anlar gibi baktığını gördü.

"Şimdi gidin," dedi ve soluğu kesildi. "Bana insaf edin."

Aniden patlayan, hep bir ağızdan çıkan bir kişnemeyle, Ranyhynlerin tümü etrafında şaha kalktı, başının üstündeki havayı toynaklarıyla dövdüler, sözlerini yerine getireceklerini gösterir gibiydiler. Sonra dönüp rahatlamayla kişneyerek Erevi'nden ötelere doğru fırladılar. Ay ışığı onlara yetişemiyor gibiydi. Düzlüğün kenarına varıp sanki toprağın sevgiyle kucaklayan kollarına kavuşmuş gibi gözden kayboldular.

Neredeyse bir anda Llaura Covenant'ın yanına vardı. Yavaşça Pietten'i teslim aldı. Anlayamadığı uzun bir bakış attı ona kadın, sonra dönüp gitti. Kadını izledi, kendi vücudunu taşıyamıyormuşçasına güçlükle yürüyordu. Ra-erlerinin hayret nidalarını duyabiliyordu, yaptığı işlere kırılmalarının önüne geçecek kadar güçlü bir hayrete gark olmuşlardı. Onu insanüstü bir mertebeye oturtmuşlardı; duyabiliyordu. "Onun için şahlandılar," diye fısıltılar dolaşıyordu. Ama umurunda değildi. Hiçbir şeyi halledemediğini, hiçbir şeyi kanıtlayamadığını, hiçbir şeyi çözemediğini söyleyen bir duygu yüzünden kendini hasta ruhlu bir sapık gibi hissediyordu.

Efendi Mhoram yanına geldi. Covenant, Mhoram'ın gözlerine bakamadı, ama Efendi konuşmaya başlayınca sözlerinden kafasının karıştığını, onun da şaşırdığını sezinledi. "Ah, Başefendi! Böylesi bir onur hiçbir fani erkeğe veya kadına verilmemişti daha önce. Pek çokları Düzlüğe gelip kendilerini Ranyhynlere sundu – ve reddedildi. Annem Efendi Tamarantha sunulduğunda ise onu gözden geçirmeye beş Ranyhyn gelmişti, beş tane! Mümkün olduğunu düşündüğünden kat kat büyük bir onurdu bu. Biz pek iyi duyamadık. Onları red mi ettin? Reddettin ha?"

"Reddettim," diye inildedi Covenant. Benden nefret ediyorlar.

Mhoram'ı itip yanından geçti ve ayaklarını sürüyerek Erevi'ne gitti. Yekesi kırılmış bir tekne gibi dengesizce ilerleyerek en yakındaki yemek pişen ateşe gitti. Ra-erleri ona yol açtılar, gözlerinde huşuyla yanlarından geçişini izlediler. O ise umursamıyordu.

Ateşe gitti ve gördüğü ilk yemeği kaptı. Et yarım elinden kayıyordu, o yüzden sol eliyle de tuttu ve midesine indirdi.

Boş bakışlarla yemek yedi, lokmaları çiğnemeden yutuyor, avucundan büyük parçalar koparıyordu etten. Sonra içecek bir şeyler istedi. Etrafına bakındı ve yakınında kocaman elinde cüce kalmış bir elmasşerbeti testisiyle Köpükizci'nin durduğunu gördü.

Testiyi aldı ve son damlasına kadar ne varsa içti. Sonra uyuşmuş gibi öylece durdu, elmasşerbetinin etkisini göstermesini bekliyordu.

Etkisi bir anda kendini gösterdi. Hemen kafasının içini sisler kapladı. Sesler derinleşti, uzaklaştı, sanki Erevi'ni bir kuyunun dibinden dinliyor gibiydi. Bayılacağını biliyordu –bayılıp uyumak için av bulmuş aç kurtlar gibi bekliyordu– ama bilincini daha kaybedemeden, göğsüne çöken iç acısıyla konuşmak zorunda kaldı, "Dev, benim... benim dostlara ihtiyacım var."

"Neden? Hiç dostun olmadığını mı düşünüyorsun?"

Covenant, gözlerini kırpıştırdı ve Diyarda yaptığı her şeyi düşündü. "Saçmalama," dedi.

"O halde bizim gerçek olduğumuza inanıyorsun."

"Ne?" Covenant Dev'in sözlerinin anlamını bulmaya çalışıyor, ama zihni parmaksız eli gibi yetersiz kalıyordu.

"Seni bağışlama gücümüz olmadığını düşünüyorsun," diye açıkladı Köpükizci. "Seni düşler dışında kim seve seve bağışlayabilir ki?"

"Hayır," dedi İnançsız. "Düşler – onlar asla bağışlamaz."

Sonra yalımların ışığı kayboldu, Köpükizci'nin nazik yüzü kayboldu, uykuya daldı.

XX

Bir Umut Sorunu

Kabus görmeyi bekleyerek uykusunda dönüp durdu. Ama hiç kabus görmedi. Uykusu sırasında dahi tüm duyuları Diyara duyarlı gibiydi, uykusunun med-cezirlerinde bilincinin açıldığı sıralarda uzaktan izlendiğini hissedebiliyordu. Üzerindeki bakışlar endişeli ve iyi niyetliydi; "ahlakın temel sorunu" üzerine bir makale okutan yaşlı dilenciyi hatırlatıyordu bakışlar.

Uyandığında Erevi'nin gün ışığıyla parıldadığını gördü.

Mağaranın gölgeli tavanı loştu, ama köyün zemininden yansıyan ışık taşın bunaltıcı ağırlığının etkisini yok ediyor gibiydi. Güneş de Erevi'nin derinliklerine kadar ulaştığından, Covenant yaz öncesi, ılık bir günün öğleden sonrasında uyandığını anlayabiliyordu. Durgun bir havada mağaranın gerisinde uzanmıştı. Yanında Tuzyürek Köpükizci oturuyordu.

Gözlerini bir an için kapadı. Sanki bir sıra dayağından çıkmış gibiydi. Pazarlığının işe yarayacağını söyleyen bir his vardı içinde. Yeniden başını kaldırıp baktığında sordu, "Ne zamandan beri uyuyorum?" Sanki ölümden dönmüş gibiydi.

"Selam olsun, hoş geldin dostum," diye karşılık verdi Dev. "Sayende elmasşerbetimin etkisi zayıfmış gibi gözükecek. Uyuyalı ancak bir gün, bir gece oldu."

Rahatlamış bir biçimde Covenant "Deneyim sahibi oldum," dedi. "Ondan o kadar çok içip sızdım ki bir uzman oldum sayılır."

"Nadir bulunur bir yetenek," diyerek kıkırdadı Köpükizci.

"Pek de öyle değil. Biz cüzzamlılarda daha neler var." Birdenbire verdiği hoşgörü sözünü istemeden bozmuş gibi yüzü buruştu. Sözleri ciddiye alınmasın diye kederli bir sesle ekledi, "Biz her yerdeyiz."

Ancak mizah denemesi sadece Dev'in kafasını karıştırmaya yaramış gibiydi. Bir süre sonra yavaşça ekledi Köpükizci. "Diğerleri... bu 'cüzzam' ismi de güzel bir isim değilmiş. Senin gibi birisi için çok kısa bir kelime. Bu kelimeyi bilmiyorum, ama bu kelimede nedense yalnızca zulüm işitiyor kulaklarım."

Covenant doğruldu ve battaniyeleri üstünden attı. "Aslında cüzzama tam olarak zalim denemez." Bu konu onu utandırıyor gibiydi. Konuşurken Köpükizci'nin gözlerine bakamıyordu. "Doğrusu ya anlamsız bir kaza demeli ya da belki 'adil bir çöl.' Eğer zalim olsaydı, daha sık olurdu."

"Daha sık mı?"

"Elbette ya. Eğer cüzzam Tanrı'nın –ya da artık bu belayı başımıza kim sarıyorsa onun– belası bir zulüm olsaydı, bu kadar ender görülmezdi. Birkaç milyon perperişan kurbanın olabilecekken neden birkaç bin taneyle yetinesin ki?"

"Kaza," diye mırıldandı Köpükizci. "Adalet. Ah be dostum, şaşırtıyorsun beni. Öyle bir telaşla konuşuyorsun ki... Belki de senin dünyanın Garazkar'ının Yaratıcı'sına karşı çıkma gücü azdır."

"Belki. Nedense benim dünyamda işlerin böyle yürüdüğünü düşünmüyorum."

"Ama demiştin ki –öyle dedin, değil mi?– cüzzamlılar her yerdedir."

"O bir şakaydı. Ya da bir eğretileme." Covenant alaylarını kendi kendini aşağılamaya çevirmek için bir kez daha çaba gösterdi. "Bir türlü aralarındaki farkı öğrenemedim."

Köpükizci, uzunca bir süre onu inceledi, sonra sözlerine dikkat ederek sordu: "Dostum, yoksa benimle dalga mı geçiyorsun?"

Covenant, tehditkar, sert bir ifadeyle kaşlarını çatarak Dev'in bakışlarıyla yüzleşti. "Anlaşılan o ki hayır."

"Bu tavrını anlayamıyorum."

"Sorun etme." Covenant bu konuşmadan kurtulmanın bir yolunu buldu. "Gel de yiyecek bir şeyler bulalım. Ben acıktım."

Şükür ki Köpükizci nazik bir şekilde gülmeye başladı. "Ah, Thomas Covenant," diye kıkırdadı, "Efendiler Kalesi'ne ırmak üzerinden yolculuğumuzu hatırlıyor musun? Anlaşılan ben ciddi-

leşince sen acıkıyorsun." Yana eğilerek ekmek, peynir ve meyve dolu bir tepsi ve bir testi pınarşarabı çıkardı. Covenant yemeğe saldırırken sessizce gülmeye devam etti.

Etrafına bakmak aklına gelmeden bir süre için durmadan yemekle meşgul oldu Covenant. Sonra mağaranın pek çok çiçekle bezendiğini görünce şaşakaldı. Her yana çelenkler, buketler saçılmıştı, sanki bir gece içinde bembeyaz hasekiküpelerinden ve yeşilliklerden sık bir bahçe örülmüş gibiydi.

"Şaşırdın mı?" diye sordu Köpükizci. "Bu çiçeklerle onurlandırıyorlar seni. Ra-erlerinin çoğu bu çiçekleri toplamak için tüm gece boyu dolaştı. Ranyhynlerin yüreklerine dokundun sen ve Ra-erleri de duyarsız ya da nankör değildir. Bir mucize gerçekleşti önlerinde, elli tane Ranyhyn kendilerini tek bir adama sundu. Ra-erleri böylesi bir görüntüyü tüm Andelain'e değişmez. O yüzden seni onurlandırmak için ellerinden ne geliyorsa yaptılar."

Onur mu? diye içinden yineledi Covenant.

Dev daha da rahat bir oturuşa geçti ve uzun bir öyküye başlarmışçasına başladı sözlerine, "Ne üzücü, Kutbozumundan önce görmedin Diyarı. O zamanlarda olsaydık, Ra-erleri seni öyle bir onurlandırırdı ki ömrünün kalan günleri pek sıradan gelirdi sana... O çağda daha yüceydi tabii her şey, ama Efendilerin arasında bile Ra-erlerinin ulu zanaatına erişebilecek güzellikte işler yapanlar azdı. Eski Efendilerin dilinde *anundivian yajna* derler, 'İlikkarma,' diye bir zanaatları vardı Ra-erlerinin. Kemik heykelciliğiydi bu. Ra Düzlüklerinde akbabaların ve zamanın temizlediği iskeletlerden eşi benzeri az görülür güzellikte heykelcikler oyarlardı. Ellerinde –şarkılarının gücüyle– kemikler bükülür, kil gibi akardı. Ra-erleri öyle tuhaf biçimlendirirdi ki kemikleri, kaybolup giden yaşamın ak özünden yaşayanlar için simgeler çıkıverirdi. Ben kendi gözlerimle göremedim bu heykelcikleri, ama onların öyküsünü hala yaşatır Devler. Ranyhynlerin ve Ra-erlerinin Kutbozumuyla uğradığı fukaralık ve ufalma döneminde, pek çok kuşak boyu süren açlık, kaçgöç ve evsizlik döneminde ilikkarma hüneri kayboldu."

Sözlerine son verirken sesi yavaşça kısıldı. Bir süre sonra nazikçe şarkı söylemeye başladı.

Taş ve deniz hayatın derinliklerinde

Huşu dolu, sessiz bir ilgiyle çevrelendi etrafı. Yakınlardaki Evkazanlar durup onu dinlemeye başladılar.

Kısa bir süre sonra, içlerinden biri açıklığa doğru el salladı ve bu selamın gittiği yere bakınca, düzlükte çevik hareketlerle yürüyen Kıvrak'ı gördü Covenant. Kadın, demirkırı donlu, güzel bir Ranyhyn'e binmiş Efendi Mhoram eşlik ediyordu. Bu görüntü sevinçle doldurdu içini. Pınarşarabının son yudumunu Mhoram'ın şerefine içti.

"Evet," dedi Köpükizci –Covenant'ın Mhoram'a baktığını fark etmişti– "pek çok şey oldu bu sabah. Yüce Efendi Prothall kendini sunmamayı tercih etti. Dedi ki yaşlı kemikleri daha sıradan bir bineğe uygunmuş – bence asıl demek istediği, bu 'yaşlı kemiklerimle' Ranyhynlere binmemin bir hakaret sayılmasından korkuyorum. Ama yine de onun gücünü hafife almamak yerinde olur."

Covenant, Köpükizci'nin sözlerinin altında akan ima yüklü nehirleri işitti. Kısık bir sesle, "Prothall bu Sefer'den sonra –tabii eğer sonunu görebilirsek– görevinden feragat edecek."

Dev'in gözleri bir sırıtmayla parıldadı. "Bak sen, ne bu, bir kehanet mi?"

Omuz silkti Covenant. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun. Nasıl olup da Kevin'in İlmine hala hükmedemediğini düşünüyor sürekli. Kendini başarısız addediyor. Yasa Asasını geri alsa bile böyle düşünmeye devam edecek."

"Gerçekten bir kehanetmiş bu."

"Gülme sakın." Prothall'ın Ranyhynlerde şansını denemediği gerçeğinin kendi kafasında oluşturduğu çağrışımları nasıl anlatacağını bilemiyordu Covenant. "Her neyse, bana biraz Mhoram'dan bahsetsene."

"Bugün, Variol oğlu Efendi Mhoram, daha önce Variol eşi Tamarantha'yı da taşımış aynı Ranyhyn, Hynaril tarafından seçildi. İşte bak, Tamarantha ulu atlar tarafından saygıyla anılıyor. Raerleri dedi ki daha önce bir Ranyhyn'in iki binici taşıdığı görülmemiş bir şeymiş. Hakikaten Ra Düzlüklerine bir mucizeler çağı geldi."

"Mucizeler," diye mırıldandı Covenant. Kendisine karşı durmuş tüm o Ranyhynlerde beliren korkuyu anımsamak hoşuna gitmiyordu. Elindeki testiye kötü kötü bakıyordu; testi boşalmış, sanki onu aldatmıştı.

En yakındaki Evkazanlardan biri elinde bir sürahiyle ona doğru harekete etti. Gelenin Şen olduğunu fark etti. Çiçeklerin arasına doğru bir adım attı ve durdu. Covenant'ın kendine baktığını görünce, gözlerini yere dikti. "Testinizi yeniden doldurmak isterim," dedi kız, "ama sizi gücendirmekten korkuyorum. Bana bir çocukmuşum gibi davranacaksınız."

Covenant, kaşlarını çattı. Kızın varlığı bir suçlamaydı sanki, olduğu yerde kasıldı kaldı. Kendini konuşmaya zorladı, ama sesi buz gibi, çok resmi bir ses halinde çıktı. "Dün geceyi unut. Senin hatan değildi." Beceriksizce testiyi kıza uzattı.

Kız, ona yaklaştı ve hafifçe titreyen ellerle pınarşarabını testiye boşalttı.

Sözleri duyulacak şekilde, tane tane sözcüklerle, "Teşekkür ederim," dedi.

Kocaman açılmış gözleriyle bir süre ona baktı kız. Sonra yüzünü bir rahatlama ifadesi kapladı ve gülümsedi.

Kızın gülüşü Lena'yı hatırlattı. Sanki kız kaçmayı reddettiği bir yükümlülükmüş gibi, ağır hareketlerle kıza oturması için işaret etti. Kız, döşeğin ucuna bağdaş kurup yerleşti, Yüzükkaan'ın ona verdiği şerefle yüzü parlıyordu.

Covenant ona söylemek için bir şeyler geçirdi kafasından; daha söylemeye uygun bir şey bulamamıştı ki Erevi'ne doğru hızla yürüyen Ocakağası Quaan'ı gördü. Dosdoğru ona geliyordu Quaan, Covenant'ın bakışlarına karşı ilerliyordu sanki ve İnançsız'a yaklaşınca, sorusunu sormadan önce yalnız bir an duraksadı. "Senin için endişelendik. Cana aş gerek. İyi misin?"

"İyi miyim?" İçtiği ikinci testi pınarşarabı ile yüzünün kızardığını hissediyordu Covenant. "Göremiyor musun? Ben seni görebiliyorum. Bir meşe kadar sağlamsın."

"Sen bize kapalısın," dedi Quaan, hoşnutsuzluğunu bastırmaya çalışarak. "Olduğun gibi görünmüyorsun."

Bu muğlak ifade sanki sert bir karşılığı davet ediyor gibiydi, ama Covenant kendini tuttu. Omuz silkti, sonra "Bir şeyler yiyorum işte," dedi, sanki sağlığının yerinde olduğunu gizlemek ister gibiydi.

Quaan, bu yanıtı yeterli bulmuş gibiydi. Başını sallayarak onayladı, hafifçe eğilip selam verdi ve gitti.

Adamın gidişini izlerken Evkazan Şen söylendi, "Senden hoşlanmıyor." Sesinden Ocakağası'nın küstahlığına ve budalalığına duyduğu hayret belliydi. Adamın nasıl olup da böyle hissetmeye cüret ettiğini sorar gibiydi kız – sanki Covenant'ın dünkü gösterisi onu gözünde bir Ranyhyn mertebesine yükseltmişti.

"Geçerli nedenleri var," diye sakince yanıtladı Covenant.

Şen kararsız gözüküyordu. Tehlikeli bir bilgiye uzandığı hissiyle hızla sordu, "Sen bir şey... bir 'cüzzamlı' olduğundan ötürü mü?"

Kızın ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordu Covenant. Ama şimdiden cüzzamlılar hakkında çok konuştuğunu hissetti. Böylesi konuşmalar, yaptığı pazarlığı tehlikeye atıyordu. "Hayır," dedi, "yalnızca tiksindirici olduğumu düşünüyor."

Bunun üzerine kız sanki Covenant'ın sözlerindeki karmaşık aldatmacayı algılamış gibi yüzünü astı. Uzunca bir süre sanki adamın bir düzenbaz olup olmadığını taşlardan anlayabilecekmiş gibi gözlerini zemine dikti. Sonra kız ayağa kalktı, sürahisinden pınarşarabını döküp Covenant'ın testisini ağzına kadar doldurdu. Dönerken alçak bir sesle, "Bana bir çocuk gibi davranıyorsun," dedi. Kalçalarını meydan okurcasına sallayarak yürüyüp gitti. Lakin bir yandan da Yüzükkaan'a böylesine cüretkarca davrandığı için yaşamını tehlikeye attığına inanıyor gibiydi.

Uzaklaşan genç kızın sırtını izledi Covenant, atlara hizmet eden bu insanlardaki gurura –ve kendisi için doğru sözlü olmayı bu kadar güçleştiren şartlara– hayret ediyordu.

Bakışlar Şen'den, Mhoram ve Kıvrak'ın güneşin altından beraber durduğu Erevi'nin uzak uçlarına kaydı. Birbirlerine bakıyordu bedenleri –kadın fındık kabuğu renginde, adam mavi renkte cüppe giymişti– ve birbirleriyle yerle gök gibi tartışıyorlardı. Onlara kulak kabarttı, neler konuştuklarını işitti.

"Yapacağım," diye ısrar ediyordu kadın.

"Hayır, bir beni dinle," diye yanıt verdi Mhoram. "O bunu istemiyor. Yalnız ona acı vereceksin – kendine de."

Covenant onları serin, loş mağaradan izledi. Mhoram'ın dümen gibi burnu gerçeklerle doğrudan yüzleşen bir adam izlenimi bırakıyordu görende; Covenant Mhoram'ın itiraz ettiği şeyi kendisinin de istemediğinden kesinkes emindi.

Tartışma kısa sürdü. Kıvrak fırlayıp Mhoram'dan uzaklaştı ve köyün içerlerine doğru ilerledi. Covenant'a doğru yaklaştı ve bir anda kendini yere atarak onu tamamen şaşkınlığa uğrattı. Alnını taş zemine kadar değdirip, önünde secdeye durdu. Avuçları başının yanında yere kapanmıştı. "Senin hizmetkarınım," dedi Kıvrak. "Sen Yüzükkaan'sın, sen Ranyhynlerin efendisisin."

Covenant ağzı hayretten açık bir halde Kıvrak'ın ensesine bakıyordu. Bir süre için kadının ne yaptığını anlamadı bile; o şaşkınlık içerisinde nasıl bir duygunun, bir Yelekaan'ı dahi böylesine yerlere kapandıracak kadar güçlü olabileceğini kavrayamıyordu. Bir anda utanç bastı yüzüne. "Ben bir hizmetkar istemiyorum," dedi sinirlenerek. Ama sonra Kıvrak'ın arkasında Mhoram'ın kızgınlıkla kaş çattığını gördü. Kendini toparladı, daha nazik olarak devam etti sözlerine, "Sizin hizmetinizin vereceği şeref benim hakkettiğimin çok ötesinde."

"Hayır!" diyerek, başını yerden bile kaldırmadan kuvvetle karşı çıktı kadın. "Olanlara şahidim. Ranyhynler senin için şaha kalktı."

Tuzağa düşmüş hissetti kendini Covenant. Kadını küçük düşürmeden, kadının kendini küçük düşürmesinin önüne geçmenin yolu yoktu. O kadar uzun bir süredir incelikten ve nüktedanlıktan uzak yaşamıştı ki Covenant, bir yol bulamıyordu. Ancak hoşgörülü olmaya söz vermişti. Bir yandan da, Mithil Taşaltı'ndan buralara teptiği yol boyunca, Diyar halkının kendisine efsanevi biriymiş gibi davranmasına izin vermenin sonuçlarından muzdarip olmuştu. Kendini zorlayarak kabaca yanıt verdi; "Ne olmuş olursa olsun. Ben böyle şeylere alışık değilim, kendi dünyamda ben... ben yalnızca sıradan bir adamım işte. Gösterdiğiniz hürmet kendimi rahatsız hissetmeme yol açıyor."

Durumu kurtardığı için alçak sesle bir oh çekti Mhoram ve Kıvrak hayretle başını kaldırdı. "Böyle şey olur mu? Senin ulular arasında sayılmadığın bir dünya varolabilir mi?"

"Sözüme güven," dedi Covenant, testiden koca bir yudum çekti.

Temkinle, Covenant'ın başka bir şey kastetmiş olabileceğinden de korkarak, ayakları üstüne doğruldu kadın. Başını geri attı ve örgülü saçlarını savurdu. "Yüzükkaan Covenant, dediğin gibi olsun. Ama bizler Ranyhynlerin senin için şahlandığını unutacak değiliz. Senin için yapabileceğimiz hangi hizmet olursa olsun, söylemen yeter. Ranyhynlere dokunmadığı sürece bize hangi buyruğu verirsen ver, yaparız."

"Tek bir şey var," dedi Covenant, dağ kayalarının oluşturduğu tavana bakıyordu. "Llaura ve Pietten'e bir yuva verin."

Kıvrak'a bakınca kadının sırıttığını gördü. Öfkeyle atıldı. "Kadın, Yükselen Ağaçköy'ün Reislerinden biri. Ve Pietten de daha bir çocuk. O kadar çok şey geldi ki başlarına, birazcık nezaket görmeyi hak ettiler."

Kıvrak başını sallayarak onayladı. "Bu dediğini yapmak kolay. Hani Ranyhynler bizi zorlamasa, günün çoğunu uykuda geçireceğiz." Hala gülümsüyordu, Covenant'ın yanından ayrıldı ve güneşli açıklığa doğru eşkin bir koşu tutturdu.

Mhoram da gülümsüyordu. "Daha iyi görünüyorsun Başefendi. İyisin değil mi?

Covenant, dikkatini yeniden pınarşarabına verdi. "Aynı şeyi bana Quaan da sordu. Nasıl bilebilirim ki? Bu aralar, koca bir günün yarısını ismimi dahi hatırlayamadan geçiriyorum. Eğer varmak istediğin konu buysa, ben yolculuğa hazırım."

"İyi o zaman. Olabildiğince çabuk yola çıkmalıyız. Burada, güvende dinlenmek çok keyifli. Ama eğer böylesi güvenli yerleri korumak istiyorsak gitmeliyiz. Quaan ve Tuvor'a hazırlıklara koyulmaları için haber vereceğim."

Ancak Efendi daha dönüp gidemeden, "Dur da bana bir şey söyle," dedi Covenant. "Biz tam olarak neden geldik buraya? Sen kendine bir Ranyhyn edindin, tamam, ama dört, ya da beş gün

kaybettik. Hal böyleyken, Yosunorman'dan geçme kısmını atlayabilirdik."

"Harp manevralarımızı mı tartışmak istiyorsun? Dinle o zaman, Salya'nın gitmemizi beklemediği bir yerden giderek üstünlük kazanacağımızı düşünüyoruz. Yükselen Ağaçköy'deki yenilgisine tepki vermesi için ona zaman vereceğiz. Umuyoruz ki bir ordu yollayacak. Eğer gideceğimiz yere çok hızlı varırsak, o zaman ordusu hala Gökgürültüsü Dağı'nda olabilir."

Covenant bu sözlerin inanırlılığına direndi. "Buraya gelmeyi biz Yükselen Ağaçköy'de saldırıya uğradıktan çok önceden beri tasarlıyordunuz. En başından beri. Haydi, neden olduğunu söyle bana."

Mhoram, Covenant'ın talebiyle yüzleşti, ama Covenant'ın vereceği yanıttan hoşnut olmayacağını düşünür gibi gerildi. "Şadkaya'da tasarılarımızı hazırlarken, bunun bizim için iyi olacağını gördüm ben."

"Gördün mü?"

"Ben bir biliciyim. Olacakları görürüm – bazen."

"Ve?"

"Ve bu kez gördüklerim doğru çıktı."

Covenant daha fazla bu sorunun üstüne gitmek istemiyordu. "Eğlenceli bir şey olmalı." Ama sözlerinde bir miktar alay vardı ve Mhoram buna güldü. Gülerken dudaklarındaki nazik ifade beliriyordu. Bir süre sonra, sözlerinde bir acı ifadesi olmadan, konuşmayı başardı. "Böylesi güzel şeylerden daha çok görsem keşke. Bugünlerde artık güzellikle pek kalmadı."

Efendi birliği hazırlamak üzere yürüyüp uzaklaşırken, Köpükizci, Covenant'a seslendi. "Dostum, senin için hala umut var."

"Gerçekten mi?" diyerek dudak büktü Covenant. "Dev, eğer ben de senin kadar büyük ve güçlü olsaydım, benim için her zaman umut olurdu."

"Neden? Umut güçten mi doğar zannediyorsun?"

"Öyle değil midir? Gücün olmasa umudu nereden bulacaksın ki? Eğer ben yanlışsam, şeytan alsın canımı! Eğer öyleyse, dünyada beyhude yakınan bir sürü cüzzamlı var demektir."

"Gücü neyle ölçersin?" diye Covenant'ın beklemediği bir ciddiyetle sordu Köpükizci.

"Ne?"

"Cüzzamlılar hakkında konuşma tarzını beğenmiyorum. Eğer düşmanın senden güçlüyse, gücün ne kıymeti var ki?"

"Sen bir düşman olduğunu farz ediyorsun en başından. Bence bu, işleri çok kolaylaştırırdı. Bunun günahını başkasına yükleyebilmeyi çok isterdim – keşke bir yerlerde bana bunu bulaştırmış bir düşman olsa. Ama bu intiharın diğer bir türünden başka bir şey değil. Hayatta kalabilmek için sorumluluktan kaçmak olur bu."

"Ah, öyle ya, hayatta kalmak," diye karşılık verdi Köpükizci. "Hayır, biraz daha düşün Covenant. Eğer güç, ölümden üstün bir güç değilse ne kıymeti var? Eğer bundan daha azına umutlarını dayarsan, o zaman umutların boşa çıkabilir."

"Yani?"

"Yanisi şu: Buna rağmen, ölümden üstün bir güç bir aldatmacadır. Ölüm olmadan yaşam olmaz."

Covenant, bu sözlerin doğruluğunu hissetti. Ancak esasen Dev'den böylesi bir fikir yürütme beklemiyordu. Bu sözlerden duyduğu sıkıntı yüzünden mağaradan çıkmayı, gün ışığına kavuşmayı diledi. "Köpükizci," diye mırıldandı, yattığı döşekten kalkarken, "sen yeniden bir şeyler üzerine kafa patlatmaya başlamışsın." Ancak Köpükizci'nin bakışlarının üstünde yoğunlaştığını hissetti. "Tamam, tamam. Evet işte, sen haklısın. O halde söyle bana, bu lanet olasıca umudu hangi cehennemden buluyorsun?"

Dev, yavaşça ayağa kalktı. Bir kule gibi dikildi Covenant'ın tepesinde, başı neredeyse tavana değecekti. "İnançtan."

"Bu insanlarla çok uzun süre haşır neşir olmuşsun sen – yanıt vermekte acele ediyorsun. 'İnanç' çok kısa bir sözcük oldu. Ne demek istiyorsun?"

Köpükizci yürümeye başladı, çiçeklere basmamaya çalışıyordu. "Efendileri kastediyorum. Bir düşün Covenant. İnanç bir yaşam biçimidir. Kendilerini tamamen Diyarın hizmetine adamışlar değil mi? Ve Barış Yemini etmişler, yaşamlarının biricik, en yüce amacına ancak belli şekillerde hizmet ediyorlar, Yüce Efendi Kevin'i

kör eden ve başlarına Kutbozumunu getiren tutkunun yıkıcılığına boyun eğmektense, ölmeyi seçiyorlar, öyle değil mi? Hadi de bana, Efendi Mhoram'ın hiç umutsuzluğa kapılacağına inanabiliyor musun? İşte, Barış Yemininin özü budur. O asla ne umutsuzluğa kapılacak, ne de umutsuzluğun buyruklarını yerine getirecek – asla cinayet işlemeyecek, kutluğu bozmayacak, hiçbir şeyi yakıp yıkmayacak. Ve asla bir an için bile duraksamayacak, çünkü Efendiliği, Diyara olan hizmeti ona güç verecek. Hizmet, hizmete devam etmeyi sağlar."

"Bu umutla aynı şey değil." Üstüne güneş vuran düzlüğe çıkmak için Dev'le beraber Erevi'nin gölgelerinin dışına doğru yürüdü Covenant. Parlak ışık yüzünden başını eğdi ve yeniden cüppesinde bir yol haritası çıkaran yosun lekelerini gördü. Bir anda geri döndü, mağaranın içine doğru baktı. Oradaki hasekiküpelerinin arasına bezenmiş yeşillik de, ak ipekten cüppesinin üstündeki yosun çizgilerini andırıyordu.

İnildedi, boğulur gibiydi. Sanki bir kaideyi açıklıyor gibi, tane tane söyledi sözlerini. "Umutsuzluktan sakınmak için tek gereken, şifa bulmaz bir aptallık ya da sınırsız bir inatçılıktır."

"Hayır," diye ısrar etti Köpükizci. "Efendiler aptal değil. Diyara bir baksana." Sanki Covenant'ın bir sınırdan diğerine, o yurdun tümünü görmesini bekleyerek kollarını genişçe açıp işaret etti.

Covenant'ın bakışları o kadar uzaklara uzanamadı. Ama gözlerini kırpıştırarak bulundukları yemyeşil ovadan öteye, Düzlüklere baktı. Kanbekçilerinin Ranyhynleri çağıran ıslıklarını ve kişnemeyle gelen yanıtı duyuyordu uzaktan. Ranyhynler belirene kadar Erevi'nde bekleyemeyecek kadar sabırsız Evkazanların, sevinçle, merakla mağaradan çıktıklarını gördü. "Diğer bir deyişle, umut hizmet ettiğin şeyin verdiği güçten gelir, kendinden gelmez. Hay canına yandığım Dev – sen benim kim olduğumu unutuyorsun."

"Öyle mi?"

"Her şey bir yana, seni umut konusunda böylesine uzman yapan nedir? Senin umutsuzluğa düşmeni gerektirecek bir şey göremiyorum."

"Göremiyor musun?" Dev'in dudakları gülümser bir hal almıştı, ama çıkık alnının altındaki gözlerindeki bakışlar çelik gibiydi ve

alnındaki yara gözle görünür bir biçimde parıldıyordu. "Nefret etmeyi öğrendiğimi unutuyorsun galiba, ya da... Neyse bunları bir kenara bırakalım. Peki ya benim sana hizmet ettiğimi söylersem, ne olur? Ben, yani Denizerimi Devi ve halkımın sefiri, Tuzyürek Köpükizci?"

Covenant, bu sorunun içinde sert rüzgarların yüzünden sahile vuran bir gemi enkazının zorlukla duyulan sesinin yankılanmalarına benzer bir şeyler işitti ve irkildi. "Lanet olasıca, gizemli konuşma. Anlayabileceğim bir şeyler söyle."

Covenant'ın üzeri haritalı cüppesinde bir noktayı işaret eder gibi, ağır mı ağır parmağını indirip göğsüne dokundu Köpükizci. "İnançsız, Diyarın yazgısını elinde tutuyorsun. Tam da bizim Eve ulaşma düşlerimiz yeniden alevlendiği anda, Ruhezen, Efendilerin üzerine yürüyor. Diyarı bekleyen kötü akıbet her ne ise, onu paylaşana dek bizi kurtarma veya lanetleme gücüne sahip olduğunu illaki söylemem mi gerek?"

"Hay albızlar alsın canınızı!" diye atıldı Covenant. "Kaç kere söyledim size cüzzamlı olduğumu? Bunların hepsi bir yanılsama. Habis bize oyunlar oynuyor."

Dev, sakin ve basitçe karşılık verdi. "O halde neden umudu düşünüyorum diye o kadar şaşırıyorsun?"

Covenant, Köpükizci'nin yaralı alnının altında kaybolan gözlerine baktı. Dev, Covenant'a Evsizlerin tüm umudu batıyormuş gibi bakıyordu ve Covenant'ın da içi bu umudu kurtaramayacak kadar çaresiz olduğu hissiyle sızlıyordu. Fakat sonra, imdadına yetişir gibi, "Tasa etme, dostum," dedi Dev. "Bu öykü daha hiç kimsenin sonunu tahmin edemeyeceği kadar kısa. Senin de dediğin gibi, şu telaşlı insanlar arasında çok fazla zaman geçirdim. Halkım bir görse ne de çok gülerdi – uzun bir öyküye sabrı yetmeyen bir Dev ha, olacak iş değil. Ayrıca Efendilerde Ruhezen'i bile şaşırtacak maharetler var. Sen içini ferah tut. Belki de, sen ve ben bu gidişatın korkunç sonundan hakkımız olan payı çoktan alıp kullanmışızdır."

Hırçın bir ifadeyle, "Dev, var ya, sen çok konuşuyorsun," dedi Covenant. Köpükizci'nin incelik yeteneği kendisinin kat kat üstündeydi. Kendi kendine söylenerek dönüp gitti ve asasıyla bıça-

ğını aramaya koyuldu. Düzlüğün ötesinden gelen hazırlık gürültülerini duyabiliyordu; Evkazanlar da köyde eğer çantaları için yiyecek hazırlamakla meşguldüler. Birlik hazırlanıyordu ve Covenant da geride kalmak istemiyordu. Çiçeklerin arasında, sergiye konmuş gibi düz bir taş parçasının üzerinde duran kıyafet bohçasıyla beraber asasını ve bıçağını buldu. Sonra telaşlı ve hizmet etmeye can atan bir Evkazanı yakaladı ve ondan su, sabun ve bir ayna istedi. Kendine bir tıraş borcu olduğunu hissediyordu.

Fakat tam aynayı bir yere yerleştirmiş ve yüzünü suya daldırıp çıkarmışken, karşısında vakur bir tavırla dikilen Pietten'i gördü; aynadan gördüğü kadarıyla arkasında da Llaura vardı. Pietten, İnançsız'a karşısındaki sanki somut bir varlık değil de, havada salınan bir öbek dumanmış gibi bakıyordu. Llaura'nın yüzü de gergindi, oraya silah zoruyla gelmiş gibiydi. Kadın, ellerini mutsuzlukla saçlarına attı, sonra konuşmaya başladı.

"Ra-erlerinden bizim için burada bir yuva kurmalarını dilemişsin."

Omuz silkti. "Doğru, Köpükizci de istedi aynısını."

"Neden?"

Kadının sorusunun hangi manaya gelebileceğini anladı. Kadın bakışlarına aynadan karşılık veriyordu, yanan bir ağacın anısını gördü gözlerinde. Dikkatle sordu, "Habis'e karşılık verme fırsatın olur mu zannediyorsun? Veya fırsatın olsa da, bu fırsatı kullanabileceğini mi sanıyorsun?" Covenant dönüp Pietten'e baktı. "Bu işi Mhoram ve Prothall'a bırak. Onlara güvenebilirsin."

"Elbette öyle." Tavrı da, sözleri kadar açıktı. "Efendilere güvenmemek mümkün değildir zaten."

"O halde şimdi elindeki görevle ilgilen. İşte Pietten. Ona olacakları düşün – şimdiye kadar başınızdan geçenlerden daha fazla düşün bunu. Yardıma ihtiyacı var."

Pietten yatak saati geçmiş, ama hala ayaktaymış gibi esnedi. "Senden nefret ediyorlar," dedi. Bir cellat gibi hükmünü verdi çocuk.

"Nasıl yardım edeyim?" diye meydan okurcasına karşılık verdi Llaura. "Hiç ona dikkatle baktın mı? Nasıl tüm gece boyunca uya-

nık oturuyor, gördün mü? Gözlerini nasıl yutacakmış gibi aya dikiyor. Kan tatmak için can atıyor. O bir çocuk değil – artık değil." Pietten orada değilmiş gibi, onu duymazmış gibi konuşuyordu kadın ve Pietten de sanki önemsiz bir şeyi tarif ediyormuş gibi dinliyordu onu. "Çocuk bedenindeki bir hain o. Nasıl olur da yardım ederim?"

Covenant, yeniden yüzünü ıslattı ve sabunu köpürtmeye başladı. Köpüğü sakalına yayarken, Llaura'nın varlığının ensesinde bir yük olmaya başladığını hissetti. En nihayet homurdandı, "Ranyhynleri dene. Çocuk onları seviyor."

Kadın yanından geçip Pietten'in elinden tuttu. Çocuğu çekip götürürken Covenant bir iç geçirdi ve bıçağı sakalına dayadı. Eli sabit durmuyordu; kafasında kendini kestiği görüntüler belirdi. Ama, Atiaran'ın onu yaralamayı reddettiğini hatırlamış gibi, bıçak pürüzsüzce kaydı teninin üzerinden.

İşi bitene dek birlik Erevi'nin dışında hazır olmuştu bile. Sefer'in onsuz yola çıkmasından korkar gibi atlılara katılmak üzere acele etti.

Eğerlerin ve eğer çantalarının son ayarlarını yapma aşamasındaydılar ve çok geçmeden Covenant, Dura'nın yanına vardı.

Atların durumu onu şaşırttı. Hepsi iyi tımar görmüş olduklarından pırıl pırıldı. Baharın ortasından beri Ra-erlerinin bakımı altındaymışlar gibi besili ve dinç gözüküyorlardı. En çok yorulmuş olan Ocaklıların bineklerinden bir kısmı şimdi toynaklarıyla yeri dövüyor, sabırsız bir halde yelelerini savuruyorlardı.

Tüm birlik aslında nereye gittiğini unutmuş gibiydi. Savaşçılar gülüşüyorlardı. Ra-erlerinin *lilliarril* meşalelerini çantaya yerleştirme biçimine yaşlı Birinair kızıyor, gıdaklamaya benzer bir sesle onları haşlıyordu. Şımarmış çocuklar gibi davranıyordu onlara ve neredeyse asil görüntüsünün altında gizleyemeyecek kadar çok eğleniyor gibiydi. Mhoram Hynaril'in üstünde ağzı kulaklarında oturuyordu. Ve Yüce Efendi Prothall da sıkıntı dolu yılları üstünden atmış gibi rahatça duruyordu atının üstünde. Yalnızca çoktan Ranyhynlerine binmiş, hazır bekleyen Kanbekçileri haşin ifadelerini koruyorlardı.

Birliğin iyi ruh hali gizli bir tehditmiş gibi rahatsız etti Covenant'ı. Bu halin kısmen dinlenme ve güven tazelenmesinden kaynaklandığını biliyordu, ama bir nedenin de Ranyhynlerle görüşmesi olduğundan emindi. Ra-erleri gibi savaşçılar da etkilenmişti olanlardan; yeni bir Berek görme arzularına haklı bir dayanak bulmuşlardı. Beyaz altın sahibi kişi, kendisinin önemli bir kişi olduğunu kanıtlamıştı.

Ranyhynler dehşete düştü! diye kendi kendine bağırdı. Habis'in üstümdeki hakimiyetini gördüler ve dehşete düştüler. Ancak sesini yükseltip serzenişte bulunamıyordu. Hayatta kalma karşılığında hoşgörü sözü vermişti. Yoldaşlarının onun hakkında dilediklerine inanmalarına izin vermek sahtekarlıktı, bunu anlamak için illa birinin söylemesi gerekmiyordu, ama kendini tuttu.

Biniciler gülüp, şakalaşırken, Yelekaan Kıvrak dikildi karşılarına, onu diğer birkaç Yelekaan ve büyük bir Boğaç grubu izliyordu. Birliğin dikkatini toplayınca konuştu: "Efendiler, Parçalayan Köpekdişkaan'a karşı savaşlarında Ra-erlerinden yardım dilediler. Ra-erleri Ranyhynlere hizmet eder. Ra Düzlüklerinden çıkmayız biz. Yaşam budur ve iyidir – tüm toprak Andelain'den ibaret olana, kurt ve açlık olmadan insanlar ve Ranyhynler bir arada yaşayana dek, tek isteğimiz buradan ayrılmamak. Ama Köpekdişkaan'a düşman olana elden geldiğince destek olmalıyız. İşte bunu yaparız. Ben sizle geleceğim. Eğer isterlerse Boğaçlarım da sizle gelecek. Yol boyunca atlarınıza bakacağız. Ve Köpekdişkaan'ı yerin altında gizlendiği yerde aramak için atları bıraktığınızda, biz de onları tehlikeden uzak tutacağız. Efendiler, bu hizmeti şerefli dost ve müttefiklerin arasındaki sadakatin gereği olarak kabul edin."

Hemen Boğaçlardan Hurn, Kuvvet, Zarif ve Rustah ileri çıktılar ve Yelekaan Kıvrak onları nereye götürürse oraya gitmeye hazır olduklarını beyan ettiler.

Prothall, Kıvrak'ın karşısında Ra-erlerinin usulünce eğildi. "Sunduğunuz hizmet ulu bir hizmet. Biliriz ki yürekleriniz Ranyhynlerle bir atar. Dostlarınız olarak, müttefiklere olan ihtiyacımız bu denli çok olmasa verdiğiniz bu şerefi reddederdik. Ancak kopmak üzere olan bu kıyamet bizi her türlü desteği ve yardımı almaya zorluyor. Aramıza hoş geldiniz. Sizin avcılık hünerleriniz

yolumuzdaki tehlikeleri dikkate değer biçimde azaltacak. Karşılığında biz de sizi şereflendirebilmeyi umuyoruz – tabii eğer bu seferin sonunda sağ kalabilirsek."

"Köpekdişkaan'ı öldürün," dedi Kıvrak. "Bu, ömrümüzün sonuna kadar şereflendirir bizi." Prothall'ın selamına eğilerek karşılık verdi ve bir araya gelmiş tüm Ra-erleri ona katıldılar.

Sonra Yüce Efendi yoldaşlarına seslendi. Bir dakika içinde Yasa Asası Seferindeki herkes at binmiş, yola çıkmaya hazır hale gelmişti. Yelekaan Kıvrak ve Boğaçlarının önderliğindeki birlik, Raerlerinin köyünden bolca cesaret toplamış gözüküyordu ve Erevi'nden eşkin bir koşu tutturarak ayrıldı.

XXI

Hain Boğazı

Güvenleri yerinde, moralleri yüksek bir şekilde kuzeye doğru giderek düzlükleri aştılar. Yolları boyunca başlarına hiçbir tehlike gelmedi, hiçbir kara haber almadılar. Canlı hanedanlık armaları gibi çayırlarda nal tepiyordu Ranyhynler, sanki bir meydan okumanın vücut bulmuş hali gibiydiler. Çektiği acıların dindiğini göstermek ister gibi neşeli öyküler anlatıyordu Köpükizci. Quaan ve savaşçıları da hızla lafı yapıştırıyor, ona şakalarla karşılık veriyorlardı. Ra-erleri avcılık hünerlerini göstererek onları eğlendiriyordu. Birlik, kasvetli aya rağmen, ilk gece geç saatlere kadar ilerledi. İkinci gece Seyrankıyı Geçidi'nin güney kıyısında kamp kurdular.

Sonraki sabah erkenden Geçit'i aştılar ve Seyrankıyı ile Yosunorman arasındaki geniş bir yoldan kuzeydoğuya döndüler. Öğleden sonra Orman'ın en doğudaki ucuna eriştiler. Oradan da, Düzlüklerin en kuzey sınırı olan Seyrankıyı, iyice doğuya döndü ve birlik kuzeydoğuya, hem Yosunorman hem de Ra Düzlüklerinden öteye ilerledi. O gece kimsenin yaşamadığı ve çok az kişinin de isteyerek yolculuk edeceği türden, nahoş, çıplak, düz bir arazinin kıyısında uyudular. Kuzeylerindeki arazinin tümü kadim bir savaş alanı gibi yarılmış, yaralanmış ve kararmıştı; üstüne dökülen kanla koca bir arazi harap olmuştu. Sakil çorak alanda, kısa çimenler, bodur ağaçlar ve sağa sola dağılmış birkaç *aliantha* dışında boy veren yeşillik yoktu. Birlik, Gökgürültüsü Dağı'nın güneyine doğru ilerliyordu.

Sefer bu arazi üstünden kuzeydoğuya doğru yön değiştirirken, Mhoram, Covenant'a buranın geçmişini anlattı. Arazi doğuya, Toprağınsonu'na doğru yayılıyordu. Eski savaşlarda Habis Efendi'nin ordularına saldırı mevzii yaptığı doğal bir cephe oluşturuyordu burası. Topraksüren Irmağı Şelalesi'nden Gökgürültüsü Dağı'na, Toprağınsonu'nun büyük uçurumları boyunca arazi açık-

tı. Habis Yuvası'ndan gelen orduların, savaşı Yukarı Topraklara yaymak için çıkabileceği düzinelerce yer vardı burada. Bu yüzden Diyardaki Garazkar'a karşı tüm savaşların en büyüklerinden ilki, bu talan edilmiş düzlükte gerçekleşmişti. Bir çağdan diğerine savunmacılar Habis Efendi'yi Toprağınsonu'nda durdurmaya çaba göstermiş ve başarısız olmuştu, çünkü Mahvolmuş Ovalar ve Sarankabir Düzlüğü'nden gelen tüm yolları kesmelerine olanak yoktu. Bu yüzden buraya varan Habis Efendi'nin orduları, Mithil boyunca batıya ilerliyor ve Orta Ovaların derinliklerine saldırıyordu. En sonunda Diyaryıkan Kevin'i, Kutbozumu Ayinini okumaya zorlayan savaşta, Habis Efendi, Orta Ovaların kalbine dalmış ve Efendileri son savaşa zorlamak için şimdilerde Toğrukoruğ denilen Töğnek Tüzlüğ'e doğru, kuzeye dönmüştü.

Geçmişte bunca kan dökülmüş bu yerin huzurundayken biniciler gürültüyle ilerleyemiyorlardı. Ama birkaç gün boyunca şarkılar söyleyemeye devam ettiler ve birkaç kere de Yarımelli Berek ve Gökgürültüsü Dağı'nın Ateş Aslanları destanını anlattılar. Bu çorak arazide dövüşmüştü Berek, dostlarının ölümünün ve savaşta parmaklarını kaybetmiş olmanın ıstırabını yaşamıştı. Burada umutsuzlukla yüzleşmiş ve Kökreğen Tağ'ın bayırlarına, Ateşaslanlarının doruğuna doğru kaçmıştı. Orada da hem Toprakdostluğunu hem de Toprakgücünü bulmuştu. Savaşçıların söylediği şarkı huzur vericiydi, biniciler nakarat kısmını hep beraber söylediler. Anlatılanları kendileri de yaşamak istiyorlardı.

> Berek! Toprakdostu! El ver, şifa dağıt
> Düşmana karşı savaşta!
> Toprak, karşılık verir Gücün çağrısına,
> İnler dört bir yan, Toprakdostu! El ver, şifa dağıt!
> Yok et kanlı ölümleri ve şerri! Huzur getir Diyara!

Bu şarkının verdiği huzura ihtiyaçları vardı. Zorla zapt edilmiş ve hırpalanmış savaş alanı Berek'in zaferi bir yanılsamadır der gibiydi – tüm o Toprakdostluğu ve Yasa Asası ve Efendiler soyu, kendisinin ve torunlarının tüm kudretli işleri, hepsini toplasan eldeki ancak kısa çimenler, kömürleşmiş kayalar ve çorak toprak ediyordu; Diyarın gerçek geçmişi burada yazılıydı işte, Ra Düzlük-

lerinden Gökgürültüsü Dağı'na, Andelain'den Toprağınsonu'na saçılmış mezarlıklar gibi çıplak toprak örtüsünde ve kayalarda yazılıydı.

Bu bölgenin havası Köpükizci'yi kızdırıyordu. Saklamaya çalıştığı bir telaşla Covenant'ın yanında yürüyordu, bir anda bir koşuya geçme arzusunu bastırmak ister gibiydi. Sürekli konuşuyordu, hiç durmadan öykülerle, destanlarla, şarkılarla akan bir ırmakta ruhunu su üstünde tutmaya çalışıyordu. İlk başta gösterdiği bu çaba binicileri memnun etti, verdiği eğlenceyle içlerindeki koyulaşan, aç karanlığı hazinemeyveleri gibi besledi. Ama sonra seferilerin düşünceleri, Gökgürültüsü Dağı'nın yeraltı mezarlarına bir bela gibi çökmüş Salya Kayakurdu'na gidiyor olmanın soğuk, siyah olasılıklarına daldı. Seyrankıyı Geçidi'nden çıktıklarının dördüncü günü, Covenant artık Dev'in konuşmalarının onu boğmaya başladığını hissetti; ve şarkı söyleyen savaşçıların sesi kendinden emin olmaktan çok yalvarır –sanki kapkara bir gecede, bir mezarlıktan geçerken ıslık çalar gibi– bir hava taşıyordu.

Ra-erlerinin yardımıyla engebeli araziyi hızla aşacak yollar buldu Prothall. Seferiler, bu dördüncü günün günbatımından çok sonra, şeytani ay büyüyüp de büyüyüp en nihayetinde karanlık göğün tepesine yerleştiğinde, Toprağınsonu'nun kıyısında bir yerde bitkin bir halde kamp kurdular.

Şafak vakti Covenant gidip, büyük uçurumdan aşağı bakma arzusuna karşı koydu. Aşağı Topraklara, Mahvolmuş Ovalara ve Sarankabir Düzlüğü'ne şöyle bir bakmak istiyordu – bu bölgeler geçen birkaç gün boyunca Köpükizci'nin dilinden düşmemişti. Buna karşın başının dönmesi korkusu aşağılara bakacak cesaret bırakmıyordu. Yaptığı pazarlığın her an bozulabilecekmiş gibi olan şartları böylesi mantıksız risklere karşı güvence vermiyordu. Bu yüzden yoldaşlarının çoğu Toprağınsonu'ndan ötelere bakmaya gidince, o, kampta olduğu yerde kaldı. Ama daha sonra, birlik kuzeye doğru Toprağınsonu'nun kenarından bir taş atımı mesafede ilerlerken, Efendi Mhoram'dan büyük uçurumu anlatmasını istedi.

"Hey gidi Toprağınsonu," dedi Mhoram neredeyse fısıldayarak. "Aslında en eski destanlarda bile yer almayan söylentiler vardır, bunlar der ki ol vakit kutluğa saygısızlık eden bir iş olmuş, pek

çok bela gömülmüş Gökgürültüsü Dağı'nın köklerine, bunun sonucunda da Toprağınsonu yarığı oluşmuş. Meğer onu ta yüreğinden vuran bu afetle, içine zorla sokulan tüm bu kötülüklerle Toprak tiksintiyle kabarmış. Bu dehşetli güçle Yukarı Toprak, Aşağısından ayrılmış, göğe yükselmiş. İşte böylece bu uçurum Cenup Sıradağlarının derinlerinden başlayıp Topraksüren Irmağı Şelalesi'ni aşmış, Gökgürültüsü Dağı'nı tam kalbinden delip Şimal Sarplarının yol, iz bilinmez kışının içlerine doğru, başladığı yerden fersah fersah ötelere uzanmış. Yer yer yüksekliği değişse de, Diyar'ın tümünü kat ettiğinden Toprağınsonu varlığını unutmamıza fırsat vermez."

Efendi'nin sert sesiyle Covenant'ın kaygıları depreşti. Birlik at sürerken, bakışlarını batıya, ötelere çevirdi, engelleyemediği yükseklik korkusuna karşı çorak arazinin onu yere bağlamasını umuyordu.

Öğleden önce hava değişti. Karanlık, doğadışı çağrışımlarla yüklü, beklenmedik, keskin bir rüzgar esti kuzeyden. Birkaç dakika içinde kara bulutlar sızdı göğe. Yıldırımlarla yırtılıyordu gök; bir toprak kaymasında parçalanan kayalar gibi havayı dövüyordu gök gürültüsü. Sonra bas bas bağıran gökten, öfkeli bir gülme krizindeymiş gibi bir yağmur döküldü, vahşi bir güçle ete batıyordu damlalar. Atlar irkilmiş gibi başlarını eğdiler. Sel gibi boşalan yağmur binicileri yumrukladı, onları sırılsıklam etti, önlerini göremeyecek hale getirdi. Yelekaan Kıvrak birlik Toprağınsonu'ndan aşağı düşmesin diye Boğaçlarını izcilik yapmaları için önden yolladı. Ucunda parlak bir ateş yanan asasını kaldırdı Prothall, yoldaşlarının birbirlerini kaybetmemelerini sağlamaya çalışıyordu. Herkes birbirine sokuldu, yağmurun saldırısının yükünü azaltmak için Kanbekçileri Ranyhynleriyle birliğin etrafını çevrelediler.

Yıldırımla apak aydınlanan havada Prothall'ın asası nispeten kısık mı kısık, ha söndü, ha sönecek bir ışık veriyordu. Tepelerindeki gök, tenine budalaca dokunan bu kısık ışığa öfke duyar gibi gümbür gümbür gürlüyordu. Covenant Dura'nın sırtına doğru iyice eğilmişti, sanki tepesindeki gök, gürlemelerle parçalanan bir kayaymış da üstüne dökülüyormuş gibi, her yıldırımla ürküyordu. Boğaçları göremiyor, etrafında neler olup bittiğini anlayamıyordu;

Dura'nın sonraki adımının onu uçurumdan aşağı düşüreceğine dair sürekli bir korku vardı içinde. Sanki kaybolmasını engelleyecek tek şeymiş gibi, gözlerini kısıp Prothall'ın ateşine odaklandı.

Ra-erlerinin hüneri ve yalın sertliği birliği korudu, sürekli Gökgürültüsü Dağı'na ilerlemesini sağladı. Ama yolculukları çökmek üzere olan göğün üstünde dolanmaya benziyordu. Binicilerin, gittikleri yönden emin olabilmelerinin tek yolu sürekli olarak fırtınanın ağzına doğru at sürmekti. Göz kapakları yırtılmış, yanakları dilim dilim olmuş gibi olana dek rüzgar yağmurdan dövenini savurdu üstlerine. Sırılsıklam olduklarından tüm uzuvları buz kesti, ölüm sertliğine ulaşır gibi ağır ağır bir felç indi bedenlerine. Ama yine de alınlarıyla taş bir duvarı yıkmaya çalışır gibi ilerlediler.

Ne eksik ne fazla, tam iki gün boyunca dinmeyen yağmurun altında kendilerini zorlayıp ilerlediler – yağmurun şiddetli saldırısıyla çökmek üzereydiler. Günleri geceleri birbirine karışmıştı, durmadan yumruklarını savuran, kapkara, vahşi, bir türlü doymak bilmeyen fırtına dışında her şeyden habersiz geçti bu iki gün. Tükenene dek at sürdüler; dizlerine dek ulaşan çamur deryasında, ellerinde atlarının dizginleri, ayakta dinlendiler; Birinair'in onca mücadelesine rağmen ancak canlı tutabildiği *lilliarrill* ateşiyle birazcık ısınmış, suya banılmış lokmalarını yuttular ve yeniden tükenene dek at sürdüler. Öyle zamanlar oluyordu ki onları ayakta tutan tek şey Prothall'ın solgun mavi ateşi gibiydi. Sonra bir ara Efendi Mhoram birliğin içinde dolandı. Parlak yıldırımlar arasında yüzü batmış bir gemi enkazı gibi suya boğulmuş görünüyordu; ama her bir seferinin yanına vardı, uluyan rüzgar ve yağmurun içinden, yok edici gök gürültüsünün içinden bağırdı, "Salya ... fırtına ... bize! Ama yanıldı! Ana güç... batıdan... geçiyor! Cesur olun! Hayra alamet... bizim için!"

Covenant, karşılık vermeyecek kadar yorgundu ve üşüyordu. Ama Mhoram'ın sözlerinin herkese cömertçe dağıttığı cesareti işitti. Birlik yeniden ilerleyince, bir gizemin büyüsüne kapılmış gibi gözlerini kısıp Prothall'ın ateşine bakmaya başladı.

Bu mücadele devam etti, artık buna dayanılamaz denilecek noktanın çok ötelerine geçti, dayanma sözcüğünün kendisi soyut bir kavram olmaya başladı – sanki inandırıcılıktan uzak, kavranı-

lamayacak kadar yalın bir kavramdı bu. Fırtınanın hengamesi ve sürekli şaklayan kırbacı binicileri atlarının üstünde durmayı güçlükle becerebilen, derisi yüzülmüş, titreyen et parçalarına dönüştürmüştü. Ama Prothall'ın ateşi yanmaya devam etti. Gökteki her bir yeni parlama ve sönmeyle, her bir yeni patlamayla Covenant oturduğu yerde sendeliyordu. Artık hayatının yegane beklentisi, yerdeki çamurun içine uzanıp yatmaktı. Ama Prothall'ın ateşi yanmaya devam etti. O bir kelepçeydi, binicileri hapsediyordu, cezbederek onları sürüklüyordu. Sel gibi yağan yağmurun arada bir aniden, daha da deli gibi yağmasına karşın Covenant bakışlarını kısıyor, en kıymetli hazinesi bu kelepçeymiş gibi bakışlarını üzerine kilitliyordu.

Sonra sınırı geçtiler. O kadar ani oldu ki, mahkum edilmiş Atlas gibi sırtlarında taşıdıkları bu yağmurlu gök bir anda çamura dönüşüverdi sanki. Kalpleri on kere attı atmadı ve fırtınanın son demleri esti üzerlerinden. Pırıl pırıl güneşin en tepede parladığı göğe nefesleri kesilmiş, hayretten donakalmış bir halde bakarak öylece durdular. Çevrelerini su baskınından arta kalanlar sarmıştı – sınırları belirsiz gölcükler, çaylar ve bataklıklar, bir savaş meydanındaki yıkıntılar misali kalın çamurlar birikintileri. Ve karşılarında da Gökgürültüsü Dağı'nın harabeye dönmüş ulu tepesi, Kökreğen Tağ, Ateşaslanları Doruğu yükseliyordu.

Uzunca bir süre sessizliğin örtüsüyle sarmalamışlardı – amansız, ciddi ve yüce duruyordu, Toprağın yüreğinden fırlamış bir kaya parçası gibi. Dağın doruğu kuzeybatılarına düşüyordu. Yukarı Topraklarda Kevin'in Rasatgahı'ndan daha da yükseklerde duruyordu. Dirseklerini yaylalara yaslamış, başı uçurumun çok üzerlerinde, Sarankabir'in kenarında diz çökmüş gibiydi dağ. Gururlu ve dua edercesine tuhaf bir duruşla göğü karşılıyor gibiydi; ayaklarının dibinden doğuya akan Kerh Akıntısı Irmağı'ndan en az üç bin beş yüz metre yukarıya yükseliyordu. Eteklerindeki kırış kırış tepelerden, tepesindeki yalın kayaya kadar her yanı çıplaktı, fırtınalara karşı, yağan kara karşı, her nesneyi dört bir yandan kuşatan zamanın etkilerine karşı örtü olacak, onu koruyacak ne bir çimen, ne de bir ağaç vardı üzerinde. Onun yerine kimi volkancamı karası, kimisi kavrulmuş granit külü gibi boz renkte, bir mücevherin yüzeyi gibi keskin ve sarp, dilim dilim

uçurumlar vardı – sanki dağın taşı o kadar kalın, o kadar güç yüklüydü ki daha nazik yaşam türleri gelişemiyordu üstünde.

Orada, dağın heyula gibi göğsünün derinlerinde, seferin hedefi yatıyordu: Kökreğen Tağ Üreği, Gökgürültüsünün Kalbi.

Hala doruktan on fersah uzaktaydılar, ama bu uzaklık aldatıcıydı. Daha şimdiden kuzey ufuklarına bu yaralı manzara hakim olmuştu. Reddedilemez bir talepmiş gibi Toprağınsonu uçurumunun üstünden karşılarına dikiliyordu. İşte Gökgürültüsü Dağı! Orada Yarımelli Berek, en ulu gizlere vakıf olmuştu. Orada Yasa Asası Seferi, Diyarın geleceğini yeniden kazanmayı umuyordu. Ve orada Thomas Covenant, yaşadığı bu imkansız düşten kurtulmayı umuyordu. Birlik yüreklerini yoklarcasına göğe yükselmiş kayalara bakakaldı, kafalarında yanıtlayamadıkları sorular vardı.

Sonra kendi zorlayarak gülümsedi Quaan. "En azından böylesi bir iş için yeterince yıkanmış ve temizlenmiş olduk," dedi.

Durumlarıyla bağdaşmayan bu söz atlıların pençesine düştüğü büyüyü bozdu. Savaşçıların bir kısmı sanki geçmiş iki günün yorgunluğunu üzerlerinden atmış gibi kahkahalara boğuldu, kalanların çoğu gülümsüyor, fırtınayla cesaretlerini çalmaya çalışan Salya ve diğer düşmanlarına meydan okuyorlardı. Selin içinde bir yol bulmak için bata çıka yürümekten bitap düşmüş, neredeyse yüzükoyun yere kapanacak olan Ra-erleri dahi gülüyor, tam olarak anlamadıkları bu espriyi paylaşıyorlardı.

Yalnız Köpükizci tepki vermedi. Gözlerini sanki doğrudan bakılmayacak denli sıcak ya da parlak bir şeye karşı korumaya almak için kısıp Gökgürültüsü Dağı'na sabitlemişti.

Seferiler üstünde dinlenip yemek yiyebilecekleri nispeten kuru bir tepecik buldular ve atlarını da beslediler; Köpükizci peşlerinden gelirken dalgın gibiydi. Birlik bir süre için kendilerini mümkün olduğunca rahatlatmaya çalışırken, Köpükizci onlardan ayrı durdu ve sanki dağın çizgi çizgi çatlaklarında ve uçurumlarındaki gizemleri okuyormuş gibi dağa bakmaya koyuldu. Bir şarkı mırıldanıyordu:

Şimdi Evsiziz Biz,

Soydan, soptan, eşten dosttan olmuşuz.

Vaktiyle, toprağın eşsiz gizemlerinden,
Yelken açmışız geri dönmeye,
Lakin esmemiş eve yaşamın rüzgarları,
Kaybolmuş, Denizin ötesindeki Dev Diyarları.

Yüce Efendi Prothall birliğin dinlenmesine bu açık arazide cesaret edebildiği kadar uzun süre izin verdi. Sonra birlik akşama kadar yeniden ilerledi, sanki tek umuduymuş gibi Toprağınsonu'nun kenarından giden yolu takip ediyordu. Fırtınadan önce Covenant Gökgürültüsü Dağı'nın yeraltı mezarlarına açıldığı bilinen tek girişin Ruhlarerinci'nin batısındaki derin bir yarık olan, Hain Boğazı denen yer olduğunu öğrenmişti. Hain Boğazı ırmağı yutan taştan bir ağız gibiydi, onu tekrar doğuda Aşağı Topraklara tükürüyordu. Irmak, Kerh Akıntısı'nın dibi gözükmeyen, çalkantılı derinliklerinde şeklini değiştiriyor, onu Cinhöyüklerinin çamuru ve artıklarıyla boz bir ırmak haline getiriyordu. O yüzden Prothall'ın tüm umutları güneydoğudan yaklaşmaya dayanıyordu. Gökgürültüsü Dağı'na güneyden erişip doğudan Hain Boğazı'na ilerleyerek, birliğin görünmeden ve beklenmedik bir biçimde Boğaz'ın batı açıklığına varabileceğine inanıyordu. Ama gereksiz riskler almadı. Yüceler yücesi Kökreğen Tağ gökte tehdit saçıyordu, daha şimdiden birliğin üzerine bir hayalet gibi eğilmişti, sanki Doruğun kendisinin bile Salya'nın kötülüğüyle şekli bozulmuştu. Prothall, yorgun Ra-erlerini Toprağınsonu boyunca gidebilecekleri uygun bir yol bulmaya yolladı ve atlıları güneş battıktan sonra bile hareket ettirdi.

Fakat tüm bu zaman boyunca eğerinde yaşlılıktan çökmüş bir halde oturmuş, başını bir baltanın inişine hazırlar gibi eğmişti. Tüm gücünü yoldaşlarını fırtınadan çıkarmaya harcamıştı sanki. Ne zaman konuşsa, yaşlılıktan titriyordu boğazı.

Sonraki sabah kül rengi gökte bir yara gibi doğdu güneş. Gri bulutlar örttü toprağı, kanı donduran bir rüzgar Gökgürültüsü Dağı'nın bayırlarından aşağı inlemelerle döküldü. Çorak arazi boyunca yağmur suyundan göletler birikmişti, bu nemi içine almayı reddetmişti toprak, dışarıda çürümeye terk etmişti. Derken, at sürmek için hazırlanırlarken, yaklaşan davul sesleri gibi alçak

sesli bir gümbürtü duydular – ses kayaların derinlerinden geliyordu. Zonklamayı bacaklarında, diz eklemlerinde hissedebiliyorlardı.

Yaklaşmakta olan savaşın kalp atışıydı bu.

Yüce Efendi bu meydan okumaya karşılık verdi. "*Melenkurion!*" diye herkesin diye haykırdı. "Kalkın, ey Diyarın kahramanları! Toprağın davullarını işitiyorum! İşte bizim zamanımıza düşen önemli görev başlıyor!" Mavi cüppesini uçuşturarak atının üstüne fırladı.

Bir bağırışla yanıt verdi Ocakağası Quaan. "Selam olsun Yüce Efendi Prothall! Seni izlemekten gurur duyuyoruz!"

Prothall'ın omuzları dikleşti. Atı kulaklarını kaldırdı, bir Ranyhyn heybetiyle birkaç adım sıçradı. Bu görüntü neşeli kişnemelerle karşılık verdi Ranyhynler ve birlik Prothall'ın peşinden gözü pekçe at sürdü; Eski Efendilerin ruhlar içlerindeydi sanki.

Toprağa gömülmüş davulların dinmek bilmeyen gümbürtüsü eşliğinde gittikçe kalınlaşan taş yığınlarının arasında bir patika bulunca, yeraltında patlayan ses, Garaz'ın soluk verişi gibi enselerinde bitiverdi. Ama Doruğun engebeli yüzüne ulaşınca davulları unuttular; tırmanışa yoğunlaşmak zorundaydılar. Eteklerdeki tepeler Gökgürültüsü Dağı'nın unutulmuş çağlarda omzundan silkip attığı taştan pürüzlü bir şal gibi saçılmıştı ve bayırların batısında kalan yol, çetin bir yoldu. Zaman zaman, zorlu tepelere veya dağdan kopmuş kül rengi kaya yığınlarına gelince atlarından inmek zorunda kalıyorlardı. Ra-erlerinin tek yaptıkları iş en kolay yolları aramaksa da, arazinin güçlüğü ilerleyişlerini yavaşlatıyordu. Onların önemsiz, ufak mücadelelerini izler gibi ağır bir ifadeyle üzerlerine eğilmişti Doruk. Üstlerinde birer kule gibi yükselen uçurumlardan aşağı bir kış kadar soğuk, buz kesen rüzgarlar iniyordu.

Öğle vakti dağın yamacındaki bir yarayı andıran küçük bir vadiye gelince Prothall durdu. Birlik orada dinlendi ve yemek yedi. Hareket etmedikleri zaman açıkça davulları işitebiliyorlardı ve yukarıdaki uçurumlardan aşağı inen soğuk rüzgar çarpıyordu tepelerine. Gün ışığı altında dimdik oturdular ve ürperdiler – hem soğuktan hem davul seslerinden.

Bu mola sırasında Mhoram Covenant'ın yanına vardı ve beraberce küçük vadiden yukarı çıkmayı önerdi. Covenant başını sallayarak onayladı; kendini meşgul edecek bir şeyler bulabilmekten ötürü mutlu olmuştu. Vadinin batı duvarında bir açıklığa ulaşana dek, vadinin eğri büğrü omurgası boyunca Efendi'yi izledi. Mhoram açıklıktan içeri daldı ve Covenant Efendi'nin ardından bir adım atınca, bir anda Andelain'in boylu boyunca bir görüntüsüne kavuştu.

Taş duvarların arasındaki açıklığın yüksekliği yüzünden Gökgürültüsü Dağı'nın eteğine oyulmuş bir pencereden Andelain'i kuş bakışı izliyor gibiydi. Gümrah tepeler batı ufkunda yayılıyor, güzellikleri nefes kesiyordu. Zamanın durduğunu, kalp atışlarının mutlak bir ara verdiğini, sanki bir anda sonsuzluğu yakalamış gibi olduğunu hissederek aç gözlerle izledi tepeleri. Andelain Tepelerinin bereketli, temiz, sağlık taşan ışığı, kül rengi göklere ve savaş davullarının yeknesak sesine karşın, yıldız ekili tarlalar misali parlıyordu. Nefes almaktan kaçınıyor, meftunu olduğu bu büyülü görüntüyü bozmaktan korkuyordu, ama bir süre sonra ciğerleri daralmaya başladı ve dayanamadı.

"İşte Diyar," diye fısıldadı Mhoram. "Üstümüzde gaddar, güçlü Gökgürültüsü Dağı. Ayaklarımızın altındaki yeraltı mezarlarında ise Toprağın en karanlık belaları ve gizemleri. Arkamızda savaş alanı. Hemen altımızda ise Sarankabir Düzlüğü. Ve işte orada – paha biçilemez Andelain, yaşamın güzelliği. Evet. İşte burası Diyarın yüreğidir." Huşuyla duruyordu Mhoram, kendini yüce bir varlığın huzurunda gibi hissediyordu.

Covenant ona baktı. "Demek beni buraya, bunun savaşmaya değer bir şey olduğunu ikna etmek için çıkardın," dedi. Ağzı utancın acı tadından yamulmuştu. "Benden bir şey istiyorsun – bir bağlılık yemini. Salya ile yüzleşmek zorunda kalmadan önce istiyorsun bunu." Katlettiği mağaracinleri belleğinde sert ve soğuk biçimde yer etmişti.

"Elbette," diye yanıt verdi Efendi. "Ama senden bu bağlılığı dileyen Diyarın kendisidir." Sonra sözlerinde beklenmedik bir yoğunlukla, "İşte bak Thomas Covenant," dedi. "Gözlerini kullan. Hepsini gör. Gör ve işit, duy davulların sesini. Şimdi beni dinle. Burası Diyarın yüreği. Burası Garazkar'ın evi değil. Ona burada

yer yok. Ah, elbette, gizli belaların gücünü arzuluyor, ama yine de onun evi Habis Yuvası – burası değil. Bu yeri isteyecek kadar derinlik, şiddetli tutkular ya da güzellik yok onun içinde; burada ne zaman bir işi olsa onu şerbaşlarına veya mağaracinlerine gördürüyor. Görüyor musun?"

"Görüyorum." Covenant, Efendi'nin bakışlarına sıkılmış gibi karşılık veriyordu. "Ben zaten pazarlığımı yaptım – eğer istersen kendi 'barışımı' imzaladım da diyebilirsin. Daha fazla öldürmeyeceğim."

"Senin 'barışın' öyle mi?" diye aklı karışmış bir halde Covenant'ın sözlerini yineledi Mhoram. Yavaşça gözlerindeki tehlikeli ifade söndü. "Peki o zaman, beni bağışla. Zor zamanlarda bazı Efendilerin garip davrandığı bilinir." Covenant'ın yanından geçti ve küçük vadiden aşağı inmeye başladı.

Covenant bu pencerenin önünde birkaç dakika daha durdu, Mhoram'ın gidişini izliyordu. Efendi'nin dolaylı yoldan Kevin'e yaptığı göndermeyi yakalamıştı; ama Mhoram'ın kendisiyle Diyaryıkan arasında gördüğü benzerliğin ne olabileceğini merak ediyordu. Efendi bu türden bir umutsuzluğa düşebileceğine mi inanıyordu yoksa?

Sessizce mırıldanan Covenant, birliğe döndü. Savaşçıların gözlerinde onu ölçüp biçen bakışlar vardı; o ve Efendi Mhoram arasında neler olup bittiğini tahmin etmeye çalışıyorlardı. Ama kendi yüzünden ne gibi alametler okudukları Covenant'ın umurunda değildi. Birlik harekete geçince, Dura'yı küçük vadinin kenarına doğru sürdü, vaktiyle defalarca onu elleri ve dizleri üstüne düşürerek tehlikeli bir biçimde yaralayıp berelenmesine neden olan şistli toprağa aldırmıyordu. Bahar Kutlamasını düşünüyordu, Yükselen Ağaçköy'deki savaşı düşünüyordu, çocukları, Llaura ve Pietten'i, Atiaran'ı, adını bilmediği Zincirsiz Kişi'yi, Lena'yı, Triock'u ve onu savunurken ölen savaşçıyı düşünüyordu – düşünüyor ve kendini yaptığı pazarlığın güvencede olduğuna, yeniden dövüşmek zorunda kalmayacak kadar öfkeden arınmış olduğuna ikna etmeye çalışıyordu.

O öğleden sonra birlik çetin arazi üzerinde debelendi durdu, batıya doğru, yavaşça yukarılara ilerledi. Hedeflerini göremiyorlardı. Güneş gökte aşağılara indiğinde ve suların çağıltısı yere

gömülü davulların gümbürdeyişine belirgin bir şekilde eşlik ederken bile Boğaz'ı göremiyorlardı. Ama sonra dağın eteklerinde sarp, kapalı bir koyağa daldılar. Bu koyaktan çıkıp dönerek dağın içlerine doğru uzanan bir çatlağa girdiler, lakin burası atlar için çok dardı. Koyakta biniciler atlarını Boğaçlara teslim ettiler. Dağın içlerine kıvrılan çatlaktan aşağı, hırlayarak akan bir su sesinin eşliğinde yayan ilerlemeye başladılar ve Hain Boğazı'nın yaklaşık otuz metre üstünde uçurumdan çıktılar.

Artık davulları duymuyorlardı; ırmağın gürültü patırtısı hemen her sesi boğuyordu, kendi bağırtılarını bile ancak işitiyorlardı. Uçurumun duvarları dimdikti, her iki yanda ufku kapıyordu. Ama ırmaktan püskürüp bir sis gibi etraflarını kaplayan suyun arasından Boğaz'ı gördüler. Geçit, ırmağı çığlık çığlığa çağlayana kadar iki yandan sıkan kayalardan ve kendi delice telaşıyla boğuşur gibi vahşice çırpınarak günbatımının alevlerini yansıtan köpük köpük sudan oluşuyordu. Batıda neredeyse bir fersah ötede ırmak kıvrılarak boğazdan aşağı akıyor ve birliğin hemen altından, sanki bir boşluğun içine çekilircesine, hızla dağın midesine doğru ilerliyordu. Boğaz'ın üzerinde batan güneş, kurşuni göğün içinde kanlı bir gülle gibi ufka yakın bir yerlerde asılı duruyor ve aşağıdaki kökleri oraya çakılmış gibi boşluğun kenarına tutunmuş birkaç dayanıklı ağaca alevi andıran gölgeler saçıyordu. Ama Hain Boğazı'nda, sarp kayalık duvarlar ve püsküren, işkence çeken sulardan başkaca bir şey yoktu.

Suların kükreyişi Covenant'ı sağır ediyordu, puslu ıslak kayalar ayaklarının altından kayacak gibi oluyordu. Bir an için uçurum etrafında dönüverdi; Gökgürültüsü Dağı'nın ağzının onun için açıldığını hissedebiliyordu. Sonra kendini topladı, çatlağa doğru çekildi, sırtını kayalara dayadı, göğsünü kavradı ve düzgün soluk almaya çalıştı.

Etrafında yoğun bir etkinlik vardı. Çatlağın ucundaki savaşçılardan şaşkınlık ve dehşet bağırışlarını, Köpükizci'nin boğazlanıyormuş gibi uluyuşunu duydu. Sislerin içindeki kayaların, kükreyen ırmağın dehşetine karşı durmak için, dizlerinin titremesi ve kayıp düşme korkusuyla tabandan yükselen çığlıklar geçene kadar kayalara dayandı. Ancak ondan sonra diğerlerine sorun yaratan şeyi bulmaya gidebilecek hale geldi. Bir elini duvara dayayarak,

diğer eliyle de bir omuzdan diğerine tutunarak savaşçıların arasından ilerledi.

Covenant ve uçurum arasında duran Köpükizci bir mücadele veriyordu. Kollarına iki Kanbekçisi asılmıştı, çatlağın iki yanına doğru onları savurdukça adamlar hırpalanıyordu. Gözünü kan bürümüş bir biçimde hırlıyordu. "Bırakın beni! Bırakın! – onları istiyorum!" Sanki boğazdan aşağı zıplayacaktı.

"Hayır," diyerek bir anda Dev'in önünde dikildi Prothall. Günbatımının arkadan gelen ışığında yüzü görünmez bir hal almış, kollarını genişçe açıp, asasını yukarı kaldırmışken paralayan ışığın gölgelerine dalmıştı. Prothall yaşlıydı, Dev'in yarısı ediyordu en fazla. Ama turuncu renkli alevlerin içinde genişlemiş gibiydi, daha uzun, daha yetki doluydu sesi: "Kayakardeşim! Kendine hakim ol! Yediler aşkına! Sapıttın mı?"

Bunun üzerine Köpükizci Kanbekçilerini fırlatıp attı. Prothall'ı cüppesinin önünden kavrayıp havaya kaldırdı ve duvara dayadı. Öfkeden boğulacak gibi hırıltıyla soluyarak adamın Yüce Efendi'nin yüzüne haykırdı: "Sapıtmak ha? Sapıklıkla mı suçluyorsun beni?"

Kanbekçileri Köpükizci'ye doğru atıldı. Ama Mhoram'dan gelen bir bağırtıyla durdular. Prothall bir avuç eski paçavra gibi kayalarla Dev'in arasına kısılmıştı, ama gözlerini Dev'den bir saniye bile ayırmadı. Sorusunu yineledi Prothall: "Sapıttın mı?"

Korku verici bir süre boyunca Köpükizci Yüce Efendi'yi sanki kocaman yumruğunda sıkıp canına kıyacakmış gibi tutmaya devam etti. Covenant olaylara müdahale etmek için söyleyecek bir şeyler düşündü, ama aklına bir şey gelmiyordu. Köpükizci'ye ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Derken Covenant'ın arkasından, Üstnişancı Tuvor'un sesi duyuldu, "Bir Sapık mı? Denizerimi Devlerinden birinin içinde hem de. Mümkün değil."

Sanki Tuvor'un iddiasıyla içine bir şeyler saplanmış gibi Köpükizci bir öksürük krizine tutuldu. Verdiği tepkinin şiddetiyle bedeni yaşlı bir ağaç gibi büküldü. Prothall'ı yere bıraktı, sonra sırtüstü düşüp, pat diye sırtını karşı duvara vurdu. Bu kriz, yavaş yavaş isterik bir neşeye, alçak sesli bir kıkırdamaya dönüştü.

Irmağın inildeyişlerinin arasından duyulan bu ses, yapış yapış bir şey tenine sürtmüş gibi Covenant'ın tüylerini diken diken etti. Buna artık tahammül edemeyecekti. Köpükizci'ye olanları öğrenme ihtiyacıyla, Boğaz'ın içlerine bakmak üzere ilerledi.

Baş dönmesine ve içini bir sel gibi basan ırmağın kükreyişine kapılmamak için bir yerlere dayanıp orada Köpükizci'yi hiddetlendiren şeyin ne olduğunu gördü. Ah be Dev! diye inledi. Öldürmek için ha–? Aşağıya bakınca ırmağın yüzey seviyesinin ancak beş, altı metre üstünde Boğaz'ın güney duvarında bir raf gibi duran çıkıntılı bir kaya tabakasının üzerinde dar bir yol gördü. Ve bu yol boyunca, gümbürdeyen davullara eşlik eden adımlarıyla bir mağaracini ordusu Gökgürültüsü Dağı'ndan dışarı ilerliyordu. Bir şerbaşı kamasının önderliğinde, bu kadidi çıkmış, sırık gibi yaratıklar sıra sıra dağdan dışarı püskürüyor, lavlı gözlerinde şehvetin parıltılarıyla çıkıntı boyunca yeri çiğneyerek ilerliyorlardı. Daha şimdiden binlercesi Cinhöyüklerini terk etmişti ve Gökgürültüsü Dağı beslediği haşarat ordularını savunmasız Toprağa kusarmış gibi sonu gelmek bilmeyen saflar halinde çıkmaya devam ediyorlardı.

Köpükizci!

Bir an için Covenant'ın yüreği Dev'in çektiği acının ritmine eşlik etti. Köpükizci ve tüm halkının Eve dönüş umutlarını bunlar gibi yaratıklar yüzünden kaybedebileceğini düşünmeye dayanamıyordu.

Tek yanıt öldürmek mi yoksa?

Uyuşmuş gibi, bir kör gibi Köpükizci'nin çıkıntıya ve mağaracinlerine ulaşmak için gitmeyi düşündüğü yolu aramaya başladı.

Yolu nispeten kolayca buldu; yükseklerden ölümüne korkmayan birisi içinse bulmak daha kolay olmalıydı. Mağaracinlerinin gittiği yola inen çatlaktan, güneydeki duvarın kayalarına kabaca oyulmuş, kaygan basamaklar vardı. Karşısında ise çatlaktan boğazın tepesine çıkan basamaklar. Tümü püsküren sularla aşınmıştı ve neredeyse oyuldukları kaya kadar yaşlı ve griydiler.

Efendi Mhoram, Covenant'ın arkasında belirdi. Sesi kükreyen ırmağın gürültüsünün arasından kısık bir sesle ona ulaştı. "Bu kadim yer Hain Boğazı Nazargahı'dır. İlk Mührün bize bu yeri

anlatan kısımları kolayca anlaşılmıştır. Hainlerin gizlenmesi ve ortalığı kolaçan etmesi için yapılmış burası. Öyle ki işte tam burada, Hain Boğazı'nda Garazkar Habis Efendi, Yüce Efendi Kevin'e gerçek benliğini göstermiş. İşte burada Kutbozumu Ayiniyle sonlanan açıktan açığa savaşın ilk darbesi vurulmuş.

"Bundan önce Diyaryıkan Kevin nedenini bilmese de Habis Efendi'den şüpheleniyormuş. Ancak Garazkar, Kevin'in anlayabileceği bir sayrılık yaymıyormuş ve bu yüzden de Yüce Efendi Kevin bu mesnetsiz şüphesinden utanç duyarak Habis Efendi'ye güven gösteriyormuş. Ardından, Garazkar'ın inceden inceye tasarladığı işlerin sonucunda, Gökgürültüsü Dağı İblissoylarından bir mesaj gelmiş Efendiler Divanına. Bu mesaj Efendileri İblissoylarının ilimocaklarına, şerbaşlarının üretildiği yere, davet ediyormuş. Burada gizli bir güce vakıf olduklarını iddia eden ilimustalarıyla buluşacaklarmış.

"Görünen o ki Habis Efendi Kevin'in de Gökgürültüsü Dağı'na gitmesini istiyormuş. Lakin Yüce Efendi şüphelenmiş ve gitmemiş. Sonra şüphesinden utanmış ve kendisi yerine en has dostlarını ve en güçlü müttefiklerini yollamış. Böylece Eski Efendilerden oluşan âli birlik adetleri olduğu üzere Andelain'den geçmiş, Ruhlarerinci'nden aşağı sallarla yolculuk edip Gökgürültüsü Dağı'na varmış. Ve burada, Hain Boğazı'nın kükreyen ve püsküren fenalığında, şerbaşlarınca pusuya düşürülmüş. Hepsi katlolmuş ve cesetleri dağın içindeki boşluklardan aşağı atılmış. Sonra yeraltı mezarlarından işte bu gördüğün ordular gibi ordular yürüyüşe geçmiş ve Diyar hiç hazırlıksız savaşa girmiş.

"Uzun süren çarpışmalar ölülerin birbiri üstüne yığıldığı bir cenkten diğerine hiçbir umut ışığı olmadan devam etmiş. Yüce Efendi Kevin yiğitçe çarpışmış. Ama güçlü dostlarını pusuya kendi elleriyle yollamış, onları kaybetmiş. Çok geçmeden umutsuzluk dolu toplantılar başlamış – ve ardından tüm umutlar kaybolmuş."

Irmağın cezbedici, baş döndürücü akıntısı Covenant'ın direncini alıp götürdü. Yüzünde ter gibi püsküren damlalar belirdi.

Köpükizci de aynı şeyi, Boğaz'ın meftun edici kıvrımlarına doğru zıplayıp mağaracinlerini pusuya düşürmeyi istemişti.

Nazargah'tan gerilemek için kendini öyle bir zorladı ki Covenant, sıkılı dişlerinin arasından bir inilti çıktı. Duvara dayanıp destek aldı. "Hala gülüyor mu?" diye nereden çıktığı belli olmayan bir soru sordu.

Mhoram anlamış gibi gözüküyordu. "Hayır. Şimdi oturmuş, sessizce Evsizlerin şarkısını söylüyor, başka bir şeye yapmıyor."

Ah, Köpükizci, ah! diye söylendi Covenant. "Neden durdurdun Kanbekçilerini? Prothall'ı yaralayabilirdi."

Covenant'la yüzleşmek için sırtını Hain Boğazı'na döndü Efendi. "Tuzyürek Köpükizci benim dostumdur. Onu nasıl engelleyebilirdim ki?" Bir dakika sonra ekledi, "Hem Yüce Efendi de kendini savunabilir."

Covenant iddiasında ısrar etti. "Belki bir Sapık..."

"Hayır," Mhoram'ın sakince söylediği söz şüphe götürmüyordu. "Tuvor doğru söyledi. Hiçbir Sapığın gücü bir Dev'i ele geçirmeye yetmez."

"Ama bir şeyler" –Covenant uygun sözcüğü aradı– "bir şey ona zarar veriyor. O – O bu alametlere inanmıyor. Sanırım şunu düşünüyor: Salya –ya da başka bir şey– Devlerin Evlerine dönmesine engel olacak."

Mhoram o kadar alçak sesle yanıt vermişti ki, ne dediğini anlayabilmek için Covenant adamın çatlak dudaklarını okumak zorunda kaldı: "Ben de bunu düşünüyorum."

Ah, Köpükizci, ah!

Covenant çatlaktan aşağı, Dev'e doğru baktı. Karanlığın içine, bir duvarın dibine külçe gibi yığılmıştı; sessizce bir şarkı söylüyor, karşısındaki taşta beliren görünmez hayallere bakıyordu. Bu görüntüyle Covenant'ın içinde Dev'i korumak için bir öfke yükseldi, ama öfkesini bastırdı, yaptığı pazarlığa tutundu. Çatlağın duvarları ona doğru uzanıyordu, boğucu korkular gibi, kara kanatlar gibi. Dev'in yanından geçip gitti ve çatlaktan çıkıp koyağa adım attı.

Birlik vakit kaybetmeden akşam yemeğini yemek üzere burada toplandı. Tek bir kısık *lillianrill* ateşiyle yemeğe koyuldular ve yemekleri bitince uyumaya çalıştılar. Covenant burada dinlenmenin imkansız olduğunu düşünüyordu; Diyarın ölümünü örecek

yıkımın çilesi gibi açılan mağaracini ordusunun varlığını hissediyordu. Ama ırmağın dinmek bilmeyen kükreyişi toprağın üstünde gevşeyene kadar ona ninniler okudu. Altındaki kayada nabız gibi atan savaş davullarına karşın hafiften uyuklamaya başladı.

Sonra bir anda tamamen uyandı. Kızıl ay Gökgürültüsü Dağı'nın doruğunu aşmış, doğrudan aşağıdaki koyağa öfkeyle bakıyordu. Gece yarısını geçmiş olduklarını tahmin etti. İlk başta ayın artık neredeyse tamamen görünen yüzünün bakışlarıyla uyandığını düşündü. Sonra fark etti ki davulların yarattığı titreşim kayalardan gitmişti. Kampta etrafına bakındı ve Yüce Efendi Prothall'la fısıldaşan Tuvor'u gördü. Hemen ardından Tuvor uyuyanları uyandırmaya başladı.

Kısa bir süre içinde savaşçılar uyanık ve tetikteydi. Covenant'ın cüppesinin kuşağında bıçağı, elinde asası hazırdı. Birinair ucundan ufak bir alevin titreştiği bir değneği yukarı kaldırmıştı ve bu titrek ışık altında Mhoram, Prothall, Yelekaan Kıvrak, Ocakağası Quaan ve Üstnişancı bir arada duruyordu. Loş gölgeler Prothall'ın yüzünde korku ve kararlılıkla kayıp gidiyordu. Konuşmaya başlayınca sesi yaşlılıkla cılızlaştı. "Açık göğün altındaki son saatimizdir bu. Salya'nın ordusu tamamen dışarı çıktı. Aramızdan gitmesi gerekenler Gökgürültüsü Dağı'nın yeraltı mezarlarına gidecek. Salya'nın tüm dikkati hala ordusunun üstündeyken içeri girebilmek için bu fırsatı kullanmak zorundayız – olduğumuzu düşündüğü yerde olmadığımızı anlayamadan onu gafil avlamalıyız.

"Seferden vazgeçecekler varsa, işte şimdi vazgeçme zamanıdır. Başarısız olursak Cinhöyüklerinden geri dönüş mümkün değil. Sefere zaten gözü pekçe hizmet ettiniz. Şimdi vazgeçmek isteyen olursa utanmasın."

Saygılı bir biçimde sordu Quaan: "Siz geri dönecek misiniz, Yüce Efendim?"

"Ah, hayır," diye iç geçirdi Prothall. "Bu zamanın elleri yakama yapıştı. Bir an bile tereddüt etmekten korkarım."

Bunun üzerine Quaan karşılık verdi: "Efendiler Kalesi'nin Ocağı Yüce Efendi önderlik edince geri mi duracak? Asla!"

Ve Ocaklılar da bu sözleri yineledikler. "Asla!"

Covenant, Köpükizci'nin nerede olduğunu, Dev'in aklından ne geçtiğini merak etti. İş kendisine gelince içgüdüsel olarak bir seçim şansı kalmadığını, yaşadığı bu düşün onu yalnızca Yasa Asası yoluyla serbest bırakacağını hissediyordu. Veya belki yalnızca ölümle.

Bu konuşmaların ardından Yelekaan Kıvrak, Prothall'la konuşmaya başladı. Kadın başını geriye atmıştı, ince yapılı vücudu pimi çekilmiş, patlamak üzereymiş gibiydi. "Size söz verdim. Atlarınıza bakılacak. Boğaçlar dönmeniz umuduyla onları koruyacak. Ama ben –" sanki kendi kendine meydan okurcasına bağlı saçlarını sallıyordu. "Ben sizle yeraltına geleceğim." Prothall'ın itirazlarını keskin bir el hareketiyle kesti. "İzlemem gereken bir örnek oluşturdun sen. Bu kadar yolu tehlikenin büyüdüğü anda kaçmak için gitmişsem, bir daha nasıl bir Ranyhyn'in yüzüne bakarım? Ve bir şey daha hissediyorum. Ra-erleri göğü bilir, üstü örtülü olmayan toprağı bilir. Havayı ve çimeni de bilir. Hissediyorum, ne olursa olsun yolumu –dışarı giden yolu– bulacağım. Özümden, Ra Düzlüklerinden uzak olsam da bana ihtiyacınız olabilir."

Prothall'ın yüzündeki gölgeler birikip bir asık surat oluşturdu, ama fısıltıyla yanıt verdi. "Sana müteşekkirim Yelekaan. Ra-erleri Diyarın yiğit dostlarıdır." Gözlerini tüm birliğe dikerek, "O halde gelin," dedi. "Seferimizin sonucu bizi bekler. Başımıza ne gelirse gelsin, Diyarın bu karanlık saatinde dahi onu korumaya pek çok kahraman çıktığını anlatan şarkılar söylenecek – tabii şarkı söyleyecek birileri kalırsa. Doğruluktan asla şaşmayın." Bir yanıt beklemeden kanlı ay ışığından çıkıp çatlaktan içeri girdi.

Ona hürmeten Covenant'ın İki Efendi'nin ardından gitmesine izin verdi savaşçılar. Prothal ve Mhoram yan yana yürüyorlardı ve Nazargah'a yaklaştıklarında Covenant onların arasından bakıp uçurumun kenarında duran Köpükizci'yi gördü. Dev, kollarını her iki duvarın üstüne atmış, avuçlarını başına dayamıştı. Sırtı Efendilere dönüktü, ırmağın soğuk, kan renkli kıvrılışını izliyordu. Heybetli cüssesi alev kırmızısı göğe kıyasla kapkaraydı.

Efendiler ona yaklaşınca sanki onlara Boğaz'ın dibinden sesleniyormuş gibi konuştu: "Ben burada kalacağım. Nöbet sırası bende. Arkanızı kollayacağım. Ben yaşadığım sürece Salya'nın ordusu sizi Gökgürültüsü Dağı'nda kıstıramayacak." Bir an sonra artık

dibe vurduğunu fark etmiş gibi, ekledi "Bulunduğum yerden Cinhöyüklerinin kokusunu alamayacağım." Ancak sonraki sözleri eski Dev muzipliğinden yansımalar taşıyordu. "Yeraltı mezarları devlerin boyutundaki mahlukları rahat ettirecek biçimde yapılmamış maalesef."

"İyi bir seçim yaptın," diye mırıldandı Prothall. "Senin biz kollaman gerek. Ama dolunay yükselene kadar durma burada. Eğer o zaman kadar dönmezsek kaybolduk demektir, senin de gidip halkını uyarman gerekir."

Köpükizci sanki duyduğu başka bir sese karşılık veriyordu sanki, "Barış Yeminini unutmayın. Yemininiz girdiğiniz bu labirentte sizi hayata bağlayan iplikçik olacak. Sizi Ruhezen'in tüm gizli ve vahşi emellerinden koruyacaktır. Yemini unutmayın. Umut insanı belki yanlış yöne götürür, doğru. Ama ya nefret – işte, nefret herkesi çürütür. Çok çabuk nefret ettim. Tiksindiğim şeye dönüştüm."

"Doğrulara biraz hürmet et," diye atıldı Mhoram. Sesinde birden beliren sertlik Covenant'ı şaşırttı. "Sen Denizerimi Devlerinden Tuzyürek Köpükizci'sin, Diyar halkının Kayakardeşisin. İşte bu ismi senden alamazlar."

Ama Covenant Dev'in sözlerinde kendine acımanın izlerini görmemişti – yalnızca olanları kabullenme ve keder vardı sözlerinde. Kendini dayadığı kayalar kadar sarsılmaz duruyordu – Nazargah'ı tümden kaplasın diye yontulmuş bir heykel gibi.

Efendiler onunla daha fazla zaman harcamadılar. Daha şimdiden gece ilerliyordu ve onlar da dağa gün ışığı doğmadan girmiş olmak istiyorlardı.

Seferiler yerlerini aldılar. Prothall, Birinair ve iki tane de Kanbekçisi Üstnişancı Tuvor'u izlediler. Artlarından Mhoram, Kıvrak, Bannor, Covenant ve Korik geliyordu. Onların da arkasında Ocakağası Quaan, on dört savaşçısı ve kalan son Kanbekçileri duruyordu.

Salya Kayakurdu'nun bilinmeyen tüm kudretine karşı yalnızca yirmi dokuz kişiydiler.

En arkadaki Kanbekçisinden Tuvor'a kadar tutkandan yapılma bir ip uzattılar. Tek sıra halinde kaygan basamaklardan aşağı Hain Boğazı'nın içlerine ilerlediler.

XXII

Gökgürültüsü Dağı'nın Yeraltı Mezarları

Salya'nın kanlı ayı varolan kini kusursuz kılar gibi, geceye acı kattı. Ayın ağırlığı altında sanki eziliyormuş gibi ırmak Hain Boğazı'nda çırpınıyor, kükrüyordu. Püsküren su, kaygan ve ıslak yosunlar Nazargah'tan aşağı giden basamakları bir bataklık kadar tehlikeli yapıyordu.

Covenant'ın kaygıyla tüyleri diken diken oluyordu. İlk başta, aşağı iniş sırası geldiğinde korkuyla donakalmıştı. Ama Bannor onu taşımayı önerince gururu onu hareket etmeye zorladı. Tutkan ipine ek olarak, Bannor ve Korik asasını tutunabileceği bir parmaklık gibi yanında tuttular. Böylece her bir basamakta adımlarını taşın üzerine yerleştirebilmek için çaba göstererek Boğaz'dan aşağı ıstırap dolu bir inişe başladı.

Uçurumdan, Boğaz'ın duvarlarının içlerine dek düzensiz basamaklar iniyordu. Çok geçmeden yalnız Birinair'in meşalesinin ışığıyla yolunu gören birlik gürültülü boşluktan aşağı sürünüyordu. Onlar yola yaklaştıkça, ırmağın kanlı köpükleri açlıktan kuduran salgın hastalıklar gibi üzerlerine sıçrıyordu. Her bir adım bir öncekinden daha kayganlaşıyordu. Bir ah sesi işitti Covenant, arkasındaki savaşçılardan biri kaymıştı. Yayından fırlayan bir ok gibi dehşet saçtı bu alçak sesli inleme. Ama ipi tutan Kanbekçileri yere sağlam basıyordu; savaşçı çarçabuk ayağa kalktı.

Aşağı iniş sürünürcesine devam ediyordu. Covenant'ın ayak bilekleri kendinden emin olmayan adımları yüzünden sızlamaya başladı. Tabanlarının kayalara geçtiğini, taşın bir parçası olduğunu düşünmeye çalıştı. Ve asasını öyle bir sıktı ki terden kayganlaşmaya başladı, neredeyse ağaç elinden kaçıp gitmeye çalışıyor gibiydi. Dizleri titremeye başladı.

Ama Bannor ve Korik onu doğrulttular. Yola olan mesafe gitgide küçüldü. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen birkaç zorlu dakikadan sonra, Covenant sakinleşti.

Sonra nispeten güvenli çıkıntıya ulaştılar. Boğaz'ın duvarları ve ırmağın yatağı arasında duran birliğin içine daldılar. Tepelerinde upuzun bir yara gibi uzanan gök griye çalmaya başladı, ama üzerlerindeki henüz aydınlık açıklığa baktıkça Boğaz'ın karanlığı onlara daha da korkunç geliyordu. Birinair'in yalnız meşalesi bir çölde kaybolmuş gibi titredi.

Seferiler ırmağın çalkantısı yüzünden sesleri duyulsun diye bağırmak zorunda kalıyorlardı. Quaan hızla Ocaklılara yürüyüşe geçme emri verdi. Savaşçılar silahlarını denetlediler. Tuvor Kanbekçileri ile işaretleşip onlarla da son düzenlemeleri yaptı. Covenant asasını kavradı ve kendine taşaltlı bıçağıyla –Atiaran'ın bıçağıyla– güven vermeye çalıştı. Bir şeyleri unutmuş gibi belli belirsiz bir his vardı içinde. Ama daha ne olduğunu düşünmeye fırsat bulamadan, gelen bağırtılarla dikkati dağıldı.

Yaşlı Birinair, Yüce Efendi Prothall'a doğru bağırıyordu. Ocakkulu'nun hırçın, vakur tavrı silinmiş gibiydi. Irmağının kükremesine rağmen Prothall'a doğru kırışık, titreyen suratını uzatıyor ve haykırıyordu: "Yapamazsın! Göze alamazsın!"

Prothall, olumsuz anlamda kafasını salladı.

"Önden sen gidemezsin! Bana izin ver!"

Yine sessizce reddetti Prothall.

"Elbette," diye bağırdı Birinair, iradesinin uluyan sulara üstün gelmesine çaba gösteriyordu. "Yapmamalısın! Ben yapabilirim! Yolları biliyorum! Elbette. Bunları inceleyecek kadar yaşlı bir sen mi vardın? Eski haritaları biliyorum. Budala değilim, bilirsin. Yaşlı ve" –bir an için duraksadı– "işe yaramaz gözüksem de budala değilim. Bana izin vermelisin!"

Prothall öfkeli gözükmeden bağırmaya çalıştı. "Zamanımız az! Oyalanmamalıyız. Eski dostum Birinair, bu seferin yeraltında başına gelecek ilk tehlikenin yükünü bir başkasına yükleyemem. Benim yerim en ön."

"Budala!" diyerek atıldı Birinair, haklılığını kanıtlamak için kaba olmayı dahi göze alıyordu. "Önünü nasıl göreceksin?"

"Nasıl mı göreceğim?"

"Tabii ya!" Ocakkulu acı bir alay taşıyan sözleriyle titredi.

"Sen önden gideceksin! Her şeyi riske atacaksın! Yolu Efendiateşi ile aydınlatacaksın! Budala! Sen daha Höyükköprüsü'ne varamadan Salya seni görecek!"

Prothall en sonunda anladı. "Ah, bu doğru işte." Bunu kavramış olmak ona acı vermiş gibi çöktü. "Senin ışığın benimkinden daha kısık. Ben asamı kullanırsam Salya muhakkak ki geldiğimizi hisseder." Bir anda başka bir tarafa döndü, kızgındı. "Tuvor!" diye buyurdu. "Ocakkulu Birinair önden gidecek! Yolumuzu benim yerime aydınlatacak. Onu iyi koru Tuvor! Önde olsam benim başıma gelebilecek şeylerin, eski dostumun başına gelmesine engel ol."

Birinair kendini toparladı; aldığı sorumlulukla yeniden asil tavrına büründü. Taşıdığı değneğin ışığını söndürdü ve diğer meşaleleriyle beraber çıkınına koyması için bir savaşçıya verdi. Sonra asasının ucunu ovaladı ve oradan bir alev fışkırdı. Kabaca diğerlerine el etti, alevini kaldırdı ve Gökgürültüsü Dağı'nın ağzına doğru yoldan aşağı sertçe ilerledi.

Terrel ve Korik hemen Çerağban'ı geçti ve keşif erleri olarak beş metre ötesinde yer aldılar. Diğer iki Kanbekçisi ise hemen onun arkasına geçti; ve arkalarından beraberce Prothall ve Mhoram geliyordu, onların da arkasına geçen iki Kanbekçisini de tek sıra halinde Yelekaan Kıvrak, Covenant ve Bannor izliyordu. Üçerli saflar halinde yürüyüşe geçmiş Ocağı ile Quaan ilerliyordu, en arkayı koruma işi de kalan iki Kanbekçisi'nin göreviydi. Bu dizilişle yeraltı mezarlarının girişine doğru ilerledi birlik.

Covenant Nazargah'ta duran Köpükizci'yi son bir kez görebilmek içine şöyle bir yukarı baktı. Ama Dev'i göremedi; Boğaz'a karanlık çökmüştü ve gitmesi gereken yol dikkat istiyordu. Elini bile sallayamadan, hiçbir elveda işareti yapamadan Köpükizci'nin altındaki kayalara doğru gitti.

Böylece birlik güneşten, gökten, açık havadan ve çimenlerden hızlı adımlarla uzaklaştı ve Gökgürültüsü Dağı'nın gırtlağından aşağı ilerledi.

Sanki bir kabusa adım atar gibi gecenin hükmettiği yere ilerledi Covenant. Yeraltı mezarlarına girmeye yeterince hazırlıklı değildi. Korkusuzca yaklaştı. Nazargah'taki inişten kurtulmuş olmasının verdiği rahatlık bir süre için onu paniğe bağışıklı yapmıştı. Bir şeyi unutmuştu; Köpükizci'ye veda edememişti. Fakat içinde bir his vardı, yaptığı pazarlığın onu bu düşten çıkaracağına umuyordu ve bu sayede çektiği acılar azalıyordu.

Ne var ki yukarıdaki gök –aslında varlığının neredeyse farkına bile varmadığı açıklık– sanki bir baltayla kesilip atılmış ve yerine havası insanın için ezen dağın taştan korkunç ağırlığı gelmişti. Kulaklarında dağın kütlesi sessiz bir gök gürültüsü gibi gürlüyordu. Irmağın kükreyişi mağaranın ağzına varınca yükseldi, sanki akıntının sıkışmaktan ötürü çektiği acı yeniden daha tiz ve yüksek bir feryatla önceki halini bile gölgede bıraktı. Püsküren sular bir yağmur kadar yoğundu; birliğin ilerisinde Birinair'in alevi kısık ve yarı yarıya karanlıkların içindeydi, neredeyse nemli havayla sönecek gibiydi. Yolun yüzeyi de tehlikeliydi, delikler, kayalar ve kaygan şistle örtülüydü. Covenant yaşadığı bunca saçma şeyden tek bir anlamlı ses yakalamaya çalışır gibi dikkatini yoğunlaştırdı, tüm bu dikkatinin altına da bir kalkan gibi kaçış umuduna bürünmüştü.

Pek çok yönden, bunun tek savunması olduğunu hissetti. Birlik acınacak denli zayıf görünüyordu, karanlıkların sakini mağaracinleri ve şerbaşlarına karşı savunmasızdı. Nokta halindeki Birinair'in aleviyle bölünen gecede yalpalarken birliğin varlığının çok geçmeden fark edileceğini tahmin etti. Fark edilince de Salya'ya haber gidecekti; Cinhöyüklerinin içindeki güçler dışarı dökülecek ve mağara dışındaki ordu da geri çağrılacaktı –binlerce mağaracinine karşı Köpükizci'nin ne şansı olurdu ki?– ve birlik bir avuç küstah karınca gibi ezilecekti. Ve o karar ya da ölüm anında, kendi kurtuluş ışığı ya da mağlubiyeti belirecekti. Başka bir son düşleyemiyordu.

Bu düşüncelerle, hızla düşen bir çığın sesinin gelmesini bekleyerek aşağı yürüdü.

Bir süre gittikten sonra, ırmağın sesinin değiştiğini fark etti. Üzerinde ilerledikleri yol neredeyse doksan derece dönüp içeri kıvrılıyordu; ırmaksa kayaların derinliklerine düşüyordu. Akıntı

bir çağlayan oluyor, ölüme dalarcasına hızla boşluğa iniveriyordu. Gitgide boşluğun dudaklarından ötelere dökülüyormuş gibi de sesi yavaşça uzaklaşıyordu.

Şimdi Birinair'in alevini kısan suların püskürmesi azalmıştı. Işığı bulandıracak nem azalınca, taştan duvar özündeki graniti yansıtmaya başladı. Duvar ve boşluk arasındaki Covenant yolun verdiği güvene tutundu. Yere sert bir adım atınca, çıkıntının sağlamlığının topuğundan kuyruk sokumuna sıçradığını hissediyordu.

Solundaki boşluk sayılmazsa mağara bir tünel gibi olmuştu. Ayaklarına ve Çerağban'ın alevine yoğunlaşarak korkmamaya çalıştı. Çaresizce düşüyordu ırmak, parmakları tutunmak için duvarı eşelerken gittikçe kayboluyordu kükremesi. Kısa süre sonra Covenant birliğin ilerlerken çıkardığı sesleri duymaya başladı. Boğaz'ın açıklığını görmek için döndü ama, ya yol derece derece bükülmüştü, ya da uzaklarda açıklık kaybolmuştu, o yüzden arkasında, ilerideki karanlık kadar koyu bir gece gördü.

Ama bir süre sonra üstüne çöken karanlığın hafiflemeye başladığını hissetti. Havadaki bir değişim yeraltı mezarlarının gece yarısı karanlığını seyreltiyordu. İleri dikti gözlerini, algılarını güçlendirmeye çalışıyordu. Kimse konuşmuyordu; yerin kulağı var diye korkuyla kendi sessizliğine sarılmıştı birlik.

Buna rağmen, çok geçmeden Birinair durdu. Covenant, Kıvrak ve Efendiler hızla yaşlı Çerağban'ın yanına geldi. Terrel de onunla beraber duruyordu.

"Höyükköprüsü ilerimizde," dedi Kanbekçisi. "Korik baktı. Nöbetçiler var." Sakince konuşuyordu, ama uzun süren sessizlikten sonra sesi, tehlikeleri umursamayarak gür çıkıyordu.

"Tüh, ben de bundan korkuyordum," diye fısıldadı Prothall. "Yaklaşma şansımız var mı?"

"Kayanuru koyu gölgeler salmış. Nöbetçiler köprünün iki ucunda duruyor. Ok menziline kadar yaklaşabiliriz."

Mhoram sessizce Quaan'ı çağırdı, Prothall ise sorularına devam etti. "Kaç nöbetçi var?"

Terrel yanıt verdi, "İki."

"Yalnız iki mi?"

Kanbekçisi hafifçe omuz silkti. "Bu kadarı yeterli. Aralarında Cinhöyüklerine giden tek geçit var."

Ama Prothall yeniden söylendi, "Yalnız iki mi?" Gözleriyle göremediği bir tehlikeyi zihninde el yordamıyla algılamaya çalışıyor gibiydi.

Yüce Efendi düşünürken, Mhoram hızla Quaan'la konuştu. Bir anda Ocakağası Ocaklılarına döndü ve kısa zamanda iki savaşçı Terrel'in yanına durdu, yaylarını çıkardı. Uzun ince ağaçköylülerdi bunlar, soluk ışıkta kolları sert yaylarını germeye yetecek kadar kuvvetli değilmiş gibi gözüküyordu.

Bir süre daha bocaladı Prothall, aklına bir şey takılmış gibi sakalını çekiştirip duruyordu. Ama sonra kaygılarını bir kenara bıraktı, Terrel'e çabucak başını sallayıp işaret verdi. Kanbekçileri iki savaşçıyı hızla önlerindeki gittikçe seyrelen gecenin içine yönlendirdi.

Prothall sözlerin üstüne basa basa birliğe fısıldadı: "Dikkatli olun. Emrim olmadan bir tehlikenin altına girmeyin. İçimde bir ses var, burada bir tehlike var diyor –Kevin'in İlminde de yeri olan tuhaf bir tehlike– ama şimdi hatırlayamıyorum. Ah, şu hafızam yok mu! Bu, Kutbozumundan beri öğrendiklerimizden farklı, ender bulunur bir şeydi. Düşünün, hepiniz düşünün. Çok dikkatli olun."

Yavaşça yürüdü, ilerleyip Birinair'in yanına vardı, birlik arkasından geliyordu.

Şimdi ışık gitgide belirgin olmaya başlıyordu – Covenant'ın çok uzun zaman önce Salya ile Kökreğen Tağ Üreği'ndeki karşılaşması sırasında gördüğü kayalardan çıkarmış gibi gözüken kızıl-turuncu parıltıya benziyordu. Seferiler birkaç yüz metre içinde mağaranın sağa doğru keskin bir dönüş yaptığını gördüler ve aynı zamanda da mağaranın dirsek yaptığı yerde tünelin tavanı büyük bir mahzen varmış gibi yükseldi.

Daha yolun yarısına varmadan, Korik yanlarına geldi ve onları güvenle ortalığı gözetleyebilecekleri bir yere yönlendirdi. Yol üstünde Terrel ve iki savaşçının yerlerini işaret etti. Sağdaki duvar-

dan yukarı kısmen tırmanmışlar, dirsek yapan yerdeki bir çıkıntıda diz çökmüş duruyorlardı.

Korik taştan, sarp duvara varana dek birliği ırmağın yarığına yakın ilerletti. Yanlarındaki boşluk onları terk ediyor gibiydi –yolu sağa döndüren kayaların içinde kayboluyordu– ama bu kayanının üstünden de, boşluktan da ışık parlıyordu. Kaya bir duvar değil, uçsuz bucaksız bir odanın girişinin önünde açık bir kapı gibi duran devasa bir taştı. Terrel, iki askeri oklarını bu taşın üstünden fırlatabilecekleri bir konuma götürmüştü.

Korik Prothall, Mhoram ve Covenant'ı taşın yaydığı gölgeler arasından, taşın etrafından sola doğru bakınabilecekleri bir yere getirdi. Covenant kendini yüksek tavanlı, düz zeminli bir mağaraya bakar buldu. Irmağın gittiği boşluk taşın arasında salınıyor ve doğrudan mahzenin merkezinden dik açılarla önceki yönünde ilerliyor, sonra da uzaktaki duvarda kayboluyordu. Böylece artık yol ırmağın gittiği yolu izlemiyordu. Mağaranın diğer yarısında ise başkaca açıklık yoktu.

Bu noktada boşluk en az on beş metre genişlikteydi. Üzerinden geçmenin tek yolu mahzenin ortasındaki taştan, doğal, büyük bir köprüydü.

Dikkatle fısıldadı Mhoram, "Yalnız iki. Yeterliler. Doğru nişan alsınlar diye dua edin. Bir şansları daha olmayacak."

Covenant önceleri hiçbir nöbetçi göremiyordu. Gözleri köprünün tepesinde, her iki uçta nabız gibi atan, ateşten bir sütun halindeki kayanurlarına takıldı. Ama kendini köprüyü incelemeye zorladı ve hemen sonra köprünün kemerinin üstünde her biri bir sütunun yanında duran iki karanlık şekli fark etti. Kayanurlarına çok yakın olduklarından neredeyse görünmezlerdi.

"Şerbaşları," diye hayıflandı Yüce Efendi. "Yediler aşkına! Anımsamam gerek! Neden mağaracinleri değil? Salya neden şerbaşlarını böyle bir görevde harcıyor?"

Covenant, Prothall'ın endişelerini üstünkörü dinliyordu. Tüm dikkatini kayanuruna vermişti; ne olduğunu anlayamadığı bir çekiciliği var gibiydi. Kalp gibi atıp yüzüne çarpan ışıktan kaynaklanan sapkın bir mantık dizisi sonucunda nikah yüzüğü geldi aklına. Salya'ya benzer, güçlü parıltı yüzünden, sanki verdiği sevgi

sözünde başarısız olduğunu anımsatır gibi, yüzüğün çevresinde eli kaşınmaya başladı. Hışımla yumruğunu sıktı.

Prothall kollarını kendi etrafına sardı, "Bir deneyin bakalım," dedi ağır ağır. "En fazla başarısız oluruz."

Tek bir söz etmeden Korik, Terrel'e başıyla işaret etti.

Aynı anda iki yay kirişi pes bir sesle tıngırdadı.

Sonraki saniye şerbaşları kaybolmuştu. Covenant bir an boşluğa kara çakıl taşları misali düşüşlerini görür gibi oldu.

Yüce Efendi rahatlamayla iç geçirdi. Mhoram bakışlarını mahzenden çevirdi, iki okçuya tebrik ettiğini gösterir bir selam yolladı, sonra birliğin geri kalanına izahatlar ve emirler vermek üzere koşuşturdu. Ocaklılardan alçak sesli, mırıltı halinde alkışlar ve savaş gerginliğinden çıkıp rahatlama sesleri geldi.

"Gevşemeyin!" diye fısıldadı Prothall. "Tehlike daha geçmedi. Hissediyorum."

Covenant, olduğu yerde çakıldı; kayanuruna bakıp yumruğunu sıkıyordu. Ne olduğunu anlamadığı bir şeyler dönüyordu ortada.

"Başefendi," dedi yumuşak bir sesle Prothall, "ne görüyorsun?"

"Güç." Bu müdahale onu sinirlendirmişti. Boğazını yakarak, kazıyarak kabaca çıkıyordu sesi. "Salya'nın gücü karşısında hepiniz bir avuç ahmaktan farksızsınız." Sol yumruğunu kaldırdı. "Dışarıda gün ışıyor." Yüzüğü kan kırmızı yanıyor, kayanurunun parlayışlarına eşlik ederek bir nabız gibi atıyordu.

Prothall Covenant'ın yüzüğüne bakıp kaşlarını çattı, kendini zorlayıp yüzüğe odaklandı. "Bu doğru değil," diye mırıldanırken dudakları dişlerinin üstünde gerilmişti. "Anımsamalıyım. Bunu yapan kayanuru olamaz."

Mhoram yanlarına yaklaştı; "Terrel bize katıldı," dedi daha Covenant ve Prothall arasında neler olduğunu göremeden. "Köprüyü aşmaya hazırız." Prothall, ona pek de dikkat etmeyerek başını salladı. Sonra Mhoram yüzüğü gördü. Covenant bir ses işitti, sanki Mhoram dişlerini gıcırdatıyordu. Efendi uzandı ve elini Covenant'ın yumruğu üzerine kapadı.

Bir dakika sonra, döndü ve birliğe işaret etti. Quaan Kanbekçileriyle beraber askerlerine önderlik etti. Prothall'ın kafası karışmış gibi gözüküyordu, ama Birinair'le beraber mahzene doğru ilerledi. Covenant da hiç düşünmeden Cinhöyüklerine doğru onları izledi.

Tuvor ve diğer Kanbekçisi, Yüce Efendi'nin önünden ilerlediler. Köprüye yaklaştılar, Efendiler aşmadan önce köprünün açıklığının tamamen güvenli olduğundan emin olmak için incelemeye koyuldular.

Sanki bir şeyin cazibesine kapılmış gibi amaçsızca ilerliyordu Covenant. Kayanurunun onun üstündeki büyülü etkisi artıyordu. Yüzüğü sıcak olmaya başladı. Neden yüzüğünün parıldayan sütunlar gibi turuncu değil de kan rengi olduğunu düşünecek kadar zihni açılmıştı, lakin yine de bu sorunun yanıtını bulamadı. Direnemeyeceği, ölçüp biçemeyeceği, hatta üstüne düşünemeyeceği bir değişim çökmüştü üzerine. Sanki yüzüğü algılarını bulandırıyor, bilinmeyen boyutları seyre dalsınlar diye tüm duyularını ters yüz ediyordu.

Tuvor ve yoldaşı, köprüden yukarı adım attılar. Açıkta, ışığın altında kaldıklarından, birliği geride tuttu Prothall. Tuvor'un peşinden gitmeye koyuldu ve yaşlılıktan titreyen eliyle sakalını çekiştirdi.

Covenant, bir büyünün ona hükmetmeye başladığını hissetti. Mağara değişmeye başladı. Bazı yerlerde kaya duvarlar incelmeye başladı, sanki neredeyse saydamlaşıyorlardı. Quaan, Kıvrak ve savaşçılar da saydamlaşmaya başladılar, Tayflar gibi kaybolmak üzereydiler. Prothall ve Mhoram daha katı gözüküyordu, ama Mhoram'ınki sabitken, Prothall'ın görüntüsü titreşiyordu. Yalnız Kanbekçilerinde bir dağılıp yok olma işareti, sislerin içinde özlerini yitirme durumu yoktu – Kanbekçilerinde ve aynı zamanda da yüzüğünde. Covenant'ın kendi eti bile öyle belli belirsiz haldeydi ki yüzüğünün elinin içinden geçip taşa doğru düşeceğinden korkuyordu. Omzunun hizasındaki Bannor, sert, amansız ve tehlikeli duruyordu, sanki Kanbekçisi'nin tek bir dokunuşu kendi bulutlara karışmış benliğini dağıtıp rüzgara katabilirdi.

Varlıktan yokluğa geçer olmuştu. Kendini tutmaya çalıştı; parmakları boşluğu kavradı.

Tuvor, kemerin tepesine yaklaştı. Köprü ayaklarının altında parçalanacak gibiydi – taştan çok daha katı, çok daha ağır gözüküyordu Kanbekçisi.

Sonra Covenant onu gördü – titrek, donuk bir ışık havada köprünün ortasında bir düğüm olacak şekilde birleşiyordu, yolun karşısında dümdüz duruyor ve kemerin çevresinden altından geçip, geri kendine bağlanıyordu. Bunun ne olduğunu bilmiyordu, hiçbir şey anlamıyordu; anladığı bir şey varsa, o da bunun çok güçlü olduğuydu.

Tuvor içine adım atmak üzereydi.

Kendisini o kadar zorladı ki bir sarsıntı geçirir gibi oldu; dövüşmeye, büyüye direnmeye başladı. İçine doğan bir şeyler Tuvor'un öleceğini söylüyordu. Yaptığı pazarlık bu değildi; öylece, sessizce durup insanların ölüşünü izlemeye söz vermemişti. Lanet olsun! Sonra öfkesi geri geldi, tekrar haykırdı, Lanet olsun!

"Dur!" diye atıldı. "Görmüyor musun be?"

Prothall anında bağırdı, "Tuvor! Hareket etme!" Hızla Covenant'a dönerek sordu: "Nedir? Ne görüyorsun?"

Öfkesinin şiddetiyle gördükleri biraz daha katı bir hal aldı. Ama Prothall hala tehlikeli bir biçimde kaybolmak üzereydi. Covenant, yüzüklü elini kaldırıp salladı, tükürükler saçarak bağırdı, "Onları aşağı çek. Kör müsün be adam? Kayanuru değil. Orada başka bir şey var."

Mhoram, Tuvor ve yoldaşını geri çekti. Ama bir an için Prothall yalnızca Covenant'a şaşkınlık ve korkuyla bakabildi. Sonra, aniden, asasını taşa vurdu ve konuştu. "Şerbaşları şurada... ve kayanuru da... bunlar yalnızca birer dayanak! Ah körüm, ben körüm! Onlar güce destek oluyorlar!"

Kuşkuyla Mhoram fısıldadı, "Bir Uyarı Sözcüğü mü?"

"Evet!"

"Bu mümkün mü? Salya Asaya tamamen hakim mi oldu? Böylesi kudretli bir kelam edebilir mi?"

Prothall hemen köprüye doğru ilerlemeye başlamıştı. Omzunun üstünden yanıt verdi: "Ona bu işleri öğretecek Habis Efendi

var. Bize böyle yardım eden yok." Bir dakika sonra, hemen arkasında Tuvor ile köprünün kemerinden yukarı adım attı.

Büyü yeniden Covenant'a ulaştı. Ama şimdi onu iyi tanıyordu, lanetlerle kendinden uzakta tuttu büyüyü. Prothall Sözcüğün yakınlarına geliyordu, hala Sözcüğün titreşen düğümünü görebiliyordu Covenant.

Yüce Efendi yavaşça yaklaşıyordu ve Sözcüğe bir adım kala durdu. Asasını sol eliyle kavradı, sağ kolunu da sanki birini tanımış gibi bir işaretle avucu açık biçimde yukarı kaldırdı. Tüm vücudunu zangırdatan bir öksürmeyle beraber, şarkı söylemeye başladı. Sürekli aynı ezgiyi tekrarlayıp duruyor, Covenant'ın anlamadığı bir dilde gizemli bir şarkıyı okuyordu – şarkının dili o kadar eskiydi ki sanki ancak saçlarına aklar düşmüş birileri konuşabilirdi bu dili. Prothall tatlı dillilikle, içtenlikle, Uyarı Sözcüğü ile özel bir sohbete giriyormuş gibi söylüyordu şarkısını.

Ağır ağır, basmak üzere olan bir sis gibi belli belirsiz, birliğe görünür oldu Sözcük. Prothall'ın yukarı kalkmış avucunun tam karşısında, görünmez bir duvar örtüsün parçası gibi bir kızıllık belirdi havada. Havada asılı bu soluk kızıllık, merkezi Prothall'ın avucunun tam karşısında olan, kabaca bir daire teşkil edene kadar genişledi. Çok büyük dikkat göstererek –tüm bu süre boyunca da şarkıya devam ederek– Sözcüğün boyunu ölçmek için elini kaldırdı, yapısının nasıl olduğuna karar vermek için yanlara doğru hareket ettirdi. Böylece birliktekiler karşılarındaki engeli parçalar halinde gördüler. Ve Covenant'ın öfkesi azaldıkça Sözcüğü algılama gücü de azaldı, o da diğerlerinin gördüğü kadarını görmeye başladı.

Sonunda Prothall elini indirdi ve şarkısını bitirdi. Havada belirmiş parçalar kayboldu. Kendini ancak kararlılıkla ayakta tutabiliyormuş gibi köprüden aşağı gergin bir biçimde indi. Karşılaştıkları tehlikelerin boyutunu kavradığından bakışları sertleşmişti.

"Bu bir Uyarı Sözcüğü," diye bildirdi haşinlikle, "eğer savunmaları yarılırsa Salya'ya haber vermek üzere Yasa Asasının gücüyle buraya yerleştirilmiş – ayrıca ilk dokunuşta Höyükköprüsü'nü yıkacak." Ses tonunda boşluğa dalış yapmanın nasıl olabileceğine dair izler vardı. "Çok büyük bir gücün işi bu. Kutbozumundan beri hiçbir Efendi böylesi hayret verici bir işi gerçekleştiremedi. Ve

hatta bunu bozmaya yeter kudrette olsak dahi hiçbir kazancımız olmaz, zira bu Salya'yı uyarır. Yine de, bizim lehimize olan bir işaret var. Böylesi bir sözcük sürekli ilgi olmadan ayakta duramaz. Desteklenmesi gerekir, aksi takdirde çözülüp gider – çözülme hızı bize faydalı olacak kadar çabuk değil maalesef. Salya'nın buraya şerbaşlarını nöbetçi dikmesi zihninin belki de başka şeylerle meşgul olduğunu gösteriyor."

Ne de güzel be! diye yakıcı sözlerle hırladı Covenant. Ne mükemmel! Elleri birilerinin boğazını sıkmak için yoğun bir arzuyla kaşındı.

Prothall sözlerine devam etti: "Eğer Salya'nın gözleri başka bir yere çevriliyse, o zaman belki Sözcüğü kırmadan, yalnızca bükme şansımız olabilir." Derin bir nefes çekti ve sonra kendi düşüncelerini onayladı. "İnanıyorum, bunu yapabiliriz. Bu Sözcük olması gerektiği kadar saf ve tehlikeli olmayabilir." Covenant'a döndü. "Ama senin için endişeliyim Başefendi."

"Benim için mi?" Sanki Yüce Efendi onu bir şeyle suçlamış gibi tepkiliydi Covenant. "Neden?"

"Sözcüğe yaklaşınca yüzüğünün onu çözebileceğinden korkuyorum. O yüzden senin en son gelmen gerek. Ve sen son gelsen dahi, bizi taşıyacak bir köprü olmayınca, yeraltı mezarlarında kısılıp kalabiliriz."

En son ha! Bir anda bir görüntü belirdi kafasının içinde, burada bir başına kalmıştı, tuzağa düşmüştü, ihtiyacı olan kaçış yolunun önüne bu derin yarık geçecekti. İtiraz etmek istedi. Bırakın da önce ben gideyim. Ben yapabilirsem, herkes yapar. Ancak bu düşüncenin ne kadar ahmakça olduğunu gördü. Hoş gör, diyerek dürttü kendini. Pazarlığa sadık ol. Korkuyla acı dolu çıkmıştı sesi, sinirli sinirli, "Hadi halledin şu işi," dedi. "Çok geçmeden yeni bekçiler yollarlar elbet."

Prothall, başını sallayarak onayladı. Covenant'ı son bir kez süzdü, sonra döndü. O ve Mhoram Sözcüğe doğru köprüde ilerlediler.

Tuvor ve Terrel bir ucunu Efendilerin bellerine bağladıkları tutkan kangallarını taşıyarak peşlerinden geldi. Köprünün çökmesine karşı böylece önlem aldılar. Görünmez Sözcüğe kollarını uza-

tabilecek kadar yakınlaşana dek Prothall ve Mhoram dikkatle kemerli köprüde yukarı adım attılar. Sonra beraber diz çöktüler ve şarkı okumaya başladılar.

Sözcüğün altı yine kan kırmızı bir renkte görünür olunca asalarını ona koşut bir çizgide önlerindeki taşın üstüne yerleştirdiler. Sonra yoğun bir dikkatle asalarını yanardöner gücün tam altına yuvarladılar. Nefeslerin tutulduğu bir an boyunca, dua eder bir halde, sanki asalarının yüzlerinin önünde akıp duran güce müdahale etmemesini dileyerek öylece durdular. Kızıl titrek ışık kan donduran anlık bir pırıltıyla karşılık verdi. Ama Efendiler şarkı söylemeye devam etti – kısa zamanda Sözcük sabitleşti.

Kendilerini hazırlayıp işlerinin en zor kısmına başladılar. Asalarını onlara yakın ucundan kaldırmaya başladılar.

Hayret ve hayranlıkla yutkunan birlik Sözcüğün alt kenarının bükülüp, yerine üstü güçle örtülü, alçak bir boşluk bıraktığını gördüler.

Boşluğun tepe noktası bir otuz santim yüksekliğine varınca Efendiler durdu. Anında Bannor ve diğer Kanbekçileri bir yandan bir halatı açarak köprüden yukarı hızla koştular. Birer birer boşluktan süründüler ve köprünün ötesindeki güvenli bir yere cankurtaran halatını bağladılar.

Bannor halatın kendi tarafındaki kısmını bağladıktan sonra, Mhoram Prothall'ın asasını tuttu. Yüce Efendi boşluktan bir solucan gibi sürünerek geçti, ardından da Mhoram geçsin diye asaları tuttu. Mhoram Prothall'ın yanında yerini alana dek, Yaşlı Birinair oraya varmıştı ve geçmeye hazırdı Arkasından da hızla, tek sıra halinde Ocaklılar geçti, onları Quaan ve Kıvrak izlediler.

Sırayla Tuvor ve Terrel Sözcüğün altından geçti ve halatlarını boşluğun ötesindeki iki Efendi'ye verip kendilerini emniyete aldılar. Sonra koşar adımlarla, son Kanbekçisi merkezdeki cankurtaran halatını Covenant'a yapıştırdı ve boşluktan geçirdi.

Tek başına kalmıştı.

Kızgınlık ve öfkeyle soğuk terler dökerek köprüden yukarı ilerlemeye başladı. Sanki iki kayanuru da dikkatle onu inceliyordu. Köprünün kemerinden yukarı sinirli sinirli tırmandı, Habis'e lanetler okuyordu, korktuğu için de kendine sövüp sayıyordu. Boş-

luğa bakarak hiddetini odaklamaya çalıştı ve titrek ışıkla örülmüş örtüye yaklaştı. Yaklaştıkça parmağındaki yüzük sızlanıyordu. Köprü sanki altında incelip kayboluyormuş gibiydi. Sözcük daha yalın bir hal aldı, her adımda görüş alanını daha da kaplıyordu.

Yine de Covenant içindeki hiddeti bastırmayı bildi. Boşluğa yaklaştı, önünde diz çöktü, bir süreliğine titreyen ışıkların arasından Efendilere baktı. Yüzlerini ter basmıştı, şarkı söylerken sesleri titriyordu. Baradakas'ın asasının etrafında ellerini kenetledi ve boşluktan sürünmeye başladı.

Sözcüğün altından geçerken, istemediği bir şeye direnen bir çocuğun tiz feryadına benzer bir ses geldi. O an soğuk, kızıl bir alev püskürdü yüzüğünden.

Böylece geçmişti, köprü de Sözcük de hala sapasağlamdı.

Köprünün kemerinden aşağı yalpalayarak indi, bir yandan da tutkandan yapılma cankurtaran halatını üstünden atıyordu. Emniyete erince dönüp baktı, Prothall ve Mhoram'ın Sözcüğün altından asalarını çekmelerini izledi. Sonra da Höyükköprüsü mahzeninden dışarı, önündeki kara tünele doğru azametle yürürdü. Neredeyse o saniye yanında biten Bannor'un varlığını hissetti omzunun dibinde, ama kendini içine attığı karanlık artık delinemez hale gelene kadar durmadı.

Sinirleri harap olmuş ve korkudan sözcükleri boğazına dizilmiş bir halde inledi, "Yeter, yalnız kalmak istiyorum. Neden beni kendi halime bırakmıyorsun?"

Sesindeki Haruchai vurgusunun salınımlarını bastırarak karşılık verdi Bannor, "Sen Başefendi Covenant'sın. Kanbekçisi'yiz biz. Senin yaşamın bize emanet."

Covenant onu çevreleyen kaçınılmaz karanlığa yıldırım saçan bakışlarla baktı ve Kanbekçisi'nin doğadışı katı halini düşündü. Bedenlerini Gökgürültüsü Dağı'nın içindeki kayalardan daha az fani yapan bağlayıcı yemin nasıl bir şeydi? Yüzüğüne şöyle bir baktı ve kan kırmızı parıltısının neredeyse tümden kaybolduğunu gördü. Bannor'un serinkanlılığını kıskanıyordu; kendindeki bulaşıcı samimiyetsizliğe ise kızgınlık duyuyordu. Vahşi bir içgüdünün dürtmesiyle döndü, "Bu yetmez," dedi.

Bannor'un düşüncelerini açıkça ifade eden, hafiften omuz silkişini görmedi, ama kafasında canlandırabiliyordu. Karanlıkta, birlik ona yetişene kadar, meydan okurcasına bekledi.

Sonra yeniden seferilerin arasındaki yerine geçip yürümeye başladı. Birinair'in ölgün ışığı yanından geçip gitti. Yolun uzandığı görünmeyen yönler onu büyülemiş gibi atıyordu adımlarını. Yeraltı mezarlığının bitmeyen gecesi, kan döküldüğünü görmek için sabırsızlanan, kem bakışlı sayısız izleyici gibi üzerine çullanıyordu. Bu gerginliğe dayanamayıp tepki vermeye başladı. Kollarından çivilenmiş, uzunca bir süre asılı kalmış gibi omuzları titremeye başladı, korkudan düşünceleri bile dondu.

Uyarı Sözcüğü, Habis Efendi'nin onları beklediğine delaletti. Onların Salya'nın ordusuna yenik düşmeyeceklerini biliyordu. Sözcüğü beyaz altına bu kadar duyarlı yapmak bir kenara dursun, Salya'nın onu oluşturması bile mümkün değildi. O halde Salya'nınkilerden çok Garazkar'ın amaçlarına hizmet ediyordu. Belki de bir tür sınavdı bu – Efendilerin güçlerinin ve hünerlerinin ölçümüydü, Covenant'ın ne kadar savunmasız olduğunun bir göstergesiydi. Ama her ne olursa olsun, bu Habis Efendi'nin işiydi. Covenant kesinkes emindi, Garazkar her şeyi biliyordu – her şeyi tasarlamış, ayarlamış, seferdekilerin başına gelmiş olan her şeyi önceden kaçınılmaz kılmıştı, her bir eylemi ve her bir seçimi, hepsini. Salya yalnızca cahil ve deliydi, bir kukla gibi oynatılıyordu; muhtemelen Habis Efendi'nin emrindeyken neler elde ettiğini tam olarak anlamıyordu bile.

Fakat Covenant bunların hepsinin olacağını başlangıcından itibaren iliklerinde hissetmişti. Onu şaşırtmıyordu bunlar, hepsini daha esaslı bir tehdidin kanıtları sayıyordu. Bu esas tehlike –bu tehlike aklını öyle bir dondurmuştu ki bedeni yalnızca titreyerek karşılık verebiliyordu– taktığı beyaz altından yüzükle ilgili olmalıydı. Tehlikeyi apaçık görebilmesinin nedeni artık ondan kaçamayacak kadar uyuşmuş olmasıydı. Ranyhynlerle vardığı uzlaşmanın, yaptığı pazarlığın tüm işlevi Diyarın varlığının imkansızlığıyla gerçekliğini birbirinden eşdeğer uzaklıklarda tutabilmekti – Geri durun! Bırakın beni! Bu iki şeyin birbirine çarpıp hayata zaten güvensiz olan tutunuşunu tuzla buz etmesine engel olmaktı amacı. Ama, bu denli umutsuzca kaçması gereken, birbirine karşıt bu iki

delice düşünceyi bir araya getirip onu ezmek için yüzüğünü kullanıyordu Habis Efendi.

Yüzüğü fırlatıp atmayı düşündü. Yapamayacağını biliyordu. Yüzük kaybettiği aşkın, karşılıklı saygının anılarıyla bir değirmen taşı gibi ağırlaşmıştı, öyle bir kenara atılamıyordu. Ve yaşlı bir dilenci de –

Eğer yaptığı pazarlık suya düşerse kendini karanlıktan koruyabileceği hiçbir şeyi kalmazdı elinde – ne bir damla güç, ne bir damla bereket, ne de bir damla tutarlılık, hiçbir şey; yalnızca kendi içindeki karanlığın gücü, içindeki şiddet ve öldürebilme yetisi kalırdı. Cüzzam gibi şaşmaz biçimde Diyarın yıkımına götürürdü bu güç. Bu sonucu düşünmemek için kendine engel olamayacak kadar uyuşmuştu Covenant.

İşte bu noktaya varınca hissizliği tamam oluyordu. Kendi durumunun bunun ötesinde bir ölçütü yoktu. Tek yapabildiği Birinair'in alevinin ardından gitmek, inanca aç, umutsuz bir papaz yardımcısı gibi kendi itirazlarına, kendi iradesini canlandırmaya çalışarak karşılık vermeye çalışmaktı.

Adımları zayıfmış, bastığı kayalar güvenilemezmiş gibi adımlarına yoğunlaştı – peşine düştükleri Birinair onları gayya kuyusunun içine sürükler gibiydi.

Adım adım gecenin içine yolculuklarında değişimler baş gösterdi. Önce onları çevreleyen tünelin görüntüsü farklılaştı. Karanlığın ardında zaman zaman diğer tünellere giden duvarlar beliriyor gibiydi, hatta bir noktaya vardıklarında sanki bir amfitiyatronun zemininde ilerliyorlarmışçasına çok büyük bir yoğunluk kazandı gece. Bu kör açıklıkta yol bulmaya çalışıyordu Birinair. Bu engin boşluğa alışınca, yoldaşlarını taş bir koridora yönlendirdi. Buranın tavanı öyle alçaktı ki elindeki asanın alevi neredeyse tavana değiyordu ve aynı zamanda da eni çok dar olduğundan, tek sıra ilerlemek zorunda kaldılar.

Sonra yaşlı Ocakkulu onları insanı serseme çeviren bir dizi yönde, arazide ve derinliklerde ilerletti. Alçak tünelde keskin bir dönüş yaptılar ve duvarları belli olmayan uzun, dik bir eğimden aşağı indiler. İndikçe ancak Birinair'in görmeye muktedir olduğu işaretlerle beraber sağa sola döndüler. Karanlık hava ayaz kesti ve

nasıl olduysa iğrençleşti, sanki şerbaşlarının varlıkları aksetmişti. Birden beliren cereyanlar, girdikleri oyuklara soğuk hava üflüyordu. Hava akımı her iki yandan inlere, sığınaklara, heybetli mağaracini dehlizlerine açılan boşluklardan, tünellerden geçiyordu, ki bu mekanlar da karanlıkta beliren izler, sesler dışında görünmezdi.

Daha aşağılarda ise aniden beliren cereyanlar kötü bir koku saçmaya başladılar. Yere gömülü hava yüzyıllardır birikmiş kirlerin, büyük bir orduya eşdeğer sayıda defnedilmemiş cesedin, bin bir belanın üretildiği uzunca bir süredir adım atılmamış ilimocaklarının üzerinden akıp geliyordu sanki. Bazı anlarda çürük kokusu öylesine yoğun oluyordu ki Covenant havada çürümüşlüğü görür gibi oluyordu. Bitişik açıklıklardan uzak, soğuk sesler geliyordu – derinliği bilinmez çatlaklardan aşağı dökülen şistlerin takırtısı; alçak sesle şikayet eden kayalardaki gerilme sesleri; demir çekiçlerin vuruşları gibi yumuşak, kristalimsi şangırdamalar; boğuk, kasvetli patlamalar; ve dağın kadim temellerinden yükselen uzun, yorgun iç geçirmeler, bitap düşmüş halde nefes vermeler. Birlik ilerledikçe karanlığın kendisi bile mırıldanıyor gibiydi.

Ama bu inişin sonunda kaya duvarına oyulmuş, bir yerlerde yitip giden basamaklara vardılar. Altlarında ise ışıksız, aç boşluklar bekliyordu. Basamaklardan geçtikten sonra kıvrılan tünellerden, çatlakların dibinden, dağın neredeyse bir ucundan diğerine uzanan sarp kayalık sırtlardan, derinlerinde suların inleyişlerinin, çürüme buharların yükseldiği çukurlardan, tuhaf balo salonlarının girişlerine benzer kemerlerin altından geçtiler – döndüler, tırmandılar, döndüler, tırmandılar, tek bir iz bile olmayan ölümcül, tehlikeli bir boşluk misali karanlıkta yol aldılar. Farklı tek şey içinde barındırdığı tehditlerin türü ve sınırıydı. Artık kendi gerçekliği için bile kanıta ihtiyaç duyan Covenant, sol elinin parmakları cüppesinin altında, yüreğinin üzerinde düğümlenmiş biçimde ilerledi.

Hem bir salon, hem bir çıkıntı, hem de uçurumlarla çevrili zirveler olmuş olabilecek geniş, düz mekanlarda üç kere mola verdi birlik ve Birinair'in asasının ışığında soğuk yemek yediler. Her lokmanın yararını gördüler; alevin etrafında birbirlerinin yüzünü görmek, elle tutabildikleri, görebildikleri yemeği yemek, birliğin dayanma gücünün onanması ve toparlanması işe yaradı. Bir kere-

sinde bir şaka yapmaya zorladı kendini Quaan, ama sesi sonsuz gece yarısında öyle yankılandı ki kimse karşılık vermeye cüret edemedi. Her bir dinlenmeden sonra seferiler cesaretle yeniden yola koyuldular. Ve her bir defasında da toparladıkları metanet daha çabuk uçuşup gitti sanki karanlık gittikçe artan bir oburlukla onları içine çekiyor gibiydi.

Daha sonra Birinair onları soğuk, hava akımlı yollardan, asıl Cinhöyüklerinden uzakta olan kapalı, küf kokulu, sıcak tünellere soktu. Fark edilme tehlikesini azaltmak için, diğerlerinden daha ölü gözüken bir mağara bölümünden geçen bir yol seçti – bunlar sessiz ve terkedilmişti, pek taze hava yoktu içlerinde. Buranın havası ancak birlikteki endişenin artmasını sağladı. Sanki kör bir felaketin beklentisiyle sessizce çığlık atıyormuşçasına ilerliyorlardı.

Yürüdüler, yürüdüler; öyle bir yürüdüler ki Covenant'a yürümeye başladıklarından bu yana günler geçmediğini belirten tek şey, henüz ay yükselmediğinden yüzüğünün de ışımamasıydı. Ama bir zaman sonra kanlı bir kehanet gibi parıldamaya başladı beyaz altın. Yine de bu kez artık gece olduğundan emin oldukları şeyin içinde yol almaya devam ettiler. Ne uyumaya, ne de uzun dinlenmelere fırsatları vardı. Salya'nın şu anki gücünün doruğa ulaşmasına en fazla bir gün vardı.

Bir tünelden gidiyorlardı, tünelin duvarları Birinair'in yalpalayan alevinin eriminin ötesinde duruyor gibi gözüküyordu. Aniden Terrel izcilik yaptığı konumdan döndü, karanlıktan bir heyula gibi yükselip yaşlı Çerağban'ın önünde bitiverdi. Hızla Prothall ve Mhoram, arkalarında Kıvrak ve Covenant ile beraber Birinair'in yanına yürüdü. Terrel'in sesi telaşa benzer bir tını taşıyordu. "Şerbaşları yaklaşıyor – belki elli taneler. Işığı gördüler."

Prothall inledi; Mhoram bir lanet savurdu. Yelekaan Kıvrak derin bir nefes çekti, saçlarındaki ipi bir kırbaç gibi çekip çıkardı, sanki Ra-erlerinin kabuslarının özüyle karşılaşmak üzereymiş gibiydi.

Ancak daha kimse kılını bile kıpırdatamadan, yaşlı Birinair kuru bir dal parçası gibi bükülüp atıldı. "Peşimden gelin!" diye haykırarak sağa söndü ve karanlığın içlerine doğru koşturmaya başladı.

Kanbekçileri de hemen tabana kuvvet peşine gittiler. Bir an için Efendiler kararsız kaldılar. Sonra Prothall "*Melenkurion!*" diye haykırdı ve Birinair'in ardından hızla gitti. Mhoram emirler yağdırmaya başladı; birlik o an savaşa hazır konuma geldi.

Covenant, Birinair'in aşağı yukarı sallanan alevini izleyerek kayboldu. Çerağban'ın bağırtısı panikle çıkmış gibi değildi. Bu çağrı –Peşimden gelin!– Covenant'ı ardından gitmeye dürtüyordu. Arkasında savaşın ilk buyruklarını ve gürültü patırtılarını duyabiliyordu. Gözlerini Birinair'in ışığına dikti, onu neredeyse havasız, basık tavanlı bir tünele dek izledi.

Birinair tünelden aşağı hızla koşuyordu, hala Kanbekçilerinden bir iki adım ötedeydi.

Apansızın bir yıldırımın boşalması gibi kızgın bir ses geldi; hiçbir uyarı olmaksızın Çerağban'ı mavi yalımlardan bir örtü sardı. Bu örtü göz kamaştırarak, ışıldayarak tabandan tavana tüneli bir duvar gibi kapladı. Bir fırın gibi gürlüyordu. Ve Birinair içinde asılıydı, kolu bacağı açılmış ve olduğu yere mıhlanmış gibi öylece kalakalmıştı, tüm bedeni şiddetli bir ıstırapla eğilip bükülüyordu. Yanındaki asası alev aldı ve küle döndü.

Hiç beklemeden iki Kanbekçisi de kendilerini yalımların içine attılar. Bir duvara çarpmışlar gibi geri sektiler. Yeniden beraberce Birinair'e doğru sıçradılar, onu yalım örtüsünden dışarı çıkarmaya çalışıyorlardı. Ancak hiçbir etkisi olmadı; Birinair, mavi yalımların içinde kömür gibi yanan bir kurban gibi, olduğu yerde asılı kaldı.

Yüce Efendi onlara yetiştiğinde Kanbekçileri bir daha zıplamak üzere kendilerini hazırlamışlardı. Yalımın gücünün çatırtıları içinde sesi duyulsun diye bağırmak zorunda kaldı. "Benim yerime!" diye ünledi, neredeyse bir çığlık atacaktı, "O ölmemeli! Mhoram'a destek olun."

Prothall, bir uçurumun kıyısından karmaşanın içine düşmüş gibiydi. Ne yapacağını bilemeyen bakışlar vardı gözlerinde. Kollarını açtı, Birinair'e sarılmak üzere ona doğru yürüdü.

İçine atıldığı ateş onu vahşice tepti. Yere düştü ve uzunca bir süre taşların üstünde yüzüstü yattı.

Arkalarında savaş gittikçe kızışıyordu. Şerbaşları bir kama oluşturmuştu ve Kanbekçileri ve savaşçıların tüm yardımına karşın, Mhoram bulunduğu konumu zorlukla koruyabiliyordu. Saldırının ilk dalgası birliği geriletmişti; Mhoram da Birinair'in içinde havada asılı olduğu tünele doğru birkaç metre gerilemişti. Bulunduğu noktadan gerilemeyerek saldırılara direniyordu. Prothall'ın çığlıklarına ve arkasında kükreyen ateşlere rağmen, gözünü şerbaşlarından ayırmadı.

Ağır ağır Prothall yerden kalktı. Yorgun, yaşlı boynunun üstündeki başı titriyordu. Artık gözlerinde eski vahşi bakışlar yoktu.

Kendine gelmek için bir dakika harcadı, daha şimdiden çok geç kalmış olduğunu biliyordu. Sonra tüm gücünü toparlayıp asasını mavi ışıltıya fırlattı.

Metal uçlu ağaç gözleri kör edici bir parlamayla yalımlara çarptı. Covenant'ın zihni boşaldı, bir süreliğine hiçbir şey göremedi. Sonra gözleri açıldı, yalımların örtüsünde asayı asılı buldu. Birinair mavi ateşlerin ötesindeki tünelde yerde yatıyordu.

"Birinair!" diye haykırdı Yüce Efendi. "Dostum!" Eğer zamanında yetişebilseydi Çerağban'a yardım edebileceğine inanıyor gibiydi. Yeniden kendini yalımların ortasına attı ve geri savruldu.

Şerbaşları kudurmuşçasına, aç bir suskunlukla bastırıyorlardı. Quaan'ın Ocağından iki kişiyi kaybetmişlerdi ve birlik tünele geri çekilirken biri daha kalbini delen demir bir kazıkla can vermişti. Kadının biri kamaya çok yakınlaşınca elini koparmışlardı. Mhoram ilimustasıyla dövüşürken gittikçe ümitsizliğe kapılıyordu. Etrafındaki Kanbekçileri maharetle çarpışıyorlardı, ama kamada çok az açık nokta bulabiliyorlardı.

Covenant, mavi örtünün arkasından Birinair'e baktı. Çerağban'ın yüzünde bir yanık yoktu, ama sanki ruhu dağlandıktan sonra bir saniye daha canlı kalmış gibi, ıstırapla kocaman açılmıştı gözleri. Pelerininden kalanlar kömürleşmiş tutamlar halinde etrafına saçılmıştı.

Peşimden gelin!

Panikle yapılmış bir çağrı değildi bu. Birinair'in aklında bir şey vardı. Haykırışı kulaklarında yankılanıyor, onu izlemeye mecbur ediyordu. Pelerini etrafına dökülmüştü.

Peşimden gelin!

Bir şeyi unutmuştu Covenant – önemli bir şeyi. Delice ileri atıldı.

Mhoram ise daha kuvvetli vurmaya çabalıyordu. İlimustasına darbe ardına darbe savururken, asanın bir ucundan diğer ucuna bir yıldırım gibi akıyordu gücü. Verdiği kayıplar yüzünden kama çekilmeye başlamıştı.

Covenant durdu, birkaç parmak uzaktaydı güç dolu yalım örtüsü. Prothall'ın asası bu yeri işaretlercesine mavi ateşin içinde dimdik duruyordu. Ateş ısı vermiyordu da sanki ısıyı emiyordu. Üşüdüğünü ve her yanının uyuştuğunu hissetti Covenant. Göz kamaştırıcı mavi gücün içinde yanıp kendini kurban etme fırsatını, tüm bunlardan kaçış şansını görüyordu.

Ansızın ilimustası şerbaşı havlar gibi bir haykırmayla bir emir verdi ve kama düzeni dağıldı. Mhoram'ın yanından hızla eğilip geçti ve fırlayıp mavi ateşe doğru, diz çökmüş Yüce Efendi'ye doğru tünelde koşmaya başladı. Mhoram'ın gözlerinde tehditkar parıltılar belirdi, ama kavgadan dönmedi. Quaan'a bir emir verdi ve daha da vahşileşmiş biçimde şerbaşlarına vurmaya devam etti.

Quaan, kavganın arasından zıplayarak sıyrıldı. Aceleyle sırtından yayını çekti, oku kirişe yerleştirdi ve ilimustası Prothall'a ulaşamadan oku fırlatmaya çalıştı.

Yüce Efendi'nin ölü havadan içine çekip soluk soluğa seslendiğini yarım yamalak işitir gibiydi Covenant. "Başefendi! Sakın kendini!" Ama kulak arkası ediyordu bu sözleri. Höyükköprüsü'nün kayanurlarında olduğu gibi yükselen kirletilmiş ayla beraber alev alevdi nikah yüzüğü – bir Uyarı Sözcüğüne denk gelmiş gibiydi.

Sol elini uzattı, bir an kararsız kaldı, sonra Yüce Efendi'nin asasını kavradı.

Bir anda güç sökün etti. Işıldayan mavi yalımlara karşı kanlı kırmızı ateşler püskürdü yüzüğünden. Alevlerin kükremesi döne döne kulakların işitemeyeceği yükseklere ulaştı. Sonra kudretli bir patlama oldu, sessiz bir infilaktı bu. Tünelin zemini omurgası kayalara oturmuş bir gemi gibi sarsıldı.

Lime lime olup döküldü mavi örtü.

Quaan, Prothall'ı kurtarmak için geç kalmıştı. Ama şerbaşı zaten Yüce Efendi'ye saldırmıyordu. Onun üstünden, Covenant'a doğru sıçradı. Tüm gücüyle Quaan yayını gerdi ve yaratığın sırtına okunu salladı.

Bir an için Covenant öylece durdu, delice bir yana eğilmişti ve ansızın beliren karanlığa dehşet içinde bakıyordu. Soluk, turuncu renkli bir ateş yanıyordu elinin, kolunun üzerinde, ama parlak mavi yalımlar kaybolmuştu. Ateş acı vermiyordu, ama ilk başta sanki o kuru bir odunmuşçasına tutunmuştu üzerine. Buz gibi, bomboş bir ateşti bu, nihayetinde kendini besleyecek yeterli sıcaklığı Covenant'ta bulamamış gibi titreşip saçılarak söndü.

Sonra Quaan'ın oku omuzlarının tam ortasına gömülmüş ilimustası ona çarptı ve taşların üzerine devirdi.

Kısa bir süre sonra, başı sislerin arasında yukarı bakabildi. Tüneldeki tek ışık Mhoram'ın şerbaşlarını püskürtmede kullandığı Efendiateşinden geliyordu. Sonra o ışık da kayboldu; şerbaşları bozguna uğramıştı. Tuvor ve diğer Kanbekçileri Salya'ya haber taşımalarını engellemek için peşlerinden koşmaya başlamışlardı ki Mhoram "Bırakın gitsinler!" diye seslendi. "Zaten yerimiz belli oldu. Şerbaşlarının haber vermesi fark etmez artık." Karanlıkta iç çekişler, inlemeler duyuldu; hemen sonra iki, üç savaşçı meşaleler yaktı. Meşalelerin ışığı tuhaf, loş gölgeler yansıttı duvarlara. Birlik Efendi Mhoram'ın etrafına toplandı ve Prothall'ın diz çöktüğü yere ilerlediler.

Yüce Efendi, Birinair'in kömürleşmiş bedenini kollarında tutuyordu. Ama birliğin gösterdiği şefkat ve kederi dikkate almadı, "Devam edin," dedi cılız bir sesle. "Ne keşfetmeye niyetlendiğini bulun. Yakında biter vedalaşmam." Açıklamak için ekledi, "Benim yerime önden gitti"."

Mhoram, kederini paylaşmak için Yüce Efendi'nin omzuna elini koydu. Ancak durumlarının arz ettiği tehlike durmasına engel oluyordu. Salya nerede olduklarını hiç şüphesiz biliyordu; açığa çıkardıkları enerji suçlayan bir parmak gibi yerlerini gösterecekti. "Neden?" diye sesli düşündü Mhoram. "Neden böylesi bir güç yerleştirilmiş ki buraya? Bu Salya'nın işi değil." Meşalelerden birini alarak tünelden aşağı yürümeye başladı.

Yapıştığı taş zeminden, garip, hastalıklı bir sesle yanıt verdi Covenant. Ama verdiği yanıt, farklı bir soruyaydı. "Giysilerimi unuttum – geride kaldılar."

Mhoram üzerine eğildi. Covenant'ın yüzünü meşaleyle aydınlatarak sordu: "Yaralı mısın? Anlamıyorum ki. Ne önemi var eski giysilerinin?"

Bu soruya bir dünya cevap gerekiyordu, ama Covenant kolayca, uyuşmuş ve başı hala dumanlı olduğundan düşünmeden karşılık verdi,. "Elbette yaralandım. Tüm yaşamım bir yara." Kendi sözlerini bile dinlemiyordu aslında. "Görmüyor musun? Uyandığımda ve kendimi bu yosun lekeli cüppenin içinde değil, kendi eski giysilerimin içinde bulursam – işte bu gerçekten düş gördüğümü kanıtlayacak. Bu güven verici bir şey olmasaydı, kesin dehşete düşerdim."

"Çok büyük bir güce hükmettin," diye fısıldadı Mhoram.

"Bu bir kazaydı. Kendiliğinden oldu. Ben – ben kaçmaya çalışıyordum. Yakacaktım kendimi."

Sonra yorgunluk galip geldi. Başını taşa dayadı ve uykuya daldı.

Çok uzun dinlenemedi; tüneldeki hava sıkıntı vericiydi ve birlikte yoğun bir etkinlik vardı. Gözlerini açtığında Kıvrak ve diğer savaşçıların kısık bir ateşte yemek hazırladıklarını gördü. Titreyen dudaklarında bir türkü, gözlerinde yaşlarla Prothall, mavi ateşiyle yaralı kadının bileğini, kopan yerden dağlıyordu.

Covenant acıya katlanan kadını izledi; bileğine sıkıca pansuman yapıldıktan sonra kadın kendini bıraktı ve bayıldı. Kadın bayıldıktan sonra döndü, paylaştığı acıyla hasta hissediyordu kendini. Ayağa fırladı, sanki adımlarını yerleştirecek bir yer bulamamış gibi sendeledi, düşmemek için duvara yaslanmak zorunda kaldı. Quaan, Korik ve diğer iki Kanbekçisi'yle beraber Mhoram dönene dek, sancıyan midesiyle iki büklüm olmuş halde oracıkta bekledi.

Ocakağası ufak, demir bir sandık taşıyordu.

Mhoram ateşe yaklaşınca, huzurlu bir hayretle söze başladı. "Şahit olduğumuz güç bir kalkandı – Yüce Efendi Kevin yerleş-

tirmiş buraya. Bu tünelin ucunda bir odacık var. Orada Kevin'in İlminin İkinci Mührünü bulduk – Yedinin İkincisi."

Yüce Efendi Prothall'ın yüzü umutla aydınlandı.

XXIII
Kökreğen Tağ Üreği

Hürmetle sandığı aldı Prothall. Parmakları sandığın kenarlarında birbirine dolandı. Kapağı açmasıyla beraber temiz ay ışığı misali soluk, inci gibi bir ışıltı yayıldı. Sandığın içinde bir yazma vardı. Gizli bir tehlike olabileceğine aldırmayıp içindekini çıkarmak için elini sandığa soktu ve yüzüne yansıyan ışıltı ona ebedi saadete kavuşmuş gibi uhrevi bir görüntü verdi. Elini dışarı çıkardığında, birlik, parlayanın aslında yazma olduğunu gördü.

Quaan ve Ocağı Mührün karşısında bir dizlerini yere vurdular, başlarını eğdiler. Mhoram ve Prothall yaşamlarının hakiminin dikkatli bakışlarının altında gibi dimdiktiler. Hayrete düşmüş olmuş Kıvrak da kendine gelince savaşçılar gibi diz çöktü. Yalnız Covenant ve Kanbekçileri hürmet göstermemişti. Tuvor'un yoldaşları kayıtsız bir biçimde tetikteydi ve Covenant rahatsız bir şekilde duvara dayanmıştı, şu an ona isyan eden midesini denetlemeye çalışıyordu.

Ama yine de bu yazmanın önemini göremeyecek kadar kör değildi. Mide bulantısına karşı koyuyordu içten içe bir umutla. Dolaylı bir yönden girdi konuya. "Birinair biliyor muydu – ne bulacağınızı yani? Yoksa bu yüzden mi...?"

"Neden mi buraya koştu?" Mhoram onla çok ilgilenmeden konuşuyordu; sesi dışındaki varlığının tümü Prothall'ın kudretli bir tılsım gibi el üstünde tuttuğu yazmaya yoğunlaşmıştı. "Belki, bu mümkün. Eski haritaları biliyordu. Şüphesiz, bu haritalar bize zamanı gelince burayı bulabilelim diye İlk Mühürle beraber verilmiş olmalı. Ya da belki de yüreğiyle bizim gözlerimizin göremediğini gördü."

Covenant durdu ve sonra yeniden dolaylı biçimde girdi konuya, "Neden şerbaşlarının kaçmasına izin verdiniz?"

Bu kez Efendi, Covenant'ın sesindeki ciddiyeti duymuş gibiydi.

Covenant'a savurduğu delici bakışlarla Prothall yazmayı tekrar sandığa yerleştirdi. Kapağın kapanmasıyla beraber Mhoram'ın sert yanıtı geldi: "Bu gereksiz yere öldürmek olurdu İnançsız. Biz buraya şerbaşlarını kesmeye gelmedik. Gereksiz ölümlere sebebiyetle, canlı birkaç düşman riskini almaktan daha çok zarar veririz kendimize. Gerektiğinde savaşırız biz, öldürme tutkusuyla ya da gazapla değil. Barış Yemini hangi şart altında olursa olsun, bozulmamalı."

Ama bu da Covenant'ın sorusunun yanıtı değildi. Kendini zorlayarak umudunu doğrudan açığa vurdu. "Neyse, boşver. Bu İkinci Mühür – bu gücünüzü ikiye katlıyordur. Beni artık geri gönderebilirsiniz."

Covenant'ın güven ihtiyacı karşısında, bu sorudaki karşılanması imkansız taleplere teselli vermek için yumuşadı Mhoram'ın yüzü. Ama yanıtı Covenant'tan umudu esirgiyordu. "Ah dostum, unutuyorsun. Daha İlk Mühre bile hakim olamadık – hem de kuşaklar boyunca incelememize rağmen. İlim Meclisi'nin en iyileri asıl gizemlerin üzerindeki örtüyü kaldırmakta başarısız oldular. Bu yeni Mühürle şimdi hiçbir şey yapamayız. Belki, tabii bu Sefer'den canlı çıkarsak, sonraki yıllarda İkinci Mühürden öğreneceğimiz şeyler olur."

Sözlerini bu noktaya getirince durdu. Yüzünde sanki daha konuşacakmış gibi bir ifade vardı, ama sustu. Prothall bir iç geçirdi, "Ona hepsini söyle. Artık hiçbir yanılsamayı kaldıramayız," dedi. Bu sözleri işittikten sonra kaldığı yerden devam etti Mhoram.

"Pekiyi o zaman," dedi Mhoram telaşla. "Aslında bizim böylesi bir zamanda İkinci Mühre sahip olmamız çok tehlikeli. Daha İlk Mühre bakınca anlıyoruz ki, Yüce Efendi Kevin, Yedi Mührü özenli bir sırada hazırlamış. Amacı İlk Mühür ile ilgili her şey bilinmeden İkinci Mührün saklı kalmasıymış. Görünen o ki Kevin'in İlminde belli aşamalardan geçmeden bazı hususlarda ustalaşmak çok tehlikeli. O yüzden Mühürlerini saklamış ve onları önceki İlimlere vakıf olmadan aşılamayacak güçlerle korumuş. Şimdi işler Kevin'in planladığı yoldan çıktı. İlk Mühre tam anlamıyla vakıf olmadan İkinci Mührü kullanmayı denersek çok şeyi tehlikeye atacağız."

Mhoram kendini toparladı ve derin bir nefes aldı. "Pişman değiliz. İçinde bulunduğumuz tüm tehlikeye rağmen, bu keşif, çağımızın en önemli anlarından birisi olabilir. Ama bizi hepten kutlu kıldığı da söylenemez."

Alçak bir sesle ekledi Prothall: "Kimseyi suçladığımız, kimseden kuşku duyduğumuz yok. Ne bulacağımızı kim bilebilirdi ki? Artık Diyarın başındaki bela iki misline çıkmış durumda. Eğer en nihayetinde Habis Efendi'nin hakkından gelmek istiyorsak, henüz hazır olmadığımız güçlere hükmetmeyi denememiz gerekir. İşte bu yüzden umudu ve dehşeti aynı kaynaktan alıyoruz. Bizi yanlış anlama – bu riski minnettarlıkla kabul ediyoruz. Bizim yaşamımızın amacı Kevin'in İlmine hükmetmek Ancak bir risk olduğunu da açık etmemiz gerek. Diyar için bir umut var, görüyorum; fakat aynısını kendim için söyleyemiyorum."

"Geleceğe dair gördüklerimiz de çok az hani," dedi Mhoram gergin bir biçimde. "Belki de, Habis Efendi bizi buraya denetleyemeyeceğimiz güçlerin ihanetine uğrayalım diye yönlendirdi."

Bunun üzerine Prothall, Mhoram'a keskin bir bakış fırlattı. Sonra, yavaşça başını eğerek katıldığını belirtti. Ama Mühre ilk bakışının ona verdiği rahatlama, yüklerinin hafiflediği ifadesi yüzünden silinmedi. Bunun yarattığı etkiyle, yaşının getirdiği yönetim mevkiini hak eder gözüküyordu. Şimdi Dwillian oğlu Yüce Efendi Prothall iyi anılacaktı – tabii eğer birlik bu seferi sağ salim bitirirse. İkinci Mühür sandığını kapatırken kararlılıkla ileri bakıyordu; hareketleri tezdi, içinde şüphe yoktu. Sandığı Korik'e verdi, o da onu tutkan şeritleriyle çıplak sırtına bağladı ve tuniğini indirip alttan düğüm yaparak gizledi.

Ne var ki Covenant umutlardan inşa ettiği kısa ömürlü binasının kalıntılarını gözlüyordu, bir çocuğun oyun evi gibi çökmüştü umutları ve yeni bir umut bulmak için nereye, kime başvuracağını bilmiyordu. Az çok hissediyordu, içinde bu yeni binayı inşa etmeye sağlam zemin kalmamıştı. Ne var ki artık bu düşüncenin üstünde duramayacak kadar zayıf ve yorgundu. Uzunca bir süre duvara yaslandı durdu, sanki cüppesinin üstündeki yol haritasını çözmeye çalışır gibi başını eğmişti.

Tehlikeye karşın birlik tünelde dinlendi ve yemek yedi. Prothall, oldukları yerde bir süre kalmanın beklenmedik bir dav-

ranış olduğuna ve işe yarayabileceğine karar vermişti; o yüzden Kanbekçileri nöbetteyken, yoldaşlarını dinlenmeye teşvik etti. Sonra yere yattı Prothall, kollarını başının altında yastık yaptı ve sanki neredeyse hemen o an derin bir uykuya daldı; o denli dingin ve sessizdi ki uykusunda, istirahat etmekten çok, bir hazırlık içindeymiş gibi görünüyordu. Birliktekilerin çoğu ona uyup gözlerini kapayarak bir süre dinlendiler, yine de ancak kesik kesik uyuyabildiler. Sadece Mhoram ve Kıvrak tetikteydi. Mhoram kısık ateşe bir hayal ararmışçasına daldı ve Kıvrak da onun karşısında, dağın bunaltıcı ağırlığıyla kamburu çıkmış bir halde bağdaş kurdu – açık gökyüzü ve çayırların eksikliği Ra-eri kanına saygısızlıkmış gibi, o da yerin altında dinlenemiyormuş gözüküyordu. Sırtını duvara yaslayan Covenant ikisini de izledi ve ayın batışıyla yüzüğündeki leke kaybolmaya başlayınca, bir miktar uyudu.

Ardından Prothall kalktı; uyanık ve tetikteydi ve tüm birliği kaldırdı. Herkes yeniden bir şeyler yer yermez kamp ateşini söndürdü. Yerine *lillianrill* meşalelerinden birini yaktı. Yoğun havada tehditkar bir biçimde yanıp zıplayıveriyordu meşalenin ateşi, ama yine de tüneli aydınlatmak için kendi asası yerine onu tercih etti. Süratle yeniden yürüyüşe geçmişlerdi. Başka bir şey yapmaya çareleri olmadığından, ölülerini Mühür odacığının taş zemininde yatar halde bıraktılar. Birinair ve katledilmiş savaşçılara verebilecekleri tek hediye buydu. Yeniden karanlıklara daldılar, Gökgürültüsü Dağı'nın derinlerinin sonsuz, kara labirentimsi geçitler boyunca Yüce Efendi'nin önderliğinde ilerlediler. Hava yoğunlaştı, ısındı ve daha ölü bir hal aldı. Arada bir yokuş çıkmalarına karşın, esas ilerleyişleri aşağı, dağın dipsiz köklerine doğruydu. Körlemesine ilerledikleri, ölçülmesi mümkün olmayan fersahlar boyunca Toprağın korkunç kemiklerine doğru, uykudaki, derinlere gömülü, korkunç fenalıklara doğru gidiyorlardı. Yürüdüler, yürüdüler, karanlıktan, bu çare bulunmaz geceden dolayı hayretlere gark olmuş gibi yürüdüler. Çetin bir sessizliğin içinde yolları kat ettiler, sanki dudakları ağızlarından dökülmesin diye direndikleri hıçkırıklarla kaskatı kesilmişti. Göremiyorlardı. Sanki anadan babadan, çoluktan çocuktan olmuş gibiydiler.

Cinhöyüklerinin kan püsküren kalbine yaklaştıkça, belli sesler daha yüksek, daha belirgin oldu – örslerin dövülme sesi, fırınların inlemesi, ıstırapla son bulan soluk sesleri. Zaman zaman ceset çu-

kurlarının tazyikli havalandırmalarına denk gelmiş gibi sıcak, kokuşmuş hava rüzgarlarını aşıyorlardı. Ve dipsiz bir kazanın kaynama sesini andıran bir ses daha yavaştan belirginleşmeye başlar oldu. Uzunca bir süre, bu derinden gelen gürültünün ne olduğunu anlayamadan ona doğru yaklaşmaya başladılar.

Sonrasında ise bu sesin kaynağına vardılar. Yolları çok büyük bir mağaranın ucundan geçiyordu. Mağaranın duvarları kaynayan kayanuru denizi turunculuğunda dehşetli renklerle aydınlanmıştı. İleride, aşağılarında erimiş kayalardan bir göl vardı.

Seyahatlerinin uzun karanlığı sonrasında karşılaştıkları bu parlak ışık gözlerini rahatsız etti. Gölden yükselen kekremsi kokulu sıcaklık onları tüneklerinden alıp tüylerini yolmak üzere üzerlerine atılıyordu. Derinden gelen, fokur fokur kaynama sesi yankılanıyordu havada. Büyük öbekler halinde magma tavana doğru fışkırıyor, sonra çöken kuleler gibi geri gölün içine yıkılıyordu.

Birilerinin bir şeyler dediğini işitir gibi oldu Covenant, "Yüce Efendi Loric zamanında İblissoyları beğenmedikleri bebekleri buraya atarlarmış. Derler ki İblissoylarının –ve onlara bel veren Şerlerin– kendi bedenlerine olan nefreti aklın sınırlarını aşıyormuş. Bu öyle bir nefretmiş ki onları hem şerbaşlarını hem de Uğrakkolcularını türetmeye sevk etmiş. Ayrıca soylarındaki zayıf ve sakat kim varsa bunun gibi çukurlara atmaya yönlendirmiş – işte bu denli iğreniyorlarmış aslında hiçbir gözün görmediği körlüklerinden."

Covenant inleyerek yüzünü duvara döndü ve mağara boyunca ağır ağır ilerleyip ötedeki geçide vardı. Destek aldığı taştan ellerini çektiğinde, parmakları hala kayalara tutunmaya çalışır gibi tir tir titriyordu.

Prothall burada dinlenmeyi tercih etti, kayanuru mağarasının hemen ötesinde. Çabuk, soğuk bir yemek yedi birlik, sonra karanlığın içlerini zorlamaya devam etti. Bu geçitten sonra iki dönemeçten geçtiler, uzun bir bayır tırmandılar ve belli bir mesafeden sonra kendilerini bir fayın içindeki çıkıntıda yürür buldular. Fayın yarığı biraz ötede sollarındaydı. Covenant ilgisizce yürüyor, düşüncelerini berraklaştırabilmek için arada bir başını sallıyordu. Şerbaşları dönüp duruyordu kafasının içinde, kendinden nefret etmenin görüntüsü gibi, bir uyarı görüntüsü gibi. Böyle mahlukat-

larda bile kendini görmek miydi laneti? Hayır. Dişlerini sıktı. Hayır. Hala belleğinden silinmeyen lav püskürmelerinin ışığında çoktan şansının kaybolduğundan korkmaya başladı – düşme şansı kaybolmuştu.

Zamanla üzerine yeniden halsizlik çöktü. Prothall, çıkıntının üzerinde bir mola verdi. Covenant gözlerini kapadı, az kalsın uyuyacaktı; kendine şaştı – hem de bu uçurumun yanında uyuyacaktı ha? Lakin Yüce Efendi amacına ulaşmak için şartları zorluyordu ve birliğin uzunca dinlenmesine izin vermedi. Alevleri sağa sola savrulan meşalesiyle seferileri yeniden bir karanlıktan diğerine, ileri doğru yönlendirdi.

Bu çetin yolda neredeyse sürünerek ilerlerken, an be an dikkatleri dağılmaya başlıyordu. Dolunay yükselmek üzereydi ve ilerlerde bir yerlerde Salya onlar için hazırlanıyordu. Prothall bu son sınav için sabırsızlanıyor gibiydi, onları çıkıntı boyunca, amansız bir hızda sürüklüyordu. Bunun sonucunda bir anda beliren yalnız bir şerbaşı onları gafil avladı.

Yarığın duvarındaki ufak bir oyuğa gizlenmişti yaratık. Covenant yanından geçerken, üzerine doğru atıldı, tüm ağırlığını Covenant'ın göğsüne dayadı. Uyuz, gözsüz yüzü vahşetle kararmıştı. Covenant'a çarparken, onun sol elini tutmak üzere atıldı.

Saldırının gücü Covenant'ı geriye, yarığa doğru fırlattı. Bir an için altındaki uçurumun tehlikesini düşünemedi. Tüm dikkati şerbaşının üzerine toplanmıştı. Yaratık Covenant'ın ellerini kendi yüzüne doğru çekti, bir şeyler arıyormuş gibi Covenant'ın parmaklarının üzerini kokladı ıslak burnuyla, sonra da sivri dişlerle dolu ağzına yüzük parmağını sıkıştırmaya kalkıştı.

Covenant geri doğru bir adım daha attı; ayağı bastıkları çıkıntıyı ıskaladı. O anda onu bekleyen aç uçurumu fark etti. İçgüdüsel olarak şerbaşına yumruğunu dayadı ve bir süreliğine onu boşvermek zorunda kaldı. Yarın elinin tüm gücüyle asasına tutunarak, asanın ucunu Bannor'a doğru uzattı. Kanbekçisi de zaten ona doğru ulaşmaya çalışıyordu.

Bannor asayı yakaladı.

Kısa bir zaman dilimi boyunca Covenant kavrayışını koruyabildi.

Ama şerbaşının tüm ağırlığı sol kolunun üzerine dayanmıştı. Asayı kavrayan parmakları yavaşça ayrıldı. Yüzüğünü ısırıp koparmaya çalışan yaratıkla beraber yarığın içine doğru düştü.

Daha dehşetle bir çığlık bile atamadan, bir kayaya çarpmış gibi ciğerlerindeki nefesi söküldü, aşağı düşerken bir astımlı gibi soluk soluğa kaldı. Göğsü daralmış, nefes almak için öğürürken, bir ses dahi çıkaramadan bilincini kaybetti.

Çarpmadan sonra kendine geldiğinde, gömüldüğü tozun toprağın içinde hava almaya çalışıyordu. Başı taşlardan, kil ve atıklardan oluşan dik bir meylin üstündeydi ve düşmesiyle oluşan toprak kayması yüzünü kaplamıştı. Uzunca bir süre öksürüp tıksırmak dışında bir şey yapamadı. Çabaları onu gömüldüğü toprağın içinde kaydırıyor, ama oradan çıkarmıyordu.

Sonra tüm vücudunu sarsan bir çabayla, yuvarlandı ve başını kaldırdı. Bir tutam toprak tükürdü öksürerek ve nefes alabildiğini fark etti. Ama yine de bir şey göremiyordu. Bu gerçeğin farkına varması bir dakika kadar aldı. Eliyle yüzünü yokladı, gözlerinin bir şeylerle örtülü olmadığından ve açık olduğundan emin oldu. Ama gözleri mutlak ve ıssız bir karanlık dışında bir şey görmüyordu. Sanki panikle körleşmişti – sanki göz sinirleri kapıldığı dehşetle uyuşmuştu.

Bir süre boyunca paniğin pençesinde kıvrandı. Hiçbir şey görmeyince, bataklık kumuna gömülür gibi, bomboş havanının onu içine çektiğini düşündü. Gece çıplak kanatlarıyla başının üstündeki havayı dövüyordu, tıpkı leşe üşüşen akbabalar gibi.

Yüreği korkuyla yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Olduğu yere dizleri üstüne çömeldi. Terk edilmiş, içine düştüğü dehşetin aşırılığıyla gözünden, ferinden ve aklından olmuş bir haldeydi, sızlanarak çıkıyordu solukları boğazından. Ancak paniğin ilk etkisini atlattıktan sonra, onu tanıdı. Korku. Korkuyu tanıdı. Korku anladığı bir duyguydu, varoluş şartlarının bir parçasıydı. Ve yüreği atmaya devam etti. Yaralanmıştı, düzensiz atıyordu, yine de yaşamak için atıyordu.

Birden, sarsılarak, yumruklarını kaldırıp kafasının her iki yanına dökülmüş toprağa vurmaya başladı. Nabzının ritmini vuru-

yordu toprağa, tozdan topraktan, vura vura akılcı bir yanıt almaya çalışıyordu sanki. Hayır! Hayır! Ben hayatta kalacağım!

Bu kararlılık onu sakinleştirdi. Hayatta kal. Cüzzamlıydı o, korkuya alışıktı. Korkuyla nasıl başa çıkılır bilirdi. Disiplin, disiplin.

Ellerini gözyuvarlarının üstüne bastırdı; karanlığın içinde renkli lekeler belirdi. Kör değildi. Karanlığı görüyordu. Yeraltı mezarlarındaki tek ışıktan uzaklara düşmüştü; tabii ki göremezdi.

Hangi cehennemin dibindeyim?

İçgüdüsel olarak ellerini ovaladı, aldığı yarayı, bereyi görünce irkildi.

Disiplin.

Yalnızdı – yapayalnız. Açık gökten fersahlarca uzaktaki bir yarığın çıkıntısının dibinde bir yerlerde ışıksız ve yapayalnızdı. Ne bir çare, ne bir dost, ne bir yardım, dağın dışı artık varolmayı kesmiş gibi ulaşılmazdı onun için. Disiplin olmadıkça kaçış elde edilemezdi.

Disiplin.

– tabii ölmenin bir yolunu bulamadıkça.

Cehennem azabı bu!

Susuzluk. Açlık. Yaralanma – kan kaybı. UGD'yi uyguluyormuşçasına olasılıkları tekrarladı. Karanlıkta türemiş envai çeşit belaya yem olabilirdi. Daha da ölümcül bir uçurumdan aşağı yuvarlanabilirdi. Delilik, evet, bir de o vardı. Cüzzam kadar kolay olurdu.

Gece yarısının kanatları kulaklarının dibinde havayı dövdü, zifiri karanlık manzarada baş döndürücü biçimde çevresinde dönüp durdu. Elleri kendini korumak için bilinçsizce başının etrafına gitti.

Lanet olasıca!

Bunların hiçbiri aslında olmuyor.

Disiplin!

Ölümcü bir düşünce geldi aklına. İlham gelmiş bir şair gibi sarıldı bu düşünceye. Evet! Hızla, şistli topraktan meylin üstünde

oturur duruma geçti. Atiaran'ın bıçağını bulana dek kemerinin sağın solunu elledi. Parmaksız eliyle dikkatle bıçağı dengeleyerek tıraş olmaya başladı.

Tehlikeli bir biçimde, su ya da ayna olmadan sakalını kesmeyi denediği için boğazını kesmek üzereydi ve sakalı o kadar kuruydu ki çektiği acı bir yana, bıçakla yüzünü yeni bir şekle sokmak üzereydi. Ama bu risk, bu acı onun bir parçasıydı; bunda imkansız olan bir şey yoktu. Eğer kendini keserse, derisine yapışmış pislik hemen mikrop kapmasına neden olacaktı. Kendi kimliğini ispat edercesine rahatlattı bu Covenant'ı.

Bu yolla, karanlığın geri çekilmesini, pençelerini kıvırıp geride tutmasını sağladı.

Tıraş olma işi bittiğinde durumunu gözden geçirmek için kararlılığını topladı. Ne tür bir yerde olduğunu bilmek istiyordu. Dikkatle etrafını yoklayarak elleri ve dizleri üzerinde üstünde bulunduğu meyilden uzaklaşmaya başladı.

Taş zemine ulaştığında, daha bir metre bir ilerleyemeden bir cesede denk geldi. Et, öleli çok olmamış gibi kolaylıkla içeri göçüyordu, ama cesedin göğsü soğuk ve kaygandı, Covenant'ın bedene dokunan eli ıslandı ve çürük kan kokusuna bulandı.

İrkilip tekrar meyle tırmandı, kendini sıkıp hareket etmemeye çalışsa da, ciğerleri gürültüyle içine hava çekiyor, dizleri titriyordu. Şerbaşıydı bu, ona saldıran şerbaşı. Düşüp parçalanmıştı. Bu kez hareket etmek istedi, ama edemiyordu. Keşfinin verdiği şok aniden tehditkar kapıları açmış gibi, olduğu yerde dondurmuştu onu; adlandıramadığı tehlikelerle çevrili hissetti kendini. Yaratık ona saldırması gerektiğini nasıl bilmişti? Gerçekten beyaz altını koklayabiliyor muydu?

Sonra yüzüğü parıldamaya başladı. Kanlı ışıma, yüzüğü, parmağını saran donuk bir ateşe, kan kırmızı bir prangaya çevirmişti. Ama ışık çevreyi aydınlatmıyordu – yüzüğün takılı olduğu parmağı bile görmeye yetmiyordu. Önünde şeytani bir biçimde parıldıyor, onu karanlıkta gizlenmiş gözler için açık bir hedef haline getiriyordu, ama ruhuna dehşet saçmak dışında bir faydası yoktu.

Bu ışığın ne anlama geldiğini unutmaya çalışsa da unutamıyordu. Salya'nın kanlı dolunayı Diyar üstünde yükseliyordu.

Şistli meylin üzerinde ürperdi. Boğazında kusma isteğinin yanması vardı, sanki Covenant'ı zorla korkuyla besliyorlardı da içinde ne var, ne yok çıkaracaktı. Nefes alırken denetleyemediği hırıltıları bile karanlıkta kafasında canlandıramayacağı kadar görünmez pençe ve dişler için kendisini hedef olarak işaretliyor gibiydi. Yalnız, çaresiz, perişandı.

Yüzüğünün gücünü kullanma yolunu bulamadığı sürece öyleydi.

Bu düşünceden, aklından geçtiği anda tiksintiyle uzaklaştı. Hayır! Asla! O bir cüzzamlıydı; hayatta kalma yeteneği özündeki iktidarsızlığı her yönüyle tanıması ve kabul etmesine bağlıydı. Cüzzamın yasasıydı bu. Onun için hiçbir şey, güç sahibi olduğu yanılsaması kadar ölümcül olamaz, hiçbir şey zihnen ve bedenen acı vererek onu yıkamazdı. Bu güç, düşlerde sahip olabileceği bir güçtü. Bir inanırsa buna, cüzzam hastanesindeki adam gibi ölmeye fırsat bulamadan pis kokular saçan yarım bir adam olurdu.

Hayır!

İntihar buna yeğdi. Her şey buna yeğdi.

Karanlıkta, uzaktan, kaygan ve uğursuz, alçak bir ses duyana kadar ne kadar süre başı dönüp, durdu bilmiyordu. Öyle bir sesti ki bu sanki etrafını çevreleyen gece yarısının kendisi dişlerinin arasından hafifçe nefes alıp veriyordu. Yüreğine bir darbe yemiş gibi afallattı bu Covenant'ı. Kör karanlıkta yüreğini ağzına getiren bir korkuya kapıldı, bu korkuyu zihninden atmaya çalıştı. Yavaşça belirginleşti ses – pek çok boğazdan birden gıcırtıyla çıkan nefes verişler gibi alçak, fısıltılı bir sesti bu. Bir sinek sürüsü gibi havayı kaplıyor, tüylerini diken diken ediyordu.

Onun için geliyorlardı. Yüzüğü sayesinde nerede olduğunu biliyorlardı ve onun için geliyorlardı.

Aklına bir an için göğsüne demir kazık çakılmış Uğrakkolcusunun görüntüsü geldi. Sağ elini yüzüğünün üstüne kapadı. Ama yapar yapmaz bunun beyhude bir iş olduğunu kavradı. Çılgınca dökülmüş toprağın üzerinde bir tür silah aradı. Sonra bıçağı aklına geldi. Bir işe yaramayacak kadar hafif geldi o da. Ama yine

de bıçağı kavradı ve ne aradığını bilmeden, sağ eliyle aramaya devam etti.

Uzunca bir an boyunca çıkardığı gürültüye aldırmadan çevresini yokladı. Derken parmakları asasına kavuştu. Bannor düşürmüş olmalıydı, yakınındaydı.

Fısıltılar gitgide yakınlaştı. Taşın üstünde sürünen pek çok çıplak ayağın sesiydi bu. Onun için geliyorlardı.

Asa! Bu bir Çerağban asasıydı. Baradakas vermişti asayı. *Karanlık vakitler gelip çattığında Çerağban'ın asasını hatırla.* Ah bir yakabilse –

Ama nasıl?

Karanlıkta düşmanları hayal meyal belirmişti. Düşmanlarının adımları sanki havada kayıp üzerine doğru geliyordu.

Nasıl? diye umutsuzlukla iç geçirdi, sırf irade gücüyle asayı tutuşturmaya çalışıyordu. *Ah be Baradakas!*

Adımlar hala yaklaşmaktaydı. Tıslar gibi yaklaşırlarken kabaca nefes alışlarını duyabiliyordu.

Asa Bahar Kutlamasında onun için yanmıştı. Telaşla titreyerek asanın ucuna kanlı kor rengi yüzüğünü dokundurdu. Bir anda kızıl bir alev çiçek verdi ağacın ucunda, turuncuya ve sonra sarıya dönüşüp, parıltıyla yukarı doğru daha da alevlendi. Ani ışık Covenant'ı şaşırtmıştı, ama ayağa fırladı ve asayı başının üstünde tuttu.

Yarığın zemininin yarısını dolduran uzun bir meylin dibinde duruyordu. Gevşekçe yığılmış, şistli toprak Covenant düşünce çözülmüş ve yerde yuvarlanmasını sağlayarak yaşamını kurtarmıştı. Arkasında ve önünde alevinin ışığının ulaşamayacağı yerlere kadar yukarıda, ötelere uzanıyordu yarık. Yerde yatan şerbaşı sırt üstü dönmüştü, kara derisi kanla ıpıslaktı.

Yarığın zemini boyunca, kararlı bir biçimde ona doğru ayak sürüye sürüye gelen, düzensiz bir mağaracini birliği vardı.

Hala otuz metre ötedeydiler, ama o uzaklıktan bile görünümleriyle şaşkına dönmüştü Covenant. Gördüğü diğer mağaracinlerine benzemiyorlardı. Bu yaratıklar asil bir heyet gibi gösterişli ve cafcaflı bir biçimde süslenmişlerdi; seçkin ve tiksindirici bir görüntüye sahip olsalar da farklılık yalnız kıyafetlerde değildi. Fiziksel

olarak da farklıydılar. Yaşlıydılar – vaktinden önce, doğadışı yollara yaşlanmışlardı. Kızıl gözlerinin üstüne gözkapakları çökmüştü, uzun uzuvları sanki kısa zaman önce kemikleri çarpıtılmış gibi eğriliyordu. Hala güçlü ve dik görünen boyunlarının üzerinde başları sarkıyordu. Ağır, kürek gibi elleri felçli gibi sallanıyordu. Hepsi hastalık kokuyor, kurbanlık koyun gibi kokuyorlardı. Ama tek vücut olmuş, kararlılıkla ilerliyorlardı, sanki bu son görev de bittikten sonra onlara ölümün huzuru vaat edilmişti.

Şaşkınlığından silkinip kurtularak tehditkar bir tavırla asasını savurdu Covenant. "Dokunmayın sakın bana!" Dişlerinin arasından tıslıyordu. "Geri durun! Ben bir pazarlık yaptım!"

Mağaracinleri bu sözleri duyduklarına dair bir belirti göstermediler. Ama ona saldırmadılar da. Neredeyse ona erişebilecekleri kadar yakınlaştıktan sonra, her iki yana dağıldılar, onu çevrelediler. Sonra bir yana doğru açılıp, diğer yana doğru onu yaklaşarak, geldikleri yöne doğru güttüler Covenant'ı.

Yaratıkların dövüşmek istemediklerini, onu bir yere götürmek istediklerini anlar anlamaz Covenant işbirliği yapmaya başladı. İçgüdüsel olarak nereye götüreceklerini biliyordu. Mağaracinleri tarafından güdülmekten hicap duyarak solundaki duvarda yukarı çıkan merdivenlere varana dek yarık boyunca yavaşça ilerledi. Kayalardan kabaca oyulmuş, engebeli bir yoldu bu, ama birkaç tane mağaracininin yan yana geçebileceği kadar da genişti. Baş dönmesini ancak yarıktan uzak durup duvara yakın giderek engelleyebiliyordu Covenant.

Duvarda bir açıklığa varana dek elli ila yüz metre arası tırmandılar. Basamaklar yukarı doğru çıkmaya devam ettiği halde mağaracinleri onu bu açıklığa doğru yönlendirdiler. Kendini bir ucunda kayanuru parıltısı olan dar bir tünelde buldu. Yaratıklar şimdi onu daha çabuk yürütüyorlar, sanki bir darağacına doğru koşturuyorlardı.

Derken ısı ve kükürt kokusu başından aşağı boşalır gibi oldu. Tünelden çıkıp Kökreğen Tağ Üreği'ne adım attı.

Pek çok yüzü olan duvarlardaki cilalı taşların parıltısını tanıdı, çürük eti eriten kükürt kokusu gibi pis kokuyu, mağaranın pek çok girişi olduğunu, tepedeki sarkıt kümesi üzerindeki ışığın alevli

dansını hatırladı. Sanki az önce uyandığı bir kabusu hatırlar gibi canlıydı belleğindeki görüntüler. Mağaracinleri onu odaya aldılar, sonra da girişi kapatmak için arkasında durdular.

Thomas Covenant, ikinci kez Salya Kayakurdu ile karşılaştı.

Salya mağaranın ortasındaki alçak kürsünün üstüne çömelmiş oturuyordu. Kocaman elleri Yasa Asasını kavramıştı; Covenant Asa sayesinde tanımıştı onu. Salya değişmişti. Bir illete tutulmuştu. Covenant gözüne ilişir ilişmez, tiz bir kahkaha attı. Ama sesi cılızdı, kahkahasında bir tutam isteri vardı. Uzunca gülemedi; kahkahasını destekleyecek nefesi kalmamış gibiydi. Covenant'ı odaya güden mağaracinleri gibi, Salya da yaşlanmıştı.

Ama diğerlerine zarar veren şey neyse, Salya'yı kat kat fazla yaralamıştı. Kolları bacakları o kadar yamru yumruydu ki zorlukla ayakta durabiliyordu; sarkan dudaklarından denetleyemediği tükürükler saçılıyordu; ve sözde hükmettiği mekanın sıcaklığına dahi dayanamıyormuş gibi aşırı derecede terliyordu. Asayı vahşi bir sahiplenmeyle, ümitsizlikle kavramıştı. Yalnız gözleri değişmemişti. Kızıl renkte parlıyorlardı, ne akları ne de gözbebekleri vardı ve kötücül lavlar gibi, önlerine çıkan ne varsa yutmak üzere köpürüyordular.

Covenant, Salya'ya karşı acıma ve tiksinme duygularının tuhaf bir karışımını hissetti. Ama ona ne olduğunu düşünmek için çok zaman harcamadı, destek alabileceği bir şey aramaya koyuldu. Mağaracini, acı çekerek onu doğru topallamaya başladı.

Uzuvlarındaki sancılarla inleyen Salya, Covenant'tan birkaç adım ötede durdu. Karmakarışık oymalar ve yazılarla bezeli Asadan tek elini ayırdı ve titreyen parmağıyla Covenant'ın nikah yüzüğüne işaret etti. Konuşmaya başladığında, sanki görünmez bir izleyiciye işaret ediyormuş gibi, omzunun gerisine sürekli seğiren, yan yan bakışlar atıyordu. Sesi de kolları ve bacakları kadar yamru yumru ve harap haldeydi.

"Benim," dedi öksürerek. "Söz verdin. Benim. Efendi Salya, hem Asa, hem Yüzük. Söz verdin. Şunu yap, dedin. Bunu yap. Ezme. Şimdi bekle." Hırçınlıkla tükürdü. "Sonra öldür. Söz verdin. Dediklerini yaparsam dedin. Yüzük senin dedin." Hasta bir çocuk gibiydi. "Salya. Efendi Salya! Güç! Benim şimdi."

Koyu salyalar akıtarak Covenant'ın yüzüğüne doğru elini uzattı.

Covenant, bir anda tiksintiyle tepki verdi. Yanan asasıyla, hızlı bir darbe vurup Salya'nın elini savurdu.

Çarpmasıyla beraber asanın parçalara ayrılması bir oldu, sanki Salya'nın bedeni sert bir demirden yapılmıştı.

Salya öksürüp tıksırarak öfke dolu bir kükreme kopardı ve Yasa Asasının dibini yere vurdu. Covenant'ın ayaklarının altındaki taşlar yerlerinden fırladı; geriye doğru düştü, öyle bir darbeyle yere çarptı ki kalbi duracak sandı.

Afallamış ve çaresiz bir halde yerde yatıyordu. Kulaklarında duyduğu nabzının gürültüsünün arasından Salya'nın çığlığını işitti, "Öldürün onu! Yüzüğü verin!" Covenant yuvarlandı. Alnından boşalan terler görmesini engelliyordu; sulanmış gözlerle mağaracinlerinin ona doğru yaklaştığını gördü. Yüreği göğsünde donup kaldı, bağı çözülmüş dizlerini bir türlü toparlayıp kalkamıyordu. Soluk almak için öğürerek, sürünüp erişemeyecekleri bir yere kaçmak istedi.

İlk erişen mağaracini onu boynundan yakaladı, sonra birden inledi ve bir yana doğru düştü. Sonra diğer bir mağaracini daha düştü; kalanlar kafaları karışmış biçimde geri çekildiler. Bir tanesi korkuyla haykırdı: "Kanbekçisi! Efendi Salya, yardım et bize!"

"Ahmaklar!" diye sert bir karşılık verdi Salya, sanki ciğeri lime lime olmuş gibi öksürüyordu. "Korkaklar! Güç benim! Öldürün onları!"

Covenant ayağa kalktı, alnındaki teri sildi ve Bannor'u yanı başında buldu. Kanbekçisi'nin cüppesi omuzlarından aşağı yırtık pırtık olmuş dökülüyordu ve kaşının üstündeki koca bir yara gözlerinden birini kapamıştı. Ama elleri her şeye hazır durumda, tetikteydi. Topuklarının üstüne ağırlığını vermiş, her yöne fırlamaya hazırdı. Donuk gözlerinde donuk bir savaş parıltısı vardı.

Covenant öyle bir rahatlama hissine kavuştu ki Bannor'u kucaklamak istedi. Bitmek bilmeyen, umut verici tek bir ışığın bile olmadığı çetin sınavı bir anda sona ermiş, hatta neredeyse günahlarının bedeli ödenmiş gibi hissetti. Ama kaba sözleri duygularıyla

çelişiyordu. "Hangi cehennemdeydin de gelmen bu kadar zaman aldı?"

Mağaracinleri yavaşça, korkarak ilerlediler ve Covenant ile Bannor'un etrafını kuşattılar. Salya onlara boğuk sesiyle, soluk soluğa, hiddetle çıkışıyordu.

Tepede sarkıtlara vuran ışık ve gölgeler neşeyle dans ediyordu.

Şaşırtıcı bir sakinlikle Bannor şerbaşını öldürdükten sonra kötü bir biçimde yere düştüğünü ve bilincini kaybettiğini anlattı. Ardından Covenant'ın yerini karanlıkta bulmakta muvaffak olamamıştı. Salya'nın tiz perdeden emirlerinin kırbacının şaklamasıyla bir mağaracini arkadan Covenant'a saldırdı. Ama Bannor çabucak döndü ve bir tekmeyle yaratığı devirdi. "Asanın alevi yerini belli etti," diye devam etti. "Ben de seni izlemeye karar verdim." En yakındaki iki saldırgana sıçramak üzere bir ara verdi. Saldırganlar hızla geri çekildiler. Yeniden söze başladı, sesindeki yabancı *Haruchai* tonu daha önce olmayan bir samimiyet tınısını içeriyordu. "Yardım etmek için bekledim, Efendilerin düşmanı olmadığına dair bir kanıt bekledim."

Bannor'un takındığı bir yanı ölüme dönük, özgeci, kaygısız yüz kendini anlattı Covenant'a. Kin duymadan yanıt verdi Covenant: "Beni sınamak için ne de güzel bir zaman seçmişsin."

"Kanbekçileri şüphe nedir bilir. Emin olmamız gerek."

Salya öfkeyle tiz haykırışlar koparabilecek kadar gücünü toparlamıştı, "Ahmaklar! Solucanlar! Yalnız iki kişiden korkmak ha!" Tükürdü. "Defolun! Bakın! Efendi Salya öldürecek."

Mağaracinleri yol açtı ve Salya irkilerek ilerledi. Yasa Asasını bir balta gibi önünde tutuyordu.

Bannor zıpladı ve Salya'nın yüzüne bir tekme yapıştırdı.

Ama tüm kötürümleşmiş durumuna karşın, Salya Kayakurdu güç doluydu. Bannor'un saldırısı sinek vızıltısı gibi gelmiş görünüyordu. Hantalca, ama öfkeyle Bannor ve Covenant'ı oldukları yerde yakıp kül edecek bir darbe indirmek üzere Asayı kaldırdı. Salya'nın elinde tuttuğu güce karşı ikisi de çaresizdi.

Her şeye rağmen darbeyi karşılamak üzere Covenant'ın önüne geçti Bannor. Covenant korkuyla sindi ve en sonunda kendini özgür kılacak acıyı bekledi.

Lakin Salya şimdiden çok geç kalmıştı. Şansını kaçırmıştı, diğer tehlikeleri göz ardı etmişti. Daha Asasını kaldırdığı sırada Üstnişancı Tuvor'un ve Yüce Efendi Prothall'ın önderliğindeki sefer birliği Kökreğen Tağ Üreği'nden içeri daldı.

Çok hırpalanmış gözüküyorlardı, Salya'nın dış savunma güçleriyle bir çatışmayı yeni bitirmiş gibiydiler, ama hala sağlamdılar ve bilekleri korku saçıyordu. Odaya sonucu belli eden bir dalga gibi daldılar. Daha mağaracinleri toparlanamadan, Ocaklılar bastırdı tepelerine, onları mağaradan dışarı sürdü. Salya, bir dakika içinde savaşçılar ve Kanbekçilerinden oluşan kalın bir halka tarafından sarılmıştı.

Yavaşça, kafası karışmış gibi görünerek, neredeyse kürsünün üzerinde çömelene kadar geriledi. Neler olup bitiğini anlayamıyormuşçasına etrafını saran halkaya bakıyordu. Ama kürek gibi elleri, ölüm kadar gaddar bir kavrayışla tutuyordu Asayı.

Sonra, tuhaf bir biçimde, lavlı gözlerini kıstı ve şeytanca bir ifade belirdi içlerinde. Omzunun gerisindeki bir şeylere başını sallayıp onay yolladı, kaba bir sesle tısladı Salya, "Buradalar– bu çok adil. Verdiğin sözlerden iyi. Hepsi – buradalar. Tüm ufacık Efendiler, çelimsiz Kanbekçileri – ah, şu insanlar. Ezilmeye hazırlar." Kahkahalar atmaya başladı Salya, peşine de öksürük nöbetine tutuldu. Kendine gelir gelmez, "Ezicem!"diye tükürükler saçarak haykırdı Salya. "Tüm gücümle ezicem." Boğazından kemik kırılmasına benzer bir ses çıktı. "Güç! Ufacık Efendi'ler. Kudretli Salya. Bana ne sözlerden, Efendi ezmek iyi."

Prothall, doğrudan Mağaracini'nin karşısına dikildi. Asasını Mhoram'a vererek yanında Tuvor ile kürsüye doğru ilerledi. Dimdik duruyordu; yüzünün ifadesi sakin ve düzgündü. Yıllardır nefsi inkar etmenin verdiği güçle, gözleri ne çekinceli bakıyor, ne de öfkeyle yanıyordu. Buna karşın, Salya'nın kızıl küreler halindeki gözleri sayısız hazzın tatminini biliyor, güce müptela gibi oburlukla yanıp tutuşuyordu. Yüce Efendi konuşmaya başladığında, yaşlı sesinin titremesi bile yetki ve kararlılıkla çıkıyordu. Sakince konuştu Prothall: "Vazgeç Salya Kayakurdu, duy beni. Yasa Asası senin değil. Senin için yapılmamış. Gücü yalnız diyarın sağlığı için kullanılmalı. Onu bana ver."

Covenant, Yüce Efendi'nin yanında durmak üzere ilerledi. Asaya yakın olması gerektiğini hissediyordu.

Ama Salya yalnızca homurtularla karşılık verdi, "Güçten vazgeçmek ha? Asla." Sözleri bittiği halde dudakları hareket etmeye devam ediyordu, sanki gizli tasarılarını kendi kendine tartışıyordu.

Prothall yine üsteledi. "Vazgeç Asadan. Kendi iyiliğin için. Kör müsün? Görmüyor musun sana neler olduğunu? Bu güç senin için değil. Seni yok ediyor. Asayı fenalık için kullandın. Sayrı-toprak Taşını kullandın. Böylesi güçler ölümcüldür. Habis Efendi sana ihanet etti. Asayı bana ver. Sana yardım etmeye çalışacağım."

Ama bu düşünce Salya'yı kızdırdı. "Yardım ha?" Öksürdü. "Budala! Ben Efendi Salya'yım. Hükümdarım! Ay benim. Güç benim. Sen benimsin. Ezicem seni! Yaşlı insan – ufacık Efendi. Yaşamana izin vericem, güldür beni. Yardım ha? Hayır, dans et. Efendi Salya için dans et." Asayı tehditkar bir biçimde salladı. "Güldür beni. Yaşamana izin vericem."

Prothall doğrulttu kendini, buyurgan bir ses tonuyla ünledi: "Salya Kayakurdu, bırak Asayı." Bir adım yaklaştı.

İsteriyle sarsılıyormuşçasına silkindi Salya ve vurmak üzere Asayı kaldırdı.

Prothall öne doğru koşturdu, onu durdurmaya çalışacaktı. Ama önce Tuvor erişti Mağaracini'ne. Asayı ucundan yakaladı.

Salya, öfkeyle titreyerek Asanın demir ökçesini Tuvor'un bedenine sapladı. Kanlı bir ışık parladı ve söndü. O an Üstnişancı'nın eti saydamlaştı; kuru dallar gibi yanmaya başlayan kemiklerini gördü birliktekiler. Ardından Tuvor düştü, dönüp Covenant'ın kollarına kapaklandı.

Adam Covenant'ın tutamayacağı kadar ağırdı; altında kalarak taş zemine yapıştı Covenant. Tuvor'u kucaklayarak Yüce Efendi'ye baktı.

Prothall, Salya ile boğuşuyordu. Asayı iki elle tutarak Salya'nın ona vurmasına engel olmaya çalışıyordu. İkisi de Asaya sahip olmaya çabalıyordu.

Bu mücadelenin Prothall'ın lehine bitmesi imkansız gibiydi. Tüm mecalsiz haline karşın Salya hala, kısmen de olsa mağaracini gücüne sahipti ve kudret doluydu. Prothall ise yaşlıydı.

Kollarında Tuvor'la Covenant bir şey yapamıyordu. "Ona yardım et!" diye bağırdı Mhoram'a. "Ölecek."

Ama Efendi Mhoram sırtını Prothall'a dönmüştü. Tuvor için yapabileceği bir şey var mı diye Covenant'ın yanına eğilmişti. Bir yandan Üstnişancı'yı incelerken, konuşmaya başladığında yutkunamıyormuş gibi çıkıyordu sesi. "Salya, Asaya kötülükle hakim olmayı istiyor. Yüce Efendi bundan daha güçlü bir şarkı okuyabilir."

Covenant dehşete düşmüştü, "Ölecek," diye haykırdı. "Ona yardım etmelisin!"

"Yardım mı?" Mhoram'ın gözleri tehditkar bakışlarla parıldadı. "Yardımımdan hoşlanmayacaktır," derken çektiği acıyla ve kendini tutuyor olmaktan ötürü sesi keskinleşmişti. "O, Yüce Efendi. Yeminime karşın" –tutkuyla bir an boğazı düğümlendi– "ben Salya'yı ezebilirim." Salya'nın söylediği sözcüğü kullanıyordu: ezmek. Bu sözlerde gizlenen ümitsizlik Covenant'ı susturdu.

Yüce Efendi'nin verdiği savaşı nefes nefese izliyordu Covenant. Bu tehlikeyle ve iki Efendi'nin de ödemeye hazır olduğu bedelle korkuya kapılmıştı.

Savaş çevresinde püskürüyordu. Çeşitli yönlerden mağaracinleri akın etti Kökreğen Tağ Üreği'ne. Görünen oydu ki Salya'nın sessiz bir çağrı yapmaya fırsatı olmuştu ve bekçileri karşılık veriyordu şimdi bu çağrıya. Odaya ilk erişen kuvvet çok büyük değildi, ama tüm birlikle çatışmaya girecek kadar kalabalıklardı. Yalnız Mhoram çarpışmaya katılmadı. Covenant'ın yanına diz çöktü ve Üstnişancı'nın yüzünü okşamaya başladı, sanki Tuvor'un ölüm döşeğinde yattığını görmek, onu olduğu yere mıhlamıştı.

Birbirine çarpan silahların gürültüsü arasından hırıltıyla bağıran Quaan, savaşçılarına kürsü ve Efendilerin çevresinde bir savunma halkası oluşturmalarını buyurdu. Verdikleri kayıplar ve yorgunluktan tükenmişlik Ocaklılara büyük bir darbe vurmuştu, ama Efendilerin müşkülatı onları zayıflığa bağışıklı kılmış gibi, sadakatle ve cesaretle Quaan'ın buyruğunu yerine getirdiler.

Kanbekçileri arasındaki Ocaklılar, Quaan'ın teşvikiyle savaştı, düşmanlarının darbelerini savdı, karşı hamleler yaptı.

Artan tehditler Covenant'ın başını döndürüyordu. Tepesinde Prothall ve Salya korkunç biçimde mücadele ediyorlardı. Çevresindeki dövüş her an hızlanıyor, daha da çılgın bir hal alıyordu. Tuvor kucağında yatarken, son demlerini yaşıyordu. Ve hiçbiri için hiçbir şey yapamıyor, kimseye yardım edemiyordu. Yakında kaçış yolları da kesilecek ve tüm çabaları boşa olacaktı.

Pazarlığının bu sonucu doğuracağını önceden görememişti.

Salya ağırdan Prothall'ı geriletiyordu. "Dans et!" diye hiddetle haykırdı.

Tuvor sarsıldı; gözleri açıldı. Covenant, bakışlarını Prothall'dan ona çevirdi. Tuvor'un dudakları hareket ediyordu, ama bir ses çıkmıyordu ağzından.

Mhoram, Tuvor'un içini rahatlatmayı denedi. "Korkma. Bu şerrin hakkından gelinecek – mesele Yüce Efendi'nin ellerinde. Her yerde şerefle anılacak ismin."

Ama Tuvor'un gözleri Covenant'a sabitlenmişti ve bir tek soru fısıldamaya yetti gücü: "Doğru mu?" Tüm bedeni yalvarır biçimde gerilmişti, ama Covenant, Tuvor'un bir söz verilmesini mi istediğini, yoksa bir hüküm mü beklediğini bilemiyordu.

Yine de yanıt verdi İnançsız. Bir Kanbekçisi'nin dileğini reddedemezdi, böylesi bedeli ağır bir sadakatin yalvarışlarına karşı koyamazdı. Sözcükler boğazına dizildi, ama zorlayıp dışarı çıkardı onları: "Evet, doğru."

Tuvor yeniden sarsıldı ve içinde Andın ipliği kopmuş gibi, pes bir inlemeyle can verdi. Covenant Tuvor'un omuzlarından tuttu, onu sarstı; ama bir karşılık alamadı.

Kürsüde Salya Prothall'ı dizlerinin üstüne çökmeye mecbur etmişti ve Yüce Efendi'nin belini kırmak üzere onu geriye doğru büküyordu. Beyhude olduğuna inansa da, hiddetle kükredi Covenant: "Mhoram!"

Efendi, başını sallayarak onayladı, ayağa fırladı. Ama Salya'ya saldırmadı. Asasını başının üstünde tutarak, savaşın gürültüsünü bir mızrak gibi delen bir borunun ötüşü gibi bir sesle haykırdı,

"*Melenkurion abatha! Minas mill khabaal!*" Asası bir uçtan diğer uca akkor halinde parladı.

Mhoram'ın kelamının kudreti Salya'yı sarstı, bir adım geri uçurdu. Böylece Prothall da yeniden doğrulabildi.

Kökreğen Tağ Üreği'nden içeri daha çok sayıda mağaracini hücum etti. Quaan ve Ocağı kürsüye doğru gerilemişti. En sonunda Mhoram onların yardımına koşmak üzere fırladı. Asası kızgınlıkla yanıyordu saldırırken. Çevresindeki Kanbekçileri rüzgar kadar hızlı şeytanlar gibi dövüşüyorlardı. Mağaracinlerinin arasına dalıp öyle hızla sıçrıyor ve tekmeler savuruyorlardı ki onlara karşılık vermeye çalışan mağaracinleri birbirlerine dolanıyordu.

Ama Salya'nın muhafızları gelmeye devam ediyor, bardaktan boşanırcasına yağan bir yağmur gibi mağaranın içine dalıyorlardı. Birlik, şiddeti gittikçe artan saldırı karşısında, su alıp batmakta olan bir gemi gibiydi.

Sonra Prothall'ın sesi çınladı gürültü patırtının arasında: "Asayı aldım! Artık Ay özgür!"

Elinde Yasa Asasını doğrultmuş biçimde, kürsünün üzerinde muzaffer bir edayla duruyordu. Salya ayaklarının dibinde, kırılmış bir kaya parçası gibi hıçkırıklara boğulmuş halde duruyordu. Kederle kasılıyor, arada bir de güçlükle nefes alıp, "Geri ver. Asayı ver," diyordu.

Bu görüntü mağaracinlerinin yüreğine korku saldı. Korkuyla irkilip odanın duvarlarına doğru gerilediler.

Savaşmaktan kurtulan Quaan ve savaşçıları Prothall'a doğru döndü ve neşeyle, kaba bir bağırtı kopardılar. Sesleri hırıltılı ve bitkin çıkıyordu, ama Yüce Efendi'nin zaferiyle "Diyarın geleceğini güvenceye almış gibi coşuyorlardı.

Her şeye rağmen, tepelerinde Kökreğen Tağ Üreği'nin dans eden ışıkları kendi gösterişli oyunlarına devam etti.

Covenant yüzüğüne bir bakış attı. Parlak beyaz kısımları hala kanla yanıyordu. Ay belki özgür olabilirdi; o daha özgür değildi.

Kutlama seslerinin yankıları daha sönmemişti ki –henüz kimse hareket bile edememişti– yeni bir ses koptu tepelerinde. Önce

yumuşaktı ses, sonra sanki tavan çöküyormuş gibi tüm odayı kapladı. Bir kahkahaydı bu – Habis Efendi'nin kahkahası, sevinçle ve bastırılması mümkün olmayan bir nefretle titreşiyordu her yerde. Kahkahanın, karşısındaki herkesi ufaltan ağırlığının etkisi altına girdiler, kendi çaresizlikleri içine gömüldüler. Kahkaha, hepsinin kanını donduruyor, kendi kalp atışlarından, kendi nefeslerinden koparıyordu onları. Kahkaha üstlerine yığılırken, altında kayboldular.

Prothall bile taş kesilmişti. Edindiği zafere karşın yaşlı ve aciz görünüyordu, gözlerine kendi tabutuna bakarmış gibi hiçbir yere odaklanmayan bir bakış yerleşmişti. Ve Covenant, bu kahkahayı tanıyan Covenant, onun gücüne direnemiyordu.

Ancak Efendi Mhoram hareketlendi. Kürsüye fırlayarak havada vızıldamaya başlayana dek asasını başının üstünde çevirdi. Tepede kümelenmiş sarkıtların içlerine dek mavi bir yıldırım fırladı. "Madem öyle, göster bakalım kendini Garazkar!" diye haykırdı Mhoram. "Madem o kadar eminsin kendinden, gel şimdi yüzleş bizimle! Yoksa yazgının bizim elimizde sonlanmasından mı korkuyorsun?"

Habis Efendi'nin kahkahası daha da vahşileşen bir kibirle patladı. Ama Mhoram'ın meydan okuyuşu kahkahayı dondurmuş gibiydi. Prothall, Mhoram'ın omzuna dokundu. Savaşçılar kılıçlarını kavradılar, gaddar bir ifadeyle, olacaklara hazır biçimde Efendilerin arkasına yerleştiler.

Odaya daha çok sayıda mağaracini daldı, ancak saldırmadılar. Onları gören Salya sakat kollarından destek alıp kalktı. Kanlı gözleri hala kaynar haldeydi, sonuna kadar öfke ve kötülüğe tutunmuşlardı. Sanki tükürüp yüreğini çıkaracakmış gibi öksürdü. "Asa," dedi nefes nefese. "Bilmiyorsunuz. Kullanamazsınız. Budalalar. Kaçış yok. Hem de hiç. Ordularım bende. Taş bende." Korkunç bir çabayla kahkahanın içinde kendini duyurmaya çalışıyordu. "Sayrıtoprak Taşı. Güç üstüne güç. Ezicem... Ezin!" Zayıf kolunu muhafızlarına doğru sallayarak hastalıklı bir buyruk yağdırdı onlara: "Ezin!"

Silahlarına sarılan mağaracinleri ileri atıldılar.

XXIV

Aslanlara Çağrı

Mağaracinleri sabit fikirli, donuk bakışlı, kızıl gözlerden oluşan bir kütle gibi saldırdılar. Lakin Habis Efendi'nin bedensiz kahkahası onları yavaşlatıyordu sanki. Bu kahkahanın içinde bir bataklığa düşmüş gibi bata çıka ilerliyorlardı. Yaklaşırken çektikleri bu zorluk birliğe karşılık verme fırsatı verdi. Quaan'ın emriyle savaşçılar Mhoram ve Prothall'ın etrafında bir halka oluşturdular. Kanbekçileri de Ocaklılar ile beraber savaş konumlarına geçtiler.

Mhoram, Covenant'a seslendi.

Covenant yavaşça başını kaldırdı. Yoldaşlarına baktı, yoldaşları acınacak derece az sayıdaymış gibi geldi Covenant'a. Ayağa kalkmaya çalıştı. Ama Tuvor kaldıramayacağı kadar ağırdı. Ölüyken bile adanmışlık dolu Üstnişancı'nın ağırlığı Covenant'ın gücünü aşıyordu.

Yelekaan Kıvrak'ın sesini duydu, "Bu yoldan! Yolu biliyorum!" Girişlerden birine doğru, mağaracinlerinin arasından sıvışıp ilerledi. Kadının uzaklaşmasını izledi Covenant, kadını yüzüstü bırakmış gibi bir suçluluk hissi vardı içinde. Sağ eliyle düzgün tutamadığından Tuvor'u kaldıramıyordu; üç parmak yetmiyordu.

Derken Bannor, yere yığılmış Üstnişancı'nın altından Covenant'ı çekip çıkardı, sonra da Ocaklıların koruyucu halkasına doğru iteledi. Covenant direniyordu. "Onu bırakamazsınız," diyordu. Fakat Bannor onu zorla savaşçıların arasına soktu. "Ne yapıyorsun sen?" diyerek itiraz etti Covenant. "Onu da yanımıza almalıyız. Eğer onu geri yollamazsan, yerine bir başkası gelmeyecek." Efendilere başvurmak için, onlara döndü. "Onu bırakamazsınız."

Mhoram'ın dudakları dişlerinin üstünde gerildi. "Yapmak zorundayız."

Kıvrak, seçtiği tünelden onlara seslendi, "Buraya!" İpini bir mağaracininin boğazına düğümlemişti ve kendini saldırılardan

korumak için yaratığın bedenini bir kalkan gibi kullanıyordu. "İşte bu yoldan!" Diğer mağaracinleri kadının üzerine yığılıp onu gerilettiler.

Buna karşılık olarak Prothall da kendi asasını yakıp savurdu ve kadına doğru giden bir akına önderlik etti. Mhoram'ın yardımıyla kümelenmiş mağaracinlerinin arasından yaka yaka bir yol açtı.

Parlak Efendiateşi yaratıkları korkutuyordu. Ama birlik daha Kıvrak'ın seçtiği tünele dalamadan, yakınlardaki bir girişten hırlayarak bir şerbaşı kaması daldı odaya. Yeraltı mezarları kadar kara, kudretli bir ilimustası vardı başlarında. Elinde güç ve kanla ıslanmış gözüken demir bir değnek tutuyordu.

Prothall, "Koşun," diye haykırdı. Seferiler tünele hücum ettiler.

Önlerini kesmek için şerbaşları koşturdu.

Birlik daha hızlıydı. Prothall ve Mhoram geçide ulaştılar ve diğerlerinin aralarından geçmesi için iki yana çekildiler.

Ama savaşçılardan biri yoldaşlarının kaçışına yardımcı olmaya karar vermişti. Ansızın Ocaklıların arasından çıkıp gerisin geriye döndü. Kılıcını şevkle savurarak kendini şerbaşı kamasının önüne attı.

Mhoram adama bağırdı, ona yardım etmek için odaya dönmek üzere ilerledi. Ama ilimustası savaşçıyı değneğinin tek darbesiyle kenara süpürdü ve savaşçı yere düştü. Tepeden tırnağa koyu bir ıslaklık kapladı adamı; sanki tüm bedeni aside batırılmış gibi bir çığlık attı. Mhoram, değneğin büyüsünden zorlukla kurtuldu ve geçidin ağzında, Prothall'ın yanına doğru çekildi.

Bu noktada müdafaa yapmayı denediler. Mavi alevlerle parıl parıl asalarıyla şerbaşlarına karşı durdular. İlimustası defalarca onlara darbeler savurdu; asalarıyla her bir hamlenin önünü kestiler; silahların birbirine her çarpışıyla, yanan sıvının damlaları mavi alevi tutuşturdu ve sonra hızla kararak her yana saçıldı. Ancak kama öyle bir vahşetle dövüşüyordu ki Efendiler adım adım tünelin içine geriliyordu.

Quaan en güçlü okçularına ilimustasına ok attırıp karşı hamleye geçmeyi denedi. Ama oklar hiçbir işe yaramıyordu. Oklar şerbaşlarının kara gücüne yaklaşınca yanıp küle dönüşüyorlardı.

Birliğin arkasında kalan Kıvrak ise gün ışığına olan duyarlılığının yol göstericiliğinde ilerlemek istiyordu. Tekrar tekrar onu izlemeleri için Efendilere seslendi. Ama Efendiler gelemiyordu; sırtlarını kamaya dönmeye cesaret edemiyorlardı.

Her bir darbeyle geriliyorlardı. Tüm cesaretleri ve kararlılıklarına karşın neredeyse tükenmek üzereydiler ve ilimustasının değneğinin her vuruşunda daha da zayıflıyorlardı. Asalarının daha önce şahlanmış alevleri şimdi kıyasla cılız kalmıştı ve yakıcı damlalar daha çabuk kararıyordu. Efendilerin bu savaşı devam ettirmeyecekleri açıktı. Ve birlikte onların yerine geçebilecek kimse de yoktu.

Ansızın, Mhoram haykırdı, "Gerileyin! Yol açın!"

Telaşlı sesi hiçbir itirazı kabul edecek gibi değildi; Kanbekçileri bile bu emre uydular.

"Covenant!" diye bağırdı Mhoram.

Covenant insanları kurutup kavuran çarpışmaya bir kol boyu yaklaştı.

"Yüzüğünü kaldır!"

Mhoram'ın sözlerinin şiddetiyle İnançsız sol elini kaldırdı. Koyu kırmızı bir gölge hala nikah yüzüğünün yüreğini lekeliyordu.

Bir anda yüzüğün varlığının kokusunu almış gibi, yüzüğü incelemeye başladı ilimustası. Beyaz altını tanıdı ve tedirginleşti. İlimustası kamanın savunmasının düşmesine izin vermediyse de kama ilerleyişini durdurdu.

"*Melenkurion abatha!*" diye buyurdu Mhoram. "Onları havaya uçur!"

Covenant kısmen sezgisel olarak durumu kavradı. Sanki bir ok fırlatıyormuş gibi sol yumruğunu ilimustasına savurdu.

Huysuzlanıp korkuyla havladı tüm kama ve geri sıçradı.

O anda Efendiler harekete geçtiler. Neredeyse çığlıklarında bir ses uyumu yakalayarak farklı ses perdelerinde "*Minas mill khabaal!*" diye haykırdılar ve asalarının ateşiyle tüneli zemininden tavanına kapatan bir çarpı işareti çizdiler. Çarpının alevleri havada asılı kaldı; ve daha sönmeden Prothal kendi asasını alevlerin içine dikti. Bir anda geçitte mavi bir örtü parıldadı.

Mhoram'ın hilesine öfkeyle uluyan şerbaşları ileri fırladılar. İlimustası değneğiyle aleve kuvvetle vurdu. Ateşten duvar dalgalandı ve çalkalandı – ama kamanın geçmesine izin vermedi.

Prothall ve Mhoram, duvarın ne kadar sağlam olduğuna bakmak için en fazla bir dakika harcadı. Sonra dönüp tünelden aşağı hızla koştular.

Mhoram nefes nefese durumu birliğe anlattı. "Tüneli yasakladık! Ama çok dayanmaz. Yeterince güçlü değiliz – zaten Yüce Efendi'nin asası olmasaydı bir yasaklama büyüsü yapmamız dahi mümkün olmayacaktı. Ve şerbaşları kudurmuş durumda. Salya onları Sayrıtoprak Taşıyla delirtiyor." Tüm telaşına rağmen, sesinin korkudan titrediği belirgindi. "Şimdi koşmamız gerek. Kaçmalıyız – muhakkak kaçmalıyız! Hem Asayı, hem Mührü güvenli bir yere ulaştıramazsak tüm çabalarımız boşa gider."

"Gelin!" diye karşılık verdi Yelekaan. "Çimeni ve göğü bilirim. Yolu bulabilirim."

Prothall, katıldığını bildirir biçimde başını salladı, ama şartlar acele etmesini gerektirmesine karşın, hareketleri ağırdı. Tükenmişti, kendi tahammül sınırlarının ötelerine geçmişti. Yaşlılıktan boğazında birikmiş balgamlarda boğuluyormuş gibi hırıltıyla nefes alıyordu. Derken kesildi ve tüm ağırlığını vererek Yasa Asasına dayandı. "Gidin," dedi nefes nefese. "Koşun!"

İki Kanbekçisi kolundan tuttu ve Prothall onların arasında geçitten aşağı tökezleyerek ağır bir koşu tutturdu. Prothall'ın etrafında toplanan birlik, Kıvrak'ın arkasından ilerledi.

İlk başta kolayca ilerliyorlardı. Tünelde az sayıda dallanma vardı; bunların her birine gelindiğinde Kıvrak hangisinin gün ışığı umuduna ulaşma şansının en fazla olduğunu anında biliyor gibiydi. Mhoram'ın asasıyla yolu aydınlanan kadın, özgürlüğün henüz soğumamış izini sürüyor gibi uzun ve rahat adımlarla ilerliyordu.

Can havliyle yakın dövüşe girdikten sonra, birlik basit ve tek bir amacı olan bir koşu tutturmuş olmakla rahatlamıştı. Koşu, güçlerini odaklama ve koruma fırsatı veriyordu. Dahası Habis Efendi'nin kahkahasının menzilinin dışına çıkıyorlardı, yavaşça ondan kurtuluyorlardı sanki. Yakında ne alayların, ne de katliam

tehdidinin sesi gelecekti arkalarından. Bir kereliğine bile olsa, bu suskun karanlık dost olmuştu onlara.

Neredeyse bir fersah boyunca telaşla ileri koştular. Yeraltı mezarlarının ufak mağaralar, geçitler ve dönemeçlerle girintili çıkıntılı bir hale gelmiş karmakarışık bir bölgesinden geçmeye başladılar, gittikleri yolda ne büyük holler, ne gizlenilebilecek oyuklar, ne de mağaracinlerinin elinden çıkmış herhangi bir şey vardı. Bu çoğalan koridorlar boyunca Kıvrak bir an bile tereddüt etmedi. Bazı zamanlar yavaşça yukarı eğim alan yollara saptı.

Ama karmaşık tüneller, Mhoram'ın alevinin ne bir mağara duvarını, ne de bir tavanı aydınlatabildiği, daha geniş ve daha karanlık yollara açılmaya başlayınca, yeraltı mezarları daha düşmanca olmaya başladı. Yavaş yavaş sessizlik biçim değiştirdi – rahatlık havası kayboldu ve bir pusu suskunluğuna dönüştü. Mhoram'ın ışığının çevresindeki karanlık pek çok şeyi gizler gibiydi. Her dönemeçte ve yol ağzındaki seçeneklerinin üzerine gece yoğunlaşıyor, Kıvrak'ın içgüdülerini gölgelendiriyordu. Kadın tereddüt etmeye başladı.

Kıvrak'ın arkasındaki Prothall kadına yetişmekte daha da güçlük çeker olmuştu. Boğuk, hırıltılı solukları, gitgide daha da tıkanmaya başlamıştı; en yorgun seferiler bile kendi körük gibi solumaları arasından adamın nefesinin kesildiğini duyabiliyorlardı. Kanbekçileri neredeyse onu kollarında taşıyor gibiydi.

Yine de mutlak gecenin içinde ilerlediler. Yasa Asası ve İkinci Mührü taşıyorlardı, teslim olmayı kaldıramazlardı.

Sonra açıldığı pek çok tünelle bir dönüm noktası oluşturan, yüksek tavanlı bir mağaraya ulaştılar. Kökreğen Tağ Üreği'nden çıktıktan beri korudukları ana yöne giden bir tek geçit vardı mağarada. Ama Kıvrak yolların birleştiği yerin tam ortasında sanki dizginleri çekilmiş gibi durdu. Kararsızlıkla etrafını araştırdı, seçeneklerinin sayısıyla kafası karışmıştı – ve içgüdülerinin en aşikar seçenekten gitmeyi reddedişi de buna tuz biber oluyordu. Bir anda gemlenişine itiraz ederek inledi, "Ah, Efendilerim. Bilemiyorum."

Mhoram atıldı: "Bilmek zorundasın. Başka şansımız yok. Eski haritalar bu yolları göstermiyor. Bizim gidebileceğimizden ötelere

getirdin bizi." Sanki onu bir karara varmaya zorlamak için kadını omuzlarından kavradı. Ama bir an sonra Prothall yüzünden ilgisi dağıldı Mhoram'ın. Öksürüklerle ani bir kasılmaya tutulan Yüce Efendi yere kapaklandı.

Kanbekçilerinden biri çabucak Prothall'a destek olup onu oturur bir konuma getirdi. Mhoram da yanına diz çöktü, Prothall'ın yaşlı yüzüne yoğun bir endişeyle bakıyordu. "Biraz dinlen," diye mırıldandı Mhoram. "Yasaklamamız uzun zaman önce kırıldı. Vakit kaybetmemeliyiz."

Öksürük nöbetleri arasında Yüce Efendi karşılık verdi, "Beni bırakın. Asayı alın ve gidin. Benim işim bitti."

Prothall'ın sözleri birliği dehşete düşürdü. Covenant ve savaşçılar Mhoram'ın yanıtını duyabilmek için elleriyle ağızlarını kapayıp nefeslerini tuttular. Mhoram'ın Prothall'ın fedakarlığını kabul edebileceği korkusuyla hava bir anda yoğunlaştı.

Ama Mhoram bir şey demedi.

"Beni bırakın," diye yineledi Prothall. "Asanı bana ver ve elimden geldiğince kaçarken sizi müdafaa edeyim. Gidin, dedim. Ben yaşlıyım. Zafer anıma kavuştum. Bir şey kaybetmem. Asayı alın ve gidin." Efendi Mhoram yine bir ses vermeyince, hırıltılarla ekledi: "Mhoram, duy beni. Bu yüce Sefer'in benim yaşlı kemiklerim yüzünden mağlubiyetle sonuçlanmasına izin verme."

"Seni duydum." Mhoram'ın sesi boğuk ve kederliydi. Başı eğik biçimde diz çöküyordu.

Ama bir dakika sonra dizlerinin üstünde yükseldi, başını geriye attı ve gülmeye başladı. Sakin bir kahkahaydı; hummalı ve zorlama bir kahkaha değildi. Rahatlamanın ve ümitsizlikten kurtuluşun kahkahasıydı bu. Birliktekiler bu kahkahanın isteriden ötürü olmadığını anlayana dek ağızları açık bakakaldılar. Sonra, nedenini dahi bilmeden, kahkahayla karşılık verdiler. Yüreklerinde taze bir rüzgar gibi esti kahkaha keyfi.

Covenant bu neşeyi paylaşamadığı için, neredeyse bağıra bağıra lanet okuyacaktı.

Kahkahalar alçak sesli kıkırdamalara dönüştüğünde, "Ah, Dwillian oğlu Prothall," dedi Mhoram Yüce Efendi'ye. "İyi ki yaş-

lısın. Seni bırakmak ha? E, o zaman, seni övmeme itiraz etmek için sen orada olmayınca, Osondrea'ya büyük kahramanlıklarını anlatmaktan nasıl keyif alacağım ben?" Şen bir kahkaha daha patlattı Mhoram. Sonra kendini toparlamış gibi, mağaranın ortasından şaşkın bir halde duran Kıvrak'a döndü.

"Yelekaan," dedi nezaketle, "iyi iş yaptın. İçgüdülerin her zaman haklıdır – aklında tut bunu şimdi. Tüm şüpheleri kov içinden. Senin yüreğinin götürdüğü yere gitmekten korkmuyoruz."

Covenant kadının da birliğin kahkahalarına katıldığını fark etti. Kadının gözlerinden endişe okunuyordu; Covenant'ın tahmini, kadının Mhoram'ın önceki sözlerinden gücendiği yönündeydi. Ancak Efendi'ye ciddiyetle başını salladı. "Bakın bu iyi olur. Çünkü aklım yüreğime güvenmiyor."

"Neden?"

"Aklım diyor ki geldiğimiz yönde devam etmeliyiz. Ama yüreğim şu yönden gitmeyi diliyor." Neredeyse geldikleri yöne açılan bir tüneli işaret ediyordu. "Bilemiyorum," dedi sadece en sonunda, "bu benim için yeni bir şey."

Ama Mhoram'ın yanıtında bir kararsızlık yoktu. "Sen Raerlerinin Yelekaan'ı Kıvrak'sın. Ranyhynlere hizmet ettin. Çimeni ve göğü bilirsin. Yüreğine güven."

Kıvrak, bir süre düşünüp bu nasihate uydu.

İki Kanbekçisi Prothall'ın ayağa kalkmasına yardım ettiler. Aralarında Prothall'ı destekleyerek birliğe katıldılar ve Kıvrak'ın içgüdülerinin seçtiği tünelden ilerlediler.

Bu geçit çok geçmeden yavaşça aşağı eğim kazanmaya başladı ve iyice hızlandılar. Onları kovalayanların ne yaptıklarını tahmin edemeyip böylece yollarını kesmeyecekleri ve onları doğrudan izlemeyecekleri ümidine tutunmuş ilerliyorlardı. Lakin her yeri saran karanlık ve sessizlikte hiçbir güvenceleri yoktu. Gittikleri yolda başkaca dallanma olmadı, ama sanki dağın içindeki bir damarı izliyormuş gibi düzensizce sağa sola kıvrılıyordu. Yol en sonunda engin, boş bir alana benzeyen bir yere açıldı ve bir sıra dönemeç boyunca sarp, sivri bir kaya yüzeyinden tırmanmaya başladılar. Şimdi birlik yukarı doğru zahmetle ilerlemek zorundaydı.

Yüksekliğin zorlukları onları tırmanışın kendisi kadar yavaşlatmaya başladı. Ne kadar yükseğe çıktılarsa hava da o kadar soğudu ve yanı başlarındaki karanlık uçurumda esen rüzgar o kadar güçlendi. Ama soğuk ve rüzgar alınlarından dökülen terleri ve tükenmiş, harap olmuş nefeslerini vurguluyordu sadece. Yalnız Kanbekçileri uzun günler boyu süren mücadeleden yorgun düşmemiş görünüyordu; dur durak bilmez adanmışlıklarının yalnızca değişik bir tür ifadesi gibi kararlılıkla meyilden yukarı adım atıyorlardı. Ama yoldaşları ölmek üzereydi. Savaşçılar ve Covenant tırmanış sırasında kötürümler gibi sendeleyerek çıkıyorlardı.

Mhoram nihayet bir mola verdi. Covenant sırtını kayaya vererek kendini bırakıp oturdu; yüzü, içinde karanlıklar esen, dibi bucağı bilinmez mağaraya bakıyordu. Teri alnında donuyor gibiydi. Kalan son yemek ve içecekler elden ele gezdirildi, ama gömüldükleri bu yerde, ne yemek ne içki yürekleri tazelemeye yetmiyordu – sanki bunların verebilecekleri besin bile yeraltı mezarlarının karanlığından yılmıştı. Covenant, uyuşmuş bir halde yedi, içti. Sonra bomboş karanlığı görmemek için bir süreliğine gözlerini kapattı. Ama gözleri açık da olsa, kapalı da aynı şeyi görüyordu.

Bir süre sonra –artık ne kadar zaman geçtiğini ölçemiyordu Covenant– "Onları duyuyorum," dedi Efendi Mhoram iç sızlatıcı bir fısıltıyla.

Korik'in karşılığı bir kabirden gelen bir iç çekiş gibi gaipten geliyordu. "Evet. İzliyorlar. Sayıları çok büyük."

Sanki kırbaç yemiş gibi ayaklanan seferiler yeniden tırmanmaya, kendilerini güçlerinin sınırlarının ötelerine zorlamaya başladılar. Başarısızlığın zayıflığını hissediyorlardı, sanki sırf Mhoram'ın mavi alevi onları yukarı çekiyor, onları zorluyor diye ilerliyorlardı, sanki o mavi alev yalvarıyor, kandırıyor, dürtüyor, esinlendiriyor, her şeye tahammül göstermeleri ve daha da tahammül göstermeleri dışında bir şeyi kabul etmeyi reddediyordu. Kaçmaları gereği dışındaki tüm zorunlulukları göz ardı ederek tırmanmaya devam ettiler.

Ardından rüzgar çevrelerinde ulumaya başladı ve yönleri değişti. Boşluk bir anda daraldı; kendilerini dik bir hava bacasının duvarına oyulmuş dar, sarmal bir merdivende buldular. Kabaca

yontulmuş basamakların darlığı yüzünden tek sıra çıkmak zorunda kaldılar. Ve rüzgar korkuya kapılmış bir halde yeraltı mezarlarından kaçarken bacadan yukarı feryat figan koşturuyordu. Covenant yine bir başka tehlikeli yükseklikle uğraşmak zorunda kalacağını anlayınca inledi, ama dışarı öyle bir hücum ediyordu ki rüzgar, düşmek imkansız gibiydi. Başı döne döne merdivenden yukarı güçlükle tırmandı.

Hava bacası dimdik yukarı gidiyordu ve birlik de yukarı çıkan havayla sürüklenir gibi tırmanıyordu. Ama baca daraldıkça, rüzgarın gücü arttı; nefes alınamayacak denli hızla esmeye başladı yanlarından. Nefesleri kesilerek yukarı baktıkça, sersemletici bir baş dönmesi basıyordu. Hava bacası tehlikeli bir biçimde bir yandan diğerine eğiliyor gibiydi. Covenant, elleri ve dizlerinin üstünde ilerlemeye başladı.

Çok geçmedi, tüm birlik emekliyordu.

Nefesini düğümleyen, bastırılamaz, karşı konulamaz bir acı hissinin ardından, merdivenlerde boylu boyunca uzandı, kaldı Covenant. Hareket etmiyordu. Rüzgarın kükreyişine karşı bağırmaya çalan sesler işitti belli belirsiz. Ama artık dinleyecek halde değildi. Boğulmanın eşiğine geldiğini hissediyordu ve tek yapmak istediği ağlamaktı. O an bile çektiği sefilliği gözyaşlarıyla boşaltıp atmasına neyin engel olduğunu anlamıyordu.

Eller kavradı omuzlarından, onu yassı bir taşın üzerine taşıdılar. İnce bir yarığın dibinden dört veya beş metre sürüklediler. Rüzgarın ulumaları uzaklaştı.

Quaan'ın boğuk, nefes nefese bir kutlama narası attığını duydu. Zorlayarak başını kaldırdı. Gökgürültüsü Dağı'nın doğu yüzlerinden birine açılan bir yarıkta yayılmış yatıyordu. Epey aşağıda, dümdüz, boz bir sahanın üstüne, alazlanmış güneş yükseliyordu.

Sağırlaşmış kulaklarına, bu naranın kendisi bile hıçkırık sesleri gibi geldi. Savaşçılar birer birer Covenant'ın yanından, yarıktan yukarı tırmanıp, şafağa ulaştıkça herkese bu nara yayıldı. Kıvrak daha şimdiden yarıktan birkaç adım öteye zıplamış, diz üstü çöküp toprağı öpüyordu. Epey uzaklarda, Sarankabir, Kerh Akıntısı ve Büyük Bataklığın oluşturduğu parlak çizginin ötelerinde, asaletle, kızıl bir görkemle taçlanmış güneş şahlanıyordu.

Covenant kendini doğrultup oturur bir konuma geldi ve zafer anlarını görmek için Efendilerin üzerinde göz gezdirdi.

Hiç de muzaffer bir halleri yoktu. Yüce Efendi, Yasa Asasını dizlerinin üzerine almış, yaşlı kemiklerle dolu bir çuval gibi buruşup, yığılmıştı. Başı öne eğilmişti, yüzünü iki eliyle örtmüştü. Mhoram, yanında hareketsiz, aksi bir ifadeyle duruyordu, gözleri seyrettiği kırlar kadar solgun bakıyordu.

Ne olduğunu anlamıyordu Covenant.

Sonra Bannor, "Burada savunma yapabiliriz," dedi.

Mhoram'ın yanıtı hem yumuşak, hem de şiddetliydi. "Nasıl olacak? Salya buraya çıkan pek çok yol biliyor. Hadi onu burada durdurduk, o zaman aşağıdan saldırır – orası mı olmadı, o zaman yukarıdan. Bizimle savaşmak için binlercesini yollayabilir."

"O halde onları yavaşlatmak için bu yarığı kapatalım."

Mhoram'ın sesi daha da yumuşadı. "Yüce Efendi'nin asası yok. Tek başıma yarığı yasaklayamam – buna gücüm yok. Bu yarığın duvarlarını alaşağı edecek kadar gücüm mü var sanıyorsun? Hayır – bu şekilde Toprağı yaralamaya niyetimiz olsa bile, buna gücüm yetmez. Kaçmamız gerek. Oradan – " Titreyen bir elle dağın yamacını işaret etti.

Covenant aşağı baktı. Bir bıçak yarası gibi, Gökgürültüsü Dağı'nın yamacından aşağı inen bir koyağın dibine açılıyordu yarık. Bir omurgaya benzeyen bu yarığın kemikleri düzensiz aralıklarla yerleşmişti; dağın ölüp kopan ve yüksek uçurumlardan düşen devasa parçaları dört bir yana savrulmuştu. Dağın duvarları tırmanılamayacak denli yamandı. Seferiler bir yarım fersah boyunca kesiğin dibinden çileli bir yolda gitmek zorunda kalacaklardı. O noktada duvarlar yanlara açılıyor ve koyak bir uçurumda bitiveriyordu. Uçuruma vardıktan sonra da bir başka iniş yolu bulana dek, birliğin yamaçlarda dolanıp durması gerekecekti.

Covenant hala ne olduğunu anlamıyordu. Koyağın çetinliğini görünce inledi, ama kaçış yolları buydu işte. Gün ışığını hissediyordu yüzünde. Yukarı çekti kendini, "Haydi yola düşelim," diye mırıldandı.

Mhoram bastırmaya çalışsa da kendini belli eden ıstırap dolu bir bakış attı. Ama acısını dile getirmedi. Onun yerine Quaan ve

Korik'le sertçe bir şeyler konuştu. Birkaç dakika içinde, Seferiler koyaktan aşağı yola döküldüler.

Ölümcül derecede ağırdı ilerleyişleri. Yol bulmak için bir taşın üstünden diğerine tırmanıyor, yalçın kayalarda salınıyor, taşlardan koca yumruklar arasındaki dar geçitlerden elleri, dizleri üstünde, sıkış tıkış ilerliyorlardı. Bitap düşmüşlerdi. En güçlü savaşçıların dahi zaman zaman Kanbekçilerinden yardım diledikleri oluyordu.

Prothall'ı neredeyse tüm yol boyunca taşımak gerekiyordu. Asayı sıkı sıkıya kavramıştı ve tırmanışlar sırasında güçsüzce sağı solu eşeliyordu. Ne zaman bir kayanın üstünden aşsa, diz üstü düşüyordu; kısa zamanda cüppesinin önü kana bulandı.

Covenant, tehlikeyi fark etmeye başladı. Bu hızla ancak ölüme kavuşurlardı. Hele bir de Salya yamaçtaki diğer yolları biliyorsa, daha birlik oraya varmadan Salya'nın güçleri koyağın sonuna varırlardı.

Bu düşüncedeki tek kişi o değildi. İlk rahatlamalarından sonra, savaşçıların yüzüne hayalet görmüş gibi bir ifade yerleşmişti. Çok geçmeden şimdiye kadar görüp geçirdiklerinin tüm yükü bir değirmen taşı gibi boyunlarına asılmışçasına, başları eğilmiş, sırtları bükülmüş halde bin bir güçlükle yürümeye, tırmanmaya, dişlerini tırnaklarına takıp mücadele etmeye başladılar. Gün ışığı, içinde bulundukları tehlikeyi unutmalarına fırsat tanımıyordu.

Sanki olacakları görmüş gibi, daha koyaktan aşağı yolun yarısını gidemeden, korktukları başlarına geldi. Ocaklılardan biri ümitsiz bir çığlık kopardı, geldikleri dağa doğru işaret etti. Orada geldikleri yarıktan dışarı akın eden bir şerbaşı ordusu gördüler. Kesiğin taşlar, kayalarla karmakarışık hale gelmiş omurgasından aşağı daha hızlı ilerlemeye çalıştılar. Ama, kapkara bir sel gibi akıyordu peşlerinden şerbaşları. Yaratıklar kayaların üstünden tökezleme korkusu olmadan zıplıyor gibiydi, sanki vahşet yüklü dalgaların üstünde taşınıyorlardı. İnsanı hasta eden bir hızda birlikle aralarını kapatıyorlardı.

Ve şerbaşları yalnız değildi. Birdenbire koyağın sonuna yakın bir yerde, bir duvarın üstünden mağaracinleri belirdi. Seferileri görür görmez, duvarın kenarından aşağı halatlar fırlatıp inmeye başladılar.

Birlik, bir avuç kene gibi Salya'nın gücünün kıskacına esir düşmüştü.

Oldukları yerde dehşetten donakalmışlardı. Bir anlığına Quaan'ın Ocağına karşı duyduğu sorumluluk duygusu bile sarsıldı; bomboş etrafına bakıyordu ve hareket etmiyordu. Covenant bir kaya parçasının yanına çekti. Bu mu adaletin? diye haykırmak istiyordu dağa. Zaten şu ana kadar başına gelen pek çok şeye rağmen hayatta kalmış, pek çok şeye katlanmış, pek çok şeyi kaybetmişti. Hani, neredeydi kaçışı? Yaptığı pazarlığın, hoşgörüsünün bedeli bu muydu? Bu çok fazlaydı. Bir cüzzamlıydı o, bu tür ateşten gömlekler giyemezdi. Beyhude bir öfkeyle sesi denetimden çıkmış, titriyordu. "Şaşacak bir şey yokmuş demek – boşuna değilmiş Asayı verişi. Vermiş, vermiş ki şimdi daha çok yansın canımız. Biliyormuş Asayla kaçıp gidemeyeceğimizi."

Ama Mhoram üstlerine çöken dehşeti yaran bir sesle buyruklar yağdırıyordu. Koyaktan aşağı kısa bir mesafeyi koştu ve yakınındaki diğerlerinden daha yüksek, geniş, yassı bir kayanın üstüne tırmandı. "Hepimize yetecek kadar yer var! Gelin!" diye emretti. "Burada kavuşacağız sonumuza!"

Yavaşça, yenilginin yükü fazla gelmiş gibi, ayaklarını sürüye sürüye kayaya ilerledi savaşçılar. Mhoram ve Kanbekçileri yukarı çıkmalarına yardım ettiler. En son iki Kanbekçisi'nin arasında destek alan Yüce Efendi Prothall geldi. "Hayır. Hayır," diye söyleniyordu. Ancak Mhoram'ın emirlerine direnmedi.

Herkes kayanın üstüne çıkınca, Kanbekçileri ve Quaan'ın Ocaklıları kendilerini kayanın kenarına konuşlandırdılar. Kıvrak da katıldı onlara, ipi elinde gerilmiş bekliyordu; böylece Prothall, Mhoram ve Covenant son savunmasını yapacak olan birliğin oluşturduğu halkanın içinde kalmıştı.

Şerbaşları şimdi birliğin üstünde durduğu kayaya giden yolun yarısını aşmışlardı. Arkalarından yüzlerce mağaracini yarıktan taşıp, koyağın içine akıyordu. Aynı zamanda pek çoğu da yukarı doğru çıkmış, peşlerine düşmüştü.

Salya'nın kuvvetlerini dikkatle gözden geçirdikten sonra, "Cesur olun dostlarım," dedi Mhoram yumuşak bir sesle. "İyi iş çıkardınız. Şimdi sonumuzu öyle cesaretle karşılayalım ki düşmanları-

mız dahi hatırlasın. Ümitsizliğe kapılmayın. Bir savaşın başlangıcıyla zafer arasında pek çok şans belirir, pek çok şans kaybolur. Haydi, Habis Efendi'ye öyle bir ders verelim ki Diyarın son dostu ölmeden zaferin tadını asla çıkaramayacağını anlasın."

Ama Prothall "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır." Yüzünü yukarı, Gökgürültüsü Dağı'nın doruğuna çevirdi, ayaklarını yere iyice yerleştirdi ve gözlerini kapadı. Ağır ama kararlı biçimde Yasa Asasının yüreğinin hizasına kaldırdı ve iki yumruğunun arasında kavradı. "Bir yolu olmalı," dedi fısıltıyla. "Yediler Aşkına! Bir yolu olmalı." Asanın karmaşık yazılarla oyulmuş, gizemli yüzeyini sıkan parmaklarının boğumları beyazladı. "*Gökbendi Melenkurion!* Yardım et bana. Hayır, kabul edemem bu sonu." Kaşları ağır ağır kapalı, yuvalarına gömülmüş gözlerinin üzerine yığıldı ve sakalları yüreğine değene dek başını göğsüne eğdi. Solgun dudakları arasından mırıl mırıl, sözsüz bir şarkı döküldü. Ama sesi göğsünde öyle boğuk boğuk hırıldıyordu ki, bir duadan çok bir ağıta benziyordu.

Salya'nın kuvvetleri insafsızca birliğin üzerine doğru akıyor, birliği içinde boğmak üzere kabarıyordu. Mhoram onları izliyordu, çaresizlikle aralanmıştı insancıl dudakları.

Aniden, çaresizlikten deliye dönmüş gözleri, tehlikeli de olsa bir şansın varlığıyla parıldadı. Döndü, Covenant'ı bakışlarında hapsederek, fısıldadı: "Bir yol var! Prothall, Ateşaslanlarını çağırmaya teşebbüs ediyor. Başaramaz, mümkün değil – Asanın gücü henüz kapalı ve onu açmak için gerekli güçse bizde yok. Ama beyaz altın bu gücü serbest kılabilir. Bu yapılabilir!"

Mhoram sanki ona ihanet etmiş gibi irkilip, kaçtı Covenant. Hayır! dedi nefes nefese. Bir pazarlık yaptım – !

Sonra, hastalıklı, baş döndürücü bir sezginin marifetiyle Habis Efendi'nin onun için tasarladıklarını kısmen de olsa görmeyi becerdi. Garazkar'ın ona neler ettiğini kısmen de olsa anladı. İşte, tüm hilelerin, dolapların, dalaverelerin arkasında gizli kalmış ölümcül darbe. İşte.

Hay cehennemde yanasıca, hay kanına ekmek doğranasıca!

Hepsi birbirine karşıt, hepsi onu delirtmeye çalışan güçlerin çarpışma noktası burasıydı. Eğer ki vahşi büyüyü kullanmayı de-

nerse – eğer ki yüzüğünün gücü varsa – eğer ki zerrece gücü yoksa – Kara hayallerin başını döndüren saldırısıyla irkildi – birlik katledilmiş – Asa binlerce yaratığı yok etmiş, hepsinin kanı çalınmış alnına, başına.

"Hayır," dedi zorlukla yutkunarak. "Bunu istemeyin benden. Daha fazla öldürmeyeceğime söz verdim. Neler yaptığımı bilmiyorsunuz – Atiaran'a ve... ve ona... – daha fazla öldürmek zorunda kalmayayım diye bir pazarlık yaptım."

Şerbaşları ve mağaracinleri şimdi neredeyse ok menzili içindeydiler. Ocaklılar okları yayların kirişine yerleştirmiş, hazır bekliyorlardı. Salya'nın orduları yavaşladı, saldırının son hamlesi için uygun konuma geçmeye başladı.

Ama Mhoram'ın gözleri Covenant'tan ayrılmamıştı. "Eğer bunu yapmazsan daha da fazla ölüm olacak. Habis Efendi bizim ölümlerimizle yetinecek mi sanıyorsun? Asla! İstisnasız tüm canları yozlaştırmak ya da yok etmek için eline geçirene dek, önüne ne çıkarsa çıksın, tekrar tekrar kılıçtan geçirecek. Ne olursa olsun o kazanacak. Özgür olacak. Sen tam da onun istediğini yapıyorsun.

"Yine de!" Mhoram konuya geri dönmeye gayret etti. "Ölüler yalnızca ölüdür – ancak yaşayanlar Garaz'a karşı koymayı umut edebilirler."

Nedir sizden çektiğim! Covenant kendi sıkıntısına gücü yetmeyen bir adam gibi yanıtlar aradı. Ama tek bir yanıt bile yoktu. Hiçbir pazarlık, hiçbir uzlaşma ihtiyaçlarını karşılamıyordu. Acıyla, vahşice haykırdı, itiraz etti, yalvardı. "Mhoram! Bu bir intihar! Benden delirmemi istiyorsun!"

Mhoram'ın gözlerindeki tehditkar bakış bir an bile tereddüt göstermiyordu. "Hayır İnançsız. Aklını yitirmen şart değil. Başka yanıtlar var, başka şarkılar var söylenecek. Onları bulabilirsin. Neden senin acınla Diyar yok olsun ki? Kurtar ya da lanetle! Kap Asayı!"

"Cehennemin dibine kadar yolun var!" Öfkeden kudurmuş bir halde yüzüğünü yoklayan Covenant "Sen kendin yap!" diye bağırdı. Yüzüğü parmağından zorla çevirip çıkardı ve Mhoram'a fırlatmayı denedi. Ama delice titriyordu; parmakları kaydı. Yüzük taşın üstüne düştü, yuvarlanıp uzaklaştı.

Yüzüğün peşinden koştu Covenant. Onu yakalamak için yeterince parmağı yok gibiydi; kayıp Prothall'ın ayaklarının yanından geçti. Yeniden yüzüğe doğru atıldı – sonra ayağı kaydı, düştü ve alnını küt diye taşa yapıştırdı.

Uzaktan yayların kirişlerinin tıngırtısı çalındı kulağına; savaş başlamıştı. Ama ilgilenmiyordu bile. Kafatasını kırdığını hissediyordu. Başını kaldırınca, gözlerinde bir bozukluk olduğunu keşfetti; her şeyi çift görüyordu.

Cüppesinin yosun lekeli haritası okunamayacak halde bulanmıştı. Şimdi de cüppesini okuma şansı, Yosunorman'ın esrarlı mesajını çözme şansı kaybolmuştu demek. Efendi yüzüğü kaldırırken iki tane gördü Mhoram'dan. Tepesinde, Asayı kavramış, yaşam gücünün son damlasıyla Asanın gücünü iradesine boyun eğdirmeye çalışan iki tane Prothall vardı. İki tane Bannor savaştan uzaklaşıp Efendilere doğru yaklaştı.

Derken Mhoram Covenant'a doğru eğildi. Efendi sert ve ani bir hareketle uzanıp sağ bileğini kavradı. Öylesine şiddetli bir kavrayıştı ki bu kemiklerinin tümden ufalandığını hissetti. Elini açmaya zorluyordu bu kavrayış ve sağ elinin kalan üç parmağının üçü de açılıp savunmasız hale gelince, Mhoram yüzüğü tuttu, Covenant'ın işaret parmağına geçirdi. İlk boğuma kadar ilerleyip, orada sıkıştı yüzük. "Senin yerini ben alamam," dedi dişlerini gıcırdatarak iki Efendi birden. Doğruldu ve kabaca çekip Covenant'ı kaldırdı. İki yüzünü birden İnançsız'a doğru uzatarak, tısladı, "Yediler Aşkına! Zayıflıktan daha çok korkuyorsun güç sahibi olmaktan."

Evet! Covenant bileği ve kafasındaki acıyla inildedi. Evet! Hayatta kalmak istiyorum!

Savaşçılar şimdi yayları gerebildikleri hızda boşaltıyorlardı okları. Ama ellerindeki ok sayısı kısıtlıydı. Ve şerbaşları ve mağaracinleri tereddütle, ancak savaşçıları ok sallamaya zorlayacak kadar sokulma riskine giriyorlardı. Salya'nın kuvvetlerinin acelesi yoktu. Özellikle şerbaşları birliğin katledilmesinin ağır ağır tadını çıkarmaya can atar gibi gözüküyordu.

Ama Covenant'ın bunları düşünebilecek kadar aklı başında değildi. Bir tür ıstıraplı ifadeyle baktı Mhoram'a. Efendi'nin iki tane

ağzı var gibiydi –birden sayısı katlanmış dişlerinin üstünde gergin dudakları vardı– her biri zorlamayla alev alev yanan dört tane de gözü. Aklına tek bir şey geliyordu; boştaki elini kemerine attı, Atiaran'ın bıçağını çekti ve onu Mhoram'a doğru uzattı. Kenetlenmiş dişleri arasından yalvaran sözcükler çıktı: "Beni öldürün."

Yavaşça Mhoram'ın kavrayışı gevşedi. Dudakları yumuşadı; gözlerindeki ateş söndü. Bakışları kendi içine dönmüş ve gördüğü şey karşısında ürkmüş gibiydi. Sözleri ağzından her çıkışında kuma dönüşüyordu sanki. "Ah, Covenant – bağışla beni. Kim olduğumu unutuyorum. Köpükizci – Köpükizci bunu anlıyordu. Daha iyi dinlemeliydim onu. Senden kendi iradenle verdiğinden fazlasını istemek doğru değil. Öbür türlü nefret ettiğimize benzemeye başlarız." Covenant'ın bileğinden elini çekti ve geriledi. "Dostum bu sana düşmez. Bu yük bizim ve gerekirse sonuna kadar taşırız. Bağışla beni."

Covenant karşılık veremiyordu. Sanki ulumak üzereymiş gibi yüzü çarpıklaşmış bir halde duruyordu. Gözleri çift gören bakışları yüzünden sızlıyordu. Mhoram'ın merhameti herhangi bir sav veya talepten daha fazla içine işlemişti. Sersefil bir halde Prothall'a doğru döndü. Bu risk için gerekli gücü bir yerlerde bulamaz mıydı? Belki de kaçış yolu o yönde yatıyordu – belki özgürlük için ödemesi gereken bedel vahşi büyünün dehşetiydi.

Şerbaşları tarafından öldürülmek istemiyordu. Ama kolunu kaldırdığında bir baktı ki önünde duran ellerden hangisinin kendi eli olduğunu, bu iki Asadan hangisinin gerçek olduğunu söyleyemeyecek haldeydi.

Derken pes bir tıngırdama sesiyle son ok da uçtu. Mağaracinleri kötülük ve neşeyle gür bir bağırtı kopardılar. Şerbaşlarının emriyle yaklaşmaya başladılar. Savaşçılar kılıçlarını çektiler, kaçınılmaz sonlarına hazırlandılar. Kanbekçileri her an bir yana atılmak üzere topuklarının üzerinde denge kurdular.

Covenant, titreyerek Asaya erişmeye çalışıyordu. Ama başı dönüyordu ve afallatıcı bir biçimde karanlık etrafında sıçrayıp duruyordu. Korkusunu yenemiyordu; küstah cüzzamın ondan hınçla almak üzere olduğu intikamı görünce dehşete düşmüştü. Eli Asaya giden yolun yarısını aldı ve durdu, iktidarsız parmaklarıyla boş havayı tutmuştu.

Ah! diye feryat etti terkedilmiş gibi. Yardım edin bana!

"Kanbekçisiyiz biz." Mağaracinlerinin yüksek sesli şehvet çığlıkları arasında Bannor'un sesi neredeyse duyulmuyordu. "Bu sona müsaade edemeyiz."

Bannor, kararlılıkla Covenant'ın elinden tuttu ve Prothall'ın Asayı kavrayan elinin tam üstüne yerleştirdi.

Covenant'ın göğsünde güç infilak ediyor gibiydi. Sessiz bir sarsıntıyla koyak öyle sert, öyle hızlı sallandı ki dağ acıyla kıvranıyor zannetti. Patlama seferilerin hepsini yere çaldı, tüm şerbaşları ve mağaracinlerini savurup kayaların arasına yapıştırdı. Yalnız Yüce Efendi ayaktaydı. Başı aşağı yukarı savruluyor, Asa elinde sıçrayıp duruyordu.

Bir an için koyakta öyle yoğun bir sessizlik oldu ki patlama sanki savaşa tutuşmuş herkesi sağır etmişti. Ve o an içinde Kökreğen Tağ'ın üzerindeki göğün tamamı akıl sır ermez bir gök gürültüsü ile karardı.

Derken bir ses geldi –sanki dağın kayaları dile gelmiş feryat ediyor gibi, derinden bir yıldırım sesi– ve bunu da, dalga dalga uzayan, sıcak, tıslaya pıslaya tükürükler saçan sesler izledi. Bulutlar Gökgürültüsü Dağı'nın doruğunu örtene dek alçaldılar.

Kefen geçirilmiş dorukta devasa sarı ateşler yanmaya başladı.

Bir süre için, hareket etmekten korkar gibi birlik ve saldırganlar koyağın içinde öylece yattı. Herkes ateşlere ve fırtına bulutlarına bakakalmıştı.

Ansızın alevler püskürdü, mağaracinleri ayağa fırladı ve koşmaya başladılar. Birkaçı kendilerini delice koyağın duvarlarına attı. Ama çoğu, birliğin üstünde durduğu kayayı etrafından süpürüp aşağı kaçtı, Ateşaslanlarından daha hızlı koşmaya çalışıyorlardı.

Şerbaşları diğer yandan, ağızlarından köpükler saçarak, telaşla koyağın duvarlarından tırmanıp yeraltı mezarlarının girişine doğru ilerlediler.

Ama güvenliğe eremeden, yarığın tepesinden Salya belirdi. Mağaracini ayakta duramayacak kadar kötürümleşmişti. Ama yumruğunun içersinde sıkıca yeşil bir taş tutuyordu ve bu taş, kara

bulutları delip geçen yoğun bir kötülükle ışıyordu. Çığlığı Aslanların kükreyişinin üstüne yükseldi:

"Ezin! Ezin!"

Şerbaşları durdular, korkuları arasında sıkışıp kalmışlardı.

Yaratıklar kararsızlığa düşmüş beklerken, birlik koyaktan aşağı ilerlemeye başladı. Prothall ve Mhoram'ın kendilerini kaldıracak gücü dahi yoktu, o yüzden Kanbekçileri onları sırtlamıştı. Kayaların üzerinden bir adamdan diğerine aktarıyorlardı Efendileri, koyağın taşlık zemininde sürüklüyorlardı.

İlerlerinde mağaracinleri dağın yüzeyindeki kesiğin sonuna ulaşmaya başladılar. Bazıları öyle körcesine koşuyordu ki uçurumdan aşağı düşüyordu; diğerleri uçurum kenarı boyunca her iki yöne dağılıp bir kaçış yolu bulmak için feryat ediyorlardı.

Ama birliğin arkasında şerbaşları yeniden kama oluşturup, aşağı doğru ilerlemeye başladılar. Seferiler kamadan olan uzaklıklarını ancak koruyabiliyordu.

Alevlere boğulmuş havanın kükreyişi gittikçe daha keskinleşti, daha vahşileşti. Doruğun gücüyle serbest kalmış kaya parçaları uçurumlardan aşağı yuvarlanıyordu. Ateşaslanları erimiş taşlar gibi ilerliyor, bir cehennemin yüreğinden kusulmuşçasına bayırlardan aşağı fırlıyorlardı. Hala koyağın epey yukarılarında olan Aslanların her şeyi yutan ulumalarının kudreti, aşağı doğru her bir sallanışla kendini ikiye, üçe katlıyor gibiydi. Olacakların habercisi gibi, üflediği boruyla ateşlerin ve volkanik açlığın ilerleyişini müjdeleyen, kavurucu bir hava akımı patladı üzerlerinde. Kökreğen Tağ ta köklerinden korkuyla ürperiyordu.

Koyağın çetinliği birlik aşağıdaki uca yaklaştıkça azaldı ve Covenant kendi başına ilerlemeye başladı. Çift görmesinin, tazyik altında sağırlaşan kulağının zorlamasıyla, öfkeden köpürmeye başlayarak silkinip kendini Kanbekçisi'nden kurtardı. Kaskatı kesilmiş dizleriyle, bir kukla gibi hareket ederek, kendini ileri atıp, uçuruma ulaşmak için düşe kalka, inatla bir yol tutturdu.

Diğer seferiler uçurumun kenarı boyunca güney yönüne döndüler. Ama Covenant doğrudan uçuruma doğru gidiyordu. Uçuruma ulaşınca, bacaklarında kendini durduracak gücü zor buldu. Bitkin halde yalpalayarak, sarp yamaçtan aşağı baktı. Uçurum en

az beş yüz metre boyunca dimdik aşağı iniyordu ve en az bir fersah genişliğindeydi.

Kaçış yoktu. Birlik uçurumun ötesindeki herhangi bir uygun inişe ulaşamadan çok önce Aslanlar onları yakalayacaktı.

İnsanlar Covenant'a bağırdılar; boşuna uyarıyorlardı onu; havadaki kükremelerin içinde onları duymuyordu bile. Uyarılara da kulak asmıyordu. O tür bir kaçışı istemiyordu. Düşmekten de korkmuyordu; korkacak kadar iyi göremiyordu uçurumun aşağısını.

Bir şeyler yapmalıydı.

Bir an duraladı, cesaretini toparladı. Sonra Kanbekçilerinden birinin muhtemelen onu kurtarmaya çalışacağını fark etti. Buna mahal vermeden hedefine ulaşmak niyetindeydi.

Ölüme karşı bir yanıt bulması gerekiyordu.

Yüzüğünü çıkarıp, parmaklarının yarısı olmayan elinde sıkıca tuttu, yüzüğü uçurumdan aşağı atmak üzere kolunu yukarı kaldırdı.

Kolunu geriye doğru çekerken, gözleri yüzüğün üzerindeydi ve bir anda durdu, utancın tokadını yemişti. Metal lekesizdi. Hala iki tane yüzük görüyordu, ama her ikisi de düz beyaz parlıyordu; içlerindeki leke kaybolmuştu.

Uçurumdan döndü, Salya'yı bulmak üzere koyaktan yukarı ilerledi.

Mhoram'ın bağırdığını duydu. "Bannor! Bu onun seçimi!" Kanbekçisi ona doğru koşturuyordu. Mhoram'ın emriyle, içtiği anda rağmen, on metre ötede durdu Bannor. Hemen sonrasında ise, emre uymayı reddetti ve yeniden Covenant'ın üzerine doğru atladı.

Covenant bakışlarını odaklayamıyordu. Koyağın oldukça yukarısındaki ateşten aslanların üzerlerine doğru atıldığını görür gibi oldu. Ama görüş alanına esas hakim olan şey, şerbaşı kamasıydı. En fazla üç adım ötesindeydiler. İlimustası şimdiden vurmak için değneğini kaldırmıştı.

İçgüdüsel olarak Covenant hareket etmeye çalıştı. Ama çok yavaştı. Bannor ona çarpıp, şerbaşlarının yolundan uzağa doğru devirdiğinde halen adım atmak üzere eğilmiş konumdaydı.

Sanki bir anda ilham gelmiş gibi delice, sevinçli bir havlama kopardı şerbaşları, tek bir varlık gibi ileri atıldılar ve uçurumdan aşağı yuvarlandılar. Aşağı düşerkenki çığlıkları hala vahşi ve muzafferdi.

Bannor Covenant'ı ayağa kaldırdı. Kanbekçisi onu birliğin kalanına katılması için dürttü, ama Covenant Bannor'dan kurtuldu ve bayırdan yukarı bir iki adım attı, gözlerini kısıp yarığı süzüyordu. "Salya! Salya'ya ne oldu?" Gözleri iflas etmişti. Durdu, kararsızlıkla bocaladı, öfkeden köpürüyordu. "Göremiyorum!"

Mhoram ona doğru koşturdu ve Efendi'nin yüzüne doğru bağırarak önceki sorusunu yineledi.

Mhoram kibarca karşılık verdi: "Salya burada, yarıkta. Hükmedemediği güç onu yok ediyor. Artık ne yaptığını bilmez halde. Bir dakika içinde Ateşaslanları tarafından yutulacak."

Covenant dişlerini sıkarak sesine hakim olmaya çalıştı. "Hayır!" diye tısladı. "O yalnızca başka bir kurban. Habis başından beri bunu planlıyordu." Kenetlenmiş dişlerinin arasında sesi çatlak çıkıyordu.

Onu rahatlatmak için Mhoram omzuna dokundu. "Huzurlu ol İnançsız. Yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Kendini suçlaman gereksiz."

Covenant ansızın öfkesinin toza dönüşüp uçtuğunu fark etti. Mahvolduğunu, bir enkaza dönüştüğünü hissetti ve sanki artık kemikleri onu taşıyamayacakmış gibi yere çöktü. Gözlerinde perişan bir bakış vardı, sanki bir hayalet geminin yırtık pırtık yelkenleri gibi. Ne yaptığına umursamayarak, nikah yüzüğünü yeniden yüzük parmağına taktı.

Birliğin kalanı ona doğru ilerliyordu. Kaçış girişimlerinden vazgeçmişlerdi; hep beraber Aslanların ilerleyişini izliyorlardı. Gece yarısında çöken bulutlar dağın tümüne kasvetli gölgeler çöktürmüştü ve loşluğun içinde önüne çıkana hücum eden ateşler, her yanı yalaza boğuyor, güneşin alevlerinden oluşan canavarlar gibi göğe doğru ışıldıyorlardı. Koyağın içine, duvarlardan aşağı döküldüler ve bazıları yeniden yarıktan yukarıya sıçradı.

Efendi Mhoram, tutulduğu esriklik halinden çıktı. "Ranyhyn'ini çağır," diye buyurdu Bannor'a. "Kanbekçileri kendilerini kurtarabilir. Asayı ve İkinci Mührü al. Ranyhyn'i çağır ve kaç."

Bannor, uzunca bir süre Mhoram'ın gözlerinin içine baktı, kafasında Efendi'nin buyruğunu tartıyordu. Sonra vurdumduymaz bir ifadeyle buyruğa karşı geldi. "İçimizden biri gidecek. Efendiler Kalesi'ne Asayı ve Mührü götürecek. Diğerleri burada kalacak."

"Neden? Kaçamayız ki? Yaşamalı, bu savaşı sürdürmek zorunda kalacak Efendilere hizmet etmelisiniz."

"Belki de." Hafifçe omuz silkti Bannor. "Kim bilebilir ki? Yüce Efendi Kevin gitmemizi emretti ve itaat ettik. Böylesi bir şeyi bir daha yapmayacağız."

"Ama bu ölümün ne faydası olacak!" diye haykırdı Mhoram.

"Ne olursa olsun." Kanbekçisi'nin ses tonu bir demir parçası kadar dümdüzdü. Sonra ekledi. "Ama sen Hynaril'i çağırabilirsin. Çağır onu, Efendi."

"Hayır," dedi Mhoram ve durumu anlamış biçimde yorgun bir gülümseyişle iç geçirdi. "Yapamam. Bunca insanı nasıl ölüme terk ederim?"

Covenant kulağını kabartmış dinliyordu onları. Tayfalarının terk ettiği bir gemi gibi hissediyordu kendini, enkaz halindeki duygularının arasında kurtarmaya değer bir şeyler arıyordu. Ama içindeki bir parça olan biteni anladı. Sağ elinin iki parmağını dudaklarının arasına soktu ve tek bir keskin ıslık çaldı.

Tüm birlik Covenant'a bakakaldı. Quaan İnançsız'ın aklını yitirdiğini düşünüyor gibiydi. Mhoram gözleri delice tahminlerle fıldır fıldır dönüyordu. Ama Yelekaan Kıvrak ipini havaya, yükseklere fırlattı ve "Ranyhyn!" diye sevinçle haykırdı. "Dünyanın Yelesi! Onları çağırıyor!"

"Nasıl olur?" diye itiraz etti Quaan. "Ranyhynleri reddetmişti."

"Onun için şahlanmışlardı!" diye karşılık verdi Kıvrak kişner gibi bir gülüşle. "Gelecekler."

Covenant onları dinlemeyi tümden kesti. Ona bir şeyler oluyordu ve olan bu şeyle yüzleşmek için bir anda ayaklanıp doğruldu. Bulunduğu yerin boyutları değişiyordu. Bulanık bakışlarında,

birlik yoldaşları yavaşça daha sertleşmeye, daha katılaşmaya başladılar – birer kaya gibiydiler. Ve dağın kendisi hızla elmas gibi sertleşmeye başladı. Sanki tüm dünyanın temel taşıymış gibi sabitleşmeye başladı dağ. Covenant algılarını örten duvakların bir bir kalktığını hissetti; bulutlardan sıyrılmış Kökreğen Tağ'ı tüm karşı konulmaz gücüyle gördü. Dağa kıyasla kendi varlığı sönük kalıyordu; cılız ve geçiciydi bedeni. Duman kadar yoğun bir hava Covenant'ın içinde esmeye başladı, kemikleri buz kesmişti. Ruhunun boğazında sessiz bir acı düğümlendi. "Neler oluyor bana?"

Uçurumun güney kenarından dörtnala Ranyhynler belirdi. Alınlarında talihin parlayan beyaz umut ışığını taşır gibi, aşağı hücum eden Aslanlarla yarışa tutuştular. Bir anda boğuk seslerle neşeli bir haykırış koptu savaşçılardan. "Kurtulduk!" diye ünledi Mhoram. "Yeterince vakit var!" Birliğin kalanıyla beraber, hızla yaklaşan Ranyhynleri karşılamak üzere koşturdu.

Covenant, terk edildiğini, bir başına bırakıldığını hissediyordu. "Neler oluyor bana?" dedi kısık bir sesle yeniden.

Ama Prothall hala yanındaydı. Yüce Efendi'nin gökgürültüsü kadar gür, nazik, yaşlı bir sesle "Salya öldü," dediğini duydu Covenant. "Seni çağıran oydu ve onun ölümüyle çağrı sona erdi. Bu güçler böyle işler.

"Elveda, İnançsız! Doğruluktan şaşma! Bizim için çok büyük işler yaptın. Ranyhynler bizi koruyacak. Ve Yasa Asası ve İkinci Mühürle beraber Garazkar'ın şerrine karşı savunmasız kalmayacağız. Cesur ol. Umutsuzluk ve acı dışında şarkılar da var dünyada."

Covenant ancak suskun bir kederle inleyebildi. Çevresindeki her şey –Prothall, birlik, Ranyhyn, Ateşaslanları, dağ– kendisine kıyasla katılaştı. Tüm algılarına baskı yapıyor, duyularının ötesine geçip gri bir sisin içinde kayboluyorlardı. Etrafını yokladı ve hiçbir şey hissedemedi. Göremiyordu; Diyar gözlerinin görebileceği mesafeden çıktı. Bu, dayanabileceğinden fazlaydı, ama Diyar kayboldu.

XXV

Hayatta

Kıvranmalarla geçen uzunca bir süre boyunca gri sis etrafında bir girdap gibi döndü. Sonra sis bulanmaya başladı ve gözden kayboldu. Sanki sert yürekli bir tanrı gözlerine parmağıyla bastırmış gibi bakışları bulandı. Hızla gözlerini kırpıştırdı, gözlerini ovuşturmak için ellerini uzatmaya çalıştı; ama yumuşak bir şey elinin uzanmasına engel oluyordu. Bakışları hala kapkaraydı.

Uyanıyordu, daha doğrusu yeniden kendini sersemleşiyor gibi hissediyordu.

Yavaşça nerede olduğunu ayırt edebilir hale geldi. Yanlarında borulardan koruyucu engelleri olan bir yatakta yatıyordu. Çenesine kadar beyaz çarşaflar örtüyordu üzerini. Gri perdeler onu odadaki diğer hastalardan ayırmıştı. Floresan bir lamba tepeden boş boş ona bakıyordu. Havada belli belirsiz eter ve antiseptik kokusunun izi vardı. Yatağın başucunda bir çağrı düğmesi asılıydı.

Tüm el ve ayak parmakları hissizdi.

Sinir hücreleri yenilenmez, tabii ki yenilenmez, yenilenmez –

Bu önemliydi –önemli olduğunu biliyordu– ama nedense onun için hiçbir anlam taşımıyordu. Buz kesmiş taraflarını işitemeyecek kadar başka duygularla alev alevdi yüreği.

Onun için şu an esas önemli olan Prothall'ın, Mhoram'ın ve seferilerin hayatta olmasıydı. Bu düşünceye akıl sağlığının bir kanıtı gibi tutundu – tüm başına gelenlerin, yaptıklarının, deliliğin, kendini yok etme arzusunun bir ürünü olmadığının göstergesiydi bu. Hayatta kalmışlardı; Ranyhynlerle yaptığı pazarlık en azından bu kadarını gerçekleştirebilmişti. Tam da Habis'in yapmalarını istediği şeyleri yapmışlardı – ama hayatta kalmışlardı.

En azından onların da ölümünden mesul değildi ya. Yüzüğü kullanmakta, yüzüğüne inanmakta çektiği güçlük onların sonunu

Tayfların sonuyla bir kılmamıştı. Kaybettiği bunca şeye karşın tek avuntusu buydu.

Sonra yatağın ayak ucunda dikilmiş iki şekli seçebildi. İçlerinden bir tanesi beyazlar giymiş bir kadındı – bir hemşire. Kadının üzerine odaklanmaya çalışırken, kadın "Doktor – bilinci yerine geliyor," dedi.

Doktor kahverengi bir takım elbise giymiş, orta yaşlı bir adamdı. Gözlerinin altı, insanların çektiği acıyı görmekten bitkin düşüp torba torba olmuştu, ama kırlaşan bıyıklarının altındaki dudaklarında nazik bir ifade vardı. Yatağının yanına yaklaştı, bir süreliğine Covenant'ın alnına dokundu, sonra Covenant'ın gözkapaklarını kaldırdı ve göz bebeklerine ufak bir ışık tuttu.

Zorlukla ışığa odaklanabildi Covenant.

Doktor, olumlu anlamda başını salladı ve ufak el fenerini kaldırdı. "Bay Covenant?"

Covenant boğazındaki kuruluğu yutkunmaya çalıştı.

"Bay Covenant." Doktor yüzünü Covenant'a yaklaştırdı ve alçak, sakin bir ses tonunda konuşmaya başladı. "Hastanedesiniz. Polis aracının önüne düştünüz, sonra buraya getirildiniz. Yaklaşık dört saattir baygındınız."

Covenant, başını kaldırdı ve anladığını belirtmek için başını salladı.

"İyi," dedi doktor. "Kendinize gelebildiğinize sevindim. Şimdi, bir dakika beni dinleyin.

"Bay Covenant, aracı süren polis memuru size çarpmadığını söylüyor. Onun iddiasına göre tam zamanında durmuş – sizse öylece önüne düşmüşsünüz. Yaptığım inceleme de onu destekler yönde. Elleriniz sıyrılmış bir miktar ve alnınızda bir ezik var – ama bunlar yere düştüğünüzde olmuş olabilecek şeyler." Bir an için doktor bocaladı, ama sonra sordu: "Araç size çarptı mı?"

Covenant sessizce menfi anlamda başını salladı. Bu sorunun bir önemi yokmuş gibi geliyordu.

"Pekala, başınızı kaldırıma çarpıp bayılmış olabilirsiniz. Ama neden düştünüz?"

Bu da önemsiz gibiydi. Ellerini sallayarak bu soruyu bir kenara itti. Sonra yatakta oturmaya çalıştı.

Doktor'un ona yardım etmesine ya da engel olmasına fırsat kalmadan oturmayı becerdi; korktuğu kadar zayıf düşmemişti. El ve ayak parmaklarındaki hissizlik hala inandırıcılıktan uzaktı, sanki kan dolaşımı tazelenir tazelenmez yeniden eski sağlıklarına kavuşacaklardı.

Sinir hücreleri yenilenm–

Bir dakika sonra sesine kavuştu ve giysilerini istedi.

Doktor onu yakından inceledi. "Bay Covenant," dedi, "eğer isterseniz eve gitmenize izin vereceğim. Sanırım aslında sizi bir, iki gün müşahede altında tutmalıyım. Ama sizde aksilik gösteren bir durum bulamadım. Hem cüzzamla baş etmeyi siz benden daha iyi biliyorsunuz." Covenant hemşirenin yüzünde beliren mide bulantısı ifadesini kaçırmadı. "Dahası, dürüst olmak gerekirse" – doktorun ses tonu aniden asit kadar yakıcı kesildi– " size iyi bir bakım sağlayabilmek için buradaki personelin tümüyle kavga etmek zorunda kalmak istemiyorum. Kendinizi kalkabilecek güçte hissediyor musunuz?"

Yanıt olarak Covenant beceriksiz parmaklarını, çıkarmak için giydiği donuk, beyaz hastane giysisinde gezdirmeye başladı.

Doktor bir anda bir dolaba doğru gitti ve Covenant'ın kıyafetleriyle geri geldi.

Covenant kıyafetlerine bir tür UGD'yi uyguladı. Sokakta düşmesi yüzünden aşınmış ve tozluydular, yine de tıpkı onları en son giydiği zamanki gibi, Tıpkı seferin ilk günlerindeki gibi görünüyorlardı.

Olanların hiçbiri aslında olmamış gibiydi.

Giyinmesi bitince, taburcu kağıtlarını imzaladı. Eli öyle buz kesmişti ki, ismini zorla yazmıştı.

Ama seferdekiler hayattaydı. Pazarlığı en azından bu işe yaramıştı.

Sonra doktor Thomas Covenant'ı bir tekerlekli sandalye bindirip hasta taburcu çıkışından aşağı kısa gezintisine eşlik etti. Binanın dışına gelince doktor onu hastanede tutamadığı için ima yo-

luyla da olsa özür dilermiş gibi konuşmaya başladı. "Bir cüzzamlı olmak cehennemde yaşamak gibi olmalı," dedi hızla. "Nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışıyorum. Yıllar önce Heidelberg'de eğitim gördüm, orada ortaçağ dönemine ait pek çok sanat eseri görmüştüm, sanki onlar gibi bir şey. Özellikle dini eserler gibi. Cüzzamlı olmak bana ortaçağ dönemine ait çarmıha gerilme heykellerini anımsatıyor. Bunlarda bir çarmıha gerilmiş Mesih figürü vardır ve bedeni, yüzü bile, öyle belirsiz betimlenir ki figür tanınmaz haldedir. O çarmıha gerilmiş kişi herkes olabilir, bir kadın, bir erkek. Ama yaralar –elleri ve ayaklarına çakılmış çiviler, böğrünü delmiş mızrak, başındaki dikenden taç– inanılmaz derecede canlı ayrıntılarla oyulmuş ve resmedilmiştir. Hatta öyle zannedersin ki heykeltıraş bu türden bir gerçekçiliği yakalayabilmek için modellik yapan kişiyi hakikaten de çarmıha germiş.

"Bir cüzzamlı olmak böyle bir şey olmalı."

Covenant doktorun gösterdiği anlayışı hissetti, ama karşılık veremiyordu. Bilmiyordu nasıl karşılık vereceğini.

Birkaç dakika sonra bir ambulans geldi ve onu geri Sığınak Çiftliği'ne götürdü.

Hayatta kalmıştı.

Sanki tek umudu buymuş gibi, anayoldan evine çıkan uzun yoldan yürüdü.

İnançsız Thomas Covenant Yıllıklarının

Birinci Kitabı

DİYARDAKİ BELA

burada son buluyor.

Sözlük

Acence: Bir taşaltlı; Atiaran'ın kız kardeşi.

Ağaçgöbeği odası: Ağaçköylülerin toplantı odası.

Alem Ateşi: Şadkaya'daki uyarı ateşi.

Alem Şelaleleri: Şadkaya'daki çağlayan.

Aliantha: Hazinemeyveleri.

Amanibhavam: Atlara şifa veren çimen; insanlar için zehirlidir.

Andelain Tayfları: Bahar Kutlamasında dans eden yaratıklar.

Ant: Kanbekçileri birliğinin kurulmasını sağlayan Haruchai yemini.

Anundivian yajña: Ra-erlerinin kemikten heykelcikler yapmaya yarayan unutulmuş zanaatı.

Asa: Kevin'in İlminin bir parçasına verilen ad.

Ateşaslanları Doruğu: Gökgürültüsü Dağı.

Ateşaslanları: Gökgürültüsü Dağı'ndan akan ateş.

Ateştaşları: Işırçakıllar.

Atiaran: Bir taşaltlı; Trell'in eşi, Tiaran'ın kızı.

Bahar Kutlaması: Bahar ortasında aysız bir gece yarısı Andelain Tayflarınca yapılan dans.

Banas Nimoram: Bahar Kutlaması.

Bannor: Bir Kanbekçisi; Covenant'ı korumakla görevlidir.

Baradakas: Yükselen Ağaçköy'ün Çerağbanı.

Barış Yemini: Diyar halkının gereksiz şiddete başvurmama yemini.

Başefendi: Thomas Covenant'a verilen unvan.

Bhrathair: Devlerin gezileri sırasında rastladıkları bir halk.

Birinair: Bir Çerağban; Efendiler Kalesi'nin Ocakkulu.

Boğaç: Ast rütbeli Ra-eri.

Boğaçlanma: Bir Boğaç olma töreni.

Boz Katil: Düzlük halkının Habis Efendi'ye verdiği ad.

Brabha: Bir Ranyhyn; Korik'in bineği.

Caamora: Devlerin kendilerine ateşle çile çektirmeleri.

Cinhöyükleri: Mağaracinlerinin Gökgürültüsü Dağı'nın altında bulunan evleri.

Çakılustası: Bir taşilmi ustası.

Çarpılmış Taş: Toğrukoruğ'nun eski adı.

Çerağban: Ağaçilmi ustası.

Dalgalısaç Kamudinç: Üçüz annesi bir Dev; Omurgakaynatan Serenkol'un eşi.

Devdostu Damelon: Yarımelli Berek'in oğlu; kadim Yüce Efendi.

Devler: Evsizler; Efendilerin kadim dostları.

Diyar: Genel manada haritada gösterilen bölgenin tümü.

Diyaryıkan Kevin: Şerseskesen Loric'in oğlu; Eski Efendilerin son Yüce Efendisi.

Doğruluk sınavı: Kişinin doğrudan yana olup olmadığını sınamak için *lomillialor* veya *orcrest* kullanılarak yapılan sınav.

Efendi: Kevin'in İlminin kılıç ve asa bölümlerinde usta olan kişi.

Efendiateşi: Efendilerin asalarından çıkan ateş.

Efendiler Kalesi: Şadkaya.

Efendiler Piri: Yarımelli Berek.

Elmasşerbeti: Bir Dev içkisi.

Elohim: Devlerin gezileri sırasında rastladıkları bir halk.

Eski Efendiler: Kutbozumu Ayini okunmadan önceki Efendiler.

Evkazan: En düşük rütbeli Ra-eri.

Evsizler: Devler.

Garaz: Kötülüğün gücü.

Garazkar: Habis Efendi.

Garth: Efendiler Kalesi Savaşocağının Nişancısı.

Gökgürültüsünün Kalbi: Gökgürültüsü Dağı'ndaki kudretli bir mağara.

Grifin: Kartal başlı, aslan gövdeli, kanatlı bir yaratık.

Habis Efendi: Efendilerin Diyarın Düşmanına verdikleri ad.

Habis Yuvası: Garazkar'ın evi.

Haram: Bir Sapık.

Haruchai: Kanbekçilerinin geldikleri halk.

Hazinemeyveleri: Diyarın her yerinde bulunabilen besleyici meyve.

Höyükköprüsü: Gökgürültüsü Dağı'nın altındaki yeraltı mezarlarına açılan yoldaki köprü.

Hurn: Ra-erlerinden bir Boğaç.

Huryn: Bir Ranyhyn; Terrel'in bineği .

Hynaril: Bir Ranyhyn; Tamarantha ve Mhoram'ın bineği.

Imoiran: Bir taşaltlı; Tomal'ın eşi.

Irin: Savaşocağının Üçüncü Ocağından bir savaşçı.

Işırçakıl: Ateştaşları; taşilmiyle ışık vermeleri sağlanır.

İblissoyları: Şerbaşlarını ve Uğrakkolcularını türeten ırk.

İlikkarma: Kemikten heykelcikler yapma sanatı.

İlim Meclisi: Kevin'in İlmininin araştırıldığı ve öğretildiği Toğrukoruğ okulu.

İlimmuhafızları: İlim Meclisi'ndeki öğretmenler.

İlimocakları: İblissoylarının Güç üzerine araştırma yaptıkları yerler.

İlimustası: Şerbaşlarının önderlerine verilen ad.

İnançsız: Thomas Covenant.

Jehannum: Bir Sapık.

Kanbekçileri: Efendilerin koruyucuları.

Kayakardeşi: İnsanlar ve Devler arasındaki dostluk ifadesi.

Kevin'in İlmi: Yüce Efendi Kevin'in Yedi Mühre gizlediği güç veren bilgi.

Kevin'in İlminin İlk Mührü: Yüce Efendi Kevin'in mirası olan temel bilgi.

Kılıç: Kevin'in İlminin bir parçasına verilen ad.

Kıvrak: Ra-erlerinden bir Yelekaan.

Kökreğen Tağ Üreği: Gökgürültüsünün Kalbi.

Korik: Bir Kanbekçisi.

Köpekdişkaan: Ra-erlerinin Efendi Habis'e verdikleri ad.

Kresh: Sarı renkli, devasa, çok vahşi kurtlar.

Kumgorgonları: Devlerin görüp anlattıkları canavarlar.

Töğnek Tüzlüğ: Eskiden Çarpılmış Taş diye bilinen, şimdilerde Toğrukoruğ denilen bölge.

Kutbozumu Ayini: Yüce Efendi Kevin'in umutsuzluğa kapılıp gerçekleştirdiği eylem; bunun sonucunda Eski Efendiler yok olmuş ve Diyarın büyük bölümü harabeye dönmüştür.

Kutlu Kümbet: Şadkaya'da akşam dualarının okunduğu mekan.

Kuvvet: Ra-erlerinden bir Boğaç.

Lena: Bir taşaltlı; Atiaran'ın kızı.

Lillianrill: Ağaçilmi; ağaçilmi ustası anlamında da kullanılır.

Llaura: Yükselen Ağaçköy'ün Reislerinden biri.

Lomillialor: Yüce Ağaç.

Lor-liarill: Yaldızfilizi.

Mağaracinleri: Gökgürültüsü Dağı'nın altında yaşayan melun yaratıklar.

Maliner: Yükselen Ağaçköy'ün Reislerinden biri; Veinnin'in oğlu.

Marny: Bir Ranyhyn; Tuvor'un bineği.

Melenkurion abatha: Bir dua ya da güç dileme ifadesi.

Mhoram: Bir Efendi; Variol'un oğlu.

Murrin: Bir taşaltlı; Odona'nın eşi.

Nişancı: Savaşocağının komutanı.

Ocakağası: Bir Ocağın komutanı.

Ocakkulu: Efendiler Kalesi'nin ışıklandırma, ısınma ve konuk ağırlamaktan sorumlu görevlisi.

Ocaklılar: Efendiler Kalesi'ndeki Savaşocağının en küçük birimi; yirmi savaşçı ve bir Ocakağasından oluşur.

Odona: Bir taşaltlı; Murrin'in eşi.

Omournil: Yükselen Ağaçköy'ün Reislerinden biri; Mournil'in kızı.

Omurgakaynatan Serenkol: Üçüz babası bir Dev.

Orcrest: Kudretli bir taş.

Ormanî: Tek Orman'dan kalan ağaçların koruyucusu.

Osondrea: Bir Efendi; Sondrea'nın kızı.

Padrias: Yükselen Ağaçköy'ün Reislerinden biri; Mill'in oğlu.

Pınarşarabı: Hafif, ferahlatıcı bir içki.

Pietten: Yükselen Ağaçköylü bir çocuk; Soranal'ın oğlu.

Prothall: Yüce Efendi; Dwillian'ın oğlu.

Quaan: Savaşocağının bir Ocakağası.

Ra-erleri: Ranyhynlere hizmet eden halk.

Ranyhyn: Ra Düzlüklerinin heybetli, yabani atları.

Reisler: Ağaçköylülerin önderleri.

Rhadhamaerl: Taşilmi; taşilmi ustası anlamında da kullanılır.

Ruhezen: Devlerin Habis Efendi'ye verdikleri ad.

Rustah: Ra-erlerinden bir Boğaç.

Salya Kayakurdu: Bir Mağaracini; Yasa Asasını bulmuştur.

Sapıklar: Habis Efendi'nin üç kadim hizmetkarı.

Sarıyele Dura: Bir kısrak; Covenant'ın bineği.

Savaşocağı: Efendileri Kalesi'nin ordusu.

Sayrıtoprak Taşı: Gökgürültüsü Dağı'nın altında bulunan, kötücül güçlere sahip bir taş.

Sefer: Yasa Asasını bulma ve kurtarma harekatı.

Sır: Efendiler Kalesi'nin Divanhanesi.

Soranal: Yükselen Ağaçköy'ün Reislerinden biri; Thiller'in oğlu.

Suru-pa-maerl: Bir taş zanaatı.

Şadkaya: Efendiler Kalesi; Efendilerin dağ kenti.

Şavaşilmi: Kevin'in İlminde Kılıç da denilen bölüm.

Şen: Evkazan bir Ra-eri.

Şeol: Bir Sapık.

Şerbaşları: İblissoylarının türettikleri kötü yaratıklar.

Şerler: İblissoylarının ataları.

Şerseskesen Loric: Bir Yüce Efendi; Devdostu Damelon'un oğlu.

Şeytanyürek: Devlerin Habis Efendi'ye verdikleri ad.

Şifa kili: İyileştirici etkisi olan çamur.

Şifacı: Bir tür hekim.

Tamarantha: Bir Efendi; Variol'un eşi, Enesta'nın kızı.

Taşaltı: Taştan yapılma bir yerleşim yeri.

Taşaltlı: Bir taşaltında yaşayan kişi.

Tayfların Dansı: Bahar Kutlaması.

Tek Ağaç: Yasa Asasının yapıldığı gizemli güçleri haiz ağaç.

Tek Orman: Vaktiyle Diyarın büyük bölümünü kaplayan kadim orman.

Terass: Bir taşaltlı; Annoria'nın kızı.

Terrel: Bir Kanbekçisi.

Tohrm: Efendiler Kalesi'nin Çakılustası ve Ocakkulu.

Tomal: Mithil Taşaltlı bir zanaatkar.

Toprakdostu: İlk olarak Yarımelli Berek için kullanılan unvan.

Trell: Mithil Taşaltı'nın Çakılustası; Atiaran'ın eşi.

Triock: Bir taşaltlı; Thuler'in oğlu.

Tutkan: Yapışkan deri.

Tuvor: Kanbekçilerinin önderi; Üstnişancı.

Tuzyürek Köpükizci: Bir Dev; Covenant'ın dostu.

Uğrakkolcuları: Yoluğraklarının bakıcıları; İblissoyları tarafından türetilmelerine karşın, şerbaşlarının düşmanıdırlar.

Uyarı Sözcüğü: Kudretli, yıkıcı bir yasaklama büyüsü.

Üstnişan: Kanbekçilerinin komutanı.

Vahşiorman Caerroil: Boğazlayan Derinlerin Ormanîsi.

Valiant: Prothall'dan önceki Yüce Efendilerden biri.

Variol: Bir Efendi; Prothall'dan önceki Yüce Efendilerden biri; Tamarantha'nın eşi, Pentil'in oğlu.

Viraneleşme: Kutbozumu Ayininden sonra Diyarın mahvolduğu çağ.

Yaldızağacı: Akçaağaca benzeyen, altın renkli yapraklara sahip bir ağaç.

Yaldızfilizi: Yaldızağacından yapılan güçlü bir tahta.

Yaratıcı: Efendi Habis'in bazı destanlarda adı geçen düşmanı.

Yarımelli Berek: Efendeler Piri.

Yasa Asası: Berek tarafından Tek Ağaç'tan oyulmuş asa.
Yasaklama: Bir güç duvarı.
Yaşamyutan: Büyük Bataklık.
Yedi Mühür: Yüce Efendi Kevin'in miras bıraktığı bilgilerin tümü.
Yedi Söz: Kudretli sözcükler.
Yelekaan: En üst rütbeli Ra-eri.
Yelelenme: Yelekaan olma töreni.
Yoluğrağı: Yolcular için dinlenme yeri.
Yozlaşma: Kanbekçilerinin Efendi Habis'e verdikleri ad.
Yüce Ağaç: Tek Ağaç'ın tohumundan bir ağaç.
Yüce Efendi: Efendiler Divanının önderi.
Yürekkuvveti: Yarımelli Berek.
Yüzükkaan: Ra-erlerinin Thomas Covenant'a verdikleri ad.

Zarif: Ra-erlerinden bir Boğaç.
Zincirsizler: Sorumluluklarından azat edilmiş ilim öğrencileri.
Zincirsizlik Ayini: Zincirsiz Kişi olma töreni.